https://tieulun.hopto.org

Bắt Được Thỏ Con Rồi

Tác giả: Su Monster

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Người ngồi cùng bàn với bạn là kẻ như thế nào? ❤

Mục lục:

Chương 1: - Họa Từ Miệng Mà Ra!
Chương 2: Đây Là Hành Hạ, Không Phải Khởi Đầu Của Việc Yêu Đương!
Chương 3: - "Bí Mật" Bị Phát Hiện.
Chương 4: - Nụ Cười Của Cậu Ta Mang Hàm Ý Gì?
Chương 5: - Khỏe Mạnh Là Niềm Ao Ước Của Tất Cả Mọi Người.
Chương 7: - Uy Hiếp.
Chương 6: - Dùng Tiền Để Dụ Dỗ, Dùng Quyền Để Đàn Áp!
Chương 8: - Sự Thật Luôn Phũ Phàng.
Chương 9: - Cuộc Hẹn Định Mệnh.
Chương 10: - Ác Mộng Bắt Đầu.
Chương 11: - Hình Phạt.
Chương 12: - Đề Nghị Hấp Dẫn.
Chương 13: - Rắc Rối Ngày 20 - 10.
Chương 14: - Tẩy Chay Triệt Để.
Chương 15: - Khi Cả Thế Giới Quay Lưng.
Chương 16: - Dụ Dỗ Và Đe Dọa Nên Dùng Cùng Một Lúc.
Chương 17: - Trong Cái Rủi Có Cái May.
Chương 18: - Đồng Cam Cộng Khổ Đi Bạn Cùng Bàn! (1)
Chương 19: - Đồng Cam Cộng Khổ Đi Bạn Cùng Bàn! (2)
Chương 20: - Đồng Cam Cộng Khổ Đi Bạn Cùng Bàn! (3)
Chương 21: - Đối Đầu Với Cả Thế Giới.
Chương 22: - Muốn Quyến Rũ Tôi Hả? Mơ Đi Cưng!
Chương 23: - Tôi Là Trò Đùa Của Các Người Đấy À?
Chương 24: - Ăn Miếng Thì Phải Trả Miếng!
Chương 25: - Bài Học Đắt Giá.

https://tieulun.hopto.org

Chương 26: - Buông Bỏ.
Chương 27: - Lao Động Là Vinh Quang.
Chương 28: - Diễn Biến Bất Thường. (1)
Chương 29: - Diễn Biến Bất Thường. (2)
Chương 30: - Diễn Biến Bất Thường. (3)
Chương 31: - Nhân Vật Phụ, Nhận Cơm Hộp Đi!
Chương 32: - Thu Hoạch Lớn!
Chương 33: - Sự Trở Lại Của Đại Ma Vương!
Chương 34: - Để Tôi Đưa Cậu Đi!
Chương 35: - Chọn Kính.
Chương 36: - Lời Nói Dối Của Cô Nguyệt.
Chương 37: - Phương Tiện Liên Lạc.
Chương 38: - Trả Đồ.
Chương 39: - Số Điện Thoại Của Tôi Là Hàng Đặc Biệt!
Chương 40: - Dám Dùng Tôi Để Kinh Doanh? Cậu Giỏi Lắm!
Chương 41: - Nụ Hôn Gián Tiếp.
Chương 42: - Thứ Không Nên Nhìn!
Chương 43: - Học Sinh Mới.
Chương 44: - Ai Là Bạn Cậu?
Chương 45: - Sự Thật Ẩn Giấu.
Chương 46: - Cảnh Báo.
Chương 47: - Trò Chơi Mở Màn.
Chương 48: - Nhân Vật Nguy Hiểm.
Chương 49: - Cậu Muốn Gì Ở Tôi?
Chương 50: - Xác Nhận Thông Tin.
Chương 51: - Chặn Đường.
Chương 52: - Người Hùng Xấu Xa.
Chương 53: - "Hàng Nóng" Của Tôi.
Chương 54: - Giúp Đỡ.
Chương 55: - Không Hợp Cách!
Chương 56: - Chạy Trốn Trong Đêm.
Chương 57: - Đã Nói Không Thích Đánh Nhau Mà!
Chương 58: - Cảm Xúc Khó Tả.
Chương 59: - Giải Quyết Cho Cậu!
Chương 60: - Trả Ơn Đi!
Chương 61: - Quốc Bảo Nói: "Đẹp Có Quyền!"
Chương 62: - Hẹn Hò Với Tôi Đi!

https://tieulun.hopto.org

Chương 63: - Cậu Đặc Biệt!
Chương 64: - Nơi Bí Mật.
Chương 65: - Là Gì Của Nhau?
Chương 66: - Môi Chạm Môi.
Chương 67: - Kẻ Đứng Phía Sau.
Chương 68: - Kẻ Bám Đuôi.
Chương 69: - Thời Gian Sẽ Trả Lời Tất Cả.
Chương 70: - Món Quà Bất Ngờ.
Chương 71: - Kì Thi Qua.
Chương 72: - Cố Nhân.
Chương 73: - Người Bạn Đáng Tin Cậy.
Chương 74: - Cuộc Gọi Đặc Biệt.
Chương 75: - Đã Có Tôi Lo!
Chương 76: - Tên Ngốc.
Chương 77: - Gặp Lại.
Chương 78: - Hai Chiếc Hộp.
Chương 79: - Quay Lại Trường Học - Tỏ Tỉnh?
Chương 80: - Có Biến!
Chương 81: - Sóng Gió Ập Tới.
Chương 82: - Vu Oan.
Chương 83: - Đừng Động Vào Người Của Tôi!
Chương 84: - Thủ Phạm Thực Sự.
Chương 85: - Vì Sao Lại Lừa Tao?
Chương 86: - Con Bệnh!
Chương 87: - Bạn Thân?
Chương 88: - Tỏ Tình Rồi!
Chương 89: - Cậu Cũng Thích Tôi! Thú Nhận Đi!
Chương 90: - Xin Lỗi? Khỏi Đi!
Chương 91: - Nhà.
Chương 92: - Người Đó Là Ai?
Chương 93: - Là.. Mẹ Tôi!
Chương 94: - Tôi Cũng Yêu Cậu!
Chương 95: - Chí Hướng Của Chúng Ta.
Chương 96: - Cầu Hôn.
Chương 97: - Phụ Huynh Tới!
Chương 98: - Cố Gắng Hết Sức.
Chương 99: - Cảnh Cáo.

https://tieulun.hopto.org

Chương 100: - Ngày Qua Ngày.
Chương 101: - Nguy Hiểm!
Chương 102: - Vì Sao?
Chương 103: - Cái Ác.
Chương 104: - Nắm Tay Chồng Vượt Qua Giông Bão (1).
Chương 105: - Nắm Tay Chồng Vượt Qua Giông Bão (2).
Chương 106: - Kết Thúc

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 1: - Họa Từ Miệng Mà Ra!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng cũng lên cấp ba!
Chưa khi nào tôi muốn lớn nhanh như lúc này, thậm chí tốt nghiệp luôn cũng được, càng nhanh càng tốt!

Tôi cùng với Dịu - cô bạn thân từ hồi học mẫu giáo hòa cùng dòng người đông đúc, đổ về các lớp học. Trường chúng tôi là trường chuyên của thành phố - trường THPT Yên Mỹ- nên số lượng học sinh chen chân về đây rất đông. Tất cả đều là những người có lực học xuất sắc, nếu không thì chắc chắn phải có năng khiếu xuất chúng về thể thao, mỹ thuật, âm nhạc.. hoặc bét ra cũng có gia thế khủng khiếp, đủ sức trả học phí cho họ.
Dễ hiểu thôi, trường tôi chia làm hai trường phái rõ rệt: trường phái thứ nhất mang mỹ danh "Giỏi" - trường bao tất từ ăn trưa cho đến học phí, chỉ cần cố gắng duy trì thành tích là được. Nếu không duy trì nổi, đơn giản, ngay sau khi thi xong có kết quả là sẽ bị hất cẳng khỏi nơi này ngay!
Trường phái thứ hai khiêm nhường hơn nhưng chiếm số lượng đông hơn và khả năng áp chế mọi thế lực lớn hơn, ấy là "Giàu"! Họ chi ra một số tiền khủng để theo học trường danh tiếng này, chấp nhận mua kiến thức và môi trường học tập tốt nhất. Nhưng nói hoa mỹ thế thôi chứ đám con nhà giàu có mấy đứa thực sự tập trung học đâu, trừ mấy người vừa giỏi vừa giàu ra, đa phần đám người ấy coi đi học như đi chơi, có người còn coi thường giáo viên ra mặt nữa..

https://tieulun.hopto.org

Thật ra tôi cũng chỉ nghe đồn như thế vì tôi vừa mới bước chân vào trường này lần thứ hai mà thôi. Lần đầu là đi thi, còn lần hai là lúc này - để nhập học. Gia cảnh nhà tôi không tốt, bố mất, mẹ đau yếu nên tôi buộc phải ép mình học thật giỏi, trưởng thành thật nhanh để kiếm tiền nuôi bà. Trường cấp ba bình thường gần nhà thật nhưng lại không miễn học phí, thế nên tôi chỉ còn cách đạp xe đạp mười cây số mỗi ngày để đến ngôi trường sang chảnh này. Cũng may chỗ này bao ăn trưa, nếu không nguyên chuyện đạp xe qua lại cũng đủ khiến tôi hộc máu, không học hành được gì rồi!

Dịu đứng cạnh tôi đây thuộc đẳng cấp VIP, có nghĩa là em nó vừa xinh vừa giỏi vừa giàu. Nhà nó thừa sức cho nó học trường này, nhưng nó cũng thừa sức thi đậu và tự được miễn học phí. Nói thật, cuộc đời con bé như một bức tranh đẹp vậy, làm tôi nhiều lúc phải bóp đầu suy nghĩ có phải ông trời định trêu ngươi mình hay không? Cố ý gửi đến cạnh mình một đứa bạn hoàn hảo đối lập, là hàm ý cười nhạo tôi "đáng đời" có phải không?
Hừ, Hải Dương tôi đây chưa bao giờ chịu thua số mệnh, rồi sẽ có lúc tôi vượt qua tất thảy, đứng trên đỉnh nhân sinh mà cười! Chờ đó!

"Nè, Hải Dương nhìn kìa!" Tôi và Dịu băng qua dãy hành lang, hai đứa may mắn được học chung lớp 10A1 nên lúc này vẫn đi cùng với nhau.
Dịu đã quyết rồi, nó bảo dù thế nào nó cũng sẽ xin thầy cô chủ nhiệm cho ngồi cùng tôi vì nó sợ nó ít nói khó hòa nhập cộng đồng. Nhưng tôi không nghĩ thế, với vẻ ngoài và sự sắc sảo của nó thì sớm muộn cũng có cả tá người sáp gần thôi. Không sao, nó không sợ thì tôi sợ, xã hội giờ phân biệt giàu nghèo kinh lắm, ngày trước học cấp II cũng chỉ vì nhà tôi nghèo, tôi không có bố nên đầy đứa tẩy chay không chơi với tôi. Nếu không phải vì có Dịu luôn bên cạnh thì, ai dà, thời gian khó khăn ấy chắc tôi không cố vượt qua nổi!

https://tieulun.hopto.org

Dịu à, dù thế nào mày cũng là bạn tốt nhất của tao, cảm ơn mày lần thứ 1000 nhé!
"Không phải nhìn tao! Gớm, nổi hết da gà, nhìn bên kia kìa má!"

"Nhìn cái gì?" Hành lang đầy nhóc những người, nam thanh nữ tú, ai nấy đều mặc đồng phục trường cũ xinh đẹp và sang chảnh. Cũng phải, hôm nay trường mới tập hợp học sinh để làm thủ tục nhập học và do đồng phục. Mỗi người một vẻ là đúng rồi.
Nhìn lại cái áo trắng của mình tuy không bị nước lòng nhưng lại bị sờn vai.. Chậc, chẳng sao, nghèo cũng được, sau này giàu tôi sẽ ăn diện sau!

Xuyên qua đám đông, tôi men theo ngón tay thanh mảnh đẹp đẽ của Dịu, bắt được một bóng lưng. Ồ, người này tôi biết! Nhìn cái lưng thôi tôi đã nhận ra là ai rồi!
Nhân vật nổi tiếng ở trường cấp hai chúng tôi từng theo học: đầu gấu số 1! Quốc Bảo - kẻ có thành tích đen tối xếp hàng TOP ở trường trong vòng 20 năm trở lại đây. Học lực yếu kém, suốt ngày đánh nhau gây sự, thuốc lá, karaoke, gái gú.. thứ gì cũng thấy dính đến cả! Nhiều lúc tôi không hiểu nổi vì sao cậu ta lại có thể lên lớp đều và tốt nghiệp, thậm chí còn vào được trường Yên Mỹ này nữa.. Lẽ nào do bố mẹ cậu ta dùng tiền mua điểm, hay do các thầy cô bị gương mặt điển trai chết người kia bỏ bùa? Đúng đó, Quốc Bảo đẹp trai lắm, cậu ta đẹp tới mức đủ sức khiến tim người ta trụy đi đấy! Nhưng "người ta" dĩ nhiên không bao gồm tôi, vì tôi thuộc loại *cơm áo không đùa với khách thơ,* nghèo nên chỉ nghĩ tiền thôi!
"Ha ha, mày crush nó à mà chú ý đến nó dữ vậy?"

https://tieulun.hopto.org

"Điên à?" Dịu vỗ tôi một cái rõ mạnh, lúc này đã gần đến giờ vào tập hợp nên học sinh tản đi rất nhanh, trở về phòng học chỉ định. Đoạn hành lang chỗ chúng tôi đứng thưa người trong nháy mắt, Quốc Bảo vốn bị cả đám che lấp đột ngột hiển hiện, tỏa sáng lóa mắt. Dịu bị tôi kéo nhưng cũng không bước chân đi, mắt dán chặt vào cậu ta, hai má hồng hồng. Vậy còn nói không crush, ai tin? Chó nó tin! "Quốc Bảo ở đâu cũng nổi bật nhỉ!"

"Được mỗi cái vỏ!" Tôi xì một tiếng, không quan tâm lắm mà đi trước "Mẽ đẹp thì làm gì? Cuối cùng cũng vẫn ăn bám bố mẹ đấy thôi!"

"Này.." Dịu thấy tôi bỏ đi liền nhìn quanh một cái rồi cũng chạy theo. Con bé níu lấy tay áo khiến tôi phải quay đầu lại, vừa lúc xoay mặt, đôi mắt đột nhiên bị ánh nhìn đầy châm biếm của một người tóm lấy.

Quốc Bảo đứng cách chúng tôi ba bước chân, cậu ta nhếch môi cười nhạt, tựa như đã nghe thấy toàn bộ những lời ngu ngốc tôi vừa thốt ra rồi.
Ồ, dự cảm chết tiệt của tôi vừa lóe sáng, nó thông báo cho tôi hay: tôi lọt vào tầm ngắm của tên này rồi!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 2: Đây Là Hành Hạ, Không Phải Khởi Đầu Của Việc Yêu Đương!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

May mắn cho Dịu và đen đủi cho tôi, mẹ ơi, cái tên Quốc Bảo kia cùng lớp với chúng tôi!
Không hiểu với thành tích kinh khủng tởm đó bố mẹ cậu ta phải chi bao nhiêu tiền mới xin được cho cậu ta vào 10A1 - lớp chọn của chọn này nữa! Hẳn là số tiền lớn lắm, khéo khi đủ mua thuốc cho mẹ tôi cả năm trời cũng không đùa! Chậc, phí phạm thật, người giàu đúng là không biết tiết kiệm gì cả!

Sau cái chạm mắt tóe lửa trên hành lang Quốc Bảo không thèm nhìn tôi thêm cái nào nữa. Tôi cũng cố gắng tỏ ra là mình ổn, vui vẻ mỉm cười với Dịu dù trong lòng lo ngay ngáy. Tên này không chỉ nổi danh đầu gấu mà còn nổi danh vì xấu tính nữa. Cậu ta không phân biệt nam nữ bao giờ, nhớ ngày trước có lần tôi nghe đồn có đứa con gái học lớp 8A2 phải nghỉ học bị cậu ta hành ghê quá. Lí do hành rất củ chuối: cô nàng dám vứt sách trong ngăn bàn của cậu ta đi! Bọn chung lớp bảo số cô nàng đen thôi, sách cậu ta nát tã như giẻ lau, cả năm chẳng viết chữ nào, người ngoài nhìn vào đều nhận định đó là đồ bỏ cả. Thật ra vứt quyển này mua quyển khác cũng chẳng đáng tiền, điều cần nói ở đây là đúng hôm cậu ta bị vứt sách lại có thanh tra về. Quốc Bảo ngồi trong lớp nghênh ngang không sách vở có trời cứu được, thanh tra không thèm để ý bố mẹ cậu ta quyền to

https://tieulun.hopto.org

cỡ nào, nhất quyết bắt cậu ta dọn sạch năm cái nhà vệ sinh.. Chuyện nhục nhã đó làm Quốc Bảo tức giận lắm, và sự tức giận được trút lên căn nguyên - cô nàng ném sách.

Nhưng người ta ảnh hưởng trực tiếp đến cậu ta, còn câu nói bâng quơ kia của tôi có khiến Quốc Bảo mất miếng thịt nào đâu? Mà làm sao cậu ta biết tôi hướng về cậu ta chứ? Đúng đó, còn lâu mới biết được, tôi cứ chối tôi nói về người khác cậu ta ép tôi công nhận được à?

Thông não xong vững lòng hẳn. Tôi ngồi thẳng lưng bên cạnh Dịu chờ giáo viên chủ nhiệm thông báo nội quy và thủ tục. Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi năm nay là một thầy giáo khá trẻ, khoảng ngoài ba mươi. Nhìn mặt có thể đoán ngay ra là người hiền lành, thêm giọng nói nhát gừng kia nữa.. thầy à, thầy đảm bảo mình đủ sức quản lũ giặc giời này chứ?
Xong màn giới thiệu là tới phần đo đồng phục, học sinh "Giỏi" được miễn phí một năm ba bộ: hai mùa hè và một mùa đông. Còn học sinh "Giàu" dĩ nhiên phải trả tiền rồi, nhưng khoản tiền đó là bao nhiêu chúng tôi không được biết vì giáo viên chủ nhiệm nói sẽ thông báo riêng cho những phụ huynh cần đóng tiền. Đo xong đồng phục, đám học sinh bị thầy "lùa" cả ra cửa, sau đó thầy bê ra một cái hộp giấy nhỏ và phấn viết, bắt đầu đi đánh số từ 1 đến 45 - số học sinh trong lớp. Ba dãy bàn, mỗi bàn gồm có hai học sinh, đánh kiểu này là ngồi theo số thứ tự trong sổ điểm hay gì đây? Nếu thế thì Dương với Dịu có khả năng cao được ngồi chung rồi!

Tôi liếc mắt nhìn Dịu một cái, nó cũng cười toe toét, sung sướng nắm lấy tay tôi.

https://tieulun.hopto.org

Nhưng, hỡi ôi, đời có bao giờ như là mơ đâu! Thầy giáo lấy cái hộp trên bàn ra, gọi từng người một vào bốc thăm. Ai bốc được số nào sẽ ngồi ở bàn có số đó, đen đủi thế nào, tôi bốc trúng chỗ trong cùng bàn cuối, còn dịu là trong cùng bàn đầu. *Hai đứa ở hai đầu xa thẳm,* đúng chuẩn không còn gì đau đớn hơn!
Ngồi bên cạnh tôi là một cậu trai đeo kính dày cộm, miệng luôn lẩm bẩm hàm số gì đó rất khó hiểu. Nhìn qua là đã biết dân "Giỏi" rồi, vậy cũng may, xa Dịu nhưng chắc tôi sẽ học hỏi thêm được từ "giáo sư" này đây!

"Các bạn hãy làm quen với bạn mới đi nhé!" Xong xuôi thầy có vẻ vui lắm, sung sướng vỗ tay "Lên lớp 10 rồi, không còn là trẻ con nên việc kết giao rất quan trọng! Năm học mới hãy có thêm những người bạn mới và thật cố gắng các em nhé!"

"KHOAN ĐÃ!" Thầy vừa bước chân đi, phía dưới đã có tiếng con trai gọi giật lại. Kèm theo tiếng nói ngạo nghễ chẳng có tí tôn trọng người lớn tuổi kia là âm thanh chân gót giày gác mạnh lên cạnh bàn khiến cái bàn đáng thương bị xô đi một đoạn dài.
Không sai, chủ nhân của lời nói và hành động khiếm nhã đó là Quốc Bảo! Khốn thật, cấu hình thì đẹp mà bộ nhớ trong nát không tả nổi! Ông trời, ông thích đối lập lắm hả, vậy thì ông làm tốt lắm rồi đó!
"Thầy đừng đi vội!"

"Em học sinh này.." Thầy giáo có vẻ rất nhẫn nhịn, cũng phải, học sinh "Giỏi" có thể đe được chứ đụng tới học sinh "Giàu" thì hơi bị rắc rối đấy. Quốc Bảo nhà lắm tiền lại có quyền to, thầy mà đụng tới cậu ta thì không tốt cho tương lai của thầy lắm đâu.. tôi nghĩ, thầy cứ nhẫn nhịn như lúc này lại tốt "..Còn có chuyện gì sao?"

https://tieulun.hopto.org

"Em muốn đổi chỗ!" Quốc Bảo lạnh nhạt nói thẳng, điều này khiến cô gái ngồi cạnh cậu ta thất vọng lắm, ỉu xìu hẳn xuống. Ầy, mới đó đã có người bị gương mặt của cậu ta mê hoặc rồi? Cô gái à, đừng buồn, vì tôi đảm bảo sau một học kì cô sẽ vui vẻ vì mình không phải ngồi cạnh quả bom nổ chậm này! "Em không thích chỗ này!"

"Sao lại thế?" Thầy không vui lắm nhưng vẫn kiên nhẫn nhỏ nhẹ "Em thậm chí còn chưa ngồi nổi 5 phút với bạn bên cạnh!"

"Không cần! Không hứng thú!" Quốc Bảo đứng phắt dậy, chiều cao 1m8 của cậu ta cũng rất ấn tượng, kết hợp với gương mặt đẹp và quá khứ bất hảo, cả đám trong lớp đều nhìn cậu ta với ánh mắt sùng bái.
Con gái thì yêu thích, con trai lại hâm mộ. Đúng là không thể hiểu nổi tư duy nhân loại, cậu ta thì có cái gì đáng yêu vậy chứ? Tôi nhìn không ra!
"Em tìm thấy chỗ mình muốn ngồi rồi!"

"Là chỗ nào?"

Quốc Bảo quay người, chậm rãi thả bước. Tự dưng cậu ta nhìn về chỗ tôi, ánh mắt đầy sự cười cợt châm biếm. Trống ngực tôi nổi thình thình, trong đầu có hàng vạn chữ "không thể nào" nhưng cuối cùng mọi thứ đều không thắng được hiện thực tàn khốc. Cậu ta đứng ngay bên cạnh bàn tôi, ép "giáo sư" đeo kính đứng dậy đi ra ngoài, mỉm cười: "Chỗ này, em muốn ngồi cạnh bạn ấy!"

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 3: - "Bí Mật" Bị Phát Hiện.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Việc này là khởi đầu của một chuỗi ác mộng, tôi biết chắc chắn thế đấy, vậy nên không thể đồng ý được!
Tôi đứng phắt dậy, ánh mắt buồn bã của Dịu lia qua làm lòng tôi đau như cắt. Gái à, tao không muốn ngồi cạnh crush của mày đâu, nếu như được, tao ước gì chúng mình đổi chỗ cho nhau ngay!bây!giờ!

Nhưng Quốc Bảo đã nhanh chóng chặn họng tôi bằng cách ngồi phịch xuống, làm hành động đưa tay cắt ngang cổ đe dọa rồi gằn giọng: "Xong chuyện, thầy đi đi!"

Má! Cái thái độ như hoàng thượng cho thái giám hầu cận lui xuống này là thế nào? Còn thầy nữa, thầy tự trọng chút đi, cậu ta bảo đi cũng đi luôn?
Tôi đứng lên muốn đi ra ngoài, đám người trong lớp xì xào bàn tán về cậu ta và vài lời khiếm nhã liên quan đến tôi nữa. Quốc Bảo đứng dậy, cười khẩy một cái rồi không thèm quan tâm bất kì ai, bất kì cái gì, đi thẳng ra ngoài.

Sóng gió không tới?
Vậy là cậu ta không có ý định hành tôi? Có thể cậu ta muốn ngồi

https://tieulun.hopto.org

bàn cuối chỉ đơn giản là để trốn học cho dễ hoặc ngủ mà không bị làm phiền. Ầy, đúng đấy, chắc thế, tôi lo nghĩ quá nhiều rồi! Nhưng dù gì thì ngồi cạnh Quốc Bảo cũng không ổn lắm, lớp 45 người vẫn còn một bàn trống một chỗ. Tôi xin qua đó để mặc cậu ta ngồi mình chắc cũng không sao đâu ha!

"Sao tự dưng Quốc Bảo lại muốn ngồi đấy nhỉ?" Dịu tò mò lắm, và khác với các bạn gái tò mò khác, nó hỏi thẳng tôi - một đứa cũng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa "Lạ ghê, ngày xưa chúng mình đâu có quen nhau?"

"Ai biết?" Tôi lắc đầu, kéo Dịu đi về phía văn phòng "Nhưng tao không ngồi với thằng đấy đâu, tao xin chuyển chỗ thôi!"

"Sao thế? Nhiều đứa muốn ngồi cạnh Quốc Bảo mà không được đó!"

"Mày thích nhường mày nè!" Tôi hừ mũi.

"Ơ hơ hơ.." Con bé cười đê tiện, ngọt nhạt "..Thế thì thích lắm.."

"Cái con này, sao mày bảo không crush nó?"

"Thích mặt tiền đâu tính crush, nói thật, tao cũng không ưa mấy người đầu đất đâu!"

https://tieulun.hopto.org

"Vậy mới là bạn cùng chí hướng với anh đây!"

Quyết định là phải làm ngay cho nóng, vậy nên tôi mò tới khu văn phòng, tìm thầy giáo chủ nhiệm! Nhưng đến đó thì các giáo viên khác thông báo cho tôi một tin buồn thiu: thầy đã về rồi! Khiếp! Đi nhanh như gió luôn ấy, tôi và Dịu xuống sau thầy có 5 phút thôi chứ mấy!
Ảo não ôm tâm trạng thấp thỏm dắt xe đạp ra khỏi bãi gửi xe, tôi đành tự an ủi mình đợi thêm vài ngày nữa, đến khi nhập học chính thức rồi xin chuyển chỗ cũng không muộn!

Dịu có xe đạp điện, nhà nó cách trường cũng gần 9km, chẳng khá hơn nhà tôi là bao. Với sự thân thiết của hai đứa, tôi hoàn toàn có thể đạp xe qua nhà nó rồi đi ké xe đạp điện của nó. Nhưng buồn thay, sau giờ học tôi còn phải đi làm thêm, thế nên bắt buộc phải có phương tiện di chuyển riêng. Và chiếc xe đạp cà tàng này nghiễm nhiên là sự lựa chọn duy nhất. Mẹ ốm liệt giường đã lâu, bình thường chỉ trồng rau nuôi gà nhỏ lẻ. Trong nhà ngoài khoản tiền ít ỏi mẹ kiếm do bán rau thì hoàn toàn không còn nguồn thu nào khác. Chính vì thế nên tôi buộc phải đi làm kiếm thêm, ăn uống kham khổ tôi chịu được, nhưng mẹ không có đủ tiền mua thuốc, ngày qua ngày phải chịu đau đớn tôi nhìn không nổi. Người thân duy nhất của mình như vậy trái tim có mà bằng sắt mới không suy nghĩ gì. Tôi đi làm phục vụ ở một tiệm bánh ngọt từ năm lớp 8. Sáng dậy sớm ra quán quét dọn chuẩn bị nướng bánh bán cho người ta ăn sáng. Chiều tối lại quét dọn lần nữa rồi chuẩn bị phục vụ cho những cặp tình nhân có nhu cầu ăn tại chỗ. Thời gian làm chỉ có vài tiếng một ngày, cũng không vất vả nhưng lương lại đủ để mẹ tôi mua thuốc mỗi tháng, còn dư một khoản nhỏ để tiết kiệm lúc bệnh của mẹ trở

https://tieulun.hopto.org

nặng nữa. Cũng vì chủ tiệm bánh là người tốt nên mới giúp đỡ tôi như vậy, cả đời này tôi mang ơn cô ấy..

Hôm nay chỉ phải tập hợp nghe nhắc nhở chưa vào học chính nên tôi được về sớm. Chia tay Dịu, tôi tạt qua nhà xem mẹ ăn uống, nghỉ ngơi thế nào rồi lại lóc cóc ra quán. Chủ tiệm bánh là cô Như Nguyệt - một người phụ nữ xinh đẹp, giỏi giang và làm bánh tuyệt ngon. Cô Nguyệt thường xuyên chỉ cho tôi cách thức làm những món đồ phương Tây mỹ lệ này, cũng rất hay cho tôi thử những món ăn mới ngon đến tê lưỡi. Nói thật, đi làm như này tôi đi làm cả ngày cũng được. Nếu không phải vì học hành sẽ giúp ích cho tương lai của tôi nhiều hơn, mẹ cũng mong tôi học đến nơi đến chốn thì có lẽ tôi đã bỏ học để đầu quân cho cô Nguyệt rồi!

"Trường THPT Yên Mỹ thật à?" Cô Nguyệt có vẻ ngạc nhiên lắm, sau sự ngạc nhiên lại là hoài niệm, cô mỉm cười "Không bõ công thầy đầu tư, Hải Dương giỏi đấy!"

"Ngày xưa chị Như Nguyệt giỏi kém gì!" Một chị nhân viên nhảy vào, nói "Hải Dương xách dép cho cô Nguyệt, ba năm, năm nào cũng TOP quốc gia, còn đi thi quốc tế được giải cơ! Chẳng qua cô Nguyệt không ưa bon chen nên về làm bánh đó!"

"Thật.. Thật ạ?" Quá siêu! Thần tượng của tôi có khác! Đứng TOP đầu, còn vươn ra thế giới nữa!

"Ngày xưa cô cũng học trường Yên Mỹ giống cháu đấy!" Cô Nguyệt gật đầu khẳng định "Cố lên nhé, dù thế nào cũng không được phép

https://tieulun.hopto.org

bỏ cuộc!"

"Vâng!" Thần tượng còn học chung trường với mình! Cô Nguyệt đúng là quá ngầu!

Cuộc nói chuyện của chúng tôi kết thúc vì có khách đến, chị gái vừa nãy đi ra ngoài phục vụ khách hàng. Tôi theo cô Nguyệt vào trong bếp, vừa lau chùi dọn dẹp, vừa rửa đống chén đĩa khách ăn bánh tích lại từ trưa. Yêu cầu của khách là một capuchino, một bánh chocolate matcha hoa hồng. Ngay sau khi cô Nguyệt làm xong thì tôi cũng dẹp xong, cô để tất cả lên khay rồi ngoắc tay bảo tôi: "Cô đau bụng quá, Hải Dương bê ra ngoài giúp cô đi!"

"Vâng!" Thần tượng thì vẫn phải đi vệ sinh như bình thường! Nhận thức rõ điều này nên tôi ngoan ngoãn ôm lấy khay đồ từ tay cô Nguyệt, thoăn thoắt đi ra bàn đã được chỉ định.

Bàn số 2? Ủa? Không thấy cái đầu nào luôn, chẳng lẽ khách gọi cho vui rồi bỏ về? Đưa mắt về phía chị phục vụ đang đứng kia cầu cứu, chị ấy gật đầu tỏ ý tôi cứ yên tâm mà bê đồ qua đi. Vậy thì có khả năng khách cũng đang đi vệ sinh, nếu vậy thì tốt!
Rảo bước chân, nhanh chóng đi tới bàn số 2, tôi đứng ở mép bàn, đưa tay vừa định đặt đồ xuống thì bắt gặp một đôi mắt quen thuộc cực kì! Người khách này không về, cũng không đi vệ sinh, cậu ta nằm ra ghế, nằm dài đườn!

Gương mặt đẹp trai, thái độ bất cần, giọng nói trầm trầm đầy khiêu khích: "Ủa cô bạn cùng bàn, làm trò gì ở đây vậy hả?"

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 4: - Nụ Cười Của Cậu Ta Mang Hàm Ý Gì?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự ám quẻ của Quốc Bảo làm khay đồ ăn trong tay tôi suýt rơi xuống sàn! Cũng may tôi trấn tĩnh tốt, giả như không quen không biết cậu ta, thong dong đặt cafe và bánh ngọt xuống bàn.

"Này, định bơ tôi hả?" Cậu ta cười ha ha, ngồi dậy. Cái người này, dài dằng dặc vậy, ngồi lên thôi cũng cao suýt bằng tôi đang đứng rồi đây này! "Tôi vẫn nhớ như in câu cậu nói trên hành lang đó!"

"Xin lỗi, tôi không hiểu quý khách nói gì!" Tôi kiên quyết dùng vẻ mặt ngây ngô biến cậu ta thành tên ngốc nhận nhầm người. Quốc Bảo lúc đầu còn nhíu mày nhớ lại, lúc sau, khi liếc qua cái áo đồng phục cấp II cũ tôi vẫn đang diễn trên người lập tức cười khinh.
Má, tôi nghèo thì sao, tôi không trộm cắp gì là được!
"Quý khách dùng ngon miệng.."

"Này, tính đi à?" Chưa kịp bước, cậu ta đã giang tay, nhanh như chớp chộp lấy cổ tay tôi. Lực mạnh nên khiến tôi đau tới mức giật mình suýt nữa thì hét lên. Nhưng như mọi khi, tôi cố nhịn, im lặng hất tay cậu ta ra "Bạn cùng bàn hình như chưa nghe kĩ nội quy thầy đọc ha!"

https://tieulun.hopto.org

"Thả tay!" Tôi gằn giọng, cậu ta bóp mạnh quá, đau muốn chết. Mẹ nó, nếu thật sự chỉ vì một câu nói của tôi mà định chèn ép tôi thì nhỏ nhen quá rồi! Không đáng mặt đàn ông, rất không đáng! "THẢ!"

"Được thôi!" Cậu ta lập tức buông ra, nụ cười treo trên môi, khóe mắt in hằn những sự hả hê kì quái. Cô tay tôi in rõ năm dấu tay, đỏ ửng lên, thậm chí có vài chỗ còn hơi nhức nhức như kiểu bong gân "Nhưng tôi tốt bụng nói cho bạn cùng bàn biết: trường mình cấm học sinh đi làm thêm!"

"..."

"Để tập trung 100% cho việc học, ai làm thêm bị phát hiện sẽ đuổi học luôn!"

"..." Điên à? Điêu vừa thôi!

"Không tin? Vậy lên trường mà hỏi!.."

Quốc Bảo liếc qua tôi một cái rồi ngồi xuống cặm cụi xử lý đống đồ ăn trên bàn. Một tên con trai mười lăm tuổi cao mét tám có sở thích ăn đồ ngọt thì đúng là quái gở không để đâu cho hết. Mặc dù món bánh do cô Nguyệt làm ít người có thể từ chối, nhưng nhìn cậu ta ngồi ăn một cái hưởng thụ tôi vẫn cảm thấy hơi bị dị.
Không moi thêm được thông tin gì, cũng không thấy cậu ta có ý

https://tieulun.hopto.org

nhắc đến mình nữa nên tôi quyết định đi vào. Dù sao khách đang ăn mà nhân viên đứng nhìn một cách thèm thuồng cũng không tốt cho hình ảnh của quán lắm. Chắc chuyện cấm làm thêm gì gì đó cậu ta ngứa mồm dọa dẫm tôi cho vui thôi. Đúng đấy, nhà trường lo tám tiếng học tập thôi, quan tâm chuyện thêm nếm của con nhà người ta làm gì? Rõ vớ vẩn!

Tuy tự an ủi như vậy nhưng tôi vẫn thấy hơi rén trong lòng. Nhớ ra cô Nguyệt trước đây cũng từng học Yên Mỹ nên tôi lập tứ tếch vào canh cửa nhà vệ sinh, đợi cô ấy trở ra. Vừa mở cửa đã thấy mặt tôi chình ình làm cô Nguyệt sốc lắm, cười gượng gạo, cô hỏi: "Ủa, có vấn đề gì hả?"

"Không ạ!" Tôi lắc đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi nói thẳng "Cô còn nhớ nội quy trường Yên Mỹ không cô? Ở đấy người ta cấm làm thêm thật hả cô?"

"Đâu nhỉ?" Cô Nguyệt nhướn mày "Thời cô đi học làm gì có cấm đoán gì đâu?"

"Vậy ạ?" Nội quy chắc chắn không thay đổi nhanh thế đâu. Với cả thời cô Nguyệt nghèo khó hơn thời chúng tôi còn chẳng cấm làm thêm, nói gì đến thời đại ai ai cũng giàu - trừ tôi - thế này?
Chậc, biết thế lúc thầy nhắc nội quy nghe kĩ cho rồi, rõ khổ, không hiểu biết nên bị người ta xoay!
"Thế là được rồi ạ, cháu sợ không được đi làm nữa!"

https://tieulun.hopto.org

"Ôi sợ gì!" Cô Nguyệt phẩy tay "Đệ ruột, sau này còn thừa kế chi nhánh của cô, sao không đi làm được chứ!"

"Ha ha, thật ạ?"

"Dĩ nhiên!"

Tôi hớn hở cười, lại tiếp tục làm việc với năng suất x2. Quốc Bảo sau khi ăn xong bánh trên bàn còn gọi thêm vài thứ nữa mới dừng lại. Khả năng ăn đồ ngọt của cậu ta thật kinh khủng, như vậy mà không sợ bị sâu răng hay sao? Ờ còn nữa, bình thường cậu ta đều đi cùng một nhóm đông đúc, đi ăn đồ ngọt lại đi một mình.. Hay là sợ đàn em phát hiện mình có sở thích nữ tính? Hơ, khéo vậy thật! Thế thì đây là bí mật của cậu ta rồi còn gì! Tôi có nên dùng nó uy hiếp cậu ta biến khỏi bàn của tôi hay không? Hoặc để xí xóa chuyện câu nói ngu ngốc nào đó trên hành lang chẳng hạn. Nhưng sợ bị người xấu này giết người diệt khẩu lắm, thôi, cứ từ từ tính..

"Bạn cùng bàn ơi!" Quốc Bảo vẫy tay, chỉ định tôi ra trong khi chị phục vụ đứng cách cậu ta có hai cái bàn. Dù không muốn lắm nhưng vì tính chuyên nghiệp tôi vẫn phải nhấc chân, cầm lấy hóa đơn đi tới "Gói thêm cho tôi hai phần bánh Rose rồi tính tiền nào!"

"Vâng!" Vẫn còn gói thêm, chắc chắn không phải cậu ta ăn, là mua cho người khác đúng không?
Tôi vừa cộng hóa đơn vừa liếc nhìn Quốc Bảo một cái. Áo trắng đồng phục sạch tinh tươm, thơm ngát, mềm mại. Nó quấn quanh một thân thể hoàn mỹ không chút thịt thừa nào hết. Lờ mờ qua làn

https://tieulun.hopto.org

vải thưa, những phần cơ bắp tráng kiện còn in hằn, hút mắt người đối diện.

Không có lôgic!
Tôi gần như phải hét lên kinh hãi! Đúng là vậy, không có tí lôgic nào trong chuyện này hết! Người ăn lắm đồ ngọt thế kia kiểu gì cũng có vấn đề răng miệng, tích mỡ quanh eo chứ! Đây răng trắng tinh đều tăm tắp, eo thon ngực nở.. Ông trời ưu ái cậu ta quá mức rồi!
"Của quý khách hết.. 458.000!"

"Ầy, hôm nay mệt nên ăn hơi ít!" Cậu ta thở dài, lôi từ túi quần ra cái ví da đen bóng. Tôi không muốn nhìn vào tài sản của người khác nhưng.. Mẹ ơi, đống polime xanh lét, đầy nhóc ví cậu ta kia lại có hấp lực quá lớn, khiến tôi cứ phải liếc vào! Lắm tiền thế là cùng! Đừng bảo đây là tiền tiêu vặt của cậu ta đấy nhé! Còn nhiều hơn số tiền mẹ tôi tích lũy mấy chục năm trời nữa!
"Đây là 500.000!"

"Vâng, quý khách đợi tôi.."

Chưa kịp nói hết cậu, Quốc Bảo đã kéo tay tôi ra, để tờ tiền mệnh giá lớn xanh lét vào lòng bàn tay tôi. Cậu ta nhếch môi cười một cách đầy hàm ý, mỉa mai: "Số còn lại tôi bo cho cậu, bạn cùng bàn, **phục vụ** tôi vất vả rồi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 5: - Khỏe Mạnh Là Niềm Ao Ước Của Tất Cả Mọi Người.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc Bảo nói xong câu đó liền cười lên ha hả như thể chuyện này vui lắm vậy. Cậu ta cầm hai cái bánh Rose rồi đi như bay ra khỏi quán như thể sợ tôi sẽ đá vào mông cậu ta vậy.
Đúng đấy! Nếu cậu mà không đi nhanh thế nào tôi cũng đá vào mông cậu! Mẹ kiếp, bo cho tôi? Cậu ta nghĩ mình đang ở đâu thế? Hạ nhục người khác thế là vui lắm à? Số tiền này, tôi.. lấy!

"Bạn Hải Dương hả?" Chị phục vụ làm chung lớn hơn tôi sáu tuổi, đang là sinh viên. Chị ấy tên Miền, rất thích mấy em trai nhỏ sạch sẽ, hiển nhiên cục cưng Quốc Bảo đã lọt mắt xanh chị rồi "Trông soái ghê ta!"

"Chị đừng bị lừa!" Tôi lắc đầu, xã hội nhìn mặt nên ai cũng dễ bị lừa, chị Miền ngây thơ, em không để chị phải sa chân vào fanclub não tàn của tên đó đâu! "Thành phần bất hảo đó, chị em mình dính không nổi đâu!"

https://tieulun.hopto.org

"Bất hảo nhưng rất biết cách chăm sóc đó chứ!" Chị ấy mơ mộng, còn dùng hiện thực để giải thích "Xem kìa, người ta biết em khó khăn nên dùng cách này để đưa tiền cho em.. Hẳn bạn ấy quan tâm em lắm, em phải cảm ơn người ta đi!"

"!!!"

Gì vậy má?
Má hay đọc tiểu thuyết tình yêu lắm nên giỏi suy diễn đúng không? Tôi và Quốc Bảo học chung cấp II thật nhưng khác lớp nên chưa-bao-giờ nói chuyện với nhau đâu. Trừ hôm đó ở trên trường cấp III ra thì đây chính là lần đầu chúng tôi tiếp xúc đó! Cái gì mà biết hoàn cảnh, cái gì mà quan tâm.. Rõ là cậu ta đang cố tình dùng tiền để hạ nhục tôi, thậm chí còn có ý hành tôi vì tôi dám nói cậu ta ăn bám nữa!

Tôi từ bỏ ý định giải thích gì đó với chị, tiếp tục công việc dọn dẹp của mình. Đến gần hết giờ làm, cô Nguyệt dấm dúi gọi tôi vào đưa cho tôi một túi bánh bao lớn. Cô lấy lý do hàng ế không ăn hết cũng phải đổ đi bắt tôi mang về nhà. Làm một nhân viên lâu năm trong cửa hàng sao tôi không biết, thật ra món nào của cô Nguyệt cũng đắt khách, chỉ vì cô ấy sợ tôi ngại mới giả bộ ế thừa mà thôi.
Ân tình của cô Nguyệt tôi sẽ ghi nhớ, sau này cô ấy già cả hoặc đau yếu nhất định tôi sẽ trả ơn!

Bỏ đống đồ lớn vào giỏ xe, tôi lóc cóc đạp mấy cây số trở về nhà mình. Căn nhà nhỏ nằm ở cuối một con hẻm tôi đen đầy cây cối um xùm. Nó tồi tàn cũ nát lắm rồi, còn cách khá xa khu dân cư nữa chứ. Cũng may mẹ con tôi nghèo có tiếng, dù có ở một mình tách biệt hơn nữa cũng chả có trộm nào thèm viếng thăm đâu. Con đường

https://tieulun.hopto.org

vào nhà chưa được đổ bê tông, hôm nào nắng thì không sao chứ cứ mưa là sình lầy bẩn không tả nổi. Nghe đâu có dự án "Nông thôn mới", chỉ vài ba tháng nữa cơ quan chính quyền sẽ đổ một con đường đi qua nhà tôi. Ôi, nếu thế thì còn gì bằng nữa, tôi sẽ không cần sợ mỗi ngày mưa phải dắt bộ xe cả quãng dài rồi!

Căn nhà cấp bốn lụp xụp không mở đèn, tôi biết mẹ ở nhà, nhưng chỉ có một mình bà sẽ tiết kiệm hết sức, không bật điện, không mở quạt, càng không ti vi hay điện thoại gì hết. Ông bà nội ngoại đều đã mất cả, các cô gì chú bác chê mẹ con tôi nghèo có bao giờ thăm hỏi đâu, dù có điện thoại cũng chẳng biết gọi cho ai, thế nên tuy đã là năm 20xx nhưng tôi còn chưa được sờ vào smartphone nữa!
Dựng xe trước sân rộng, tôi mò mẫm vào nhà, bật công tắc điện. Ánh sáng vàng vọt tỏ rõ một khoảng rộng trống hoác. Phía trong nhà rất đơn sơ, góc bên trái là chiếc giường hai mẹ con tôi ngủ, đối diện giường là góc học tập của tôi. Giữa nhà có một bộ bàn ghế nhựa chuyên dùng để ăn cơm và họa hoằn lắm có khách đến chơi. Phía trên có một chiếc tủ thờ, nơi đó đặt ảnh của bố và vài cụ kị nào đó tôi không rõ tên. Phía bên kia nhà chất đầy những bao thóc lúa, mẹ bảo đợi thêm thời gian nữa, gạo lên rồi bán cho được giá.

"Mẹ ngủ rồi à?" Tôi đi tới bàn ăn, mâm cơm đơn sơ được mẹ đậy điệm cẩn thận. Người trên giường ừ một tiếng rất nhẹ, hơi thở mỏng manh buồn bã vô cùng.
Mẹ sống cả đời chưa nổi một ngày vui, ốm yếu quanh năm, chồng mất sớm, gia tộc ruồng rẫy.. Tôi chỉ mong mình lớn thật nhanh, làm ra thật nhiều tiền để cuộc sống của bà tốt lên, sức khỏe ổn để hưởng thụ. Chứ mẹ vất vả nhiều rồi, đến cả suy nghĩ của bà cũng đầy mùi khổ nhọc, chưa khi nào bà để cho mình yên ổn cả.
"Mẹ dậy đi, cô Nguyệt cho bánh ăn thêm này!"

https://tieulun.hopto.org

"Lần sau con đừng lấy nữa!" Mẹ từ từ nhỏm dậy, thở nặng nhọc "Cô Nguyệt trả con lương thế là cao lắm rồi, còn cứ lấy đồ của cô ấy, sau mẹ gặp cô ấy ngại chết mất!"

"Vâng!" Tôi gật gù tỏ như biết rồi, làm sao tôi không hiểu chuyện này chứ. Lương của chị Miền kém tôi ba lần, và lúc nào đưa lương của tôi cô Nguyệt cũng giả vờ rằng *sợ tôi tiêu linh tinh* và đưa thẳng cho mẹ. Cô sợ người ta biết tôi được ưu ái hơn, sợ người ta tẩy chay tôi nên mới giữ bí mật kiểu đó. Chúng tôi nợ cô Nguyệt nhiều, nhiều hơn một lời cảm ơn đơn giản "Thôi mẹ ăn đi, mà mẹ nghỉ làm vài hôm đi nhé, con thấy đợt này mẹ xuống sức lắm rồi đấy!"

"Đâu mà xuống!" Mẹ đi khỏi màn, tiến tới chiếc ghế đối diện tôi ngồi xuống. Cầm lấy chiếc bánh bao vẫn còn nóng hôi hổi, mẹ xuýt xoa "Cô Nguyệt làm bánh khéo thật! Ngày xưa cô ấy học giỏi cũng nổi danh khu này đấy, còn ra nước ngoài các kiểu nữa cơ, không hiểu sao cuối cùng lại quyết định về quê mở tiệm bánh nữa.."

"Con thấy cô ấy mở nhiều chi nhánh lắm!" Tôi gật gù, thật ra làm việc mình thích cũng coi như hạnh phúc. Cô Nguyệt giỏi và có nhiều tiền rồi nên không muốn bon chen nữa, về nhà đi theo đam mê của mình là hợp lí còn gì!
"Cái nào cũng phát triển, mỗi ngày làm không biết bao nhiêu là bánh, ship khắp nơi!"

"Thế à?" Mẹ gật gù khâm phục, và trong mắt bà còn cả sự hâm mộ "Nếu mẹ mà khỏe thì kiểu gì mẹ cũng cố đi bán hàng.. Hải Dương ơi.. Mẹ xin lỗi, để con phải khổ.."

https://tieulun.hopto.org

"Ô mẹ làm sao đây hả?"

"Mẹ.."

"Con không thấy khổ! Mẹ ăn đi, ăn mau đi!"

"..."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 7: - Uy Hiếp.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi né khỏi tầm kiểm soát của Quốc Bảo, giả như không hiểu cậu ta đang đề cập đến cái gì, định chạy trốn. Nhưng tận sâu trong thâm tâm tôi biết rõ, có khả năng tên này đã đứng ngoài cửa và nghe thấy mọi chuyện tôi và thầy chủ nhiệm cùng nhau nói rồi. Khéo khi hắn sẽ lấy nó làm "thóp" để đe dọa tôi, chèn ép tôi cũng nên. Không ổn!

"Vào đây đi!" Cậu ta dứt khoát kéo tay áo của tôi, dùng sức mạnh khủng khiếp của mình lôi tôi xềnh xệch. Bung chỉ bây giờ, quần áo đồng phục này mới may đó, đừng có kéo vớ kéo vẩn, hỏng cậu có tiền đền không hả?
À quên, cậu ta đầy tiền, nhưng mà người này làm hỏng đồ của người khác chắc gì đã đền?
"Nhanh chân lên, đừng để người khác phải đợi!"

"Tôi đã gặp thầy xong rồi!" Tôi vùng vẫy nhưng chỉ giống như con sâu cái kiến trong tay cậu ta mà thôi. Thầy chủ nhiệm nghe thấy chúng tôi ồn ào liền đứng dậy nhìn qua, ánh mắt tò mò hết sức nhưng lại không mở miệng giải vây giúp tôi.
Người vô cảm kia! Mau cứu học sinh của thầy đi!
"Bỏ ra, tôi phải đi ăn trưa!"

https://tieulun.hopto.org

"Câm miệng!" Cậu ta nói thẳng, sau ba giây, hai đứa đã đứng trước mặt thầy "Ê, ông thầy, nội quy cấm học sinh trường làm thêm đúng không?"

"Ờ.." Thầy giáo bị gọi vậy có vẻ sốc lắm, thật ra tôi cũng sốc không kém nè. Cậu ta nghĩ cái gì trong đầu vậy trời, hành xử như vậy với người lớn nghĩ mình ngầu lắm sao?
Ấu trĩ!
"Ờ.. Đúng rồi em ạ! Nội quy này mới được bổ sung cách đây ba năm để tăng cường việc tập trung học tập cho học sinh! Sao, có bạn nào làm thêm hả? Em à?"

"Em.."

"Hỏi chơi thôi làm gì căng!" Cậu ta phẩy tay, nhìn sang tôi "Nghe rõ chứ? Đừng bảo tôi nói dối nữa nhé!"

Mục đích gì đây?
Cậu ta không nói với thầy chuyện tôi đi làm mà chỉ quay sang cảnh cáo tôi thôi. Chẳng lẽ Quốc Bảo xấu tính lại quyết định giúp tôi giữ bí mật chuyện này? Thật à? Nếu là thật thì.. Ông trời ơi, tôi có mắt như mù, cậu ta nhất định là người tốt!

"Ừ!" Tôi thấy Quốc Bảo không vạch trần mình nên ngoan ngoãn gật đầu, lúc này cậu ta mới buông tay ra, phẩy tay ý *cho khanh lui* "Vậy em xin phép.."

https://tieulun.hopto.org

"Sau giờ ăn trưa lên lớp đọc mảnh giấy trong ngăn bàn!" Cậu ta nháy mắt ra lệnh "Có chuyện quan trọng cần thương lượng!"

"Hai em còn chuyện gì nữa không?" Thầy bến lẽn xoa cái bụng đã kêu rột rột biểu tình, tôi ngây ra, không hiểu cái *mật thư* kia mang hàm ý gì "Tan làm ăn trưa thôi!"

"Còn việc cuối!" Quốc Bảo gật đầu "Em muốn đăng kí đôi bạn cùng tiến với bạn ấy trong học kì này!"

"Điên à?"

"Sao điên?"

"Không được! Tuyệt đối không!"

Trường THPT Yên Mỹ của chúng tôi có một phong trào vô cùng thú vị, đó là: Đôi bạn cùng tiến!
Luật cũng giống như phong trào ở các trường khác, ấy là một học sinh giỏi sẽ đăng kí bắt kèm với một học sinh yếu kém. Hai người giúp đỡ nhau, cùng hướng đến sự tiến bộ vượt bậc trong việc học hành. Điểm khác lớn nhất ở đây là học sinh "Giỏi" sẽ bắt cặp với học sinh "Giàu", nếu cuối kì học sinh "Giàu" tiến bộ thì gia đình học sinh "Giàu" sẽ có những mức thưởng phù hợp dành cho học sinh "Giỏi".

https://tieulun.hopto.org

Giống như gia sư đi kèm vậy đó, 24/7 luôn phải kề sát, thúc giục đối phương học tập.

Không phải tôi không ham phần thưởng, chỉ là bắt cặp với Quốc Bảo quá mạo hiểm. Chỉ sợ cậu ta ham chơi quá mức, tôi không giúp cậu ta học được còn bị cậu ta ảnh hưởng không học nổi luôn! Mà không học được thì sao, chính là tếch đít khỏi trường! Tôi không đủ kinh tế học trường công bình thường, tôi không thể bị đuổi khỏi chỗ ngon ăn thế này được!

Sự việc kết thúc ngay sau đó, tôi kiên quyết từ chối và dùng sức mạnh còn lại của mình dồn xuống chân, lao nhanh ra ngoài. Muốn đăng kí "đôi bạn cùng tiến" phải có sự đồng thuận của hai bên, làm hợp đồng các kiểu. Lúc này tôi không gật, ai dám ép tôi nào? Ép cũng chẳng nổi nhé!

Chạy được một lát mồ hôi đã tứa đầy ra lưng, tôi ngoảnh về phía sau, không thấy ai đuổi theo nên thả chậm bước. Từ văn phòng giáo viên phải đi qua dãy lớp học của chúng tôi rồi mới đến nhà ăn. Nghĩ tới chuyện Quốc Bảo có điều "nhắn gửi" trong ngăn bàn, tôi quyết định đi vào lớp xem thư giấy trước.
Phòng học lúc này đã có lác đác vài ba người quay trở lại. Họ đẩy bàn ghế, làm thành giường chuẩn bị nghỉ trưa để có sức học tiếp các tiết buổi chiều hoặc tham gia hoạt động CLB, sinh hoạt thể chất. Vậy cũng may, một đứa nhà nghèo ở có một mình trong lớp rất nguy hiểm. Kiểu gì bọn họ cũng sẽ nghĩ tôi có ý ăn trộm ăn cắp gì đó, ai bảo tôi nghèo làm gì, cứ nghèo là sẽ bị người ta coi thường, nghĩ xấu. Vậy mới bảo, không phải tự nhiên các cụ ghép nghèo đi chung với hèn!

https://tieulun.hopto.org

Cúi đầu nhìn xuống ngăn bàn, đúng là trong chỗ của Quốc Bảo đã xuất hiện một cái cặp mỏng tèo, không đựng nổi hai quyển sách. Và trên chiếc cặp ấy có một mảnh giấy bị vò quăn queo, nát bét. Tôi lôi mảnh giấy ra, mở nó để đọc nội dung bên trong. Ấn tượng đầu tiên của tôi lúc này chính là_: Chữ gì mà xấu như gà bới! Loằng ngoằng bò trên mặt giấy trắng tinh, gọn lỏn vài từ nhưng cũng đủ khiến tôi cảm xúc lẫn lộn vì mất công dịch tiếng mẹ đẻ: *"Ăn trưa xong gặp nhau trên sân thượng!"*

Thương lượng? Thương lượng cái khỉ gì? Liên quan đến sự vụ cùng tiến kia à? Còn lâu, tôi vĩnh viễn không bao giờ đồng ý, dù cho có bị thu lại khoản hỗ trợ kia tôi cũng chấp nhận. Đừng đùa, số tiền hỗ trợ điểm tuyệt đối kia làm sao bằng việc được theo học miễn phí ba năm cấp ba chứ? Tôi tuy còn bé nhưng cũng biết rõ bên nào nặng bên nào nhẹ lắm!
Cười khẩy định ném quách tờ giấy đi cho xong thì tôi phát hiện ra phía dưới vẫn còn một dòng lưu ý bé xíu. Lắm chuyện thật, có gì nói một lượt cho xong đi, lưu với chả ý!

"Liên quan đến việc đi làm thêm của bạn đó, nhớ đi một mình! Còn nếu cố tình không tới.. Tự chịu hậu quả đi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 6: - Dùng Tiền Để Dụ Dỗ, Dùng Quyền Để Đàn Áp!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vài ngày sau chúng tôi chính thức bước vào học kì I của lớp 10. Mấy ngày ở nhà tôi đã tưởng tượng ra 1001 cách Quốc Bảo có thể nghĩ ra để hành hạ tôi, nhưng nào ngờ ngay ngày đầu tiên của năm học mới cậu ta đã bùng học!
Một mình một bàn, chuyện học kiến thức mới làm tôi sung sướng, nhưng nhìn Dịu loáng cái đã có thêm N đứa bạn mới và nhìn những ánh mắt ghen tị xen lẫn tiếc hận của mấy đứa thèm khát chỗ ngồi của tôi tôi có hơi bị sợ.

Idol nhiều lúc không đáng ghét bằng fan não tàn. Và đám fan não tàn của Quốc Bảo này đông thật đấy, bọn họ còn hiểu nhau dã man nữa chứ, ngấm ngầm công kích và tẩy chay tôi. Nếu cứ kéo dài chuyện ngồi cùng cậu ta thì có khi tôi sẽ áp lực phải bỏ học vì bị người ta cách li chứ chẳng phải vì bị "kẻ xấu" nào hành cả.
Thế nên ngay sau khi kết thúc tiết học cuối cùng, lúc tất cả mọi người rục rịch đến nhà ăn xếp hàng ăn trưa, tôi quyết định đi gặp thầy chủ nhiệm!

Dịu không đi cùng tôi, không phải vì nó có bạn mới quên tôi luôn hay nó sợ thầy giáo. Mà vì nó còn có công việc khác cao cả hơn phải làm: ấy là giành bằng được hai suất cơm siêu ngon! Chứ còn gì

https://tieulun.hopto.org

nữa, không chờ tôi gặp thầy xong mới đi ăn có khi cả hai đứa vét nồi! Một đứa đi, một đứa ở mới là quyết sách thông minh!

Trường rộng vô cùng, việc đi bộ từ khu lớp học đến văn phòng giáo viên trong thời tiết tháng 9 nắng gắt này đúng là khổ cực hết sức. Nhưng nghĩ đến tương lai của bản thân, tôi cắn răng đưa chân, giục mình bước nhanh trước khi thầy bốc hơi mất giống như lần trước. May mắn thay, lúc tôi vào đến văn phòng thì thầy đang sắp xếp lại đồ đạc, có vẻ muốn rời đi ăn ngay. Cả văn phòng lúc này trống trơn, còn mỗi mình thầy vẫn đang làm việc. Số đỏ rồi, số đỏ rồi!

"Thưa thầy.." Tôi mở cửa, chậm rãi bước vào giữa phòng, nhỏ giọng giới thiệu "...Em là học sinh 10A1 ạ.."

"Ồ học sinh lớp 10A1 này!" Thầy reo lên vui vẻ như thể gặp được người nổi tiếng, và kiểu như 10A1 không phải là lớp thầy phụ trách vậy "Em tìm ai?"

"Dạ tìm thầy chủ nhiệm của em ạ!" Đừng bảo thầy không nhớ mình chủ nhiệm lớp tôi thật đấy nhé! Nửa phút trước thầy vẫn còn trên lớp dạy toán và sa sả gào thét vì đám học trò nhốn nháo, vậy mà nửa phút sau, khi dạ dày đình công thầy đã quên sạch mọi thứ rồi? "Thầy có thấy thầy ấy đâu không ạ?"

"Ờ.." Thầy trầm ngâm một chút, sau đó ngồi xuống ghế, lật tìm hồ sơ. Một lúc sau mới cười hì hì "Chính là tôi nè! Em là học sinh lớp tôi! Em không nhớ thầy hả? Thầy chủ nhiệm này!"

https://tieulun.hopto.org

"Vâng!" Em nhớ, chẳng qua nhìn thầy vui vui nên muốn đùa xíu thôi! Vì bụng đói nên tôi không kéo dài câu chuyện nhạt nhẽo kia nữa, ngồi xuống ghế được thầy chỉ định, nói thẳng "Em muốn xin phép thầy cho chuyển chỗ!"

"Chuyển chỗ?" Thầy tròn mắt ngạc nhiên sau đó lại lật tìm một bức ảnh, xem xét "Em ngồi cạnh bạn Quốc Bảo đúng không?"

"Đúng rồi ạ!" Tôi gật đầu liếc qua tấm ảnh trên tay thầy. Cảnh chụp trong lớp chúng tôi, tất cả học sinh ngay ngắn ngồi, mỗi đứa đều được đánh một con số, hình như là số thứ tự trong sổ điểm.
Cái này.. Cái này chụp lúc nào vậy?
Ông thầy nhìn qua có vẻ hiền lành hình như không đơn giản đâu!
Tôi nuốt nước bọt, tự dưng cảnh giác hẳn lên. "Lớp vẫn còn một chỗ trống nên em muốn xin chuyển, mắt em không tốt, ngồi dưới cùng không nhìn thấy gì đâu ạ!"

"Thế à?" Thầy lật hồ sơ của tôi, phía bên ngoài cũng đánh một con số giống như trong ảnh. Mỗi học sinh một tập hồ sơ chi tiết, thầy giáo này đúng là làm việc cẩn trọng quá mức! "Nhưng có lẽ không được đâu!"

"Không được?" Một chỗ ngồi thôi mà, làm gì khó khăn dữ vậy chứ? "Thế là sao ạ? Em không hiểu!"

"Quốc Bảo đã nói nhất định phải ngồi cùng em hết kì học này.." Thầy từ từ giải thích, điều này khiến tôi khó hiểu hết sức, cậu ta nói thế

https://tieulun.hopto.org

bao giờ, thầy đừng lừa gạt em! "Cậu ta gặp riêng thầy đề nghị, thầy đã đồng ý rồi, vì nhà cậu ta đáng sợ lắm!"

"..." Thầy cảm thấy nói thẳng vậy với em là tốt à? Không sợ em đánh giá thầy hay sao?

"Với lại thầy nói nhé Hải Dương.." Thầy vỗ vỗ vai tôi, chân tình khuyên bảo "..Em là học sinh **Giỏ**i, tất cả những khoản trợ cấp nhà trường trao cho các em đều đến từ học sinh **Già**u. Chúng tôi cần phải tránh đối đầu với bọn họ, em hẳn cũng nên nhẫn nhịn một chút. Ngồi chung bàn không phải điều gì khó khăn, cậu ta đầu tư cho tương lai của em, em ngoan ngoãn một chút là xứng đáng còn gì!"

"Thầy đang dạy em một bài học liên quan đến kĩ năng sống đấy à?" Tôi cười khẩy, những điều thầy nói không sai nhưng khi bóc nó trần trụi trước mặt một đứa nhóc mười lăm tuổi thầy không cảm thấy nó hơi bị tàn khốc hay sao? "Kiểu như trao đổi đồng giá ấy nhỉ, người ta cho mình tiền, mình ngoan ngoãn câm miệng, làm theo mọi đề nghị của họ. Thế thì khác nào.."

"Stop!" Thầy nhăn mày xua tay "Rồi, hiện thực vả mặt quá đáng sợ à? Thế để thầy nói giảm nói tránh nhé!"

"Không cần đâu thầy!" Tôi hừ mũi, kết quả cuối cùng là không thể thay đổi, dù thầy có xoa dịu ra sao thì cũng vậy mà thôi "Em sẽ tự ý đổi chỗ, không phải do thầy đồng ý là được chứ gì!"

https://tieulun.hopto.org

"Ê này con bé kia!" Thầy hốt hoảng đứng dậy, kiểu như Quốc Bảo và nhà cậu ta là thế lực kinh hoàng không thể đụng tới hay làm trái ý vậy. Gớm chết, làm như phim không bằng, tập đoàn lớn nhất nhì thế giới hay gì mà màu mè dữ vậy? "Mới lớp mười đã chống đối rồi hả?"

"Nhưng em không nhìn thấy bảng!"

"Sao không thấy, em cao thế này nhìn tốt!" Thầy gắt gỏng "Nói thẳng nhé, em đạt hỗ trợ học sinh nghèo vượt khó do thi đầu vào điểm tuyệt đối. Khoản hỗ trợ này tháng sau lĩnh rồi, và người cung cấp khoản ấy chính là gia đình cậu ta đấy!"

"A.. Hả?" Tôi ngơ mặt, điểm tuyệt đối cũng có hỗ trợ? Và số tiền hỗ trợ kia là của nhà Quốc Bảo? Ế, vậy nghĩa là nếu tôi làm trái ý cậu ta, cậu ta mách bố mách mẹ có thể khoản tiền ấy của tôi sẽ bốc hơi luôn?
Trời ạ! Sao thầy không nói sớm chứ! Nếu thầy nói sớm thì em nhất định sẽ ngoan ngoãn ngay lập tức!
"Thật hả thầy?"

"Thầy lừa em làm gì!" Thầy nhìn tôi theo kiểu *tôi hiểu cô quá mà.* Thật ra cũng có hơi ngại vì khi nãy tôi còn sốc hông ra vẻ thanh cao. Nhưng thôi.. Giờ phút này sĩ diện làm cái gì nữa, cũng có mài ra ăn được đâu! Mặt dày lên Hải Dương, dày như nước biển luôn cho máu! "Thế thôi, còn thắc mắc gì nữa không?"

"Em không!" Tôi đứng dậy, lùi dần ra ngoài "Em chào thầy ạ!"

https://tieulun.hopto.org

Thầy ừ một tiếng rồi phẩy tay cho tôi lui. Đống hồ sơ trên bàn vừa sắp xếp gọn ghẽ nay lại bị lục tung, thầy tiếp tục cắm cúi làm công việc dang dở, chẳng thèm liếc tôi lấy nửa cái. Tôi bước nhanh ra cửa phòng, vừa đi tới khúc quanh, đột nhiên va phải một ánh mắt nóng cháy: "Yo, bạn cùng bàn!"

Má ôi!
Quốc Bảo!
Không phải cậu ta bùng học hay sao, tự dưng xuất hiện ở chỗ này là thế nào?

Khóe môi tôi giật giật, theo thói quen lui lại hai bước muốn kéo giãn khoảng cách. Cậu ta cười mỉa mai, từng bước đến gần, nghiến răng đe dọa: "Cậu muốn thoát khỏi tôi? Mơ tưởng!"

**** Cuối tuần vui vẻ nha các cục cưng*** ❤❤❤

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 8: - Sự Thật Luôn Phũ Phàng.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đe dọa tôi đấy à?
Ý của tên này là sẽ lấy thứ gì đó trao đổi với tôi để cậu ta giữ im lặng về vụ tôi đi làm thêm? Hiển nhiên là cậu ta nhận ra tôi không muốn nghỉ làm, thế nên định dùng chuyện đó để uy hiếp tôi lựa chọn làm gì đó có lợi cho cậu ta?

Đúng là tôi không muốn nghỉ, nhưng tôi cũng không muốn mặc cho Quốc Bảo muốn xoay kiểu gì thì xoay. Tôi không thích số phận của mình bị người khác nắm trong tay, tùy thích làm gì thì làm! Tôi muốn tự mình quyết định đời mình, không cần dựa dẫm bất kì ai cả!
Nhưng tình hình hiện tại đúng là hơi bất lợi với tôi, thôi thì ta lùi một bước để tiến hai bước. Một cuộc gặp cũng không mất của tôi thứ gì, nếu điều kiện cậu ta đưa ra chấp nhận được tôi sẽ đồng ý, còn nếu không tôi sẽ sửng cồ lên và dọa ngược cậu ta bằng cách sẽ nghỉ việc ngang! Muốn đấu với cô nương đây à, còn phải chờ nhé cưng!

Cậu ta có chờ tôi hay không thì chưa ai biết rõ, nhưng việc cái Dịu phải mòn mỏi đợi tôi nó là điều chắc chắn rồi!
Người về lớp mỗi lúc một đông, bụng tôi cũng càng ngày càng đói, thế nên tôi vò nát tờ giấy, ném vào cặp mình rồi hộc tốc phi tới nhà ăn. Dịu ngồi cùng bàn với một đám con gái chung lớp với chúng tôi,

https://tieulun.hopto.org

họ đều ăn xong rồi, đang nói chuyện gì đó rất vui vẻ. Tôi nhìn thấy trước mặt Dịu vẫn còn để khay đồ ăn đầy ắp, chắc con bé lấy phần cho tôi, nán lại đây để chờ tôi quay lại đây mà. Đúng là bạn tốt, tôi thầm cảm ơn ông trời thêm 1000 lần nữa vì đã để nó đến với tôi giống như một sự bù đắp.

"Bên này!" Dịu vui vẻ vẫy tay "Đợi lâu quá đấy, mau qua ăn đi!"

"Chào mọi người!" Không biết có phải do tôi quá nhạy cảm hay không mà ngay khi tôi rảo bước đến thì câu chuyện có vẻ thưa hẳn ra, không ai chào đón tôi cả - trừ Dịu "Xin lỗi, mình đến muộn!"

"Ai dô, Dịu tốt tính quá đấy!" Mấy cô bạn ngồi cạnh thi nhau tâng bốc "Xếp hàng lấy cơm hộ nữa, đông người như thế, lại nóng.. Cậu đúng là.."

"Hải Dương, cậu ăn được hết chỗ này thật à?" Họ tò mò nhìn khay đồ ăn đầy ắp, lại nhìn sang tôi coi thường "Ăn để tối đỡ phải ăn luôn hả? Sợ quá đấy!"

"May mà trường mình bao ăn trưa ha, cậu may mắn quá đó Hải Dương ạ!"

"Ha ha ha.."

https://tieulun.hopto.org

Vậy là các mác con nhà nghèo đã hiển thị rõ nét trên mặt tôi rồi! Và rõ ràng mấy cô bạn này có sự phân biệt ranh giới giai cấp rất sâu sắc. Chậc, miễn là Dịu không quan tâm, những chuyện khác với tôi cũng thường thôi. Từ ngày học cấp II tôi đã bị tẩy chay vì nhà nghèo rồi, có gì phải sợ chứ?

"Thôi nào!" Dịu ngăn cản bọn họ, đứng về phía tôi "Sức ăn mỗi người mỗi khác chứ, mình còn đang muốn được như Hải Dương này, ăn mãi không béo!"

"Cũng phải.." Má, một câu của con bé đã khiến gió đổi chiều rồi!

Tôi đón lấy khay đồ ăn lớn trên tay Dịu, vì bàn hết chỗ trống nên đành né sang bàn bên cạnh giải quyết cơn đói cồn cào.
Mấy người bàn bên không dùng tôi làm chủ đề nói chuyện nữa vì đúng lúc này Quốc Bảo - HOT mới nổi của trường đang bước vào, ung dung đi lên tầng hai, nơi chuyên phục vụ đồ tây dùng bữa trưa. Sang chảnh quá đó, nhìn menu và giá tiền đồ trên tầng hai tôi còn không dám kìa! Đắt đỏ dã man!

"Đẹp trai thật đó!"

"Ai da, nhưng cậu ấy hư hỏng lắm nha, tôi vẫn thích người như lớp trưởng, vừa đẹp vừa giỏi.."

https://tieulun.hopto.org

"Nhà lớp trưởng bằng nhà cậu ấy không? So sánh ngu ngốc!"

"Ờ ha.."

"Thôi về lớp nghỉ đi, sắp hết giờ ăn trưa rồi đó!"

Bọn họ lục đục đi trả khay trong lúc tôi vẫn còn giải quyết đống đồ ăn. Dịu ghé tai tôi ý muốn đi trước vì có việc quan trọng cần làm rồi cũng theo đám người kia đi. Tôi không thắc mắc nhiều, hôm nay con bé "đến tháng" rồi, việc cần làm của nó chắc là thay đồ! Vừa may chút nữa tôi cũng phải tách ra để đi gặp Quốc Bảo một mình, nếu nó với tôi dính nhau thì đúng là không biết nên làm cách nào để nói dối nó nữa.

Tôi ăn gần xong thì Quốc Bảo cũng giải quyết ổn thỏa bữa trưa của mình, cậu ta đi từ trên tầng hai xuống, nghênh ngang rời khỏi nhà ăn. Nhà ăn vẫn rất đông người, tôi lại ngồi trong góc khuất nên có lẽ cậu ta không nhìn thấy tôi. Ờ, nhưng mà nhìn thấy thì sao? Tôi đang mong chờ cậu ta sẽ đi qua và ép buộc tôi lên sân thượng với cậu ta à? Gớm chết, lại tưởng tượng giống phim tình cảm rồi, Hải Dương ơi là Hải Dương, hồi bé mày đâu được uống sữa mà tâm hồn bay cao bay xa dữ vậy?
Cười nhạo bản thân chán, tôi nán lại một lúc hưởng không khí thanh mát trong nhà ăn rồi cũng đứng dậy trả khay. Vừa hay người phía trước tôi là một người quen: lớp trưởng 10A1!
Nói người quen vậy thôi chứ thật ra chúng tôi mới chung lớp có 1 ngày, điều duy nhất tôi biết về cậu bạn này là cậu ta vô cùng gương mẫu, thành tích học tập cũng xuất sắc, khả năng giao tiếp cũng tốt không ngờ.. Có lẽ chính vì nhờ những điều ấy mà cậu ta được thầy chủ nhiệm giao trọng trách lớp trưởng trước cả khi gặp mặt.

https://tieulun.hopto.org

"Hi!" Trong lúc tôi tần ngần nghĩ về người đứng xếp hàng phía trước, lớp trưởng gương mẫu cũng đã xoay người, thân thiện chào hỏi "Cậu là Hải Dương, người ngồi cạnh Quốc Bảo đúng không?"

"Chào lớp trưởng!" Tôi gật đầu, ờ, nhan sắc cũng một chín một mười với bạn cùng bàn của tôi, bảo sao được mấy cô nàng khi nãy đem ra so sánh.
Nhưng nếu tính tổng lại, có nghĩa là cả nhân cách và vẻ bề ngoài thì cậu lớp trưởng này phải nhỉnh hơn mới đúng chứ. Cậu ta gương mẫu thế cơ mà, đâu như cái người kia, mỗi lần tiếp xúc là khiến người ta bất an muốn chết!

"Tên tôi là Hải Đăng!" Cậu ta gật đầu, giọng nói cũng rất trầm ổn đáng tin cậy "Cứ gọi tên tôi đi, cũng đâu phải người xa lạ, chúng ta còn học cùng nhau ba năm đấy!"

"Ừ, Hải Đăng!" Tôi gật đầu, vừa lúc đến lượt chúng tôi trả khay. Hai đứa đem đồ đặt vào thau sau đó song song bước ra khỏi khu vực nhà ăn đông đúc và nóng nực.
Chẳng có gì để nói với nhau vì nói thật là tôi và cậu ta không quen biết gì, tôi lại thuộc loại ngu nói chuyện nên không thể tìm ra nổi chủ đề gì chung để bắt đầu. Hơn nữa nếu tôi cứ xun xoe nói chuyện với lớp trưởng gương mẫu và đầy triển vọng này sợ rằng bị người khác nhìn thấy sẽ quy chụp tôi là loại vừa nghèo lại vừa xu nịnh mất.

"Tôi biết cậu đang có vấn đề với Quốc Bảo!" Đến đoạn khúc quanh vắng người, tự dưng cậu ta quay lại, nói một câu trúng trọng tâm

https://tieulun.hopto.org

"Nếu như cậu không dám nói thẳng với thầy thì cứ tâm sự với tôi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết rắc rối!"

Ôi trời!
Đúng chuẩn gương mẫu và tinh tế nè!
Mới qua nửa ngày - Quốc Bảo thậm chí còn không thèm đến lớp - mà cậu ta lại có thể đưa ra nhận định chính xác rằng tôi gặp rắc rối với ôn thần kia. Không những thế, lớp trưởng còn chủ động muốn giúp tôi giải quyết nữa chứ! Hải Đăng khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác rồi đấy, thời buổi này hiếm gặp được người như cậu ta lắm.
Ừ, hiếm lắm! Cũng có thể sau vẻ mặt người tốt này là một mục đích gì đó khác. Kiểu như Quốc Bảo ấy, cậu ta cũng giúp tôi che giấu việc đi làm thêm, nhưng muốn bịt miệng phải có thương lượng! Ầy, chắc không đâu, dạo này tôi tiêu cực quá, toàn nghĩ xấu cho người khác! Nhỡ cậu ta nhiệt tình hết lòng vì người khác thật, hoặc cậu ta thấy tôi.. thú vị nên muốn giúp thì sao?

"Cái vẻ mặt gì vậy?" Hải Đăng nhếch môi cười, không tự giác đứng cách xa tôi một quãng "Cậu đang tưởng tượng mấy thứ ghê tởm phải không?"

"Hả?" Ghê tởm gì? Tôi mới chỉ nghĩ có thể cậu ta thấy tôi thú vị nên muốn giúp thôi mà. Ái chà, chả lẽ những gì tôi nghĩ lại thể hiện hết lên mặt như thế? Vậy thì chết, phải sửa ngay mới được! "Cậu nghĩ gì đấy, tưởng tượng cái gì thì đáng gọi là ghê tởm?"

"Con gái các cậu trong gen có chút ADN hoang tưởng hay sao ý, thấy người ta nhìn mình một cái, nói chuyện với mình một câu là đã xây dựng xong cả một cậu chuyện mà bản thân làm nhân vật chính

https://tieulun.hopto.org

rồi!" Hải Đăng tự phụ bắn một tràng khiến cái nhìn của tôi về cậu ta lại thay đổi thêm một lần nữa.
Không thể ngờ nổi nha!
"Tôi giúp cậu không phải vì tôi tốt, cũng không phải do tôi ưa thích gì cậu.. Chỉ đơn giản là do tôi ghét cậu ta mà thôi, rõ chưa đồ ngốc!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 9: - Cuộc Hẹn Định Mệnh.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói xong câu đó Hải Đăng tếch thẳng chẳng thèm để ý gì đến tôi nữa. Gớm nha, thì ra là ngoài mặt ngoan hiền trong lòng xấu xa. Sự ghen ghét của cậu ta đáng sợ quá thể, đủ khiến cậu ta kiên nhẫn nói chuyện với một đứa như tôi chỉ để moi tin tức.

Phẩy tay tự an ủi rằng nhân loại ai cũng có mặt này và mặt kia, không ai hoàn hảo cả. Tôi cố bỏ ngoài tâm trí đoạn đối thoại hại não vừa xong, hạ quyết tâm đi về phía sân thượng. Học sinh các lớp đều đã dùng bữa xong xuôi, ai nấy đều tất bật về lớp giấc ngủ trưa để chuẩn bị cho buổi học chiều đầy gian khổ. Không mấy người quan tâm tới hành động lén lút đi lên cầu thang của tôi, càng không có người thèm để ý tới việc tôi từ từ mở cửa lên sân thượng.
Hôm nay nắng thế này, nếu là người không biết nhất định sẽ chửi Quốc Bảo hỏng não mới chọn chỗ sân thượng để gặp mặt. Nhưng thật ra chỗ này là trường chuyện xịn xò nhất nhì cả nước, tiền đổ về đây nhiều không kể xiết, vậy nên phong cách sân thượng cũng rất khác so với trường thường. Sân thượng to rộng được xây dựng theo phong cách chuẩn 'không gian xanh'. Trên này trồng đầy cây cối theo phương thức thủy canh, những hàng cây cảnh, rau và cả cây ăn quả xòe bóng mát đang thi nhau tỏa bóng mát. Nghe nói chỗ này không phải ai cũng có chìa khóa đâu, trừ trường hợp đặc biệt và bác bảo vệ trường.

https://tieulun.hopto.org

Chậc, Quốc Bảo đặc biệt là điều không ai dám chối cãi rồi. Quốc Bảo cơ mà! Hừ, sao cậu ta không ngồi trong tủ kính để mọi người ngắm luôn đi cho rồi, lang thang ngoài này hại nước hại dân, khó chịu!

Sân thượng rộng vô cùng, tôi băng qua hàng hoa dài thơm ngát, bỏ qua luôn cái nóng trên đầu, loanh quanh đi tìm xem tên Quốc Bảo này đang ở chỗ nào. Càng đi sâu tiếng xôn xao càng rõ, hình như trên này không chỉ có mình cậu ta đâu. Tự dưng tôi thấy rén, muốn thay đổi quyết định không gặp mặt hay thương lượng bất kì điều gì nữa. Chỗ này quá nguy hiểm, ai mà biết tên Quốc Bảo kia có tâm lý vặn vẹo biến thái hay không chứ. Thôi, tự bảo vệ bản thân vẫn là hơn!

"Chạy đâu thế cưng?" Vừa xoay người muốn đi đã va phải lồng ngực một người, tôi suýt hét lên kinh hãi, nhưng may mắn thay, khả năng trấn tĩnh của tôi rất tốt. Lui lại hai bước, người cần tìm đã xuất hiện ngay trước mắt rồi! Quốc Bảo! Cậu ta ở đây! "Đã lên đến nơi rồi mà còn tính về, hèn thế?"

"Ha ha, thỏ mới của mày đấy à Bảo?" Phía có tiếng ồn xô ra một đống người. Đám con trai mặc đồng phục theo lối *ông đây thích thế* ào ra như ong vỡ tổ. Tôi không hay trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nói thật, nhìn đám người này là đoán định được 100% họ là du côn! Tóc tai bờm xờm, nhuộm xanh nhuộm đỏ, cà vạt đồng phục tháo tung, thậm chí có người còn bỏ ra làm bờm giữ tóc. Cúc áo trắng cái cài cái không, quần ống thấp ống cao, giày dép cũng chiếc đi chiếc bỏ..
Đã thế thể hình chung của cả bọn còn to lớn khiếp người chứ. Tôi cao có 1m5, đứng giữa đám người này giống như con thỏ đứng

https://tieulun.hopto.org

giữa bầy hươu cao cổ vậy. Bọn họ mà manh động mỗi người đấm cho tôi một phát thì kiểu gì tôi cũng xanh cỏ ngay lập tức!
"Gớm nha, nhỏ xíu! Mày đổi khẩu vị từ lúc nào thế?"

"Đeo kính học thức ghê! Này, mày bảo không ưa con gái IQ cao vì sợ bị chê ngu cơ mà?"

"Hay ghét của nào trời trao của ấy?"

"Hớ hớ, khéo thế thật!"

"Em gái ơi!"

"Ui, thỏ gì, bạn cùng bàn tao đấy!" Quốc Bảo cười khẩy, không có ý giải vây cho tôi. Đám người kia thấy cậu ta thoải mái nói một câu này lập tức cười rộ lên, tay chân cũng không để yên nữa mà táy máy kẻ kéo áo, kẻ giật tóc tôi.

Đau muốn chết!
Bọn khôn kiếp này! Bỏ ngay cái tay bẩn thỉu của chúng mày ra!

Tôi giẫy ra khỏi vòng vây nhưng có vẻ sự chống cự kia càng khiến đám người này vui thích. Càng vùng thoát họ càng khép chặt vòng

https://tieulun.hopto.org

vây, cười hinh hích nháy nhau trêu chọc tôi. Cắn môi, hít thở sâu, tôi bảo vệ những chỗ nhạy cảm rồi dứt khoát tỏ ra sang chảnh, nhắm mắt làm ngơ, không quan tâm đến bất kì trò đùa ngu ngốc nào của đám người này.
Quốc Bảo nhìn đủ mới đưa tay ý bảo dừng lại, đưa cho tôi ánh mắt ban ơn rồi nói: "Dừng đi, bạn tao sợ bây giờ bọn điên này!"

"Gớm chết, bọn tao mới sợ đau tay ấy, xấu gớm mà tỏ ra thanh cao với ai?" Ơ quái nhề, bọn này cấu trúc não theo kiểu gì đấy? Ai mượn chúng mày sờ, chạm vào người khác xong còn tỏ ra thượng đẳng, kinh tởm!
Tuy trong lòng bực bội gần chết nhưng tôi hiểu rõ đạo lí hai đánh một không chột cũng què nên đành câm miệng. Chúng nó không chỉ có hai đâu, mà thật ra chẳng cần hai tên cũng đủ sức vác tôi lên rồi ném toẹt tôi ra khỏi lan can sân thượng rồi. Với lại tên đầu sỏ Quốc Bảo còn đang giữ bí mật của tôi, thôi cứ từ từ, bình tĩnh rồi tìm cách thoát đã, mọi sự trả thù sau mới tính đi!
"Lùn một mẩu, không mông không ngực, tóc ngắn xơ xác, kính dày cả mét.. Có gì hay chứ? Hứ, anh em, đi chơi đi, mặc xác thằng Bảo!"

"Bọn điên!"

"Lêu lêu Bảo có mắt như mù!"

"Lêu lêu Bảo IQ thấp.."

"..."

https://tieulun.hopto.org

Một đống những từ ngữ chửi bới bất lịch sự được văng ra bên ngoài nhưng vì lí do thẩm mỹ tôi không tiện liệt kê ra đây. Cố gắng giả điếc nhìn đám đáng ghét kia đi sạch, tôi lướt qua Quốc Bảo, cậu ta vẫn đứng cách tôi không xa, tay nhét túi quần, mặt vênh váo gọi đòn: "Còn hai người!"

"Thì sao?" Tôi gọn lỏn "Thương lượng gì nói đi!"

"Chép bài và làm bài tập, làm kiểm tra cho tôi!" Cậu ta chẳng có vẻ gì là muốn ở cùng tôi cả, nói thẳng "Đổi lại sẽ giữ bí mật cho cậu!"

"Cậu không sợ tôi nói với tất cả mọi người là cậu thích ăn đồ ngọt giống hệt con gái à?" Tôi cũng học kiểu cười khinh gọi đòn, vặn lại "Nhục lắm chứ đùa! Đại ca mà ham đồ ngọt!"

"Thử nói xem!" Cậu ta đột ngột nhào đến, ép sát tôi vào gốc cây lớn gần đó, tay cũng đưa lên bóp cằm tôi đau điếng.
Đau thật chứ! Khớp hàm tôi không phải bằng đá đâu mà làm trò đó! Tôi vùng vẫy, đưa tay cào mạnh lên mu bàn tay cậu ta, khiến nơi đó chảy máu. Quốc Bảo thấy bản thân chảy máu thì có vẻ sốc lắm, vội vã buông tôi ra, trợn mắt "Khốn kiếp, dám cào ông? Nghĩ mình là mèo chắc?"

"Tôi còn có thể là sư tử Hà Đông đó!" Tôi hừ lạnh, xoa xoa cái cằm vẫn còn đau "Động tay chân với con gái có thấy nhục không hả?"

https://tieulun.hopto.org

"Đòi bình đẳng cơ mà, lúc bị đánh lại phân phái yếu phái mạnh à?" Cậu ta đưa tay lên miệng, đầu lưỡi đo đỏ đưa ra liếm nhẹ lên vết thương trên tay. Không hiểu vì sao hành động ngu ngốc này của tên Bảo không não lại khiến hormone trong người tôi cuộn trào.

Mẹ.. Tôi phải bất chấp sự chán ghét cậu ta mà công nhận: hành động này gợi cảm muốn chết!
Không thể để trai làm hỏng não được, tôi vốn sống lí trí từ bé cơ mà. Xã hội toàn lừa lọc kiểu này không lí trí chỉ có đường chết, và nữa, đẹp trai mài ra ăn được đâu? Tỉnh! Tỉnh lại đi!
"Thích thì đi mà nói! Cả huyện này biết anh đây thích ăn đồ ngọt rồi, dọa ai hả cưng?"

"..." Thật? Thế sao hôm đó cậu ta lén lút đi một mình? Hay cậu ta nói cứng thế để dọa dẫm tôi?

"Bình thường tôi không nhẹ nhàng thế này đâu.." Cậu ta phẩy tay, lười biếng ngồi xuống gốc cây gần đó, vết thương trên tay dường như đã bị người này ném vào vùng dĩ vãng xa xăm nào đó rồi "..Nhưng đợt này đang bị giám sát nên phải ngoan ngoãn!"

"..." Liên quan gì đến tôi mà kể?

https://tieulun.hopto.org

"Cậu chấp nhận đi.." Cậu ta tiếp "...Nếu không chỉ có nước nghỉ làm!"

"Nghỉ thì nghỉ, cậu đừng hòng dùng nó uy hiếp tôi!"

"Cứng ghê, cẩn thận gãy đó!"

"Khốn nạn!" Tôi nghiến răng, người nằm dài dưới gốc cây hé mắt nhìn qua, chờ đợi thời gian trôi qua, ánh nắng trên đầu mỗi lúc một lan tỏa. Cuối cùng, người thua vẫn là tôi, miễn cưỡng nhỏ giọng, tôi từ từ nuốt hận vào trong "Chỉ chép và làm bài tập, kiểm tra mệnh ai nấy lo!"

"Làm kiểm tra nữa!"

"Làm cho cậu thời gian đâu tôi làm bài tôi? Nếu tôi bị đuổi học thì làm thêm gì đó tôi đâu cần?"

"Cũng đúng!"

"Quyết định thế đi, chỉ chép và làm bài tập!"

"Thành giao!"

https://tieulun.hopto.org

Quốc Bảo cười đắc thắng, sung sướng như thể vừa trút được gánh nặng nào đó. Tôi xiết nắm tay, tự biết công cuộc đàm phán đã xong xuôi nên quay bước đi về. Nhìn trời nắng gắt, cuộc hẹn này đúng là ĐM.. Không, tôi không chửi bậy, ý tôi là.. ĐỊNH MỆNH!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 10: - Ác Mộng Bắt Đầu.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời gian sau đó Quốc Bảo đi học như đi chơi, thích thì cậu ta tới lớp nằm ngủ một lúc, còn không thích thì mặc kệ, bùng tiết có khi ba bốn ngày không ló mặt. Nhưng được cái rất có tinh thần cưỡng ép người khác, sách vở cậu ta để hết ở ngăn bàn, đến môn nào tôi chỉ việc lấy vở môn đó ra, một tay chép của mình, một tay chép của cậu ta.
Cũng may tôi có thói quen học thuộc kiến thức bằng cách viết đi viết lại. Chép bài và làm bài tập cho cậu ta vừa hay giúp tôi ôn tập kiến thức cũ, càng chắc chắn!

Quan hệ giữa hai chúng tôi không tốt cũng chẳng xấu, nhưng quan hệ giữa tôi và Dịu thì khác, hình như nó đang có chiều hướng rạn nứt. Căn bản là do tôi ngồi cách xa nó quá, Dịu ở phía trên cũng ngồi cạnh một cô bạn "Giàu". Hai người họ nhà khá gần nhau nên ngày ngày đều cùng nhau tới lớp. Học chung, ăn chung, nói chuyện chung.. càng nhiều thứ chung đụng thì sự thân thiết càng tăng tiến. Lại thêm những cô bạn xung quanh nó nữa, ai nấy đều hợp thời và tân tiến, thú vị hơn đứa quê mùa cả năm chỉ xem thời sự ở quán cô Nguyệt như tôi cả trăm ngàn lần.
Tự nhìn lại mình, tôi đi làm cả sáng sớm và chiều muộn, muốn đi học chung để hâm nóng tình cảm với Dịu cũng không thể được. Giờ ăn trưa nếu như nó muốn ra ngoài ăn thêm gì đó hoặc gọi trà sữa các loại tôi cũng không có tiền.. chính xác hơn là không nỡ bỏ tiền ra mua. Uống một mình Dịu ngại, còn ké mãi của nó thì tôi ngại. Đúng là giàu nghèo là khoảng cách lớn cho nhiều mối quan hệ,

https://tieulun.hopto.org

trước đây tôi cứ ngây thơ tưởng rằng tình cảm của tôi và nó sẽ không có gì chia cắt được, ngờ đâu chút sóng gió giai cấp ập đến đã đánh văng hai đứa về hai phía rồi.

Dịu vẫn hay cười với tôi, ngồi ăn trưa cùng tôi, gợi chuyện với tôi nhưng mọi thứ đề rất gượng gạo. Tôi cố gắng hòa nhập với đám bạn mới trong lớp nhưng họ đều không ưa đứa nghèo rách, quanh năm không mua nổi một cốc trà sữa như tôi nên luôn dè chừng với tôi. Tâm lý vừa nhạy cảm lại vừa tự ti khiến tôi tự mình tách dần khỏi đám đông phiền toái. Tự rời xa khỏi mối quan hệ bạn bè bền chặt. Dịu không níu kéo, nó vẫn vui với bạn nó, thi thoảng vẫn ngoái lại nhìn tôi. Và.. Chỉ có thế.

Suốt quãng thời gian đầu tiên của học kì I năm lớp 10, niềm vui lớn nhất của tôi là nhận khoản tiền hỗ trợ lớn sau kì thi đầu vào. Tiếp theo chính là chuyện học tập, ganh đua đứng đầu lớp với Hải Đăng để nhận được học bổng, càng nhiều điểm tốt, cuối tháng tổng kết thưởng càng cao. Dùng tiền để thúc đẩy học sinh tiến lên, đúng là cách khuyến khích thông minh hết sức!
Nhiều lúc tôi nghĩ cứ thế này cũng tốt, mặc dù họ không thích tôi lắm vì tôi nghèo, nhưng chẳng ai dám coi thường tôi cả, vì tôi học giỏi!

"Cười gì mà cười!" Quốc Bảo gục mặt ngủ chán chê, mãi tiết cuối cùng mới ngẩng đầu lên cằn nhằn "Chép bài đi!"

"Lắm lời!" Tôi vặc lại, quái nhỉ, hôm nay công tử lại kiên trì được tới tận tiết 5 cơ? Bình thường cậu ta ngồi ngủ hai tiết, nói chuyện một tiết nữa là đã chán phè, tìm cách chuồn rồi. Ấy thế mà hôm nay ở lại học tập, còn là im lặng học tập, khác hẳn kiểu phá lớp phá trường hàng ngày nữa chứ!

https://tieulun.hopto.org

Nói thật tôi thích cậu ta biến khỏi lớp hơn, đến trường suốt ngày phá ngang không cho giáo viên dạy ảnh hưởng chết đi được. Mấy đứa con trai con gái còn hùa theo những trò đùa của cậu ta chứ, khiến mọi thứ rối tinh lên, học cũng không được yên nữa.
"Ngồi trong lớp sao không tự chép bài đi, giục cái gì?"

"Thích thì giục đấy, sao nào?" Cậu ta cười khẩy, lè lưỡi trêu ngươi "**Phục vụ** cho tôi thì phải tận tình vào!"

"Phục vụ cái con khỉ!" Tôi lập tức phản ứng, lần đó ở quán và rất nhiều lần sau nữa đến quán cậu ta đều dùng hai từ này để hạ nhục tôi. Bình thường cậu ta là *quý khách* tôi không thèm chấp, hôm nay cậu ta là cái thứ gì chứ? Loại đàn ông ngứa mồm, đáng ghét hết cỡ!
"Tự đi mà chép bài, đồ lười!"

"Nói ai lười? Chán sống à?"

"Giỏi giết hộ cái, chỉ được cái nói mồm!"

"@&#+×&#×¶'(+"

"STOP!" Giáo viên tiếng Anh đứng trên bục giảng chỉnh lại kính, hét lớn một tiếng. Tôi nhìn lên phía cô, rõ ràng lúc cãi nhau âm lượng của tôi rất nhỏ mà, sao vẫn bị cô phát hiện ra vậy? "Hai em đang làm gì? Hai em không thích học tiết của tôi?"

https://tieulun.hopto.org

"Bạn ấy bảo chán ngắt!" Quốc Bảo chỉ sang tôi, vu khống không thương tiếc "Rủ em bùng tiết nhưng em không đồng ý nên mới vậy!"

"Loại đàn ông gì vậy?" Tôi gắt, đứng lên lịch sự "Thưa cô, bọn em đang thảo luận vấn đề cô vừa đặt ra, xem thử xem nó ứng dụng vào đời sống như thế nào ạ!"

"Ồ?"

"Thưa cô, em có lời muốn nói ạ.." Hải Đăng ngồi trên tôi hai bàn đứng dậy "Bạn Quốc Bảo bình thường hay bùng tiết nghỉ học, lời nói không có trọng lượng mấy. Nhưng bạn Hải Dương rất chăm chỉ, thường xuyên đứng đầu lớp và nổi danh ngoan hiền, em nghĩ lời bạn ấy là đáng tin cậy!"

"Này Đăng, mày vẫn cay cú vụ tao cướp ghẹ mày à?" Quốc Bảo cười khẩy, nói ra một câu này khiến toàn thể lớp học xôn xao hết lên.
Ố ồ, ra bạn Hải Đăng ghét Quốc Bảo là vì tình yêu bị cướp đoạt! Có khi nào bạn Bảo thích bạn Đăng quá, thấy bạn Đăng yêu người khác nên nhất định giành người để Đăng bơ vơ. Sau đó hai người từ thân sang đối địch, rồi từ đối địch lại chuyển thành yêu thích, cuối cùng.. Ái chà, chết thật, khéo khi Hải Đăng kia nói đúng, trong gen của tôi có mầm mống hoang tưởng rồi.
"Cái con mắm hai lòng ý mày tiếc làm gì? Đi bênh người ngoài, phí công tao coi mày là anh em mười mấy năm!"

https://tieulun.hopto.org

"Thôi ông im mồm đi!" Hải Đăng cười khẩy, mặt nạ lớp trưởng gương mẫu được bóc trần "Bát canh chua đổ đi rồi, đừng mơ vớt lại, từ giờ tôi với ông là người xa lạ! Thưa cô, em vẫn đứng về phía bạn Hải Dương ạ!"

"À.. À.." Cô giáo hết nhìn Hải Đăng lại nhìn Quốc Bảo, dường như phân vân không biết làm thế nào. Lớp trưởng thì hẳn là đáng tin rồi, nhưng ông thần Bảo này đến hiệu trưởng còn nể thì một giáo viên như cô sao dám ra tay. Thế nên cô giáo ra một quyết định khủng khiếp khiến tôi phẫn nộ hết sức "Không cần biết nội dung là gì, hai em đều nói chuyện ảnh hưởng tới lớp, phạt hai em ra đứng hành lang hết tiết này!"

Vậy là không cần nói nhiều, ba mươi giây sau tôi và Quốc Bảo đã chình ình ngoài cửa lớp. Cô giáo còn rất ưu ái, đưa cho tôi một cây thước dài, cho Bảo một xô nước lớn bắt hai đứa đưa tay cầm thẳng. Đứng đã mệt còn bắt giơ tay, đúng là hình phạt độc ác thời trung cổ! Bình thường đều là người khác bị thì không sao, hôm nay chính tôi nếm trải cảm giác đúng là.. Đắng hết sức!

Quốc Bảo ôm xô nước, cậu ta cúi đầu nhìn tôi, nụ cười nửa miệng đáng khinh vẫn treo trên môi đầy tự đắc. Càng nhìn càng thấy ghét, cái người này học cũng ở, bị phạt cũng chưa chạy đi là thế nào? Bực hết cả mình!

Tôi quyết định không thèm nhìn cậu ta nữa cho đỡ tức bụng, giơ thước thẳng tay ra ngoài, nhắm mắt tưởng tượng mình đang tập yoga cho sang chảnh. Đúng lúc tâm hồn của tôi sắp hòa mình được vào với thiên nhiên, bỗng dưng bên vai áo lạnh toát, một làn nước

https://tieulun.hopto.org

mát từ đâu ập tới, giải thoát tôi khỏi sự nóng nảy và cay cú đeo bám suốt nãy giờ!

Mở bừng mắt nhìn lên, Quốc Bảo cầm xô rỗng cười như được mùa, giả bộ hối lỗi nói: "Ái da, tôi ốm nên hơi yếu, giơ tay lên không cẩn thận làm ướt người cậu rồi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 11: - Hình Phạt.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi vẩy nước đang nhỏ tong tỏng trên người mình ra đầy sàn, Quốc Bảo thấy động thái này của tôi lập tức né ra. Né cũng phải thôi, nước giặt khăn lau bảng hôi rình rình, dính vào người mùi ám kinh lên được.
Cậu ta dám dùng thứ này dội lên người tôi?
Mẹ kiếp! Mặc dù tôi dọn chuồng gà mùi còn kinh hơn, nhưng đấy là tôi tình nguyện làm, còn cái này.. Cái này là bị người ta chơi khăm!

Tiếng nước ào ào đổ xuống giữa hành lang thanh vắng tập trung sự chú ý của rất nhiều người. Nhưng tôi chẳng quan tâm điều đó, thứ có trong mắt tôi lúc này chỉ còn duy nhất thân hình cao lớn của kẻ đáng chết trước mắt. Tôi gườm gườm nhìn cậu ta, Quốc Bảo thấy tôi tức long sòng sọc thì vui lắm, gập người cười khà khà. Nhân lúc cậu ta không chú ý, tôi lao tới dùng thước đập tứ tung vào tay chân cậu ta, cũng không quên dùng bàn tay sũng nước của mình áp sát vuốt hết lên mặt, lên tay, lên áo sơ mi trắng của cậu ta. Bẩn thì cùng bẩn! Chơi sạch một mình hèn vừa thôi!

"Điên! Làm trò gì đấy?" Quốc Bảo né mãi nhưng bị tôi như đỉa dính vào người không chạy đi được. Căn bản do cậu ta mải cười nên mới không tránh thoát, nếu là Bảo bình thường chắc tôi có mơ cũng không nắm nổi nửa ngón tay của cậu ta mất! "Đồ bẩn thỉu kinh tởm này, biến ra ngay!"

https://tieulun.hopto.org

"Đồ thần kinh! Dám đổ nước lên người tôi à?" Tôi gắt gỏng, vẫn cố bôi nước sang cậu ta cho hòa, giáo viên tiếng Anh nghe động đã chạy ra xem, học sinh trong lớp cũng nhao nhao nhìn qua cửa sổ "Đừng tưởng con gái dễ bắt nạt! Khốn kiếp!"

"Ôi trời! Dừng lại! Hai em mau dừng lạii..."

*

Sau màn vật lộn kinh điển ngoài hành lang, tôi và Quốc Bảo được triệu hồi lên văn phòng, gặp riêng giáo viên chủ nhiệm. Cậu ta thì ngon rồi, nhà có điều kiện, ới một tiếng là có người mang quần áo qua ngay. Nhưng tôi thì khác, ngoài bộ đồ sũng nước trên người chẳng có gì mà thay cả. Dịu mượn giúp tôi được một bộ đồng phục thể dục cũ hôi rình của ai đó, nhưng mùi ấy còn gớm hơn mùi nước giặt khăn lau bảng nên tôi thà hong khô người còn hơn. Vậy là sau quá trình vắt nước, lúc tôi ở văn phòng người chỉ còn mùi, không còn nhỏ giọt nữa.
Quốc Bảo nhìn tôi bằng ánh mắt không vui lắm, tôi cũng nhìn cậu ta bằng sự đối địch hết cỡ. Lúc tôi đến thầy vẫn đang dạy dỗ cậu ta, lời thầy nói tôi nghe bập bõm: "Bố mẹ em đã ra quyết định rồi, em đồng ý phải thực thi chứ! Không bùng học, không phá lớp, không trêu trọc các bạn! Hết năm nay là được ra nước ngoài du học rồi, em kiên trì một chút không được à? Tháng 10 rồi, còn có mấy tháng nữa đâu chứ?"

"Em vẫn đang kiên trì!" Cậu ta hất tay, ra đây là lí do hôm nay cậu ta ngoan ngoãn ngủ trên lớp. Ra ngoài du học.. Sướng thật đấy, chỉ

https://tieulun.hopto.org

cần làm mấy việc đơn giản kia mà đã được một suất du học. Nếu đổi lại dành cho tôi thì.. "Thầy nói ít thôi, xử lý bạn kia kìa!"

"Đồ điên!" Tôi buột miệng, nhưng nghĩ đến thầy giáo còn ngồi đó nên sửa lại "Đồ vô duyên! Tự dưng bạn ấy đổ ập nước lên người em, thầy phải đòi lại công bằng cho em!"

"Nhưng em cũng đâu có vừa?" Lông mày thầy nhăn nhúm lại, khóe môi run rẩy "Còn nhào lên đánh lại người ta nữa, em xem, 1m5 mà đòi đánh 1m8? Em nghĩ gì thế? Không biết tự giữ an toàn à?"

"Bạn ấy coi thường người khác quá mức!"

"Này, tôi chưa bao giờ coi thường đằng ấy nhé!" Quốc Bảo nói không ngượng miệng "Tôi chỉ coi đằng ấy như đồ chơi thôi!"

"Bắt nạt con gái không biết xấu hổ!"

"Ngực lép thế kia mà cũng đòi làm con gái? Đằng ấy mới không biết xấu hổ ý!"

"Loại học dốt!"

https://tieulun.hopto.org

"Nhưng giỏi đầu thai!"

"..."

"DỪNG LẠI!" Thầy chủ nhiệm quát lớn cắt ngang cuộc đấu khẩu ngu ngốc của hai chúng tôi. Tôi nhìn thầy một cái, rồi nhìn qua Quốc Bảo, tự dưng chân lý sáng bừng qua tim.

Giời ạ! Tự dưng đi đấu khẩu với một thằng ngu làm gì chứ? Nó sẽ đưa tôi xuống thấp ngang hàng với nó và hạ bệ tôi bằng kinh nghiệm của nó mất thôi! Dại dột quá!
"Các em muốn cãi đến bao giờ? Viết bản kiểm điểm, mai nộp, sau tiết 5 dọn dẹp lại lớp học mới được đi ăn trưa!"

"..."

"Cấm trốn! Tôi sẽ theo dõi các em thông qua màn hình camera, sau đó báo về gia đình.."

"Thầy đừng báo cho bố mẹ em, làm vệ sinh gì đó chỉ là chuyện nhỏ!" Quốc Bảo tự dưng thỏa hiệp ngoan ngoãn, có vẻ đi du học là chuyện cậu ta yêu thích từ lâu lắm rồi. Đấy, có tí động lực phát trực ban cũng đồng ý làm ngay mới kinh! "Thỏa thuận thế nhé, bạn cùng bàn, VỀ!"

https://tieulun.hopto.org

Cái thằng dở hơi này..
Tôi nhìn Quốc Bảo một cái đầy khinh thường rồi cũng trở về theo cậu ta. Đúng lúc hai đứa ra khỏi phòng giáo viên thì bên kia đã trống đánh, tiết cuối kết thúc, học sinh ùa cả ra nhà ăn. Tôi dừng bước nép ở một góc hành lang không thèm đi nữa, đằng nào cũng chưa được ăn, thà là giả bộ vẫn đang gặp giáo viên, chút nữa mọi người đi sạch rồi lên trực nhật sau. Bình thường ở trường có nhân viên vệ sinh nên chúng tôi không phải mó chân mó tay vào mấy việc này bao giờ. Từ đợt lên lớp 10 tới giờ tôi chỉ có quét nhà quét quán chứ chưa khi nào quét lớp cả. Họa hoằn lắm mới có lần phải lau bảng, chứ bình thường đều là việc của mấy đứa bị thầy phạt do vi phạm.

"Đi nhanh lên!" Cậu ta thấy tôi nép vào một góc không đi nữa thì lập tức quay lại "Dừng làm gì! Tính chuồn hả?"

"..." Rỗi hơi!
Tôi quyết định bơ cậu ta, coi như không nghe thấy mấy lời vô nghĩa Quốc Bảo nói. Nhưng người này không hiểu cấu trúc não theo phương thức nào, càng bị lơ đẹp càng cố gây sự chú ý. Cậu ta sải bước ngược lại chỗ tôi, lôm côm cười cợt nhả vô cùng.
"Tránh ra, về bây giờ dọn để cả lũ trong lớp biết à?"

"Ờ, cũng đúng.." Cậu ta suy nghĩ chút rồi gật gù tỏ vẻ thấu hiểu lắm. Xong xuôi cũng bắt chước tôi, đứng nép sau cái cột đợi mọi người đi khỏi.

Trời ạ!
Con cún hay gì đây? Thể hình to nhường kia mà muốn ẩn sau cột

https://tieulun.hopto.org

bé tẹo này? Tôi thật sự không hiểu nổi làm cách nào mà cậu ta có thể làm đại ca của cả lũ đầu gấu trường cấp II ngày xưa đấy. Hay chúng nó tôn cậu ta làm đại ca chỉ để cậu ta chi tiền, chứ ngốc nhường này..

"Mau lên!" Đoàn người thưa hẳn, Quốc Bảo nôn nóng nắm lấy cổ tay tôi, kéo tôi đi thật nhanh "Trực xong còn ăn trưa, đói chết rồi!"

Sức của cậu ta rất lớn nên dĩ nhiên tôi bị lôi đi xềnh xệch. Người này đi phía trước, bước chân rất nhanh không thèm để ý đến việc tôi có theo kịp hay không một chút nào. Băng qua đoạn hành lang dài trống trải, gió tháng 11 lùa qua những lọn tóc đen ngắn bay loạn của cậu ta. Nắng nhẹ nhàng chiếu xuống, bung tỏa thứ ánh sáng ấm áp dìu dịu. Gương mặt Quốc Bảo nhìn từ góc độ này đẹp mê hồn, và chính vì sự tác động của gương mặt ấy, mà cái nắm tay thô bạo của cậu ta bỗng dưng làm cả người tôi nóng ran lên.
Gần đến cửa lớp, Quốc Bảo thình lình quay người lại, nụ cười trên môi gói trọn sự thanh xuân, cậu ta dịu dàng nói: "Há há há.. Bị vẻ đẹp trai của tôi mê hoặc rồi chứ gì? Đúng là đồ mê trai, còn làm bộ.. Há há.."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 12: - Đề Nghị Hấp Dẫn.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi lập tức vùng ra khỏi ma chưởng của tên khốn tự đại này. Cậu ta cứ thế ôm bụng cười gập cả người như thể gặp được chuyện gì sung sướng lắm vậy đó.

Đáng ghét!
Tốt nhất là cậu cười đến mức sặc nước bọt chết luôn đi!

Hừ mũi cho đỡ xấu hổ, tôi mở cửa lớp, đi nhanh vào phía trong mặc kệ cậu ta muốn làm trò gì thì làm. Trong lớp đã không còn ai, bàn ghế ngổn ngang xộc xệch, dưới sàn đầy những vỏ bánh kẹo, giấy má bẩn thỉu hết sức. Vậy mới thấy các bác lao công vất vả với chúng tôi thế nào, lúc chúng tôi thoải mái đi ăn trưa họ đã phải dọn, lúc chúng tôi về nhà nghỉ ngơi họ lại phải tiếp tục dẹp sạch đống rác chúng tôi thải ra. Nhưng nghe nói lao công ở trường này lương cao lắm, gấp năm gấp bảy lần lao công trường bình thường. Ầy, vất vả chút xíu cũng không sao, nếu sau này.. Không được! Hải Dương ơi, não mày úng nước à mà tự dưng muốn làm công việc gò bó này? Trước nay đều thích phát triển cơ mà, tự dưng hôm nay bị Quốc Bảo mê hoặc, IQ giảm sút mơ ước vào trường làm lao công!
Tức giận vì chính mình, tôi tóm lấy cái chổi đặt sẵn ở góc phòng bắt đầu quét. Vì việc này tôi đã làm quen tay lắm rồi nên chỉ một chút là đã sạch sẽ xong xuôi cả. Lúc Quốc Bảo cười xong bước vào, tôi đã thay chổi quét bằng chổi lau, chuẩn bị lau cho sàn sáng bóng. Cậu

https://tieulun.hopto.org

ta có vẻ giật mình vì tốc độ của tôi lắm, vì sợ bị tôi tranh công nên ngay lập tức vơ lấy khăn lau bảng: "Việc nặng nhọc này để cho tôi!"

"Cút luôn đi!" Tôi chán ghét di di chổi lau, gớm chết, công tử bột đến giặt khăn còn không sạch, làm nước trong thau tung tóe ra ngoài. Nếu thật sự để cậu ta quét lớp thì chắc đến sáng mai chúng tôi cũng không được ăn trưa mất "Lau xong đi đổ rác, đừng có bắt tôi làm hết việc!"

"Con gái con đứa cắm ca cắm cảu, bảo sao không ai thèm để ý!" Cậu ta bĩu môi lầm bầm "Đúng là đáng ghét!"

"..." Cậu mới là đồ đáng ghét! Ngoài cái mẽ ra chẳng được nước gì! "Vừa lúc nãy cậu nói tôi không phải con gái cơ mà, câu trước cắn câu sau không thấy tự mâu thuẫn à?"

"Cái gì cắn?" Cậu ta hừ mũi gắt gỏng "Ăn nói hẳn hoi!"

"Sao lúc chửi bậy trên lớp cậu không dùng mấy câu hẳn hoi chút đi?" Tôi cãi già, mặt Quốc Bảo đã hơi nóng rồi, đỏ bừng bừng luôn "Dạy dỗ ai chứ?"

"Này.."

https://tieulun.hopto.org

"Này Bảo ôi!" Đúng lúc này ngoài cửa ầm ầm vang lên tiếng bước chân, đám bạn xấu của cậu ta ùa vào. Bọn họ đi cả giày bẩn làm sàn ướt tôi mới lau nhoe nhoét những đất bùn.
Này! Có mắt không hả? Để ý chút đi chứ!
"Ha ha, nó trực nhật thật chúng mày ạ!"

"Vì đi du học mà mày bất chấp ghê!" Bọn họ chẳng thèm để ý gương mặt thối hết cỡ của tôi, cứ nghênh ngang đi vào "Muốn bỏ bọn anh thế cơ à? Ông già ép thế nào nghe thấy nấy?"

"Đi ra ngoài nói chuyện!" Quốc Bảo nhíu mày nhìn đống vết chân dưới sàn, quát lớn một tiếng "Sàn bẩn hết chúng mày lau không? Mất công ông đây lau dọn! Cút, cút nhanh!"

"Gớm chết!"

"Làm màu!"

Bọn họ lục tục kéo nhau ra hành lang, những câu chuyện vụn vặt được khơi ra. Tôi không muốn nghe lén nhưng âm lượng của đám người này to quá, dù bịt tai lại thì mọi thứ vẫn cứ tràn vào màng nhĩ. Từ lời trêu chọc của họ với Quốc Bảo và cả lời kể của cậu ta về Hải Đăng và phản ứng của lớp trưởng khi nãy, tâm trí tôi tự động ghép nối, hình thành một câu chuyện hoàn chỉnh.
Rằng nhà Hải Đăng và nhà Quốc Bảo có họ hàng với nhau, ngày xưa cả hai chơi thân lắm, cho đến khi cô nữ sinh X nào đó xuất hiện.

https://tieulun.hopto.org

X là con gái đối tác làm ăn nhà Hải Đăng, hai người này quen nhau từ trước. Hải Đăng vốn mê cô nàng như điếu đổ nhưng X lại chỉ thích trai hư. Thế nên ngay sau khi gặp Quốc Bảo cô đã bị sự ngu ngốc.. à, ngầu lòi của cậu ta đánh gục. Hải Đăng lập tức bị bỏ rơi, Quốc Bảo bị X bám dính không rời. Cục diện lập tức trở nên rối như tơ vò, Hải Đăng cay cú, Quốc Bảo dửng dưng, X điên cuồng theo đuổi. Mãi đến khi X ra nước ngoài du học mọi thứ mới bình ổn trở lại, nhưng mối quan hệ của Hải Đăng và Quốc Bảo thì vĩnh viễn không còn giống như ngày xưa được nữa.

Ờ, Quốc Bảo cuồng nhiệt muốn đi du học như thế.. có khi nào giống như trong phim, khi X rời đi cậu ta mới thấy được thì ra mình yêu X từ lâu rồi nên giờ quyết định theo đuổi hay không? Dễ lắm, người IQ **cao** như cậu ta thì người đi mấy năm mới nhận ra là điều bình thường ấy mà!

"Con đấy sắp về nên mày phải ra nước ngoài trốn?" Câu hỏi vô duyên này đánh gãy toàn bộ ảo tưởng về một tình yêu đẹp của tôi. Khiếp gớm, nữ sinh khiến Hải Đăng say mê lại đủ sức làm Quốc Bảo sợ đến mức phải bỏ xứ mà đi cơ à?
"Mày có đáng mặt đàn ông không vậy?"

"Thằng hâm này, mày chẳng hiểu gì hết!" Quốc Bảo bỏ lại một câu rồi đi vào, thần bí mà hất hất tay "Chúng mày lui đi, anh phải trực ban, chút nữa gặp dưới nhà ăn!"

"Ok, bái bai!"

https://tieulun.hopto.org

Đám người lục tục đi thẳng. Tôi đã lau xong sàn đem chổi cất vào nơi quy định rồi tính bỏ mặc cậu ta đi xuống nhà ăn trước. Quốc Bảo trở vào thấy chỗ cửa vẫn đầy dấu chân của bạn cậu ta thì tá hỏa, vặn lại: "Nè, làm ăn kiểu gì đây?"

"Bạn cậu chứ bạn tôi à?" Tôi hừ mũi "Tự dọn chỗ còn lại cho sạch đi!"

"Điên à! Làm phải làm cho trót chứ!" Cậu ta giãy nảy khi thấy tôi vút đi thẳng, ngay khi tôi bước chân ra gần đến cửa, Quốc Bảo đột ngột à lên một tiếng "Ê này, cậu làm shiper không?"

Tôi không thèm nhìn cậu ta lấy nửa cái, lập tức đưa ra câu trả lời: "Không!"

Quốc Bảo dường như không chấp nhận nổi sự thật mình bị từ chối và sỉ nhục quá nhiều, đơ miệng một lúc rồi tiếp: "Có lương!"

Có lương cơ à? Nghe oai phết! Tôi lưỡng lự một chút, thấy người trước mặt tự dưng cười gian trá liền hiểu.. Cậu ta biết điểm mấu chốt của tôi rồi! Nhưng chẳng sao, tiền thì ai chả cần, chẳng qua là mức độ cần của tôi hơi cao so với họ thôi! Vậy nên tôi hết sức kiên nhẫn mà bỏ qua nụ cười đáng ghét kia của cậu ta, hỏi ngược lại: "Ship cái gì?"

https://tieulun.hopto.org

"Ship bánh!" Quốc Bảo lập tức lôi từ trong ví ra một xấp tiền, dúi vào tay tôi "Đặt hàng dài hạn! Từ nay tôi phải đi học đầy đủ nên cần đồ ăn sáng, cậu đi làm qua mua bánh mang lên cho tôi! Tiền công 40% giá bánh đã đủ chưa?"

Mẹ ơi! 40% giá bánh luôn! Sao ông không dỡ nhà ông ra mà ăn luôn đi! Phá gia chi tử thế là cùng!
Nhưng vụ làm ăn hời thế này tôi có là đứa ngu mới không nhận, vậy nên tôi cầm lấy một tờ xanh nước biển, đưa trả cậu ta đống còn lại rồi nói: "Hết lại cầm, cầm nhiều tiền như thế sợ mất!"

"Cũng được!" Quốc Bảo lôi từ trong túi ra con điện thoại đời mới nhất, giơ giơ trước mặt tôi "Lấy số điện thoại đi, buổi tối trước khi đi ngủ tôi sẽ nhắn tên món bánh tôi muốn ăn cho cậu mua!"

"Không có điện thoại!" Ông làm như ai cũng giàu như nhà ông vậy! Giờ ông ném điện thoại ra trước mặt tôi cũng chưa chắc tôi biết cách dùng đâu, từ bé đến giờ đã làm gì biết mặt ngang mũi dọc con smartphone.. "Sau giờ tan học viết ra giấy đi, thế nhé, quyết định vậy đi!"

"Ê này, còn mấy vết chân dưới sàn.."

"Xin lỗi, đây là shiper, không phải lao công!"

"Này!"

https://tieulun.hopto.org

"Tạm biệt cục cưng, chịu khó dọn đê!"

"..."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 13: - Rắc Rối Ngày 20 - 10.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quả nhiên thời gian sau đó Quốc Bảo đi học chăm chỉ. Mặc dù cậu ta lên lớp chỉ để ngủ và nói mấy câu ngu độn nhằm gây sự chú ý nhưng như vậy cũng tốt hơn giai đoạn trước nhiều rồi. Tôi được thêm chân shiper, mỗi ngày đều giao bánh tận miệng cho Quốc Bảo. Cậu ta cứ đường đường chính chính diễu đồ ngọt ngay trên lớp, có khi một sáng đánh ba bốn cái mà chẳng sợ béo chút nào. Danh đại ca háo ngọt của cậu ta vang lừng bốn biển, ai nhìn thấy cũng phải lắc đầu bội phục khả năng ăn uống của người này.

Bỏ qua vấn đề của tên bạn cùng bàn rắc rối, tôi để bánh chuẩn bị sẵn hôm nay vào ngăn của cậu ta rồi lôi sách vở ra làm đề cương. Chuẩn bị từ bây giờ để mấy nữa thi học kì đỡ phải cực, với lại sắp thi giữa kì kết hợp tuyển đội thi học sinh giỏi các môn rồi, tôi muốn được vào đội tiếng Anh, xung quanh lại nhiều người giỏi ngoại ngữ như thế, không chăm có mà chết!
Loanh quanh một lúc, người trong lớp cũng đầy dần, Dịu cũng đã tới lớp. Nó bắt được ánh mắt của tôi lập tức vẫy tay chào hỏi, sau đó vứt cặp lên bàn của mình rồi cùng cô bạn chung bàn với nó - Linh Oanh, đi xuống chỗ tôi ngồi. Linh Oanh rất tự nhiên lôi bánh trong ngăn bàn ra mà hỏi: "Bánh này chuẩn bị cho Quốc Bảo à? Hai người là một đôi hả?"

https://tieulun.hopto.org

"Đâu có?" Tôi trợn mắt, ai dám là một đôi với tên đó chứ, chẳng có điểm gì tôi thích cả, trẻ trâu ấu trĩ muốn chết! "Nhà tớ cách tiệm bánh cậu ta thích có một đoạn nên cậu ra bắt tớ mua giúp!"

"Cùng đường với bọn mình đúng không Dịu?" Linh Oanh liếc qua phía tôi, hỏi như kiểu thị uy *bạn thân mày giờ thành bạn thân tao rồi con ngốc!* Điều này khiến tôi hơi chạnh lòng một chút, nhưng nghĩ lại thì tôi không đem lại niềm vui và sự chia sẻ được cho nó thì để nó đi cùng người khác cũng là điều tất yếu nên làm thôi mà! "Hay vậy đi, từ nay mua bánh cho Quốc Bảo cứ để đây làm cho! Tiệm đấy ở đâu thế, cậu nổ địa chỉ đi!"

"Dưới nhà Dịu hơn 3km cơ!" Tôi nói thẳng, sau đó ra sức nháy mắt với Dịu để nó không tiết lộ quán nhà cô Nguyệt. Đùa à, Dịu là bạn thân của tôi, nó chắc chắn sẽ không tiết lộ chuyện tôi đi làm thêm. Nhưng Linh Oanh thì tôi không chắc đâu, một Quốc Bảo uy hiếp đã làm tôi chép bài mệt nghỉ rồi, thêm người nữa chắc tôi bỏ làm quá.. "Với lại cậu ta đưa tiền cho tớ mua rồi, muốn đổi người phải báo với cậu ta nếu không.. Quốc Bảo đó ghê thấy mồ!"

"Ha ha, mày bị Quốc Bảo bắt nạt đấy à Hải Dương?" Dịu phì cười, hỏi đúng tim đen. Ừ thì không hẳn là bắt nạt, nhưng kiểu uy hiếp này cũng có kém gì đâu cơ chứ? "Hải Dương tính cách mạnh mẽ của chúng ta mà cũng có ngày bị bắt nạt thế này á? Tao không tin đâu! Hay cậu ta dùng tiền thuê mày ship?"

"Đúng là bạn thân, hiểu tao ghê hồn!" Tôi cười cười, đấy, dù chúng tôi không hay đi chung nhưng mấy năm cấp II làm sao quên được. Dịu chỉ cần một động thái đã đọc được kịch bản của tôi rồi kìa! "Mối làm ăn này khó nhả lắm, Linh Oanh không định ép tớ thật đấy chứ?"

https://tieulun.hopto.org

"Sợ gì không ép?" Dịu vỗ vai tôi, nói thầm "Linh Oanh thích Quốc Bảo lắm đấy, nó đầy tiền, mày chịu nhả cho nó thì nó trả công mày bẫm! Tiền Quốc Bảo cho mày, cộng thêm 40% nữa!"

"Ôi khiếp!" Lại thêm 40%! Sao mấy người này phá gia chi tử vậy mà chưa bị đuổi cuốn gói khỏi nhà vậy? Sung sướng quá! Nếu thế thì không cần mua bánh cho cậu ta mà tôi vẫn có tiền! Ơ nhưng mà còn chuyện làm thêm, nếu lộ thì.. "Nhưng ai sẽ nói với Quốc Bảo? Và còn 3km kia, cậu đi ngược lại thật à Linh Oanh? Sẽ muộn làm đấy!"

"Nói với Quốc Bảo cứ để đây lo!" Cô nàng vỗ ngực tự tin "Nhà tôi có người làm, nếu không mua được tôi tự làm mang đi, sợ gì!"

Ấy đùa à, bánh cô Nguyệt làm đầu bếp năm sao chắc đã sánh bằng đấy? Cậu đừng ảo tưởng thay thế được vị trí của cô ấy trong lòng tên kia!
Trong lúc tôi vẫn còn đang phân vân các kiểu, thì cửa lớp đã xuất hiện một bóng dáng quen thuộc hết sức. Còn ai ngoài Quốc Bảo nhà chúng ta - ông chủ trẻ tuổi đầy tiền bạc của tôi nữa chứ! Linh Oanh đang ngồi im đột nhiên đứng phắt dậy, cô nàng tươi cười hớn hở, ngọt ngào vẫy tay dưới ánh mắt ghen tị của không ít con gái trong lớp: "Quốc Bảo! Qua đây nè, bánh của cậu!"

"Gì vậy?" Quốc Bảo có vẻ ngạc nhiên vì sự nhiệt tình thái quá này, khi thấy Linh Oanh tự ý lôi bánh của cậu ta từ ngăn bàn ra thì ánh mắt lóe sát khí. Ông nội này làm như người ta sẽ ăn vụng của cậu không bằng, người ta chỉ muốn dâng tận miệng cậu thôi, yên tâm đi!
"Này, muốn gì?"

https://tieulun.hopto.org

"Lần sau để mình mua bánh cho cậu nhé!" Chiếc bánh trên tay bị Quốc Bảo giật mất nhưng Linh Oanh cũng không giận, mỉm cười hết sức ôn hòa mà đề nghị "Được chứ? Cậu có thể nhắn tin cho mình loại cậu thích, hôm sau mình sẽ đem lên cho cậu! Và nhà mình cũng có đầu bếp chuyên đồ tráng miệng nữa, nếu.."

"STOP!" Quốc Bảo khó chịu xua tay "Ai mượn, lắm điều! Về đi người khác còn ăn sáng!"

"Sao cậu lạnh nhạt quá vậy?" Dịu nhẹ giọng trách cứ, ô hay, Dịu ơi là Dịu, mày có bị mất trí nhớ tạm thời không vậy? Học cùng trường với ôn thần này bốn năm cấp II mà mày còn chưa nhận ra sự phũ phàng của cậu ta à?
Xem tao đây này, ngồi cạnh gần hai tháng rồi còn thường xuyên phải chịu đựng những câu nói ngu ngốc không giới hạn của cậu ta, nói gì đến người bị cậu ta quy chụp cái mác muốn giành ăn với cậu ta chứ!
"Linh Oanh chỉ có ý tốt thôi mà, với lại.. Hải Dương nói dạo này cậu ấy bận lắm, sẽ không có thời gian mua bánh cho cậu đâu!"

"Bận?" Quốc Bảo cười khẩy, trong khi đó thì tôi vẫn còn sững người vì ngạc nhiên.
Dịu nó đang quay lưng với tôi để bảo vệ bạn mới đấy à? Sao tự dưng trong lòng hụt hẫng như kiểu bị phản bội vậy nhỉ? Cảm giác khủng khiếp quá! Quá khủng khiếp!
"Bạn cùng bàn bận thật à?"

https://tieulun.hopto.org

"Chứ còn gì nữa!" Linh Oanh huých vai tôi "Khi nãy cậu vừa than phiền phức còn gì, nếu phiền để mình giúp cho nhé!"

"Còn phiền nữa?" Quốc Bảo híp mắt, sau đó cậu ta xua tay, chen trở về chỗ cạnh tôi ngồi xuống "Nhà chúng tôi phải bàn bạc lại, đi đi, tránh chỗ!"

"Ơ kìa.."

"Mau biến đi!"

Dịu kéo Linh Oanh rời khỏi khu vực bàn cuối, xung quanh là những tiếng xì xào và bàn tán. Có người chỉ hai người họ cười nhạo, cũng có người hướng về phía tôi và Quốc Bảo mà đoán già đoán non. Nhưng nói chung, dù là tin đồn chạy theo chân ai, thì tôi cũng nắm rõ được một sự thật: đó là mối quan hệ của tôi và Dịu chính thức tan nát rồi! Dù sau này có thế nào, tôi cũng không thể đối xử được với nó thật lòng thật dạ như trước kia được nữa.
Nó quay lưng trước, vậy nên đừng trách tôi vô tình vô nghĩa!
Và khuyến mại thêm một điều nữa, ấy là bạn Linh Oanh và vài đứa con gái trong lớp không ưa tôi đâu! Tất cả là do Quốc Bảo! Do cậu ta! Do gương mặt đẹp chết tiệt của cậu ta!

"Ê này.."

"Xin lỗi!" Quốc Bảo vừa quay sang định nói gì đó với tôi thì thủ quỹ đã từ đâu nhào tới cắt ngang "Không làm phiền hai cậu chứ?"

https://tieulun.hopto.org

"Phiền!" Quốc Bảo gọn lỏn, mắt vẫn đang nhìn tôi không rời.

"Vậy tốt!" Thủ quỹ rất có năng lực đòi nợ thuê, giả như không nghe thấy câu kia của Quốc Bảo, sán vào tiếp tục "Ngày mai là 20 - 10 rồi, lớp tổ chức đi ăn và đi chơi, tặng quà cho các bạn nữ nữa, các cậu tham gia thì đóng tiền quỹ thôi!"

"Được rồi!" Quốc Bảo lôi ví ra, không ngần ngại rút tiền ra định đưa cho thủ quỹ "Chỗ này đủ chưa?"

"500.000 thôi!" Thủ quỹ chỉ rút một tờ xanh rồi đưa trả phần còn lại cho cậu ta "Còn cậu, cậu có cùng đi không?"

"À.." 500.000! Trời ạ! Làm trò gì mà góp những 500.000 vậy? 45 người x 500.000 là 22 triệu 500.000, khoản tiền lớn như vậy họ chỉ dùng để ăn chơi, tặng quà gì đó thôi ư? Đùa chẳng vui gì hết, dĩ nhiên là tôi sẽ không tham gia rồi! Dù có tiền đi chăng nữa thì tôi cũng không thèm tham gia đâu! "Mai mình có việc bận, chắc thôi.."

"Cậu không có tiền chứ gì?" Cô bạn lần trước **được** ngồi hụt cùng Quốc Bảo xen vào, giọng nói cao vút mỉa mai "Nghèo mà! Bạn Hải Dương là một trong số ít những học sinh được miễn hết các khoản vì học giỏi và hoàn cảnh khó khăn đấy!"

https://tieulun.hopto.org

"Vậy à?" Câu này vừa nói ra, hàng loạt những cái nhìn khinh thị bắn về phía tôi. Dịu và Linh Oanh đang chụm đầu bàn bạc gì đó, không thèm nhìn tôi lấy nửa cái chứ đừng nói gì đến việc bênh vực. "Bảo sao? Mùi nghèo hèn bay khắp chốn!"

"Nhìn trông mặt cũng đâu đến nỗi, vậy mà.." Tiếng xì xào mỗi lúc một bay xa "Có 500k đi chơi cùng lớp cũng không lo được, hình như cậu ta còn đạp xe đạp đến trường nữa đấy!"

"Khiếp.."

"Có gì mà ngạc nhiên chứ?" Hải Đăng đứng dậy, khó chịu đẩy mắt kính "Giàu nghèo đâu phải cậu ấy tự quyết định được, mà các cậu cũng tự hào chuyện gì thế? Khoản tiền này đối với người khác là lớn lắm đấy, chính các cậu cũng có kiếm nổi đâu, tự mình ngửa tay xin bố mẹ còn gì!"

"Ơ.."

"Giàu nghèo cậu ta không quyết nổi vì khả năng đầu thai của cậu ta kém!" Quốc Bảo nghe thấy Hải Đăng ra mặt giúp tôi liền nhướn mày, trên khóe môi treo một nụ cười khẩy đáng ghét vô cùng. Cậu ta nhìn tôi nói một tiếng góp vui "Các cậu cũng hay ghê, người ta nghèo đã khổ lắm rồi, mấy người còn cố tình chọc ngoáy nữa hả?"

"Ừ ừ, Quốc Bảo nói đúng đấy!" Tiếng cười nhạo mỉa mai rộ lên từ bốn phía. Những ánh mắt thương hại hoặc chán ghét từ bốn

https://tieulun.hopto.org

phương tám hướng bắn đến chỗ tôi ngồi, biến thành những mũi tên vô hình, đâm thủng tấm khiên chắn bảo vệ tôi phải dùng rất nhiều thời gian để dựng lên.
Dịu và Linh Oanh cũng bị động tĩnh bên này chú ý, hai người họ đưa mắt nhìn sang. Trong một giây đồng hồ, tôi chạm vào tầm mắt của Dịu, nhưng con bé ngay lập tức quay mặt đi, giả vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra cả.
"Chúng mình nên thông cảm cho sự khó khăn của bạn mới đúng hi hi hi.."

"Đáng thương quá.."

"Hay góp tiền lại cho bạn đi ké ta?"

"Không cần!" Quốc Bảo chốt lấy câu cuối, cậu ta chống tay vào cằm nhìn tôi, cái bánh ngọt ăn dở vẫn còn ở trên bàn, khóe môi cậu ta vẫn còn dính chút kem. Bình thường nhìn thấy khuôn mặt này tim tôi vẫn còn chút rung cảm vì sự mỹ lệ của nó, nhưng lúc này thì không!
"Này Hải Dương, nếu cậu thề trung thành với tôi, thì sau này mọi hoạt động ở trường lớp tôi bao cậu tất! Thế nào, được không?"

**** Nghĩ lễ các tình yêu có đi chơi đâu không vậy? Có ai đọc được dòng này thì hãy rep cho tui nhé, nhân dịp nghỉ lễ mị up thêm vài chương có ai hóng hông nè???***

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 14: - Tẩy Chay Triệt Để.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Những tiếng cười vọng vào tai như thể mũi dùi đâm, tôi cảm thấy màng não bị chấn động mạnh khiến tất cả mọi âm thanh đều ù đi, hình ảnh trước mặt cũng trở nên nhòe nhoẹt. Giống như máy ảnh xóa phông đời mới nhất, thứ hiển hiện rõ nét nhất chính là cái bánh ăn dở trên bàn. Tôi hành động không thèm suy nghĩ, tóm lấy nó, dùng tốc độ bàn thờ ụp thẳng lên khuôn mặt đẹp đang cười hớn hở của ai đó!

Cậu ta thích dùng lời lẽ làm tổn thương người khác như vậy thì cũng nên chịu đựng hậu quả đi!

Sự sững sờ của tất cả làm tôi hả hê, bàn tay miết kem bánh mềm mại lên mặt Quốc Bảo. Còn mạnh mẽ gằn lên, xoa đều khắp chốn như thể bôi kem dưỡng da vậy. Cậu ta trợn tròn mắt nhìn tôi, không dám tin vào điều tôi đang làm. Không tin là hợp lý đấy, chính bản thân tôi còn không dám tin có lúc tôi dũng cảm dám đối đầu với tất cả mọi người nữa là..

Bôi trét chán, tôi vòng tay lên áo sơ mi của cậu ta, lau sạch những ngón tay dính kem của mình rồi đứng dậy hùng hồn tuyên bố: "Một

https://tieulun.hopto.org

lũ dân trí thấp lấy hạ nhục người khác làm vui? Bao giờ học giỏi hơn tôi hãy tự hào, nếu không đừng đứng đây le ve trước mặt tôi. Tôi nghèo là thật, nhưng có tiền tôi cũng không muốn đi cùng mấy người. Vì sao biết không? Vì tôi sợ ngu lây truyền qua đường thức ăn đó!"

"Mẹ nó! Con nhãi ranh!"

"Dám hủy hoại gương mặt thương hiệu của Quốc Bảo?"

"Đập chết nó đi!"

"A a a a.."

*

Không hiểu đám con gái ăn gì mà hăng dữ, chúng nó xông vào xâu xé tôi như thể miếng mồi ngon. Quốc Bảo vẫn sốc vì bị đối xử *tàn tệ* nên không phản ứng, đám con trai bị tôi coi thường cũng im re. Có mỗi Hải Đăng là đứng dậy, chậm rãi yêu cầu Dịu và Linh Oanh - những người đứng ngoài - đi xuống gọi giáo viên tới. Lúc thầy chủ nhiệm lên đến phòng, mặt mũi tôi đã đầy những vết xước, kính mắt cũng bị gãy, ném đến tận chân trời nào rồi, tóc tai bù xù cả lên, bị giật tung tóe, rụng lả tả. Quần áo trên người càng thảm, xộc xệch, cúc cũng bung, tay áo cũng rách..

https://tieulun.hopto.org

Bao nhiêu người xô vào đánh thế bị này vẫn còn nhẹ! Nhưng hành động bùng nổ của tôi đúng là ngu thật, vừa thiệt tài sản lại ảnh hưởng sức khỏe, biết thế nín nhịn im đi cho rồi. Nhưng nhịn nhiều cũng cay lắm chứ đùa, việc quái gì tôi phải nhịn nhục chúng nó chứ, để chúng nó trèo lên đầu lên cổ à?

"Chuyện gì đây?" Thầy giáo quát lớn một tiếng làm tình thế hỗn loạn trong lớp dừng hẳn lại. Tất cả những bàn tay đều im lặng, đợi chờ động thái tiếp theo. Tôi xốc lại quần áo, mấy chiếc cúc bung cả, cũng may tôi có mặc áo trong, nếu không lúc này chỉ có nhục nhã! Hừ, lép thì sao, lép hở ra không thấy nhục chắc? Đáng ghét!
"Đánh hội đồng? Các em được lắm! Tất cả ngồi vào chỗ, viết bản tường trình!"

Tôi cắn môi lườm Quốc Bảo một cái, cậu ta trải qua thời gian sốc, hậm hực bỏ qua sự hiện diện của thầy giáo, đi thẳng ra ngoài. Với khuôn mặt bẩn như vậy thì dù thầy có muốn giam cả lớp thì cậu ta cũng vẫn sẽ được thả thôi, nên thầy mặc kệ cậu ta luôn. Mấy người trong lớp gườm gườm nhìn tôi, rồi nháy nhau thay đổi lời khai. Tôi cười khẩy, đám nhân loại ngu xuẩn này không biết trong lớp có camera à? Bản tường trình gì đó chỉ là thử thách các người thôi, chứ thầy xem camera là biết tỏng sự việc ra sao rồi!
Tôi có sao viết vậy, từ đầu đến cuối trình bày sạch sẽ, văn phong lưu loát. Sau khi viết xong sự việc còn dành độ hai chục dòng để nói về cảm xúc của bản thân, sự hối hận khi đã lỡ tay với Quốc Bảo. Còn ngoan ngoãn gửi lời xin lỗi đến tất cả mọi người, hi vọng được tha thứ, sau này vẫn là bạn bè tốt..

Tất nhiên tôi chẳng biết lỗi quái gì sất, tôi còn muốn đánh đám kia một trận ra trò luôn ấy. Nhưng bắt buộc phải viết vậy thôi, nếu không đảm bảo thầy sẽ hạ hạnh kiểm, hoặc phạt tiền thì chết mất!

https://tieulun.hopto.org

Xong xuôi, tôi nộp lên cho thầy rồi trở về chỗ chuẩn bị học tập chăm chỉ. Thầy không giải quyết mọi chuyện ngay mà thu lại toàn bộ bản tường trình rồi rời đi. Tiết học đầu tiên không phải tiết của thầy, nếu muốn làm gì cũng cần có thời gian mới được. Từ hôm nay đến ngày có giờ sinh hoạt cũng phải vài ba ngày nữa, nhưng sự vụ đánh hội đồng chắc không để lâu đâu. Có lẽ chút nữa ra chơi thầy sẽ dùng chút thời gian ít ỏi ấy mà làm việc với đám nhóc con chúng tôi.
Không khí trong lớp học ngột ngạt hẳn, không ai nói chuyện với tôi, tất cả bọn họ đều nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch rõ rệt. Quốc Bảo không quay lại, cậu ta đi liền một mạch mấy tiết, kể cả khi thầy chủ nhiệm yêu cầu cũng không thấy ló mặt về.
Trái ngược với suy đoán của tôi, đám trong lớp cũng nhận lỗi hàng loạt và chấp nhận nộp tiền phạt. Tôi không có tiền nên chỉ còn cách làm lao động công ích sau giờ học. Chắc vì liên hoan 20 - 10 nên chúng nó mới chấp nhận thỏa hiệp với thầy. Nhưng thỏa hiệp với thầy không có nghĩa là sẽ đối xử như cũ với tôi. Xem những ánh mắt này, dù tôi có giảm IQ xuống 50 đơn vị cũng có thể nhận ra ngay sắp sửa có biến!

Nhưng tôi đếch sợ, đến cả cái kính quý giá đã theo tôi mấy năm còn hi sinh rồi, tôi đâu còn gì để mất nữa chứ?

Kính gãy một bên gọng, mắt kính cũng vỡ một cái. Tôi gá tạm nó lên sống mũi, coi như chuyện thường ngày ở huyện. Thật ra cái kính này chỉ có giá trị trợ giúp tạm bợ, vì nó có 0,5 trong khi độ của tôi đã lên gần 2 từ lâu rồi. Không có kinh tế đi tái khám, cũng không đủ năng lực thay kính nên tôi cứ dùng nó mãi thôi. Chắc lần này nó hỏng với mục đích quyết tâm bắt tôi cho nó nghỉ hưu đây mà.

https://tieulun.hopto.org

Cặm cụi làm bài tập và nghe giảng, tôi cố gắng không quan tâm đến những trò chơi xấu của đám xung quanh. Có vẻ như từ lúc nộp phạt xong chúng nó quay ngoắt đem tôi ra làm trò vui vậy. Giờ toán, tôi đang giải bài tập thì thư giấy ào ào ném tới, lúc thầy hỏi thì không ai nhận nên thầy buộc phải đánh dấu tôi vào sổ để tiếp tục điều tra. Tiết tiếng Anh, khi tôi lên bảng luyện nói thì hàng loạt những đôi chân trắng nõn thò ra muốn ngáng cho tôi ngã sấp mặt. Môn công dân làm việc nhóm không ai muốn cho tôi vào cùng..

Đây có lẽ chỉ là màn dạo đầu thôi ha!
Sự tẩy chay triệt để này làm như chị chưa bao giờ được nếm trải ấy!
Cứ đến đi, để xem các người chơi được bao lâu!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 15: - Khi Cả Thế Giới Quay Lưng.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau giờ học buổi chiều tôi phải ở lại dọn dẹp vườn hoa phía sau trường. Chỗ này bình thường đều có người cắt tỉa quét dọn nên việc của tôi chỉ là xách xô tưới hoa. Có vòi phun mà không cho lấy, bắt tôi phải tự thân vận động, xách nước tưới hoa cơ!
Khoảng cách từ vòi nước đến sân sau cũng may là không xa lắm, nhưng chỗ này rộng ghê hồn, chắc tôi phải xách đến 1000 lượt mới tưới xong toàn bộ ấy. Bị đánh hội đồng đã đau mỏi muốn chết, giờ còn phải chạy qua chạy lại chịu phạt. Đúng là bạo lực cách mạng không thể dùng bừa, may mắn thầy không ghi tôi vào sổ đen, nếu không chỉ còn đường chết mất!

Tưới xong cây sẽ phải trở lại báo cáo để thầy chủ nhiệm biết, lúc tôi đi tới phòng giáo viên thì mọi người đều đã về hết, còn mỗi mình thầy vẫn cứ vò võ làm việc. Thấy tôi cạch cửa vào, thầy vẫy vẫy tay, ý bảo tôi đến ngồi ở chiếc ghế trước mặt.

"Em chào thầy ạ!" Tôi không khách sáo, ngay lập tức ngồi xuống. Bình thường tôi cũng có làm việc nặng nhọc, nhưng hôm nay vừa đau vừa nặng, tâm lí lại không thoải mái nên cảm giác tệ hơn rất nhiều. Thầy không chỉnh đốn quy cách của tôi, chỉ liếc qua một cái

https://tieulun.hopto.org

rồi lại cắm cúi viết lách gì đó "Em xong việc rồi, đã được về chưa thầy?"

"Sao em lại hành động thiếu suy nghĩ thế?" Thầy giáo chống tay vào cằm, buồn chán nhìn tôi hỏi "Lần đầu gặp em tôi đã nghĩ em thông minh hơn như vậy kìa!"

"Thầy có nhịn mãi được không mà bắt em phải hành động có suy nghĩ?" Tôi cười khẩy, bớt ca bài ca dạy đời với tôi đi. Nếu thầy thật sự có trách nhiệm vậy thì sau khi xem xong camera nên phạt tất cả chứ không phải chỉ giải quyết qua loa, lấy tiền rồi thả chúng nó đi hết không một lời trách cứ! "Em đã chịu phạt rồi, không muốn nghe chửi nữa đâu!"

"Một mình em làm sao đối đầu được với tất cả?" Thầy có vẻ không hiểu nổi tư duy của tôi bị làm sao, nhăn trán làm tư vấn tâm lý tại chỗ "Bọn họ có gia thế, có tiền bạc, cũng nhiều người có năng lực.. Nếu như em phạm quá nhiều sai lầm, một vài cái bẫy cũng đủ khiến em có vết!"

"Em hiểu rồi!" Lúc tưới cây tôi cũng đã nghĩ đến điều này rồi, nhưng bây giờ nói được gì nữa, đánh nhau cũng đã đánh nhau, trừ khi quay ngược thời gian.. tôi vẫn làm thế đấy! Thậm chí còn làm hơn thế nếu có thể ấy chứ!
"Em sẽ cẩn thận! Thầy cứ tự mình bảo toàn cho mình đi!"

"Này! Hải Dương!"

https://tieulun.hopto.org

Tôi không thèm để ý đến thầy nữa, đi thẳng trở về khu để xe lấy xe về quán. Hôm nay về muộn hơn nửa tiếng, hi vọng là cô Nguyệt sẽ không thắc mắc lí do. Ờ, nhưng còn những vết trầy xước và quần áo rách nát này tôi nên giải thích thế nào nhỉ? Không thể nói là do hậu quả của việc đánh nhau, từ bé đến lớn tôi đều là học sinh ngoan hiền cả, đánh nhau gì đó là điều không thể xảy ra!

Phải rồi!

Lí do hoàn hảo cho việc về muộn và đồ bẩn: ngã xe! Ha ha, nếu có ai hỏi tôi chỉ cần nói bất cẩn ngã xe lăn xuống vệ đường là xong. Được đấy, IQ của mày vẫn cao lắm Hải Dương ạ!

Tự biện minh và trấn an mình xong, tôi chạy thẳng vào khu vực để xe đạp. Thật ra cả trường này còn rất ít học sinh đi xe đạp, trừ những nhà rất gần trường thì đa số học sinh đều được bố mẹ đầu tư xe điện hoặc đưa đón bằng xe máy, ô tô. Xe đạp của tôi cũng rất nổi bật trong số những chiếc xe đạp quý hiếm ở trường, đơn giản chỉ vì nó tồi tàn quá. Cũng phải thôi, nó là quà tôi được tặng từ năm lớp 6, đi tới bây giờ cũng bốn, năm năm rồi chứ ít gì. Sơn xe bong gần hết, lồng xe không có, phanh cũng không ăn lắm, nhiều lúc nguy cấp tôi còn phải dùng đến hai bàn chân.. Nhưng dù có thế cũng chẳng sao, miễn là mỗi ngày nó vẫn giúp tôi đạp đi đạp về hơn 20km là được. Tôi không muốn mỗi ngày đều đi xe bus, số tiền mua vé tháng cao phết đấy, bằng mấy ngày thuốc của mẹ tôi lận!

https://tieulun.hopto.org

Lướt qua một hàng những xe đạp địa hình đời mới đẹp đến nao lòng, tôi cố gắng làm ngơ luôn những chiếc xe mini nữ tính xinh đẹp. Sau này, tất cả mọi mơ ước đều dồn vào hai chữ "sau này". Đợi tôi giàu rồi có gì tôi không đủ sức mua chứ?
Xe của tôi chiếm một chỗ riêng biệt trong góc nhà xe, căn bản vì chẳng có ai muốn để chung với con xe đạp già nua yếu đuối của tôi cả. Bình thường đi đến đoạn này là có thể nhìn thấy ngay bóng dáng thân quen của nó, thế nhưng hôm nay tuyệt nhiên không nhìn thấy xe đạp của tôi đâu cả!
Tôi không sợ mất vì đảm bảo chẳng ai ngu đến mức bỏ qua những chiếc xe đẹp đẽ kia mà trộm một chiếc xe cũ cả. Chỉ sợ có ai đó nhầm lẫn rằng xe đạp của tôi là đồ phế thải rồi ném bỏ hoặc vứt nó ra khỏi nhà xe thôi. Nhưng mấy tháng nay tôi vẫn dùng nó, cô trông giữ xe, phát vé cũng biết điều này nên chắc chắn chuyện ấy không thể xảy ra đâu nhỉ.

Loanh quanh mãi không thấy xe đâu, tôi quyết định không thèm tìm nữa mà đi ngược ra khu nhà trực trông xe. Cô trông giữ xe luôn ngồi ở điểm này để đợi học sinh ra về, nhưng chẳng hiểu vì sao hôm nay lại không thấy người đâu cả. Kì ghê, ờ, đúng kì thật, hôm nay tôi bị phạt về muộn hơn so với bọn họ, tại sao xe trong nhà xe vẫn còn nhiều như thế? Hay là có hoạt động gì đó tôi đã bỏ lỡ không tham gia, ví như hoạt động.. 20 tháng 10 chẳng hạn?

Khéo là vậy thật!
Có thế thì bọn trong lớp mới quyết định nộp phạt cho nhanh để thời gian sau đó còn ăn chơi nhảy múa chứ.
Chậc, kiểu này thì biết đi đâu tìm xe của mình bây giờ? Chán không để đâu cho hết!

Trong lòng có cả lo lắng xen lẫn buồn bã, thật ra tôi cũng muốn cùng tham gia với họ chứ không phải tự tách mình ra khỏi đám đông như

https://tieulun.hopto.org

thế này. Nhưng hiện thực tàn khốc quá, dù tôi có muốn ích kỉ đi chăng nữa, thì lúc nghĩ đến gương mặt hốc hác đau đớn của mẹ khi thiếu thuốc tôi đều gạt bỏ mọi sự ra khỏi đầu. Đối ngoại với xã hội rất quan trọng, nhưng chung quy lại nó cũng chẳng thể nào bằng được vị thế của gia đình. Tôi chỉ còn mẹ là người thân duy nhất, nếu bà cũng ra đi thì tôi phải làm sao bây giờ? Tôi bủn xỉn, keo kiệt, tôi lúc nào cũng nghĩ đến tiền.. Ai bảo tiền là cây cầu duy nhất nối mẹ tôi ở lại với sự sống làm gì chứ?
Buông một tiếng thở dài, tôi nặng nề bước trở lại phía trong hòng cố công tìm kiếm chiếc xe của mình. Phía trời Tây, ánh tà dương đã lan tỏa khắp chốn, kéo cái bóng của tôi dài lê thê, phủ lên nó thứ màu sắc buồn bã lạ thường. Tôi cứ mải miết đi mãi như vậy, cho đến khi phía cổng nhà xe vang lên những tiếng ồn ào quái gở. Nó tựa như tiếng reo vui, lại giống như tiếng kéo lê một vật gì đó trên nền đất đá. Dự cảm không lành trong người tăng vọt, tôi vùng chạy về phía có tiếng động. Những người vừa đến nghe thấy tiếng bước chân thì lập tức dừng lại rồi tán loạn bay biến. Khoảng trống trước nhà trông giữ xe xuất hiện một cái "xác" nát bấy.

Không sai, đó là cái xác của chiếc xe đạp mà tôi yêu quý nhất.

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 16: - Dụ Dỗ Và Đe Dọa Nên Dùng Cùng Một Lúc.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xe đạp của tôi nằm chỏng chơ ở bãi trống, tôi nhìn quanh một lượt, những tiếng xôn xao giờ đã ở tít chân trời nào, tựa như chúng chưa hề xuất hiện.
Dự cảm xấu nổi lên như trống trận, nhưng tôi vẫn cố gắng suy nghĩ theo chiều hướng tích cực nhất. Rằng thì là kẻ nào đó chỉ tháo hơi xe của tôi hoặc cùng lắm tháo săm lốp của tôi vứt đi mà thôi. Nhưng không, hiện thực tàn khốc hơn tôi nghĩ rất rất rất nhiều! Khung xe bị gãy làm đôi, hai bánh nát bét, nan hoa chọc ra chọc vào, bung khỏi vành, bàn đạp gẫy gập lại, yên xe cũng bị rạch nát.. Đây không còn là cái xe nữa đâu, nó chính xác là một đống đồng nát hơn đấy! Khéo khi gọi người mua đồng nát vào họ cũng ngại không muốn bê nó đi, vì đồ này quá không đáng tiền!

Tôi suy sụp đến mức đứng không vững, phải dựa vào tường để tự xoa dịu nỗi đau tiếc của. Vậy là hết, chiếc xe đạp cà tàng cũng bị người ta phá hỏng! Và rất dễ đoán đám phá hỏng cái xe của tôi chính là bọn cùng lớp chết tiệt! Biết tôi nghèo nên cố ý đánh vào kinh tế đây mà, đã thế tôi còn không bắt được tận tay day tận trán chúng nó. Mẹ kiếp! Khốn nạn! Tôi muốn đốt trường!

https://tieulun.hopto.org

"Ối trời! Sao thế này?" Lúc này cô trông xe mới từ đâu chạy về, gương mặt đang hớn hở chợt tái đi "Cháu làm gì đây?"

"Cô trông xe kiểu gì mới đúng!" Tôi đang tiếc của chết đi được còn bị người này vặn lại kiểu đổ lỗi, bực mình nói thẳng "Người ta phá xe cháu cô cũng không biết, còn hỏi cháu làm gì?"

"Con xe cà tàng của cháu ai thèm phá?" Cô ta nhìn tôi thật kĩ, rồi nhìn cái xe, khinh miệt nói "Hay cháu chán nó rồi, cố ý làm cách này để được đền xe mới?"

"Cô nói chuyện kiểu gì vậy?" Tôi trợn mắt, có cảm giác cả thế giới đều chống lại mình. Áp lực này quá khó chịu, khiến ngực tôi tức anh ách! "Cô không trông xe, để đồ hỏng còn trách người khác? Nếu cháu muốn xe mới thì đã nhân lúc cô đi trộm một cái trong kia rồi chứ chẳng phải phá xe rồi đợi cô về kiểu này!"

"Còn định trộm xe nữa?" Cô ta lập tức nhảy dựng lên, gào lớn "Mẹ mày, nhà mày không ai dạy mày à? Hôm nay tao phải dạy lại mày mới được! Theo tao đến phòng giáo viên! Ngay lập tức!"

"Đồ điên!" Tôi nhổ nước bọt, cảm thấy không nên tranh cãi với kẻ không có khả năng nghe hiểu. Cô ta vẫn cứ ra sức chửi bới khiến một đám học sinh bị thu hút, vây lại xem "Đi thì đi, tôi xem ai mới là người phải chịu trách nhiệm!"

https://tieulun.hopto.org

"Mẹ kiếp! Đồ mất dạy, bố mẹ mày chết hết nên không ai dạy dỗ nổi mày đúng không? #-$'×=(#¶:#(:..."

Tiếng chửi bới vang khắp bốn biển, đám người vây xem ra sức chỉ chỏ, có vài người còn lục đục rút điện thoại đời mới ra chuẩn bị quay phim chụp ảnh. Tôi vốn dĩ không định chấp nhặt người này, nhưng khi nghe thấy lời rủa xả kia, tôi nhanh chóng đi tới chỗ *xác* xe đạp, cầm lấy bánh xe bị tháo rời, tung VÚT một phát khiến nó bay giữa bụng cô ta: "CÂM MẸ MỒM ĐI!"

"Ối giời! Đánh nhau!"

"Dám đánh cả cô trông xe! Khiếp vãi!"

"Đi gọi thầy đi!"

"..."

Những tiếng xì xào lại ầm ầm vang vọng từ bốn phương tám hướng. Tôi chẳng quan tâm, khoanh tay lại, dựa lưng vào tường nhìn bà cô ngoa ngoắt kia đau đến mức ôm bụng, gập người lại. Đến giờ phút này thì có gì phải sợ, mẹ nó, cùng lắm thì thôi học, bà đây đếch lo! Thầy chủ nhiệm tất tả chạy đến, xuyên qua đám đông những người, lao vào kéo tôi sang một phía. Sau khi nhìn thấy xe đạp hỏng của tôi nằm chỏng chơ ở đó, ngay lập tức thầy đã load được vấn đề rồi!

https://tieulun.hopto.org

Thầy nhìn tôi một cái rồi vẫy tay bảo mấy bác bảo vệ: "Các bác giải tán học sinh hộ cháu, vấn đề này cần giải quyết nội bộ!"

"Có gì mà giải quyết?" Cô trông xe gào lên, không muốn mất đi sức mạnh quần chúng "Con bé này đã gian dối, có ý trộm cắp còn hành hung người khác.."

"Cô bớt bôi nhọ người ta đi!" Thầy có vẻ khó chịu lắm, gắt gỏng quát lên "Ngày xưa bôi tôi chưa đủ, giờ còn bôi cả học sinh của tôi? Có tin tôi báo cáo hiệu trưởng cho cô nghỉ luôn cần câu cơm này không?"

Quả nhiên cô ta im bặt, tôi nhìn vị giáo viên luôn hiền lành này quát to, ồ, cũng có uy thế lắm chứ đùa. Và dường như trước đây họ có xích mích sẵn, thầy không ưa cô ta lắm.. Thế thì thầy sẽ bênh tôi chứ đúng không?
Nhưng bênh thì thế nào? Tôi cũng đâu có bằng chứng đám trong lớp phá đồ của tôi, chẳng lẽ bắt cô ta đền? Cô ta đâu trực tiếp làm hỏng?..

"Nhiệm vụ của cô là trông xe nhưng cô lại mải vui 20-10 nên rời khỏi khu trực?" Khi chúng tôi đã vào phòng thầy nghiêm túc hỏi "Sau khi cô trở lại thì thấy em học sinh này đứng cùng cái xe hỏng?"

"Cũng không phải do tôi! Học sinh 10A1 mời tôi sang phòng truyền thống nhận hoa mà!" Cô ta già mồm cãi "Là do học sinh lớp cậu ấy, cậu đi mà trách chúng nó!"

https://tieulun.hopto.org

Học sinh 10A1 cố ý dụ cô ta khỏi khu vực trông xe để có thời gian vào đó phá hoại tài sản của tôi. Vậy là điều nghi ngờ đã được khẳng định, nhưng không có bằng chứng xác thực, chẳng thể nào kết tội được cả!

"Camera trước cổng nhà xe đâu?" Thầy chỉ vào máy tính trên bàn "Mở ra cho tôi xem!"

"Hỏng rồi!" Mắt cô ta lấm lét, mãi sau mới thú nhận "Lâu lắm rồi tôi không xem camera!"

"Cô tháo ra bán rồi chứ gì?" Thầy cười khẩy "Liệu hồn, tôi mà báo cáo cô chỉ có nước ra đường!"

"Đừng.. Đừng có nói linh tinh!" Cô ta lắp bắp, liếc sang phía tôi nhưng tôi vờ như không nghe thấy gì. Sau đó cô ta cắm cảu, bí quá hóa liều "Hai người định dồn ép tôi chứ gì? Vu khống tôi có tin tôi thuê người chặn đánh hai người te tua không?"

"Đầu cô mất não à?" Thầy chủ nhiệm vỗ bàn một cái, cười khinh thường "Nhìn thẳng vào vấn đề đi, những chuyện cũ tôi mắt điếc tai ngơ coi như không nghe thấy. Nhưng hiện tại cô bỏ đi khỏi chỗ làm, khiến kẻ gian trộm cắp và phá hoại tài sản của học sinh lớp tôi. Gia đình em ấy khó khăn không đủ tài chính mua xe mới, nếu cô tìm thấy kẻ gian thì không vấn đề, còn nếu không.."

https://tieulun.hopto.org

"Muốn bắt đền tao à con nhãi kia?" Cô ta vẫn cứ sồn sồn lên găn gái "Mày nghĩ mày đủ sức à? Mày có tin mày bước chân ra khỏi cổng trường một cái là lập tức ăn đập không?"

"Thôi im đi!" Thầy chủ nhiệm xua tay "Tôi ghi âm lại rồi đấy, nếu không hẳn hoi tôi báo cáo hiệu trưởng là cô chết chắc!"

"Ghi âm? Ghi âm cái gì?" Cô ta tái mặt, bình thường lại ngay "Dám ghi âm đoạn nói chuyện này, tôi.. Tôi.."

"Thôi cô im đi!" Thầy nhìn qua tôi vẫn im lặng đứng ở góc phòng rồi hạ cú chốt "Hiện tại cô muốn giải quyết thế nào, nói nhanh cho vuông!"

"..." Cô ta lườm qua tôi, tôi tiếp tục giả câm giả điếc. Thầy giáo chủ nhiệm có vẻ ghét người này ác lắm đây này, nói chuyện chặt chém không thương tiếc, đã thế còn không thèm theo quy trình luôn. Chẳng cần gọi ban giám hiệu, gọi công an, cũng không thèm bản tường trình các thứ, cứ thế xử ép bắt người ta nôn ra phương thức đền bù.
Mà bà sồn sồn này cũng dại cơ, không làm sao không báo công an đi. Hay làm nhiều việc xấu kiểu bán cơ sở vật chất của nhà trường nên không dám hó hé gì?
Thôi, cứ ngậm bồ hòn làm ngọt, thầy chủ nhiệm đứng ra nói chuyện hộ chứ tôi có tự đòi hỏi đâu.

https://tieulun.hopto.org

"Nó đánh tôi thì tính thế nào?" Cô ta muốn vén bụng lên cho chúng tôi xem vết thương do tôi ném bánh xe vào. Nhưng thầy chủ nhiệm lập tức xua tay ý bảo không cần thiết, rùng mình nhắm mắt "Đau lắm chứ đùa, khéo khi gãy xương!"

"Thế đi giám định rồi gọi cảnh sát nhé!" Thầy trợn mắt nhìn tôi, chắc lại trách cứ tôi cái tội manh động đánh nhau đây mà. Tôi lơ đi, tự mình rút ra được kinh nghiệm lần sau không nên tay nhanh hơn não. Sung sướng vui vẻ được lúc ấy, sau giải quyết hậu quả lại mệt. "Cô thấy ổn không?"

"Mẹ.." Cô ta chửi bậy một tiếng, sau đó rút ra một bọc giấy bóng đầy tờ 2000 và 5000 "Đây là ngày lương hôm nay của tao, con nhãi, đủ đền cái xe cà tàng của mày rồi chứ?"

"Em xem đi!" Thầy chủ nhiệm định nói gì thêm nhưng điện thoại trong túi áo đột nhiên reo lên. Thầy xua tay ý bảo tôi tự giải quyết rồi nói "Đừng có ghi hận linh tinh, tôi mà tung cái này ra thì mất cần câu cơm đấy!"

"Xui xẻo, biến đi!" Cô ta ném bọc tiền cho tôi, hậm hực trợn mắt nhìn thầy chủ nhiệm đi thẳng ra ngoài.
Cô ta còn định nói gì đó với tôi, nhưng khi thấy tôi bỏ một đám tiền lên bàn thì mặt dịu hẳn "Mày làm trò gì đấy?"

"Xem chuyện trước đó cô bị đám 10A1 dụ đi thì cháu nghĩ cô cũng chỉ là nạn nhân thôi!" Tôi xuống giọng lễ phép, nói kiểu ám chỉ, sau đó tiếp tục chia đôi tiền ra "Hoàn cảnh nhà cháu khó khăn nên

https://tieulun.hopto.org

khoản này cháu xin để góp thêm mua xe đạp. Còn khoản này cháu trả lại cô, hi vọng vết thương của cô sớm khỏi và nhanh chóng tìm ra được thủ phạm thật sự của vụ này ạ!"

"Hừ.." Cô ta vơ lấy số tiền kia, mặt giãn ra không ít nhưng vẫn không thèm nói gì tử tế với tôi cả.

Có vẻ công tác tư tưởng còn chưa tốt, dụ dỗ thôi không đủ, hẳn là nên đe dọa nữa nhỉ? Nghĩ vậy, tôi đi nhanh ra cửa chính, sau đó giả vờ như quên một chuyện quan trọng lắm, à một tiếng rõ to rồi nhẹ giọng: "Tất cả những chuyện cô và thầy chủ nhiệm nói cháu đều không nghe thấy, cô cứ yên tâm công tác cô nhé! Tạm biệt cô!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 17: - Trong Cái Rủi Có Cái May.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thấy mọi thứ có vẻ êm xuôi tôi cất tiền vào cặp rồi đi ra ngoài. Xe nát bét nhưng tôi vẫn cố sức gom thành đống, buộc lại rồi bê lên. Không sửa nổi thì bán đồng nát cũng được.
Cô trông xe thấy tôi tất bật thì cũng cất hết tiền đi, ra cửa giúp tôi gọi cho mấy bà bán sắt vụn ngoài trường vào bán thẳng. Chỉ là một khoản không đáng mấy nhưng khi gom vào cũng được kha khá. Nói chung là được đồng nào hay đồng ấy, giờ còn phải tính tìm mua xe cũ nữa, chứ với điều kiện kinh tế của tôi mà mua xe mới thì có hơi khó khăn.

"Nhà mày ở đâu gái?" Cô trông xe thấy tôi đếm từng đồng có vẻ tò mò lắm "Học trường này đứa nào gia cảnh chẳng trung bình khá trở lên, mày nghèo đến thế cơ à?"

"Nhà cháu đủ ăn, vì bố cháu mất rồi, mẹ đau ốm suốt nên mới không dư dả!" Tôi dùng giọng vô cảm nhất để nói về chuyện đau khổ của mình. Đôi khi người ta hỏi vì người ta thắc mắc chứ chẳng phải để tìm lý do cảm thông hoặc giúp đỡ người khác đâu. Có khi ngay khi nghe xong chuyện người ta sẽ ném quách nó ra sau đầu cũng nên. Vì thế tôi chẳng có lý do gì phải nói cho một người xa lạ một cách tường tận về sự khổ cực của mình cả.

https://tieulun.hopto.org

Nhưng mà.. Ồ, lấy chút đồng cảm thì được, tốt nhất cô ta nên áy náy vì gia cảnh của tôi, sau đó không nghĩ gì đến chuyện muốn trả thù tôi bằng cách thuê người chặn đánh nữa!
"Sau này học xong cháu được đi làm thêm sẽ khác!"

"Vậy à?" Mặt cô ta hơi nghệt ra, sau đó tiếp tục thắc mắc "Bố mất lâu chưa? Mẹ bệnh gì? Bệnh nặng lắm không?"

"Cũng lâu rồi cô ạ, mẹ cháu có bệnh tim, dạ dày, đại tràng.. Nói chung người yếu bệnh phát ra hết, cứ rời thuốc là nằm bệt ngay!" Tôi cất hết khoản tiền vừa lấy được vào cặp sau đó gọn lỏn "Thôi chào cô cháu về!"

"Nhà mày ở xa đây không?" Tôi còn chưa bước được hai bước đã bị cô ta kéo giật lại "Chưa hỏi chuyện xong đã đi đâu thế cái con bé này! Vì lúc nãy cô động đến bố mẹ mày nên mày cú chứ gì?"

"Dạ.." Tôi gật đầu, tự dưng cảm thấy người này cũng không đáng ghét lắm, chỉ là hơi nóng nảy lỗ mãng mà thôi "Nhà cháu cách đây 10km, cháu phải đi bộ nhanh không tối quá về mẹ cháu lo!"

"10km mà mày đi bộ? Mày thánh à?" Cô ấy gào lên rõ to, cũng may chỗ này không có ai đấy, nếu không đảm bảo gây sự chú ý ác!
"Thôi, đưa hết tiền đây cho tao!"

"Khoản này để cháu mua xe mới mà.."

https://tieulun.hopto.org

"Xe tao kia kìa!" Cô ấy xì một tiếng khinh miệt "Ngày lương của tao được mấy trăm, bán cái xe rách được mấy chục? Mày nghĩ mày đủ tiền mua xe mới à? Coi như tao đền mày, đưa hết tiền đây con nhãi con!"

"Dạ?" Tôi nhìn chiếc xe đạp đỏ chóe dựng cách đó không xa, trong lòng vui như mở cờ. Đây là kiểu trong cái rủi có cái may đúng không, cô trông xe định đền cho tôi cả một chiếc mới cứng như thế này? "Cô nói gì cháu không hiểu.."

"Ngu thế mà sao thi được vào trường này vậy?" Cô ta lục cặp sách của tôi lôi lại bọc tiền ra ngoài, khiến mấy cuốn sách cũng rơi ra theo. Nhặt lại vở giúp tôi, cô ta nói bằng giọng hơi run rẩy "Hải Dương à? Tên mày đẹp ghê! Cố mà học cho tốt, đừng để mẹ mày phải khổ hiểu chưa?"

"..."

"Về! Đi về đi!" Cô ta quay người đi về phía chiếc xe đạp đỏ, dắt nó ra dúi vào tay tôi rồi đẩy mạnh "Cút về!"

Tôi là đứa trẻ ngoan, rất nghe lời, thế nên ngay khi nhận được hai tiếng *cút ngay* kia tôi lập tức cảm ơn rối rít rồi lái xe chạy thẳng. Người lớn thật kì lạ, tốt xấu lẫn lộn làm tôi phân biệt không nổi. Hi

https://tieulun.hopto.org

vọng sau này trưởng thành tôi sẽ không như thế, chỉ ở một thái cực thôi cho trẻ con đỡ phải phân biệt khổ sở.
Đám bạn học vẫn vui đùa hoặc ở sân trường hoặc ở nhà truyền thống mà chẳng hay biết về những chuyện họ gây cho tôi rắc rối thế nào. Có khi chỉ là hành động làm trong lúc vô thức nhưng lại khiến tôi khổ sở muốn chết. Không khí vui vẻ ngày 20-10 không lan truyền được đến chỗ tôi, nó làm tôi bức bối và khó chịu. Để thoát khỏi sự u ám này, tôi quyết định làm quen với xe đạp mới bằng cách chạy thật nhanh.

Xe đạp cũ à, vĩnh biệt, mày hãy an nghỉ đi, hi vọng kiếp sau mày sẽ tìm được người chủ mới tốt hơn tao.
Hải Dương, mày cũng mạnh mẽ lên, vì ngày mai đảm bảo sẽ khốc liệt hơn hôm nay gấp trăm ngàn lần!

Tôi về đến quán cô Nguyệt đã là tối muộn, mọi người nghĩ tôi có việc bận ở trường nên cũng không thắc mắc, nhưng khi thấy xe đạp mới và những vệt trầy xước trên người tôi thì ai nấy đều tá hỏa, xúm vào hỏi han. Sự quan tâm này làm tôi vui lên trông thấy, nhưng để không ai lo lắng tôi vẫn dùng lời nói dối đã biên soạn sẵn từ trên trường: rằng tôi bị tai nạn, người bị thương, xe thì hỏng nát bét. Người va vào tôi vừa hay là người tốt, người đó giúp tôi khám xét thân thể, rồi tặng tôi luôn chiếc xe đạp của con ông ta.. Khả năng nói dối của tôi cũng thần sầu lắm, chẳng ai trong quán nghi ngờ hết, cô Nguyệt thậm chí còn luôn miệng khen thì ra trên đời vẫn còn người tốt, ông trời phù hộ tôi.. các kiểu.
Sau đó các anh chị trong quán nhất quyết không cho tôi làm việc nữa, cô Nguyệt cũng đặc cách ép tôi "nghỉ phép" mấy ngày cho khỏi hẳn đã. Tôi hơi ngại vì điều này vì trên người đều là thương ngoài da không đáng nói, nhưng sau bị mọi người nói nhiều quá nên tôi đành lên xe đi về.

https://tieulun.hopto.org

Trời đã tối hẳn, những con đường tôi qua dần dần thưa người, những ngôi sao hiếm hoi hôm nay mọc sớm, lấp lánh đầy trên trời khuya. Không hiểu lí do vì sao hôm nay mẹ lại ra tận cổng đón tôi, thấy tôi trở về bà liền thở phào nhẹ nhõm. Mẹ nói rằng từ chiều đến giờ cứ thấy sốt ruột không rõ lí do, sau khi thấy tôi an toàn về nhà mẹ mới yên tâm hơn được. Mẹ không ôm tôi, chỉ đưa tay xoa nhẹ mái tóc xơ xác của tôi, chậm rãi hỏi tôi lí do vì sao hôm nay người lại bị thương, xe lại thay khác..

Thì ra tôi đã nhầm rồi, không phải cả thế giới đều quay lưng lại với tôi, ở một nơi nào đó, vẫn có những người thật lòng quan tâm đến tôi. Sự lo lắng của họ không thể hiện mãnh liệt, nó chỉ đơn giản là những câu nói nhẹ nhàng vu vơ hoặc những cái vuốt tóc thật nhẹ nhàng mà ấm áp..

**** Ngày cuối cùng nghỉ lễ, có ai còn ở đây ngay lúc này hôngggg?***

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 18: - Đồng Cam Cộng Khổ Đi Bạn Cùng Bàn! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau được nghỉ làm nên tôi đến lớp sớm hơn bình thường. Thật ra tôi tính rủ Dịu, nhưng nghĩ đến chuyện ngày hôm qua và sự xa cách của nó, ý nghĩ này lập tức bị dập tắt. Coi như mọi thứ kết thúc, như vậy xem ra cũng tốt cho cả tôi và nó. Nói thật thì suy đi cũng phải tính lại, mình tôi đối đầu với bao người, Dịu mà đứng ra thì khác nào chịu chết chùm với tôi chứ? Ngày xưa cấp II còn bé không suy nghĩ và sự phân tầng giàu nghèo chưa sâu sắc còn đỡ. Lớn lên rồi mọi chuyện đều khác, chúng tôi ở hai thế giới quá khác nhau, xa nhau sớm bớt khổ đau!
Thế nên tôi lóc cóc phi con xe đạp mới đến trường, lúc gửi xe còn ưu ái nhận được một cái bánh bao nóng hổi của cô trông xe. Cô ta dường như quên sạch tôi chính là kẻ gây bao rắc rối, thậm chí còn đánh cô ta bị thương ngày hôm qua. Hớn hở kéo tôi vào phòng trực nói chuyện, hỏi thăm các thứ như thể thân quen đã lâu.

Quá khó hiểu!
Nhưng mối quan hệ này không tệ nên dĩ nhiên tôi sẽ ngoan ngoãn tiếp nhận. Xử lý sạch cái bánh bao xong tôi uống nước, rửa tay, thong dong tạm biệt *người bạn mới* rồi trở về lớp.

https://tieulun.hopto.org

Đi sớm quá mà, trường vắng tanh vắng ngắt, mấy lớp học xung quanh cũng chỉ lác đác vài ba người. Thế nhưng không hiểu vì sao lớp tôi lại vui vẻ thế, từ trong lớp vọng ra những tiếng cười rinh rích thích thú vô cùng. Không hiểu vì lí do gì mà chân tôi bước chậm, cũng rón rén cho nó nhẹ vô cùng. Ngấp nghé ngoài cửa sổ chứ chưa bước vào ngay, tôi thấy cả đám người xúm đông xúm đỏ nơi góc lớp: chỗ tôi và Quốc Bảo ngồi!
Chúng nó định làm trò khỉ gì đấy?
Bôi keo vào bàn của tôi à? Hay đổ nước? Hay viết mấy câu chửi bới linh tinh lên?.. Mẹ nó, không thấy camera.. Ấy, thế mà chúng nó dám trèo lên che mắt camer lại! Làm ăn chắc củ thế là cùng! Tôi mà có điện thoại thì tốt rồi, nhất định tôi sẽ chụp lại cảnh này sau đó báo cáo giáo viên chủ nhiệm, chúng nó sẽ bị phạt vì dám phá hoại tài sản công cộng!

Vừa tò mò vừa khó chịu, tôi dậm chân bước nhanh vào lớp. Nghe thấy tiếng bước chân, đám người đang ngồi ở chỗ bàn cuối lập tức bỏ chạy tán loạn, xô bàn đổ ghế, rầm rầm rầm rầm! Tôi lướt qua một lượt những gương mặt ấy, bọn họ làm như không thấy tôi, cố gắng nói chuyện bình thường với nhau. Nhưng nói thật, dù tôi có ngu thì những cái liếc mắt kia tôi vẫn nhận ra được! Chờ đấy, tôi sẽ nhớ mặt từng đứa, rồi sau này có năng lực sẽ trả thù sau!

Cẩn thận đi về chỗ ngồi của mình, nhíu mày cố gắng nhìn kĩ nhưng một bên mắt kính vỡ và một bên mắt kính lệch độ làm tôi chẳng thấy rõ thứ gì cả. Chắc chắn bọn họ làm trò gì đó với cái bàn của tôi, tốt nhất là cứ cẩn thận vẫn hơn! Tôi không ngồi vào chỗ mình mà ghé mông vào chỗ Quốc Bảo. Cậu ta là đồ quý hiếm trong lớp, dù bọn họ có xử tệ với tôi ra sao thì cũng sẽ không động đến cậu ta nửa phần. Chỗ ngồi của cậu ta chính là nơi an toàn nhất, hiển nhiên rồi! Đám người kia thấy tôi không dính bẫy thì có vẻ tiếc rẻ lắm, hừ mũi một tiếng rõ to rồi quay sang xỉa xói: "Chỗ của người khác cũng tranh? Đúng là không biết nhục!"

https://tieulun.hopto.org

"Sao không cút ở nhà luôn đi!"

"Có tài mà không có đức!"

"Hãm vãi!.."

Ngày hôm qua tôi đã tự hứa với bản thân không nên sử dụng bạo lực cách mạng vì hậu quả rất thảm rồi. Không thể sau 12 giờ mà đã tự ý phá bỏ lời hứa của mình được, tuyệt đối không! Tôi mím môi, coi mấy lời đó như gió thổi qua tai, khinh thường nhìn đám người này một cái.
Phải rồi!
Tôi ngộ ra rồi!
Học giỏi chính là cách tốt nhất để trả thù bọn họ! Không phải luôn khinh thường tôi sao? Thế mà cuối cùng đứa đáng khinh này lại luôn xếp đầu, các ngươi vĩnh viễn cũng không vượt mặt được tôi đâu! Sung sướng cười gằn, mục tiêu vẽ ra trước mắt càng khiến tôi muốn mở sách vở ra học ngay lúc này. Nhưng sau khi nhét cặp vào ngăn bàn, ngón tay chạm sang phần bàn của mình tôi mới thấy.. Mẹ, dính nhơm nhớp! Chắc chắn là keo dán rồi! Ghế của tôi có khi nào cũng bị phết keo rồi không? Dính cỡ này nếu nhỡ mà ngồi xuống thì có mà khốn khổ, muốn đứng lên cũng không nổi đâu!

Xe tôi chúng nó còn phá được, thì chuyện bôi keo vào bàn ghế là điều quá bình thường luôn. Hây da, có vẻ hay đấy nhỉ, hay chúng mình thử làm thế này luôn đi cho vui!

https://tieulun.hopto.org

Những ánh mắt vẫn dõi theo tôi không rời, tôi vờ như không hay biết trong ngăn bàn, trên ghế và cả mặt bàn đều đầy keo dán khô. Loay hoay một lúc, tôi đứng dậy khỏi ghế của Quốc Bảo, ngồi xuống chỗ vốn là của mình. Cảm giác mát lạnh do keo dán xuyên qua lớp quần áo truyền đến mông khiến tôi rùng mình. Chơi lớn thế này, hi sinh cả cái quần luôn, Quốc Bảo, hôm nay cậu không được phép nghỉ học đâu đấy!
Lũ trong lớp thấy tôi ôm cặp ngồi xuống ghế thì mừng lắm, ri rích cười với nhau, ha hả nói những câu thô tục chế nhạo kẻ-nào-đó. Người đến mỗi lúc một đông hơn, những câu nói truyền tai nhau cứ thế vang xa mãi, xa mãi..
Tôi giả tảng ngây ngô không hay biết gì, ôm cặp để nó không dính keo, bỏ sách ra để lên lòng mình chăm chú đọc. Mãi đến lúc trống vào giờ truy bài nhân vật đáng mong chờ nhất mới xuất hiện. Quốc Bảo nghênh ngang đi vào lớp, hớn ha hớn hở cười nói với một đám người phía trên. Khi lướt qua tôi, cậu ta hơi cau mày rồi buông giọng bề trên: "Bánh của tôi đâu hả?"

"Không mua!" Tôi đáp gọn "Không làm nữa! Trả tiền!"

"Chuyện này liên quan đến nhau à?" Cậu ta cười khẩy, ngồi xuống chỗ của mình. Ánh mắt Quốc Bảo lóe lên tia kì quái, nhưng sau đó bị tôi ném cái nhìn khinh thường qua thì lập tức sửng cồ "Những chuyện thương lượng trước không thể dừng lại! Đừng bảo thỏa thuận gỡ bỏ là gỡ bỏ, làm người nên có chữ tín chút đi!"

"Tín thôi chưa đủ đâu! Nhân đức và cảm thông cũng cần lắm đó!" Tôi mỉa mai, nhìn cậu ta đang giận tái mặt "Và tất cả những thứ đó cậu đều không có. Quá buồn!"

https://tieulun.hopto.org

"Này!"

"Đánh đi, tôi sợ cậu à?" Tôi vênh lên thách thức, cũng vì nắm được thóp của Quốc Bảo nên mới dám oai ve như thế. Cậu ta đang hạn chế hết mức để chuẩn bị ra nước ngoài, với lại từ đầu năm đến giờ tôi xẵng với cậu ta hơi nhiều, chắc cũng quen rồi, không đến nỗi tức phải đánh tôi đâu ha! "Con trai con đứa ra tay cả với con gái, còn vào hùa hội đồng người khác! H-È-N!"

"Hơi quá đáng rồi đấy!" Cậu ta khịt mũi, quay đi không thèm tranh cãi với tôi. Có lẽ Quốc Bảo sợ rắc rối, cũng có thể cậu ta khinh thường đến mức không thèm chấp tôi làm gì cho bận người "Phản bội trước còn dám chỉ trích người khác!"

Phản bội?
Tôi phản bội cái quái gì?
Tư duy kiểu lắt léo không ai hiểu nổi!

Tôi cắm cúi đọc sách, không thèm quan tâm tới cậu ta nữa. Quốc Bảo nhét đống sách tồi tàn của cậu ta vào ngăn bàn, gục đầu xuống bàn ngủ để quên đói.
Tiết đầu tiên là tiết tiếng Anh, tất cả chúng tôi đều học hành một cách nghiêm túc - trừ Quốc Bảo. Cậu ta đẩy đống sách qua chỗ tôi, híp mắt nói: "Thương lượng thành rồi đừng mơ chạy!"

Chép bài thôi mà! Tôi sợ gì cậu ta, bình thường tôi vẫn ba đầu sáu tay vừa chép vừa làm bài tập có vấn đề gì đâu. Nhưng điều đáng lo

https://tieulun.hopto.org

ngại (mong chờ) đột nhiên xảy đến, lúc tôi đang cặm cụi làm nốt bài nghe thì cô giáo chuyển qua phần làm việc nhóm: "Các em có hai phút để bắt cặp với bạn bên cạnh, chúng ta sẽ nói về chủ đề sở thích dựa trên các phần hỏi và trả lời theo mẫu cho sẵn! Thời gian bắt đầu!"

Nói theo chủ đề sở thích thì quá đơn giản, mấy cấu trúc câu bình thường này tôi nhắm mắt cũng đối thoại làu làu được. Nhưng nhìn Quốc Bảo xem, đồng đội của tôi chẳng có vẻ gì là muốn học cả, cậu ta cứ cắm đầu vào máy game lén lút đặt dưới ngăn bàn, không thèm chú ý đến cú lườm cháy mặt của giáo viên phía trên. Quả nhiên thái độ láo toét đó của Quốc Bảo đã thành công khơi dậy năng lực giáo viên giỏi - nhiệt huyết hết mình - của cô giáo. Cô lập tức hướng tay về phía chúng tôi, hùng hồn: "Hai bạn bàn cuối, mời cặp của các em làm việc!"

"A.." Tôi giả vờ luống cuống, đứng bật dậy. Nhưng ngay khi tôi đứng lên, chiếc ghế vốn ở dưới đất cũng đứng lên theo, dính vào mông tôi lủng la lủng lẳng.. "Ôi trời.."

Tiếng cười lập tức rộ lên như mưa rào. Cô giáo nhìn bộ dạng chật vật của tôi cũng phải gập mình cười loạn, mãi đến 5 - 10 phút sau, những âm thanh ngu ngốc này mới dừng lại. Cô giáo tiếng Anh lau nước mắt, đưa tay ra ý xin lỗi tôi rồi bảo: "Rắc rối này của em có vẻ lớn, em có muốn.."

"Không ạ! Đây là sở thích của em!" Tôi nói thẳng, nhìn về phía Quốc Bảo một cách khiêu khích. Khi nãy cậu ta cũng cười dữ lắm, nhưng hiện tại thì không, Quốc Bảo nghĩ đến cảm giác lạ khi ngồi xuống ghế, cũng thử tự nhúc nhích nhưng không hề được.

https://tieulun.hopto.org

Thế nào? Keo họ dùng là loại tốt lắm, tôi dùng tay bôi sang chỗ cậu khiến nó dính nhơm nhớp, phải mất nguyên một bên ống quần mới lau đỡ được đấy!
"Kìa Quốc Bảo, mau đứng lên đi chứ!"

"Vậy.. Vậy à?" Giáo viên tiếng Anh có vẻ sốc vì điều này lắm, thấy tôi nói là sở thích thì không ý kiến thêm nữa mà nhìn về phía Quốc Bảo đầy mong chờ "Em.."

"Em cái con khỉ!" Quốc Bảo đột nhiên đưa chân đá bàn đánh RẦM một phát khiến nó bay vút đi, va vào lưng người ngồi phía trên. Cậu ta không đứng dậy, cũng không nhìn tôi nữa mà gườm gườm khắp lớp "Mẹ nó, đứa nào chơi trò keo dán bước ra đây! Dám chơi ông? Có tin ông chơi cả nhà mày không?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 19: - Đồng Cam Cộng Khổ Đi Bạn Cùng Bàn! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dĩ nhiên không có ai dám đứng ra, nhưng họ đều lờ mờ hiểu rằng Quốc Bảo cũng dính "phốt" rồi. Không ai hé miệng cười nữa, giáo viên tiếng Anh liền làm người hòa giải, yêu cầu quay trở lại bài nói và cho phép nhóm tôi cứ ngồi tự nhiên.
Quốc Bảo không dưng có thêm "cái đuôi" dưới mông nên bực mình lắm, cứ nhìn quanh khắp lớp, sau đó chằm chằm quay về phía tôi làm tôi nổi da gà, không thể tập trung học được.

"Đừng có làm phiền người khác!" Tôi hừ lạnh, tiếp tục kê sách lên đùi mà viết "Không học thì ngồi yên đi!"

"Cậu biết nhưng cố tình mặc kệ cho tôi dính bẫy?" Cậu ta nghiến răng, sau đó vơ sang bên bàn tôi, tìm hiểu lí do vì sao tôi không dùng mặt bàn trống "Bàn tôi không có nhưng bàn cậu lại có.. Ê, đừng giả ngu, hay keo chỗ tôi là tác phẩm của cậu?"

"Câm miệng đi!" Giờ mới phát hiện thì có vẻ hơi bị ngốc đấy! Nhưng thôi, ngốc thế thì tôi mới lừa cậu ngồi được lâu vậy chứ! "Đang giờ học, tôn trọng giáo viên một tí!"

https://tieulun.hopto.org

"Mẹ.." Quốc Bảo có vẻ kìm nén lắm, sau đó cậu ta đột ngột vùng sang phía tôi, đưa tay tóm lấy cằm tôi, mấy ngón tay to lớn sạt qua môi, sự thô ráp khiến tôi giật mình, trợn mắt lên nhìn cậu ta trừng trừng.
Quốc Bảo bỗng dưng ngẩn ra, sau đó như để kiểm chứng lại điều gì, ngón tay cái của cậu ta lần nữa lia qua môi tôi, miết nhẹ. Giọng nói của cậu ta trầm xuống, đầy sự đe dọa: "Tôi quá hiền với cậu nên cậu trèo lên đầu lên cổ tôi ngồi đúng không?"

"Đồ điên!" Tôi hất ngón tay ngu ngốc của cậu ta ra, nhưng sức của Quốc Bảo lớn lắm, người khỏe mạnh như tôi cũng chẳng lay được cậu ta tí nào.
Đám người trong lớp thấy động liền hé mắt nhìn trộm hai đứa tôi, giáo viên tiếng Anh khi nãy còn thấy hai đứa tôi tội nghiệp vì bị chơi khăm, nay nóng mắt lắm rồi. Cũng phải, giờ dạy của mình bị phá hoại có ai không bực mình chứ? Bực ác!
"Bỏ tay ra!"

"Không bỏ!"

"Bỏ!"

"Không.."

"QUỐC BẢO... HẢI DƯƠNG..." Giọng cô tiếng Anh như từ miền xa xôi nào đó vọng về, gằn xuống đầy tức giận sau đó bùng nổ lên đến vài ngàn đề xi ben. Loại võ công này giống như Sư Tử Rống vậy, uy

https://tieulun.hopto.org

lực kinh người! "Mau ra hành lang đứng phạt cho tôi! NGAY LẬP TỨC!"

Mọi chuyện đi theo đúng chiều hướng mà tôi nghĩ, hai đứa vác theo hai cái ghế sau mông đi ra ngoài cửa. Giáo viên và bọn trong lớp nhìn thấy cảnh tượng này dù nín nhịn nhưng vẫn không thể không phát ra những tiếng rinh rích đáng ghét. À, đáng ghét với Quốc Bảo thôi, vì hẳn là cậu ta đang cảm thấy nhục nhã lắm đây này. Ha ha, đồng cam cộng khổ với tôi đi cục cưng à, để xem sau vụ này có đứa nào còn dám hành người đang ngồi chung với "quốc bảo" như tôi không nào!

"Mẹ nó!" Vừa đi ra đến cửa, Quốc Bảo xiết chặt nắm tay ngửa đầu lên trần nhà định hét lớn. Nhưng tôi đã nhanh tay, ngay lập tức đưa lên dấu hiệu "suỵt". Cậu ta cũng tự hiểu nếu lúc này gây sự chú ý bị các lớp khác thấy thì chỉ có bách nhục. Vậy nên Quốc Bảo rất ngoan ngoãn im miệng, đưa mắt lườm tôi trừng trừng "Cậu!"

"Cậu gì?" Tôi chỉ tay vào trong lớp "Mấy đứa kia kìa, sáng nay chúng nó bôi đấy, xong lỡ phẹt ra ghế cậu nhưng mặc kệ không lau! Lúc tôi ngồi dính bị chúng nó cười vào mặt, còn bảo đợi xem tí nữa cậu cũng chật vật như thế mới vui!"

"Cậu định dắt mũi ai đấy?" Quốc Bảo có vẻ không tin, cậu ta nghĩ mình oai phong lâu rồi làm gì có đứa nào dám động đến đúng không?
Ờ, đúng là như cậu ta nghĩ đây! Nhưng tôi cứ đặt điều, hại tôi trước đừng hòng tôi nương tay!
"Cậu nghĩ tôi là trẻ con à?"

https://tieulun.hopto.org

"Ui giời, muốn nghĩ sao thì nghĩ!" Cậu nghĩ mình lớn lắm à? 15 tuổi mà làm như 51 tuổi không bằng! "Tôi bị tẩy chay rồi, hôm qua chúng nó phá nát xe đạp của tôi, sáng nay còn đe dọa nếu tôi dám báo với cậu sẽ phá thêm lần nữa!"

"..."

"Xin lỗi nhé, tôi nghèo lắm, không chơi lại được với chúng nó đâu!" Tôi nhún vai vẻ vô tội, Quốc Bảo vẫn chưa tin lắm, nhưng cậu ta thấy tôi nhắc đến chuyện hỏng xe đạp thì không nói gì nữa, chỉ chăm chăm nhìn tôi "Cậu tính sao thì tính, tốt nhất là né xa tôi ra, để tôi yên ổn!"

"Mẹ kiếp!" Quốc Bảo chửi bậy một câu, sau đó ngồi luôn xuống chiếc ghế di dộng dưới mông của mình. Chắc cậu ta tính cứ ngồi rồi báo người đến khiêng mình đi cho đỡ nhục đây mà, chứ cởi quần ở chỗ này có vẻ hơi.. Ha ha, không chỉ hơi đâu, siêu buồn cười ý!

Nhưng nghĩ đến người xong tự nhìn lại mình tôi thấy thảm quá. Cậu ta còn có người bê đi, có người lấy quần cho chứ tôi biết làm sao bây giờ? Làm gì có bạn bè thân thiết nào, hay nhờ giáo viên chủ nhiệm nhỉ? Thông báo với thầy về vụ chơi khăm này thì thầy có giải quyết cho tôi hay không đây?

https://tieulun.hopto.org

"Ố ồ, xem này!" Chính tôi đang im lặng một cách đầy căng thẳng ngoài hành lang thì một đám con trai đầu trộm đuôi cướp.. À không, học sinh hư! Đúng vậy, nói là học sinh hư cho lịch sự và đúng chuẩn sư phạm đi! Bọn họ kéo một lũ đến khu tôi và Quốc Bảo đứng, nghênh ngang và vênh váo vô cùng.
Những gương mặt này không mấy quen thuộc chứng tỏ tôi chưa gặp lần nào. Thái độ của họ với Quốc Bảo cũng không được tốt, thế nên có thể kết luận: đây không phải đồng bọn của cậu ta, không phải đám người tôi đã gặp trên sân thượng!

Ngửi thấy mùi rắc rối nên tôi tự giác nép vào sâu bên trong, muốn khảm mình luôn vào trong tường. Đáng buồn là cái ghế sau mông tôi to quá, có cố thế nào cũng không khiến mình bớt cồng kềnh được. Quá buồn!
Nhưng đám này chắc không dám làm gì đâu, các lớp quanh đây vẫn đang học, giáo viên vẫn đang dạy và đã nhìn thấy động tĩnh lạ ngoài này rồi kìa.

"Anh Bảo khối 10 đây mà!"

"Gớm không, mặt đẹp thế bảo sao lũ con gái 12 mê như điếu đổ!" Mấy tên đó nhao lên muốn sờ soạng mặt mũi Quốc Bảo hòng hạ nhục cậu ta. Bình thường có lẽ cậu ta sẽ đánh bọn này không trượt phát nào ngay và luôn. Nhưng giờ - khi mà mông cậu ta cũng dính ghế như mông tôi - thì không! Quốc Bảo chỉ biết ngồi đó, câm nín vênh mặt mặc kệ người ta muốn nắn bóp mặt mình thế nào tùy ý! Ha ha, cam chịu đáng thương ghê!
Chắc cậu ta nghĩ thà bị vuốt má còn hơn bị phát hiện mông dính ghế!
"Này em trai, còn nhỏ đừng hung hăng quá!"

https://tieulun.hopto.org

"Hừ, tưởng gì!" Một bàn tay vung nhẹ, tát lên má cậu ta cảnh cáo. Quốc Bảo trợn trừng mắt, uy thế cũng khiếp lắm, song kết hợp với dáng ngồi của cậu ta và cái ghế dưới mông thì.. ôi thôi, tôi chỉ thấy buồn cười, hi hi! "Sợ đến mức run rẩy không nói nổi câu gì luôn à?"

"Đừng có vênh mặt! Nếu không lần sau gặp không chỉ đơn giản thế này thôi đâu!"

"Phì!" Quốc Bảo có vẻ không nhịn được nữa, cậu ta nhổ một bãi nước bọt, hất tung cái tay đang mân mê làn da mịn màng của mình xuống.
Đừng đùa, có ghế dính mông sao đánh đấm được! Thôi nha, nhỡ có đánh được thì kiểu gì tôi cũng dính, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi bên cạnh như tôi không chết mới lạ đấy!
"Thằng đại ca của chúng mày bị tao đập đi học lại rồi à? Hăng thế? Chỉ được cái mồm!"

"Mẹ kiếp! Thằng này láo!"

"Mày bảo ai chỉ được cái mồm?"

"Có ngon chiến luôn đi!"

"..."

https://tieulun.hopto.org

Tiếng xôn xao tranh cãi vang vọng khắp chốn, giáo viên từ các phòng học xô ra, học sinh cũng ầm ầm chạy đến xem náo nhiệt. Quốc Bảo vẫn ngồi nguyên trên ghế, mặt vênh váo không xem ai ra gì, đám học sinh kia có vẻ cay cú lắm, chẳng quan tâm đang ở đâu, hung hăng bẻ ngón tay, muốn nhảy vào ngay lập tức. Vì an toàn cho bản thân, tôi e hèm một tiếng rồi giật giọng: "THẦY HIỆU TRƯỞNG! THẦY HIỆU TRƯỞNG ĐẾN N N!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 20: - Đồng Cam Cộng Khổ Đi Bạn Cùng Bàn! (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghe thấy tiếng la bải hải của tôi, đám người này rén hẳn, chỉ chỏ kiểu thách thức, xỉa xói vài cái, nhổ mấy bãi nước bọt rồi nhanh chóng tản đi hết. Quốc Bảo vẫn ngồi dáng *người suy tưởng,* tay chống cằm nhìn về phía tôi: "Ý gì?"

"Cứu cậu chứ gì!" Tôi bĩu môi "Đánh nhau với hình dáng không đẹp mắt người xem là tôi sẽ cảm thấy khó chịu!"

"Cậu bảo ai không đẹp mắt?" Đụng đến ngoại hình có vẻ Quốc Bảo khó chịu lắm, xẵng giọng ngay được "Đừng có đùa!"

"Quốc Bảo! Thế là thế nào?" Giáo viên tiếng Anh đợi người đi hết mới tiến lại chỗ hai chúng tôi. Các lớp khác cũng bị giáo viên của họ lôi đi sạch, vài tên muốn ra hỏi thăm cậu bạn cùng bàn của tôi nhưng không được chấp thuận "Những học sinh khối 12 ấy sao lại ở đây? Người quen của em?"

https://tieulun.hopto.org

"Thưa cô bọn em cũng không rõ đâu ạ!" Tôi ngay lập tức le ve đứng ra giải thích giúp, điều này làm Quốc Bảo hứng thú lắm, cứ nhìn tôi kiểu *thú vị, thật thú vị..* làm tôi nổi hết da gà!
Thật ra tôi có mục đích cả, không dựng tự nhiên nịnh nọt bợ đít cậu ta làm gì cho mệt não!
"Bọn em đang chịu phạt tự dưng họ nhảy vào gây sự, bạn Quốc Bảo không đáp lại thì họ sấn sổ muốn đánh nhau. Cũng may cô ra sớm, nếu không.."

"Thật à?"

"Vâng ạ!"

"Thôi được rồi!" Cô ấy có vẻ tần ngần, nhưng sau vẫn phẩy tay nói "Chút nữa tôi sẽ báo cáo giáo viên chủ nhiệm của các em, xuống đấy làm việc với thầy đi!"

"Rõ!"

Vẫn chưa được vào lớp!
Tôi nhìn bóng cô khuất sau cánh cửa, cũng học theo cậu ta chán nản ngồi luôn xuống cái ghế dính sau mông mình. Lúc này Quốc Bảo mới phản ứng lại tôi, cậu ta nhướn mày, lôi di động ra nhắn tin cho ai đó: "Muốn nhờ tôi lấy giúp một cái quần chứ gì?"

"Cậu thông minh hơn vẻ bề ngoài nhiều!" Tôi búng tay đánh tách một cái, khen ngợi "Cảm ơn nhé!"

https://tieulun.hopto.org

"Có tin hủy kèo ngay lập tức không?" Quốc Bảo xì một tiếng "Dám bảo tôi ngu ngốc?"

"Ai nói? Cậu tự nói mà!"

"Hừ, phản bội không được tha thứ!" Cậu ta phẫu tay, rồi quay đi không thèm nhìn tôi nữa.

Quái quỷ, ai làm gì ông mà mắng tôi phản bội liên tục? Gớm chết, làm như đây báu sự tha thứ ấy lắm không bằng! Hãm!

*

Cũng may là sau đó mấy phút người nhà của Quốc Bảo đem lên cho chúng tôi hai cái.. quần! À, không! Chính xác là 1 cái quần và thứ dành cho tôi là cái váy ngắn cũn cỡn!
Ôi mẹ ơi, đùa à? Tôi chưa bao giờ mặc váy đâu, đồng phục cũng chọn cắt quần chứ không phải chân váy vì sợ đạp xe gió tốc một phát hở hết sạch. Thế mà lúc này cậu ta lại dúi cho tôi một cái váy ngắn cỡ này, ngắn chỉ vừa bằng hai gang tay, chỉ gần 50cm, đến đầu gối tôi mà thôi?

https://tieulun.hopto.org

"Lùn một mẩu mặc cái này là đúng rồi còn gì!" Trống tan lớp sắp vang rồi, Quốc Bảo nhìn vẻ mặt trân trối của tôi sau đó gấp gáp "Không mặc trả đây! Làm ơn mắc oán!"

"Đáng ghét!"

Tôi miễn cưỡng ôm lấy cái váy, nhanh chân tha lôi chiếc ghế đi về phía nhà vệ sinh nữ, cởi cả quần cả ghế ra. Loay hoay một lúc tôi cũng mặc được chân váy vào, cũng cho luôn áo vào trong váy, sơ vin lên cho đúng kiểu. Chưa bao giờ mặc váy, giờ mặc cứ có cảm giác kì kì sao ấy. Phía dưới mát mẻ ghê, mát đến mức khiến tôi suýt chết rét luôn! Cũng may giờ mới gần tháng 11, những đợt rét đậm rét hại chưa về, nếu không chắc tôi đội luôn cái váy lên đầu Quốc Bảo quá!

Xong xuôi, tôi nhìn cái quần đáng thương bị dính trên ghế của mình mà nước mắt suýt tuôn rơi. Vậy là hi sinh mất một cái quần, thảm hại hết sức. Không biết có cách nào cứu nó không nữa, ví dụ như đợi keo khô rồi bóc, hoặc dùng nước làm hỏng mức độ liên kết của keo, làm quần tôi rơi ra?..
Nhà vệ sinh khá sạch sẽ nhưng nói thật đứng trong này suy nghĩ chẳng hợp lí tẹo nào. Xấu hổ không ăn được, cũng không khiến tôi mọc thêm cái quần khác mà mặc. Thế nên tôi vứt bỏ sự "mát" phía dưới háng, nhanh chóng đi thẳng ra cửa. Vừa mở ra, phía đối diện - nhà vệ sinh nam - cũng xuất hiện một bóng người quen thuộc.

"Ái da, chân trắng nõn!" Quốc Bảo nhìn xuống dưới đầu gối của tôi, huýt sáo kiểu đê tiện. Tôi muốn dùng cả cái tổ hợp quần-ghế này đập thẳng vào đầu cậu ta, nhưng nhìn tay cậu ta cũng có một tổ hợp tương tự nên.. Thôi! Cậu ta đập chắc chắn đau hơn tôi, vì lực tay

https://tieulun.hopto.org

của cậu ta mạnh!
"Thế mà tôi còn tưởng chân cậu khẳng khiu như hai cái que, đen sì sì giống như mặt cậu cơ!"

"..." Mặt tôi đen sì sì?
Tôi lườm Quốc Bảo một cú cháy bỏng, nhưng liếc vào tường đá hoa cương bóng loáng, tôi nhận ra mình đúng là đen thật!

Cả mùa hè tôi đạp xe hơn 20km cả đi lẫn về, chưa kể những ngày trời nắng chang chang mà không có ô dù mũ áo che chắn. Đen cũng đúng thôi..

Thảm ghê, nhìn dưới chân thì trắng bóc, trên mặt đen nhẻm chẳng khác gì con gấu trúc cả. Tôi lườm sang Quốc Bảo một cái, đã lấy đồ giúp tôi còn cố ý chơi khăm tôi? Nếu như lúc này chân tay tôi không ra gì chẳng phải cậu ta sẽ có cớ cười tôi chết? Cả đám trong lớp sẽ mỉa mai tôi chết?
Mà dù tôi có ra gì cũng vẫn bị cười như thường, ai bảo thân thể tôi đối lập ác liệt thế này làm gì chứ?
Chờ xem, rồi sẽ có lúc tôi "ngon lành", khiến cậu nhìn mà câm nín!

"Kiếp này bodyshaming người khác.." Tôi gằn giọng, hùng hổ đi nhanh khỏi chỗ đó, mặc kệ cậu ta luôn "...Kiếp sau biến thành con ruồi!"

"Ê này.."

https://tieulun.hopto.org

"..."

Thong dong ôm lấy chiếc ghế "thân yêu" của mình, tôi đi về phía phòng giáo viên để thực hiện công việc mách lẻo với thầy chủ nhiệm. Ngay khi thấy cơ sở vật chất của nhà trường bị phá hoại theo kiểu khủng khiếp này, thầy sốc lắm, lao luôn lên lớp xem xét bàn của tôi và Quốc Bảo. Còn đem cả bảo vệ lên để giải quyết mọi chuyện, lấy việc đền bù ra dọa dẫm, hạ hạnh kiệm để đe nẹt. Nhưng đáng buồn là đám richkid này chẳng ai sợ hết, bọn họ cử một đại diện lên đập thẳng tiền vào mặt thầy giáo rồi nghênh ngang lườm nguýt tôi. Đúng là xã hội sử dụng đồng tiền là công cụ lưu thông chính, điều gì cũng có thể xử lý đơn giản ha!

"Các em lập ngay biên bản cho tôi!" Thầy có vẻ bực dọc lắm, cáu gắt quát Hải Đăng "Lớp trưởng! Lập biên bản coi thường giáo viên, biểu hiện sử dụng bạo lực học đường. Đưa cho các bạn kí để tôi báo cáo hiệu trưởng!"

"Thưa thầy.." Cô bạn ngồi hụt với Quốc Bảo thong dong đứng lên, tầm mắt lườm tôi vẫn chưa rời đi "...Bọn em chỉ đùa nhau thôi ạ, làm gì có chuyện bạo lực gì ở đây!"

"Đùa giỡn? Tôi đáng tuổi bố các em mà không đọc được các em nghĩ gì à?" Thầy tuôn một tràng "Sự vụ hôm qua ở nhà để xe đừng để tôi tóm được đuôi đứa nào, nếu không không phải chỉ tiền đơn giản là xong đâu! Chuyện tẩy chay bắt nạt này phải dừng lại ngay lập tức, em, em và cả em nữa! Ba bạn đầu trò kí ngay vào biên bản cho tôi!"

https://tieulun.hopto.org

"Thầy.." Hải Đăng là một lớp trưởng tận tụy và gương mẫu, nhưng lớp trưởng này lại ghét Quốc Bảo, thế nên khi Bảo cưng bị một màn mất mặt kia cậu ta cười sướng lắm. Hẳn là do vậy nên lúc này cậu ta mới đứng lên, nhỏ nhẹ khuyên bảo thầy chủ nhiệm "Thầy đừng nóng, các bạn phạm lỗi lần đầu, hơn nữa cũng đã thành tâm nhận lỗi và nộp phạt. Thầy hãy tha thứ cho các bạn một lần, với cương vị là một lớp trưởng, em sẽ nhận trách nhiệm đốc thúc các bạn và giám sát không để các bạn phạm sai lầm nữa! Thầy.."

"Thầy ơi, bọn em không trêu bạn ấy nữa đâu.."

"Thầy..."

"Xin thầy đó.."

Không mới là lạ đấy! Tôi bị những tiếng cầu xin và những cái nhìn chăm chăm làm cho á khẩu, chỉ còn biết cười khẩy đứng đó không xa. Thầy chủ nhiệm liếc qua tôi một cái rồi mắng thêm vài câu, dặn dò vài tiếng sau đó gọi lớp trưởng và hai học sinh nam xuống theo thầy bê bàn mới.
Bàn ghế (cộng thêm cái quần) cũ đầy keo của tôi bị bê đi, hàng mới chưa tới, cả đám trong lớp đã hung hăng xúm vào nơi tôi đang đứng, mặt đầy nét cười. Linh Oanh và Dịu đứng ngoài, bàng quan mà xem mọi người xâu xé con sâu cái kiến là tôi, không chút động tĩnh nào cả. Đứa con gái ngồi hụt cạnh Quốc Bảo hầm hè, giật mạnh cặp sách trên tay tôi nhưng vì tôi khỏe hơn nên giật kiểu nào cũng không được. Nó hất hàm ra hiệu, mấy đứa còn lại lao vào giữ lấy hai tay tôi để con kia lấy cặp của tôi ra, giũ bung sách vở trong đó.

https://tieulun.hopto.org

Chúng nó cười lạnh, nhao nhao chửi lớn tiếng: "Con ranh mách lẻo, mày nghĩ ở đây có người bảo vệ được mày à?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 21: - Đối Đầu Với Cả Thế Giới.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sách vở tài liệu là thứ vô cùng quan trọng đối với bất kì học sinh nào. Ấy vậy mà lúc này chúng nó ngang nhiên giũ bung đống sách của tôi, còn dám thẳng tay xé rách đống đề cương tôi mới hoàn thiện xong nữa chứ!

To gan!
Khi quân phạm thượng!
Ấy vậy mà tôi chỉ có thể bất lực trước sức mạnh của đám đông ngu dốt. Bị kìm giữ trong giới hạn hẹp hòi của một số người, chỉ biết trơ mắt nhìn những thứ quý giá của mình hỏng mất.

"DỪNG LẠI!" Tôi gào to nhưng chẳng ai thèm nghe, hai bàn tay giữ hai bên vẫn cứng ngắc, không nhả nổi một li. Những chiếc điện thoại đời mới nhất thi nhau được lôi ra, quay chụp gương mặt thảm hại của tôi.
Không được!
Lúc này mà hoảng là coi như hỏng bét hết thôi!
Thế nên tôi bình tĩnh điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn gương mặt lảng tránh của Dịu, tôi phì cười. Thấy sự biến đổi này của tôi, mấy đứa đang quay đều ngẩn ra, còn mấy đứa giữ tay tôi thì nơi lỏng hẳn.
Chúng nó sợ tôi thần kinh bất ổn đây mà, mẹ nó, có nhà chúng mày

https://tieulun.hopto.org

bất ổn ấy!
"Quay cho rõ chút nhé, nếu up lên mạng xã hội nhớ lan truyền ác vào, tag thêm giáo viên thì càng tốt!"

"Mày nghĩ bọn tao không dám à?"

"Sao không dám?" Tôi trợn mắt, bất ngờ vung tay. Con bé giữ bên phải còn dùng bộ móng vuốt của nó cào mạnh vào bắp tay khiến tôi đau điếng. Nhưng lúc này đau cũng phải nhịn, phải cố tỏ ra thật cứng để không đứa nào dám động đến mình nữa!
Hất văng đứa bên trái ra, tôi dùng tay còn lại túm lấy đứa bên phải. Bóp lấy bàn tay tội đồ của nó, tôi cấu mạnh vào gân xanh khiến nó la lên oai oái. Móng tay của mày cũng gớm lắm đó, làm tao muốn bẻ gãy hết, xem cảm giác ấy có sung sướng như lúc mày bấm tao hay không?
"Chính vì nghĩ chúng mày dám nên tao mới nói! Này! Tao mặc váy này, có muốn lật lên quay không, thêm tít lột đồ, đánh hội đồng thì video này lan truyền nhanh lắm!"

"Đau.. Đau quá!" Đứa bị tôi tóm tay kêu lên ầm ĩ, mấy đứa đang quay hơi rén, rụt rè không biết nên tiếp tục quay hay dừng lại cứu bạn.
Đứa vừa vặn tay bên trái tôi không nghĩ nhiều như thế, lập tức vung nắm đấm xông lên. Tôi vốn vẫn quan sát chúng nó, nên ngay khi có động tĩnh lập tức nhận ra ngay. Tôi xoay người, đưa chân ngáng ngang, con bé mất đà lao thẳng về phía trước, cú đấm của nó cũng trượt dài vào không khí.

"Chúng mày quay nữa đi, sao thế? Sợ à?" Tôi đá một phát làm con bé đang ngã nằm hẳn xuống. Để tăng thêm sự bá đạo, tôi dẫm lên

https://tieulun.hopto.org

ngang hông nó, dí mạnh gót của đôi giày mòn vẹt vào lưng áo trắng của nó. Con bé gào ầm ĩ như heo bị chọc tiết, nước mắt cũng giàn ra. Tôi không thèm để ý, cứ thế trừng mắt với cả đám "Quay để cả xã hội biết chúng mày hội đồng người ta như thế nào, để thầy có bằng chứng đưa lên hiệu trưởng, lúc ấy thì tiền nhiều cũng chẳng nộp phạt nổi nữa đâu!"

"Chính mày cũng đánh người còn gì.."

"Mày to mồm gì chứ? Mày đúng chắc?"

"Không đúng, nhưng tao đếch sợ!" Tôi tỏ ra bất cần lắm, cười ha hả "Tao còn tính lột đồ con này nữa, để nó nổi cùng tao luôn! Sao, quay nữa đi.."

"Mẹ con điên!"

"Đừng dây với nó!"

"Thần kinh bất ổn!"

"Đừng quay nữa, cứu tao.."

https://tieulun.hopto.org

*

Bốn phía lảng dần, điện thoại cũng bị tắt hết. Mấy đứa bị tôi cho ăn hành đợi hết đau một cái lập tức chạy đi tìm điện thoại xóa hết video giúp tôi. Nếu up lên tôi có thể định tội đánh bạn nhưng chúng nó cũng thảm, bị người ta đánh nhục nhã như thế cơ mà. Hình tượng tiểu thư nhà giàu ngoan hiền hữu lễ làm sao lại để bị chuyện này ảnh hưởng được. Cười khẩy đón bàn ghế mới, tôi tự đắc nhìn đám xung quanh âm thầm chửi mình là đồ điên rồi ra sức né tránh. Dù gì bị người ta né cũng hơn là bị người ta coi là quả hồng mềm ai thích thì nắn, người nào buồn tay thì bắt nạt!

Tôi nhặt lại sách vở của mình, âm thầm ghi nhận thiệt hại sau đó tự dưng "À" lên một tiếng rõ to. Bọn kia vẫn đang quan sát xem tôi làm gì nên khi thấy tôi hành động khó hiểu như vậy lập tức căng thẳng chờ đợi. Tôi ung dung đi đến chỗ của đứa con gái ngồi hụt cùng Quốc Bảo hỏi: "Không nhớ tên đầu sỏ của vụ bắt nạt mình thì có lỗi quá, cục cưng, mày tên gì?"

"Mẹ con điên! Ai thèm bắt nạt mày?" Nó né xa tôi nhưng sách trên bàn thì không, vậy nên tôi tóm lấy sách của nó, lật mở "Mày làm trò quái gì đó? Trả sách đây!"

"Dịu Hiền? Trời má, mày Dịu Hiền, tao cười chết!" Tôi cười lên hô hố, sau đó vơ hết sách của nó, tuyên bố thẳng "Trước khi mày đền

https://tieulun.hopto.org

sách cho tao thì chỗ này tao thu hết! Mày tưởng tao không biết à, thèm thằng Bảo quá nên trút giận lên tao chứ gì?"

"Mày.."

"Lũ con gái trong lớp này bao nhiêu đứa thích thằng Bảo tự biết, tao không thèm vạch trần!" Tôi hừ mũi "Nhưng tao nói cho chúng mày biết, thích thì đi mà tán, đừng có cái kiểu không ăn được đạp đổ như thế! HÈN LẮM!"

"..."

"Hàng của chúng mày tự chúng mày giữ! Như nó, có cho tao cũng không thèm đâu!"

"Cho cũng không thèm?" Giọng nói cao vút phía sau lưng làm tôi lạnh gáy, không cần quay lại tôi cũng nhận ra người sau lưng là **nó** mà tôi vừa nhắc đến.
Quốc Bảo đã trở lại sau khi ngẩn ngơ ở nhà vệ sinh rất lâu!
Và sự trở lại của cậu ta thật đúng lúc quá đi!
Nhưng tôi có gì phải sợ nào, sự thật chính là tôi không thèm mớ rắc rối như cậu ta đấy! Cậu ta ép tôi thèm được à?
"Như tôi là thế nào? Cậu nói như thể mình có giá lắm ấy!"

"Có giá rồi sao, cuối cùng cũng chỉ đem xào thịt bò!" Tôi tự ý kéo giãn khoảng cách với Quốc Bảo, rồi bảo cậu ta "Nè, người này,

https://tieulun.hopto.org

người kia, mấy người kia nữa.. Hậu cung của cậu giữ cho chắc vào, đừng thả ra hãm hại tôi! Tôi chơi không nổi!"

"Đồ điên!"

"Quốc Bảo, cậu đừng nghe nó nói linh tinh!"

"Đầu óc con bé này có vấn đề đấy.."

Những tiếng nói lại rộ lên, dồn ép tôi trở về chỗ của mình. Lúc này. Hải Đăng và hai nhân công đi lấy bàn đã trở về, dưới sự chỉ đạo của lớp trưởng, bọn họ ném cái bàn về chỗ cũ của tôi rồi gườm gườm khuyến mãi luôn cho tôi cái nhìn sắc lẻm. Hải Đăng yêu cầu mọi người không tranh cãi nữa vì giáo viên sắp lên lớp chuẩn bị tiết tiếp theo rồi. Bọn họ mặc dù vẫn còn muốn dập tôi và tâng bốc Quốc Bảo nhưng cũng e dè sự học nên đành ngậm miệng. Cậu ta theo tôi về chỗ, nụ cười nửa miệng như có như không: "Để rồi xem.."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 22: - Muốn Quyến Rũ Tôi Hả? Mơ Đi Cưng!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Những tiết học sau đó trôi qua trong yên ả. Nhưng tôi biết, đây chỉ là khoảng thời gian bình yên trước cơn bão mà thôi. Vì ánh mắt những đứa con gái - và cả vài thằng con trai nữa - nhìn tôi đầy hằn học.
Ai ăn gì nhà chúng nó mà chúng nó rảnh hơi dữ vậy nhỉ? Chẳng lẽ thật sự chỉ vì một đứa con trai mà chúng nó có thể phát rồ phát dại như thế cơ à? Tôi thật sự không hiểu nổi mạch tư duy của đám người này, thế nên tôi quyết định dứt khoát không thèm hiểu nữa!

Cái Hiền sau khi bị tôi vơ hết sách thì ngay lập tức nhặt đống "rác" còn lại của tôi đem trả cho tôi. Thật ra nó nhiệt tình như vậy không phải vì ham hố đống sách của nó mà là muốn thông qua việc trả sách tiếp xúc một cách thân mật hơn với Quốc Bảo mà thôi. Cậu ta thì oai rồi, nhiều người thích nên thấy gái sấn đến cứ dửng dưng như không. Đoán chắc trong lòng cậu ta sung sướng lắm đây này, nhưng ngoài mặt giả bộ như thế để tăng phần ngầu lòi.
Tôi nhận lại sách của mình xong lập tức không thèm quan tâm xem đôi "cẩu nam nữ" kia hàn huyên cái gì nữa. Toàn chuyện tầm phào, đổi qua đổi lại còn không thú vị bằng việc làm đề cương của tôi!
À quên, Dịu Hiền thân mến, hi vọng sau khi cầm lại vở thấy nó mất vài ba chục trang thì đừng tức quá. Ai bảo mày xúi chúng nó xé sách tao làm chi, ăn miếng trả miếng thôi, cố nuốt hận vào trong đi cưng ạ!

https://tieulun.hopto.org

*

Sáng hôm sau tôi vẫn được nghỉ, nên theo thông lệ tôi đến trường sớm hơn bình thường. Những vết thương trên người đã đỡ đau nhức hơn nhiều rồi, có lẽ chiều nay tôi sẽ quay lại chỗ cô Nguyệt làm việc. Cứ nghỉ phép ăn lương mãi kiểu này mẹ chưa nói gì thì tôi đã áy náy muốn chết rồi!
Vì lời chê bai hôm qua nên hôm nay tôi quyết định che chắn kĩ lưỡng rồi mới đạp xe đi. Thật ra đợt này nắng không còn gắt nữa, nhưng cứ cẩn thận vẫn hơn. Gen của bố mẹ tôi đều trắng mịn như trứng gà bóc, chả qua trước tôi chưa bao giờ chú ý ngoại hình nên mới để mặc nó muốn đến đâu thì đến thôi. Đợi hết mùa đông này đi, khi tôi trắng trở lại và (biết đâu sẽ) dậy thì xong thì khác hẳn! Dám chê bai tôi, rồi cậu sẽ lác mắt!
Nhưng tinh thần AQ lên thì vậy thôi, chứ tôi bây giờ còn chưa có bà dì đến, chuyện dậy thì xong chắc còn lâu lắm. Ngực mãi vẫn phẳng lì, người thì lùn tè tè một mẩu, mặc kệ tôi có cố vươn cao, xà đơn xà kép thế nào cũng không ăn thua. Chán đời không để đâu cho hết!

Hưởng thụ đãi ngộ "bạn bè thân thiết" của cô trông xe xong tôi mới lò dò đi lên lớp. Hôm nay không bắt gặp tình cảnh như hôm qua, nhưng nhìn mặt mấy đứa tới trước gian trá kiểu kia tôi biết thừa kiểu gì cũng có thứ "hay ho" đợi mình rồi. Giữ vững lập trường, can đảm đón nhận mọi sóng gió, tôi vênh mặt bước chẳng thèm quan tâm đến những lời xì xào bàn tán của chúng nó.
Vào đến bàn ngay phía trên bàn tôi đã ngửi thấy một mùi xú uế nồng nặc rồi, càng tiến gần, mùi càng khủng khiếp hơn. Tôi nhăn mày xua tay, mấy đứa ngốc này đầu tư kinh ghê, dám bốc thứ tởm lợm gì nhét vào ngăn bàn của tôi vậy không biết? Lúc chúng nó cầm chúng nó không nghĩ gì, không thấy mùi gì à? Hay chỉ cần làm tôi khó chịu là bọn nó vui rồi? Não ngắn thế không biết!

https://tieulun.hopto.org

Chị đây ngửi mùi chuột chết thâm niên rồi, mấy cái này vẫn chưa làm khó được chị đâu!

Tôi đẩy cái mắt kính vỡ lên cao, nhìn dưới sàn một đống nước nhầy rơi rớt đến kinh. Êu, kiểu này chắc là xác con gì đó thật rồi. Nhét trong ngăn bàn thế nào chẳng dính sang chỗ của Quốc Bảo cute. Cậu ta mà thấy bàn bẩn thì đám này lại ăn đủ! Một vụ dính quần còn chưa rút kinh nghiệm được hay gì, chơi ngu chết cả chùm ráng chịu!

Nghĩ ngợi một chút, tôi giả như không nhận ra bất thường ở bàn của mình, quay người đi thẳng ra ngoài lớp. Những đứa kia vốn muốn nhìn xem vẻ mặt sợ hãi hốt hoảng của tôi, nay thấy tôi bỏ đi thì chưng hửng lắm. Đứa nào đứa nấy ngẩn ra, nhưng ngoài ngẩn ra thì cũng không biết làm thế nào.
Tội gì ngồi đấy chịu tội, tôi sẽ xuống chỗ cô trông xe ngồi làm đề cương, cho Quốc Bảo lên trước ăn hành! Xem cậu ta xử lý chuyện này thế nào, còn nếu cậu ta không xử lý, tôi sẽ đợi giáo viên vào luôn. Để lớp còn đồ vật kinh khủng như vậy mà giáo viên im ỉm không nói gì thì hơi bị lạ!

Vui vẻ nên thời gian trôi qua rất nhanh, nhoáng cái trống đã điểm sáu tiếng báo hiệu đến giờ vào lớp. Hòa cùng với không khí lên lớp như trẩy hội của các thầy cô, tôi cũng tung tăng chạy về 10A1 thân yêu của mình. Nhưng tốc độ của tôi cao hơn các thầy cô nhiều, thế nên khi về lớp, thứ tôi thấy không phải khung cảnh mọi chuyện đã được xử lý ngon nghẻ mà là cảnh bạn Bảo đang mắng người!

https://tieulun.hopto.org

"Đừng có bắt nạt người của tôi nữa!" Cậu ta cao giọng, khó chịu ném toẹt cái túi trong ngăn bàn của tôi ra giữa lớp.
Ái chà, thì ra còn cẩn thận bọc cho nó không tràn sang ngăn của cậu ta, nhưng bọc hơi lỗi thì phải, nước chảy đầy sàn kìa!
Cố gắng của bọn họ càng vứt đi hơn khi cậu ta ném cái bọc khủng khiếp đó xuống nền đá hoa cương trắng bóng. Túi nilon bọc ngoài vỡ tung, một cái đầu chuột to đùng lòi ra khiến toàn thể con gái trong lớp hét ầm ĩ. Mùi hôi thối xộc khắp bốn phía, ngóc ngách nào cũng chui vào, tung hoành như muốn làm tất cả đều điếc hết mũi đi!
"Còn dám làm vậy nữa thì đừng có trách tôi không báo trước!"

"Thế.. Thế là thế nào?" Linh Oanh đứng dậy run rẩy hỏi "Hai người thật sự là một đôi?"

"Liên quan gì đến cậu?" Cậu ta xẵng giọng, bất lịch sự vô cùng "Đừng mơ tưởng thứ không thuộc về mình, mấy người không xứng!"

"Thế con bé nghèo hèn ấy xứng với cậu à?" Dịu Hiền cũng đứng ra hỏi vặn "Nó có cái gì chứ?"

"Có cái đầu!" Cậu ta đốp luôn, à, câu này khen tôi, tôi chấp nhận! "Thông minh hơn tất cả các người, sau này con tôi cũng sẽ thông minh như thế! Ok chưa?"

"Vậy chỉ cần bọn này cũng giỏi.."

https://tieulun.hopto.org

"Mơ đi! Có học sao cũng không bằng người của tôi đâu!.."

Giáo viên đã ở ngay phía sau thúc mông, nhưng tôi vẫn chưa vào lớp và sự vụ tranh cãi phía sau cũng chưa kết thúc. Cô giáo thấy vậy liền chen qua tôi, bước vào xem chuyện gì đang xảy ra. Ngay khi liếc đến con chuột to tướng đang trợn mắt giữa phòng, cô giáo ngay lập tức hét lên một tiếng rồi ngã vật ra đất. Đám học sinh đang cãi nhau lập tức lao đến dùng thân mình đỡ lấy cô, hè nhau khiêng cô lên phòng y tế. Hải Đăng nhìn tôi một cái rồi cũng ra ngoài gọi cô lao công đến dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ và nhắc lại lời cảnh cáo với tất cả mọi người. Rằng nếu cậu ta còn thấy bất kì học sinh nào của 10A1 có những hành động thiếu đoàn kết sẽ báo ngay với giáo viên chủ nhiệm để xử lý nghiêm..

Tất cả những thứ ấy trôi vào tai này và chạy ra tai kia của tôi. Bởi mấy từ "người của tôi" lặp đi lặp lại mấy lần Quốc Bảo vừa nói cứ đọng lại trong đầu khiến tôi lâng lâng không rõ lí do. Cậu ta còn đứng ra bảo vệ tôi, yêu cầu mọi người không được phép bắt nạt tôi nữa. Hơn thế, Quốc Bảo công nhận trí tuệ của tôi, cậu ta cho rằng IQ cao ngất ngưởng ấy không ai có thể sánh bằng!
Ôm sự lâng lâng kì quái đó ngồi lại vào chỗ đã được cô lao công dọn sạch, phun nước hoa thơm phức. Tôi ngoảnh mặt về phía Quốc Bảo và bắt được một nụ cười đầy ẩn ý của cậu ta. Mặt chưa kịp đỏ, tôi đã nhìn thấy tận sâu trong đáy mắt kia là một cảm xúc rất khác, giống hệt sự mỉa mai cậu ta vẫn dành cho tôi từ đầu năm học đến giờ!

Não bùng nổ!
Và để không phụ lại IQ của bản thân, tôi phá ra cười, nói to cho cả thiên hạ biết: "Tôi biết tỏng rồi! Cậu muốn quyến rũ tôi để tôi mê cậu, để trả thù vụ hôm qua tôi nói có cho cũng không thèm cậu chứ gì?"

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 23: - Tôi Là Trò Đùa Của Các Người Đấy À?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau tràng cười đầy mê hoặc của tôi mặt Quốc Bảo đen như đít nồi. Cậu ta cắn môi, lẩm bẩm một câu thô tục nào đó rồi chạy nhanh ra khỏi lớp, không quay đầu lại lấy nửa cái. Đám con gái trong lớp thấy cậu ta im lặng công nhận sự thật thì đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, sung sướng thấy rõ.
Nhưng dù thế thì sự thù địch với tôi vẫn không giảm bớt, bọn họ toàn nhìn tôi theo kiểu lườm nguýt ghét bỏ lắm. Linh Oanh vốn dĩ không quan tâm đến tôi hôm nay cũng quay ra đăm đăm xem tôi, có vẻ không vừa mắt lắm. Tôi gườm lại con bé, vừa lúc gặp ánh mắt khó chịu của Dịu. Điều này khiến tôi hơi ngạc nhiên, nhưng đúng là khó chịu thật. Nó đang khó chịu vì tôi "bắt nạt" bạn nó bằng cái nhìn hung dữ này hay hối hận vì ngày trước không hiểu sao lại làm bạn với đứa dửng mỡ, dở hơi như tôi?

Dù là cái nào thì cũng khiến tôi cảm thấy bực bội lây.
Không phải tự dưng tôi muốn chống lại tất cả mọi người, nó làm bạn với tôi bao năm phải hiểu tính tôi chứ.
Thế nhưng không, nó chẳng thèm hiểu bất kì điều gì cả. Và tôi cũng chẳng cần! Đúng đấy, sống một mình còn hơn là có bạn bè nhưng luôn phải cẩn trọng vì có thể bị phản bội bất kì lúc nào!

https://tieulun.hopto.org

*

Quốc Bảo rời khỏi lớp lúc ấy là đi luôn đến hơn một tháng! Nghe nói cậu ta vướng vào vụ đánh nhau với đám lớp 12, một mình tả xung hữu đột khiến mấy đứa trọng thương và chính cậu ta cũng rạn xương chân, phải ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Thực ra nhà có xe đưa rước nên hoàn toàn có thể lên trường, nhưng tôi đoán là Quốc Bảo bị tôi nói đúng tim đen nên xấu hổ không dám quay lại lớp học.

Đi luôn đi!

Căn nguyên của mọi sự rắc rối, mệt chết được!

Đúng đấy, mệt chết đi được! Dạo gần đây lũ trong lớp không phá tôi theo kiểu dơ bẩn nữa, chúng nó chuyển sang những trò nhỏ nhặt hơn nhưng làm tôi bực mình hơn. Thi thoảng lại bị rút trộm một vài tờ đề cương khiến tôi phải hoàn thiện lại. Đi học thể dục bị đứng riêng một hàng, thường xuyên bị đẩy, bị ngáng chân, bị "vô tình" vung tay vung chân trúng người đau điếng. Lúc đi xuống sân trường nếu không cẩn thận sẽ ăn trọn một xô nước hoặc xô rác. Có khi đen đủi hơn còn phải chú ý trên đầu, vì ai đó "lỡ tay" rơi sách, rơi vở, rơi.. ghế xuống từ tít lầu cao..
Cảnh giác 24/24, ôm theo cặp và có quần áo dự phòng là những điều sống còn đợt này tôi ghi nhớ. Tôi không ngại đối phó với rắc rối, nhưng nói thật, sắp thi học kì I rồi, chúng nó không định tập trung ôn luyện thật hay sao? Có tiền mua điểm đầu ra là ngon à? Não lợn!

https://tieulun.hopto.org

"Lớp trưởng!" Tôi chạy với theo Hải Đăng, gọi giật cậu ta lại. Hiếm khi thấy người này đi một mình lắm, tôi phải nắm bắt cơ hội ngay! "Tôi có chuyện muốn nói!"

"Hải Dương?" Cậu ta quay lại, gương mặt nghiêm nghị nhìn tôi tò mò "Có vấn đề gì?"

"Lần trước cậu bảo có rắc rối gì thì gặp cậu.." Tôi vào thẳng vấn đề, ngay khi nghe thấy tôi nói đến chuyện này, gương mặt căng như dây đàn của Hải Đăng đột nhiên giãn ra. Cậu ta khoanh hai tay trước ngực, trên môi xuất hiện một nụ cười rất.. hàm ý! "Cậu cũng thấy rồi đấy, đợt này trong lớp chúng ta.."

"Vậy thì sao?" Cậu ta cắt ngang câu nói của tôi, dửng dưng như không "Cậu nổi danh IQ cao cơ mà, người IQ cao như cậu mà cũng có lúc nhớ nhầm thế à?"

"Hả?" Nhớ nhầm cái khỉ gì? Vấn đề tôi đang nói có liên quan đến chuyện IQ à? Tên này mạch não cũng bất thường nốt! À, hình như cái sự thật đấy tôi nhận ra ngay từ lần đầu tiên tiếp xúc với cậu ta rồi thì phải. Nhưng do lâu ngày không nói chuyện trở lại nên không nhớ ra.
Chậc chậc, đúng là hơi có liên quan, Hải Đăng, xin lỗi vì đã coi cậu như người bình thường!

https://tieulun.hopto.org

"Rắc rối liên quan đến Quốc Bảo thì hãy tìm tôi!" Cậu ta phẩy tay, sau đó cậy lợi thế chân dài, nhanh chóng bước thẳng "Chuyện riêng của cậu.. tự mình giải quyết đi, đừng đổ trách nhiệm lên đầu người khác!"

Tôi lầm bầm chửi bậy sau lưng "lớp trưởng gương mẫu, vô cùng có trách nhiệm" này, sau đó tìm một chiếc ghế đá trong góc khuất ngồi thụp xuống thở dài. Bế tắc thật sự, tự giải quyết thế nào đây khi mà chúng nó thì đông như quân Nguyên còn tôi chỉ có một mình. Đã thế tất cả những thế lực mang tính chất cân bằng xã hội còn quay lưng lại với tôi nữa chứ. Lớp trưởng bàng quan, giáo viên khuất mắt, gia đình chúng nó càng không đến lượt tôi gặp mặt nói chuyện, còn mẹ tôi.. tôi không muốn khiến bà phải nhức đầu vì những rắc rối của tôi. Nó không đáng để bà phải suy nghĩ, mẹ nên được nghỉ ngơi yên tĩnh, luôn vui vẻ mới phải.

Ngẩng đầu nhìn lên những tán cây và bầu trời xanh ngắt, từng chuỗi những quả, những hoa li ti xoa dịu đôi mắt tôi và giúp tôi nghĩ ra một trò đùa vô cùng "thú vị".

Vì trò đùa vừa nảy ra ấy mà chiều hôm sau tôi phải ở lại lớp muộn hơn thường lệ. Mà không phải muộn kiểu bình thường đâu, muộn ác, muộn hơn cả thời gian mấy bà, mấy cô lao công dọn dẹp lớp học cơ!
Tất cả các lớp trong trường đều dùng kiểu then trong, khóa ngoài. Còn cửa sổ là loại chốt trong nên nếu tôi muốn vào thì phải mượn chìa khóa của đứa trực ban hôm đó hoặc của bác bảo vệ.
Bọn trong lớp muốn đùa chết tôi thì lấy đâu ra chuyện sẽ cho tôi mượn đồ chứ? Vậy là nhờ sự giúp đỡ của cô trông xe, tôi nhanh chóng lấy được chìa khóa ở chỗ bác bảo vệ. Vì thời gian gấp rút và việc "mượn đồ" này là hoàn toàn bí mật, bác bảo vệ không hề hay biết gì nên ngay khi lấy được tôi đã theo lời của cô trông xe, đi đánh

https://tieulun.hopto.org

riêng thêm một cái. Vui vẻ về lớp khi cả trường vắng tanh, tôi đưa trả cô trông xe chìa khóa chuẩn để cô đưa lại chỗ bác bảo vệ. Lấy đồ đã chuẩn bị sẵn ra, tôi hí hửng lên lớp sắp đặt một điều vui vẻ để dành cho sáng mai.

Đợi xem, các cưng sẽ phải hối hận vì đã khiến chị đây khốn đốn trong thời gian dài như vậy! Đừng trách chị ác, có trách, tự trách mình quá đáng với người khác trước đi. Con giun xéo lắm cũng quằn, đây là màn khởi đầu của vụ trả đũa đấy!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 24: - Ăn Miếng Thì Phải Trả Miếng!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau tôi cố tình đến lớp muộn hơn, giờ truy bài đã bắt đầu được 5 phút mới có mặt ở cổng. Sao đỏ lập tức ghi tên tôi vào bảng vàng danh dự, và gần như ngay sau đó 1 giây đồng hồ, thầy chủ nhiệm đã biết đến "tội lỗi to lớn" của tôi.
Gửi xe xong, vừa lên đến bàn, ngồi vào chỗ của mình đã có người nhào tới báo với tôi rằng giáo viên chủ nhiệm cho gọi. Dù trong lòng vui như hoa nở vì kế hoạch hoàn mỹ chuẩn từng li một nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải cố gắng phụng phịu, tựa như đang tức giận lắm. Đám trong lớp thấy tôi vi phạm thì đứa nào đứa nấy hả hê lắm, cười hớn hở nhìn tôi lê bước. Nhưng tôi không xuống gặp thầy, đùa à, còn khoảng 7 phút nữa là giờ truy bài kết thúc, nếu không nhanh lên thì chỉ có nước chịu tội!
Quanh đi đến cầu thang, đứng tại chỗ khoảng 30 giây tôi hậm hực quay lại lớp. Lũ trong lớp chẳng tập trung truy bài tí nào, cứ xét nét xem tôi bị phạt cái gì. Lúc thấy tôi về chỗ của mình, rồi lại vòng ra bên tủ lấy chổi thì lập tức cười hớn hở. Hải Đăng thấy tôi ôm chổi liền hỏi: "Tính làm trò gì?"

"Thầy nói quét hành lang 10 lần!" Tôi hừ mũi phun ra một câu. Thầy tôi hay nghĩ ra mấy hình phạt vớ vẩn lắm, quét hành lang cho đến khi sạch bóng và tay mỏi rời dễ có trong danh sách hình phạt của thầy lắm. Thế nên lũ trong lớp cũng chẳng nghi ngờ, ngay lập tức cười lên ầm ĩ "Rõ một đám dở hơi!"

https://tieulun.hopto.org

"Mẹ mày bảo ai dở?"

"Con điên kia?"

"Thôi câm đi!" Hải Đăng đập bàn "Cờ đỏ chấm điểm sang thấy ồn ào là mấy người chết đấy! Ra quét đi, nhớ khép cái cửa vào cho đỡ bụi!"

"Được rồi gái đẹp!"

Tôi nhanh chân chạy biến, dưới cuối lớp - mà chính xác hơn là góc bàn của Quốc Bảo, một đám khói đã lơ lửng bay ra rồi! Theo đúng yêu cầu của cả đám bọn họ, tôi nhanh tay đóng cửa, còn cẩn thận cài chốt ngoài, dùng chìa khóa hôm qua lấy được ở chỗ bác bảo vệ khóa chặt cửa lại. Dường như ngay lập tức, làn khói mỏng ở khu bàn cuối bốc lên nghi ngút, bập bùng, từng đợt, từng đợt khói trắng bắt đầu cô lại, đặc sệt tỏa bung khắp lớp!

"Ối mẹ ơi! Mùi gì tởm thế?"

"Hạt sưa à? Đứa nào chơi ngu vậy? Đi đốt hạt sưa?"

"Thối quá! Mở cửa sổ mau!"

https://tieulun.hopto.org

"Chốt cửa sổ dính keo 502 rồi hay sao ấy, cậy kiểu gì cũng không ra!"

"Thối quá!"

"Thối quá!"

"Mở cửa chính! Mở cửa chính!"

"Mẹ kiếp, con Hải Dương kia, mày làm đúng không?"

"Á á á, cái bát đựng hạt sưa dưới gầm bàn Quốc Bảo này, chắc chắn là nó làm!"

"Mở cửa chính, mau mở ở ở.."

Tiếng xôn xao càng lúc càng to, nhưng tôi đã ôm chổi đến tận góc cuối hành lang, giả bộ quét không hay biết gì.
Thế nào? Một bát hạt sưa của chị mùi khá chứ, chắc hẳn là phải hơn mùi chuột chết nhiều!
Ngày hôm qua tôi đã tốn tiền mua keo 502 nhỏ sạch vào tất cả các

https://tieulun.hopto.org

chốt cửa sổ rồi, chúng nó có muốn thoát cũng chạy đằng trời. Hạt sưa tôi đã mồi và đốt cháy âm ỉ, để vào một chiếc bát có nắp đậy đàng hoàng. Nếu không mở nắp mùi thoát ra rất ít, nhưng một khi nắp đã "bung lụa" thì làn khói đặc kia nhất định không phải trò đùa!

Ngửi cái này lâu ai yếu đuối quá có thể xỉu luôn đó. Thật ra tôi muốn vài đứa ngất rồi biến luôn đi cơ, nhưng như vậy thì quá mức lắm, mẹ tôi sẽ bị làm phiền mất. Với lại ồn ào nhiều quá các lớp khác sẽ chú ý, cờ đỏ đang châu đầu nói chuyện với nhau bên góc hành lang phía ngoài sẽ quay trở vào mất. Chính vì sự không ổn này nên khi trống vào lớp còn khoảng 2 phút, tức là vụ lộn xộn xảy ra được hơn 5 phút tôi giả bộ hốt hoảng chạy ra mở cửa. Tất cả đám chúng nó xông thẳng ra ngoài, thở lấy thở để, mặc cho cả khối lao xao chạy ra xem chuyện gì.

"Cậu làm?" Hải Đăng dùng giọng nói trầm thấp để chất vấn tôi, nhưng nói thật nhé, giọng cậu kết hợp với bộ dáng cậu lúc này trông buồn cười lắm, chẳng làm tôi sợ tí nào đâu! "Hải Dương! Cậu nghĩ cái gì vậy?"

"Sao lại là tôi?" Tôi trợn mắt, ra vẻ bạch liên hoa trong sáng ngây thơ vô tội "Nãy giờ tôi đều ở ngoài này quét hành lang, cậu nghĩ sao mà nói do tôi làm? Chính cái việc đóng cửa cũng do cậu yêu cầu, hay do cậu làm nhưng muốn hãm hại đổ tội cho tôi nên mới vậy?"

"Đồ điên! Hải Đăng mà thèm hại mày?"

"Chắc chắn mày làm! Tang chứng còn ở chỗ mày kìa!"

https://tieulun.hopto.org

"Tôi đâu ở trong lớp, nhỡ là mấy người để vào chỗ tôi thì sao? Không! Tôi không nhận tội! Nhất quyết không phải do tôi làm!"

"Cãi với con điên này làm gì? Tẩn cho nó một trận đi!"

"Đúng đấy! Đánh chết mẹ nó đi, loại này chẳng ai thèm thương tiếc đâu!"

"Á á á.."

"DỪNG LẠI!" Thầy chủ nhiệm hậm hực đứng ở cửa lớp từ bao giờ, có vẻ việc hét khiến miệng thầy mở hơi to, mùi hạt sưa cháy vẫn còn nhiều bay thẳng vào họng khiến thầy ho sặc sụa "Má, đứa nào chơi ngu vậy? Bước ra đây!"

"Không phải bọn em, là do Hải Dương thầy ơi!"

"Hải Dương làm đó thầy!"

"..."

https://tieulun.hopto.org

"Hải Dương!" Thầy nhíu mày nhưng lần này đã biết khép nhỏ miệng và che tay cho đỡ mùi rồi "Bảo lên văn phòng gặp tôi cơ mà, em ở đây chơi trò gì vậy?"

"Thầy bảo bạn chuyển lời phạt em quét hành lang 10 lần còn gì ạ?" Tôi hức hức hai tiếng như thể oan ức lắm, nhích về phía thầy tìm chỗ dựa.
Dù thầy có đứng về phía chúng nó thì cũng còn lâu mới dám làm lộ liễu. Trước bao học sinh thế này thầy dám bỏ chức trách của mình xuống và bênh vực kẻ xấu hay không? Tôi đoán chắc là không, thế nên.. Mình phải cố mà làm kẻ yếu, một kẻ yếu đuối và tốt bụng vô cùng!
"Em đang quét thì các bạn trong lớp kêu thối ầm cả lên, lúc em chạy ra mở cửa thì tất cả đều đồn ép nói em làm, còn đánh em nữa.. Thầy, xã hội công bằng sao có thể sử dụng bạo lực để giải quyết vấn đề chứ? Nhất là khi thầy đã yêu cầu bọn em cam kết không được đánh nhau.."

"Tôi nhờ chuyển lời bao giờ?" Thầy nheo mắt nghĩ lại một lượt, nhưng khi thấy tôi ôm cây chổi nước mắt lưng tròng và cả đám hung hăng đe dọa bên kia, thầy liền hạ giọng "Thôi được rồi, có thể bạn nào đó đùa em đưa thông tin sai, nhưng sao lại có chuyện chạy ra mở cửa?"

"Lớp trưởng bảo em quét hành lang nhớ đóng chốt vào cho đỡ bụi, em nghe theo.." Tôi chớp mắt ngây ngô, nhưng hình như cái kính vỡ làm hiệu ứng thị giác giảm xuống rõ rệt thì phải. Thầy chỉ liếc qua một cái rồi ngay lập tức lạnh lùng quay đi, một tí cảm thông cũng không thấy! "Ai ngờ các bạn lại lấy đây là cái cớ dồn hết mọi tội lỗi do em.."

https://tieulun.hopto.org

"Check lại camera là biết ngay mà thầy!" Hải Đăng có vẻ bực mình tôi lắm, cậu ta vẫn cố xoa xoa cái mũi đang điếc vì mùi thối của mình, đưa ra đề nghị *thông minh* "Từ hôm qua đến hôm nay, ai làm sẽ lòi ra ngay thôi ạ!"

"Kiểm tra lại camera?" Thầy giáo nhìn tôi một cái, cả lớp cũng chăm chú đưa những ánh nhìn về phía tôi, ý đồ dò xét "Hải Dương, em không phản đối đề nghị này chứ?"

"Ca.. Camera?" Tôi cười tái nhợt, sau cũng vẫn cố công mà lắp bắp nốt một câu "Tùy.. Tùy mọi người thôi ạ!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 25: - Bài Học Đắt Giá.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuẩn bị cả chìa khóa dự phòng bí mật mà lại có thể quên được vụ camera chình ình ra đấy à? Tôi đâu phải loại ngu ngục đến thế chứ? Ha ha ha..

Vậy nên kết quả không cần đoán cũng có thể biết trước: vào chiều hôm qua, lúc học sinh tan tầm, công tắc điện cắm toàn bộ camera khu lớp 10 đều đã bị ai đó ngắt!
Có nghĩa là từ chiều qua đến sáng nay và tận bây giờ cũng chẳng có tí ti thông tin hình ảnh nào được ghi vào camera cả. Còn chuyện ai là người ngắt công tắc điện.. Nhà trường còn không biết thì tôi sao biết được, học sinh đi về đông như vậy cơ mà, đứa nào lảng ra ấn tách một cái có mà thánh thấy!

Muốn dùng bài này để chơi lại tôi, đúng là non nớt quá Hải Đăng thân yêu à!

"Cậu giải thích thế nào về chuyện đồ trong ngăn bàn cậu?" Dịu Hiền và Hải Đăng không biết làm cách nào lại được làm ban đại diện của lớp chất vấn tôi. Hiện tại chúng tôi đang ngồi trên phòng giáo viên, ba bên nói rõ mọi vấn đề.
Thầy giáo là trọng tài, hai người kia đại diện cho lớp, còn tôi.. dĩ nhiên là làm luật sư cho chính tôi rồi!

https://tieulun.hopto.org

"Đừng ra vẻ đáng thương nữa, chắc lúc này trong lòng cậu vui lắm chứ gì?"

"Cậu đổ riệt cho mình thế là thế nào?" Tôi nhìn thầy cầu cứu "Đưa tin phạt mình quét hành lang 10 lần, đánh hội đồng mình các cậu còn làm được nói gì chuyện sắp xếp cái này trong ngăn bàn mình!"

"Thôi tranh cãi đi!" Thầy nhìn tôi một cái đầy thấu hiểu rồi phẩy tay yêu cầu dừng chuyện ngớ ngẩn này lại "Những chuyện bắt nạt bạn trước đây thầy không nói không có nghĩa là thầy không biết! Cả em nữa, Hải Đăng, lớp trưởng vô trách nhiệm như em coi được à?"

"Thầy làm ơn nói chuyện cho hẳn hoi!" Hải Đăng cười nhạt, tuy giọng điệu lễ độ nhưng ánh mắt lại đầy khinh thường "Chính thầy đề nghị em làm, em đã nói không muốn nhưng mọi người tự ép đấy chứ!"

"Thầy đừng chuyển chủ đề nữa!" Dịu Hiền hậm hực "Chuyện ngày hôm nay không thể cho qua dễ dàng vậy được!"

"Kết tội người ta phải có bằng chứng, các em có không?" Thầy phẩy tay ý bảo chúng tôi về lớp đi sau một giờ dài dằng dặc chất vấn không ra kết quả "Tuy vụ đó không tìm ra cái gì, nhưng chuyện các em chủ động đánh người ta ai cũng thấy rõ đấy! Biết điều chút đi!"

"Thầy phải minh oan cho em!" Tôi rấm rứt, hai đứa kia đã đứng lên ánh mắt nhìn tôi đầy khó chịu "Cứ thế này sao em học hành cho

https://tieulun.hopto.org

nổi!"

"Tôi sẽ điều tra thêm rồi đưa kết quả sau!" Thầy tiếp tục cái nhìn x-quang làm tôi hơi rén "Về lớp, về đi!"

"Vâng.." Dịu Hiền và Hải Đăng cùng nhau quay bước, con bé kia còn quay lại giơ ngón giữa với tôi kiểu thách thức. Hừ, ai quan tâm chứ? "Chúng em chào thầy ạ!"

"Em chào thầy!" Đợi hai đứa kia đi khuất tôi cũng đứng dậy định đi ra ngoài. Nhưng vừa xoay người thầy đã ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo dừng bước "Sao vậy thầy?"

"Em nghĩ mình đủ thông minh à?" Thầy đứng dậy đi tới gần chỗ tôi, nhỏ giọng "Chưa đâu, vẫn còn nhiều kẽ hở lắm!"

"Thầy nói gì em không hiểu?"

"Ở lại sau cùng, chuẩn bị từ hôm trước, hôm sau lên lớp muộn một cách trùng hợp. Còn chìa khóa nữa, em nghĩ phòng bảo vệ không có camera an ninh à đồ ngốc?.." Thầy kể ra một tràng, sau đó nghiêm giọng "Muốn thị uy thì phải làm sao để tất cả chúng nó đều biết là mình làm nhưng lại không thể buộc tội mình được, hiểu chưa?"

https://tieulun.hopto.org

"..." Nói thì dễ nhưng làm đâu có dễ thầy ơi? Tạm thời em chưa nghĩ ra cách, cao nhân thầy có cách gì không, chỉ em coi!

"Tôi không vạch trần em là để lần sau em rút kinh nghiệm làm việc kín đáo hơn!" Thầy chủ nhiệm nói ra một câu làm tôi sốc suýt ngất. Làm việc kín đáo hơn nghĩa là khuyến khích tôi trả đũa chúng nó đấy à? Thầy ơi, kĩ năng sống này thầy đảm bảo truyền thụ đúng chứ? "Người ta sai lầm vì tưởng rằng mình thông minh, đừng tự cao tự đại nghĩ toàn thể mọi người đều là đồ ngốc!"

"..." Tôi nhìn thầy một cái, thầy cũng không khoan nhượng đăm đăm dán chặt ánh mắt vào tôi. Cuối cùng tôi chấp nhận thua cuộc, gật đầu nói nhỏ "Thầy nói đúng, em hiểu rồi! Em chào thầy!"

"Về.. Về đi.." Thầy phẩy tay "Học sinh ngày nay rõ phiền phức!"

Đóng lại cánh cửa phòng giáo viên, tôi hơi tần ngần vì những gì thầy chủ nhiệm vừa nói. Đúng là tôi có hơi tự đại vì mình thông minh hơn hết thảy chúng nó thật. Có lẽ chuyện ấy là không nên tí nào, vì cả đám ngu dốt mà đồng lòng hợp sức đối phó tôi thì cũng đáng e ngại lắm đấy!
Hiện tại phải thay đổi, không đối đầu trực tiếp vì mình chưa đủ sức lực đúng không? Nhưng đối đầu gián tiếp kiểu gì ta? Chậc chậc, khó nghĩ ghê!

Đang giờ vào lớp nên khu vực lớp học rất vắng vẻ, những tiếng giảng bài từ các lớp vọng ra ngoài, trầm bổng du dương. Tôi bước

https://tieulun.hopto.org

nhanh chân, cuộc đời này Hải Dương yêu nhất nghe giảng, nếu không mau mau lại tốn thêm một tiết vô ích mất. Lớp của tôi ở tầng hai, thế nên phải đi qua chỗ cầu thang phía cuối dãy nhà. Vừa bước chân lên bậc thang cuối cùng, một *gương mặt thân quen* đã chình ình hiện ra sau khúc quanh vào lớp. Cô bạn rất tự tin đứng khoanh tay, cao ngạo hất hàm: "Đứng lại, mày vẫn có vẻ đắc ý quá nhỉ?"

"Dịu Hiền?" Tôi cười cợt nhả, bước nốt bước cuối lên cầu thang cho đỡ nguy hiểm. Ái chà, ngã xuống đây thì chỉ có đau trở lên chứ đùa! "Sao cậu ở đây? Cậu chờ mình lên chung cho đỡ buồn hả?"

"Thôi diễn kịch đi!" Nó nhếch môi cười lạnh, đi ra sát gần tôi. Này ý đồ đá chị đây xuống cầu thang thật đó hả? Nguy hiểm lăm cưng biết hông? Tàn phế như chơi đấy! "Mày không cảm thấy tởm hả?"

"Dĩ nhiên là không!" Tôi nhe răng hì hì, nhưng đột nhiên nhìn thấy điện thoại thập thò túi áo của nó, tôi liền sửa miệng "Mình từ trước đến nay đều như vậy, cậu kì ghê! Mình cũng chỉ thật tâm muốn làm người bình thường, làm bạn với tất cả một cách hòa bình thôi mà!"

"Là mày làm đúng không?" Nó vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục áp sát tôi mà chất vấn.
Hi vọng tôi sẽ nhận chứ gì? Tôi đâu có ngu!
Giống hệt kiểu đuổi tội phạm, kêu nó *dừng lại* nghĩ rằng nó sẽ dừng theo vậy!
"Nói rõ sự thật đi, đừng có hèn như thế! Tất cả đều ở trong kế hoạch của mày đúng không?"

https://tieulun.hopto.org

"Cậu này, sao miệng xinh mà lời nói chẳng hay chút nào vậy?" Tôi lén nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng camera an ninh hoặc bất kì người nào khác cả. Vậy là Dịu Hiền gặp tôi một mình thật, và thứ đáng gờm chỉ có cái điện thoại (có lẽ) đang bật ghi âm trong túi áo sơ mi!
Nhếch môi cười đểu, tôi thẳng tay giơ ngón giữa vào mặt nó! Ghi âm chứ có quay quái đâu mà sợ, chơi tới đi!
"Thầy mà biết là không tốt đâu nha!"

"Đồ giả tạo!" Dịu Hiền tóm lấy bàn tay tôi, quay người dùng lực muốn đẩy tôi xuống dưới thật!

Ác quá chứ!
Mười mấy bậc cầu thang lận đó, lăn xuống đau bằng chết luôn!
Tôi đã có chuẩn bị, người lại vốn khỏe mạnh nên làm sao bị đá xuống dễ dàng vậy được? Ngay lập tức tôi xoay người tiến vào phía trong, dùng lực tóm lấy cổ áo Dịu Hiền, đảo lộn tình thế!

Hiện tại chính nó mới là người ngấp nghé bên lề bậc thang đầu tiên, phải ra sức bám vào tay tôi. Và nếu lúc này tôi nổi sát tâm, buông cánh tay đang tóm lấy cổ áo đồng phục của nó ra thì kiểu gì nó cũng hôn trọn những bậc cầu thang mộng mơ này!

"Thả tay!" Dịu Hiền ngả nửa người ra sau, hốt hoảng gào to. Động tĩnh lớn như vậy là muốn làm người ta chú ý sau đó chạy ra vây xem, đổ tội muốn hại người cho tôi chứ gì? "Mau thả!"

https://tieulun.hopto.org

"Kêu gào đi!" Tôi làm khẩu âm miệng, thì thào nhỏ đến mức cô bạn không dừng mồm lại thì tuyệt đối không nghe thấy gì "Cục cưng, đi đứng không cẩn thận gì cả! Mà này, khó khăn lắm mới giữ được đấy, cậu thật sự muốn mình thả hả?"

"Mẹ.." Dịu Hiền chửi bậy, nhưng vẫn phải chùn bước vì sau khi liếc ra phía sau thấy cầu thang quá cao.
Hừ, với người khác sao thẳng tay thế, đến lượt mình lại chùn bước rồi à?
"Đừng thả! Đừng thả! Mau cho tôi lên!"

"Được thôi!" Tôi cười cười, dí tay một cái khiến cô nàng thót tim, sau khi thấy tiếng người loáng thoáng mới kéo mạnh Dịu Hiền lên, để cô ta nhìn sát vào mặt mình, thì thầm "Đừng kiếm chuyện với tôi nữa, nếu không thì đừng có trách!"

Vừa lúc dứt câu, học sinh và giáo viên hai lớp bên cạnh cầu thang thi nhau chạy ra. Nhìn thấy chúng tôi giằng co ở cầu thang thì tái mặt, ai nấy dồn dập hỏi: "Thế này là sao? CÁC CÔ LÀ HỌC SINH LỚP NÀO?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 26: - Buông Bỏ.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người xem đến cả rồi, lúc này không diễn còn đợi lúc nào mới diễn chứ? Tôi loạng choạng, giả như trụ chân của mình vô cùng yếu ớt, phải chật vật lắm mới có thể vừa thăng bằng vừa giữ được người. Nhìn họ cầu cứu và quơ tay hoảng loạn, tôi sắp khóc đến nơi: "Giúp em với!"

"Chuyện là thế nào?" Tự tôi cũng đứng lên được chứ nói gì có người ra kéo tận nơi thế này? Ngay sau khi làm màu xong xuôi, mấy người xung quanh xúm xít giúp hai đứa đứng thẳng. Dịu Hiền chưa thoát khỏi cảm giác hốt hoảng nhưng đã muốn trả lời câu hỏi kia nhằm đổ vấy tội lỗi cho tôi rồi.
Hừ, nhìn kiểu mấp máy miệng của cô nàng là tôi đủ hiểu!

Thế nên ngay lập tức tôi vuốt nhẹ ngực áo sơ mi của cô nàng, chặn họng: "Dạ thưa cô, bạn lỡ sảy chân bước hụt, em kéo bạn lên mà nặng quá, không lên nổi thành ra mới như vậy đó ạ!"

"Cái gì?" Dịu Hiền gắt lên "Bảo ai nặng? Chê ai béo thế?"

"Đâu có.." Tôi khúm núm "Do mình yếu.."

https://tieulun.hopto.org

"Em làm sao vậy?" Cô giáo và mấy học sinh lớp bên cạnh bắt đầu nói vào "Bạn vừa giúp em đấy, ăn nói cho hẳn hoi đi!"

"Con bé kia hay bắt nạt bạn này lắm.."

"Ừ, hôm tao thấy video up trong hội kín nữa mà!"

"Bạn ý hiền với tốt bụng nên bị xử tệ đó! Khổ thân.."

"Hay báo thầy?"

"Điên!"

"Thôi! Thôi ngay!" Những tiếng xì xào lập tức tán đi, thấy không còn chuyện gì nữa nên cô giáo phẩy tay, nhìn kĩ hai chúng tôi một cái nữa rồi nói "Các em về lớp đi!"

"Dạ.."

https://tieulun.hopto.org

Đám đông nhanh chóng giải tán, Dịu Hiền phẩy tay một cái rồi cũng nhanh nhanh chóng chóng cuốn gói về lớp. Tôi đi thẳng lên ngang hàng với nó, vung tay chộp lấy cổ tay nó rồi nhân lúc nó giật mình mà thò tay cầm điện thoại trong túi áo sơ mi ra.
Quả nhiên là có ghi âm!
Phải thoát mới được! Muốn lưu? Mơ tưởng!

"Con điên này, mày trộm đồ của ai đấy?" Dịu Hiền nhìn động tác lưu loát của tôi, rần rần nhảy lên đòi hàng "Loại mất dạy, ăn cắp ăn trộm!"

"Thầm thương tao cũng không cần ghi âm giọng nói về thẩm!" Tôi nhét lại điện thoại vào túi áo cho nó, rồi làm động tác bóp búp. Con bé nhảy vội ra phía sau, có lẽ là do ghê tởm.
Yên tâm đi, chị đây chỉ đùa thôi! Mặc dù chị chưa có búp nhưng bóp búp gái khác không phải sở thích của chị!
"Đừng làm tao phải để ý đến mày nữa, nhỡ tao phải lòng mày thì không biết chuyện vui gì sẽ xảy ra đâu!"

"Con.. Con ĐIÊNNN!"

Tiếng gào thét vang vọng ba tầng nhà, Dịu Hiền không thoát nhanh như vậy, vì lần này cô nàng đã bị điệu thẳng lên phòng giáo viên vì tội danh: mất trật tự nơi công cộng.

*

https://tieulun.hopto.org

Dịu Hiền có vẻ rén tôi, nhưng đám trong lớp sau vụ hạt sưa thì có vẻ căm tôi lắm. Nhưng rút kinh nghiệm từ lời dạy của thầy, hiện tại tôi luôn đóng vai người bị hại, gần như không liên quan gì đến mấy việc kiểu như: các bạn đang chạy thể dục thì đột ngột dẫm phải đinh trên đường; làm thí nghiệm hóa học đơn giản lại nổ tanh bành; xe thường xuyên hết hơi không rõ lí do; ngồi xuống ghế cả quần và áo dính đầy những phấn..
Ném chậu cây vào đầu tôi? Tạt nước tôi? Xé sách vở của tôi?..
Những thứ các người bắt tôi hưởng tôi cũng sẽ cho các người ăn lại hết! Bằng sạch!

Chẳng cần quan tâm rồi chuyện này sẽ đi về đâu, sau này tôi phải đối mặt với đám trong lớp kiểu gì. Dù sao chúng nó cũng chả có bằng chứng gì chứng minh những chuyện kia là do tôi làm, nếu tôi cứ nhất định chối thì dần dần mọi thứ cũng sẽ đi vào dĩ vãng thôi.

Giờ ra chơi tiết thứ hai kéo dài hơn 20 phút, tôi chán ngồi trong lớp nên ôm cặp sách xuống sân trường ngồi chơi. Chọn một ghế đá gần dãy lớp học, vừa ngồi được 2 giây, còn chưa kịp suy nghĩ đã xuất hiện người đến làm phiền!

"Cậu ngồi ở đây à?" Một bàn tay thon nhỏ xinh đẹp đặt lên vai tôi. Ngoảnh đầu lại, người quen, không những quen, còn là vô cùng quen nữa cơ!
Nhưng người quen ấy lại có cách xưng hô thật xa lạ, nó làm khoảng cách giữa hai chúng tôi bị kéo giãn ra mãi, xa tận hai đầu thế giới.
"Dạo này cậu thay đổi nhiều quá!"

"Hì, thế à?" Tôi cười nhạt, nhích người qua cho Dịu ngồi xuống cạnh mình. Nó nhìn chỗ đó một cái rồi cũng miễn cưỡng ngồi ghé xuống.

https://tieulun.hopto.org

Giữa hai đứa chúng tôi có một khoảng trống dài đủ nhét thêm mấy người nữa. Bình thường tôi và Quốc Bảo cũng chẳng cách xa nhau nhiều đến thế này đâu!
"Thay đổi chỗ nào thế? Tự tao không nhận ra nổi!"

"Nhiều lắm!" Nó nhíu mày khi nghe thấy từ *tao* phát ra từ miệng tôi. Bình thường hai đứa vẫn nói kiểu đó có sao đâu, nay lại khó chịu vậy là hàm ý không còn thân nữa đúng không? "Như cách tỏ thái độ và phản ứng của cậu với mọi người chẳng hạn! Hơi thái quá!"

"Thế à?" Tôi hỏi lại nhạt toẹt.
Thái quá?
Thử ở vào tình trạng của tao xem mày có thái quá như vậy không nào! Tự dưng bị xỉa xói vì nhà nghèo, còn bị đánh vì trét bánh kem lên mặt thằng nhãi dám xúc phạm mình nữa. Sau đấy là hàng loạt những sự vụ không thể tha thứ: phá xe đạp, dính keo vào bàn, nhét rác vào ghế.. Tôi đã không dưới 1000 lần tự nhủ bản thân không nên phản ứng lại lũ khốn đó, nhưng cứ đúng lúc tôi tĩnh tâm tự tu thì chúng nó lại khiến tôi bùng nổ bằng những cách chọc ngoáy mới. Con Dịu Hiền và cả cô bạn thân mới Linh Oanh của nó cũng lắm chiêu trò quá cơ, mỗi ngày đều đổi mới khiến tôi xoay theo cũng mệt mỏi!

"Bọn họ đều là trẻ con, tính sĩ diện lớn, cậu làm thế chỉ có thiệt mình!" Dịu nhẹ nhàng khuyên giải "Cậu cứ lơ bọn họ đi, mấy hôm nữa chuẩn bị học thi là họ sẽ lãng dần chuyện này thôi. Còn học cùng nhau hơn 2 năm nữa, nếu lúc nào cũng căng vậy tớ sợ cậu trụ không nổi!"

https://tieulun.hopto.org

"Thế à?" Tôi gật gù, nói hay lắm! Họ trẻ con, tính sĩ lớn.. vậy tôi là người lớn à? Tôi nhiều tuổi hơn bọn nó à? Từ khi nào lại có cái luật nạn nhân phải im miệng cho lũ bắt nạt tùy thích hành hạ vậy? Hay ha!

"Cậu.." Dịu nhìn tôi vẻ bất lực, sau đó định nói gì những lại cứ ngập ngừng mãi. Tới khi nhìn thấy bóng dáng Linh Oanh phía xa mới thốt ra được "Chắc cậu trách tớ, nhưng tớ xin lỗi, cũng vì cậu thay đổi quá nên hai đứa mình mới không chơi được với nhau nữa!"

"Thế à?"

"Cậu đừng như vậy nữa! Nếu cứ thế, không sớm thì muộn cậu cũng sẽ bị đào thải thôi!"

"DỊU!" Linh Oanh nhìn thấy hai chúng tôi ngồi cùng nhau lập tức rảo bước chạy qua. Nó kéo tuột Dịu đứng dậy, gườm gườm nhìn tôi như thể tôi chuẩn bị cướp người của nó vậy.
Thôi, giữ cả đi, tôi không dám nhận mặt hàng này đâu!
"Nói gì với nó thế? Cậu tốt quá nên mới bị nó lợi dụng đấy!"

"..." Khỉ gió! Bà đây thèm vào lợi dụng gì!

"Mau, đi mau!" Linh Oanh lôi kéo Dịu đi khỏi, chán ghét lườm tôi "Thứ đồ xấu xí, cút nhanh đi!"

https://tieulun.hopto.org

Tôi nhìn theo bóng dáng hai người nọ với ánh mắt khinh bỉ. Nhưng sự khinh bỉ ấy chỉ là vỏ bọc hoàn hảo cho nhưng vết thương sâu hoắm trong lòng. Mới ngày nào tôi vẫn coi nó là người bạn thân thiết tốt đẹp nhất của mình! Ấy vậy mà giờ đây mọi thứ đều đã khác, không những mối quan hệ giữa hai chúng tôi không còn, mà sự tốt đẹp trước đây còn bị biến tướng thành một thứ khác biệt.
Xem con Linh Oanh nói tôi toàn lợi dụng nó là đủ hiểu rồi. Hẳn là trong những câu chuyện Dịu kể cho Linh Oanh, tôi là kẻ đeo bám đáng kinh tởm lắm.

Chán đời!

Mà kệ đi, tôi đã bảo không quan tâm gì đến chuyện này nữa rồi mà, nghĩ làm quái gì cho mệt não!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 27: - Lao Động Là Vinh Quang.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiếp tục công cuộc nghỉ ngơi thư giãn đầu óc, lúc này tôi mới nhận thấy xung quanh hôm nay náo nhiệt lạ thường. Mọi người tấp nập đi qua đi lại, giáo viên và bảo vệ cùng với mấy anh học sinh khối trên cao to đang dựng sân khấu, dán chữ và trang trí cờ hoa rực rỡ. Mấy chị đẹp thi nhau chạy qua chạy lại, trên tay ôm theo váy vóc hoặc những quạt, những nón..
À, sắp đến 20-11 rồi!
Ngày 20-10 trường không tổ chức hoạt động tập thể nhưng 20-11 thì khác. Học sinh toàn quốc sẽ được nghỉ một ngày, nhà trường tổ chức hội diễn văn nghệ hoặc thi đấu vài bộ môn gì đó có tính tập thể để chào mừng ngày Nhà Giáo Việt Nam. Mấy giờ sinh hoạt trước thầy chủ nhiệm cũng có nói qua về vấn đề này rồi, và đám con gái lớp tôi cũng lên kế hoạch chuẩn bị xong xuôi vụ biểu diễn rồi. Nghe nói chúng nó tập luyện kĩ lưỡng và bí mật lắm, còn quyết tâm giành giải cho các chị khóa trên lác mắt nữa cơ mà.
Dĩ nhiên là đứa bị tẩy chay như tôi chỉ có quyền "nghe nói" rồi. Bọn họ loại tôi ra khỏi tập thể nên làm gì có chuyện tôi được cùng tập văn nghệ văn gừng với họ. Nhưng thế cũng chẳng sao, nói thật tôi chẳng có tế bào văn nghệ nào đâu, thà cho tôi thời gian để học tôi còn vui hơn là làm mấy điều vô bổ ấy. Hừ, kể cũng lạ, học rồi còn chuẩn bị 20-11 bận rộn vậy mà chúng nó vẫn rảnh để trêu tôi là sao? Hay tụ tập với nhau nhiều nên nghĩ ra càng nhiều thứ, càng muốn dồn tôi vào đường cùng hơn?..

https://tieulun.hopto.org

Sóng não không cùng tần số nên dù tôi có tự đặt mình vào vị trí của họ tôi cũng không tài nào hiểu nổi lý do. Vậy nên tôi không thèm nghĩ nữa, chỉ ung dung nhàn hạ nhìn cả thiên hạ bận rộn. Tôi đã có kế hoạch cả rồi, 20-11 này sẽ giả vờ ốm, nghỉ ở nhà dọn dẹp sau vườn cho mẹ. Mùa này bắt đầu trồng màu là ngon rồi, để đợi gần tết thu hoạch bán cho được giá..

*

Những ngày không có Quốc Bảo thật vui vẻ, chẳng ai tranh chỗ ngồi của tôi, cũng chẳng có ai suốt ngày bắt tôi cho chép bài kiểm tra cả. Đám con gái tuy vẫn ghét tôi nhưng không mượn cớ nhìn trộm cậu ta để lườm sang tôi nữa. Nếu như trong lớp có giáo viên thì chỗ ngồi bàn cuối ấy chính là nơi thích hợp nhất để tôi có thể tùy ý tung hoành, muốn làm gì thì làm!
Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, nghe nói hết tháng 11 này là cậu ta sẽ ra học lại. Giờ đã sắp 20 rồi, chỉ còn gần 10 ngày nữa thôi là mọi sự sung sướng của tôi sẽ kết thúc. Khéo khi lúc cậu ta ra trở lại, cậu ta còn kích động mọi người để bọn não lợn này hành tôi ác hơn ấy chứ. Tôi có nên ra tay hành động trước để ngăn chặn mọi tội ác có-thể xảy ra không nhỉ? Sự đối nghịch của tôi trong thời gian qua chỉ khiến bọn nó rút vào hoạt động trong bóng tối mà thôi, nếu như thật sự muốn đám này im hẳn thì phải mạnh tay hơn nữa.
Mạnh tay hơn nữa.
Nhưng mạnh tay như thế nào?
Cả một tiết học tôi ngồi nhìn chằm chằm vào tấm lưng thon thả của con Dịu Hiền mà nghĩ không ra. Đánh rắn dập đầu, muốn ngăn chặn mọi sự rắc rối thì hiển nhiên phải tìm đứa đầu trò rồi. Nó thích Quốc Bảo là thứ nhất, nó có vị thế trong lòng đám con gái và cả con trai nữa là thứ hai, nó cực kì ghét tôi là thứ ba.. Vậy thì phải làm sao? Một lần đe dọa trên cầu thang dường như còn chưa đủ để nó thu cái tay bẩn thỉu kia lại. Hay là chặn đánh nó? Nhỡ đánh không nổi thì khác nào tự rước nhục vào thân đâu cơ chứ! Với lại chặn đánh được một lần, nó thoát ra được lại để yên cho tôi chắc?

https://tieulun.hopto.org

Ai da, không ổn tí nào!

Những lúc như vậy mới thấy làm người lớn thật sự có ích, chuyện khó khăn gì cũng có thể dùng phương thức nói chuyện để giải quyết sạch sẽ!

"Cháu muốn xin nghỉ sáng mai?" Cô Nguyệt nghe thấy đề nghị của tôi thì lập tức tươi cười "20-11 à? Hoạt động ở trường chắc vui lắm nhỉ! Hải Dương có múa không đấy?"

"Không ạ.." Tôi xua tay, vì mai cháu nghỉ hoạt động ở nhà làm nên mới muốn xin nghỉ sáng mai đấy!
Dù sao sáng tôi đến quán cũng chỉ loanh quanh mấy việc vớ vẩn như quét dọn với chuẩn bị bày bánh ra ngoài cửa hàng. Rất ít khách hàng muốn dùng đồ tại quán trong thời gian nhạy cảm này, đa số họ đều mua về nhà hoặc ăn dọc đường mà thôi. Với lại giờ ấy ở quán ngoài cô Nguyệt thì vẫn còn vài chị nhân viên nữa, không lo vất vả!
"Có được không cô?"

"Không tham gia múa hát gì thật á?" Cô Nguyệt có vẻ ngạc nhiên lắm vì ngày xưa hồi còn cấp II tôi vẫn thường xuyên được giáo viên *vời* vào đội văn nghệ. Nhưng cô nào biết ngày xưa tôi toàn đi hát tốp ca, không cần tập luyện, chỉ đứng cho đẹp đội hình chứ.
Giờ đã khác xưa rồi, muốn ra đời một tác phẩm để đem ra thi đấu họ phải tập luyện lâu la lắm. Tôi không có thời gian, và dù có thời gian thì họ cũng chẳng thèm để ý đến tôi đâu!
"Đùa cô đấy à? Ngày xưa bọn cô cứ đến mấy ngày này là vui lắm, thi đấu ầm ầm, tinh thần đoàn kết lên cao luôn!"

https://tieulun.hopto.org

"Vậy ạ?"

"Hay nói cho cô đỡ đi xem?"

"Cô định đi xem hả cô? Cháu nói thật đấy, mai cháu nghỉ ở nhà, cô đừng đi làm gì cho mất công.."

"Cái con bé này, toàn nói linh tinh.."

*

Ngày hôm sau đúng như dự đoán của đài, là một ngày đẹp trời. Sáng sớm đã bắt đầu hửng nắng, những tia hồng nhạt nhẹ nhàng bung tỏa khắp khu nhà tồi tàn của hai mẹ con chúng tôi. Bình thường mẹ đều phải nằm nghỉ đến hơn 8 giờ mới dậy được, dọn dẹp, làm vài việc lặt vặt rồi buôn bán hàng xáo linh tinh. Tiền từ công việc bán rau màu bình thường của mẹ không nhiều, đôi khi tôi muốn mẹ nghỉ quách đi cho xong, tập trung nghỉ ngơi và chăm đàn gà.. nhưng mẹ không chịu. Mẹ lúc nào cũng áy náy vì đã ngần này tuổi mà còn phải để tôi chăm sóc. Thật ra đến lúc này thì ai chăm sóc ai cũng đâu quan trọng, tôi cần một người thân bên cạnh, nếu mẹ cũng bỏ tôi đi thì cuộc sống này đâu còn ý nghĩa gì nữa.
Tôi dậy từ khi còn mờ đất, hâm lại cơm nguội còn thừa từ hôm qua, hấp luôn quả trứng rồi bắt đầu công việc.

https://tieulun.hopto.org

Nhà tôi không rộng nhưng được cái vườn tược thì rộng vô cùng. Bên phải nhà mẹ con tôi quây lại bằng lưới và nuôi độ hai chục con gà ở đấy. Gà mái gà trống quây quần, lâu lâu lại có một lứa mới ra đời, còn có trứng ăn và thi thoảng đem bán nữa. Mỗi tội giống gia cầm này lắm bệnh nhiều tật, khi nuôi cấm được lơ là. Nếu không chỉ trong vòng một hai ngày, dịch bệnh có thể lây lan ra cả đàn và chết sạch.
Trong khu vực chuồng gà tôi chỉ trồng mấy loại cây ăn quả kiểu như nhãn, ổi hoặc mít. Chuối phải trồng bên vườn rau, nếu không lũ gà sẽ rỉa bằng sạch.
Bên trái ngôi nhà là sân giếng và khu nhà tắm. Ngay sát đó là phòng bếp được dựng tạm, có cái bếp rơm đun đến nỗi ám đầy khói bụi trên nóc trần. Đối diện căn bếp là khu vực trồng rau của nhà tôi, chỗ này khá rộng, không những có mấy luống rau mà còn có vài ba khóm chuối tây lớn đùng.
Sau nhà có một lạch nước nhỏ từ sông chảy qua. Chỗ ấy mẹ con tôi chỉ dùng để tưới vườn với tắm cho gà thôi. Vì nó nhỏ xíu, lội còn chưa ngập hết nổi đầu gối tôi nữa, rộng cũng chỉ khoảng tầm mét rưỡi là cùng. Nhưng cũng may là nó nhỏ, bởi nếu nó lớn, mưa về một cái có mà nhà chúng tôi chìm trong biển nước!

Tôi lôi cuốc ra, bắt đầu phạt hết những rãnh cỏ và cây rau già còn sót lại trong vườn đi. Sau khi dọn sạch những cái đó mới bắt đầu chia luống, bón lại phân và gieo lại hạt giống mới. Mùa này trồng cải cúc, cải bắp, su hào với bí là ngon ăn nhất! Hạt giống rau cải tôi có sẵn đây rồi, còn cây con của mấy loại kia mẹ cũng đã mua ở chợ từ tối hôm trước.
Gieo trồng xong, tôi bắt đầu chặt tre để chuẩn bị cho công cuộc dựng giàn bí. Bắc giàn cho bí leo đầy chỗ này, nếu không nó bò linh tinh quả cũng chẳng có mà ăn.

https://tieulun.hopto.org

Lục cục mãi, đến lúc tôi xong xuôi với cái vườn thì dám gà trong chuồng đã nhao nhao lên kêu gào vì đói. Mẹ cũng đã ra khỏi nhà, đi xuống xem cơm nước thế nào. Đợi mẹ dọn xong mâm, đặt xong ấm thuốc tôi cũng cho gà ăn uống xong xuôi. Trong chuồng có một con gà trống thuộc giống Đông Cảo rất láo toét, nó cứ thấy người là lao lên đuổi đánh. Bình thường mẹ vào cho chúng nó ăn cũng rất hay bị con mặt giặc này đuổi theo, mổ vào chân. Nếu không phải nó là chủ lực gây giống thì nhất định tôi phải thịt nó cho bõ ghét!

"Vào ăn sáng đã!" Mẹ gọi với ra "Con làm gì nhiều thế, cứ để mẹ.."

"Ui, con sức dài vai rộng không làm mấy chuyện này thì làm gì?" Tôi xua tay, rửa chân tay cho sạch sẽ rồi vào nhà "Tập thể dục thôi, mẹ vào đi, ăn sáng!"

"Được! Hôm nay ngày gì mà nghỉ con nhỉ?"

"Hôm nay trường cho học sinh đi trải nghiệm, con ở nhà.."

"Sao con không đi?"

"Con không thích.."

Những câu chuyện nối dài, ở với mẹ luôn làm tôi cảm thấy thoải mái. Ngày nghỉ này mặc dù mệt vì làm luôn chân luôn tay nhưng còn

https://tieulun.hopto.org

sung sướng hơn đối phó với bọn não lợn trên trường.
Nhưng đấy là do tôi chưa biết gì thôi, vì nếu tôi biết được vụ việc xảy ra ngày hôm nay trên trường, thì hẳn là ngay sau khi xong việc tôi sẽ từ nhà phi ngay lên đó. Trò vui ai chẳng thích xem, nhất là khi trò vui đó còn có liên quan đến mình..

**** Một chương êm như ru =))***
Có ai thích làm nhà nông thì về với đội em Dương nhớ, hí hí ~

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 28: - Diễn Biến Bất Thường. (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau diễn ra như bình thường, tôi vẫn dậy sớm, vẫn dọn dẹp sau đó đạp xe ra quán nhà cô Nguyệt. Nhưng lạ lùng là hôm nay quán đóng cửa, báo nghỉ một hôm trong khi chiều hôm qua vẫn mở và chẳng có thông báo gì về việc sẽ nghỉ đột xuất cả.
Khi tôi đến nơi thì mấy anh chị cùng làm phục vụ với tôi cũng chưng hửng đứng phía ngoài chờ đợi. Mãi đến khi có điện thoại thông báo của cô Nguyệt mới giải tán quốc hội. Đến lúc này tôi mới nhớ ra hôm qua khi tôi đến quán thì cô ấy cũng chẳng có ở đây. Chắc cô Nguyệt mở thêm chi nhánh khác nên bận rộn đến đó chuẩn bị khai trương. Nhìn tiệm bánh của cô ấy nhỏ nhỏ xinh xinh thế này thôi, thật ra thương hiệu của cô ấy không phải chỉ có mỗi một điểm mà có hẳn một chuỗi cửa hàng như thế này. Chẳng qua bình thường cô Nguyệt đều ưu ái cửa hàng ở quê nhà nên tôi mới thường xuyên được làm "đồ đệ" chân truyền của cô ấy thôi.

Giỏi thật!
Mình cũng phải cố gắng giỏi như vậy mới được!
Lòng quyết tâm dâng cao, tôi vừa đạp xe vừa lầm bầm đọc thuộc toàn bộ những kiến thức bài cũ giáo viên cho về nhà. Tiện thể lục lại trong trí nhớ rồi ôn tập từ đầu đến cuối. Học tập đúng là sung sướng, mỗi lần nhớ lại kiến thức đều khiến tôi vui vẻ hạnh phúc mãi không thôi. Thật ra nếu sau này có điều kiện cho tôi làm giáo viên tôi

https://tieulun.hopto.org

cũng không chê đâu. Mặc dù lương thấp, công việc vất vả nhưng bù lại được học mãi, học đến cuối đời luôn!

Rất nhanh cổng trường đã ở ngay trước mặt, tôi vui vẻ đạp xe vào phía trong. Vừa lúc mấy chiếc xe đạp điện phía sau lao vút lên, cố ý đụng vào tay lái khiến tôi loạng choạng suýt ngã. Cũng may chiếc xe đỏ này rất đỏ nên tôi mới phanh kịp và đứng vững được, nếu không hôm nay không hôn đất mới là lạ!
Ngay lập tức ngẩng đầu lên, con Dịu Hiền và bạn nó gườm gườm nhìn tôi một cái rồi phóng vút xe, cút thẳng.
Hơi bị quá đáng rồi đấy!
Vụ sách vở bị xé tôi đã phải bỏ qua rồi, chẳng lẽ bây giờ cũng cứ phải nhịn mãi như thế? Nhịn nhiều sẽ điên đấy, tôi còn trẻ, không muốn bị điên đâu! Nhưng nói thật là tôi chẳng nghĩ ra cách quái nào để trừng trị nó cả, vậy nên chỉ còn cách nuốt gọn cục tức này vào trong bụng mà thôi.

Người trông xe hôm nay không phải cô mọi hôm, nghe nói nhà cô ấy có việc bận đột xuất nên xin nghỉ về quê mấy ngày, người mới đến thay cho tới khi cô ấy quay lại. Quen mui được ăn sáng ké, hôm nay không có gì tự dưng tôi thấy hụt hẫng quá.. Đùa thôi, không biết cô ấy có vấn đề gì nữa. Trong trường này có mỗi cô trông xe luôn đứng về phía tôi, nay cô ấy đi rồi, tôi cảm thấy cô đơn dữ dội!

Lê thân lên lớp, nghe lũ trong lớp bàn tán với nhau, hôm qua tiết mục văn nghệ của lớp tôi chỉ đứng thứ 6, thua kém rất nhiều các đàn anh đàn chị. Có lẽ vì thế mà con Dịu Hiền cay cú, và vì cay cú nên nó trút giận vào tôi. Từ bao giờ mà chị đây là bao cát của mày thế? Mơ cũng đừng có mơ được không?

https://tieulun.hopto.org

Sau đó chúng nó còn nói về vụ gì đó rất bí mật, và hình như vụ này có liên quan đến tôi hay sao ấy. Vì tôi thấy chúng nó cứ vừa chụm đầu vào nhau nói chuyện vừa liếc qua tôi, ánh mắt đầy những cảm xúc phức tạp.
Chẳng lẽ chuyện tôi nghỉ hôm qua bị thầy phát hiện rồi? Và không những phát hiện, thầy còn định xử lý tôi vì dám tự ý không tham gia hoạt động chung nữa?.. Chắc không đến nỗi đen đủi vậy chứ?

"Hải Dương!" Lớp trưởng Hải Đăng từ ngoài cửa lớp đi vào, ánh mắt dửng dưng gọi tên tôi "Lên văn phòng thầy gặp!"

"Hả?" Thôi rồi lượm ơi!
Có vẻ tôi đoán trúng rồi!
Đúng là IQ cao cũng chỉ được có thế, đoán đâu đúng đấy hại não chết đi được!

"Các cậu nữa!" Hải Đăng không thèm nhìn tôi mà quay sang chỗ đám Dịu Hiền giục giã "Nhanh cái chân lên! Ngu thì chết!"

"Cậu độc mồm thế!" Dịu Hiền dậm chân, đứng dậy trách cứ Hải Đăng. Tôi đã đi đến cửa, nghe thấy những lời này thì suy đoán trong lòng lại rẽ ngang. Hay thầy định giải quyết chuyện chúng nó bắt nạt tôi tập thể? Bình thường thầy luôn khuất mắt trông coi cơ mà, động lực nào khiến thầy quyết định giải quyết cho xong việc này vậy?
"Không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!"

https://tieulun.hopto.org

"Hoa có độc, ngọc nát bươm.." Cậu ta cười khẩy, nói thẳng "Thương phí sức!"

"Cậu.."

"Nhanh cái chân lên!" Hải Đăng phẩy tay "Giải quyết xong đi, nghe nói hôm nay Quốc Bảo nhà cậu online đấy!"

"Quốc Bảo đi học lại?"

"Ôi thật à?"

"Quốc Bảo!"

Mẹ! Không phải nói hết tháng này mới ra hay sao? Cái gì thúc đẩy mà cậu ta xuất chinh sớm vậy? Tôi rảo bước thật nhanh ra khỏi dãy hành lang dài, xuống khỏi cầu thang, thoăn thoắt bước về phía văn phòng dành cho giáo viên, trong lòng không ngừng âm thầm trách cứ ông trời.
Tên điên đó trở lại rồi!
Cậu ta mà tới thì hẳn là sự khổ sở hiện tại của tôi sẽ được x2! Như thế không tốt tẹo nào, nhất là khi kì thi học kì I đang ngày một tới gần như thế này. Hay khi cậu ta quay trở lại lớp tôi tìm cách đá vào chân khiến chỗ rạn xương của cậu ta tái phát và cậu ta phải tếch luôn về nhà nhỉ? Ha ha, có vẻ không ổn đâu, nếu làm thế thì người về nhà trước chắc là tôi. Bố mẹ cậu ta sẽ nhét tôi về nhà, nhà tù!

https://tieulun.hopto.org

"Ê Hải Dương!" Giọng nói như từ địa ngục vọng về làm nụ cười trên môi tôi tắt hẳn. Vừa nghĩ đã thấy người, cậu ta thiêng thế chắc chết thì kiểu gì cũng về cả đề lẫn lô! "Không có tôi coi bộ cậu sống vui sống khỏe quá nhỉ?"

Tôi không thèm quay người lại, giả bộ không nghe thấy gì, khoanh tay tiếp tục bước đi. Người kia bước vội, nghe âm thanh gót giày gõ trên sàn đá chẳng có vẻ gì là của người bệnh xương khớp cả. Khéo khi hiện tại cho cậu ta chạy thi mấy trăm mét còn được ấy chứ! Dám cá người này chỉ lấy cớ bệnh tật để nghỉ ở nhà đỡ phải đi học!
Cậu ta bước càng nhanh, tôi cũng rảo chân đi càng vội. Nhưng đáng buồn thay, độ dài chân chênh lệch quá nhiều làm khoảng cách đôi bên thu hẹp nhanh chóng. Cậu ta vỗ lên vai tôi, một tay quàng qua cổ tôi, ôm xiết khiến tôi muốn ngạt thở. Tức giận quay đầu lại, gương mặt của Quốc Bảo sát gần, hơi thở thơm mùi kẹo cao su của cậu ta thoang thoảng khiến tôi tê rần cả mũi. Tiếp xúc gần như vậy dường như là việc ngoài dự liệu của cả hai, Quốc Bảo cũng phản ứng chậm hệt như tôi, cậu ta ngẩn ra mất mấy giây, sau đó vẫn giữ nguyên tư thế ôm cổ tôi từ phía sau, nhẹ giọng thì thầm vào tai tôi: "Có vẻ hình ảnh tôi vẫn chưa khắc sâu vào tâm trí bạn lắm nhỉ? Xem ra tôi cần phải cố gắng nhiều hơn rồi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 29: - Diễn Biến Bất Thường. (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi giằng tay Quốc Bảo ra khỏi cổ mình, nhưng như thường lệ: việc làm này là vô ích!
Cậu ta cười khẩy nhìn tôi vùng vẫy, cảm giác như đang trêu đùa một con sâu cái kiến vậy.

Đấy! Vô pháp vô thiên đến thế là cùng, giữa thanh thiên bạch nhật, ngay gần khu vực văn phòng giáo viên thế này mà cậu ta còn dám động tay động chân, vậy thì còn việc quái gì mà cậu ta không dám làm?
Tôi bực mình lắm, nhưng cố gắng kìm nén, nở nụ cười méo xệch, tôi không thèm vùng vẫy nữa mà đưa tay lên, nhẹ nhàng cầm vào tay của cậu ta. Nhìn qua hai đứa tình tứ như thể những đôi đang yêu nhau say đắm, nhưng có là tôi mới biết, mẹ nó, cậu ta xiết tôi sắp chết rồi!
Quốc Bảo thấy tôi thay đổi thái độ thì ngạc nhiên lắm, cậu ta nhìn bàn tay thô ráp của tôi nắm lấy tay mình, bĩu môi chờ động thái tiếp theo. Dĩ nhiên là không có cái xiết tay đầy tình cảm nào cả, tôi bất ngờ nâng tay cậu ta lên ngang miệng, há mồm cắn xuống!

Cứ tưởng rằng răng sắp ngập thịt, nào ngờ người này phản ứng rất nhanh nhạy. Cậu ta lập tức đưa bên tay còn lại lên, tóm lấy ngang

https://tieulun.hopto.org

cằm khiến tôi không thể ngậm miệng lại được nữa. Nhưng cũng may, nhờ thế mà cái tay chết tiệt ngáng ngang cổ tôi thả ra rồi, có thể thở một cách thoải mái rồi!

"Dám cắn tôi?" Quốc Bảo bóp má khiến miệng tôi méo xệch, cái kinh gãy gọng, vỡ mắt cũng theo đó trôi xuống, chạm vào sống mũi. Cậu ta đưa tay, thô bạo giằng cái kính gãy xuống, tiếng "rắc" rất nhỏ vang lên nhưng tôi biết: em kính của tôi xuống lỗ rồi!
"Cậu giỏi đấy!"

"Ền ính i!" Tôi lập tức gào lên ăn vạ, nhưng vì bị bóp miệng nên câu nói cũng không tròn. Tôi vung tay muốn cướp lại cái kính trên tay cậu ta, Quốc Bảo giơ cao tay lên, tôi muốn lấy lại đúng là điều không thể! "Ao ư ái ào ọc ứt!"

"Cái gì?" Cậu ta muốn dùng sức nhâng cả người tôi lên thông qua khớp hàm hay sao ấy! Khốn kiếp! Dùng lực mạnh thế để chết người à? "Dám chửi đểu tôi?"

"..." Tôi giật lùi lại muốn thoát nhưng người này không cho phép, cậu ta kéo mạnh tôi vào sát người mình, chăm chú nhìn cái gì đó trên mặt tôi.
Nhìn cái quái gì?
Thả tôi ra! Thả ra!

"Lấy tiền mua bánh còn thừa sắm cái kính khác đi!" Đột ngột như lúc đến, Quốc Bảo thả tôi ra. Cậu ta không trả lại kính mà quay người bỏ đi "Trông gớm chết đi được! Nhìn mà xấu hổ thay!"

https://tieulun.hopto.org

"Ê này.."

Nói xong đi thẳng? Cậu nghĩ thế là ngầu à? Đúng rồi! Ngầu lắm đó! Tôi lầm bầm chửi sau lưng kẻ có dáng chuẩn còn hơn siêu mẫu kia, chán ghét xoa xoa cằm. Đúng là số tiền cậu ta gửi tôi mua bánh hộ còn khá nhiều, để tậu em kính mới chắc chắn thừa ấy chứ. Bấy lâu nay tôi đều coi nó không phải tài sản của mình nên không dám đụng vào, nay Quốc Bảo phá cái kính hỏng của tôi.. Hẳn là tôi có thể đường đường chính chính sử dụng số tiền đó rồi chứ nhỉ?

Ha ha, dính đến tài chính cái tự dưng thấy bạn Bảo đẹp trai đáng yêu hẳn!

"Gái đĩ!" Giọng nói sắc lẻm vang lên làm niềm vui của tôi chợt tắt. Đám Dịu Hiền đứng ngay phía sau, khó chịu xách mé. Chắc chúng nó nhìn thấy lúc Quốc Bảo điên trêu tôi nên ghen tị đây mà, đấy, của chúng mày cả lại còn, không giữ nổi trách cứ gì ai? "Lợi dụng dùng tiền của người khác, không biết dơ mặt!"

"Ghê tởm!"

"Chắc nó cũng giống mẹ nó thôi! Dịu Hiền tránh xa nó ra đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Bọn thối mồm!" Tôi không có kính, mắt mờ lắm nên không tiện đánh nhau. Với lại chỗ này gần phòng giáo viên thế, đánh nhau chỉ có dại thôi. Thế nên tôi quyết định sử dụng khẩu chiến, chửi đổng cho chúng nó cũng tức như mình chơi "Ghen tị à? Thèm được trai sờ thế thì sấn lên đi!"

"Mẹ con mồm bẩn này!"

"Đứa nào mồm bẩn đứa ấy tự biết!" Tôi cười khẩy, chạy nhanh "Sợ là dâng ra cũng chẳng thằng nào sờ cho thôi, xí, lêu lêu.."

"Con điên kia.."

Tôi không quan tâm đến những lời chửi bới vô nghĩa của chúng nó, chạy thẳng vào phòng giáo viên. Nhưng chỗ này không có thầy chủ nhiệm của chúng tôi mà chỉ có một cô giáo thể dục. Cô ấy hỏi tôi qua loa vài câu rồi chỉ tôi lên phòng hội đồng tìm người.
Phòng hội đồng là phòng lớn trên tầng hai, nơi này các thầy cô chuyên dùng để làm chỗ họp và thực hiện mấy hội thảo quan trọng. Học sinh chúng tôi vẫn coi đó là "cấm địa", vì bình thường không đứa nào được bén mảng vào. Hoặc nếu có vào thì hiển nhiên không phải chuyện tốt: đa số có liên quan đến những sự vụ phạt kỉ luật, đình chỉ học, có sự ra mặt của thầy hiệu trưởng tối cao!

Tự dưng kêu tôi lên đây làm gì?
Chết, hay tôi nghỉ hôm qua làm lớp bị phê bình, và giờ thì..

https://tieulun.hopto.org

Dù run nhưng cũng không thể trốn được, tôi nghĩ ra 1001 cái lí do chống chế cho việc nghỉ học không phép. Vừa lúc tôi lên đến cửa phòng hội đồng, đám Dịu Hiền cũng đã đứng ở ngay cửa. Chúng nó lườm tôi một cái, hất vai để tôi văng ra sau rồi nghênh ngang bước vào trước. Đi trước chịu tội trước thôi, có gì đâu mà oai ve dữ vậy? Tôi bĩu môi một cái rồi cũng nhanh chân đi vào, vừa mở cửa, khung cảnh trang nghiêm phía trong đã làm tôi căng thẳng.

Thầy giáo chủ nhiệm của tôi đang hướng dẫn chúng tôi ngồi vào chỗ. Phần chủ tọa phía trên, thầy hiệu trưởng và cô hiệu phó đang "ngự", gương mặt ai cũng nghiêm khắc, môi cũng không hé lấy nửa nụ cười. Cô tổng phụ trách bình thường luôn mắng chúng tôi trước cờ nay ngoan hiền đứng rót nước cho mọi người. Ngoài ra còn có vài vị khác gương mặt lạ hoắc và.. cô Nguyệt?

Cô Nguyệt thật kìa!
Tôi chào mọi người xong, ngồi đúng vị trí thầy chủ nhiệm yêu cầu rồi vẫn không khép lại miệng được vì ngạc nhiên. Cô Nguyệt ở đây làm gì? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?
Tôi chẳng hiểu cái quái gì cả!
Ai đó làm ơn giải thích cho tôi sự vụ này được không?

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 30: - Diễn Biến Bất Thường. (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chẳng ai quan tâm đến cảm xúc của tôi cả, và có vẻ như trong căn phòng này chỉ duy có mình tôi là mờ tịt tất cả mọi chuyện.
Giả vờ như mình ổn, tôi ngồi im lặng cố gắng chắt lọc thông tin từ những gì mọi người trao đổi và cả hình ảnh bắt đầu được chiếu trên màn hình lớn treo ngay gần đó.

Thì ra ngày hôm qua cô Nguyệt có lên trường thật, chắc cô ấy tưởng tôi nói đùa nên cứ tới để xem tôi có tham gia vào đội văn nghệ hay không. Chậc, mặt tôi có tem thế này cơ mà, sao cô ấy lại không tin tôi cơ chứ?
Chuyện cũng chẳng có gì nếu như lúc học sinh lớp 10A1 lên biểu diễn văn nghệ không mở lộn nhạc. Là thế này, mỗi lớp đều có bài nhạc riêng copy sẵn vào file máy của nhà trường để đến lúc lên thi bên âm thanh sẽ bật lên. Nhưng không biết trời xui đất khiến thế nào, các lớp khác không vấn đề nhưng đến đúng lớp tôi file nhạc lại hỏng! Tìm và download lại mất thời gian nên bên âm thanh có yêu cầu bạn nào có trong máy thì cắm luôn vào loa để bật. Dịu Hiền là trưởng nhóm tập văn nghệ nên dĩ nhiên có copy bài nhạc này, cô nàng đưa nó cho mấy đệ ruột, bảo lên cắm vào loa. Nhưng mấy đệ này không chỉ cắm loa mà còn kết nối hẳn điện thoại vào máy tính. Vui hơn, mấy đệ của cô nàng bật bài hát còn không bật trúng, lại mở đúng cái video quay lại cảnh: "Trò chơi ném chậu".

https://tieulun.hopto.org

Vậy mới nói, kẻ thù thông minh mấy cũng không đáng sợ, có đồng đội ngu mới là điều khủng khiếp.
Bật lên rồi còn không biết đường tắt ngay, cứ để video chạy đến mười mấy giây mới cuống cuồng rút máy ra. Khi ấy thì cả trường - bao gồm toàn bộ học sinh và giáo viên - đều đã nhìn thấy trò chơi vô nhân đạo của bọn họ rồi, có muốn làm lơ cũng không được.

Hiện tại trên màn hình lớn của phòng hội đồng có chiếu full HD trò chơi của bọn họ. Cứ mỗi một giây đồng hồ qua đi, không khí trong căn phòng lại càng trở nên nặng nề.
Thì ra nội dung trong video không hề xa lạ, vì tôi chính là một trong những người xuất hiện trong nội dung video. Không những xuất hiện, nếu tôi có vỗ ngực nói rằng tôi đây chính là nhân vật chính cũng chẳng ai dám phản đối cả.
Mở đầu video là Dịu Hiền ra mặt giới thiệu, luật chơi rất đơn giản, cô ta sẽ đứng trên lan can tầng hai, nhận lấy những chậu hoa xương rồng cỡ bàn tay thả xuống đất. Nếu như thả trúng "con khốn nạn" đang ngồi đọc sách ở chiếc ghế đá kia là thắng, còn nếu không sẽ phải mời tất cả bọn một chầu trà sữa. Xong xuôi, cả đám bạn cô ta hùa vào cười đùa hô hố, rồi thi nhau đưa chậu cây cho cô ta. Dịu Hiền chọn một cái, còn hôn nó để hi vọng may mắn đến với mình rồi dùng toàn bộ sức lực, ném thật mạnh chậu cây xuống sân trường!
Cũng may "con khốn nạn" - vâng, là tôi đó - có giác quan thứ sáu siêu tốt. Ngay khi nghe tiếng xé gió tôi đã nhận ra có điều bất thường nên xoay người né tránh. Một màn hành động hệt như trong phim vậy, chỉ thiếu một tích tắc là đảm bảo vỡ đầu rồi!
Bọn họ có vẻ tiếc rẻ vì cú ném trượt lắm, xuýt xoa rồi ngay lập tức nhao nhao đưa chậu cho Dịu Hiền, thậm chí có đứa còn ngứa tay ném luôn. Tôi biết việc nguy hiểm nên lập tức chạy ngược vào trong sảnh. Chúng nó không tìm thấy "bia" nữa nên giận lắm, dậm chân chửi bới một lúc rồi cũng thôi, quay ra yêu cầu Dịu Hiền mua đồ ăn.

https://tieulun.hopto.org

Video kết thúc ở đây.
Nhưng màn hình vẫn còn hiển thị một list những video khác có nội dung tương tự. Tất cả đều là những trò đùa ác ý của họ nhằm vào một đứa học sinh thân cô thế cô đáng thương chính là tôi đây! Khi thầy chủ nhiệm lướt qua, tôi còn thấy hình chụp của bọn họ với chiếc xe đạp cũ đã bị phá nát của tôi. Hơ, vậy là hay rồi, đã làm việc xấu còn chụp lại, hôm nay tôi sẽ đòi lại hết cả chì lẫn chài!

"Đừng khóc!" Cô Nguyệt nhìn tôi, lên tiếng trước an ủi. Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn tôi bằng ánh mắt nửa thương cảm nửa trách cứ. Mấy vị ngồi đối diện thì tối mắt, ngại ngùng không dám nhìn tôi. Hẳn đây là phụ huynh của đám này, ha ha, hôm nay về chúng nó không no đòn mới là lạ!
"Cô sẽ đòi lại công bằng cho cháu!"

"Nhà trường sẽ trả lại công bằng cho em!" Thầy hiệu trưởng cũng lên tiếng trấn an tôi, điều này làm tôi sung sướng hết sức, đưa tay lau đi những giọt nước mắt cá sấu, tôi kiên cường gật đầu "Chỉ cần em thành thật kể hết mọi chuyện.."

"Mẹ nó! Tao cho mày tiền để mày đến đây đua đòi bắt nạt bạn bè à?" Một vị phụ huynh tức giận gào lên kích động, đứa ngồi cạnh Dịu Hiền sợ rúm ró, khóc òa lên "Câm mẹ mồm vào! Sao lúc mày đánh con nhà người ta mày không nghĩ đến chuyện người ta cũng sẽ sợ phát khóc?"

"Ông bình tĩnh đi!" Người ngồi bên cạnh khuyên giải. Nét mặt người này rất giống Dịu Hiền, có vẻ là bố của con bé đây. Nghiêm ghê, chắc hẳn ở nhà bố nó cũng đáng sợ lắm, xem bình thường nó oai phong mà đứng trước bố luôn cúi đầu thế kia là tôi đủ hiểu rồi! "Con

https://tieulun.hopto.org

dại thì cái mang! Chúng tôi sẽ hợp tác hết sức với nhà trường để giáo dục lại tâm lý cho các cháu. Còn cháu gái này, bác muốn biết vì sao cháu lại bị bắt nạt? Và bị bắt nạt lâu như vậy sao không lên tiếng hoặc thưa thầy cô? Cháu có thấy bản thân nhu nhược như vậy cũng là lí do khiến người khác không coi mình ra gì không? Xã hội này cá lớn nuốt cá bé.."

Ok, tôi hiểu con Dịu Hiền giống ai rồi!
Chú deep try, chú nhận cơm hộp rồi về đi giùm!

"Anh nói những lời này với một đứa trẻ xong rồi có cảm giác thế nào?" Cô Nguyệt cười khẩy, ngả người ra sau mà nói thẳng "Sung sướng vì vùi dập được nó, tôn vinh con mình lên à? Loại kĩ năng sống chợ búa đó Hải Dương nhà chúng tôi không cần học! Đúng là nực cười, từ bao giờ nạn nhân mới là người bị lên án vậy? Thế giờ ra đường bị hiếp dâm thì lỗi do tôi là đàn bà à?"

"Cô Nguyệt, nể mặt ông bà nên cô đừng làm tôi phải nóng!" Bố Dịu Hiền khó chịu ra mặt vì bị cắt ngang, không những thế còn bị mỉa mai lại nữa. Mấy người ngồi xung quanh dù không đồng ý với ông ta nhưng vì con của họ nên chẳng ai lên tiếng bênh vực người đúng là cô Nguyệt cả "Lúc tôi lấy vợ thì cô còn chưa được sinh ra đâu!"

"Lấy tuổi tác để làm thước đo một con người à?" Cô Nguyệt nở một nụ cười khinh thường "Hay ghê, đợi tôi mời bác bảo vệ lên tuyên án vụ này luôn, khỏi cần bàn bạc gì nữa vì người lớn luôn đúng nhé!"

https://tieulun.hopto.org

"Xin phép.." Thầy hiệu trưởng e hèm, đứng ra can ngăn "..Hai bên gia đình đừng tranh cãi nữa, chuyện này chúng tôi sẽ giải quyết ổn thỏa!"

"Các em viết bản tường trình xong rồi chứ?" Cô hiệu phó nhìn về phía bọn Dịu Hiền rồi quay sang tôi "Em cũng viết đi, sau khi họ trình bày xong thì tới lượt em!"

"Vâng!"

Vậy là tôi vừa viết văn viết thơ vừa được xem trình diễn miễn phí. Bọn này có kịch bản sẵn với nhau nên đứa nào cũng viết giống hệt đứa nào. Và dĩ nhiên chúng nó đổ hết tội lỗi lên đầu tôi, rằng ngay ngày đầu tiên vào lớp tôi đã ghen tị với chúng nó, muốn khiêu khích chúng nó vì thấy chúng nó nhà giàu. Sau đó sự việc càng lúc càng lên đến đỉnh điểm khi chúng đã không thèm chấp mà tôi còn nhao lên, lúc thì đẩy ngã Dịu Hiền, lúc thì loại chúng nó khỏi bài tập nhóm, có khi lại mách lẻo sai sự thật với thầy cô.. Đến ngày 20 - 10, khi thấy cả lớp có tiền đi liên hoan, tôi chặn đánh Dịu Hiền, thách thức con bé đủ kiểu nên mới bị cả lớp nhảy vào dần cho một trận. Nhưng thế tôi vẫn chưa chừa, vẫn luôn vênh lên thách thức, chửi bới bọn nó các kiểu. Vụ "trò chơi" ngu ngốc kia cũng là do tôi thách chúng nó nên chúng nó mới làm liều..
Viết cũng mượt lắm!
Đã thế còn đoạn hối lỗi phía sau chứ, lời lẽ giả tạo không kém gì tôi luôn! Nói thật, nếu tôi không phải nạn nhân thì chắc chắn sau khi nghe xong những điều này tôi cũng tin bọn nó sái cổ!

"Rõ rồi chứ?" Bố Dịu Hiền thở phào, mặc dù con mình không đúng nhưng nạn nhân cũng có lỗi thì mọi thứ sẽ dễ giải quyết hơn nhiều!

https://tieulun.hopto.org

"Cháu gái, cháu cũng diễn giỏi quá nhỉ?"

"Thách thức xong bị đánh là đúng rồi!"

"Đã nghèo còn láo! Bố mẹ không dạy để xã hội dạy!"

"Trông cái mặt câng câng là đủ hiểu rồi mà.."

"Úi giời, cái loại mồ côi.."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 31: - Nhân Vật Phụ, Nhận Cơm Hộp Đi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Những tiếng chỉ trích nho nhỏ nhưng rất khó nghe lọt vào tai tôi. Theo đúng kịch bản và yêu cầu của khán giả, tôi im lặng ngồi đó, cắm cúi vào tờ giấy trước mặt nhưng hai tay đều run, không viết nổi một chữ. Nước mắt rơi nhiều quá khiến bản tường trình của tôi ướt nhòe, những chữ tròn trịa xinh đẹp xiên vào nhau, mờ nhạt dần.

"Người lớn nên chú ý cách dùng từ một chút!" Cô Nguyệt xiết chặt nắm tay, muốn đánh người lắm rồi nhưng phải cố nhịn xuống "Làm tổn thương một đứa trẻ bằng ngôn ngữ khiến các vị vui lắm à?"

"Sai bị mắng là đúng rồi còn gì?"

"Cả các vị nữa!" Cô ấy không cho phép đám người kia chen miệng, tiếp tục chỉ trích "Bảo sẽ xử lý công bằng nhưng vì sao con cháu chúng tôi bị lăng mạ cũng không thấy ai đứng ra? Tôi thật sự nghi ngờ nhà trường cố ý che giấu chuyện này, làm ngơ để con cháu tôi bị bắt nạt! Còn để những học sinh này chuẩn bị bản tường trình trước cùng nhau và cháu tôi hoàn toàn không được thông báo để chuẩn bị tâm lý.. Sự bất công này được tạo ra do hoàn cảnh nhà Hải Dương không tốt bằng những học sinh này đúng không?"

https://tieulun.hopto.org

"Cô Nguyệt.." Ban giám hiệu có vẻ cố kị cô Nguyệt lắm, họ mỉm cười lấy lòng "Cô đừng hiểu lầm!"

"Tôi không hiểu nhầm cái gì đâu!" Cô Nguyệt đưa màn hình điện thoại của mình lên, mỉm cười "Cư dân mạng họ nói đó, tôi đã bảo rồi, vụ này không làm hẳn hoi tôi còn nhờ giám đốc đài truyền hình đưa lên sóng cho học sinh Yên Mỹ nổi luôn cơ!"

"Cô livestream đấy à?" Bố Dịu Hiền sốc lắm, thấy cô Nguyệt chĩa máy quay về phía mình thì lập tức quay đi. Chắc ông này chức cũng to lắm đây, thế nên mới không muốn mặt mình xuất hiện trên màn hình "Cô điên à? Việc nhỏ như vậy cũng muốn làm rầm lên, sau này không tính kinh doanh ở đây nữa à?"

"Có giỏi thì hất cẳng tôi xem!" Cô Nguyệt gườm gườm uy hiếp hiệu trưởng, mặc dù nói với bố Dịu Hiền nhưng ánh mắt lại không rời khỏi ban giám hiệu "Đã bảo rồi, con người ông ngoài tuổi tác ra thì chẳng có cái quái gì hơn tôi hết, kể cả nhân cách!"

"Cô chửi ai đấy?" Dịu Hiền sầm mặt, đứng ra bênh vực bố mình ngay! Đúng là đứa con ngoan, tôi thấy xúc động vì hành động của nó quá! "Cô ăn nói cho cẩn thận chút đi!"

"Cháu nhà mình hối lỗi quá ta!" Cô Nguyệt cười khẩy, hất hàm nhìn thầy chủ nhiệm "Thầy à, thầy nói với học sinh hung dữ thế này thì Hải Dương nhà tôi có dám đối đầu không?"

https://tieulun.hopto.org

"Em Hải Dương từ đầu năm đến giờ luôn cố gắng học tập, vì chuyện học hành lên hạng mà lao tâm khổ tứ.." Chịu sức ép từ máy quay điện thoại, thầy chủ nhiệm ra sức khen tôi bằng đủ loại mỹ từ hay ho "..Tháng nào em ấy cũng đứng đầu lớp, chưa bao giờ phải để giáo viên nhắc nhở về chuyện ý thức học tập..."

Sau đó thầy tiếp: "Đúng là học sinh trong lớp có một lần đánh nhau tập thể, nói chính xác hơn là Hải Dương bị các bạn vây đánh, tôi vẫn còn giữ bản tường trình của lớp trưởng đây. Lý do là Hải Dương không muốn đi 20 - 10, bị các bạn khích bác là nhà nghèo, bố mẹ không nuôi dạy.. Do đặc thù hoàn cảnh bố mất, mẹ ốm đau nên Hải Dương rất bực mình, bạn có lấy một chiếc bánh trát lên mặt học sinh cùng bàn. Không may, bạn cùng bàn Quốc Bảo lại rất được mọi người yêu quý, nên các bạn trong lớp vì Quốc Bảo mà đánh Hải Dương!.."

"Dài dòng như thế, ra là vì trai!" Cô Nguyệt nhún vai "Tí tuổi đã biết giành trai, đúng là gớm thật! Ơ hay thật, thế những gì các em nó viết trong bản tường trình kia là thế nào? Cả ba em đồng nhất với nhau, chả lẽ thầy chủ nhiệm và lớp trưởng nói dối đổ oan cho các em ấy?"

"DỊU HIỀN!" Ông bố có vẻ mất kiên nhẫn thấy rõ, gằn giọng làm con bé run lên "Nói hết sự thật ra! Đừng bôi tro trát trấu vào mặt gia đình này nữa!"

https://tieulun.hopto.org

"Bố, con không nói dối!" Dịu Hiền cũng học theo kiểu của tôi, bắt đầu nức nở. Nhưng mà nói thật chứ, nó dậy thì xong rồi khóc có phong vị lắm, còn tôi giống hệt đứa nhóc con!
Nhưng mà.. Chị mày đăng kí bản quyền hình ảnh rồi, bắt chước thế coi chừng chị đây kiện đấy!
"Hải Dương xấc xược thật, còn thách thức tất cả mọi người. Nếu như bọn con đúng thì phải có người đứng ra bảo vệ bạn ấy chứ, đằng này không người nào lên tiếng cả, mọi người thấy có vô lí không?"

"Dạ thưa các bác, thưa các thầy cô.." Tôi dừng khóc, muốn lườm lại con Dịu Hiền lắm nhưng đang bận diễn nên thôi. Lau sạch mặt, tôi đứng thẳng lưng, kiên cường "..Chuyện này chỉ là hiểu lầm giữa trẻ con với nhau, mọi người đừng vì xích mích nhỏ của chúng cháu mà căng thẳng như thế!"

"Vậy bản tường trình của em.." Cô hiệu phó hắng giọng hỏi "...Em viết xong rồi chứ hả?"

"Vâng, em viết xong hết rồi ạ!" Tôi đặt lại tờ giấy kín đầy chữ lên bàn nhưng không đọc mà tiếp tục "Thật ra bác trai đây nói cũng không hẳn là sai, Dịu Hiền và các bạn cũng không hoàn toàn bịa chuyện, trong chuyện này em cũng có cái sai của mình!"

"*Một nửa cái bánh mì vẫn là bánh mì, nhưng một nửa sự thật thì chỉ là dối trá!*" Cô Nguyệt cười khẩy "Cháu nói hết đầu đuôi ra đi! Không cần phải sợ! Những con sâu làm rầu nồi canh phải bị loại trừ, trường chuẩn quốc gia không thể có những kẻ thiếu đạo đức như vậy được!"

https://tieulun.hopto.org

"Cô cũng đang quá nặng lời với đám trẻ con rồi đấy!" Bố Dịu Hiền gắt gỏng "Vậy mà lúc nãy còn dạy đời ai?"

"Tôi thấy ông hơi mâu thuẫn đấy, cho phép mình xử tệ với con cháu người khác, nhưng lại không đồng ý người khác làm vậy với con cháu mình?" Cô Nguyệt tiếp tục màn đấu khẩu kinh thiên động địa, cả đám người bị cô ấy nói cho im re, không dám lên tiếng "Mình nhà ông là người, còn nhà người khác là gỗ đá cả hay sao?"

"Em nói đi!" Thầy hiệu trưởng thấy bên phụ huynh của Dịu Hiền êm rồi mới quay sang tôi, chắc nịch "Nói thật hết mọi chuyện, từ đầu đến cuối!"

"Thật ra chúng tôi đã làm việc và thu thập bằng chứng từ học sinh trong và ngoài lớp rồi!" Cô hiệu phó tựa như trấn an, lại giống như phủ đầu tôi "Ai nói dối người ấy sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm!"

"Cháu nói đi!" Cô Nguyệt gật đầu với tôi "Mọi chuyện đã có cô lo!"

Tôi tần ngần nhìn qua Dịu Hiền một cái, con bé trợn mắt lườm tôi nhưng không thèm nói gì. Cũng chẳng sao, cái tôi cần là thái độ của nó thôi, tất cả mọi người ở đây đều biết nó hung hãn với tôi thế nào kìa!
Thuật lại một lượt từ đầu đến cuối, thêm cả chuyện xe đạp bị phá và

https://tieulun.hopto.org

sách vở bị xé.. tôi dùng giọng điệu diễn thuyết đầy lôi cuốn của mình dẫn người nghe đi từ cung bậc cảm xúc này sang cung bậc cảm xúc khác. Đấy, học văn giỏi cũng có cái lợi chứ bộ, mỗi lần kể lại chuyện gì tôi đều có thể dùng những từ ngữ đắt giá nhất, truyền đạt những nội dung chính xác nhất và cảm xúc dữ dội nhất. Xem cả hội trường đều xuôi theo mình, thậm chí cô tổng phụ trách còn ở phía sau lườm Dịu Hiền tôi hiểu.. tôi diễn vai nạn nhân quá thành công rồi!

"Thưa anh!" Hiệu trưởng nghe xong liền gật đầu nói với phụ huynh bên kia, bố của Dịu Hiền và đám người bên đó đồng loạt cúi gằm mặt không biết nói gì hơn. Còn mấy đứa cùng lớp tôi lúc này đều xiết chặt tay, muốn nhảy lên đấm vỡ mặt tôi lắm rồi.
Muốn vậy cũng được, mà đấm luôn càng tốt.. càng manh động xác suất chúng mày bị đuổi học càng cao!
"Theo những gì chúng tôi thu thập được thì những lời cháu Hải Dương nói đều là sự thật! Đây là bản tường trình của học sinh trong lớp, còn đây là của lớp bên cạnh, sao đỏ.."

"Sự thật? Là sự thật?" Bố Dịu Hiền sắp nhảy lên bàn mà chửi mắng đến nơi "Vậy mà giờ này nhà trường mới vào cuộc làm việc, để từ một xích mích nhỏ lên thành một chuỗi những hành hạ lớn dường này? Các người nói ra câu ấy có thấy ngại không?"

"Vâng, chúng tôi chưa đủ sát sao.."

"Một câu chưa đủ là xong?"

"Ban giám hiệu thành thật xin lỗi.."

https://tieulun.hopto.org

"Hay rồi, tôi ép người ta chết xong xin lỗi được không?"

"Khốn.."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 32: - Thu Hoạch Lớn!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau màn trách cứ không liên quan gì đến chúng tôi là thỏa thuận đền bù giữa hai bên và hình thức kỉ luật của nhà trường đối với học sinh vi phạm.

Hình thức kỉ luật thì như bình thường thôi, nêu tên trước cờ, đình chỉ học với Dịu Hiền 10 ngày, với những học sinh khác 7 ngày để họ ở nhà cho gia đình quản lý. Ngoài ra khi quay trở lại trường những học sinh này sẽ bị trục xuất khỏi 10A1, chuyển sang một lớp không chuyên nào đó. Hạnh kiểm năm nay cũng không được tốt mà hạ xuống hai bậc. Vậy nên nếu không cố gắng mà học thì cứ cẩn thận chuyện không lên được lớp!
Cô Nguyệt còn yêu cầu thêm một vấn đề đó là nếu trong thời gian này tôi xảy ra chuyện gì hoặc bị đánh đập tẩy chay thì sẽ quy vào tội trạng của bọn họ, do bọn họ trả thù mới vậy. Mặc dù gia đình bên kia không đồng thuận, nhưng mồm miệng cô Nguyệt còn nhanh nhẹn và thuyết phục hơn luật sư nên bên thứ ba là nhà trường buộc phải thông qua. Đúng là được mở mang tầm mắt, tôi không ngờ bà chủ nhà tôi lại uy phong lẫm liệt như thế đâu đấy!

Tiếp sau chuyện tuyên bố hình thức xử phạt là việc đề bù sao cho thỏa đáng. Chiếc xe đạp của tôi do bọn họ làm hỏng, bằng chứng có sẵn trong những bức ảnh chụp ở máy của Dịu Hiền. Lúc đầu bố nó bảo đền cho tôi 500.000 để mua xe mới vì chúng nó nhao lên nói xe tôi nát bét rồi, ném ra bãi rác cũng không ai thèm nhặt.

https://tieulun.hopto.org

Lũ tiểu thư không hiểu sự đời!
Tôi bán đồng nát đống "xác" còn lại của cái xe còn được tiền kia kìa, nói gì đến chuyện xe vẫn còn đi ngon chứ?
Chẳng người lớn nào đồng ý với mức đền bù này cả, vì ngoài thiệu hại về vật chất thì tinh thần tôi cũng đã phải chịu rất nhiều tổn thương trong giai đoạn này. Hiệu trưởng gợi ý một khoản bồi thường tinh thần nhưng tất cả bọn họ đều không muốn chi tiền, cứ bơ đi như không. Giằng co mãi, đến khi tất cả đều mệt nhoài một vị phụ huynh mới đập bàn nói sẽ đền cho tôi một chiếc xe điện, sau đó xin phép lôi con gái về nhà trước. Sự đền bù thỏa đáng như thế cô Nguyệt mong còn không được, nói sẽ đến lấy xe rồi xua tay đuổi người. Bố Dịu Hiền và những người còn lại đành xuống nước, tùy theo mức độ mà đền thêm cho tôi một khoản nữa.

Số tiền lớn như vậy chưa bao giờ tôi được nhìn thấy, vậy là nửa năm nữa mẹ tôi cũng không cần lo tiền thuốc rồi!
Sự chịu đựng của tôi cuối cùng cũng có hồi đáp, tất cả đều là nhờ công sức thuyết pháp của cô Nguyệt. Quá hạnh phúc!

"Xong xuôi!" Cô Nguyệt đợi đám người kia điệu con đi hết mới thả lỏng, ngả người ra thở phào "Lại đây đi Hải Dương!"

"Dạ.." Tôi đi qua phía đó, các thầy cô có trong phòng hội đồng bắt đầu chào hỏi cô Nguyệt rồi cũng cùng nhau đi khỏi, chỉ còn mỗi thầy chủ nhiệm ở lại mà thôi.

"Nếu không nhờ cô Nguyệt thì em còn khốn đốn dài!" Thầy chủ nhiệm nói nhỏ "Liệu mà cảm ơn cô đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Nếu không phải thầy mở video đó thì.." Cô Nguyệt lấp lửng làm tôi phải quay sang nhìn thầy thêm một lần nữa. Sao khi nãy họ nói do đệ ruột của Dịu Hiền làm cơ mà, nay tự dưng lại bảo nhờ thầy chủ nhiệm của tôi là thế nào? "..Nói chung là cháu có thầy giáo *ngon* lắm đấy nhé, phải ngoan ngoãn với thầy nghe chưa?"

"Vâng!" Tôi cười cười, chưa rõ ràng lắm nhỉ, chuyện của tôi mà còn lắm thứ tôi chưa biết ghê!
Thầy chủ nhiệm nói vài ba câu với cô Nguyệt rồi cũng xin phép rời đi, cả căn phòng lớn chỉ còn hai cô cháu tôi đang ngồi cạnh nhau mà thôi. Tôi nhìn cô một cái, cô nắm lấy tay tôi, gật đầu thân mật. Tần ngần một chút, sau đó tôi vẫn quyết định hỏi: "Sao cô lại biết chuyện này?"

"Thấy cháu lạ lắm nên nghi!" Cô Nguyệt đáp luôn "Hôm 20-1 cô không định lên trường đâu, nhưng ai ngờ lúc đi chợ lại tóm được một đứa nhãi móc trộm ví. Đứa này nằm trong nhóm học sinh lúc nãy đấy, cô mang nó lên gặp thầy chủ nhiệm của cháu, tiện hỏi chuyện của cháu luôn.."

"Móc ví ấy ạ?" Nhưng khi nãy có thấy nhắc gì đến chuyện ăn trộm ăn cắp đâu? Với lại cả nhóm ấy đứa nào cũng giàu có lắm tiền, cần ăn trộm để có thứ tiêu à? Hay nó làm thế do đam mê ta? "Đứa nào thế cô?"

"Bọn cô hứa giữ bí mật rồi!" Cô Nguyệt nháy mắt, bí mật cho đứa ăn cắp ấy á, thế là thế nào? Không thể hiểu nổi! "Nó nói bị ép móc ví lấy tiền chứ nó cũng không muốn, thầy tra là ai thì nó không dám nói

https://tieulun.hopto.org

rõ. Sau đó nó cầu xin ghê quá nên thầy quyết định cho nó một cơ hội nói rõ chuyện nhóm chúng nó bắt nạt cháu.."

"..." Ra là thầy biết nhưng thầy chưa có cơ hội ra tay!
Cũng phải thôi, đến thầy hiệu trưởng còn phải kiêng nể họ mấy phần, nói gì đến thầy chủ nhiệm cỏn con của chúng tôi?

"Ban đầu nó chối ghê lắm, mãi sau mới công nhận có làm, thậm chí lần nào làm con Dịu Hiền kia cũng quay video lại." Cô Nguyệt cười tán dương "Thầy các cháu thông minh lắm, nghe đến đây đã nghĩ ra cách rồi. Giả hỏng file, bảo con bé mở video cho toàn trường xem trên phông chiếu lớn.. Làm gì có chuyện chúng nó ngu thế, tất cả đều là do sắp đặt cả!"

"Vâng!" Tôi gật đầu lia lịa, đúng là trên đời này chẳng có điều gì gọi là may mắn hay trùng hợp cả. Mọi thứ đều có căn nguyên hết, để có kết quả như lúc này, chẳng phải là công sức cố gắng của rất nhiều người hay sao? "Cháu cảm ơn cô, nếu không có cô chắc cháu bị họ chèn chết!"

"Lão cáo già đó cô ghét lâu rồi!" Cô Nguyệt phẩy tay "Nhìn mặt con bé con là cô đã nghi, ai ngờ nó đúng là con kẻ thù của mình! Cô cũng muốn dạy lão một bài học, kẻ keo kiệt bủn xỉn, luôn cướp đoạt của người khác như lão phải bị bẽ mặt trước mọi người mới chừa!"

"Thế cô quay video lại thật ạ?"

https://tieulun.hopto.org

"Không đâu! Cô dọa thôi!" Cô Nguyệt xoa đầu tôi, trấn an dịu dàng "Tất cả video và hình ảnh có liên quan đến cháu cô đều bắt họ xóa sạch. Nó sẽ có ảnh hưởng không tốt đến chuyện của cháu sau này, tốt nhất không nên để nó tồn tại!"

"Cảm ơn cô nhiều lắm!" Cô lúc nào cũng nghĩ cho tôi, giống hệt như mẹ tôi vậy! Sự quan tâm này khiến tôi bối rối, ơn sâu nghĩa nặng quá mức, sau này tôi có đền đáp nổi hay không đây?

"Cháu không nói sợ mẹ lo lắng là đúng, vì sức khỏe của mẹ cháu yếu.." Cô Nguyệt tiếp tục "..Nhưng còn có cô cơ mà, Hải Dương, sau này xảy ra bất kì chuyện gì cũng không được phép giấu giếm cô nữa! Nghe rõ chưa?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 33: - Sự Trở Lại Của Đại Ma Vương!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô Nguyệt trò chuyện với tôi một lúc rồi bảo tôi quay lại lớp. Chuyện lấy tiền đền bù cô sẽ giúp tôi nhận, đem về nhà và giải thích với mẹ. Còn bảo tôi cứ yên tâm mà về, mẹ tôi tuyệt đối sẽ không biết sự thật vì mẹ tin tưởng 100% những gì mà cô Nguyệt nói ra!
Thật ra chính tôi còn luôn tin cô 100% chứ nói gì đến người hiền lành, luôn nhút nhát và ngại giao tiếp như mẹ chứ. Chậc, cô ấy bản lĩnh và xuất sắc như thế, lấy được lòng tin của tất cả mọi người là điều vô cùng bình thường.

Trở về lớp học đã là qua tiết ba, lúc tôi bước vào lớp, cả lũ lợn trong lớp đều quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác. Linh Oanh và Dịu tránh luôn ánh mắt của tôi, không thèm xem tôi lấy nửa cái. Bơ luôn tôi đi, thế là tốt đấy, vì như vậy tôi sẽ đỡ mất công phải suy tư đối phó với những trò đùa dai của chúng nó thế nào. Hẳn là sau vụ giải quyết đám Dịu Hiền, tất cả những đứa có ý bắt nạt tôi sẽ phải suy nghĩ kĩ hơn về chuyện này.

Chỗ ngồi của tôi cả tháng nay chỉ có mỗi mình, nay tự dưng xuất hiện một con gấu to tổ chảng chắn ngang đúng là bất tiện. Cậu ta lại gục đầu ngủ nữa, người này ngủ để cao thôi hay sao vậy trời?

https://tieulun.hopto.org

Tôi đá đá chân bàn, hắng giọng nói rõ to: "Dậy cho người khác còn vào!"

Quốc Bảo hơi động đầu, những sợi tóc nhỏ xíu rung rinh, rớt xuống hai bên má. Cảm giác tóc cậu ta rất mềm mượt, làn da hai bên sườn cằm cũng rất mịn màng. Sờ vào đó hẳn là thích lắm nhỉ? Ơ, nhưng tôi tự xoa cằm mình cũng thích vậy, mặt tôi mịn mà! Tôi thèm vào chạm cậu ta!
Nửa khuôn mặt của Quốc Bảo lộ ra sau khuỷu tay, đôi mắt lơ mơ buồn ngủ của cậu ta ngước lên, ánh mắt long lanh nước dịu dàng nhìn về phía tôi, in sâu hình bóng của tôi. Má ơi, người này làm bằng chất liệu gì mà thở thôi cũng quyến rũ quá vậy? Bảo sao hôm đó tôi mới trét bánh kem lên mặt cậu ta đám con gái đã quyết tử với tôi rồi!
Nhưng đẹp trai cũng chẳng để làm gì, nhìn cậu ta còn không bằng tôi bỏ thời gian xem đề cương thêm lần nữa!

"Về rồi!" Giọng Quốc Bảo còn hơi ngái ngủ, khàn khàn làm mấy đứa con gái bàn trên rú lên sung sướng "Học sinh giỏi mà không biết chủ ngữ vị ngữ ở đâu à?"

"Chịu!" Tôi bĩu môi, khoanh tay trước bộ ngực tường thành của mình "Phân tích hộ cái!"

"Xí, nhàm chán!" Cậu ta làm sao phân tích được chứ? Thế nên cậu ta ngay lập tức né ra cho tôi vào "Lần sau phải xin anh!"

https://tieulun.hopto.org

"Anh cái cục ấy!" Tôi khinh thường xì một tiếng, ngồi vào chỗ của mình, lôi sách vở ra "Hai môn kia có ghi bài không?"

"Không ghi!" Cậu ta nói thẳng, đúng điều trong dự liệu của tôi luôn! Người này đến lớp còn lười, hi vọng gì ở chuyện cậu ta sẽ chép bài đầy đủ chứ?
Làm thế nào bây giờ nhỉ? Trong lớp này ngoài cậu ta chẳng ai thèm đi lại với tôi cả, Dịu không, đám con gái và con trai kia không, Hải Đăng thì.. thôi đi, mượn cậu ta thế nào cũng bị xỉa cho bách nhục. Tôi thà từ nghiên cứu sách giáo khoa còn sướng hơn!
"Việc của cậu mà, đùn đẩy gì cho tôi?"

"Não lợn! Tôi có ở lớp à?" Tôi khinh thường nhìn cậu ta một cái, Quốc Bảo lập tức hiểu ý, gõ gõ đứa ngồi trên mỉm cười lười biếng nói mượn vở.
Đúng là sức mạnh của trai đẹp, đứa phía trên, trên, trên nữa.. Lập tức đồng loạt quay xuống, thi nhau ném vở cho cậu ta! May mà Quốc Bảo né tốt, nếu không nhất định bị cả đống sách đè cho tắc thở rồi!
Cậu ta lấy đại hai cuốn vở sạch sẽ đẹp đẽ, rất tinh tướng ném toẹt sang phía tôi. Hừ mũi một cái nhưng không từ chối đồ ăn dâng tận miệng, tôi mở lại sách vở ra, bắt đầu nghiên cứu chép lại. Nhưng vừa cúi đầu nhìn vào ngăn bàn tìm sách mới phát hiện cả hai bên đều lộn xộn đến sợ, như kiểu có ai đó lục tung mọi thứ lên vậy. "Làm cái trò gì đây?"

"Kiểm tra sách!" Quốc Bảo nói như điều đương nhiên, cậu ta đi học về học đều người không, cùng lắm vác được thêm cái điện thoại. Tất cả sách vở đều vừa trên lớp, trong ngăn bàn hoặc trong tủ đồ riêng của cậu ta. Vì là nhân vật máu mặt nên cả lớp chẳng ai dám

https://tieulun.hopto.org

động đến đồ đạc của Quốc Bảo cả.
Dĩ nhiên cả lớp ấy phải trừ cái thằng tôi ra, ai bảo tôi gánh trách nhiệm chép bài cho cậu ta làm gì chứ?

Đáng lẽ tôi định bơ luôn chuyện này khi Quốc Bảo nghỉ học, nhưng việc học thuộc lòng nhờ vào chép bài cũng khá tốt, lại còn cái vụ thương lượng kia nữa chứ.. Nghĩ cho sau này, tôi đành cắn răng chịu đựng, tiếp tục làm việc cho nhà tư bản ác độc Bảo Bảo!
"Ai biết được cậu có lười hay không, mấy hôm nữa bố tôi kiểm tra có mà ăn cám!"

"Ra anh Bảo không sợ trời không sợ đất cũng phải sợ bố!" Tôi mỉa mai, bĩu dài môi "Đây không bao giờ thèm lật lọng nên cậu liệu mà giữ kín việc của tôi!"

"Cậu vừa nói cái gì?" Quốc Bảo chớp mắt, ngồi thẳng người dậy "Nhắc lại nghe coi!"

"..." Tôi nhìn cậu ta bằng ánh mắt thắc mắc tràn đầy, nhưng người này nghiêm túc yêu cầu nên người tốt như tôi vẫn tốt bụng nhắc lại "Không bao giờ thèm lật lọng.."

"Không!" Cậu ta xua tay, thấy tôi mất kiên nhẫn thì nhướn mày cười xoa dịu "Trước đấy kìa!"

"Không sợ trời không sợ.." Tôi lầm bầm nhớ lại, có nhỡ nói cái gì lỗi miệng không ta? Hình như là không mà, thế cậu ta ép tôi nhắc lại

https://tieulun.hopto.org

nhằm mục đích khỉ gì thế? Hay định trêu ngươi tôi cho đỡ chán?

"Không phải cái đó!" Cậu ta vẫn lắc đầu.

"Đồ điên!" Tôi gắt lên, không để cho cậu ta chút mặt mũi nào mà chửi thẳng. Đám ngồi phía trên khó chịu liếc tôi một cái, nhưng ngoài nhìn ra chúng nó cũng chả dám ý kiến gì thêm. Một tấm gương Dịu Hiền sáng chói là đủ cho chúng nó hiểu rồi chứ gì nữa! "Chẳng có cái gì hết!"

"Rõ ràng gọi tôi là anh Bảo!" Cậu ta ngả ra phía sau, vòng tay ra ghế của tôi, để kiểu như muốn choàng qua vai ôm tôi vậy.
Đến đây thì tôi đã hiểu con người này muốn trêu mình rồi, đúng là ngu học, thế mà tôi còn nhắc đi nhắc lại cho cậu ta nghe những mấy lần! "Gọi lại, trẫm yêu cầu ái khanh gọi lại!"

"Cút đi!" Tôi xì một tiếng, dứt khoát quay người không thèm nhìn nụ cười đầy khả ố kia nữa "Đúng là đồ xui xẻo!"

*__*Chào buổi sáng các tình yêuuuuu*__ 💞💞💞💞💞

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 34: - Để Tôi Đưa Cậu Đi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy tiết học trôi qua nhanh chóng, ngoại trừ việc trở lại của cơn gió độc Quốc Bảo thì cũng chẳng khác những ngày bình thường là mấy.

Tiết cuối cùng đáng lẽ chúng tôi được nghỉ vì giáo viên có việc bận phải ra ngoài. Quốc Bảo hí hửng trốn ngay khi giáo viên bước chân ra khỏi lớp, chúng tôi cũng lục đục cất đồ đi ăn trưa. Nhưng buồn thay, còn chưa có đứa nào đi thêm được thì thầy chủ nhiệm đã ập về như một cơn bão. Thầy mở cho chúng tôi xem "*câu chuyện bó đũa*", giải thích lí do chúng tôi thua trong hội diễn văn nghệ hoàn toàn là do thiếu đi sự đoàn kết. Sau đó là một bài giảng dài năm chục trang được thầy tua nhanh, nói cho cả lớp ong đầu chỉ về vấn đề: *người trong một lớp phải thương nhau cùng!*

Tiếp đó, sự vụ của chúng tôi cũng được lôi ra nói, thầy điểm mặt chỉ tên từng đứa một. Đứa nào gắn với tội danh gì, thời điểm nào, nội dung câu chuyện ra sao.. tất cả đều được thầy thuật lại một cách cặn kẽ. Chúng tôi sợ bị phạt thì ít, sợ khả năng theo dõi của thầy thì nhiều. Chính xác đến từng chi tiết luôn, thầy thân yêu, nhà thầy không nuôi ma xó đi rình bọn em đấy chứ? Thấy ghê quá hà!

https://tieulun.hopto.org

"Tôi hi vọng đây là lần đầu và cũng là lần cuối!" Thầy vỗ vỗ bàn, đứng dậy nghiêm mặt nhìn tất thảy "Chuyện bắt nạt hội đồng này phải kết thúc tại đây, nếu vẫn còn tình trạng tẩy chay, xa lánh hay những điều tương tự để tôi biết được thì không chỉ đơn giản là đình chỉ và chuyển lớp thôi đâu!"

"Thưa thầy, vậy còn.." Hải Đăng đứng dậy, nhìn về phía tôi "..Em thấy chuyện này chưa đủ công bằng, nếu như chúng em bị phạt và nhắc nhở thì bạn ấy cũng không thể đứng bên rìa! Hải Dương cũng có phạm lỗi, thầy..."

"Em có chứng cứ chứ?" Thầy nhíu mày hỏi lại "Chúng ta không thể làm việc theo cảm tính! Những gì thầy làm đều dựa trên bằng chứng cụ thể! Bạn ấy làm cái gì, các em nói được nhưng lại không đưa ra được chứng cứ cụ thể, thầy cũng không tìm được cái gì.. Chẳng lẽ theo ý các em phải ép cung?"

"..."

"Đừng nhìn mọi thứ phiến diện như vậy!" Thầy thở hắt ra "Ấu trĩ lắm các cưng ạ, sau này lớn lên các em sẽ thấy những điều mình làm trong giai đoạn này thật ngu ngốc!"
Dừng một chút, thầy chăm chăm vào tôi và Hải Đăng, cười lạnh: "Nhưng cứ ngu ngốc vừa đủ cũng không sao, vì các em còn trẻ mà!"

"..." Được rồi! Thầy là chân lý, thầy nói gì cũng đúng hết!

https://tieulun.hopto.org

"Các em ngoan ngoãn tập trung học hành đi! Thi hết học kì I số lượng học sinh giỏi không đạt 85%, kéo thành tích của tôi đi xuống thì đừng có trách!" Thầy hầm hừ đe dọa, ngay sau khi nói xong câu đó thì đi thẳng ra cửa "Vậy nhé, tan lớp đi các em học sinh thân yêu!"

*

Mặc dù là chửi xéo tôi làm việc vẫn chưa kín đáo hẳn nhưng thầy vẫn đứng về phía tôi nên thôi, tôi bỏ qua hết!

Giờ nghỉ trưa đã tới, cả lớp tuy không dám chống đối thầy nhưng vẫn chẳng ai thèm tình nguyện tiếp xúc hoặc nói chuyện với tôi cả. Chả sao hết! Một mình bao lâu nay tôi cũng mất miếng thịt nào đâu? Cũng chẳng tự kỉ hay trầm cảm được mà lo!

Ung dung đi xếp hàng ăn trưa, về lớp nghỉ ngơi và tiếp tục học buổi chiều, cuối cùng ngày học vui vẻ cũng kết thúc. Tôi vươn vai ôm lấy cặp sách, đợi mọi người ra ngoài vãn mới bắt đầu đứng lên. Một mẩu giấy nhớ nho nhỏ rớt từ trên bàn xuống làm tôi để ý. Thật ra trước đây cái này rất hay xuất hiện, nhưng từ ngày Quốc Bảo nghỉ học dưỡng thương thì nó biến mất hẳn, nay cậu ta đến mới quay trở lại.
Mọi người không nhầm đâu: chính là menu thực đơn của cậu ta. Tên những món bánh mà cậu ta muốn ăn vào sáng ngày mai được trình bày sạch đẹp trên đó, tôi chỉ việc mua theo nó mà thôi.

https://tieulun.hopto.org

Đúng là thích cái gì thì nâng niu thấy gớm luôn, chưa hôm nào Quốc Bảo quên cái này cả. Họa hoằn lắm mới thấy cậu ta viết vài chữ, nhưng chữ nào chữ nấy xấu như gà bới. Nhưng trong menu này lại khác, nắn nót từng li từng tí một, còn thường xuyên trang trí thêm hình minh họa. Gớm chết, ông có xu hướng nữ tính còn nhiều hơn tôi rồi đó!

Nhét lại nó vào túi ngoài của cặp sách, tôi bĩu môi một cái rồi cũng đi ra ngoài để các bác lao công vào dọn dẹp. Tờ giấy này hẳn đã nằm ở đây từ sáng nhưng bởi bận bịu nhiều việc đại sự nên tôi không để tâm đến. Cũng tại tên Quốc Bảo kia thường chỉ đi học chính - buổi sáng, còn chiều đến hoàn toàn không ai thấy mặt cậu ta cả. Nhưng thế cũng là điều may, vì chúng tôi ngủ trong lớp hết nên nếu như cậu ta ở đây thì tôi thật sự không biết nên ghép với cô nàng nào cả. Ai cũng ghét tôi hết, cho tôi nằm chung mới là lạ đấy!

Hẳn cậu ta cũng chán chuyện phải chung đụng với nhiều người nên không quay lại vào giờ ăn trưa. Có thể ngủ trên sân thượng xinh đẹp kia chẳng hạn, hoặc trở về nhà đánh một giấc, vì nhà cậu ta có xe đưa đón mà!
Chưa khi nào tôi thấy Quốc Bảo xuất hiện ở lớp học thêm chiều cả. Thật ra học sinh có thể chọn thêm văn hóa hoặc tham gia CLB nào đó, nhưng kiểu người như Quốc Bảo tham gia CLB.. chắc chỉ có CLB võ thuật quá!

Kệ cậu ta đi!
Nghĩ đến cậu ta làm gì cho tốn nơ ron não chứ?
Tôi phẩy tay, tiến thẳng về nhà xe, lấy con xe đạp đỏ chóe đi về. Trong lòng không nhịn được thầm nghĩ sẽ trả lại cô trông xe chiếc xe đạp này vì tôi đã được đền bù một quả xe điện siêu xịn siêu mịn rồi, còn cần nó làm gì nữa chứ? Cô trông xe hoàn cảnh cũng không khá hơn tôi là bao đâu, trả cho người ta còn có cái dùng nữa..

https://tieulun.hopto.org

*

Tạt qua quán nhưng vẫn đóng cửa nên tôi tính chạy thẳng xe về nhà. Cơ mà vừa quay xe, còn chưa kịp ngồi lên yên đã bị một người nhảy ra chặn đường. Cậu ta hất hất mái tóc ngắn ngủn của mình lên, kiêu ngạo nói: "Để trẫm đưa ái khanh đi mua kính! Mau ngự giá đèo trẫm đi!"

"Quốc Bảo?" Lại gặp nữa!
Hẳn là cậu ta định đi ăn bánh ngọt nhưng đến quán thấy nó đóng cửa, nếu đi về thì tên tò quá nên mới lôi tôi ra làm cái cớ đây mà. Nhưng kì ghê, sáng cậu ta ăn chưa đủ chán hay gì mà chiều cũng lại đi ăn nữa vậy? Nạp nhiều đồ ngọt như thế vào người không sợ phát phì ra hay sao?
"Làm trò quái gì đấy? Né ra đây còn về!"

"Đi mua kính!" Cậu ta nhắc lại, lởn vởn trước đầu xe của tôi như bóng ma.
Giờ mới để ý lúc bỏ bộ đồng phục học sinh ra trông cậu ta cũng *ra gì* phết chứ đùa! Quần áo thể thao khỏe khoắn, giày thể thao năng động, mái tóc ngắn lòa xòa, tùy ý xõa bung xuống trán và hai bên má.. Không phụ kiện, không ràng buộc, mọi thứ đều đi theo chiều hướng đơn giản và tự do.
Kết hợp với gương mặt sáng sủa kia nữa thì chụp đại một tấm cũng có thể đăng báo được.
"Ai biết được cậu có dùng tiền của tôi vào mục đích xấu xa nào không? Không tin cậu nên đích thân tôi phải đưa cậu đi!"

https://tieulun.hopto.org

"..." Tôi nheo mắt nhìn kĩ Quốc Bảo một cái, sau đó tự cảm thấy mờ mịt và khó chịu nên gật đầu chấp nhận. Dù gì cũng là phục vụ cho mắt của tôi cơ mà, người ta đền tận miệng tội gì không đi? "Ok, cậu đèo! Tôi cận nặng đi buổi tối nguy hiểm lắm!"

"Trẫm chấp nhận hiểm nguy!" Ai ngờ Quốc Bảo nhảy phắt lên yên sau khiến chiếc xe của tôi loạng choạng. Cậu ta toe toét vạch trần sự lười biếng của tôi "Cận chứ có mù đâu! Hơn hai độ bọ làm như mắt sắp hỏng đến nơi! Lừa dối trẫm là khi quân phạm thượng! Mau đèo!"

"Lắm lời!"

"Láo! Quá láo!"

"==!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 35: - Chọn Kính.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi đi vào đủ loại ổ gà ổ voi để người ngồi phía sau liên lục bay lên hạ xuống, dập hết cả mông luôn đi! Quốc Bảo căm tôi lắm, thế nên cậu ta túm chặt eo tôi, mỗi lần tôi nhảy ổ gà cậu ta lại bấu vào eo tôi một cái đau điếng. Hai chúng tôi cứ tiếp tục trò chơi ngu ngốc ấy cho đến tận khi cậu ta yêu cầu dừng xe ở một bệnh viện tư chuyên khám mắt, cực kì có uy tín.

"Vào đây đi!" Quốc Bảo nhảy xuống khỏi xe, xoa xoa cặp mông đáng thương của mình, lườm tôi nảy lửa. Tôi cũng không chịu thua, nguýt cậu ta một cái rồi ra sức miết hai bên eo. Chắc chắn bị bấm đến thâm tím rồi, đàn ông con trai gì chơi ác ghê! Mà tôi đi vào có mấy cái ổ gà chứ gì, bắt tôi đèo còn bày đặt trả thù!
"Đưa xe đạp bảo vệ dắt cho!"

"Đúng đấy!" Bác bảo vệ phòng khám lập tức lao ra, nhiệt tình ôm lấy chiếc xe tôi vẫn giữ khư khư "Để bác! Đây là công việc của bác mà!"

"Nhanh cái chân lên!" Quốc Bảo giục giã rồi nhanh chóng bước đi trước, chẳng thèm nhìn đến tôi nữa.

https://tieulun.hopto.org

"Vậy.. Bác dựng xe giúp cháu nhé!" Tôi nói to, dĩ nhiên là muốn để tên kia nghe thấy rồi. Người gì đâu bất lịch sự phát sợ, gặp người lớn cũng không biết đường chào hỏi nữa!
Nhưng Quốc Bảo có vẻ chẳng thèm để tâm chuyện này, cứ băng băng mà đi, mặt vênh tận giời!
"Cảm ơn bác ạ!"

"Ngoan ghê!" Cậu ta nhếch mép cười khẩy "Ngoan ngoãn mà không có tiền thì cũng chẳng ai coi cậu ra gì đâu!"

"Có tiền mà mặt nghếch lên tận trời thế thì người ta coi trọng lắm?" Tôi mỉa lại "Không khéo sau lưng lại bị người ta chửi cho be bét ấy!"

"Nhưng ít nhất cũng hơn là người không xu dính túi!" Cậu ta xì một tiếng, tiếp tục chủ đề nhạt toẹt này "Khéo khi còn bị người ta chửi ngay trước mặt!"

"Ai dám chửi?" Tôi cự lại "Cứ lễ độ bình thường ai dám chửi nào?"

"Ngây thơ quá!" Hai đứa tôi đã đi vào đến khu vực quầy bán hàng nên cậu ta quyết định dừng sự vụ tranh cãi ngu ngốc này bằng một câu còn ngu hơn "Tưởng cậu thông minh mà thật ra cũng không thông minh lắm nhỉ! Thôi, em nhỏ lắm Hải Dương à, lớn lên em sẽ hiểu!"

"Cậu nghĩ mình lớn lắm hả?"

https://tieulun.hopto.org

"Dĩ nhiên! Đủ khả năng kiếm ra tiền nuôi cậu!" Cậu ta cười nhạt, quay ra nhìn tôi bằng ánh mắt thâm thúy "Không còn cần ngửa tay xin tiền, ăn bám bố mẹ đâu!"

"..." Tôi ngước lên nhìn Quốc Bảo, cậu ta cũng ngạo nghễ nhìn lại tôi. Người này rất cao nên nếu cậu ta không nhìn xuống thì dù có ngửa cổ lên cũng chỉ có thể thấy được mỗi cái cằm hoàn mỹ của cậu ta mà thôi.

Tôi không phải loại không nhớ nổi những gì mình đã nghe và đã nói như lời Hải Đăng bảo. Tôi biết, cậu ta đang ám chỉ câu hôm khai giảng tôi nói sau lưng cậu ta. Nhớ dai như vậy, nhỏ nhen quá mức rồi đấy!
Nhưng suy đi cũng phải tính lại, tôi cũng nhỏ nhen lắm còn gì? Kẻ nào nói xấu, làm sai với tôi tôi nhất định sẽ ghi nhớ sau đó trả thù đầy đủ. Có điều nhắc thì nhắc, Quốc Bảo lấy tự tin ở đâu để khẳng định với tôi cậu ta tiêu tiền của mình kiếm ra? Còn dám vỗ ngực nói đủ khả năng nuôi tôi nữa? Thật hay sĩ vậy? Không có chứng cứ chẳng ai tin đâu!

"Chị có thể giúp gì cho hai em?" Chị nhân viên thấy chúng tôi căng thẳng quá liền xen vào, vừa hỏi vừa nở nụ cười thương hiệu tươi roi rói "Hai em muốn sử dụng dịch vụ nào bên chị vậy?"

"Đo mắt sau đó cắt kính cho cô này!" Quốc Bảo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chỉa ngón tay về phía tôi "Làm cẩn thận vào nhé!"

https://tieulun.hopto.org

"Đăng kí dịch vụ bên này.."

"Ok, tôi thanh toán!" Quốc Bảo vẫn tiếp diễn bài ca hỗn xược, nhìn mặt cậu ta tôi chỉ muốn vả cho vài phát! Xem chị nhân viên phải nắm chặt tay kiềm chế kìa, khổ thế chứ, khách hàng là thượng đế, cấm có được đánh khách hàng! "Đưa cô đấy đi làm nhanh nhanh chút đi!"

"Vâng!"

Chị nhân viên bấm tôi đi thẳng, tôi nhìn nụ cười cứng ngắc của chị ấy và loạt gân xanh nổi đầy trán, tự dưng lại tốt bụng nói thầm: "Chị thông cảm nhé, bạn ấy có chỗ hơi bất thường nhưng thực ra là người tốt tính lắm!"

"Bất thường?" Chị nhân viên nhìn lại vẻ đẹp trai của Quốc Bảo một lần, thấy cậu ta đang chăm chú thanh toán phí khám chữa thì lắc đầu lè lưỡi "Thật à? Lãng phí tài nguyên quốc gia quá!"

"Cũng có hơi hơi.." Tôi cười ha ha, vừa lúc cửa phòng khám mở ra, bác sĩ yêu cầu tôi vào trong, ngồi lên ghế.

Công cuộc khám xét được diễn ra vô cùng cẩn thận và tỉ mẩn. Bác sĩ rất nhẹ nhàng với tôi, nâng niu như thể đôi mắt tôi là những viên kim cương quý giá nhất. Không phải nghiệp vụ hay thái độ tốt, tôi

https://tieulun.hopto.org

biết thừa do số tiền bo Quốc Bảo bỏ ra không hề nhỏ. Con người lãng phí này sao lại lén lút bỏ ra số tiền lớn như vậy để giúp tôi chứ? Rốt cuộc cậu ta có mục đích gì?
Khám xong đáng lẽ phải ra ngoài ngồi đợi một chút để lấy kết quả. Nhưng vì giờ khám của chúng tôi có hơi đặc biệt và khoản tiền bo kếch xù, chẳng ai dám để "thượng đế" Bảo phải ngồi chờ cả.

"Mời hai em qua bên này chọn gọng!" Chị nhân viên vừa nãy đã nhìn Quốc Bảo bằng cái nhìn hòa ái và bao dung hơn rất nhiều. Mặc kệ cậu ta có dùng từ ngữ xấc láo ra sao cũng không thèm chấp nữa. Cậu ta có vẻ không để ý điều này, nhưng nói thật tôi ở cạnh thấy cảnh này thì buồn cười lắm. Phải cố gắng hết sức mới có thể kiềm chế lại được đó!
"Em gái có thích kiểu nữ tính một chút không?"

"Có chứ!" Chưa kịp trả lời Quốc Bảo đã đáp thay tôi, cậu ta kéo tôi qua, lắc đầu tiếc nuối "Quỷ nghèo! Dùng được kính áp tròng có phải đỡ không!"

"Kính áp tròng gì?" Tôi lắc đầu nguầy nguậy, loại 6 tháng thay một lần đấy tôi lấy đâu ra tiền mà dùng! Thôi nghỉ đi, quỷ nghèo kệ nhà tôi chứ bận gì tới cậu! "Ai đeo được vào trong mắt, sợ chết!"

"Sợ tốn kém thì có!" Cậu ta bĩu môi nói thẳng vào tim đen của tôi, vì đang tiêu tiền của Quốc Bảo nên tôi im, ngậm bồ hòn làm ngọt! Giả tảng chỉ tay vào một cái gọng kính tròn màu đen, tôi chưa kịp nói Quốc Bảo đã bảo "Đúng rồi! Cho tôi xem cái đó! Không! Không phải màu đen, cái trong suốt ấy!"

https://tieulun.hopto.org

"Nhưng tôi thích màu đen cơ!"

"Ngu ngốc!" Cậu ta khinh thường đốp thẳng, này, bị một tên chuyên coi bài kiểm tra chửi ngu ngốc sẽ có cảm giác như thế nào?
Dĩ nhiên là lộn ruột rồi!
Khốn nạn!
Quốc Bảo điên.. Nhưng thôi, đã đi được 99 bước rồi, còn bước này là xong nên tôi sẽ nhịn! Phải tự thôi miên mình cậu là đồ thần kinh có vấn đề mới được, đúng rồi, ai lại chấp kẻ có vấn đề làm chi?
"Màu đen già! Cái này mới đẹp.."

Chị nhân viên nhanh chóng đưa cái gọng kính to bản trong suốt qua chỗ Quốc Bảo. Cậu ta tự nhiên đón lấy, đột ngột vung tay nhấc cằm tôi lên, để gương mặt tôi đối diện với mặt cậu ta. Bốn mắt vô ý rơi vào đường nhìn của nhau, tôi gần như bị đông cứng bởi vẻ ngoài thiên sứ trái ngược với nội tâm xấu xa của người này. Cậu ta cũng giật mình, ngây ra vài giây rồi đưa mắt đi chỗ khác. Qua loa đeo gọng kính đó lên cho tôi rồi đột ngột thay đổi quyết định: "Cái này không hợp! Lấy cái màu đen đi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 36: - Lời Nói Dối Của Cô Nguyệt.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi không cho phép Quốc Bảo tháo gọng kính vừa đeo ra, giằng mặt mình khỏi tay cậu ta, tôi soi vào tấm gương để sẵn ở đó. Phải công nhận người này có mắt thẩm mỹ cao siêu, đúng là gọng kính trong suốt này hợp với gương mặt tôi thật. Nhìn vừa trẻ lại vừa xinh, như kiểu nó sinh ra là để dành cho tôi vậy!

"Cái này đẹp mà!" Tôi liếc cậu ta, gạt bàn tay vẫn đang cố lần mò trên mặt mình để cướp kính ra "Tôi thích nó! Từ đầu cậu cũng bảo nó đẹp còn gì? Để yên đi!"

"Không đẹp! Xấu tởm!" Quốc Bảo khỏe hơn tôi nhiều, mấy cái quơ gạt của tôi chỉ là muỗi đốt inox với cậu ta mà thôi! Cậu ta vươn tay đánh lừa hai cái là mặt tôi đã mát lịm, mắt kính không cánh mà bay! "Cất đi cho tôi! Cất ngay!"

"Em trai à, chị thấy cái này cũng hợp mà, đây là kiểu mẫu mới nhất của năm nay, rất thịnh hành và được ưa chuộng đó!" Chị nhân viên tuy là nói với Quốc Bảo nhưng chẳng nhìn cậu ta cái nào, cứ chăm chăm lấy ý kiến của tôi.
Cũng phải thôi, đi trưng cầu ý kiến một tên đầu óc ẩm ic làm gì cơ

https://tieulun.hopto.org

chứ? Hí hí!
"Mặt bạn này cũng đẹp lắm, đeo vào đúng là.."

"BẢO KHÔNG LÀ KHÔNG LẠI CÒN!" Quốc Bảo trầm giọng, hầm hừ "Xấu! Quê mùa! Nếu không trả thì đừng hòng mua cái gì nữa!"

"Ơ hơ hơ, đúng là có chút không hợp.." Chị nhân viên, chị có cần phải thế không hả? Sĩ diện rơi ào ào xuống rồi kìa, mau mau nhặt lại hết đi! "Em gái, hay em lấy cái màu đen này đi! Kiểu cách khá giống, khác mỗi màu.."

"Không, tôi đổi ý rồi!" Quốc Bảo hất tay, chỉ đại vào một cái nhìn là biết đeo lên sẽ già như quả cà! "Lấy cái này! Chỉ đủ tiền mua cái này thôi! Ok?"

"Cậu.."

"Cậu cái gì? Làm đẹp để yêu đương sớm à?" Quốc Bảo hừ mũi "Lo học hành đi, nghèo rớt bày đặt yêu đương!"

"Cái gì?" Đồ điên này! Mạch não lại bắt đầu bất thường rồi đấy!

"Lắp nhanh nhanh cho!" Quốc Bảo xua tay giục giã "Chúng tôi còn phải về không muộn! Đây, thanh toán luôn cho vuông!"

https://tieulun.hopto.org

Sau đó quay sang nhìn tôi, thấy tôi vẫn còn ai oán lập tức gắt gỏng: "Cái cũ của cậu còn kinh hơn, cái này là đẹp rồi! Chấp nhận đi!"

"Bị sao đấy hả?"

"Bị thích!"

"Thích cái gì?"

"Đoán xem!"

"..."

Có điên mới đoán!
Tôi dừng cuộc đối thoại ngu ngốc này ngay lập tức, vừa lúc nhân viên cũng dùng tốc độ bàn thờ đem "hàng" ra. Quốc Bảo lập tức đeo vào cho tôi, sau đó vỗ vỗ vai ý khen ngợi rồi quay đầu ra ngoài trước.
Tôi chẳng ưng cái gọng này tẹo nào, nhưng thôi, được khám còn mua đúng độ là được rồi, đẹp xấu không quan trọng!
Chào mọi người sau đó nối gót Quốc Bảo ra ngoài, tôi nhận lại xe từ chỗ của bác bảo vệ, nhanh chóng dắt ra. Quốc Bảo đứng bên đường, cậu tay vẫy tay với tôi, đợi tôi ra mới nói: "Đi thẳng 200m rồi rẽ trái là đến đường tắt về nhà cậu, đừng đi ngược lại nữa, xa!"

https://tieulun.hopto.org

"Biết nhà tôi ở đâu hả?" Tôi trợn mắt, truyền nhân của thầy chủ nhiệm à? Quốc Bảo, cậu có nuôi ma xó không vậy? "Nhưng có tối lắm không?"

"Bình thường! Đông người đi lắm!" Cậu ta suy nghĩ một chút rồi lắc đầu "Sao cậu không hỏi tôi sẽ về thế nào?"

"Đại thiếu gia con nhà giàu có xe riêng.. Hỏi làm gì nữa, chẳng phải điều quá hiển nhiên rồi à?" Tôi ngồi lên yên xe, định đạp thì bị cậu ta giữ lại "Gì nữa? Bỏ ra còn về không muộn!"

"Thông minh ghê!" Quốc Bảo kéo xoạch cái xe lại, ép tôi dừng đối diện với cậu ta. Đưa tay lên thẳng, cậu ta làm một hành động vô cùng xấu xa: xoa đầu đứa lùn như tôi!
Tội ác!
Đây đích thị là tội ác!
Xoa vậy nhỡ tôi không lớn nổi nữa cậu có đền không? Có đền được không?
"Còn ra tay dứt khoát nữa chứ, được đấy!"

"Dứt khoát gì?"

"Thôi đi, tôi biết cả rồi!" Đúng lúc ấy, một chiếc xe ô tô mới cóng đỗ ngay bên cạnh. Quốc Bảo đi về phía đó, nháy mắt "Tôi thích kiểu con gái mạnh mẽ vậy lắm!"

https://tieulun.hopto.org

"..."

Chiếc ô tô phóng thẳng, từng lớp bụi mù mịt cuộn lên ào ào, phả vào mặt khiến tôi ho sặc sụa từng cơn.
Thích kiểu con gái mạnh mẽ?
Vậy thì liên quan quái gì đến tôi? Đúng là cái đồ điên! Không thể hiểu nổi!

Biết cậu ta điên, biết cậu hay đùa, vậy mà không hiểu sao trống ngực vẫn đập liên hồi thình thịch. Tôi cắn môi, ngồi lên yên xe theo lời của Quốc Bảo cứ thế đạp thẳng 200 m, quả nhiên sau khúc quanh chính là đường về nhà tôi, siêu gần luôn! Cậu ta biết cả mấy chuyện này, chắc là do cậu ta có điện thoại tiện tra bản đồ. Đúng vậy, là thế, tuyệt đối không thể có chuyện Quốc Bảo để ý và..
Không!
Không thể!
Hải Dương! Đừng nghĩ linh tinh nữa đi!

Tôi cố làm mình phân tâm bằng cách vừa đạp xe vừa đọc thuộc bài thơ vừa học. Loáng cái đã đến ngõ vào cổng nhà tôi rồi. Bình thường con đường này vắng vẻ lắm, ấy vậy mà không hiểu sao hôm nay lại đông đúc thế, còn có mấy chiếc ô tô sang chảnh đậu đầy trước ngõ nữa chứ.
Ôm thắc mắc và nghi hoặc trong lòng, tôi nhanh chân nhấn pê đan, đạp cấp tốc về nhà. Cổng nhà mở rộng, căn nhà nhỏ đầy những tiếng cười, trước sân cũng có vài chiếc xe máy đời mới và cả.. Một chiếc xe đạp điện mới tinh có buộc nơ đỏ xinh đẹp!

https://tieulun.hopto.org

Cô Nguyệt đang ở trong nhà và đem đồ tôi được "đền bù" tới đúng không? Tôi loáng thoáng nghe thấy giọng cô ấy, và cả giọng của vài người khác khá quen thuộc nữa. Dựng xe vào một góc, tôi bách bộ qua sân, mẹ ngay lập tức nhận ra tiếng bước chân của tôi, bà đứng dậy, vẫy tay: "Hải Dương mau vào nhà đi con, các bác đến rồi!"

"Dạ!" Tôi lướt mắt qua rồi chào một lượt tất cả mọi người. Ngoài mẹ và cô Nguyệt thì con mấy vị phụ huynh tôi đã gặp ở trên phòng hội đồng nữa. Ngạc nhiên chưa, bố Dịu Hiền cũng xuất hiện ở đây, ông ấy còn nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng áy náy nữa! "Có chuyện gì vậy mẹ?"

"Học bổng của con đó!" Mẹ vui vẻ vỗ vai tôi, nét cười làm gương mặt mẹ rạng rỡ hẳn. Bình thường mọi người luôn nói mẹ xinh đẹp, nhưng bấy lâu nay bị bệnh tật giày vò đầy ải nên nét đẹp ấy tiêu tan cả. Lúc này tôi mới thấy hết sự hoàn mỹ ở gương mặt mẹ. Bố tôi cũng đẹp lắm, thế nên.. tôi giống họ nên cũng được tính là ưa nhìn chứ nhỉ?
"Con không biết à? Hôm nay hội phụ huynh đến thăm nhà, trao tặng học bổng! Xe đạp điện và khoản lớn lắm! Con có thể mua bàn học mới rồi!"

"Mẹ, con mua bàn làm gì?" Tôi đẩy nhẹ mẹ một cái, xua tay "Vào nhà đã mẹ, mọi người chờ kìa!"

"Bác xin lỗi.." Người đứng đầu nói đền xe điện cho tôi ngay lập tức lao ra, lắc vai tôi nói. Câu này làm mẹ ngạc nhiên lắm, ngay lập tức tất cả mọi người trong phòng đều ào ào chào hỏi tôi để gạt đi. Vừa hay bác ta cũng hiểu ra không được để mẹ biết, liền sửa lời "Cháu

https://tieulun.hopto.org

đúng là học sinh ngoan hiếm có, cố gắng để mẹ bớt khổ hiểu chưa?"

"Còn phải nói! Thi đầu vào điểm tối đa có mỗi hai học sinh đạt thôi!" Một người phụ nữ lạ hoắc lên tiếng "Một người là học sinh cách đây 12 khóa, một người là cháu nhà mình. Đề thi ở THPT Yên Mỹ đâu phải trò đùa, lấy điểm tuyệt đối là điều khó hơn lên trời!"

"Chị có tổng kết nữa à? Đúng là hội trưởng hội phụ huynh có khác!" Một người khác phụ họa "Vậy thì nên tặng thưởng! Đâu thể để mỗi gia đình nhà ông Quốc Khánh ra mặt, hội phụ huynh cũng nên có gì đó!"

"Chính vì vậy nên hôm nay chúng tôi mới có mặt ở đây.." Hội trưởng hội phụ huynh gật gù, lấy ra một tờ giấy và một cái phong bì dày cộp.
Tôi không quan tâm phong bì lắm, thứ mà tôi chú tâm là cái ông Quốc Khánh kìa, đó là bố của Quốc Bảo à? Rộng rãi và quan tâm đến giáo dục như thế mà lại có thằng con lười học bậc nhất, đúng là ngược đời!
"Thưa chị, thông qua quá trình khảo sát, chúng tôi biết được hoàn cảnh luôn vượt lên trên khó khăn của em Hải Dương. Những cố gắng của em ấy trong thời gian qua đã khiến em đạt được một thành tích vượt trội. Tinh thần ham học hỏi, luôn chăm ngoan của em ấy xứng đáng là cảm hứng sống và học tập cho nhiều thế hệ học sinh. Chính vì những điều trên, hôm nay hội phụ huynh chúng tôi tới đây, trước là để thăm gia đình, sau là để giành tặng em Hải Dương một chiếc xe đạp điện và khoản tiền nhỏ để trang trải cuộc sống.."

"Chúng tôi thật sự không biết nên cảm ơn thế nào.."

https://tieulun.hopto.org

"Không chị à, cháu xứng đáng được nhận tất cả những điều tốt đẹp nhất!"

"Hải Dương cố gắng lên nhé, các bác có cái nhìn phiến điện về hoàn cảnh của cháu quá, cháu đừng trách các bác và mấy đứa nhỏ nhé.."

"Hải Dương à.."

"Hải Dương.."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 37: - Phương Tiện Liên Lạc.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiếng cười nói giòn giã vang vọng khắp gian nhà nhỏ. Sau khi tặng quà chụp ảnh kỉ niệm các thứ xong xuôi, mẹ được mọi người đề nghị dẫn đi thăm nhà. Mẹ hào hứng lắm, vui vẻ đứng lên đưa mọi người xem quanh khắp nơi, chỗ nào cũng tự hào giới thiệu rằng một tay tôi làm tất cả.
Cô Nguyệt kéo tôi ra một chỗ, thì thầm: "Mấy ông già khốt kia cũng tình cảm lắm đấy! Khi nãy cháu về muộn nên không thấy, khi mẹ cháu kể về gia cảnh hai mẹ con, các ông ấy còn rớt nước mắt!"

"Khi nãy cháu thấy mọi người gay gắt lắm mà.." Tôi còn có cảm tưởng họ nhất định sẽ không đội trời chung với nhau nữa cơ, ai ngờ lúc này họ lại cùng nhau có mặt ở nhà tôi, vui vẻ hòa nhã. Hơn hết, tất cả mọi người đều cảm thông sâu sắc với hai mẹ con tôi, hoàn toàn không chút địch ý nào cả!
Người lớn thật khó hiểu!
Thế giới của người lớn thật kì quái!
"Sao bây giờ?.."

"Cô thuyết phục mãi họ mới nể mặt, đồng ý xuống tận nhà cháu như thế này đấy!" Cô Nguyệt thở hắt ra "Cả bố mẹ cô cũng phải gọi nói

https://tieulun.hopto.org

khó mấy lần, hội trưởng hội phụ huynh cũng phải mời họ mới đi đấy! Nhưng đi rồi mới biết, cháu xem, cũng tình cảm lắm chứ đùa!"

"Vâng.." Tôi gật đầu, cô Nguyệt nói chuyện mềm mại tùy từng lúc, khả năng thuyết phục cũng tốt lắm. Tất cả những thứ tốt đẹp tôi sở hữu lúc này đều là nhờ cô ấy cả! "Cô còn bảo họ đóng kịch được với mẹ cháu nữa à? Cô siêu quá!"

"Phải vậy chứ!" Cô Nguyệt ừ luôn "Cô dọa mẹ cháu có bệnh tim, nếu biết cháu bị bắt nạt chắc chắn sẽ bị xúc động. Họ cũng sợ con gái họ mang tai mang tiếng nên ngậm bồ hòn làm ngọt, coi như đôi bên đều có lợi!"

"Cô thông minh quá!"

"Nhưng cũng không đủ khả năng đạt điểm tuyệt đối!"

"Cô lừa cháu à? Cô học trước cháu 12 khóa, người mà hội trưởng hội phụ huynh nhắc đến không phải cô đấy chứ?'

"Ha ha ha.."

"Đúng là cô rồi!"

https://tieulun.hopto.org

"..."

Cô Nguyệt không nhận nên tôi cũng không dồn ép nữa, dù cô ấy có là học sinh giỏi hay không cũng chẳng sao. Điều quan trọng là hiện tại cô ấy thành công và xinh đẹp, có được cuộc sống mà người phụ nữ nào cũng muốn có.
Chúng tôi hàn huyên thêm vài ba câu thì đoàn thăm quan cũng xong xuôi. Họ vào chào hỏi rồi lục tục ra về để mẹ con tôi nghỉ ngơi. Sau khi tiễn đoàn, tôi loay hoay tập đi xe điện quanh sân nhà mình, sung sướng cắm sạc ắc quy để chuẩn bị mai đi học. Nhưng mà.. Sạc điện thế này chẳng tốn kém lắm à? Mỗi ngày đều phải sạc, sợ tiền điện nhà tôi sẽ tăng vọt lên mất! Hay thôi, cứ đi xe đạp, còn xe điện ở nhà để mẹ thích đi đâu thì đi? Hoặc bán xe điện đi, lấy tiền làm việc khác?.. Chắc chắn mẹ sẽ không đồng ý với đề nghị này của tôi đâu, vì từ lâu mẹ đã luôn mơ ước tích cóp đủ tiền mua xe cho tôi đi đỡ khổ. Giờ xe đã có sẵn trong nhà, bảo bán đi có mà khó hơn lên trời!

"Con cứ dùng đi nhé!" Mẹ ngay lập tức đọc được suy nghĩ của tôi, bà trấn an bằng cách đưa cho tôi hai cái phong bì dày cộm. Một cái ghi hội phụ huynh, một cái ghi rõ bố mẹ của các bạn học sinh Dịu Hiền, A, B, C.. nào đó, chắc là tiền đền bù.
Dày thật, chỗ này cũng phải kha khá chứ đùa! Tôi lén hé miệng phong bì ra, một lũ những tờ xanh lóa mắt làm tôi sốc đến mức phải đóng lại ngay!
Mấy chục triệu chứ đùa!
Nhiều dữ!
"Có sức khỏe tốt mới chú tâm học được! Hơn 10km đạp đi đạp về đâu phải chuyện nhỏ!"

"Mẹ, nhưng mà.."

https://tieulun.hopto.org

"Không nhưng gì cả!" Mẹ nghiêm mặt nhìn tôi, giọng nói cũng trầm trọng hẳn. Chưa bao giờ tôi thấy mẹ có phản ứng như vậy nên hơi lo lo, nhíu mày muốn tiến lại gần mẹ "Con không nghe lời mẹ nữa à?"

"Chuyện cỏn con này thì có gì mà mẹ phải nghĩ!" Tôi gật đầu luôn, tránh để cảm xúc của mẹ lên xuống thất thường. Với lại tôi cũng thích chết đi được, xe điện đấy, niềm mơ ước của tôi bao lâu nay đấy! "Thôi, mẹ nghỉ đi để con đi nấu cơm, ù tí là xong!"

"À, con ơi!" Mẹ lúc này mới lôi ra cái bọc gì đó đựng hai hộp vuông be bé, gọi với tôi lại "Có cái này cô Nguyệt tặng riêng con, mẹ không nhận nhưng cô ấy cứ dúi, bắt phải cầm nếu không sẽ giận.."

"Cái gì thế ạ?" Tôi đã được chứng kiến khả năng thuyết pháp của cô Nguyệt rồi, khủng khiếp lắm, người hiền lành như mẹ không chống đỡ nổi cũng đúng thôi.
Nhưng cô ấy cho thứ gì vậy không biết? Xe điện rồi tiền là đủ xoa dịu tôi lắm rồi. Với cả bình thường trên quán lương tôi cũng cao hơn hẳn lương mọi người, thế là đủ để công nhận cô ấy tốt với tôi hơi quá mức rồi đó!
"Con xem nào!"

"Điện thoại!" Mẹ mở ra, hai chiếc điện thoại Nó Kìa kiểu cũ chuyên dùng nghe gọi được lôi ra. Giá của chúng nó so với dòng điện thoại cảm ứng chỉ đáng xách dép mà thôi. Nhưng với hai mẹ con tôi thì hơi cao đấy, bằng tiền mua đồ ăn cả hai tháng trời chứ không đùa! Đắt và không dùng làm gì là lí do cả tôi và mẹ đều không có điện

https://tieulun.hopto.org

thoại. Tôi không thấy điều này bất tiện nhưng những người khác - ví như cô Nguyệt thì không, cô ấy muốn mẹ con tôi có phương tiện liên lạc. Không ít lần cô Nguyệt nói về chuyện nhỡ ở nhà có vấn đề và mẹ muốn gọi gấp cho tôi nhưng tôi luôn gạt đi. Mẹ sẽ không có vấn đề gì hết, tôi đảm bảo đấy! Chỉ cần có thuốc duy trì mẹ sẽ không sao cả, chính mẹ cũng luôn nói là mẹ ổn còn gì?
"Cô Nguyệt lưu số cô ấy trong máy mẹ con mình rồi, con xem thích màu nào?"

"Dạ.." Tôi ậm ừ, màu nào cũng thế, chỉ là phương tiện liên lạc thôi mà.
Nhưng không hiểu vì sao tôi thấy lòng mình hơi nặng, công ơn như núi cao của cô ấy, tôi biết phải làm thế nào với nó mới tốt đây?

"Hải Dương à.." Mẹ dịu giọng khuyên nhủ "Con đừng lo nghĩ nữa, cứ dùng đi!"

"Nhưng.."

"Mẹ cũng từ chối giống như con.." Mẹ nhìn về một hướng xa xăm nào đó, giọng nói trầm lắng đến mức có thể chìm nghỉm vào bóng đêm đen thẫm "..Nhưng cô Nguyệt bảo, nhỡ như có vấn đề gì xảy ra, hai mẹ con cần liên lạc gấp phải làm thế nào?"

"Vấn đề gì?" Gương mặt của mẹ hằn sắc xanh tái, sự lo sợ trong lòng tôi dâng lên đầy tràn. Nhưng tôi cố đè nó xuống, tự an ủi bản thân rằng không sao đâu! "Mẹ đừng nghĩ linh tinh!"

https://tieulun.hopto.org

"Coi như nghe mẹ một lần, có được không?"

"Mẹ.."

"Cầm đi con gái!"

Có điện thoại dám không cho anh số, Hải Dương, chương sau em thảm ròi =))))))

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 38: - Trả Đồ.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi có xe điện mới, vậy nên hôm nay tôi có thêm 15 phút ở nhà để lao động!
Quét dọn sân vườn, tưới rau xong xuôi, tôi chằng chiếc xe đạp đỏ chóe của cô trông xe lên phía sau. Đi vào nhà, tôi chào mẹ một tiếng rồi nhét điện thoại mới vào cặp, đội mũ bảo hiểm chất lượng cao, cài dây an toàn cẩn thận cuối cùng là gạt chân chống, rồ ga phóng đi ra quán. Tất cả mọi người ở quán đều ngạc nhiên vì sự thay đổi hình tượng này của tôi. Mỗi người dăm ba câu thăm hỏi khiến buổi sáng sớm trôi nhanh chóng. Nhìn đồng hồ chỉ còn vài chục phút là vào lớp, tôi xin phép mọi người rồi nhanh nhanh rời khỏi đó. Cô Nguyệt hôm nay ra quán sớm nên trước khi tôi đi còn dúi thêm một cái bánh vào đống đồ tôi mua, bảo là phí giới thiệu cửa hàng. Như thường lệ, tôi từ chối thế nào cũng không được nên đành sung sướng mỉm đón nhận.
Những hai cái bánh, hôm nay tôi sẽ chia cho cô trông xe một cái rồi bàn với cô ấy việc trả lại xe đạp luôn. Chắc chắn cô ấy sẽ vui mừng lắm đây này, nhưng nếu cô ấy hỏi về vụ xe điện tôi nên nói sao ta? Có cần bảo đã tìm thấy thủ phạm làm hỏng xe của mình cho cô ấy nghe không? Nhỡ như biết cô ấy lại tìm đến nhà mấy đứa đó chửi cả nhà nó thì sao? Ầy, người lỗ mãng như cô ấy bị phiền phức như thế kiểu gì cũng chửi người, mấy gia đình đó cũng không hoàn toàn có lỗi, thôi, vẫn nên giấu kín thì hơn!

Thong dong vít tay ga, tôi sung sướng với khả năng tự học của bản thân. Đấy, mới lần thứ ba thứ tư gì đó mà đã đi xe điện ngon lành

https://tieulun.hopto.org

rồi. Sau này nếu nhỡ có xe máy hay ô tô thì chắc chắn tôi cũng học nhanh lắm đây này!
Tới trường vẫn còn sớm lắm, cô trông xe quen thuộc ngồi ngáp ruồi trong nhà xe. Vừa nhìn thấy bóng tôi, cô đã vẫy tay gọi: "Hải Dương! Hải Dương!"

"Dạ!" Tôi gật đầu, xuống xe tắt máy "Hôm qua cô đi đâu thế?"

"Nhà cô có giỗ nên phải ở nhà nấu cỗ!" Cô ấy đi ra ngoài, đến gần chiếc xe của tôi, mặt nghi hoặc "Đồ ngon này đâu ra thế?"

"Cháu được đền bù vụ xe hỏng đấy!" Tôi cười toe, khoe khoang "Xe của cô này, cháu trả cho cô đấy!"

"Trả là trả thế nào?" Cô trông xe trợn mắt "Thế cháu định giải thích kiểu gì với mẹ? Đã nói dối rồi còn.."

"Nói dối gì ạ?" Tôi nghi hoặc nhìn cô. Đến giờ tôi mới nhớ ra mình chưa nói gì với mẹ về chuyện đem trả xe cả, nhỡ như mẹ thức dậy không thấy xe đâu, tưởng có trộm vào lấy mất thì sao?
Không ổn! Không được để mẹ lo lắng, chút nữa vào lớp tôi sẽ gọi điện báo với mẹ. Đúng là có điện thoại tiện hơn hẳn, công nghệ là số 1!
"Cô biết hết mọi chuyện?"

"Ờ thì.." Cô trông xe hơi tần ngần, nhưng sau cũng vẫn lôi tôi vào phòng, nhân lúc không có học sinh qua lại kể với tôi đầu đuôi mọi

https://tieulun.hopto.org

chuyện.
Rằng trước đây khi gặp tôi, nghe chuyện cuộc sống của tôi cô chưa tin hẳn đâu. Chính vì thế nên sau khi giao xe đạp cho tôi, cô đã quyết định theo tôi về nhà. Qua chỗ làm của tôi, nghe tôi nói dối mọi người cho họ đỡ lo lắng. Về tận cổng nhà tôi, hỏi thăm hàng xóm xung quanh về mẹ con tôi..
Cô ấy ngại ngùng nói hành động điều tra này quá biến thái và ấu trĩ nên không muốn tôi biết. Nhưng giờ tôi đã vậy thì cô ấy huỵch toẹt luôn vì tự cô cảm thấy giữ bí mật là điều vô cùng khó khăn.

Ra đó là lí do cô trông xe thay đổi thái độ với tôi ngay ngày hôm sau. Cũng là phục vụ mục đích tốt nên tôi sẽ không trách cô ấy. Tôi chỉ tự trách mình thôi, có người theo về tận cửa mà còn không hay biết gì, nhỡ như sau này có đứa nào muốn chặn đường tẩn tôi một trận chẳng phải dễ như bỡn hay sao?

"Bây giờ cháu định nói với mọi người thế nào?"

"À.." Tôi chưa nghĩ ra, nhưng thôi, cứ trả đồ trước đã! "Cháu có cách rồi, cô không phải lo! Cháu trả cô xe để cô đi nhé, còn nữa, cháu có bánh này ngon lắm này!"

"Ở đâu ra thế? Quán cháu làm.." Cô trông xe bụm miệng như thể vừa nói ra điều cấm kị, cười xòa "...Chuyện này cô không nói cho ai đâu! Nhưng cô thấy quán đó bán bánh ngon nhưng mà đắt phết, lần sau đừng tốn tiền mua nữa!"

https://tieulun.hopto.org

"Cháu đâu có mua!"

"Vậy được rồi!"

Xong xuôi màn trả đồ, tôi cầm vé rồi tung tăng đi lên lớp. Nhưng niềm vui chưa được bao nhiêu đầu đã nặng vì phải nghĩ chuyện làm sao để nói dối được mẹ. Hay trước tiên cứ giả vờ cho người khác mượn rồi tiếp đến lại lần nữa tính tiếp? Nhưng có khi nào mẹ sẽ nghĩ tôi chân ngoài dài hơn chân trong không? Mẹ đi chợ xa xôi chẳng có xe mà đi, tôi còn vác xe đi chỗ khác nữa?..
Mẹ không phải người nhỏ nhen nên chắc chỉ có mỗi tôi lo sợ vậy thôi. Kệ đi vậy, cứ điện cho mẹ trước rồi sau lại tính!
Vào chỗ ngồi của mình, nhìn qua khu vực lớp đông đúc, xác nhận không ai thèm để ý đến mình rồi tôi mới lôi đi động mới cóng ra xem xét. Chỉ vài tính năng nghe gọi vớ vẩn cùng ba trò game nhàm chán nhưng đủ khiến tôi nghiên cứu say mê. Hôm qua tôi không dám bỏ nó ra xem vì sợ bị nghiện không học hành gì được, đấy, đúng là suy nghĩ chính xác! Xem hôm nay đi, vừa mới lôi ra nghịch mấy phút tôi đã quên luôn mục đích ban đầu rồi!

Để con rắn ngu ngốc tự cắn vào đuôi mình, tôi thoát ra màn hình chính, ấn số của mẹ gọi đi. Giờ vẫn còn sớm, chắc mẹ chưa ra khỏi giường đâu. Nhưng mẹ chỉ nằm cũng chẳng ngủ được mấy, tôi gọi một chút cũng không sao.
Một lúc lâu sau mới có người bắt máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói gấp gáp: *"Con à? Có chuyện gì đấy?"*

"Mẹ!" Tôi luống cuống, lần đầu được dùng chính điện thoại của mình để nói chuyện đúng là hơi bị hồi hộp. Xen lẫn hồi hộp còn có tiếc

https://tieulun.hopto.org

tiền nữa chứ, tôi phải nói nhanh rồi kết thúc mới được! "Con đem xe đạp đỏ cho bạn mượn xíu, bạn con hỏng xe giữa đường!"

"Vậy à?" Mẹ ậm ừ *"Được! Mẹ biết rồi! Còn gì không con?"*

"Không ạ, mẹ ăn sáng chưa?"

"Mẹ ăn bây giờ, con học đi nhé.."

Tút.. Tút.. Tút...

Tắt rồi!
Còn nhanh hơn tốc độ nghe của tôi nữa!
Thôi không sao, mẹ biết nội dung cơ bản là được rồi! Tôi cười với cái màn hình tối đen, sung sướng định cất điện thoại vào cặp. Nào ngờ đúng lúc này, cổ tay bị bắt lấy, tiếng cười như có như không vang lên ngay bên tai: "Quá láo! Có điện thoại mà dám giấu tôi, bắt tôi mỗi ngày đều phải viết menu ra giấy!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 39: - Số Điện Thoại Của Tôi Là Hàng Đặc Biệt!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc Bảo!
Chính là cậu ta chứ còn ai nữa!
Ngang nhiên nắm tay con gái nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật, cậu ta nghĩ bản thân là cái gì của tôi mà tự tiện quá vậy?

"Né ra!" Tôi hất tay cậu ta ra, nhưng Quốc Bảo vẫn nắm chặt như keo dính chuột vậy, nhất quyết không buông.
Động tĩnh bên này kéo theo rất nhiều những ánh mắt không vui hướng về phía chúng tôi. Thậm chí trong những ánh mắt ấy còn ẩn chứa rất nhiều cây kim tàng hình, ghim chặt vào cổ tay ***đang được*** hot boy nắm lấy của tôi.
Đấy, của các vị tất!
Lại mà hưởng và tha cho tôi đi!
"Số của tôi là thứ quý giá, cậu nghĩ ai muốn cũng được phép lấy à?"

"Số của cậu quý giá?" Cậu ta cười khẩy, sự khinh bỉ hiện rõ trên mặt "Thôi nghỉ đi má, người ngồi trong lớp ba ngày không ai hỏi thăm như cậu quý cái khỉ gì?"

https://tieulun.hopto.org

"Không quý mà Quốc Bảo lại muốn có?" Tôi nhếch môi mỉa mai lại "Ý cậu thế nào đây?"

"Tiện cho việc nhắn tin gọi món!" Cậu ta xua ngón tay, nhất quyết phải giành cho được điện thoại của tôi lấy số.

Tôi chắc chắn không chịu thua kẻ khùng này, giấu giấu giếm giếm, muốn nhét luôn vào cặp cho rồi. Cậu ta giữ được một tay, lại vươn tay kia ra muốn kìm cả người không cho phép tôi vùng vẫy. Bên eo đột nhiên xuất hiện một luồng nhiệt lớn làm tôi chưng hửng, giật nảy hết cả mình. Trợn mắt nhìn Quốc Bảo, cậu ta cũng trợn mắt nhìn lại tôi theo kiểu trêu ngươi, nhưng sau đó thì không thể.. vì lúc này cậu ta mới nhận ra tư thế của chúng tôi đang vô-cùng-xấu-hổ!
Quốc Bảo tràn sang ghế của tôi, một tay cậu ta nắm lấy tay tôi, tay kia đang cố gắng với điện thoại, và để kìm giữ tôi lại cậu ta dùng một cách ngu ngốc cực kì: Ôm lấy eo tôi. Nửa thân người Quốc Bảo đè hẳn lên người tôi, hơi thở và hương thơm dìu dịu từ người cậu ta bung tỏa, xuyên thẳng qua màng não, làm tôi chấn động. Gương mặt gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, sự ngại ngùng tăng theo cấp số nhân. Mặc dù tôi chưa cắt kính, những thứ tôi thấy ở cậu ta mờ mờ ảo ảo, nhưng hormone trong người vẫn làm máu nóng sục sôi. Vội vã đẩy Quốc Bảo ra, tôi nạt: "Phiền phức!"

"Đưa điện thoại đây!" Quốc Bảo chẳng cảm thấy chuyện đó phiền tí nào, cậu ta còn sung sướng cười nữa cơ. Nhăn nhở chìa tay trước mặt tôi, Quốc Bảo tiếp "Nhanh lên! Tôi không thích phải viết ra giấy đâu!"

"Lười vừa thôi!" Tôi quyết tâm nhét điện thoại vào cặp. Đúng lúc này Quốc Bảo nhào qua, cướp nhanh như gió!

https://tieulun.hopto.org

Gớm, nhanh quá thể! Tôi còn chưa kịp định hình được bất kì điều gì đã thấy tay lạnh toát, trống trơn rồi! "Làm trò gì đấy? Đừng có cướp đồ của người khác!"

"Có cướp cũng không thèm thứ nát bét này!" Cậu ta khinh thường, nhoay nhoáy bấm số, một hồi chuông dai dẳng vang lên. Xong rồi, tên khốn này lấy được số của tôi rồi! "Xong việc, số của tôi mới gọi là quý, lắm người còn dùng tiền mới mua được số của tôi đấy!"

"Cái gì? Làm như.." Ấy, khoan.. Dùng tiền mua á?
Hơ, hay ghê! Vậy cậu ta tự nguyện cho tôi, tôi có được đem bán qua lại cho người khác không? Ồ, hay đấy, khéo khi còn được một khoản lớn! Ngon đấy, nhìn cậu vừa mắt hơn ngày thường rồi đấy!

"Ê này, tự dưng tôi thấy rét quá.."

"Rét là đúng còn gì, tháng 12 đến nơi còn không rét? Rõ dở hơi!"

"Mở mồm là mắng chửi, có tin tôi khóa miệng cậu lại không?"

"Không muốn nghe chửi còn cứ vác xác qua trêu người ta làm gì? Đồ cuồng M!"

https://tieulun.hopto.org

"..."

Xong rồi!
Công cuộc làm ăn của tôi có thể chính thức bắt đầu rồi!
Không ít đứa con gái trong lớp nhìn thấy lúc Quốc Bảo lấy số của tôi, biết tôi có số điện thoại của cậu ta nên săn đón tôi ác hẳn! Lúc tôi một mình đi vệ sinh, một đám lô nhô chặn đường tôi trong đó muốn cướp điện thoại "xin đểu" số cậu ta. Nhưng màn đánh hội đồng vừa kết thúc hôm qua sao tôi để nó tái lại nhanh vậy được? Thế là với tài tiên liệu, tôi đã cất máy trên lớp - chỗ có Quốc Bảo canh phòng - và tay không đi xuống đây. Sau khi khám chán không ra kết quả, chúng gầm gừ đe dọa: "Sau giờ học không nôn ra đây thì đừng có trách!"

"Quốc Bảo mà biết mấy bạn như thế này có chết cậu ta cũng không thèm nhắn tin lại đâu!" Tôi gật gù, cười khẩy "Bạn tôi cũng kén lắm chứ chẳng phải vừa!"

"Bạn?.." Mấy cô nàng thi nhau hỏi lại, thì tất nhiên không tính bạn bè thân thiết gì, nhưng chúng tôi cùng bàn cùng lớp, vậy cũng có thể dùng từ kia được rồi đúng không? "Nó bảo nó bạn cậu ấy kìa!"

"Khéo thế ấy, cậu ấy chủ động đòi lưu số vào máy nó mà!"

"Ơ, vậy làm sao?"

"Hải Dương, cậu muốn thế nào?"

https://tieulun.hopto.org

"Cho số đi mà, chúng ta dù gì cũng cùng lớp.."

"Vậy à?" Tôi gật đầu, chỉ vào cô nàng nói ra mấy chữ *cùng lớp* mà rằng "Thế sau giờ học gặp tôi nhé, tôi sẽ bảo cho!"

"Được!"

"Một mình!"

"Được! Được!"

"Hải Dương.."

Nhanh chóng phủi tay thoát khỏi đám đông, mấy người kia ngại Quốc Bảo nên cũng không xuống tận chỗ tôi đeo bám. Nhưng mấy cô gái khác trong lớp - và dường như có cả mấy người lớp khác, khối khác nữa - thì không. Họ thấy tôi được cậu ta chủ động lưu số liền ôm tâm lý ăn may, lân la đến làm quen đòi xin số để tiện bề tâm sự. Quốc Bảo chỉ cười khẩy, nhìn lên cũng lười, cứ cắm cúi mà chơi game trên điện thoại của mình mãi.
Bất lịch sự đến thế là cùng!
Không hiểu người kiểu này họ nhìn thấy cậu ta tốt ở chỗ nào nữa?

https://tieulun.hopto.org

Tôi nhíu mày vẩy khô tay, ôm trong lòng sự mờ mịt với toàn thể nhân loại, ngồi vào chỗ của mình, tiếp tục sự nghiệp học hành vô cùng vĩ đại..

Trời ạ, mấy hn wattpad làm sao ấy các nàng ạ, mị up lên mà không đọc được 😢😢😢

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 40: - Dám Dùng Tôi Để Kinh Doanh? Cậu Giỏi Lắm!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau tiết cuối cùng, cô nàng được tôi chỉ định ở lại một mình thật. Chắc cả đám cử riêng cô nàng ở lại để lấy thông tin từ tôi, sau khi lấy được rồi sẽ chia đều tình báo cho cả bọn. Nhưng làm sao đơn giản vậy được, nếu cô bạn này mà hé miệng thì số điện thoại Bảo cục cưng sẽ mất giá mất! Chuyện kinh doanh của tôi đổ sông đổ bể mất thôi!
Vậy nên khi chắc chắn bên cạnh không còn ai, tôi gõ gõ bàn yêu cầu cô nàng ngồi chỗ Quốc Bảo nói chuyện. Cô nàng kích động đỏ mắt, vừa ngồi xuống đã sung sướng đến mức rên rỉ (?). Khó hiểu! Nhân loại quá khó hiểu!

"Cậu thích cậu ta lắm à?" Tôi trầm ngâm hỏi, còn cẩn thận lấy giấy bút ra ghi chép "Vì sao thế? Tôi thấy ngoài cái mã ra cậu ta được nước gì nữa đâu?"

"Vậy mới nói cậu không hiểu chuyện tình cảm! Mắt cận đầu to chỉ cắm đầu vào học!" Không ngờ cô bạn này lại rất hiện đại, ngay lập tức tâm sự với tôi đủ 3000 điều hiểu biết về Quốc Bảo. Từ chuyện gặp gỡ với cậu ta thế nào, ấn tượng ban đầu ra sao, cho đến vấn đề rơi vào lưới tình với cậu ta, mỗi ngày đều quan tâm sở thích, sở ghét, những chuyện cậu ta thường làm..

https://tieulun.hopto.org

Mọi thứ liên quan đến cái tên "Quốc Bảo" đều được nói ra một cách trân trọng vô cùng. Tôi nghe thôi đã đủ cảm thấy nhức não rồi!
"Ủa? Cậu ghi lại làm gì đấy?"

"Viết sách đó!" Tôi gật đầu, những cái này kiểm chứng xong bán chắc cũng được chút ít chứ? Tôi sẽ viết cuốn *Những điều cần biết về Quốc Bảo* và đem in hàng loạt, bán cho những người có yêu cầu. Dĩ nhiên ngoài những thứ tập hợp được tôi sẽ tư vấn thêm phương pháp cua cậu ta. Nhưng phương pháp đấy chỉ là do đứa chưa yêu ai như tôi tự nghĩ ra thôi, có tác dụng hay không tôi không biết đâu nhé!
"Sau này xuất bản cậu ủng hộ nhớ!"

"Sách về Quốc Bảo à?" Cô bạn chớp chớp mắt "Có in ảnh chứ? Nếu có in ảnh tôi mua liền!"

"À..." Còn có cái này! Nhưng ảnh lấy sao được khi mà điện thoại tôi không có chức năng chụp hình? Chết thật! Việc buôn bán tốt thế lại không theo được à? "Cứ bình tĩnh! Sau này ra mới nói tiếp!"

"Được được!" Cô bạn gật đầu, lúc này mới vào vấn đề chính "Vậy còn số điện thoại.."

"Ngoài kia nhiều người muốn thế, cậu nói nếu như ai tôi cũng cho số thì cậu cua được người không?" Tôi thở dài, gấp sách lại làm ra vẻ thấu hiểu "Tôi muốn đưa số điện thoại này cho mình cậu, cậu nghĩ thế nào?"

https://tieulun.hopto.org

"Được hay sao?.."

"Sao lại không được?" Tôi nháy mắt cười "Tôi có cách, nhưng nói cho cậu biết, số điện thoại không miễn phí đâu nhé!"

"Cậu điên à? Muốn bắt tôi bỏ tiền ra mua á?"

"Lấy được số, còn được tôi nói tốt trước mặt Quốc Bảo, cậu không thấy ổn à?" Tôi tư vấn thêm hình thức khuyến mãi, ánh mắt cô bạn đang tối sầm bỗng dưng tươi tắn hẳn lên "Thế thôi để tôi đưa cho người khác!"

"Không! Tôi lấy, tôi lấy!" Cô nàng lập tức xua tay "Nhưng đừng đắt quá nhé!"

"Rẻ thôi, mỗi ngày 20k!" Tôi giơ một ngón tay lên "Một tuần 140k, nhưng cậu là người đầu tiên, tôi chiếu khấu còn 100k thôi!"

"Sao lại một tuần?"

"Một tuần không tán nổi cậu ta thì bỏ cuộc cho rồi!"

https://tieulun.hopto.org

"Cũng đúng.."

"Nhưng có hai điều cậu cần phải ghi nhớ rõ.." Tôi từ từ dặn dò, mỗi một câu giọng điệu lại hạ thấp hàm ý đe dọa "Thứ nhất, cậu không được phép nói cho ai rằng tôi đã cho cậu. Thứ hai, nếu bỏ cuộc cậu phải giữ bí mật số của Quốc Bảo, không cậu ta mà biết cậu làm lộ thì cậu chỉ có nước ăn hành!"

*

Vụ giao dịch đầu tiên thành công vang dội làm tôi cười như nở hoa suốt bữa ăn trưa. Chẳng biết cô bạn này có làm như lời tôi nói, giữ bí mật gì gì đó hay không nhưng dù sao cũng lãi được 100 nghìn, thế là sướng rồi!
Quốc Bảo đúng là Quốc Bảo! Có giá trị to lớn ra phết!
Ăn uống xong xuôi, tôi thảnh thơi đi về lớp nghỉ ngơi. Như thường lệ Quốc Bảo vẫn không thấy bóng dáng đâu, nhưng lại xuất hiện một người khác. Bạn gái này tôi không quen đâu, đừng làm như chúng ta thân lắm, còn ngồi vào chỗ của tôi, chớp mắt cười với tôi nữa chứ! Nhưng hành động sau đó của cô nàng đã làm tôi thay đổi hẳn thái độ, không biết cô bạn kia sau khi lấy được số đã làm gì mà bạn gái này dúi vào tay tôi 100k sau đó hí hửng chìa tay đòi lấy số. Tôi nhìn tờ tiền xanh lét, lòng tham không đáy nổi lên, sau khi kéo người hỏi thêm một lốc thông tin về Quốc Bảo thì cũng cho cô nàng số rồi để cô nàng đi.

Suốt buổi chiều hôm ấy việc làm ăn của tôi tốt ra phết, đúng chuẩn gian thương có khác, buôn bán thông tin cũng đủ khiến tôi lời to, còn nhàn hạ nữa chứ! Hơn hết, tôi thu thập được quá nhiều điều bọn họ biết về Quốc Bảo nữa cơ, thậm chí đám con gái này còn đáng sợ

https://tieulun.hopto.org

đến mức biết cả cậu ta thích mặc quần chip gì mỗi ngày!
Đấy, sức mạnh mãnh liệt của tình yêu là từ đấy mà ra chứ đâu. Chậc chậc, gớm quá nhỉ, tôi mà có đội ngũ fan cuồng thế này chắc tôi đau đầu chết mất. Có lẽ chính vì thế mà Quốc Bảo luôn dửng dưng trước bọn họ, ai tới làm quen bắt chuyện cũng vì sợ phiền mà né xa. Ha ha, nhưng sau khi kết thúc hành động ngu ngốc là lấy số điện thoại của tôi thì cậu ta sẽ không bình tĩnh được như mọi ngày nữa đâu. Bị hàng loạt thiếu nữ trái tim yếu mềm, miệng ngọt như mía nhắn tin, xem cậu ta xử sự thế nào!

Gấp lại cuốn sổ dày đã ghi gần hết những mấy chuyện, những sở thích, sở ghét, những đặc điểm.. liên quan đến Quốc Bảo. Cuốn sách liên quan đến cậu ta xuất hiện trong đầu, tôi im lặng sắp xếp lại thông tin, sau đó lấy giấy nháp ra bắt đầu viết phần lời giới thiệu. Nhưng nếu sách chỉ có văn không thì không hấp dẫn, tôi nên làm cách nào để lấy được ảnh của cậu ta nhỉ? Hơn hết còn phải là ảnh độc chưa ở đâu có, toát hết lên được vẻ đẹp của cậu ta nữa kìa! Chậc chậc, coi bộ việc này là khó nhất này, khó còn hơn lên trời nữa! Nhưng khó thì cũng phải cố nghĩ ra cách, ai bảo tôi quyết chí rồi làm gì!

Thở dài một hơi, tôi gấp gọn lại sách vở, định tập trung chú định học tập để còn trở về nhà cho sớm chợ. Nhưng buồn bã thay, việc buôn bán của tôi vừa mở hàng đã sớm phải kết thúc. Quốc Bảo không-bao-giờ-đến-lớp-sau-12h-trưa đột ngột xuất hiện, cậu ta rẽ qua đám đông, lao đến trước mặt tôi, bóp cằm tôi mà nghiến răng nghiến lợi: "Cậu đang coi tôi là trò đùa của cậu đấy phải không?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 41: - Nụ Hôn Gián Tiếp.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cả đám trong lớp trố mắt nhìn cậu ta làm trò con bò, giáo viên đang ra ngoài nghe điện thoại nên họ càng được thể nói nhiều, nói to hơn nữa. Quốc Bảo bị nhìn nhiều chắc cũng phải thấy ngại chứ, cậu ta đổi chỗ nắm, chuyển sang kéo áo tôi, xách tôi lên như xách một con mèo: "Ra ngoài nói chuyện!"

"Lấy sách đã!" Tôi hậm hực muốn hất tay cậu ta nhưng cả người dường như đã bị nhấc bổng, vùng vẫy cũng khó vì đống bàn ghế này cản trở quá đi! "Mất hết ai đền?"

"Tôi đền!" Cậu ta hừ mũi nhưng vẫn để yên cho tôi ôm cặp lên, theo cậu ta ra ngoài "Đi nhanh!"

"Còn chưa xin phép cô nữa.."

"Lắm lời!"

https://tieulun.hopto.org

Không đợi tôi chuẩn bị thêm bất kì thứ gì, kể cả tâm lý, Quốc Bảo lôi tôi đi xềnh xệch chẳng thèm thương hương tiếc ngọc gì cả. Vì chỗ này gần với sân thượng - địa bàn nhà cậu ta - nên Quốc Bảo quyết định kéo tôi lên vườn cây xanh trên đó. Trời đã ngả chiều nên màu mây tím biếc. Những sắc dịu nhẹ như tấm gương soi chiếu rọi vào tâm hồn đen sì sì lúc nào cũng nghĩ đến tiền của tôi. Nhìn ngang qua, sườn mặt đẹp mắt của Quốc Bảo lại càng khiến tôi chột dạ và.. sung sướng hơn nữa. Ha ha, bị khủng bố tin nhắn rồi đúng không? Cho cưng nếm thử một phần nỗi đau đớn mà chị đây phải chịu đựng!
Những chòm cây xanh um, hàng hoa um tùm nở bung những cánh trắng hồng xinh đẹp. Quốc Bảo đi đến tận góc khuất cuối vườn, vươn tay thả phịch tôi xuống dưới. Nhìn tôi nhăn nhó cậu ta có vẻ vui lắm, khoanh tay xem trò hề, đôi mắt đen sẫm híp lại cực kì đáng ghét.

"Dám dùng tôi để kinh doanh?" Cậu ta nghiến răng nhắc lại, vốn từ của Quốc Bảo có vẻ ít, mỗi câu hỏi đi hỏi lại. Này, cậu có thể dùng từ khác để nội dung giữ nguyên nhưng câu cú thay đổi không? Tôi nghe mãi cái này còn chán nói gì độc giả! "Gan cậu dạo này to lắm rồi!"

"Vì cuộc sống khắc nghiệt thôi!" Tôi nhún vai làm ra vẻ vô tội "Tôi cũng đâu muốn thế?"

"Không muốn mà dám bán cho hết đứa này đến đứa khác?" Cậu ta gần như gào lên, sà xuống chỗ tôi đang ngồi mà hét vào mặt tôi. Ấy dà, đừng lỗ mãng, đừng nóng vội, cậu đang tự hủy hình tượng đó cục cưng à! "Chống chế hay lắm, cậu bán bao nhiêu tiền?"

https://tieulun.hopto.org

"Mỗi đứa 100k!" Tôi thành thật khai báo "Muốn chia % hả?"

"Cậu làm như ai cũng nghĩ giống mình!" Cậu ta hừ mũi, coi thường "100k! Số của tôi mà rẻ mạt như thế?"

"Cậu ngốc lắm! Tôi bán để lấy số lượng nên phải để giá rẻ chứ!" Tôi xua tay khinh thường "Với lại đâu phải ai cũng có sẵn đống tiền như cậu, thế là mức trung bình khá rồi! Mua cái thứ gì đâu cũng 100k, rõ dở hơi!"

"Này cậu tự coi rẻ thượng đế của mình đấy à?" Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, ném ra cái điện thoại của mình "Kiếm kha khá đấy nhỉ, tất cả số điện thoại và tin nhắn vẫn còn trong máy, làm cách nào để họ im hết đi thì làm!"

"Ai biết làm thế nào?" Tôi trợn mắt, mới dùng điện thoại có một ngày à, kinh nghiệm tôi non lắm, đến cả số tổng đài là gì tôi còn chưa biết đâu! "Điên à? Cậu không nhắn lại họ tự biết thôi chứ gì!"

"Cậu nghĩ ai cũng dễ dàng thế hả?" Cậu ta khinh thường, ngả người ra sau. Quốc Bảo rút từ trong túi áo ra một bao thuốc lá (?), lấy một điếu đưa lên miệng "Từ bỏ đơn giản thì không phải phụ nữ!"

"Kinh tởm!" Tôi phẩy tay, Quốc Bảo còn chưa châm lửa mà tôi đã cảm thấy mùi thuốc khủng khiếp rồi! "Hút thuốc thì né chỗ khác!

https://tieulun.hopto.org

Phắn đi!"

Cậu ta không nói gì, ánh mắt sắc bén đưa sang nhìn về phía tôi. Cái nhìn này khác hẳn cái nhìn cợt nhả mọi khi, nó khiến tôi rùng mình, cảm nhận được sự nguy hiểm đang kề cận. Gương mặt đẹp của Quốc Bảo sát lại gần, bằng tốc độ chóng mặt, cậu ta đưa tay bóp lấy cằm tôi, thì thầm bằng thứ giọng trầm đáng sợ: "Tôi dung túng cậu quá nên cậu trèo lên đầu lên cổ tôi ngồi đúng không?"

"Ha ha ha.. Đùa gì vậy?" Đúng là khi ở cạnh tôi cậu ta cũng không giống *đại ma vương* như lời đồn lắm.. Nhưng nói dung túng gì đó, trời ạ, cậu có biết xấu hổ không đấy? "Trèo lên có mà gãy cả cụm, tôi không chơi dại đâu!"

"Biết tiến biết lùi, con người cậu cũng gớm lắm!" Quốc Bảo không thả tôi ra, cậu ta dùng ngón tay kẹp lấy điếu thuốc trên môi, bóp miệng tôi một phát rồi ngay lập tức đặt điếu thuốc kia vào miệng tôi!
Má!
Mất vệ sinh vừa!
Vừa ngậm xong bắt ai ngậm?
Cậu có còn là con người nữa không? Mau bỏ tay cho tôi nhổ phì thứ này ra đi!
"Hút thử xem, vị bạc hà, không gây nghiện đâu mà lo!"

"Ông èm.." Tôi lèm bèm muốn dùng đầu lưỡi thả nó ra ngoài, lừa ai chứ? Không nghiện, cậu xem tôi là trẻ con ba tuổi à mà phun ra câu ngu ngốc ấy?
Nhưng chẳng ngờ cậu ta càng ra tay càng ác độc, bóp chặt miệng khiến quai hàm tôi phát đau "Ư.."

https://tieulun.hopto.org

"Nếu như cậu ngoan ngoãn ngậm lấy.." Cậu ta híp mắt "Tôi sẽ tha thứ cho vụ cậu đem số điện thoại tôi đi bán, sau này cậu muốn bán cho ai cũng không thèm quan tâm nữa!"

"..." Tôi nhìn cậu ta một cái, người này buông lỏng tay hơn, tần ngần một chút, tôi hầm hè "Ngậm! Là cậu bảo ngậm thôi đấy nhé!"

"Lắm lời!" Cậu ta lôi bật lửa ra "Châm một cái chụp ảnh! Không cần hút!"

"Chụp để lấy bằng chứng uy hiếp tôi à?" Tôi lôi điếu thuốc ra, chồm lên với điện thoại của Quốc Bảo "Cậu cứ mơ đi!"

"Thì cậu chụp lại tôi là được!"

"Điên! Cậu cá biệt sẵn rồi, còn tôi là học sinh ngoan hiền đó!"

Cậu ta bĩu môi xong cũng không nói gì thế, gật đầu ý bảo tôi đưa thuốc lên đi. Mùi bạc hà thơm thơm dịu dịu, thanh mát như hơi thở đầy thanh xuân của cả hai. Học cách kẹp thuốc giữa hai ngón tay, tôi chậm chậm đưa nó lên bên môi. Ánh tà dương phía sau lưng rực rỡ xinh đẹp, ngọn lửa hồng trên tay Quốc Bảo cũng diễn lệ không kém. Tôi ngậm điếu thuốc trong miệng, chớp mắt nhìn cậu ta. Quốc Bảo tự dưng dừng khựng lại mọi động tác, cứ im lặng nhìn tôi trân

https://tieulun.hopto.org

trối. Đôi mắt to đen sẫm nay phản chiếu ánh sáng đủ màu từ nền trời, bùng nổ thứ cảm xúc kì lạ gì đó tôi không thể đọc tên.

Bỗng dưng cậu ta đứng phắt dậy, cũng giật mạnh điếu thuốc trên môi tôi, quay người chạy thẳng.

Bóng dáng người con trai ấy xiêu vẹo trong buổi hoàng hôn tươi đẹp, nhanh chóng khuất dần sau những hàng cây, bụi hoa dài dằng dặc. Tôi ngây người nhìn theo Quốc Bảo, vẫn không hiểu mục đích cuối cùng của cậu ta trong chuyện này là gì?
Ngẩn ra một lúc lâu, mãi sau tôi mới nhận ra một chuyện quan trọng. Điếu thuốc đó Quốc Bảo từng ngậm, ngậm chán sau đó chuyển sang tôi.. Vệ sinh gì đó tạm bỏ qua, thứ mà tôi nên quan tâm ngay lúc này chính là: Ông trời ơi! Chúng tôi gián tiếp hôn môi rồi!

**** Bảo cưng đúng là trẻ hư, không nên học bạn Bảo hút thuốc nha các tình yêu của Su*** 💏💏

Lâu không gặp nhớ mng quá à, có ai nhớ tui hông??

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 42: - Thứ Không Nên Nhìn!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Điện thoại của Quốc Bảo vẫn ở đây, vậy có nghĩa là khả năng cao cậu ta sẽ quay lại đúng không?
Tôi bỏ qua suy nghĩ về nụ hôn ngoài ý muốn kia, cầm lấy điện thoại của Quốc Bảo, đi xuống khỏi sân thượng. Lúc này học sinh các lớp đã lục đục rời khỏi khu vực lớp học và bắt đầu đi về cả rồi. Nếu tôi không nhanh nhanh lên kiểu gì chút nữa cũng muộn giờ làm mất thôi. Dù không ai trách cứ vì tôi còn bận đi học, nhưng nhận mức lương cao nhất lại làm công việc nhẹ nhất thì còn ra thể thống gì nữa chứ?

Cô trông xe thoắt ẩn thoắt hiện lại bỏ việc cho người khác chạy đi đâu đó, nên tôi lấy xe xong lập tức về quán ngay mà chẳng thèm chờ đợi chủ nhân của chiếc điện thoại xịn mịn trong cặp mình. Vít tay ga, thoải mái lao trên con đường quen thuộc mà chẳng tốn tí sức lực nào, tôi hào hứng với khoản tiền siêu lớn mình kiếm được hôm nay, cũng ra sức suy nghĩ về "cuốn sách" Quốc Bảo có thể sẽ kiếm được tiền cho mình ngày mai. Vui không để đâu cho hết! Cảm ơn bạn **thân!** Nhờ có cậu mà tôi có thêm một khoản thu không tồi!
Vì trong cặp có hai chiếc điện thoại nên tôi cất hẳn vào trong tủ đồ của nhân viên, cẩn thận khóa lại rồi mới quay qua làm việc. Lúc đang hăng say thì phía trong vang vọng những hồi chuông dài dai dẳng. Chưa quen với việc bản thân cũng sở hữu một em "dế" nên tôi bỏ qua luôn điều đó, mặc kệ nó kêu, cũng kệ luôn những lời thắc

https://tieulun.hopto.org

mắc của mọi người rằng không biết điện thoại của ai reo inh ỏi như vậy.

Xong việc ở quán, tôi lại thong dong trở về nhà, lúc trước có thể không biết có điện thoại, nhưng lúc này, khi mà cuộc gọi cứ chạy tới ầm ầm thì tôi không thể không biết được!
Ai đó gọi cho tôi!
Là một số lạ hoắc!
Quái quỷ, ngoài cô Nguyệt và Mẹ thì có ai biết số của tôi đâu? À thì Quốc Bảo cũng có lưu, nhưng máy cậu ta đây làm sao cậu ta gọi cho tôi được đúng không?

Không dám rút điện thoại ra nghe vì đã tối muộn, tôi sợ cướp ngang giật mất chiếc điện thoại mới nên cố gắng vít về tận nhà. Nào ngờ vừa về đến cổng đã thấy chiếc xe đạp đỏ đã-từng-thuộc-về-tôi nằm chình ình trước cửa! Trong nhà vọng ra những tiếng cười nói rôm rả, niềm vui như thể sắp sửa lan ra khắp thế giới!

"Hải Dương về rồi!" Cô trông xe! Đúng là cô trông xe!
Cô vừa nhìn thấy tôi đã đứng bật lên, vui vẻ chạy ra kéo tôi vào nhà "Đi làm về muộn thế, mau vào ăn cơm đi, mẹ cháu chờ cháu lâu lắm rồi đấy!"

"Sao cô lại ở đây?" Tôi sững người, bật ra một câu không lịch sự cho lắm "Còn mẹ cháu.."

"Con nói chuyện với cô kiểu gì thế?" Mẹ bước ra cửa, nhỏ giọng quở "Không được! Sửa ngay!"

https://tieulun.hopto.org

"Con biết rồi ạ!" Tôi tự thấy mình sốc quá hóa ra lỡ mồm, gãi đầu nói lại "Cô vào nhà đi cô, hôm nay quán hơi đông khách nên cháu làm cố một tí!"

"Ngoan thật chị ạ!" Cô trông xe cười "Đấy, chị có phúc lắm đấy! Thôi, mau vào nhà đi không gió máy!"

"Cô này, gió gì, tôi còn ra ngoài đồng suốt chứ.."

Sau đó hai người họ cùng nhau ngồi xuống bàn, mặc dù mẹ vẫn giữ nếp cũ là ngồi một mình một góc nhưng gương mặt vui tươi lại khiến mẹ khác hẳn mọi ngày. Tôi cũng rửa chân tay, để đồ về chỗ cũ sau đó ngồi xuống bàn ăn cơm.
Thì ra cô trông xe đã về nhà tôi chơi từ chiều, giúp mẹ tôi dọn dẹp vài thứ, còn tâm sự và giúp tôi giải thích về chuyện chiếc xe đạp đỏ vì sao lại ở chỗ cô. Sau khi đưa cho mẹ tôi một khoản tiền để mua lại nó, cô còn đưa qua cả đống đồ ăn lớn để làm quà. Nhà tôi đúng là nghèo thật, nhưng với người nhiệt tình như cô trông xe thì khoản tiền kia mẹ con chúng tôi nhất quyết không cầm. Mãi sau, khi cô uy hiếp sẽ nói hết với mẹ về chuyện xe tôi bị bán đồng nát thế nào tôi mới đành câm miệng, ngậm ngùi nhét tiền vào túi.

Thôi thì cứ lấy, có gì lại mua tặng cô ấy món đồ hoặc chút ít hoa quả, bánh kẹo sau. Cuộc đời còn dài lắm, chút ân tình này sau tôi nhất định trả nổi!

https://tieulun.hopto.org

Tiếng điện thoại vang ầm ĩ làm cuộc hội thoại của ba chúng tôi dừng lại giữa chừng. Tôi chạy đến cặp, mở ra, thấy điện thoại của mình và của Quốc Bảo réo lên cùng lúc. Chúng tôi không thân nên dĩ nhiên tôi sẽ không nghe máy hộ cậu ta, thế nên tôi tắt màn hình, cầm điện thoại của mình nhấc máy. Vẫn là số lạ gọi từ chiều, không hiểu ai mà kiên trì dữ vậy!

"Alo?"

"Gọi cậu từ bao giờ mà bây giờ mới nhấc máy?" Giọng Quốc Bảo thiếu kiên nhẫn gào thét bên kia đầu dây. Vô lí hết sức, điện thoại của tôi tôi thích thì nghe, không thích thì thôi đấy làm gì được nhau nào?
Nhưng.. Cậu ta nhớ số tôi kìa! Mới xem qua một vài lần đã nhớ! Quốc Bảo, ra cậu không ngốc giống như bề ngoài!
"Điện thoại của tôi đang ở chỗ cậu chứ gì? Cấm xem, sáng mai nhớ mang đi cho tôi!"

"Chả báu lắm!" Tôi bĩu môi chỏng lỏn. Gớm chết, còn đòi giữ bí mật, nếu muốn bí mật thì sao cậu không cài mật khẩu đi? Có mật khẩu, mã hóa các loại thì dù người ta có muốn cũng không mở nổi!
"Thế thôi chứ gì? Tạm biệt nhé!"

"Chưa xong!" Cậu ta nghi hoặc gọi với lại *"Cậu làm tôi nghi lắm! Nhất định cậu sẽ xem! Cấm! Ai mà động vào điện thoại của tôi là chết chắc đó! Nói cho cậu biết! Chết đó! Chết.. CHẾT T T T.."*

https://tieulun.hopto.org

Tôi cúp ngang luôn!
Chết cơ à? Hệch, làm như chị đây gà mờ không biết gì ấy!
Đã thế tí tôi vào xem mọi ngóc ngách cho coi, nắm được thóp gì đó của cậu ta thì sợ gì không uy hiếp ngược lại được người này? Đằng nào cũng mang tiếng, tôi làm luôn để vừa được tiếng vừa được miếng nếu không thì buồn lắm nè!

Dọn dẹp xong xuôi, cô trông xe tạm biệt hai mẹ con tôi rồi lên đường trở về nhà. Chúng tôi vui vẻ nói chuyện về cô một lúc rồi ai làm việc nấy, mẹ xem lại đống rau dưa lần cuối để mai mang ra chợ bán sớm rồi đi tắm. Tôi đợi mẹ tắm trước, trong thời gian đó sẽ đem sách vở ra học và ôn luyện đề.
À, đấy là bình thường thôi, còn hôm nay bất thường, ngay khi mẹ ra khỏi cửa tôi đã lấy máy của Quốc Bảo ra, màn hình đen sì sang chảnh đập vào mắt khiến tôi choáng váng thật sự. Cái điện thoại đời mới này có giá bằng cả gia tài của hai mẹ con tôi đấy, rủi rơi phát vỡ màn thì chắc tôi làm cu li cho cậu ta hết ba năm cấp III cũng không trả hết nợ mất!

Vậy là với tất cả sự thành kính với thần tài, tôi nâng niu chiếc điện thoại cực kì. Gạt mở màn hình, những cuộc gọi nhỡ và tin nhắn thi nhau nhảy tới ào ạt. Đây không phải chuyện riêng của tôi nên tôi sẽ không xem, cái mà tôi muốn kiểm tra là cậu ta có chơi game gì bất thường hay không, có chụp tấm ảnh nào kì quái hay không, trong máy có video gì không thể để người khác biết hay không.. mà thôi. Lướt thử hết những trò chơi ngu ngốc trong máy, mẹ ơi, hấp dẫn chết người, nếu để tôi chơi chắc cả ngày không biết chán quá! Không được, tôi là con người của Đảng, luôn phấn đấu vì nhà nước, vì sự tiến bộ của xã hội. Những thứ đam mê này không cám dỗ được tôi đâu! Tuyệt đối không!
Tiếp theo là kiểm tra bộ nhớ trong, mở hết các tệp không có gì bất thường cả, cũng không thấy video nào có thông tin lạ lùng.

https://tieulun.hopto.org

Cuối cùng, tôi vào phần bộ sưu tập, xem ảnh ọt của cậu ta thế nào. Nhỡ đâu Quốc Bảo trông ngời ngời vậy thôi nhưng thật ra là cậu trai có trái tim thiếu lữ, chuyên thích chụp ảnh mặt mèo mặt thỏ các thể loại? Ấy dà, vậy thì vui lắm nha!

Nhưng trái ngược với suy nghĩ của tôi, bộ sưu tập của cậu ta chẳng có cái ảnh tự sướng nào hết! Chỗ nào cũng toàn tranh là tranh, đủ các thể loại từ tranh sơn dầu, sơn mài cho đến màu nước, màu chì.. Điểm chung duy nhất của chúng là đều đẹp đến mức khiến người ta muốn nín thở luôn chứ chẳng vừa!
Không ngờ đó nha, bạn Quốc Bảo đẹp trai lại có sở thích cao quý nhường này! Bảo sao mỗi lần cậu ta vẽ cái menu lại đầy tính nghệ thuật như vậy, ra là có tố chất!
Tôi say mê lướt đi lướt lại những bức tranh đó mà xem, mỗi lần xem đều có những xúc cảm rất khác. Càng lúc ham muốn thôi thúc được ngắm tận mắt, sờ tận tay những bức tranh này càng lớn, khiến tôi khó kiềm chế nổi. Cắn răng định thoát ra, đột nhiên một bức ảnh đập vào mắt khiến đường nhìn của tôi bị níu giữ.

Đúng vậy, đó là một bức ảnh, bức ảnh duy nhất trong điện thoại của Quốc Bảo.
Trong nền trời xanh thẳm không một gợn mây, cậu ta mặc áo sơ mi trắng, nụ cười trên môi vương những nét phong trần rất lạ. Sự khoáng đạt và tùy ý đong đầy đáy mắt, những sợi tóc đen nhánh xinh đẹp bị ánh nắng chiếu qua, lòa xòa hai bên má..
Sự hòa hợp của người và cảnh dường như đã tới vô cùng. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được một cách sâu sắc sự rung động đến từ đáy tim.

Thì ra, Quốc Bảo đẹp đến nhường này..

https://tieulun.hopto.org

Nếu như lấy được tấm ảnh này rồi in ra cho vào sách của tôi thì đảm bảo nó sẽ bán đắt như tôm tươi!
Nhưng kinh doanh số điện thoại đã bị cậu ta cho ăn hành rồi, nếu mà tự ý lấy ảnh của cậu ta, chắc cậu ta băm viên tôi quá!
Điện thoại của tôi chỉ là đồ đời cũ nên không có cách nào tải nổi bức hình này về. Thế nên tôi chỉ còn nước tiếc nuối mặc kệ nó ở đó, chết chìm trong câm lặng mà chẳng được chủ nhân đoái hoài.

Lướt thêm một lượt nữa, xác nhận không còn bức hình nào tương tự tôi mới thoát ra. Chẳng có cái khỉ gì gọi là bí mật, vậy mà người này cứ làm quá lên, giấu giấu giếm giếm phát ghét! Tôi bĩu môi nhét điện thoại của cậu ta trở lại, chẳng hề quan tâm đến một dòng tin nhắn thông báo vừa nhảy đến: *"Quốc Bảo, tôi về rồi!*"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 43: - Học Sinh Mới.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm sau vẫn như mọi ngày tôi phóng xe lên trường, vừa đến nơi đã bị Quốc Bảo chặn đường lấy đồ. Cả bánh cả điện thoại đều bị tước đoạt một cách thô bạo, và không hiểu sao, hôm nay người này lại có vẻ hậm hực khó chịu với tôi như vậy. Nể mặt bức ảnh đẹp ngày hôm qua, hôm nay tôi sẽ tha thứ cho cậu ta một lần!

Vào lớp, mọi chuyện vẫn "vui vẻ" như ngày hôm qua, có nghĩa là vẫn có hàng loạt những nữ sinh tìm tôi mua số điện thoại của Quốc Bảo. Tôi không sợ sự đe dọa của cậu ta nên vừa phỏng vấn họ, vừa giao dịch bình thường. Chẳng hiểu hôm nay cậu ta đi tận đâu mà không quay trở lại lớp, đến tận lúc giáo viên bộ môn vào rồi cũng không thấy người.
Bình thường mà, trước đây cậu ta vẫn thường xuyên bùng tiết đấy thôi, ngạc nhiên cái gì chứ?
Tự dặn lòng như vậy, nhưng không biết vì lí do gì khi tự mình lấy vở trong ngăn bàn của cậu ta ra ghi chép, khi nhìn bộ bàn ghế rỗng không bên cạnh.. Trong lòng tôi cứ có chút trống trải kì quái không thể nói lên lời.

*

https://tieulun.hopto.org

Tiết học thứ hai, cả trường xôn xao vì sự xuất hiện của một nhân vật mới chuyển trường nào đó. Không phải học sinh lớp tôi nên tôi cũng không để ý lắm, nhưng khi cô nàng đó chạy từ lớp bên cạnh qua lớp tôi để "chào hỏi" thì dù tôi có muốn nhắm mắt làm ngơ cũng không được nữa!

Người mới đến là một cô nàng!
Xinh như mộng luôn!
Học 10A6, dáng người dong dỏng cao, nuột nà, làn da trắng nõn, mái tóc nhuộm vàng hoe, đôi mắt to tròn đeo lens xanh ngọc cực kì có hơi hướng phương Tây. Đẹp thật chứ! Tôi mà là con trai tôi tình nguyện chết liền dưới chân nàng thơ này nè! Tiếc là giới tính tôi thuộc hệ nữ thẳng, thế nên trong lòng lúc này nhiều ghen tị hơn là ái mộ. Chậc chậc, người ta xinh đẹp mĩ lệ ghê, sau này mình cũng phải cố gắng để được như vậy mới được!
Đám con trai trong lớp không được lí trí như tôi, chúng nó chết mê chết mệt bạn mới đến, xun xoe chạy ra làm quen, đòi add face, bỏ mặc toàn bộ những cô gái khác. Đám con gái trong lớp cũng thể hiện sự ghen tị rõ nét hơn tôi nhiều, qua loa chào hỏi sau đó thi nhau chụm đầu soi mói cô nàng, bĩu dài bĩu ngắn ra vẻ ghét bỏ lắm.

"Phương Anh! Phương Anh!" Hải Đăng kích động đứng lên, nhanh chóng lao ra cửa. Cậu ta ngỡ ngàng không tin vào mắt mình, sau khi người trước mặt gật đầu xác nhận mới cười hớn hở, sung sướng bắt lấy tay Phương Anh mà lắc "Cậu về rồi! Cậu về rồi! Sao cậu không báo cho mình chứ? Vì sao thế? Mình đã rất mong cậu đấy!"

"Ha ha.." Phương Anh có vẻ không ưng ý hành động của Hải Đăng lắm, hất tay cậu ta ra một cách khéo léo rồi nhẹ giọng "Mình về đột xuất mà, cậu biết Quốc Bảo học lớp nào không?"

https://tieulun.hopto.org

"Quốc Bảo?" Giọng Hải Đăng trầm hẳn.
Từ lúc bắt đầu vào lớp 10 đến giờ ngoài vẻ nghiêm túc giả tạo và cười khinh thường tôi còn chưa thấy cậu ta làm những thái độ này bao giờ đâu! Hết vui toét miệng lại bực bội ganh ghét.. Á, nghĩ ra rồi! Có khi nào đây chính là cô gái trong truyền thuyết khiến tình cảm của Quốc Bảo và Hải Đăng rạn nứt không ta?
Ối trời! Hay ho nha! Thế thì chuẩn bị có kịch vui xem rồi! Bấy lâu nay hai người họ nước sông không phạm nước giếng, nhưng giờ nhân tố thứ ba quay trở lai, họ không ganh nhau mới là lạ! Nhất là khi một anh chàng thì vô cùng nhiệt tình còn một anh chàng lại hết sức (giả bộ) chăm ngoan để được ra nước ngoài du học gặp lại cô nàng!

Đánh nhau giành gái hẳn là cuộc đua đáng xem lắm đây, tự dưng lòng tôi khấp khởi mong chờ quá đi mất!

Nhưng nói qua cũng phải nói lại, sợ là khả năng thắng của Quốc Bảo phải lên đến 80 - 90% ấy chứ. Vì người ta về một cái lập tức mặt lạnh với Hải Đăng, chỉ chăm chăm tìm người còn lại. Không cân sức, ầy, khổ thân lớp trưởng, mà cũng đáng đời cậu lắm, ai bảo khinh bỉ tôi lắm vào! Nghiệp quật đó!

"Bác nói cậu ấy học trường này nhưng nhất quyết không cho tôi biết là lớp nào!" Phương Anh dậm chân chán ghét "Tôi chỉ thi được vào A6 thôi, nếu như cậu ấy ở A1 chắc tôi tiếc chết!"

"Tiền của cậu đâu?" Hải Đăng hỏi thẳng "Bố mẹ cậu không biết đường đi à? Quốc Bảo cũng phải tốn một khoản mới có thể đó!"

https://tieulun.hopto.org

"Không! Quốc Bảo nói thích người thông minh!" Phương Anh cười hì hì, mơ mộng "Mình đi du học cũng chỉ để trở nên thông minh hơn thôi! Hẳn là giờ về cậu ấy sẽ chấp nhận mình!"

"Ba người quen nhau hả?" Mấy người xung quanh nhịn hết sức rồi, giờ nhao nhao xen vào "Nói chuyện như thể đã biết nhau từ lâu rồi ấy!"

"Đúng đó! Cậu thích Quốc Bảo à?"

"Thôi đi!" Hải Đăng lập tức xua tay dập tắt tất cả những đồn đoán thất thiệt. Cậu ta xầm mặt gắt gỏng "Thích thú gì? Tí tuổi đầu.. Bố mẹ làm lụng vất vả cho mấy cậu tiền ăn học là để các cậu lên đây yêu đương à? Về chỗ! Học đi!"

Ôi ôi ôi! Đúng là lớp trưởng gương mẫu!
Người đã yêu từ hồi bé tí nay lại dám nói mọi người như vậy đấy!
Đã thế cả đám người kia còn cun cút nghe theo nữa chứ, chậc, không biết đường phản kháng đi à? Ngốc quá!

"Các cậu ấy nói đâu có sai?" Phương Anh chớp mắt, dùng tuyệt chiêu khiến tất cả trai gái trên đời này đều mềm lòng "Ba đứa mình là bạn từ hồi mẫu giáo, mình và Quốc Bảo.. Đã được mấy năm rồi đó!"

https://tieulun.hopto.org

"Trời! Ra là vậy!"

"Bảo sao Quốc Bảo vẫn luôn không yêu ai!"

"Người yêu đẹp nhường này cậu ấy còn cần ai nữa được chứ?"

"Tôi thua rồi! Banzai!"

"Banzaii.."

Tiếng tung hô vang lên khắp bốn phía, Phương Anh e lệ cười, nhẹ nhàng như một cô công chúa được học tất cả những phép chào hỏi lễ độ nhất. Cô bạn đón nhận điều này như một lẽ tự nhiên khiến không một ai bắt bẻ được bất kì thứ gì. Ai nấy xung quanh đều bị Phương Anh thu hút, từ ganh tị chuyển sang đồng cảm rồi sau cùng thấy chuyện thanh mai trúc mã ở cạnh nhau là điều quá bình thường luôn.
Trừ có Hải Đăng, cậu ta tựa như người lạc giữa đám đông vậy. Gương mặt đẹp hóa đá, nụ cười trên môi cứng ngắc, giống như một khúc gỗ được đục đẽo qua loa. Hẳn là trong lòng cậu ta khó chịu lắm..

Giống như.. chính tôi bây giờ.

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 44: - Ai Là Bạn Cậu?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cảm giác này là sao nhỉ?
Người yêu của đứa mình căm thù xuất sắc cũng có thể khiến người ta khó chịu đến thế cơ à? Không thể lý giải nổi! Ở nhiều với phàm nhân tôi bị lây suy nghĩ kì quái của họ luôn rồi!

"Chính là bạn ấy!" Một cô nàng trong lớp chỉ tay về chỗ tôi, Phương Anh nói cảm ơn rồi nhanh chóng chạy qua "Là bạn thân cùng bàn với Quốc Bảo đó!"

"Cậu là bạn thân của Bảo Bảo thật à?" Phương Anh tự nhiên hỏi tôi, còn ngồi xuống ghế bên cạnh một cách hết sức bình thường nữa chứ.
Gớm chết, gọi Quốc Bảo tôi đã thấy quá sức rồi, giờ còn Bảo Bảo, cậu nghĩ mình đang ở trong phim à? Hay đọc ngôn tình Trung Quắc nhiều quá nên lậm luôn rồi?
"Tốt quá! Cuối cùng cậu ấy cũng thoát chướng ngại, có thể kết bạn rồi!"

"Không phải! Chúng tôi đâu có thân.." Kết bạn gì đó thì thôi đi, cậu ta chỉ tài kết thù thôi! Mới đi học đã một mình tả xung hữu đột đánh đám lớp 12 nhập viện cả lũ. Người như cậu ta mấy ai dám thân chứ hả? "Chỉ là bạn cùng bàn đơn thuần thôi!"

https://tieulun.hopto.org

"Không phải!" Phương Anh lắc đầu "Số điện thoại của Quốc Bảo không phải ai cậu ấy cũng cho đâu!"

"Vậy à?" Tôi cười nhạt, cảm thấy ánh mắt người này giống hệt ánh mắt của Quốc Bảo, luôn tự cao tự ngạo, coi mình thượng đẳng hơn người khác.
Điều khác biệt lớn nhất của hai người họ có lẽ là Phương Anh che giấu nó bằng nụ cười thân thiện dễ gần. Còn cậu ta hoàn toàn chẳng thèm để tâm người khác nghĩ gì, cảm thấy thế nào, cứ nghênh ngang trưng nó ra như vậy.
"Tôi thấy số lượng con gái trong lớp có số của cậu ta phải quá bán, thế chẳng phải là ai cũng thân với cậu ta hay sao?"

"Quá bán?" Phương Anh lẩm bẩm, nhìn quanh sĩ số lớp tôi. Sốc chưa, hơn hai mươi nữ, có nghĩa là hơn mười học sinh trong lớp có số của cậu ta. À, dĩ nhiên là do tôi bán, nhưng đừng trách tôi, theo ngôn ngữ của cô bạn trước mặt này thì cứ có số là tính hết! "Thật à? Quốc Bảo đợt này buông thả thế cơ à?'

"Cậu ta sát gái lắm đó!" Tôi gật đầu, quyết định không nói chuyện nữa. Đám người gần đó thấy câu chuyện của chúng tôi lãng dần thi lập tức xen vào hỏi thăm việc của Quốc Bảo lúc nhỏ. Phương Anh rất thoải mái kể hết tất cả, câu chuyện đi càng xa, tiếng cười càng lúc càng vang vọng.

Ngồi ngay cạnh tôi mà nói nên những chuyện đáng xấu hổ của thằng nhóc nào đó dù không muốn cũng vẫn chen vào tai tôi. Nhíu mày không biết dùng cách nào để đuổi khách, tôi đành giả bộ đặt

https://tieulun.hopto.org

hết lực chú ý vào sách giáo khoa nhưng tai cứ dỏng lên nghe đủ thứ chuyện.

Trống vào lớp nhanh chóng vang lên dồn dập, người được mong chờ từ đầu cuối cùng cũng dần dần xuất hiện bên cửa. Quốc Bảo đi rất nghênh ngang, nụ cười trên môi ngạo nghễ vô cùng. Thế nhưng chẳng ai dám cản đường hay yêu cầu cậu ta chỉnh đốn tác phong cả. Đám con gái thì bận hú hét và thì thầm nho nhỏ về sự đẹp trai của cậu ta, đám con trai lại mải mê nhìn theo bóng dáng ấy, thầm hâm mộ sự kiêu ngạo của con ngựa bất kham này.

Hừ, nhìn chỉ thấy đáng ghét mà thôi!

Đã thế còn dám bùng học, để xem chút nữa lớp trưởng mách thầy cậu xoay xở thế nào. Ờ.. Nhưng nhắc mới nhớ, cậu ta chăm chỉ đi học là để được ra nước ngoài tìm người yêu (?), nay người ta đã về rồi, đâu có lí do gì để Quốc Bảo tiếp tục cố gắng đâu đúng không?

Ha ha, hay nha! Không biết chút nữa vào lớp nhìn thấy người đã xa cách thật lâu này cậu ta sẽ có biểu cảm gì? Vui mừng, rơi nước mắt, hạnh phúc..? Hẳn đó đều là những thứ cảm xúc tôi chưa bao giờ được nhìn thấy ở người này, và có khả năng vĩnh viễn cũng không khi nào thấy được cả.
Liếc qua người bên cạnh vẫn đang vừa cười như nở hoa vừa nói chuyện mà không hề có ý định về lớp. Tôi không nhắc nhở vì chẳng phải việc của mình, nhưng Hải Đăng - lớp trưởng kiêm người đứng trong mối quan hệ tay ba phức tạp này thì khác. Cậu ta đi về phía Phương Anh, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi xua tay yêu cầu giải tán: "Về chỗ mau, giáo viên vào rồi! Cậu nữa, về lớp đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Sao phải về?" Phương Anh vẫn chưa nhìn thấy Quốc Bảo, cũng giống như Quốc Bảo đang mải nghênh ngang chẳng thấy được ai cả. Cô bạn chu môi, đáng yêu chớp mắt "Không thích, người ta muốn chờ Quốc Bảo!"

"Chờ gì?" Hải Đăng không vui, phẩy tay "Mau đi đi, mới về ngày đầu đã bùng tiết, cậu có tin tôi báo bác cho cậu đi luôn khỏi về không?"

"Hải Đăng là đồ xấu xa!" Phương Anh đứng phắt dậy, híp mắt hét lớn. Cô nàng vùng vằng ra khỏi chỗ, chạy giật lùi "Nhớ mặt đó!"

"NÀY!" Bước không nổi ba bước đã suýt va phải một người vừa đi vào tới nơi. Người đó né ra để mặc *hoa thơm cỏ lạ* ngã lăn vào cạnh bàn, đau tới mức ứa nước mắt. Đã thế còn không hề khách khí mà gắt gỏng "Con gái con đứa đi đứng vô ý vậy?"

"Ai vô ý? Tại cậu tự dưng xông ra ấy!" Phương Anh xoa xoa hông, nhíu mày nhìn lên. Quốc Bảo đang hướng ánh mắt về phía tôi cũng giật mình lui lại hai bước, há miệng lắp bắp không ra lời "Quốc Bảo! Quốc Bảo! Mình nè! Mình về với cậu rồi nè!"

"Phương Anh?" Cậu ta có vẻ không tin vào mắt mình, cố gắng trấn định nhìn kĩ lại "Đúng là cậu à Phương Anh?"

https://tieulun.hopto.org

"Chứ còn ai nữa?" Phương Anh mừng húm, xông lên ôm lấy cánh tay cậu ta. Tất cả mọi người trong lớp đều xôn xao vui vẻ thay đôi bạn trẻ.
Tất nhiên tất cả này không bao gồm Hải Đăng và tôi. Nhưng tôi tự ngồi đần thối ở đó để thắc mắc không hiểu vì sao mình lại có cảm giác khó chịu như vậy. Còn Hải Đăng thì lập tức tách hai người họ ra hai phía, dùng tay đẩy thật xa.
"Làm gì vậy tên điên này? Hải Đăng cậu khùng hả! Có biết tôi săn mãi mới được người không?"

"Về lớp đi! Giáo viên vào!"

"Cậu về sớm thế?" Quốc Bảo cười gượng gạo "Không phải bảo hè mới về à? Sao lại về sớm thế chứ?"

"Vì tôi nhớ cậu nên cố ngoan đấy!" Phương Anh cười hì hì, mắt thấy giáo viên sát bên cửa nên lườm Hải Đăng một cái rồi hôn gió Quốc Bảo, bước ra "Chút nữa quay lại, nếu cậu trốn thì đừng có trách!"

"Hừ.." Quốc Bảo cười khinh, tôi có thể đọc được sự thách thức trong nụ cười của cậu ta một cách rõ ràng.
Nhưng mà này, không phải hai người họ có thứ *tình cảm đặc biệt* gì đó với nhau à? Sao lâu ngày không gặp lại chẳng thấy có gì vui vẻ thế? Nhất là Quốc Bảo, cảm giác như cậu ta đang cố chạy trốn chứ chẳng phải yêu đương nồng thắm gì vậy!

Kì ghê, tò mò ghê.. Và sự tò mò này không chỉ đến từ mình tôi mà còn từ rất nhiều những cô nàng khác nữa. Nhưng đó là chuyện

https://tieulun.hopto.org

riêng, có hỏi cũng chưa chắc họ đã trả lời nên chúng tôi chỉ còn cách ngậm miệng, yên lặng xem kịch hay.

Phương Anh cũng nhận ra vẻ khó chịu của Quốc Bảo, cô nàng híp mắt, chán ghét chỉ về phía tôi: "Cậu dám đi xem, cô bạn thân của cậu sẽ chịu trận thay cậu đấy!"

"..." Quốc Bảo nhìn về phía tay Phương Anh chỉ, cả lớp cũng dồn những ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn thích thú về phía.. tôi!
Đúng là tôi!
Nói rồi, không phải bạn thân gì mà, sao cứ nhất quyết gắn cho tôi cái mác ý vậy?
Nhưng câu trả lời sau đó của Quốc Bảo lại khiến tôi bối rối, cậu ta lướt qua tôi một cái, rồi xầm mặt trầm giọng vặn lại Phương Anh: "Cậu dám?"

"Cậu nghĩ tôi có dám không?" Phương Anh như biến thành người khác, không hề sợ hãi mà khoanh tay đối mặt với Quốc Bảo "Cậu đừng có quên những gì cậu đã nói!"

"Quên? Vốn dĩ tôi cũng có nói cái quái gì với cậu đâu?" Cậu ta xoay người, dứt khoát bỏ đi mà không thèm để ý đến bất kì ai "Còn nữa, muốn làm gì thì làm, tôi và con nhóc ấy cũng chẳng phải bạn bè gì!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 45: - Sự Thật Ẩn Giấu.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chẳng phải bạn bè gì!

Cậu ta vừa khẳng định thế đó!
Ôi trời! Trong mắt Quốc Bảo, tôi và cậu ta hoàn toàn không có lấy một mối quan hệ nào, kể cả chỉ là bạn bè bình thường, bạn cùng bàn bình thường, bạn mua bánh hộ bình thường..

Không!
Chẳng là gì cả!
Bạn bè cũng không chứ đừng nói gì thân với chả thiết!
Điều ấy có nghĩa là việc cậu ta lấy số điện thoại của tôi chỉ nhằm đúng một mục đích là đưa menu mua bánh chứ không còn ý đồ gì khác cả. TUYỆT ĐỐI KHÔNG!

Tôi biết mà đúng chứ?
Đúng! Tôi biết, nhưng tôi lại cố gắng lừa bản thân rằng mình không biết. Có lẽ mỗi lần nói dối đám con gái mua số điện thoại rằng mình là bạn của Quốc Bảo, sẽ nói giúp họ trước mặt Quốc Bảo.. Vô tình tôi đã tự thôi miên mình như vậy rồi.
Người ta cũng đã nói, lời nói dối nghe đến 100, 1000 lần kiểu gì người ta cũng sẽ tin nó là thật. Đằng này mỗi ngày tôi đều nhắc qua nhắc lại mấy lần, thành ra tâm hồn tôi tự động ghi nhận cậu ta và

https://tieulun.hopto.org

mình có một mối quan hệ đặc biệt.
Buồn cười ghê, tự mình huyễn hoặc, sau đó lại tự mình buồn bã vì một lời nói thật.

Hải Dương ơi Hải Dương, mày yếu đuối như vậy từ khi nào thế hả?

Đám con gái trong lớp nhìn tôi như sinh vật lạ, Phương Anh cũng quay lại nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại khác xa so với khi nãy. Trong đó không chỉ có sự kiêu ngạo khinh khi mà còn xen lẫn cả ghen tị và căm tức.
Vì cái gì lại có những cảm xúc này?
Cậu ta còn chẳng coi tôi là bạn, thế vẫn chưa đủ với cô nàng này hay sao?

*

Những tiết học sau đó diễn ra chán ngắt. Nhưng có một câu chuyện lan truyền trong lớp khiến tôi chú ý để tâm: ấy là chuyện tình tay ba của Hải Đăng - Phương Anh - Quốc Bảo.
Thì ra mọi thứ không đúng như tôi nghĩ, nó cẩu huyết hơn như vậy nhiều! Phương Anh thích Quốc Bảo ngay từ cái nhìn đầu tiên vì cậu ta quá ngầu. Sau đó điên cuồng theo đuổi, chính xác là điên cuồng luôn đấy ạ, vì những chuyện Phương Anh làm để "trồng cây si" với Quốc Bảo vượt quá sức tưởng tượng của chúng tôi lắm.

Tặng cậu ta 99 đóa hoa hồng để tỏ tình.
Mua quần, mua áo, mua mũ, mua phụ kiện tặng Quốc Bảo. Thậm chí có lần còn sung sướng gửi đến nhà cậu ta một hộp lớn quần

https://tieulun.hopto.org

nhỏ!
Bám đuôi theo dõi, thuê người quay lại lịch trình của Quốc Bảo, mọi thông tin, từng bước đi của cậu ta đều bị Phương Anh nắm trong lòng bàn tay.
Gạt bỏ tất cả mọi chướng ngại bên cạnh Quốc Bảo, từ cậu bạn tốt luôn song hành với cậu ta trong các vụ đánh nhau, quậy phá, cho đến những cô nàng le ve bên cạnh với mục đích tán đổ cậu ta.
Kìm giữ, ngăn cấm, lấy bố mẹ Quốc Bảo ra uy hiếp bắt cậu ta làm theo ý mình..

Má!
Khủng khiếp!
Đây là độc chiếm chứ đâu phải nói chuyện yêu đương? Bảo sao Quốc Bảo thấy người mặt lập tức tái mét luôn, nếu là tôi chắc tôi vắt giò lên cổ mà chạy ấy chứ.
Nhưng phải công nhận mấy cô cậu nhà giàu phong cách theo đuổi nhau cũng sặc mùi tiền quá cơ. Ngày xưa - lúc mà tôi còn học cấp II chưa biết gì - họ đã có đủ khả năng mua 99 đóa hồng cho nhau rồi. Mua hoa không đủ, còn phải mua quần, mua áo, thuê người theo dõi.. Bao nhiêu tiền cho đủ? Bao nhiêu tiền?
Số tiền lớn như vậy thà rằng để cho mẹ con chúng tôi còn hơn, làm vào những việc vô bổ như vậy để làm gì không biết?

Quay lại với câu chuyện máu chó phía trên, sau khi theo đuổi đủ mọi cách không được, thú tính của Phương Anh nổi lên. Cô nàng bẫy bắt Quốc Bảo, nhốt cậu ta vào một ngôi nhà hoang, ngày ngày đưa đón, cơm nước, có ý muốn giam cầm cậu ta cả đời. Bố mẹ Quốc Bảo nghe Phương Anh nói họ cùng nhau đi du lịch nên không ý kiến gì. Chẳng ai có ý định đi tìm cậu trai đáng thương ấy cả. Mãi về sau này khi có một nhà đầu tư muốn quy hoạch lại khu đất hoang bên kia cậu ta mới được cứu. Từ đó Quốc Bảo xa lánh tất cả phụ nữ, gặp ai cậu ta cũng giữ khoảng cách nhất định. Thật ra không phải

https://tieulun.hopto.org

cậu ta khinh thường giai cấp khác biệt hay gì, mà là do trái tim thíu nam của cậu ta bị tổn thương sâu sắc, sợ hãi toàn bộ nửa kia thế giới..

Tôi ngẫm đi ngẫm lại, cảm thấy nửa đầu câu chuyện có thể tạm chấp nhận, chứ nửa sau thì có hơi.. Phương Anh mà dám làm thế với Quốc Bảo thì sau khi thoát cậu ta tha thứ hay sao? Với tính cách của cậu ta chắc chắn không bao giờ, khéo khi vừa thoát Phương Anh đã bị cậu ta xử đẹp rồi!
Hay là trong quá trình giam cầm họ đã xảy ra quá trình lai tạo giao phối gì đó, thế nên mặc dù ngoài mặt tỏ ra căm thù tiếc hận nhau nhưng thân thể lại yêu nhau đến chết.. bla bla..

Ặc, như tiểu thuyết ba xu không bằng!
Chắc chắn không thể có chuyện đó!

Và còn một điều cuối cùng, Quốc Bảo cố gắng chạy ra nước ngoài không phải để tìm kiếm bất kì người nào hết. Cậu ta chỉ muốn trốn khỏi Phương Anh, chạy càng xa càng tốt.

"Hải Dương!" Giọng giáo viên gọi giật làm tôi tỉnh lại khỏi cơn mơ. Nhìn lướt qua bảng một cái, những kiến thức này tôi đã đọc qua rồi nên hiểu cả, không lo "Lên bảng giải câu này đi!"

"Vâng ạ!" Nhón chân đi nhanh, tôi cầm lấy phấn trên bàn giáo viên, ra sức nắn nót viết từng dòng xinh đẹp lên bảng.

https://tieulun.hopto.org

Phía dưới, đám học sinh càng lúc càng xôn xao bàn tán, nội dung câu chuyện không gì khác ngoài chuyện tình tay ba đang hot của hai nam thần lớp tôi và gái đẹp lớp bên cạnh.
Nhưng mới chỉ qua mấy phút, ấy vây mà nội dung câu chuyện đã có sự thay đổi rồi. Tôi nghe mấy cô nàng bàn đầu xì xào tôn vinh Phương Anh lên làm thần S, thích nhất hành hạ người khác, tất cả những gì cô nàng thể hiện sáng nay chỉ là mặt nạ, giả vờ cho người khác không để ý.
Còn nữa, tính độc chiếm của cô nàng mạnh lắm, tất cả những ai ở cạnh Quốc Bảo đều sẽ phải chịu xui xẻo. Và hiển nhiên lúc này người ở gần cậu ta nhất là tôi, tôi còn đang bị cậu ta nhận định là *bạn thân của Quốc Bảo* rồi, vậy nên tôi cứ chuẩn bị tinh thần đi!

Đúng là càng đồn càng sai!
Mấy câu chuyện này không thể tin nổi nữa rồi!

Tôi bĩu môi, hoàn thành xong bài tập trên bảng rồi quay trở lại chỗ của mình. Lúc bước qua nơi Hải Đăng ngồi, cậu ta đột nhiên gõ gõ bàn, đôi mắt hẹp dài nhìn tôi chăm chú. Tôi hơi ngẩn ra, làu bàu: "Trò khỉ gì đây?"

Cậu ta chớp thời cơ tôi chú ý, nhanh chóng mấp máy môi phun ra mấy chữ: *"Ra chơi gặp tôi!"*

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 46: - Cảnh Báo.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giáo viên nhìn tôi một cái rồi nhanh chân chạy lên chữa bài, dĩ nhiên là điểm mười cho chất lượng rồi, Hải Dương tôi đâu phải loại thông minh bình thường chứ!
Nhìn bóng lưng của Hải Đăng, tôi nhăn mày không hiểu cậu ta muốn gặp riêng tôi để làm gì nhưng vẫn không từ chối. Đúng vậy, tôi sẽ gặp cậu ta, để coi con người luôn tỏ ra thượng đẳng này vì sao lại muốn tìm mình như vậy? Có chuyện nhờ cậy hoặc liên quan đến lợi ích của cậu ta là cái chắc. Người ích kỉ như Hải Đăng không bao giờ thèm để tâm tới rắc rối của người khác đâu, trừ khi *người khác* ấy là mối quan tâm của cậu ta!

Hiển nhiên tôi không phải.
Có lẽ thứ mà cậu ta để tâm nhất trong lớp này chỉ có Quốc Bảo, còn trong trường thì hay rồi.. Ai chẳng nhận ra mục tiêu cháy bỏng trong mắt cậu ta là Phương Anh chứ!

Trống tan tiết loáng cái đã âm vang, giáo viên chốt nốt mấy ý chính, giao bài tập về nhà rồi để chúng tôi hoạt động tự do. Mấy đám học sinh chụm đầu vào nhau, vừa nói vừa nhìn về phía Hải Đăng. Thi thoảng lại có người đưa ánh mắt thương hại qua cho tôi, kèm theo đó là sự cảm thông và tiếc thương sâu sắc.
WTF? Liên quan?
Chẳng thấy có cái gì liên quan hết! Đừng có nghĩ xã hội chúng ta đang sống nguy hiểm đến thế!

https://tieulun.hopto.org

Hải Đăng đứng dậy, đưa một ánh mắt ra hiệu cho tôi rồi bước ra ngoài trước. Tôi nhìn quanh, thấy không ai chú ý đến mình nữa cũng giả bộ tự nhiên nhất có thể, thong dong đi ra ngoài. Hành lang dài đầy những người, ai cũng chụm đầu nói chuyện với người bên cạnh. Những tiếng cười nói, nhưng sự thanh xuân thi nhau phô bày, lấp đầy những khoảng trời xanh ngắt. Hải Đăng đi trước tôi khoảng 3m, cứ mỗi vài chục bước cậu ta lại dừng một chút nhìn xem tôi đang ở chốn nào. Loanh quanh bám đuôi thật lâu, cuối cùng chúng tôi cũng dừng bước ở khu đổ rác - nơi chẳng có ma nào thèm đặt chân cả.
Cũng may mỗi ngày đều có người đốt rác nếu không chắc chỗ này bốc mùi kinh chết mất. Tôi không ngại mùi, nhưng mà chắc thiếu gia nhà giàu như Hải Đăng sẽ ngại, với lại tưởng tượng cái cảnh mở miệng hương thối xông vào, khép miệng hương thối chui xuống dạ dày.. Ọe, thôi đi!

"Gặp tôi làm cậu khó chịu thế cơ à?" Hải Đăng trợn mắt, cậu ta hiểu lầm chuyện gì rồi không biết? Cơ mà kệ, tôi chẳng thừa hơi đâu mà giải thích!
Nhận được cái liếc xéo của tôi, Hải Đăng không nhanh không chậm nhếch môi cười khinh "Phải rồi, giờ này chỉ có Quốc Bảo mới làm cậu vui thôi! Thế giới này ai cũng chỉ Quốc Bảo, Quốc Bảo.. đúng là điên hết cả rồi!"

"Ghen tị như cậu mới điên!" Tôi hừ mũi "Đàn ông con trai hở ra là treo sự nhỏ nhen lên mặt!"

"Cậu nói ai nhỏ nhen?" Hải Đăng ngoáy tai như kiểu không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, nhưng thấy tôi phẩy tay ý cho qua, cậu ta không thể không chấp nhận im miệng. Hê, nếu cố vặn lại

https://tieulun.hopto.org

thì chẳng phải cậu ta nhỏ nhen thật à? Non và xanh lắm em trai! "Có gì mà đắc ý chứ?"

"Chuyện gì?" Tôi chỏng lỏn "Nói mau đi, tiết này ra chơi có 10 phút thôi! Đi ra đây đã mất mấy phút rồi, không nhanh là không về kịp đâu!"

"Thì sao?" Cậu ta cười gian, đôi mắt hẹp dài bao phủ những suy nghĩ xấu xa "Cậu sợ mọi người biết là cùng đi với tôi à? Sợ bị Quốc Bảo hiểu lầm à?"

"Đừng có lôi cậu ta vào đây nữa!" Tôi gắt "Chuyện của ba người tự đi mà giải quyết, tôi không liên quan đến mấy người, cũng không muốn liên quan, OK?"

"Không muốn?" Hải Đăng cười khẩy, chẳng hiểu sao lại tiến sát vào chỗ tôi đứng, dồn ép tôi vào tường.
Khoảng cách gần đến nỗi tôi có thể nhìn thấy rõ từng mảng vụn khinh bỉ trong mắt cậu ta. Sự khó chịu áp bức làm tay tôi mấp máy muốn đấm bay người này ngay lập tức.
"Này! Đấm ai?"

"Thả tay ra!" Tất nhiên tôi không muốn chịu thiệt, đã muốn là làm ngay! Lập tức vung tay lên ngang bụng Hải Đăng. Nhưng cậu ta cũng gớm lắm, đoán được tôi tính làm gì, nhanh nhẹn bắt được cổ tay tôi.

https://tieulun.hopto.org

Tôi ra tay mạnh mẽ, cậu ta chặn đòn lại còn mạnh hơn. Bóp xiết như thể muốn bẻ gãy tay tôi, không hề có chút xót thương nào cả.
"Đừng có làm trò vớ vẩn! Tôi đi luôn đấy!"

"Chỉ muốn nói nhỏ cho cậu hay.." Cậu ta nắm tay tôi đau nhói, cúi đầu xuống, mờ ám thì thầm "...Cậu lọt vào tầm ngắm của Phương Anh rồi, liệu mà cẩn thận!"

"Lọt cái gì?" Tôi ngạc nhiên hỏi lại, nhưng Hải Đăng không đáp, cậu ta xoay người đi thẳng khỏi đó, nhanh gấp mấy lần lúc đến đây
"Này, này.."

Tỏ ra ngầu lòi vậy để cho ai coi? Rõ là cái đồ hâm, ăn nói nửa chừng là cách tốt nhất lôi kéo điểm thù hận đó. Chẳng lẽ cậu ta không biết đạo lý này à? Hay biết nhưng vì đối tượng thù hận là tôi nên cậu ta chẳng thèm quan tâm?
Khinh nhau quá mức rồi đấy nhé, rồi sẽ có lúc tôi khiến cậu phải khốn đốn!

Nhưng vì sao Hải Đăng lại "tốt bụng" cảnh cáo tôi rằng Phương Anh để ý tới tôi rồi? Và cả ánh mắt xen lẫn sự ghen tị của cô nàng lúc ở trong lớp nữa chứ.. Chẳng phải Quốc Bảo khẳng định chúng tôi chả có quan hệ gì rồi hay sao? Vì lẽ gì vẫn còn cố tình chĩa mũi dùi về phía tôi?
Và nhỡ như Phương Anh đúng là đáng sợ như lời dồn thì khiếp hãi lắm. Kẻ có thể nhốt người mình yêu lại từ khi mới hơn mười tuổi đầu thì chắc chắn thần kinh có vấn đề! Đối phó với đứa có não còn dễ chứ chơi với mấy đứa điên thì chỉ có đường bị nó xoay chết!

https://tieulun.hopto.org

Tôi phải cẩn thận, thật cẩn thận mới được.

Thở ra một hơi, tôi quay người đi trở lại khu vực lớp học. Nhưng chưa đi được mấy bước, khúc quanh bên kia đã xuất hiện một người.

"Ối giời!" Tôi giật mình hét toáng lên "Quốc Bảo? Làm trò quái gì mà cứ thoắt ẩn thoắt hiện thế hả?"

Nhưng cậu ta không trả lời, ánh mắt nhìn tôi nửa oán trách lại có mấy phần tức giận. Nắm đấm xiết chặt, môi cũng mím lại thành một đường thẳng tắp. Quốc Bảo cứ như vậy, dán chặt ánh mắt vào gương mặt khiến tôi hơi bối rối, thầm tự hỏi có phải mặt mình lỡ dính cái gì kì quái hay không.
Tôi đi giật lùi lại, người đối diện vẫn không động tĩnh. Vừa nhận được cảnh cáo của Hải Đăng rồi, tôi nghĩ tự mình cũng nên né xa Quốc Bảo, giữ khoảng cách với cậu ta một chút.

"Không muốn nói chuyện?" Tôi cười hì hì, dứt khoát chạy thẳng "Cũng phải.. Chúng ta có phải bạn bè đâu, nói chuyện gì đó là điều quá thừa thãi! Tạm biệt, hi vọng không cần gặp lại cậu!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 47: - Trò Chơi Mở Màn.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vài ngày sau Quốc Bảo mất tích không rõ lí do. Ngoại trừ việc đó thì mọi chuyện diễn ra tốt đẹp và suôn sẻ ngoài sự tưởng tượng của tôi luôn!

Phương Anh vẫn tới lớp bình thường, cô nàng được mệnh danh "Yandere" điên cuồng vẫn sống chẳng khác gì mọi người cả. Vui chơi, học tập, làm quen bạn mới.. thậm chí còn rất được mọi người yêu quý, đến cả đám Linh Oanh và Dịu lớp tôi cũng nể nang mấy phần. Thậm chí hôm trước tôi còn thấy ba người họ ngồi ăn uống cùng nhau nữa, ai cũng cười nói vui vẻ, xinh đẹp hòa hợp như một bức tranh.
Nhưng chuyện Hải Đăng đã cảnh báo tôi mấy hôm trước lại tuyệt nhiên không thấy xảy ra. Vì sao tôi lại nói là *không* thay cho *chưa* ấy à? Đơn giản là do Phương Anh thậm chí còn chẳng thèm nhìn đến tôi chứ nói gì là bày trò bẫy tôi này kia!
Chắc chắn tất cả mọi chuyện đều là do bọn trong lớp ăn no rửng mỡ bày ra thôi! Làm quái gì có đứa nào mạch não giống hệt mấy nhân vật nữ phụ độc ác đê tiện trong phim hoặc truyện như thế!

"Nghe nói em gái học giỏi nhất khối 10 hả?" Một bà chị - có vẻ là - học lớp lớn hơn đặt khay ăn xuống trước mặt tôi, ngạo ngược hỏi "Làm cái đề này xem nào!"

https://tieulun.hopto.org

"Chắc chị nhầm em với ai rồi!" Tôi lịch sự lắc đầu, muốn kiếm chuyện gì đây không biết? Cùng khối chưa đủ phiền não hay sao, cả khối lớn hơn cũng nhảy vào dây dưa với tôi nữa?
Khiếp thật! Làm tôi có cảm giác bản thân là trung tâm rắc rối rồi đấy! Đi đến đâu thu hút xui xẻo đến đấy, đúng là số khổ quá mức mà..
"Đề của lớp 10 nhiều cái em còn giải không xong, đề này của lớp 12 chắc chắn em không làm nổi đâu ạ!"

"Ngoan ngoãn lễ phép ghê!" Bà chị cười phá lên, mấy bàn bên cạnh thấy vậy đều đồng loạt ngoảnh sang nhìn. Nhưng gần như ngay lập tức bà chị trước mặt tôi biến thân trở thành đầu gấu - lườm một phát khiến tất cả im re!

Chết, nhân vật lớn nào đây? Một cái nhìn cũng có sức nặng thế này thì nhất định không phải học sinh bình thường như tôi rồi. Cầm đầu khối 12 hay gì? Nhưng nếu vậy sao tự dưng lại để ý đến đứa chẳng có gì nổi bật như tôi thế? Hay tính gặm cỏ non, và bạn Quốc Bảo vô tình lại "lọt tầm ngắm", sau đó thì..
Ai dà, chính cậu ta đã nói tôi chẳng phải bạn cậu ta còn gì, mấy người này hiểu nhầm mãi làm tôi khổ quá đi!
"Cục cưng, chị thích mấy đứa trẻ ngoan như em lắm!"

"Dạ chị quá khen rồi ạ!" Tôi phân vân không biết có nên giải thích chuyện tôi và Quốc Bảo hoàn toàn không có gì hay không thì tự dưng.. bà chị 12 kéo ghế ngồi ngay xuống bên cạnh tôi!
Trời má! Còn thân mật khoác vai, ghé đầu muốn thì thầm vào tai tôi nữa chứ! Ghê chết! Đừng chạm vào tôi có được không?
"Ấy chị cẩn thận, em hơi yếu người nên sợ chị tựa lại ngã mất!"

https://tieulun.hopto.org

"Bé ngoan, có muốn tiền không?" Chị ta không thèm quan tâm lời cảnh báo của tôi, cứ như vậy vừa thổi gió vừa hỏi bằng giọng vô cùng khiêu khích. Vốn dĩ tôi cũng chẳng dám đẩy người này ra, nghe thấy câu hỏi đó, cơ thể không tự chủ được cứng lại. Chậm rãi quay mặt, tôi nhìn chị ta để ghi nhớ từng đường nét khuôn mặt của người này. Tiện thể xem luôn bảng tên ở ngực: Kiều Anh - 12A14, lớp cá biệt của trường! "Nếu muốn thì cuối giờ học buổi chiều gặp ở khu vệ sinh A! Không được đến muộn!"

"..."

Sau đó chị ta đứng phắt dậy, xoay người đi thẳng. Tôi nhìn theo bóng của người này, không phải vì ham muốn có tiền mà tâm hồn xáo động, tất cả những gì đọng lại trong lòng tôi chỉ có nghi ngờ.

Vậy là tới không phải vì Quốc Bảo.

Mấy người này coi bộ hiểu rõ gia cảnh nghèo khó và tính cách thèm tiền của tôi lắm đây này. Nhưng hiểu điều ấy còn chưa đủ đâu, chẳng lẽ trong lúc lấy thông tin về tôi, họ để sót việc tôi không bao giờ thèm dùng tiền bất chính? Không quen không biết, không công không cán tự dưng tiền chạy vào túi.. không phải tiền ăn cắp thì chính là ăn cướp!

Xin lỗi, tôi nghèo thì nghèo thật, nhưng tuyệt đối không làm mấy chuyện trái với lương tâm đâu. Còn bày đặt gặp vào giờ tan lớp, ở

https://tieulun.hopto.org

khu vệ sinh nữa chứ.. đúng là việc xấu làm giờ xấu, ông bà nói cấm có sai!

Quay lại với bữa ăn của mình, tôi thoáng thấy tập đề lớp 12 vẫn còn đặt trên bàn. Ô, cảm ơn chị Kiều Anh, em thích cái này lắm nè! Tự dưng có đề in sẵn free để làm, đúng là lãi quá!

*

Tôi và Kiều Anh gặp nhau lúc nhà ăn đã vãn, vậy mà số lượng người biết chuyện này vẫn khá là nhiều. Lúc vào học buổi chiều, không ít người vừa lén nhìn tôi vừa xì xào bàn tán về chuyện đó. Nhưng dù số lượng người bàn tán có nhiều đến đâu thì tôi cũng chẳng góp nhặt được thông tin gì có ích liên quan đến chị ta cả. Nếu có thì cũng chỉ toàn kiểu: giới tính nữ, là học sinh cuối cấp, chưa bao giờ vi phạm kỉ luật nặng mà chỉ toàn mắc lỗi lặt vặt kiểu đi học muộn, quên học bài.. nhưng chẳng biết vì sao đám du côn du đồ trong ngoài trường rất nể bà này, còn làm chống lưng các kiểu. Đứa nào khiến Kiều Anh bực mình thì đừng mơ sống yên tại trường Yên Mỹ này!

Nể bà này?
Nể vì tiền à?
Chị ta nói chỉ cần gặp sau giờ học là sẽ có tiền, hay chị ta tính thu nạp tôi làm đàn em bằng cách dùng tiền dụ dỗ tôi?
Hơ hơ, nghĩ ngây thơ quá rồi! Nếu nói ném tiền ra thì thiếu đứa nỗi hơn muốn làm thủ hạ của chị ta à, sao cứ phải là tôi chứ?

https://tieulun.hopto.org

Dứt khoát là chuyện này có điều khuất tất, và bản thân Kiều Anh cũng chẳng phải con người không có bí mật gì như chị ta vẫn bày ra trước mặt công chúng.

Loáng cái tiết học cuối của buổi chiều đã kết thúc, đề lớp 12 khó hơn tôi nghĩ nên mấy giờ ra chơi tôi mới làm xong được có hai cái. Nhiều kiến thức chưa được học đến nên toàn phải tự mò, có lẽ tôi nên mua sẵn thêm sách giáo khoa 11, 12 để phục vụ cho việc tra cứu và tự học. Đằng nào chẳng phải dùng, mua sớm hay mua muộn thì cũng vậy mà thôi!
Vì đã quyết định sẵn là sẽ không đến chỗ mất vệ sinh kia gặp Kiều Anh nên dọn sách vở xong là tôi đi thẳng xuống nhà để xe. Vô tình thế nào Hải Đăng lại dựng xe ngay bên cạnh tôi, cậu ta liếc qua tôi một cái, nhếch môi: "Trò chơi bắt đầu vào lúc cậu không ngờ nhất, vở kịch này chưa biết ai tốt ai xấu đâu, điều cậu có thể làm bây giờ chỉ là cẩn thận!"

"Đừng nói như kiểu cậu biết hết mọi thứ thế!" Tôi phẩy tay giả trang không quan tâm "Có gì nói toẹt ra đi, úp úp mở mở như kiểu không phải đàn ông vậy!"

"Không kích được tôi đâu!" Cậu ta lắc ngón tay, dắt xe điện ra "Cậu thông minh mà, tự suy luận đi! Tạm biệt!"

"Đồ điên!" Tôi gào to, nhưng Hải Đăng có vẻ không quan tâm lắm, cậu ta rồ ga, phóng xe đi thẳng "Làm ra vẻ thần bí, ghét dữ!"

https://tieulun.hopto.org

Tôi chửi đổng xong cũng tự dắt xe ra, những lời cảnh báo của Hải Đăng cũng không hẳn là vô dụng. *Trò chơi bắt đầu vào lúc tôi không ngờ nhất,* sớm không nói muộn không nói, cậu ta lại đi nói đúng lúc này có nghĩa là.. vụ Phương Anh đã bắt đầu rồi?
Còn *ai tốt ai xấu* nghĩa là thế nào? Hay ý cậu ta là Kiều Anh thật ra cũng chỉ muốn cảnh báo tôi nên mới hẹn ra nhà vệ sinh gặp mặt? Hoặc nếu như chị ta muốn làm gì đó với tôi thì cũng hoàn toàn là do sự sai khiến của Phương Anh?..
Gớm, làm như bà trùm điều khiển được suy nghĩ của người khác không bằng! Thôi, thôi, ông Đăng này cũng làm màu lắm, chắc lời ông nói chỉ nên tin một nửa!

Tôi bĩu môi một cái, đang tính phóng xe ra trả vé thì phía sau xuất hiện một người. Người này nói giọng nhỏ xíu, lắp bắp mãi mới ra lời: "Cậu.. Cậu.. Cậu.. Cậu là Hải Dương đúng không? Gặp mình chút đi, mình có chuyện này.."
Cô nàng thấy tôi nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ lập tức bổ sung một câu mấu chốt: "Liên quan đến Kiều Anh!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 48: - Nhân Vật Nguy Hiểm.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vì đảm bảo an toàn cho bản thân nên tôi đề nghị tiến hành luôn cuộc nói chuyện ở chỗ này. Nhưng cô bạn lạ hoắc trước mặt lại bảo muốn giữ bí mật nội dung cuộc đối thoại nên yêu cầu tôi chuyển ra một ghế đá nào đó trong sân trường.
Thật ra sân trường cũng tốt, có người qua lại, không bị soi, cũng không bị lộ chuyện 'bí mật' mà tôi sắp được nghe nên tôi dứt khoát gật đầu đồng ý.

Cô bạn đi trước, những bước chân nhỏ, mau, vội vã như thể sợ hãi ai đó. Nhìn khuôn mặt gầy gò hốc hác của cô bạn này cũng thấy được rõ, đây là loại người luôn lo lắng, lo lắng đủ mọi điều. Nhưng chẳng hiểu vì sao tôi lại không cảm thấy bài xích sự lo sợ đó của cô nàng, có thể vì đây là người đầu tiên nói chuyện với tôi không bằng giọng điệu thù địch. Cũng có thể vì tôi có cảm giác cô bạn này giống tôi, từ chúng tôi bung tỏa thứ mùi nghèo khó, xuất thân thấp kém hơn hẳn so với những học sinh trong trường này.
Biết đâu được, nhỡ sau cuộc nói chuyện này đời học sinh của tôi sẽ rẽ sang một hướng khác?

Ghế đá mà cô bạn này chọn nằm dưới gốc cây bằng lăng lớn, tán cây xanh xum làm ánh sáng cuối ngày lờ mờ không thể chiếu lọt.

https://tieulun.hopto.org

Bên cạnh nó là hồ nước trong vắt, lơ thơ mấy cành liễu rủ và vài ba cọng bèo trôi dạt. Cảnh thì đẹp và nên thơ lắm, nhưng ngồi chỗ này có vẻ không khoa học, bạn mới à, bạn không sợ muỗi thịt cả hai đứa mình hay sao?

"Cậu.. Cậu ngồi đi!" Cô bạn lấy ống tay áo trắng quét quét qua ghế, sau đó thấy hành động này quá ngu ngốc nên dừng khựng lại nhìn qua. Vâng, tay áo đen sì sì rồi! Hay ha! "Sạch rồi đó!"

"Ha ha.." Tôi cảm thấy không có lời nào để diễn tả việc này nên chỉ còn biết cười nhạt "Cảm ơn cậu!"

"Cậu bị Kiều Anh hẹn gặp hả?" Tôi vừa thoáng đặt mông xuống cô bạn đã hỏi dồn "Ở đâu vậy? Không phải chỗ nhà vệ sinh đấy chứ?"

"Cậu là ai vậy?" Còn biết cả địa điểm nữa? Bối rối quá ta! "Sao cậu lại muốn nói chuyện với tôi về người này? Tôi có thể tin cậu hay không?"

"Có chứ! Vì mình.." Cô bạn luống cuống gật đầu, sau đó vuốt ngực cho bản thân bình tĩnh lại rồi tiếp "Mình vội vàng quá, chúng ta làm quen trước đi! Mình.. Mình là Thu Thủy, mình học A6, cùng khối với cậu, còn cậu thì mình đã nghe nhiều rồi, từ vụ cậu bị bọn Dịu Hiền bắt nạt kìa.."

"A6 à?" Hình như đây là lớp bọn Dịu Hiền bị chuyển sang thì phải.. Nói thật là tôi không để ý lắm, nhưng có khi nào bọn nó tính dùng cô

https://tieulun.hopto.org

bạn Thu Thủy này vào mục đích trả thù tôi không ta?
Thôi chết, dạo này học nhiều ít tiếp xúc với thế giới nên sinh ra e ngại tất cả mọi người. Tâm lý bị hại kiểu này không tốt đâu Hải Dương nhé, bình tĩnh, mở lòng nào! Nhỡ đâu đây là một nạn nhân nào đó của Kiều Anh, tốt bụng muốn giúp đỡ mình thì sao? Đúng đó, nhỡ đâu, tin một nửa cũng không mất miếng thịt nào!
"Tôi cũng có tiếng tăm gì đâu, cậu đừng nói thế!"

"Có chứ!" Thu Thủy lắc đầu nguầy nguậy, ra sức công nhận "Cậu ngầu lắm! Không phải ai cũng dám làm bạn với Quốc Bảo đâu! Lớp mình nhiều đứa thích cậu ấy lắm nhưng mà can đảm bắt chuyện làm quen cũng không có, vì ai đến gần cũng bị cậu ấy lườm chạy mất dép hết!"

"Vậy hả?" Cũng đâu đến nỗi khó chịu vậy? Nhưng mà Thu Thủy này nhầm rồi.. "Thật ra chúng tôi không phải bạn bè, Quốc Bảo đã khẳng định rồi đấy, chỉ là ngồi cùng bàn thôi!"

"Thật.. Thật á?" Thu Thủy lắp bắp kinh hãi, dường như mộng tưởng vừa bị phá vỡ vậy "Hai người không thân? Vậy số điện thoại của Quốc Bảo không phải do cậu bán ra à? Là sao?.."

"Thôi không bàn đến vấn đề này nữa!" Tôi xua tay, Thu Thủy có thật học A6 không và là người thế nào tôi sẽ dò hỏi sau - dĩ nhiên là dò hỏi ai còn chưa biết, nhưng kệ đi! Điều quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng khai thác thông tin còn về nữa, tôi phải đi làm, rất bận đó! "Cậu quen Kiều Anh? Và làm sao cậu biết chị ta hẹn tôi ra nhà vệ sinh? Hai người cùng một hội à?"

https://tieulun.hopto.org

"Không đâu.."

Thu Thủy nuốt nước bọt một cái, e sợ nhìn khắp xung quanh một lượt, khi đảm bảo rằng bên cạnh không có ai nghe lén cuộc nói chuyện của chúng tôi nữa mới bắt đầu kể.

Kiều Anh từ năm lớp 10 đã nổi danh là lắm chiêu trò, nhưng chị ta không bao giờ thể hiện những mặt trái ấy ở trước mặt giáo viên và phụ huynh. Với tất cả người lớn, Kiều Anh giống như một cô công chúa nhỏ mong manh dễ vỡ. Nhưng với toàn bộ học sinh khối 10 năm đó, chị ta lại chính là kẻ cầm đầu ẩn trong bóng tối, kẻ khơi ra rất nhiều trò tẩy chay, nghịch ngầm, thậm chí là cả phạm tội.
Ban đầu cũng chỉ là mấy trò đánh nhau, bẫy phá xe, chặn đường.. để giải tỏa căng thẳng các kiểu. Nhưng sau đó những thú vui đó không còn thỏa mãn được chị ta nữa, chị ta muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa! Những trò chơi cảm giác mạnh, những món đồ đắt tiền, những nhà hàng sang trọng.. nhà Kiều Anh không phải không có tiền, đám tay chân của chị ta cũng giàu không kém. Nhưng cả lũ đều bị Kiều Anh tiêm một sở thích bệnh hoạn: ấy là ăn trộm ăn cắp tiền để tiêu.

Lấy ở nhà mang đi bao cả lũ thì ngu quá, chẳng ai muốn cả. Tự tay mình làm lại khiến chúng run sợ vì lo lắng phải đối mặt với pháp luật và danh dự gia đình. Vậy nên Kiều Anh nghĩ ra một cách: chọn những con mồi ngu ngốc dễ bị dắt mũi, đưa chúng vào con đường phạm tội thay cho mình!

https://tieulun.hopto.org

"Cậu nói thật à?" Tôi thấy Thu Thủy dừng lại một lúc lâu thì đưa ra một câu hỏi hơi vô duyên nhưng lại thế hiện chính xác những gì tôi nghĩ "Giống như trong phim ấy, ảo quá! Chị ta làm thế nào bắt người ta ăn trộm? Chẳng lẽ không ai dám báo cáo chuyện chị ta làm? Cứ ung dung như vậy đến tận năm cuối, nghe hơi bị khó tin!"

"Đúng vậy, chuyện này khó tin thật mà!" Thu Thủy gật đầu, ánh mắt cô bạn ánh lên sự khổ não, tôi nhìn kĩ gương mặt ấy, không cảm thấy người này đang nói dối.
Một - chuyện Thu Thủy kể là sự thật, hai - cô bạn diễn quá siêu phàm. Tôi vẫn chưa buông bỏ nghi ngờ, nhưng mây mù quanh câu nói *muốn tiền không* của Kiều Anh có vẻ đã được làm sáng tỏ rồi.

Muốn tiền, tốt, vậy đi cướp về đi!
Mà khoan.. Hình như tôi có nghe về chuyện này ở đâu rồi thì phải?
Một cô bạn nào đó bị ép móc túi, bị cô Nguyệt bắt quả tang và để đổi lấy sự giải thoát buộc phải hợp tác với thầy chủ nhiệm và bật video quay cảnh bắt nạt tôi trong ngày 20 - 11!
Vậy là vụ này có thật!
"Đến cả giáo viên còn bị qua mặt, những học sinh mới như tụi mình sao biết được?"

"Cậu vẫn biết đấy thôi!"

"Mình khác!" Thu Thủy nặng nề bật ra một tiếng "Cậu không hiểu đâu.. Bạn thân mình giờ hoảng loạn tâm lý phải nghỉ học ở nhà trị liệu rồi! Tất cả là do bọn Kiều Anh ép cậu ấy, tất cả là do bọn khốn nạn đó..."

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 49: - Cậu Muốn Gì Ở Tôi?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thu Thủy không hề giấu giếm, kể cho tôi nghe về "người bạn thân" giấu mặt kia.

Cho dễ hiểu, từ lúc này tôi sẽ tạm đặt bạn thân của Thu Thủy là X. Để tìm những bí ẩn liên quan đến X, mọi người hãy lắng nghe toàn bộ những gì Thu Thủy kể!

Trước đây hai người họ học chung cấp II, luôn thân thiết với nhau như hình với bóng. Nhưng lên cấp III, bởi vì trưởng thành, thêm nữa khoảng cách giai cấp nên X càng ngày càng xa cách với Thu Thủy. Ai bảo nhà Thu Thủy nghèo làm chi, không thường xuyên đi mua sắm quần áo, đi trà sữa, đi chơi.. các kiểu được với X. X khổ tâm lắm nhưng cũng đành bỏ qua day dứt, nhanh chóng kiếm được đám bạn đú mới. Bọn họ suốt ngày đi chơi, tiền tiêu mãi không thấy hết. X vui lắm, và quên béng đi người bạn thân thuở nào.
Thu Thủy mới đầu rất buồn, nhưng sau thấy X vui vẻ nên cũng chỉ còn cách ở phía sau chúc phúc. Nhưng rồi đùng một cái X trở nên suy sụp, gầy gò, buồn bã, không nói không cười, không giao du chơi bời với ai.. Thu Thủy vốn dĩ vẫn quan tâm X nên lập tức nhận ra điều khác biệt này. Cô bạn có quay lại hỏi han nhưng X chỉ cười không nói bất kì điều gì.

https://tieulun.hopto.org

Mãi cho đến ngày hôm đó.. X tự tử nhưng may mắn được phát hiện kịp thời. Cả nhà đưa X vào bệnh viện cứu chữa, Thu Thủy cũng theo vào thăm bạn. Lúc này X mới kể cho cô nàng nghe mọi chuyện đã xảy đến với mình trong thời gian qua.

Một ngày cũng như bao ngày, X lên kế hoạch đi chơi cùng đám bạn. Nhưng chưa đi được thì X mắc đau bụng, phải vào nhà vệ sinh gấp! Bạn của X đều là bạn ăn bạn uống, đâu có ai đủ kiên nhẫn chờ một người đi ngoài? Thế nên trong khi X quần quại trong nhà vệ sinh, tất cả bạn của X đều đã biến mất! Lúc X xong việc ra ngoài, nhìn thấy nơi đó trống trơn như cái bụng của mình lúc này thì buồn lắm. Nhưng sau đó cô mới biết, cái đấy chưa phải là buồn thật đâu, gặp phải đám người này mới chính là buồn này!
Đám của Kiều Anh lúc này cũng vừa đi vệ sinh xong, thấy thỏ non X ngơ ngác đi ra lập tức nhận định đây là đối tượng mới. Kiều Anh bấm điện thoại một cái, lập tức bốn năm tên đầu trâu mặt ngựa ở đâu phi đến, cả bọn quây vào X, yêu cầu cô đi *chơi chung.*
X dĩ nhiên không chịu, nhưng một đứa con gái trong nhóm đã nhận ra cô thuộc top giàu trong trường. Vậy nên chúng thay đổi quyết định, không cho cô đi *chơi* nữa mà lột tiền của cô luôn! Dằn cho X một trận ra trò, Kiều Anh thô bạo vạch áo sơ mi của X ra, thoải mái yêu cầu cả đám con trai vừa sờ thử vừa chụp hình. Lấy hình ảnh này làm đồ uy hiếp, từng bước ép X vào con đường khốn khổ.

Mỗi ngày đều bị trấn tiền, bị đánh dập, bị đụng chạm quấy rối tình dục.. X không dám nói với ai, cũng không dám mách thầy mách mẹ. X sợ không có bằng chứng, nói ra sẽ bị đám Kiều Anh tẩn cho đến chết. Lại sợ bọn chúng tức lên tung hình ảnh của cô lên mạng, lan truyền cho cả thế giới biết. Gia đình cô và cả cô đều là những người trọng danh dự, điều xấu hổ ấy bị tung ra cô chỉ còn nước chết cho xong!
Cứ nghĩ chịu đựng đến khi bọn họ ra trường là xong, nhưng số tiền

https://tieulun.hopto.org

bị trấn mất quá nhiều đã đập tan hi vọng nhỏ bé ấy của X. Bố mẹ thấy X tiêu tốn quá nên đã dạy cô một bài học rồi dừng việc cho tiền tiêu vặt lại đến khi cô biết hối lỗi thì mới thôi. X có thể ngừng tiêu, nhưng đám Kiều Anh thì không bao giờ. Không trấn được tiền của X, chúng đánh cô thâm tím hết tay chân, sau đó ép cô đi ăn cắp.

Ban đầu chỉ là bánh kẹo nhỏ lẻ, sau đó lên đến những tài sản lớn hơn như son, mỹ phẩm, cuối cùng là móc cả ví của người qua đường..

Mỗi một lần "làm việc" chúng đều quay lại video, vừa hạ nhục X vừa cười sung sướng trên nỗi đau mà cô phải chịu đựng.
Vì không thể chịu nổi kiếp sống cơ cực ấy nữa nên X quyết định đi đến con đường chết - sự giải thoát lớn nhất của cô lúc này. Nhưng đến cả khi nằm trong bệnh viện X cũng không được yên, khi Thu Thủy vừa nghe xong câu chuyện, rời đi lấy thuốc cho X thì Kiều Anh mò tới. Chị ta đưa ra hàng loạt video và ảnh chụp, uy hiếp nếu X dám nói thì sẽ công khai hết cho gia đình nhà X nhục nhã. Sự tra tấn tinh thần trong thời gian dài làm X yếu đuối, cô sợ hãi, run rẩy, bất an.. Cuối cùng tinh thần hoảng loạn, phải đưa vào điều trị tâm lý, đến giờ này còn chưa biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

"Cậu ấy cũng học A6.." Thu Thủy buồn bã "..Nếu cậu muốn kiểm chứng thì ngày mai hỏi thầy là biết, X nghỉ từ đầu tháng 11, sau lần gặp mặt trong bệnh viện đến tận bây giờ mình vẫn còn chưa được gặp lại cậu ấy!"

https://tieulun.hopto.org

"Gia đình không trao đổi lại với nhà trường à?" Tôi thắc mắc, nếu vụ này rùm beng lên thì toàn bộ mọi người đều phải biết rồi chứ? Sao Kiều Anh lại vẫn có thể ung dung vui vẻ đi tìm *mồi* mới như vậy được? "Kiều Anh vào thăm X chẳng lẽ không ai biết? Còn X nữa, chẳng lẽ cậu ấy không nói gì với người nhà? Đến nước này rồi.."

"Cậu không hiểu X nên đừng vội phán xét!" Nhắc đến *bạn thân* Thu Thủy lập tức xù lông như gà mẹ, khác hẳn vẻ ủ dột, sầu não đầy âu lo ban đầu.
Tự dưng tôi cảm thấy buồn cười, vì hình ảnh của tôi đang phản chiếu trong chính Thu Thủy lúc này. Bạn thân cấp II, lên cấp III bị chê nghèo không thèm chơi chung nữa, thế nhưng vẫn cứ hướng về người ta, luôn quan tâm sắc mặt người ta, thấy người ta nguy cấp lập tức lao ra bảo vệ mặc cho người ta có cần hay không..

Đây là hi sinh hay là ngu ngốc?
IQ tôi đúng là cao thật, nhưng với câu hỏi này, tôi xin mạn phép được bỏ qua!
"X luôn nghĩ cho gia đình và hi sinh vì danh dự, cậu ấy không kể cho ai biết nguyên nhân - trừ tôi. Và sau khi chúng tôi trao đổi xong chính cậu ấy cũng đã cầu xin tôi đừng nói chuyện này cho ai, để X tự suy nghĩ và nói rõ mọi chuyện.."

"Nhưng đã bao nhiêu ngày rồi chứ?" Tôi nhướn mày "X bị đưa đi trị liệu tâm lý, có khả năng bất ổn cao như vậy mà cậu cũng không định nói bất kì điều gì? Nếu X ra đi mãi mãi cậu cũng nghe theo lời X để mọi chuyện chìm vào im lặng?"

"Tôi.."

https://tieulun.hopto.org

"Không! Cậu nhất định không im lặng đâu!" Tôi cắt ngang lời của Thu Thủy, nhếch môi cười lạnh "Cậu đem chuyện này kể cho một kẻ chuẩn bị làm con mồi của Kiểu Anh như tôi là có mục đích đúng không?"

"..."

"Cậu tính mượn tôi làm theo kế hoạch của cậu để giải quyết đám cặn bã kia, nếu tôi làm được thì tốt, còn không.. cậu cũng không sao cả, có thể chờ thêm nạn nhân thứ 2, thứ 3, thứ N?.." Tôi đứng dậy, học cái nhìn kiêu ngạo của Quốc Bảo mà nhìn xuống gương mặt đang căng cứng của Thu Thủy "Cậu ngây thơ hay tôi ngây thơ đây? Đừng lấy nhau ra làm trò cười nữa!"

"Ý của mình không phải thế.." Phải thật lâu Thu Thủy mới nói được một câu, nhưng câu giải thích này lại bị bỏ lửng. Cô nàng nhìn quanh một lượt, không biết nên nói thế nào để chống chế cho phải phép.

Tôi xoay người, ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện này. Nhưng nghĩ ngợi một chút, tiếc công mẹ kế nghĩ ra một tiêu đề chương thật ngầu nên trầm giọng, nói nốt: "Không phải thế? Vậy.. Cậu muốn gì ở tôi?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 50: - Xác Nhận Thông Tin.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vì đã muộn nên cuộc gặp của chúng tôi bị cưỡng chế dừng lại. Lôi điện thoại ra xem giờ, tôi nhanh chân lao lên xe điện, muốn phóng thẳng về nhà. Nhưng Thủy đã kịp kéo tôi lại, nhét vội vào ngăn ngoài cặp tôi một tờ giấy nhỏ. Cô bạn nói đó là số điện thoại, nếu như tôi muốn *hợp tác* thì có thể liên hệ với Thủy bất kì lúc nào.
Nếu như những gì cô bạn kể lúc nãy là thật thì có lẽ báo cáo với giáo viên hoặc cảnh sát sẽ là biện pháp tốt hơn việc có thêm một đồng minh để rồi tự mình đối phó vụ này. Đám Kiều Anh đó có vẻ rất đông, hung hãn và cả không coi ai ra gì, xem pháp luật như một trò đùa. Với loại ngựa non háu đá ấy mà hành xử như bình thường thì không ổn đâu, nhất định sẽ bị chúng đá chết!

Có vẻ cuộc gặp trưa nay đã vô tình đẩy tôi vào thế bí rồi, lọt vào tầm ngắm và biến thành đối tượng trong một trò chơi nguy hiểm. Dù chưa biết thực hư mọi chuyện ra sao, nhưng.. tôi nên cẩn thận vẫn hơn!

*

https://tieulun.hopto.org

Đến chỗ làm muộn nên tôi cố ý nán lại làm việc lâu hơn mọi ngày. Cô Nguyệt thấy đèn đường sáng đã lâu, người trên đường thưa bớt và khách trong quán cũng đã vãn nên ngay lập tức đuổi khéo tôi về. Các anh chị phục vụ trong quán cũng nhắc nhở tôi nên trở ra ngay sau khi rửa xong mấy cái bát đĩa kia đi. Vì nhà tôi ở hơi xa quán, đường đi vào lại vắng vẻ nên ai cũng cảm thấy lo lắng nếu tôi về quá muộn.

Thêm nữa, đợt này chị nhân viên thân với tôi nhất trong quán bảo có trông thấy học sinh trường tôi đến đây chơi vào khoảng sau giờ ăn cơm - tầm 8h30 đến 9h tối. Chị ấy sợ họ có thể đột ngột đổi giờ hẹn đến sớm hơn nên lén yêu cầu tôi đổi chị ấy lên quán còn tôi xuống dọn dẹp sau bếp. Tôi tất nhiên vui vẻ đồng ý, giấu mặt đi vẫn tốt hơn trưng ra để người ta biết. Thôi việc tôi không muốn mà thôi học tôi càng không, nhưng khi biết nội quy đáng ghét kia của trường tôi cũng đã chuẩn bị trước tinh thần cho việc này rồi. Quán bánh không gần trường nhưng cũng chẳng xa, nếu có học sinh nào đó trường Yên Mỹ tới đây cũng là điều vô cùng bình thường.
Vốn trước đây tôi đã xin cô Nguyệt cho tôi ra phía sau rồi, nhưng cô ấy luôn sợ việc rửa dọn, quét tước, làm bánh.. nặng nhọc không phù hợp với tôi. Nhưng đợt này chính cô ấy cũng thấy mấy học sinh mặc đồng phục Yên Mỹ tới nơi này chơi, và đã nghe qua về vụ thêm vào nội quy rồi nên dù không muốn cũng phải đồng ý!

Con đường về nhà dài và tối hơn tôi nghĩ, bình thường dù có đạp xe đạp tôi cũng chẳng sợ gì hết nhưng hôm nay - sau khi xảy ra vụ buổi trưa và cuộc nói chuyện với Thủy - thì khác. Mỗi bụi cây, nếp nhà hoang cũ kĩ tối om om đều có thể khiến tóc gáy tôi dựng đứng. Các cụ đã nói rồi, ma không đáng sợ, thứ đáng sợ là con người kìa. Tôi lo ngay ngáy, nhỡ bọn Kiều Anh không thấy tôi tới nhà vệ sinh để chúng nó chờ mất thời gian như vậy.. nhỡ đâu cả đám chúng nó tức điên lên rồi tìm cách chặn đường tôi thì sao?
Khu này vắng vẻ như thế có mà chạy đằng trời, muốn kêu cứu cũng khó khăn vạn phần, vì lâu thật lâu mới có người đi qua..

https://tieulun.hopto.org

Đáng sợ thật!
Chắc tôi phải nghĩ ra cái gì làm vật phòng thân để chống chế chạy trốn cho dễ vậy!

*

"Vật phòng thân" tôi có thể sáng tạo ra quá ít, thế nên cả lúc ở nhà và sáng hôm sau tới trường tôi đều lo ngay ngáy. Hiện tại chưa có động tĩnh gì không có nghĩa là đám người kia sẽ để yên cho tôi. Có thể bọn họ đang đợi thời cơ, cũng có thể vì cứ đến giờ ra chơi tôi lại lếch thếch chạy theo mông giáo viên, theo lên tận văn phòng đứng. Đám Kiều Anh không dám lộ bản chất trước mặt giáo viên nên tôi cũng chỉ còn cách này thôi! Không ai đứng cùng chiến tuyến với mình cũng khổ ghê vậy đó, có lẽ tôi nên cẩn thận suy nghĩ về đề nghị của Thu Thủy.
Nhưng theo đuôi giáo viên mãi cũng đâu có được, thầy chủ nhiệm ngay lập tức đã nhận ra điều gì đó khang khác ở tôi, nên tôi vừa đứng lấp ló ở khu văn phòng đã nhìn thấy ngay: "Hải Dương! Mau qua đây!"

"Dạ, em chào thầy!" Tôi giả bộ nghiêm túc, chậm rì rì đi qua "Có chuyện gì vậy thầy?"

"Em lên đây mấy giờ ra chơi rồi?" Thầy hỏi thẳng, liếc qua mấy giáo viên trong văn phòng một cái rồi ngoắc tay ý bảo tôi theo thầy lên phòng hội đồng nói chuyện riêng.
Từ vụ 20 - 11 tôi cũng chưa cảm ơn thầy nên.. tiện quá, đi thôi!
Nhưng phòng hội đồng không vắng vẻ như chúng tôi vẫn tưởng, giáo viên chủ nhiệm A6 và một đứa bạn-học-cũ của tôi cũng đang ở đây. Một cuộc gặp mặt riêng, có vẻ đứa này mắc lỗi nặng lắm, xem

https://tieulun.hopto.org

cô chủ nhiệm nó cáu điên lên thế kia cơ mà! À, còn việc tôi gọi nó kiểu kia.. là vì nó đã từng học cùng A1 với tôi đấy, trong nhóm tay chân thân tín của Dịu Hiền, sau việc 20 - 11 nó và cả đám của Dịu Hiền đều bị chuyển sạch! Từ sau ngày chúng nó bị đình chỉ và đi học trở lại chúng tôi chưa đụng mặt, chắc do bố mẹ nó giáo dục nghiêm nên chúng nó mới không dám ho he gì hết.
Thầy gật đầu với cô chủ nhiệm A6 một cái rồi kéo tôi ra góc bên kia của phòng hội đồng, đảm bảo bí mật: "Em có chuyện gì?"

"Dạ.." Tôi cười cười, chuyện gì? Liệu lúc này tôi có nên nói về vấn đề của Kiều Anh hay không? "Em, ai da, thật ra thì.."

"Thì làm sao? Tính em bình thường thẳng đuột cơ mà, hôm nay vòng vo thế?" Thầy nhíu mày, khiêu khích "Nói mau lên, nếu không tiết sau tôi còn thấy em lảng vảng trên này thì cho em ăn ngay cái biên bản đấy!"

"Thầy dữ quá!" Tôi bĩu môi, nhìn quanh một lượt rồi hạ giọng "Thật ra em chỉ muốn cảm ơn thầy vì thầy đã.."

"Im!" Thầy quát "Không phải! Em còn che giấu cái gì! Nói nhanh, cho ba giây, 3, 2.."

"Ấy.." Tôi cuống lên, thầm sỉ vả ông thầy nhạy bén trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn phải phun sạch "Thầy, thầy biết chuyện của các anh chị lớp trên không? Lớp 12 ấy!"

https://tieulun.hopto.org

"Chuyện gì?" Thầy có vẻ ngơ ngác, rất tự nhiên mà hỏi lại "Nói toẹt ra đi, lớp 12 gây ra sự vụ gì? Bắt nạt các em?"

"Đâu, chưa thầy.." Tôi liếc mắt qua, cô chủ nhiệm A6 vẫn mắng, và người-bạn-cũ vẫn cứ cúi thấp đầu nghe, không kháng cự dù chỉ một chút ít "Hôm qua lúc ăn trưa chị Kiều Anh lớp 12 có tìm em, nói muốn có tiền thì đi theo chị ấy!"

"Em đi không?" Thầy ồ một tiếng, rất dửng dưng mà hỏi lại "Em tính thế nào?"

"Vì không đi nên giờ em mới sợ nè!" Tôi cự lại, bình thường thầy thông minh vậy mà sao giờ ngây ngô vậy? Hay diễn? Khéo khi ông cáo già này diễn với tôi thật ý chứ, khó tin lắm.. "En còn nghe nói các anh chị ấy hè nhau ăn cắp và mở lớp đào tạo móc túi lành nghề. Thầy.."

"Nói rồi!" Thầy ngoắc ngón tay, đưa lên miệng ý bảo tôi im lặng "Không có chứng cứ không được nói bừa, sự vụ rùm beng lên làm gì cũng khó!"

"Nghĩa là sao thầy?" Tôi nhíu mày "Vậy giờ nếu chị ấy ép em làm thật, còn uy hiếp không cho em nói, đánh đập hành hạ em.. nhưng em thân cô thế cô không lấy được chứng cứ thì cũng phải im lặng? Thầy là đại diện của nhà trường cơ mà, thầy phải có trách nhiệm giúp đỡ học sinh chúng em chứ!"

https://tieulun.hopto.org

"Sai rồi Hải Dương, em đang đổ nhiệm vụ lên đầu ai thế?" Thầy cười nhạt, gõ gõ mặt bàn "Chúng tôi trợ giúp các em, nhưng nếu nhỡ các em có ý xấu muốn vu oan cho các bạn thì sao? Việc gì cũng cần có bằng cớ cụ thể, một lời nói chưa đủ buộc tội đâu!"

"Thầy bớt cứng nhắc đi!" Tôi tức muốn phì khói, nhưng nhìn khuôn mặt thầy tự dưng lại thấy tỉnh táo hẳn. Phải rồi, người ta cầm cán cân công lí mà, sao có thể nghiêng lệch được chứ? Thầy có trách nhiệm với tôi song cũng có trách nhiệm với các học sinh khác nữa.. Tôi đúng là đòi hỏi hơi quá đáng rồi, cơ mà thầy cũng đâu cần vả mặt mạnh thế, rát hết cả tâm hồn!
"Mà này thầy ơi, lớp A6 có học sinh nghỉ học vì bệnh hả thầy? Từ tháng 11 ấy?"

"Ai biết?" Thầy thấy tôi chuyển chủ đề thì dịu lại, ngoắc cô chủ nhiệm A6 đã xong việc với bạn-cũ của tôi một cái rồi hỏi "Lớp bạn có học sinh nghỉ bệnh à?"

"Đúng rồi!" Cô chủ nhiệm thở dài một cái rồi lên tiếng xác nhận "Tội lắm, con bé cứ muốn tự tử suốt, ai hỏi gì cũng không nói, như kiểu có dấu hiệu của bệnh trầm cảm!"

"Em thấy bảo trước bạn ấy hay đi cùng các anh chị lớp 12 lắm.."

"Cô cũng nghe nói vậy!" Cô chủ nhiệm A6 qua loa gật đầu rồi đứng dậy "Thôi nhé, tôi xuống không sắp vào lớp rồi!"

https://tieulun.hopto.org

"Được được!" Thầy chủ nhiệm gật như trống bỏi, nghiêm mặt lại bảo tôi rằng "Tôi không đi theo các em 24/7 được, nên em hãy cố mà cẩn thận đi!"

Mị đi viện đột ngột nên không cầm theo máy, mng đừng trách vì mị tự dưng mất tích mấy hôm nhaaa ♡♡♡

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 51: - Chặn Đường.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xong xuôi, thầy bỏ tôi bơ vơ để xuống đánh trống vào lớp, thầy nói hôm nay thầy trực ban nên không thể đi lâu được. Chuyện ra chơi chạy lên văn phòng của tôi cũng bị thầy cấm cản, thầy nói còn ở trường thì cứ yên tâm, học sinh dù hư đến đâu cũng sẽ không dám hành động linh tinh trên trường..
Nhưng nói thật câu này tôi chả tin, không dám làm việc xấu trong trường á? Thầy đúng là ngây thơ và coi thường sự vô pháp vô thiên của lũ giặc giời này quá rồi!
Chúng nó ném chậu vào tôi ở trên trường, đổ nước vào người tôi cũng ở trên trường, phá xe đạp của tôi trên trường.. và thậm chí còn ngáng chân và loại tôi khỏi nhóm ngay trước mặt giáo viên nữa cơ! Vậy mà có ai nói gì đâu? Có ai phê bình chúng nó đâu? Bọn Dịu Hiền nếu không phải thầy chủ nhiệm cố ý xử lý thì chắc gì nhà trường đã động tới bọn nó chứ?

Tôi ngồi chán trên phòng hội đồng, thấy trống vào lớp bắt đầu điểm nên nhanh chân ra ngoài, ý muốn cùng giáo viên bộ môn vào lớp. Nhưng vừa bước được nửa bước ra cửa, bạn-cũ đã chặn tôi lại:
"Kiều Anh gặp mày?"

"Liên quan gì đến mày?" Tôi bĩu môi, né ra "Đừng giả vờ tỏ ra quan tâm đến người khác thế, thấy ghê!"

https://tieulun.hopto.org

"Mồm cứng thế, dính đến Kiều Anh xem còn cứng được nữa không?" Nó cười khẩy, đi đến gần chỗ tôi nói tiếp "Người đi trước khuyên mày đừng có đi hỏi linh tinh về bà ý, nếu để Kiều Anh biết, mày thảm rồi!"

"Mày..." Tôi nhìn lại nó, trống trường vừa lúc vang lên ầm ĩ, vì ở trên phòng hội đồng nên hai chúng tôi đều nghe rất rõ âm thanh này. Nó vang dội, đâm thẳng vào đại não cả hai. Nhưng chúng tôi vẫn cứ kiên quyết nhìn nhau, không dời mắt dù chỉ một cái. Sau đó, tôi buột miệng "..Mày chính là đứa đi móc túi?"

"..." Nó có vẻ ngạc nhiên lắm, trợn mắt nhìn tôi trân trối, một lời cũng không thốt ra nổi.

"Đúng là mày?" Tôi nhỏ giọng, kéo nó đang tái nhợt đi thụt vào văn phòng "Mày bị chúng nó ép đúng không? Chúng nó chụp ảnh uy hiếp mày à? Mẹ nó, mày cũng đi bắt nạt người khác cơ mà, sao giờ hèn dữ vậy?"

"Mày thì biết cái quái gì!" Nó gắt gỏng nhưng vẫn không né tránh bàn tay của tôi. Nhìn tôi kiểu *đồng bệnh tương liên,* con bé ảo não "Không thoát nổi, tao mà dám hé miệng chúng nó sẽ có cách khiến cả nhà tao nhục nhã!"

"Bị bắt vì ăn cắp thì bớt nhục à?" Tôi nhăn trán "Khi nãy cô chủ nhiệm gọi mày ra riêng không phải để nói về chuyện này đấy chứ?"

https://tieulun.hopto.org

"Thôi im đi!" Nó phẩy tay mệt mỏi "Bọn Dịu Hiền cũng chẳng chơi với tao nữa, chúng nó kì thị bảo tao là loại bẩn thỉu! Đám Kiều Anh nhắm vào mày rồi, mày sẽ sớm hiểu cảm giác của tao bây giờ thôi!"

"Mày nhất quyết im miệng?" Tôi trợn mắt ngạc nhiên, không phản kháng mà đã nhận thua rồi, không thể hiểu nổi! Không thể! "Mày không báo cáo thầy cô bố mẹ à? Lớp mày cũng có đứa vì bọn Kiều Anh hành song nghỉ học ngang đấy còn gì?"

"Đứa nào?" Nó trợn mắt hỏi vặn lại "Liên thiên gì đấy? Bọn tao tập hợp cả nhóm, có đứa nào làm cu li nữa tao lại không biết à? 2 đứa 11, 2 đứa 12, mỗi mình tao 10.. giờ có mày nữa, thế là hết!"

"Vậy à?" Tôi hơi tần ngần tìm tòi trên mặt nó, nhưng con bé chẳng có vẻ gì là đang nói dối cả. Và nữa, nó không có lí do gì để nói dối tôi cả, con bé đã xem tôi bước một nửa chân vào nhóm của chúng nó rồi còn gì.
Lẽ nào.. Thu Thủy nói dối tôi về chuyện của X? Hay con bé này vào nhóm quá muộn nên không biết đến sự tồn tại của X? Mọi sự thắc mắc lại bắt đầu quanh lại điểm xuất phát, lằng nhằng rắc rối không để đâu cho hết!
"Số đấy là đám cu li à? Còn nhóm thật sự của Kiều Anh có bao người?"

"Đừng phản kháng nữa, vô ích thôi!" Nó phẩy tay nhưng vẫn nói với tôi "Hơn chục đứa, có cả xã hội đen đấy!"

https://tieulun.hopto.org

"Thế à?.."

Cuộc gặp của chúng tôi kết thúc ngang vì có một giáo viên đi lên phòng hội đồng lấy sổ sách. Cũng đã vào lớp nên hai chúng tôi tách nhau ra hai hướng, đi trở về khu nhà của khối 10. Nó đưa mắt nhìn tôi cái cuối trước khi xoay người đi, cái nhìn đầy ai oán, đau thương và cảm thông như thể hai đứa đã về chung một nồi, là tri kỉ.

Có khối ấy!

Tôi nhất định không bước vào con đường phạm tội đâu! Dù có đánh chết tôi cũng không làm, và nếu có chết thật thì nhất định tôi sẽ kéo hết lũ Kiều Anh đi cùng!

"Sao thế em gái?" Chưa kịp kéo được ai, đường lên cầu thang đã bị chặn lại bởi một đám ba người, hai nam một nữ - không có Kiều Anh!
Đàn em của chị ta đúng không? Những chuyện này chẳng bao giờ chị ta ra mặt cả vì chị ta làm trùm đứng sau, giả trang ngoan hiền trước mặt giáo viên mà. Ba người, còn dám chặn tôi ở giữa khối lớp như vậy.. không sợ tôi gào mồm lên để tất cả mọi người chạy ra xem à? Coi thường tôi hay coi thường pháp luật quá mức đây?
"Có vẻ quyết tâm cao ghê, hôm qua quyết định không đến chỗ chị Kiều Anh có giữ vẻ mặt này không vậy?"

"Dạ em chào các anh chị!" Tôi cúi đầu tỏ ra ngoan ngoãn lễ phép, hơi bất ngờ nên miệng cứng lại một lúc sau mới nói được tiếp
"Không biết anh chị tìm em có vấn đề gì không ạ?"

https://tieulun.hopto.org

"Việc gì?" Đứa con gái trợn mắt đi về phía tôi, còn dùng tay đẩy đẩy ngực lép của tôi bằng tất cả sự thô bạo "Mẹ mày, chị Kiều Anh để mắt đến mày mà mày còn không biết điều à?"

"Em bị dị ứng mũi, cứ ra nhà vệ sinh là hắt hơi.." Tôi vẫn cười hòa hoãn, trả lời một cách lịch sự "..Kì ghê, chị Kiều Anh sao lại muốn hẹn gặp ở nhà vệ sinh chứ? Thối chết người!"

"Mày muốn biết à?" Con bé cười khẩy, hất tay ý gọi hai thằng con trai lên "Muốn biết chỉ cần ra đấy ngay bây giờ là có đáp án ngay!"

"Ôi vãi! Chị Kiều Anh thường trực ở đấy luôn ạ?" Tôi nghiêm túc hỏi, nhưng sự nghiêm túc ngay lập tức bị phá vỡ vì hai thằng con trai đã xông lên muốn bắt tôi.
Nếu như ở ngoài đường hoặc chốn không người thì tôi còn sợ chứ lúc này.. mơ đi! Tôi ngay lập tức xoay người, chạy ào ra khỏi khu vực cầu thang, muốn đi đại vào lớp nào đấy mách thầy. Nhưng chưa bước nổi mấy bước, phía sau đã bị chặn lại, cánh tay cũng bị người ta giữ lấy.

Trời ạ!
Chúng nó không chỉ có ba đứa!
Ra là tách nhau ra, ba đứa chặn tôi, ba đứa khác ở phía sau để rình bắt khi tôi có ý định trốn chạy.
Ha ha, đúng là làm việc có tổ chức, giỏi, giỏi quá!

https://tieulun.hopto.org

Một mùi hương kinh tởm xộc vào mũi, đứa con gái đang cầm một nùi giẻ màu sắc tăm tối đưa lên, ý đồ nhét vào miệng cho tôi khỏi kêu gào. Tôi cúi đầu né tránh, nhưng càng né hai gọng kìm bên cạnh càng giữ chặt và thô bạo. Tiếng kêu bị giữ trong cổ họng không tài nào bật to ra được vì tôi cứ há miệng lập tức con bé kia đưa đống giẻ bẩn thỉu lên muốn tống vào. Vì không muốn húp trọn mùi vị khủng khiếp ấy nên tôi chỉ còn cách vừa tránh né vừa ngậm miệng.

Hai cánh tay bị người ta ép lên ngực, vừa hay trên đó có túi áo sơ mi, và trong túi áo sơ mi có "hàng nóng" tôi đã mất cả đêm qua để hoàn thành. Đang định tung đồ ra để thoát thân, một giọng nói hùng hồn đã vang vọng: "Bọn nào đây, đã bảo cấm động lớp 10 mà, nghe không hiểu hả?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 52: - Người Hùng Xấu Xa.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi dừng bàn tay đang sờ túi áo sơ mi lại, ngẩng đầu lên, nhân vật nam chính xuất hiện rồi!

"Quốc Bảo đấy!" Một thằng đang giữ tay tôi vội buông ra, hơi cúi mặt nói với mấy đứa bên cạnh. Thấy lỏng tay tôi lập tức vung nốt tay còn lại, giằng miếng giẻ tởm lợm trên tay con bé kia rồi tống thẳng vào mặt nó. Không đợi nó la bải hoải xong, tôi nhổ phì mấy bãi nước bọt lung tung cả, trúng vào mấy đứa bên cạnh làm đứa nào đứa nấy sợ bẩn né cả.
Mẹ kiếp, không nhét được vào miệng nhưng dính đầy cả má và môi tôi rồi, gớm chết đi mất!
"Vãi, con này ở bẩn thế!"

"Chúng mày mới bẩn ấy, kinh tởm!" Tôi lau miệng chạy nhanh ra chỗ *người hùng* "Tính nhét cái thứ gớm ghiếc gì vào miệng người khác, phát khiếp, sao không tự mình ăn luôn đi?"

"Đây là nhóm của ai?" Quốc Bảo nhìn tôi một cái, nhíu mày bỏ qua sự chật vật kia, nghiêm giọng gắt gỏng "Tao đã bảo đừng có động người gần tao rồi mà? Chúng mày não lợn hết à mà không nhớ?"

https://tieulun.hopto.org

"Tí tuổi đầu oai ve gì chứ?" Mấy đứa kia tuy cứng miệng nhưng lại không dám tiến lên nữa, lùi dần "Mày là Quốc Bảo mà oai à, đừng tưởng giã được bọn thằng Khải thì ngon! Chờ đấy!"

"Chờ cái con mẹ chúng mày!" Quốc Bảo dậm chân một cái, cả đám đang lùi dần lập tức nháy nhau co giò tán đi. Cậu ta hất tay, cái điện thoại đời mới lập tức bay cao bay xa, bay trúng đầu một thằng chạy cuối làm thằng nhóc đó ngã gục xuống sàn, kêu lên một tiếng đau đớn.
Thằng đó ngã tôi không thương, nhưng cái điện thoại kia.. ôi trời! Điện thoại mới cóng, còn là hàng đời mới đắt tiền nữa chứ! Cậu ta thẳng tay ném mà không suy nghĩ gì hết, đúng là phá gia chi tử, không thể chấp nhận nổi!
"Mang điện thoại của tao sang đây!"

"..." Thằng kia ôm đầu đang chảy máu, lồm cồm bò dậy. Nhưng trái với mong muốn của Quốc Bảo, nó gần như ngay lập tức chạy biến, mồm còn chửi thầm bản thân xui xẻo. Dĩ nhiên, cái điện thoại vẫn nguyên vẹn của cậu ta còn nằm im trên đấy. Mặt nó đen sì sì như thể trách cứ chủ nhân thật tàn nhẫn, nửa phút trước còn nâng niu người ta nửa phút sau đã ném người ta như phi tiêu rồi!

"Nhìn gì?" Quốc Bảo nhét tay vào túi quần, thong dong bước.
Ai nó thèm nhìn cậu, chỉ đang thắc mắc thôi! Chẳng phải từ mấy hôm trước cậu đã không thèm tới lớp hả, hôm nay tự dưng nổi hứng đến trường làm anh hùng vậy?
Nhưng.. chọn thời điểm đến chính xác đấy, Quốc Bảo, cái này coi như tôi nợ cậu 1 lần! À không, tôi chép bài cho cậu lâu như vậy, còn cho cậu quay cóp bao nhiêu bài kiểm 15 phút, giữa kì.. chúng ta

https://tieulun.hopto.org

hòa!
"Chưa thấy giải ném điện thoại mở rộng bao giờ à?"

"Vừa thấy xong!" Không coi tôi là bạn còn giúp tôi với nói chuyện cùng tôi chi? Cậu cũng thích người ta hiểu nhầm quá nhỉ?
Tự dưng lại nghĩ tới chuyện hôm đó, tôi vô duyên vô cớ nổi cáu với người vừa giúp mình. Chỏng lỏn bỏ lại một câu rồi vòng ra phía sau muốn đi lên lớp. Nhưng Quốc Bảo không cho phép, cậu ta nhặt lại điện thoại xong lập tức lao về chỗ tôi, tóm lấy vai áo ép tôi quay ngược người "Này! Làm trò gì đó? Có tin tôi gào lên không?"

"Đáng lẽ cậu nên gào sớm chứ không phải chờ lúc chúng nó định nhét giẻ vào mồm!" Cậu ta lạnh nhạt vạch trần, và trong lúc Quốc Bảo nói, chân cậu ta bước nhanh như gió hại tôi bước theo cuống hết cả lên! "Nếu cậu mà là tên lúc nãy chắc chúng ta có nhiều chuyện vui hơn để làm rồi!"

"Cái gì?" Thấy tôi vùng vẫy khổ sở, Quốc Bảo nghĩ nghĩ rồi dùng một tay xách cổ áo, nhấc bổng tôi lên luôn!
Má, tay khỏe ghê, bảo sao ném một phát khiến người ta chảy máu đầu. Tôi dám cam đoan cậu ta đã cố gắng giảm bớt lực tay vì sợ gây án mạng. Chậc chậc, cũng phải có thực lực mới dám đối đầu với cả đám 12 chứ, và cũng phải như vậy mới đủ khiến bọn *tội phạm có tổ chức* như Kiều Anh chạy tán loạn!
"Nghĩ mình oai lắm hả? Thả tôi xuống ngay! Cậu muốn đưa tôi đi đâu?"

https://tieulun.hopto.org

"Chả vậy!" Cậu ta nhún vai, không hiểu về chuyện oai lắm hay về chuyện *nếu tôi là tên chết tiệt* kia. Bước chân cậu ta vẫn cứ thoăn thoắt vòng ra sau khu nhà chúng tôi đang học. Đi qua đây là chỗ uống nước của học sinh và sân vận động, không hiểu não lợn muốn làm gì? Đưa tôi đi rửa miệng hả? Trên lớp tôi cũng có nước, cần gì phải chạy xa thế này?
"Nếu cậu mà là tên đó thì chắc chắn sẽ giả ngoan ngoãn cầm lại điện thoại lên cho tôi sau đó.. 1 là ném lại điện thoại cho tôi vỡ đầu giống cậu, 2 là cầm quách điện thoại đi cho tôi tha hồ đuổi theo! Cách nào cũng vui hơn so với chạy trốn!"

"Cậu làm sao vậy hả?" Hiểu tôi quá ha! Nhưng đúng là tôi thích kiểu ăn miếng trả miếng vậy đó, cậu làm được gì tôi nào? "Đi tới đây làm gì? Đừng có tỏ ra quan tâm đến tôi thế!"

"Rửa sạch miệng đi!" Quả nhiên cậu ta dừng chân bên điểm uống nước, vừa thả tôi xuống đã bóp miệng tôi, nói bằng giọng chán ghét "Bản lĩnh thì lần sau đừng để chúng nó nhét gì vào đây!"

"Bỏ ra!" Tôi vùng thoát khỏi tay cậu ta, cúi đầu xuống vặn nước ở vòi. Từng dòng nước sạch mát lạnh phun ra ào ào, cúi đầu xuống, tôi nhanh chóng súc miệng cho sạch sẽ. Làm đi làm lại thật nhiều lần, cho tới khi không còn cảm giác lợm giọng nữa.
Tức thật đấy, tôi mạnh thì có phải tốt không, tôi sẽ tóm cổ từng đứa, dần cho cả đám một trận nên thân rồi nhét cả đống cát vào mồm chúng nó! Đáng tiếc tôi chẳng có gì hết, thân cô thế cô, yếu ớt đến mức ai cũng có thể bắt nạt. Tôi ghét bản thân như thế này, nhưng lại không tìm ra cách nào khả thi để thoát khỏi tuyệt cảnh.

https://tieulun.hopto.org

"Lại làm sao nữa?" Quốc Bảo thấy tôi đứng im nhìn dòng nước ào ào tuôn chảy thì ngẩn ra, không nhịn được ngứa mồm hỏi "Thôi cái kiểu ủy mị đấy đi, bình thường cậu mạnh mẽ lắm mà?"

"Ai ủy mị?" Tôi cúi sát đầu vào vòi nước như thể muốn lao luôn vào đấy cho đỡ nóng đầu. Nhưng nói thật, dù có muốn tôi cũng sẽ không làm vì thời tiết lúc này không cho phép!
Giữa mùa đông rồi chứ đùa à, gội đầu nước lạnh có mà chết rét!
"Có cái này tôi nhìn mãi không biết là cái gì?.."

"Cái nào?" Cậu ta cúi mặt nhìn sát vào chỗ tôi chỉ, gương mặt hai đứa gần trong gang tấc, tôi chỉ cần ngoảnh mặt qua là có thể thấy rõ từng đường nét khuôn mặt ấy, từng sợi lông mi dài cong vút, khóe môi nhạt màu hơi nhếch lên kiêu ngạo..

Tất cả.

Nhưng tôi không nhìn, vừa thoáng thấy cậu ta cúi đầu, tôi ngay lập tức lấy bàn tay nhỏ bé đẹp đẽ của mình bịt đầu vòi đang chảy nước ào ào lại. Khỏi phải nói, nước từ đó được thể tóe ra bốn phía, bắn thẳng vào mặt Quốc Bảo!
Cậu ta "Á" lên một tiếng rồi giật lùi lại ngay, tôi phì cười, vì đã lui lại nên tôi chỉ dính tí nước vào tay áo chứ không thảm như cậu ta, mặt, tóc và cổ áo sơ mi lẫn áo khoác ngoài đều đẫm nước. Người này nhấc nhấc cổ áo lên, đôi mắt sắc bén và nụ cười đểu treo trên môi, như thể muốn bố cáo cho thiên hạ biết: *cưng sắp toi rồi!*
Tôi co chân giật lùi, nhưng chưa đi nổi thì Quốc Bảo đã nhanh như cắt lao đến, tóm gọn lấy cổ tay tôi. Tay còn lại của cậu ta xiết chặt lấy eo, khiến hai đứa đứng sát vào nhau. Người Quốc Bảo rất ấm, khác hẳn với dòng nước lạnh băng tôi vừa dùng để rửa tay rửa mặt.

https://tieulun.hopto.org

Tôi hơi ngẩn ra nhìn cậu ta, cậu ta cũng y hệt, đùng đôi mắt ngạc nhiên và đầy tranh đấu nhìn tôi. Đôi môi xinh đẹp của Quốc Bảo hơi hé mở, đúng lúc này, tôi lên tiếng: "Đã nói không phải bạn bè, sao cậu còn mất công quan tâm tôi làm gì vậy?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 53: - "Hàng Nóng" Của Tôi.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc Bảo ngây ra nhìn tôi, cái tay ở bên eo rời ra, cũng không nắm tay tôi nữa. Khoảng cách giữa hai đứa lúc này chỉ độ một bước chân, ấy vậy mà không hiểu tại sao, khi nhìn và đôi mắt bâng khuân vô định của cậu ta, bỗng dưng tôi thấy cả hai thật xa xôi quá mức. Quốc Bảo lui dần lại, sau đó cậu ta né tránh ánh mắt của tôi bằng cách xoay người, nhanh chóng chạy trốn.

Chính xác là chạy trốn!

Nhanh quá thể! Tôi còn chưa kịp định hình đã thấy cậu ta chạy mất tiêu rồi!

Chắc xấu hổ vì bị tôi nói thẳng nên thế đây mà, chậc, mặt cũng có lúc mỏng quá ta! Thôi kệ cậu ta, chính cậu ta là người vạch rõ ranh giới với tôi trước chứ, trách tôi làm sao được?
Vẩy sạch nước trên tay xuống, tôi kiểm tra lại "hàng" trong túi áo sơ mi, lại xem xem điện thoại của mình có còn trong túi áo hay không. Màn hình vừa bật sáng, phía trên đã báo có một tin nhắn đến. Chẳng có ai biết số của tôi cả, nếu có thì chỉ nhắn để mua bánh hoặc không bao giờ nhắn tin - ví như mẹ hoặc cô Nguyệt. Thế nên

https://tieulun.hopto.org

tin này chắc chắn 100% là tin rác của nhà mạng. Suốt ngày báo khuyến mãi với đăng kí 3g các loại, phiền chết đi được, người ta làm gì có tiền đâu?
Tôi mở lại máy, định xóa tin nhắn ấy đi, chẳng ngờ màn hình đang dừng ở đoạn tôi lưu số của Thu Thủy. Đúng vậy, sáng nay tôi quyết định cứ lưu số của cô bạn vào máy, nhỡ đâu sau này có thể sẽ dùng để liên lạc. Nhưng vừa bấm xong tên, chưa kịp thoát giáo viên đã vào nên tôi vội tắt màn cất máy đi. Không ngờ quên luôn đến tận bây giờ, mình đúng là bất cẩn quá!

"Nó đi rồi?" Giọng cười con gái rúc rích và những lời đùa cợt rôm rả lọt vào tai. Dự cảm nguy hiểm bùng cháy trong lòng, tôi nhanh chóng rảo bước, không dám quay đầu lại.
Đúng là đen đủi thật, chạy trời cũng không khỏi nắng! Cái giọng này đích thị là của đám người khi nãy - đàn em của Kiều Anh!
"Dù nó có ở cũng chẳng sợ, mình có 10 thằng lại thua nó hay sao?"

"Nó đánh với 15 thằng 12 đấy, bọn thằng Khải còn phải công nhận nó trâu!" Người khác thêm vào "Hạ nó mình làm không nổi, nhưng giữ chân nó để tóm con nhãi kia thì dư sức!"

"Nó định chạy kìa!"

"Em gái! Này em gái!"

"Chị Kiều Anh đợi hơi lâu rồi đấy! Đừng có không biết điều!"

https://tieulun.hopto.org

"..."

"Cứu.. CỨU TÔI VỚI I I, CÓ AI KHÔNG?" Tôi nhanh chân chạy nhưng buồn thay chúng nó còn nhanh hơn, ngay lập tức kéo được tôi lại, lôi tôi xềnh xệch về phía sân vận động.
Hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất cuộc đời tôi! Đám khốn nạn này một lần không bắt được còn cố rình lần hai làm chi không biết? Đã thế, còn khéo chọn được lúc sân vận động không một bóng người nữa chứ! Bình thường đều có lớp học tiết thể dục cơ mà, vì sao hôm nay lại không có? Vì sao?
"THẢ RA! THẢ TAY RA! TÔI KHÔNG MUỐN ĐI CÙNG MẤY NGƯỜI!"

"CÂM NGAY!" Một cú tát như trời giáng làm mặt tôi lệch hẳn đi, khủng khiếp! Bọn khốn này dám ra tay đánh người thậm tệ như vậy.. Tức quá đi mất, nhưng tôi lại chẳng thể làm gì khác ngoài việc để cho chúng nó tùy thích lôi kéo "Đưa nó ra góc sân vận động, chị Kiều Anh chỉ xin phép ra ngoài được 15 phút thôi!"

"15 phút là đủ để giải quyết con này rồi!" Chúng nó cười rinh rích như thể đã quen với toàn bộ những con mồi khó chịu. Hẳn là họ cũng đều đã từng phản kháng nhưng đều bị khống chế đơn giản.
À, tôi cũng rõ lí do vì sao chúng nó nhất định rình bắt tôi cho kì được rồi. Hiếm có tiết mà tất cả các lớp trong trường đều không học thể dục thế này, tận dụng sân vận động vắng vẻ là điều quá hợp lí! Vì sao không vào nhà vệ sinh? Vì hiện tại vẫn đang giờ học nên chúng nó sợ có người qua lại và bị phát hiện. Còn lí do không chờ tới hết giờ học buổi chiều thì có lẽ là vì nghĩ tôi sẽ sợ hãi mà trốn mất giống hôm qua và những giờ ra chơi sáng hôm nay nên mới vậy.
Tính đi tính lại, tính ăn chắc quá ha! Nhưng tôi vẫn còn vũ khí bí

https://tieulun.hopto.org

mật, nhất định tôi sẽ không để chúng nó yên ổn hành hạ mình đâu! Quyết tâm!

Vậy là tôi dừng mọi hành động vùng vẫy lại, để dành sức và mặc chúng nó muốn kéo đi đâu tùy ý. Cả đám mười mấy người nhanh chóng dồn vào một gốc cây Xà Cừ lớn ở góc sân bên trái, chỗ khuất nhất. Một bên là tường, một bên là tán cây, nếu như không trèo lên tường thì đảm bảo dù có ở tầng 5 khu lớp học nhìn sang cũng không thấy được bất kì điều gì đang xảy ra!
Ngoài mười mấy đứa đang "điệu" phạm nhân Hải Dương tôi đây thì ở gốc cây còn có thêm bốn năm người nữa. Kiều Anh ngồi trên một cái rễ cây siêu lớn, ra dáng chị đại kiêu ngạo nghếch mặt lên trời. Váy ngắn quá đầu gối đến hơn 20cm nên nói thật, với dáng người kia chị ta không bị hở quần trong đúng là quá siêu!

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à em gái?" Kiều Anh thấy chúng tôi quay lại thì đứng phắt dậy, nhảy tới "Nhìn mặt cũng ngoan ngoãn thông minh vậy mà không ngờ lại là kẻ ngốc!"

"Em đâu có thấy rượu đâu chị?" Tôi cười nhạt, mấy đứa xung quanh Kiều Anh đều hùng hổ nhưng bị chị ta gạt tay xua đi. Vẫn để cho tôi nói, lời trăn trối cuối cùng à? Nhân đạo quá ta! "Chỉ có đề thôi, em nhờ bạn làm xong hết cho chị rồi đó, để em đi lấy cho chị nha!"

"Xong rồi?" Kiều Anh có vẻ ngạc nhiên, nhưng nghĩ một chút, chị ta bình thản lại "Đống đấy chị không cần, chị thích cưng làm cho chị việc khác cơ!"

https://tieulun.hopto.org

"Chị ơi bao người không chọn, cứ phải là em là thế nào?" Tôi hỏi thẳng, bàn tay đã chạm đến túi áo sơ mi để đợi thời cơ tới "Em nghèo rớt, chẳng giúp gì được chị đâu!"

"Có người nói cô em vui lắm.." Kiều Anh cười cười "..Đúng là vui hơn mấy đứa trước thật!"

"Chị Kiều Anh đừng mất thời gian với nó nữa!"

"Đúng đấy chị, làm nhanh cho xong còn về!"

"Vào vấn đề chính đi, con nhãi ranh, bọn tao đang không có tiền, mày có tiền thì nôn hết ra đây đi!"

"Còn nếu không có.. thì để bọn này bày cách kiếm cho!"

Tôi không mấy chú tâm đến lời của đám râu ria, Kiều Anh nói *có người bảo với chị ta về tôi,* người đó là ai? Sao tự dưng lại nhắm tới tôi như vậy? Chẳng lẽ thật sự là do Phương Anh nhúng tay vào? Nhưng Phương Anh bao ngày nay có thèm nhìn tôi lấy nửa cái nào đâu mà bảo do cô nàng động chạm?
Tôi thật sự muốn biết kẻ đứng sau bức màn là ai, khiến tôi đen đủi chết đi được, thật sự muốn giết hắn!

https://tieulun.hopto.org

"Nghe rõ chưa cưng?" Kiều Anh búng tay một cái "Bọn chị biết cưng bị bắt nạt nên quyết định từ giờ sẽ bảo hộ cho cưng! Phí bảo hộ mỗi ngày 500k, cưng có thể lấy tiền nhà hoặc để.. Bọn chị chỉ cách!"

"Em không cần bảo hộ!" 500k? Sao không ra ngoài kia mà ăn cướp luôn đi! Một ngày đòi 500k thà chị đây đi thuê vệ sĩ chuyên nghiệp còn hơn! Hãm vừa chứ hãm quá ai chịu nổi? "Cuộc sống của em vẫn tốt, rất vui vẻ! Thả tay ra, em muốn về lớp học!"

"Đã bảo rồi, đừng có không biết điều như vậy!" Kiều Anh nhanh chân đi tới trước mặt tôi, trợn mắt, tóm lấy cằm tôi mà bóp chặt. Đau thì không đau, nhưng điều này làm tôi chẳng thích tẹo nào, cảm giác như thể mình là con sâu cái kiến! "Nếu không bọn chị buộc phải khiến cưng trở nên ngoan ngoãn đấy!"

"Lép thế này thì ăn uống gì?"

"Hay xem thử phía dưới?"

"Hahaha cảm giác như ấu dâm ấy!"

Những tiếng cười đùa xôn xao cả lên, Kiều Anh cũng bỏ qua vẻ mặt và hành động của tôi, ra sức cười thật lớn. Tôi biết bọn họ ám chỉ về điều gì và cũng biết thời cơ lớn nhất của mình đã tới rồi!
Nhân lúc cả đám ngửa mặt cười hô hố, tôi thò tay vào túi áo ngực, nắm lấy một đống "gì đó" xanh xanh vàng vàng. Vì không vung mạnh tay được nên phạm vi bay của đám lông lá ấy chỉ loanh quanh

https://tieulun.hopto.org

trên mặt Kiều Anh, hai tên giữ tôi và tay chân quần áo vài ba đứa khác. Chúng nó bị tôi "chơi đểu bất ngờ" đều giật mình vùng ra. Ngay lập tức tôi được giải thoát, tay chân đều tự do hành xử cũng dễ hơn nhiều. Tôi nhảy ra khỏi đám đông chật hẹp, nhanh chóng lấy thêm "hàng" trong người, ra sức tung khắp bốn phía. Ây da, thật có cảm giác bản thân chính là cao thủ võ lâm, hất tay một cái độc bay khắp nơi. Oai.. Quá oai!

"Cái.. Cái gì đây?" Chúng nó bị bất ngờ nên có hơi giật mình sợ hãi, lắp bắp lau những lông lá rậm rạp bất thường dính trên người đi sau đó quay sang muốn bắt tôi lại "Mẹ con nhãi con, cát à? Lấy cái ném bọn tao nữa?"

"Vào mắt bà mày rồi!" Kiều Anh rít lên tức giận "Mẹ con đ* non! Bắt nó lại, hôm nay cho chúng mày chơi nó lộ thiên luôn cho biết sợ!"

"Bắt nó!"

"Tóm lấy nó!"

"Từ từ!" Tôi ngay lập tức quát lớn, tay cũng đưa ra thủ thế làm chúng dừng lại đề phòng hai giây "Cái này mà anh chị nói là cát thì em cũng chịu rồi!"

"Thế là cái quái gì?"

https://tieulun.hopto.org

"Hóa chất mang tên #*$-+')$:¶';&&)%π×∆.." Tôi chế ra một cái tên tiếng ngoài hành tinh lạ hoắc làm toàn thể đám người này ngơ người. Sau đó mỉm cười khi thường, ra vẻ thần bí nói "...Nếu không có thuốc giải, dính vào nó 2 tiếng sau nhất định sẽ chết đấy!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 54: - Giúp Đỡ.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghe tôi nói xong câu đó, cả đám đang ngẩn ra lập tức phá lên cười sằng sặc như thể có chuyện gì buồn cười lắm vậy. Thôi được rồi, đúng là tôi nói hơi quá, nhưng đảm bảo dính vào đám lông lá này thì dù có là trâu bò cũng phải cảm thấy.. ngứa khôn tả!
Đúng vậy, chính xác là ngứa, ngứa lắm luôn, thế nên tôi mới chần chừ không muốn dùng nó mấy. Vì khi ném nó ra, lòng bàn tay tôi tiếp xúc với nó cũng khiến tôi ngứa chết đi được, chẳng qua là hôm qua không tìm được thứ gì "ngon ăn" trong vườn nhà, lại không muốn tốn tiền mua đồ nên.. Chậc, thôi, mai có tiết hóa học, kiểu gì chúng tôi chẳng được lên phòng làm thí nghiệm. Tới lúc ấy hóa chất chùa không ít, tôi sẽ không phải lo ngay ngáy dùng "hàng nóng" của bản thân kiểu *giết địch một ngàn tự tổn hại đến 800.*

"Lông mắt mèo chúng mày ơi!" Một đứa vừa gãi cành cạch vừa hô lớn. Thế chứ, cuối cùng cũng có đứa phát hiện ra thân phận thật của đám lông lá này rồi! "Vãi, ngứa quá đi mất!"

"Ối chị Kiều Anh!" Một đứa khác kêu lớn, vừa chỉ mặt Kiều Anh vừa gãi cành cạch. Tất cả đám đều đổ dồn mắt về phía *bà trùm,* chỉ thấy khuôn mặt vốn dĩ nõn nà xinh đẹp nay nổi đầy những mẩn đỏ xấu xí, phù lên như thể lợn chết ngâm trong nước ba bốn ngày "Khiếp quá! Sưng ghê quá! Đừng gãi nữa!"

https://tieulun.hopto.org

"Dám ném vào mặt tao o o?" Kiều Anh gào lên ầm ĩ "Mẹ cả nhà mày, hôm nay tao phải giết mày! Giết chết mày!"

"Tóm lấy nó!"

"Nó chạy kìa!"

Có ngu mới không chạy!
Tôi lè lưỡi, co giò nhịn ngứa ở lòng bàn tay, nhanh nhanh chóng chóng quay ngược lại phía khu lớp học. Nhưng đám phía sau chịu đựng cũng giỏi lắm, nhanh không kém mà đuổi theo tôi. Đúng lúc tay chúng nó sắp kéo tuột vạt áo khoác của tôi, bên tường vang vọng tiếng gào thê lương. Là giọng của con gái: "Thưa thầy bên này, họ đang bắt nạt học sinh khối 10!"

"Thầy ơi! Bên này!"

"Thầy ơi!"

"Thầy y y.."

Giọng gọi thất thanh làm mấy người phía sau tôi co cụm lại, mặc dù hơi nghi ngờ nhưng ai nấy đều tự lấy bản thân làm nhất, sợ ảnh hưởng tới mình nên không xông lên nữa. Kiều Anh sưng húp mặt, mắt cũng đầy mắt mèo nên không mở nổi, cứ điên ruột gào thét tứ

https://tieulun.hopto.org

tung. Tôi không thèm quan tâm tới đám bọn họ, bay nhanh về bên kia, nơi có "ân nhân thật sự" vừa lên tiếng giúp mình.
Ngạc nhiên chưa, người quen!
Vừa vượt qua bức tường rào, Thu Thủy đã nắm lấy tay tôi, kéo tôi chạy tuột về phía lớp học.

*

Chúng tôi chạy hộc tốc, mãi đến khi không thấy bất kì ai đuổi theo nữa mới dừng hẳn lại. Cả hai đứa dựa vào tường ở phòng bảo vệ rồi vừa thở vừa nhìn nhau. Tôi có hơi ngạc nhiên không hiểu vì sao Thu Thủy lại xuất hiện ở nơi này, còn biết tôi đang bị dồn vào thế bí sau đó hô hoán lên giải cứu tôi như vậy. Mặc dù tất cả những chuyện này là tốt cho tôi, nhưng hàng loạt những sự trùng hợp cộng với câu nói của Hải Đăng hôm đó khiến tôi không thể không nghi ngờ cả thế giới. Đưa mắt nhìn sang, Thủy cười với tôi, đưa điện thoại của mình ra: "Cậu vừa gọi cầu cứu là mình chạy ra liền, may mà kịp!"

"Hả?" Tôi ngạc nhiên bỏ điện thoại cùi của bản thân ra, quả nhiên là có một cuộc gọi đi hơn 1 phút đến số của Thủy!
Chắc lúc tôi định thoát khỏi danh bạ nhưng ấn nhầm nút gọi, sau bọn Kiều Anh đến nên không kiểm tra được mà nhét luôn vào túi. May mắn quá, vừa hay ấn gọi đi, ông trời đúng là không phụ lòng người tốt!
"Cảm ơn cậu, nếu không có cậu thì.."

https://tieulun.hopto.org

"Tay cậu ngứa không?" Thủy hỏi thẳng "Mình xử lý đống mắt mèo này đã! Cậu cũng cẩn thận ghê, nghĩ cách thoát thân trước nữa, nếu là mình chắc chịu chết thôi!"

"Nhưng đây chỉ là cách tạm thời!" Tôi lắc đầu "Càng gây chúng nó càng ghét tôi, sau này mà tóm được tôi thì chỉ có ăn đủ hành!"

"Cậu đừng lo!" Thủy mở phần video ra đưa tôi xem "Mình có trèo lên tường quay lại video làm chứng, đưa cho giáo viên chủ nhiệm xem thì bọn đấy có mà bị đuổi học hết lượt!"

"Cậu có quay lại video nữa?" Tôi ngạc nhiên, quên cả ngứa mà nhận lấy điện thoại trên tay Thủy.
Cô bạn bật lại đoạn video kia cho tôi xem, từ chỗ đám kia kéo xềnh xệch tôi ra gốc Xà Cừ thì Thủy đã có mặt tác nghiệp trên tường rồi. Sau đó là đoạn chúng nó dồn ép, bắt tôi phải đóng đủ 500k một ngày để làm phí bảo kê. Khi tôi không chịu lập tức đòi động chân động tay, những câu nói thô bỉ phun ra từ khắp các khuôn miệng xinh đẹp.
Phải công nhận Thủy quay chuẩn, mặc dù là lén lút, hoàn cảnh làm việc không tốt và vô cùng nguy hiểm.. nhưng mặt ai mặt nấy đều rõ mồn một. Từng câu nói đều được thu âm rõ ràng như thể có dụng cụ chuyên nghiệp. Chắc tôi cũng phải cảm ơn hôm nay sân vận động không người, không tiếng ồn nào khác nên giọng nói của tất cả mới âm vang như vậy.
Nhưng chỉ đến đoạn tôi chuẩn bị phản kháng là video kết thúc, hơi thất vọng vì không được xem màn tả xung hữu đột của bản thân, nhưng nghĩ lại thì thế mới tốt. Tôi có thể nghĩ ra một kịch bản hoàn hảo, trong đó bản thân là người bị hại không có lấy một chút sức phản kháng nào cả. Ha ha, hay phết!
"Cậu giỏi thế!"

https://tieulun.hopto.org

"Cái quan trọng nhất là bằng chứng mà!" Thủy cười hiền lành, tự dưng tôi lại thấy cô bạn này thuận mắt vô cùng. Vì bạn bè có thể hi sinh, không ngại trở thành nạn nhân tiếp theo của đám Kiều Anh, sẵn sàng xông tới cứu tôi thoát khỏi hiểm cảnh.. Nếu lúc trước một phần tôi cũng không tin Thủy thì giờ phải tin cô bạn đến 8, 9 phần. Hoạn nạn mới biết mặt nhau, mặc dù việc tôi làm chủ yếu phục vụ cho mục đích trả thù của Thủy. Nhưng việc cô bạn giúp tôi là thật, tôi có muốn phủ nhận cũng không thể. Vả lại nếu Thủy chỉ chăm chăm nghĩ cho mình thì cô bạn hoàn toàn có thể để mặc tôi chịu trận sau đó quay càng nhiều chứng cứ hơn mà. Đây Thủy lại không làm thế, điều này đủ khẳng định cô bạn là chính nhân quân tử rồi!
"Cậu không sao là ổn rồi! Giờ chúng ta đi báo cho giáo viên nhé, giáo viên lớp mình được không?"

"Cậu cứ bình tĩnh.." Thay vì giáo viên chủ nhiệm A6 tôi tin tưởng thầy chủ nhiệm của mình hơn. Thầy ấy mặc dù hơi độc miệng lại có vẻ lạnh nhạt và cứng nhắc nhưng vẫn luôn ra hết sức với học sinh. Quyết định vậy đi, tìm thầy tôi trước rồi mới tính! "Cậu đừng xen vào vụ này, nếu cậu bị đám Kiều Anh biết thì thảm đấy! Cứ để tôi được không?"

"Nghĩa là sao?" Thủy ngây ra, ngạc nhiên hỏi lại "Mình không hiểu!"

"Giáo viên có bằng chứng nhất định sẽ gọi người lên ba mặt một lời, lúc ấy kiểu gì cậu cũng phải cùng chất vấn!" Tôi lắc đầu, nhanh chóng giải thích "Nếu như chúng nó bị định tội thì kiểu gì cũng bị xử phạt. Bị phạt xong thế nào cũng thù hai đứa mình.. thôi, dù gì chúng nó cũng biết tôi rồi, để mình tôi chịu trận cũng được! Cậu đừng dây vào!"

https://tieulun.hopto.org

"Nhưng.."

"Không nhưng nhị gì hết!" Tôi xua tay "Chúng ta tạm đổi điện thoại đi, cậu cho tôi mượn cái này, sau khi xong việc tôi sẽ trả lại cậu!"

"Không cần đổi!" Thủy cũng không từ chối nữa, gật đầu vỗ vai tôi "Cậu cố gắng lên, có cái này rồi nhất định chúng nó sẽ không dám làm loạn nữa!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 55: - Không Hợp Cách!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mặc cho việc lệnh cấm đã ban từ tiết trước, ra chơi tiết này tôi vẫn cứ rình rập ngoài văn phòng như bình thường!
Thầy giáo vừa xong tiết đi xuống đánh trống ra chơi đã thấy mặt tôi, hơi giật mình định mắng nhưng tinh tế xem lại sự tàn tạ của tôi từ đầu tới đuôi và quyết định ngậm miệng.

Thu Thủy đã trở về hòa nhập cộng đồng, thế nên lúc này chỉ còn mình tôi đi lên phòng hội đồng cùng thầy. Hai thầy trò nhìn nhau một chút, sau đó thầy yêu cầu tôi tường thuật toàn bộ tiết vừa rồi tôi bùng.

Mọi thứ - trừ đoạn tôi phản kháng thế nào và Quốc Bảo đánh người ra sao - đều được kể lại một cách chi tiết và sinh động. Ai bảo điểm văn của tôi luôn 9,5 với 9,75 làm chi chứ, mọi thứ cứ phải gọi là hiện lên rõ mồn một trước mặt người đọc người nghe! Nhưng lão thầy dạy toán này có vẻ chẳng buồn để ý lắm, thậm chí trong lúc tôi nói còn cầm điện thoại ra bấm bấm nữa, rõ bất lịch sự!

"Hết rồi?" Thấy tôi dừng lời thầy lập tức hỏi "Video đâu đưa tôi xem!"

https://tieulun.hopto.org

"Đây ạ!" Tôi hơi bĩu môi, mở lại điện thoại của Thủy cho thầy. Thầy liếc qua chiếc smartphone cũ nát một cái rồi hơi nhăn mày nghi hoặc. Song cuối cùng tất cả nghi hoặc đều bị nhốt vào thật sâu trong lòng, thầy chậm rãi xem hết video, xong mới quay sang nhìn tôi chờ đợi "Bằng chứng có rồi, thầy không thể thờ ơ với em nữa! Một tiết chúng nó đã hành em đến độ này, nếu chiều nay chiều mai không ai quan tâm chắc chắn em sẽ chết đấy!"

"Không tới mức ấy đâu!" Thầy xua tay "Nhưng đồng bọn của em được đấy, bình thường chúng nó làm việc chẳng để lại chút dấu vết nào!"

"Bình thường?" Tôi ngạc nhiên hỏi lại, nói vậy có nghĩa là ngay từ đầu thầy đã biết hết nhưng cứ mặc kệ? Thầy làm thế là ý gì? Nếu hôm nay không có Thủy ra mặt thì có phải tôi sống chết ra sao tùy ý thầy hay không? "Em không có đồng bọn! Thầy giải thích rõ ràng đi, vì sao nhà trường không đụng vào vụ này, cũng không liên hệ với cảnh sát?"

"Em nói xem tại sao?" Thầy gác chân lên bàn, cười khẩy "Cây đèn nào dưới chân chẳng tối um, vùng cấm đấy!"

"Vùng cấm nào lại để 6 học sinh khác lâm nguy như vậy?" Tôi thốt lên "Học sinh A6 tự tử cũng liên quan vụ này, thế chưa đủ gạt phắt cái vùng cấm ấy à thầy? Không thể tin nổi!"

"Video này của em nếu đưa ra lúc này chỉ đủ bằng chứng bọn nó bắt nạt em mà thôi!" Thầy không trả lời câu hỏi kia mà quay lại nói về

https://tieulun.hopto.org

video của tôi "Bắt nạt gì đó cùng lắm chỉ đình chỉ học xong đâu lại đóng đấy! Thậm chí sau khi biết bị em quay video có khi chúng nó còn xử em âm thầm, càng khiến em khổ hơn!"

"..." Ý thầy là cái này còn chưa đủ?
Vậy thì thế nào mới đủ? Đợi tới lúc tôi bị ép đi ăn trộm rồi quay clip lại hay gì?

"Em có phản kháng đúng không?" Thầy tiếp "Sự phản kháng vội vàng này của em cũng đủ khiến chúng nó điên lên đấy nhỉ! Thế nên em mới mau chóng thu thập bằng chứng chạy đến đây hòng yêu cầu tôi giải quyết vấn đề cho em, đỡ cho em khỏi bị trả thù!"

Tôi im lặng nhìn thầy, thôi được, tôi công nhận thầy giỏi, nói một cái trúng tim đen tôi luôn!

"Nhưng em non quá, có mấy đứa là con cái cán bộ cao cấp đấy!" Thầy nhỏ giọng cảnh báo "Tôi cũng muốn diệt sạch lũ sâu bọ, nhưng nếu không đủ khiến chúng rơi vào tuyệt cảnh thì sẽ chưa ra tay. Vì lũ này nếu chỉ đập nửa sống nửa chết, kiểu gì chúng cũng quay lại cắn chết mình!"

"Em đâu còn cách nào khác?" Có người chủ đích giới thiệu tôi cho Kiều Anh, đích xác là nhắm vào tôi! Nếu tôi không phản kháng thì biết làm sao? Im lặng làm việc cho chúng nó chắc? Tôi không làm!
"Thầy nói xem, giờ em phải làm thế nào?"

https://tieulun.hopto.org

"Tạm thời không cần làm gì hết!" Thầy thở hắt ra, giơ màn hình máy thầy cho tôi xem. Trên đó có một đoạn chat của thầy với giáo viên chủ nhiệm lớp Kiều Anh. Họ nói về việc nhóm của Kiều Anh buộc phải rời khỏi trường học để đến bệnh viện trị liệu vì vướng phải một loại cỏ ngứa. Không may thay Kiều Anh lại sốc phản vệ luôn với loại dị ứng này, người rơi vào hôn mê, cần chữa trị cẩn trọng.
Tôi hơi rén, cái này là tôi làm mà sao không sợ được chứ? Nhỡ Kiều Anh chết thì chẳng phải tôi là kẻ sát nhân à?
Trời ạ, tôi mới mười mấy xuân xanh, còn chưa nuôi được mẹ ngày nào, ông trời đừng để cho chị ta chết!
"Chúng nó không dám khai ra em vì sợ lộ nên giờ ngậm bồ hòn làm ngọt nói do tự ý đùa giỡn với nhau!"

"Loại cỏ này cũng có người dị ứng đến gần chết được!" Tôi bật thốt ra, chưa lúc nào tôi lại mong kẻ thù của mình sống như lúc này!
"Nhưng chỉ cần vài đứa khỏi ngứa kiểu gì chúng nó chẳng quay lại xử em?"

"Chắc chắn, nhưng ít nhất không phải hôm nay!" Thầy nói thẳng "Tôi đã nhờ giáo viên chủ nhiệm bên đó yêu cầu gia đình quản thúc và trông chừng con em mình rồi! Hôm nay chưa viết xong bản kiểm điểm và tường trình thì đừng hòng hạnh kiểm tốt thi tốt nghiệp!"

"Thầy chắc chắn chứ?" Tôi trợn mắt hỏi vặn lại. Thầy nhìn tôi trân trối, tròng mắt chuyển động qua lại sau đó tự dưng nhún vai một cái đầy lo ngại. "Thầy ơi, thầy nói đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Tự dưng nhìn ấn đường em đen sì tôi lại không dám chắc.." Thầy lắc đầu bất lực "Ai mà biết được chúng nó có trốn bố mẹ ra để đánh em hay không? Tự em phải cẩn thận thôi chứ biết làm sao giờ?"

"Em muốn báo cảnh sát!"

"Tùy ý em!" Thầy gật đầu "Nhưng nhà chúng nó đều là quan chức cao cấp lắm đấy, em nghĩ lời nói vô căn cứ của đứa nhãi đủ để tống một công tử, tiểu thư nào đấy vào trại giáo dưỡng à? Bớt hoang tưởng!"

"Vậy.."

"Ngày mai tôi sẽ nghĩ cách giúp em.." Thầy ậm ừ đứng dậy nhìn đồng hồ, lại tới giờ vào lớp mất rồi "Giờ quay lại học đi, còn nữa, bắn video kia sang đây cho tôi!"

"Rõ!"

"À này.." Thầy đột nhiên nhướn mày, ánh mắt nhìn tôi đầy nghi hoặc "...Vụ học sinh A6 đó.. Ai nói với em là có liên quan đến chuyện của đám Kiều Anh?"

"Chẳng lẽ không đúng ạ?" Thủy đã nói với tôi như vậy, hôm đó ở văn phòng cô giáo chủ nhiệm A6 cũng đã gật đầu công nhận cô bạn

https://tieulun.hopto.org

X này có đi lại với học sinh lớp 12 còn gì? "Hôm trước.."

"Không đúng!" Thầy gạt phắt đi, vừa lúc video bắn xong nên thầy xua tay cắt đứt câu chuyện "Chẳng liên quan gì. Thôi, cho ái khanh lui!"

**** Chào các cô, tôi có chuyện này muốn hỏi ý kiến các cô xíu, mong các cô bỏ chút thời gian tư vấn cho tôi với 🤣🤣🤣 Chuyện là hiện tại tôi đang viết ngôn tình kinh dị, được 1x chương rồi, nhưng đột nhiên có đứa vào thách thức tôi là đồ không biết viết H này nọ, đố nếu tôi viết được thì nó sẽ cho tôi một phần quà bất ngờ. Theo các cô thì tôi có nên vì quà, à không, vì bị khích bác mà viết cao H không ta? Tôi rối quá đi mất uhuhu 😭😭😭***

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 56: - Chạy Trốn Trong Đêm.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy tiết học sau đó và cả tiết học buổi chiều qua đi trong sự thấp thỏm không yên của tôi. Quốc Bảo lại tiếp tục bình học, còn tôi thì cũng thảm không kém, bị ghi bỏ một tiết. Cũng may tiết ấy chẳng có gì, nếu không thì đúng là bách nhục!
Hẹn Thủy ra ngoài trả điện thoại, tôi từ chối lời mời cùng nhau ăn trưa của cô nàng. Tôi vốn dĩ luôn ngồi một mình, tự dưng hôm nay có bạn ngồi chung thì chẳng phải dễ gây sự chú ý lắm à? Với lại tôi bị chĩa mũi dùi là đủ rồi, tôi muốn để Thủy yên lặng trong bóng tối. Cô bạn sẽ là con át chủ bài chuyên dùng để quay phim, chụp ảnh, làm nhân chứng.. người quan trọng như cậy mà để lộ ra ngoài chẳng phải ngu ngốc lắm hay sao?
Thủy có vẻ không hiểu ý tôi lắm, nhưng tôi không giải thích ngay mà chỉ dúi trả điện thoại rồi đi luôn. Nội dung kế hoạch đã có sẵn trong phần tin nhắn của cô bạn rồi, một chút nữa Thủy mở máy ra là sẽ nhìn thấy và hiểu hết ngay.
Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, sau khi về lớp Thủy đã nhắn cho tôi một cái tin với nội dung đơn giản là "Ok!". Đồng ý với tất cả những gì tôi vạch ra, chấp nhận cùng tham gia vào kế hoạch của tôi, trợ giúp tôi ngay khi có thể.

Có đồng minh cũng tốt, nhưng nguy cơ bị phát hiện bí mật cũng cao hơn nhiều, ví như chuyện đi làm thêm chẳng hạn.
Ờ ha, nói mới nhớ, Dịu cũng biết tôi đi làm thêm vậy mà nó lại không

https://tieulun.hopto.org

hé răng với bất kì người nào. Giữ bí mật giúp cho tôi, vì chúng tôi **đã từng** là bạn thân hay vì thực chất nó vẫn còn coi tôi là bạn?
Chắc là tôi nên bỏ chút thời gian nói chuyện lại một cách nghiêm túc với Dịu về tất cả. Có nhiều chuyện một khi đã qua đi thì không thể trở về được nữa, giống như chuyện của Thu Thủy và X.. Hiện tại dù họ có muốn nói chuyện cùng nhau dù chỉ một câu cũng không còn cơ hội.

*

Ngay khi trống tan tiết buổi chiều tôi lao ra nhà xe lấy xe về luôn. Trời vẫn còn sáng, đường đông người như vậy.. nếu như có ai đó muốn chặn đánh tôi cũng không phải là điều dễ dàng đâu. Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, cả cung đường dài dằng dặc chẳng có ma nào thèm ngó ngàng đến tôi cả. Chậc, đúng là cẩn thận thừa rồi, chắc là tôi có thể tạm tin lời thầy chủ nhiệm!

Loanh quanh dọn dẹp sau bếp, rửa chén đĩa sạch sẽ xong xuôi, tôi nhìn đồng hồ một cái rồi chuẩn bị đi đổ rác và ra về. Đến giờ nghỉ dù tôi có muốn nán lại cũng không ai cho phép, cô Nguyệt hôm nay không ở đây nhưng kiểu gì cũng gọi chị quản lý "tống cổ" tôi đi. Các anh chị nhân viên cũng rất tốt, người nào người nấy đều quan tâm tới quãng đường vắng vẻ tôi phải đi một mình.
Nhấc thùng rác lớn lên, tôi mở cửa sau đi về phía bãi tập kết rác ở gần cột đèn đầu ngõ. Quán của cô Nguyệt một bên ở mặt đường còn cửa sau thông ra một con ngõ nhỏ dẫn vào một khu dân cư khá thưa thớt. Cơ mà nói thưa thớt hình như hơi bị sai, lý do vì chỗ này toàn biệt thự. Nhà nào nhà nấy mua mảnh đất thật lớn, xây một căn nhà to tổ chảng, sân vườn các kiểu cũng lớn đùng đùng, đi bộ khéo cả ngày không hết đất. Vậy mới nói, tuy khu này rất rộng, nhưng lại chỉ thưa thớt vài ba căn nhà mà thôi.
Điểm tập kết rác ở cột đèn đầu ngõ, nghĩa là tôi sẽ phải đi ngược lại

https://tieulun.hopto.org

phía trên khoảng 100m cùng cái thùng rác này. Không vấn đề gì hết, vì rác thải của cửa hàng cũng chỉ toàn đồ tái chế được nhẹ tênh tênh. Vừa đi vừa huýt sáo, những cột đèn đường mang ánh sáng vàng vọt nhẹ nhàng bung tỏa khắp không gian. Những hàng cây dài thật dài, những dãy hoa giấy, hoa tigon nở rộ, không khí nơi này thật thoáng đãng và thanh khiết.. bảo sao cô Nguyệt nói khu này chính là "điểm nóng" của thành phố, cô phải bỏ rất rất nhiều tiền mới có thể mua được mảnh đất mặt đường kia. Nói thật, nếu tôi mà có tiền tôi cũng muốn mua đất ra đây ở, không gian đẹp, gần đường gần chợ, thích thứ gì có thứ nấy, cực kì tiện lợi!

"Mẹ nó! Đen vãi!" Giọng chửi tức tối vang ra từ ngõ ngách nào đó, xuyên thẳng vào tai làm thần kinh tôi căng thẳng hẳn lên. Ôm chặt thùng rác trên tay, tôi lấm lét nhìn quanh, vừa nhìn, tốc độ chân đi càng nhanh "Nó chạy đâu rồi không biết, rõ là mình đã theo nó đến tận khu này!"

"Trốn nhanh như chuột!" Một người khác vừa nhổ nước bọt vừa chửi bậy "Còn bảo cái gì mà không có hứng đánh nhau? Chắc thấy anh em mình mười đứa nên sợ run lập cập rồi!"

"Chỗ này có quán bán bánh ngọt.. Có khi nào nó.."

"Ờ, thằng đấy thích bánh ngọt lắm, biết đâu.."

"Vào phá mẹ quán đi!"

https://tieulun.hopto.org

"..."

Tiếng nói và tiếng bước chân xa dần, tự dưng tôi lại liên tưởng ngay đến một người chuyên đánh nhau và thích đồ ngọt: ấy là Quốc Bảo. Nhưng nghe nói cậu ta đánh được cả trăm người cơ mà, như đại hiệp phim cổ trang ấy, sao giờ bọn này có mười đứa đã chạy mất rồi?
Chậc, kém như vậy chắc không phải Quốc Bảo đâu ha!
Thôi, nghĩ cho cậu ta chi, thứ tôi cần làm bây giờ là đổ rác và.. ối, chúng nó định phá quán cô Nguyệt! Chết mất, tôi phải về báo với cô Nguyệt chuyện này! Nếu chúng nó mà phá quán thì chúng tôi đều thảm mất!

"Chạy đâu thế?" Chưa kịp đổ rác, một bàn tay đã tóm lấy cổ tay tôi, giọng cười lạnh lẽo lạ hoắc đập vào tai như thể búa bổ xuống "Vừa hay gặp được mày ở đây!"

"Mẹ, đúng nó thật!" Tiếng reo vừa mừng vừa hận bật ra làm tôi thót tim. Từ từ ngẩng đầu lên, điều tôi luôn phong trừ cuối cùng lại xảy ra rồi!
Hai tên này trong đám lúc chiều của Kiều Anh, và vui chưa, chính là hai bên giữ lấy tôi, bị tôi cho ăn nhiều lông quả mắt mèo nhất! Cảm giác của chúng nó thế nào chắc chắn không cần hỏi cũng đoán ra được: thấy tôi là điên tiết! Và hiện tại, trong lúc chúng nó điên nhất thì lại tóm được tôi! Chỗ vắng vẻ thế này.. Mẹ ơi, con chưa muốn chết!
"Kiều Anh vì mày mà hấp hối, mày nên đền tội đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Các anh nhầm tôi với ai rồi?" Tôi trợn mắt, giả giọng nhơn nhớt nói chậm "Xin lỗi, tôi không quen hai người!"

"Vẫn còn mặc đồng phục Yên Mỹ mà dám bảo không quen bọn tao?" Tên kia vẫn nắm chặt cổ tay tôi, xiết đến mức phát đau. Chúng nó thô thiển nhìn chằm chằm mấy chỗ nhạy cảm của tôi sau đó phá ra cười với nhau "Nhân viên quán bán đồ ngọt? Ôi hay chưa, con này đi làm thêm!"

"Vãi! Đi làm thêm nữa, cưng không biết nội quy nhà trường cấm làm thêm à?" Gã ta cười hô hố, nháy tên bên cạnh. Lập tức bàn tay nắm cổ tay tôi buông lỏng, chúng đưa tay vuốt vuốt sống lưng tôi theo kiểu gợi đòn cực kì "Cưng à, nếu không muốn bọn anh báo chuyện này lên cho giáo viên thì.. Á... Con điên kia.."

Thì cái con khỉ!
Tôi lập tức tung hai túi rác ra hai bên, những rác rưởi bên trong ào ào tuôn ra, đổ ập lên mặt mũi và người hai tên khốn kiếp. Co giò chạy trốn, vừa lúc từ phía đầu ngõ cũng có một đám người ào tới, tiếng bước chân rầm rập. Vừa chạy, những tiếng hô vang "bắt lấy nó!" càng bay cao, bay xa mãi..
Có nghĩa là đám người kia không phá quán tôi nữa vì đã tìm được đối tượng rồi đúng không? May quá đi mất! Tự dưng tôi tò mò muốn xem mặt vị *anh hùng hảo hán bên kia,* nhưng nghĩ chính mình cũng đang bị săn nên đành cắm mặt mà chạy.

Thật nhanh, thật nhanh.

https://tieulun.hopto.org

Trong lúc tôi đang miệt mài chạy trốn thì cổ áo đột ngột bị ai đó tóm lấy, nhấc bổng lên và ném vào một *tấm đệm* êm ấm vô cùng. Tôi còn chưa kịp định hình bất kì điều gì, đã thấy bản thân đứng gọn trong lồng ngực một người. Và quan trọng hơn, cả hai chúng tôi đều đã vào trong cổng một ngôi biệt thự, bỏ lại tất cả đám "kẻ săn mồi" sau cánh cửa dày rộng và an toàn.
Ngẩng mặt nhìn lên, trái tim nhỏ trong ngực vô cớ nhảy thình thịch, *người đó* cũng cúi xuống nhìn tôi, đôi mắt đen thăm thẳm sâu như đáy biển rộng. Hương hoa thoang thoảng cùng mùi sữa tắm ngọt ngào trên thân thể người này khiến tâm trí tôi hoang mang lạ thường. Mấp máy môi, tên người ấy bật khỏi miệng tôi một cách dịu dàng: "Quốc Bảo?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 57: - Đã Nói Không Thích Đánh Nhau Mà!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chính xác là Quốc Bảo!
Tôi không nhìn nhầm! Không nhầm một tí ti nào luôn! Tôi ngại ngùng rời khỏi lồng ngực của cậu ta, cẩn thận véo lại eo mình một cái xem đang mơ hay tỉnh. Thấy đau kìa, đây chắc chắn là hiện thực!

Nhưng hiện thực này có phải buồn cười quá rồi hay không? Chẳng lẽ tôi và cậu ta thật sự có duyên thế, chạy trốn thôi cũng phải cùng nhau nữa mới vừa! Ha ha, đúng là trò đùa, ông trời ơi, ông không có gì chơi thì xuống hạ giới cày game online đi, đừng hành chúng tôi như vậy nữa!

"Không tôi thì ai?" Cậu ta ra dấu suỵt sau đó đứng càng sát vào dàn hoa giấy bên cổng hơn nữa. Từ phía trong sân, tôi nghe được những tiếng ồn ào vui vẻ, âm thanh nói chuyện và cười đùa của một gia đình giàu có hạnh phúc.
Đây là nhà của cậu ta à? Chắc vậy, vì nếu không phải nhà thì Quốc Bảo lấy đâu ra chìa khóa để kéo tôi vào chứ?

Ấy khoan! Nhưng nếu là nhà của Quốc Bảo thật thì cậu ta cần tôi mua bánh hàng ngày làm quái gì? Chỉ cần vòng xe đi lên hai ba

https://tieulun.hopto.org

bước là mua được rồi, còn bày đặt bắt tôi đem tới lớp nữa! Chẳng lẽ thừa tiền quá không biết tiêu vào đâu nên dở chứng như vậy? Không, chắc cậu ta không ngu đến độ ấy đâu!
Thế thì đây không phải nhà Quốc Bảo à? Không phải thì cậu ta vào đây bằng cách nào? Phá khóa chắc?
"Cổng mở nên lẻn vào, đừng nói to không người trong nhà ra là cả hai đủ tội đấy!"

"Cậu cũng có lúc chật vật thế này à?" Tôi cười cười, ló qua khe cửa nhìn ra ngoài, những kẻ kia vẫn đang lùng sục chúng tôi xung quanh đó "Thấy bảo trăm người cậu cũng chơi được cơ mà, sao hôm nay yếu vậy?"

"Cậu cũng chật vật kém gì?" Quốc Bảo cười nhạt "Chó chê mèo lắm lông!"

"Còn dùng thành ngữ cơ!" Tôi tròn mắt nói tỉa "Ghê nha, bạn Bảo đã thay đổi rồi!"

"Cậu nhầm rồi!" Cậu ta vênh lên "Tôi vốn là người nghiêm túc như vậy, chẳng qua đòng đời xô đẩy nên buộc phải làm người xấu thôi!"

"Thấy gớm!"

"Còn không đúng?" Quốc Bảo cười kiểu e lệ, nhỏ giọng ừ hữ "Đã bảo người ta không thích đánh nhau rồi mà cứ tới, buộc người ta phải diệt sạch một đám cặn bã!"

https://tieulun.hopto.org

"Gớm chết, bớt diễn kịch!" Tôi xua tay, thắc mắc không hiểu rốt cuộc thì cậu ta đã quên thật hay giả vờ. Chuyện từ sáng nay chúng tôi vùng khỏi nhau ở khu uống nước.. lúc đó Quốc Bảo nghĩ gì trong đầu? Và hiện tại cậu ta lại nghĩ cái gì trong đầu?.. Tôi thật sự không tài nào hiểu nổi!
"Nói hay thế sao cậu không xử đẹp đám cặn bã kia luôn đi?"

"Không thích!" Cậu ta vênh mặt, tự dưng lại nhìn tôi chằm chằm, nhếch miệng cười gian trá "Mà này, cậu tự tính xem hôm nay tôi giúp cậu mấy lần rồi, vậy mà một lời cảm ơn cũng không có!"

"Ok, cảm ơn!" Tôi hừ mũi, cậu không nói nhất định tôi sẽ tử tế, nhưng cậu kiểu này.. làm tôi không muốn tử tế nữa đấy, làm gì được nhau nào?
Tôi vênh váo buông một câu, nào ngờ Quốc Bảo không giận, cậu ta chỉ híp mắt cười vui vẻ, sau đó.. Sau đó bất ngờ lật người tôi lại, dùng tay chống vào cửa, làm ra đúng dáng ép người vào tường kinh điển!
Má ôi, những cái này có trên phim nè, lần đầu tiên được thử nghiệm tim nảy ghê quá! Nhưng cũng hơi.. thích thích thì phải, bảo sao phim tình cảm nào đạo diễn cũng nhét cảnh này vào!
"Làm.. Làm trò gì đó?"

"Cảm ơn suông thiếu thành ý quá!" Cậu ta cười rạng rỡ, nụ cười thật lòng đến mức khiến gáy tôi lạnh toát. Quốc Bảo nhìn xuống khuôn mặt tôi bằng ánh mắt tìm tòi, sau đó ánh nhìn kia dừng lại ở môi, cái nhìn câm lặng khiến cả không gian dường như tĩnh hẳn. Tôi không còn nghe thấy bất kì thứ gì ngoài tiếng tim mình và tim cậu ta

https://tieulun.hopto.org

cùng đập, nhảy lên thình thịch từng hồi rộn rã.. "Tôi muốn.. Cái gì đó khác!"

"Cậu... Cậu.. Cậu.." Miệng tôi lắp bắp mãi không thốt ra được lời, Quốc Bảo cúi đầu, tay cậu ta đặt dưới cằm tôi, từ từ nâng nó lên. Trong lòng tôi sóng trào cuồn cuộn, nhưng thân thể lại không thể làm ra bất kì hành động nào hết. Tôi tựa như bị thôi miên bởi cái nhìn đó, bị đông cứng lại vì những hành động ám muội này.

Quốc Bảo đặt ngón tay lên môi tôi, khe khẽ miết nhẹ. Đôi môi đẹp của cậu ta hé mở, xinh đẹp dụ hoặc đến mức tôi chỉ muốn nhào lên cắn cho cậu ta một cái. Đột nhiên cậu ta né ra, gục thẳng đầu xuống vai tôi, và im thin thít không một hành động nào nữa!

"Buồn cười không chịu nổi!" Cậu ta bật ra cười, sau đó vang lên thành những tiếng ha hả khó chịu, đâm thẳng vào màng nhĩ "Hải Dương, cậu mong chờ đấy à? Cậu thích tôi hả? Đúng không?.."

"C.." Tôi ngớ ra, cuối cùng cũng hiểu người này đang đùa mình cho vui! Khốn nạn! Dám chơi tôi? Trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà cậu còn có tâm trí chơi tôi? "Cút đi! Chó má! Đáng ghét.."

"Suỵt.." Quốc Bảo đột nhiên đè ép, hai chúng tôi dán sát vào nhau, khoảng cách không đến một li. Tôi cảm giác được sự tiếp xúc ấy và nó làm hai má tôi nóng bừng bừng. Nhưng tôi buộc phải cắn môi im miệng, đứng im trong vòng ôm xiết càng lúc càng chặt của cậu ta. Bởi vì phía sân bên kia, người nhà này đã xôn xao tự hỏi về việc không biết có gì ngoài cổng và muốn chạy ra xem.

https://tieulun.hopto.org

Tim tôi nhảy lên ầm ầm, tiếng bước chân và cả âm thanh chó sủa rộn lên khắp chốn. Quốc Bảo đặt một bàn tay bên eo tôi, tay còn lại chống vào cửa, cằm cậu ta đặt trên đỉnh đầu tôi hơi cọ cọ buồn buồn. Tôi gần như chìm vào cảm giác thoát xác, mọi lí trí đều biến khỏi thân thể, thay vào đó là sự lâng lâng quái quỷ chưa bao giờ tôi được trải qua.

Hormone nam tính xông thẳng vào mũi, phá hủy IQ cao ngất ngưởng của tôi. Trong một giây đồng hồ tỉnh táo, tôi chợt nhớ lại bài giảng về giáo dục giới tính trẻ vị thành niên giáo viên vừa nói ngày hôm trước. Có lẽ cảm xúc đang sục sôi trong lòng tôi hiện tại chính là tò mò và phấn khích về giới tính còn lại.

Có lẽ là thế!

Không! Chắc chắn là thế!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 58: - Cảm Xúc Khó Tả.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Những tiếng động xa hẳn, tôi và cậu ta buông nhau ra, mỗi đứa nhìn nhau một cái rồi quyết định quay người. Không khí ngượng ngập bao trùm, và rồi, có lẽ Quốc Bảo tự nhận rằng mình là quý's ông's nên quyết định mở lời trước: "Ra khỏi đây thôi, chúng đi rồi!"

"Được.."

Hai chúng tôi lén lút dắt díu nhau ra khỏi đó, đèn đường vẫn vàng, gió vẫn thổi lộng và những bước chân vẫn cứ tiếp tục vọng vào hư không. Thế nhưng hai đứa lại hướng về hai phía, sự sôi nổi bình thường chìm tận đáy sâu không tên nào đó.
Tôi trở về quán bằng cửa sau, Quốc Bảo nhìn tôi đóng cửa xong cũng không nói gì, cậu ta cứ im lìm đứng đó mãi. Đám người kia không thấy đâu nữa, và để cẩn thận nên tôi nán lại thêm một chút trong bếp, đến tận khi bị lôi cổ ra, tống vào nhà lấy xe mới quyết định đi về. Nhưng cái người mà tôi nghĩ đã đi rồi lúc này lại đứng đợi ở gốc cây lớn gần quán. Cậu ta ngậm điếu thuốc chưa châm trên miệng, gãi đầu vẻ bối rối lắm: "Tôi đưa cậu về, nhỡ bọn kia đi theo sẽ giúp cậu!"

"Thật à?" Tôi trố mắt nhìn cậu ta, thêm người đi cùng - dù người này không đáng tin cậy lắm - thì cũng tốt đấy chứ. Quốc Bảo mạnh lắm,

https://tieulun.hopto.org

nếu có vấn đề gì liên quan đến tay chân giao cho cậu ta là số 1 rồi! Vệ sĩ miễn phí ngu gì không lấy! Tôi gật đầu mạnh mẽ chỉ về ghế sau: "Lên đi, tôi đèo cậu! Nhưng tí nữa về cậu tính thế nào? Không phải lại muốn tôi đưa về nữa chứ?"

"Phí sức!" Quốc Bảo ngồi luôn lên yên sau, vì xe điện là kiểu yên to và liền nên.. hai đứa chúng tôi không muốn cũng phải dính vào nhau rồi!
Cậu ta luống cuống nhích hẳn về phía sau, dường như chỉ dính một tí mông lên yên xe mà thôi. Nếu như tôi độc ác cố ý đi vào ổ gà nào đó kiểu gì Quốc Bảo cũng ngã ngửa xuống đường. Nhưng may là cậu ta đang trợ giúp tôi nên.. thôi, tôi hiền!
"Chút nữa gọi xe tới đón là được, cậu khỏi cần lo!"

"Tốt!" Tôi đợi cậu ta ngồi vững mới bắt đầu phóng xe đi, gió đêm thổi tung mái tóc của tôi, dường như bay cả vào mặt cậu ta. Quốc Bảo tóm lấy đống tóc lộn xộn đó, rồi lầm bầm câu gì trong miệng, rất nhỏ "Cái gì vậy?"

"Thấy trong phim lãng mạn ghê lắm mà?" Cậu ta nói lớn hơn, đủ cho tôi nghe rõ "Vậy mà ngồi mới thấy gớm chết, tóc bay loạn hết lên mặt, ngứa quá đi mất!"

"Rõ là cái đồ hâm!"

"Cậu mở miệng ra là mắng người ta, vui lắm hả?" Quốc Bảo hừ mũi, giật giật tóc tôi một phát. Nhưng cậu ta kiềm chế hết sức để đảm

https://tieulun.hopto.org

bảo tôi không đau đớn gì cả, chắc tự cậu ta cũng biết sợ tôi sẽ cho cậu ta hôn đường! "Bảo sao bị người ta đuổi đánh suốt ngày!"

"Liên quan gì đến cậu?" Tôi chọc thẳng "Bạn bè gì đâu mà quan tâm nhau thế?"

"Cậu vẫn còn để ý chuyện đấy à?" Quốc Bảo tần ngần, rồi cũng dịu giọng dò hỏi. Tôi bỏ bớt ga để xe đi chậm hơn một chút, những lời của cậu ta bị gió nuốt mất cũng có thể nghe rõ hơn một chút "Bao nhiêu lần cậu sai tôi đều bỏ qua, vậy mà tôi nói một câu đã giận dỗi!"

"Ai thèm giận dỗi gì cậu?" Ờ ha, mà cũng có vẻ giống giận dỗi lắm. Quái ghê, từ bé đến giờ tôi có giận ai bao giờ đâu, có gì cáu tôi đều trả miếng hoặc nói thẳng, giận dỗi này.. xa lạ quá đi mất! "Mà này, tôi làm sai cái gì? Đừng có đặt điều vớ vẩn!"

"Còn không?" Cậu ta bĩu môi, sau đó cũng lầm bầm kể ra "Không phải tôi thù dai, nhưng tính sơ sơ cũng phải ba bốn lần rồi đó!"

"Hơ, nói coi!"

"Một bên vui vẻ mua bánh cho tôi, một bên nói tôi phiền phức muốn giao việc cho người khác! Phản bội lần 1!" Cậu ta hùng hồn kể, tự dưng lúc này tôi mới vỡ ra, thì ra lúc đó cậu ta tức vì điều ấy, còn bày đặt mắng cái gì mà *phản bội không được tha thứ..* Hãm quá!

https://tieulun.hopto.org

"Mà thôi, tôi không kể! Chính cậu không coi tôi ra gì còn gì! Đã vậy hôm trước còn lén lút sau lưng tôi hẹn hò với Hải Đăng!"

"Nói cái khỉ gì vậy?" Tôi hẹn hò với Hải Đăng lúc nào? Hẹn làm gì? Cậu ta đang ám chỉ điều gì đây?
Hay ý Quốc Bảo là hôm Hải Đăng hẹn tôi ra chỗ đổ rác để cảnh báo tôi về sự nguy hiểm của Phương Anh? Ờ ha, hôm đó cậu ta cũng hầm hầm xuất hiện ở đó còn gì, không nói lời nào gườm gườm nhìn chúng tôi nữa chứ.. Khó hiểu!
"Ai thèm lén lút, chúng tôi đường đường chính chính gặp nhau đấy, liên quan gì đến cậu?"

"Cậu?" Quốc Bảo cáu hẳn, cậu ta không tóm tóc tôi nữa mà chuyển sang bấu eo tôi. Cú nhói bất ngờ làm tay lái tôi loạng choạng, cậu ta phải chống chân cả hai mới không ngã xuống đường. Quay phắt lại lườm Quốc Bảo một cái, cậu ta vô tội chớp mắt "Cục cưng, cậu đèo thật mệt nhọc, để tôi!"

"Bị cấu tím lưng đừng có kêu!" Tôi cười khẩy, nhưng vẫn vứt cho cậu ta tay lái, ra phía sau ngồi. Tôi không mạo hiểm ngồi xa xa xa như Quốc Bảo nên dĩ nhiên hai đứa.. ha ha, còn lâu mới dính vào nhau nhé! Tôi có cặp xách mà, ôm cặp để vào giữa hai đứa vậy là xong, khoảng cách siêu lớn nhé!
"Này.. Sao cậu có vẻ không ưa Phương Anh vậy? Nghe mọi người kể cô nàng thích cậu lắm mà?"

"Ai mà biết!" Quốc Bảo nhún vai "Không thích chính là không thích, chẳng có lí do gì cả! Còn cậu thì sao?"

https://tieulun.hopto.org

"Tôi thế nào?"

"Cậu và Hải Đăng không hẹn hò thật đấy chứ?" Quái ghê, cứ loanh quanh chủ đề ngu ngốc này làm khỉ gì vậy? Hay tại hôm đấy cậu ta thấy Hải Đăng đứng sát tôi mà nói thầm nên hiểu nhầm rồi? Ặc, đúng là hành động sai trái, lần sau nếu có phải nói chuyện với cậu ta dứt khoát tôi sẽ duy trì trạng thái cách xa 5 mét!
"Hai người không có tương lai đâu!"

"Sao không?" Tôi khinh thường phẩy tay "Chúng tôi đều đẹp và thông minh, đời F1 nhất định sẽ là siêu phẩm đấy!"

"Còn lâu! Cậu xấu lắm!" Cậu ta phủ định luôn "Phải có tôi thêm vào mới cân được nhan sắc F1 của cậu!"

"Ngứa mồm!"

"Kệ tôi!"

"Thế nhóm hôm nay đuổi cậu là thế nào đấy?"

"Vớ vẩn thôi! Còn hai tên đuổi cậu là ai? Cậu lại dính vào rắc rối nào rồi?"

https://tieulun.hopto.org

"Nhức não lắm!"

"Kể nghe coi.."

Quãng đường phía trước không dài, Quốc Bảo thả ga với tốc độ rùa bò hết sức. Hai chúng tôi câu trước câu sau cùng nhau nói như chim ri ríu rít. Hai con người tưởng như hai thái cực hoàn toàn đối lập ấy vậy mà khi ở cạnh nhau lại hòa hợp không ngờ. Quốc Bảo kể cho tôi nghe về những vụ đánh lộn của cậu ta, mặc dù cậu ta nói đều là do bọn họ tự tìm đến gây sự nhưng tôi vẫn không tin lắm. Điều duy nhất tôi tin ở cậu ta là sức mạnh vô biên, khó ai địch nổi. Tôi cũng nói với cậu ta về vấn đề mình thạo nhất, chính là học tập. Nói qua nói lại đủ loại đề tài, tự dưng tôi lại nhớ đến những bức tranh đủ chất liệu và màu sắc có trong máy của Quốc Bảo. Không hiểu chúng có ý nghĩa như thế nào với cậu ta? Chỉ là vô ý lưu lại, là sở thích nhất thời hay đam mê cả cuộc đời? Tôi thật sự muốn biết, nhưng chẳng hiểu sao lại không dám mở lời hỏi thẳng.

"Cậu có ước mơ gì không?" Vì không thể hỏi thẳng nên tôi chỉ còn cách giả bộ mơ mộng, hỏi một câu kinh điển "Đam mê, sở thích.. kiểu đó! Này, ngoài đánh nhau nhé!"

"Không có!" Quốc Bảo đáp luôn "Không thích gì hết!"

"Thật à?" Tôi vặn lại.

https://tieulun.hopto.org

"Thật!" Cậu ta khẳng định chắc nịch.

"Khoan đã!" Tôi ngay lập tức hét lên, còn đưa tay tóm chặt cậu ta như muốn ghì cương ngựa "Dừng lại cho tôi!"

"Chuyện gì vậy?" Quốc Bảo giật nảy mình, phanh xe lại và nhìn theo hướng tay tôi chỉ "Hải Dương, cậu không định.."

"Cậu đoán đúng rồi!" Tôi vui vẻ nháy mắt "Chúng ta qua đây xem rồi về nhà tôi sau nhé!"

Trước mặt chúng tôi là một phòng triển lãm tranh, nơi này cách nhà tôi hơn 1km, vé vào cửa miễn phí và đã mở cửa hơn hai năm rồi. Đây là lần đầu tiên tôi tiến vào đây, và biết đâu, nhờ nó mà tôi có thể mở ra một cánh cửa mới, thấu hiểu hơn về cậu bạn chung bàn này.

Cơ mà lạ ghê, tôi muốn thấu hiểu cặn kẽ như vậy về cậu ta để làm cái quái gì vậy chứ?

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 59: - Giải Quyết Cho Cậu!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng chúng tôi không vào, Quốc Bảo bặm môi nhìn tôi một cái rồi phóng xe đi tiếp, cậu ta hỏi thẳng: "Dám xem trộm điện thoại tôi?"

"Bằng chứng đâu?" Tôi mặt dày phủ nhận "Cấm cậu nói không có bằng chứng!"

"Được đấy!" Cậu ta cười nhạt, lấy điện thoại ra bấm bấm "Nhà cậu ở chỗ này vắng vẻ thật, đi qua một mình không thấy ghê à?"

"Ghê thì vẫn phải đi thôi!" Tôi nhìn quanh, trước không thấy ớn lắm, nhưng từ ngày bị bọn Kiều Anh theo đuôi tôi sợ chết đi được! Cơ mà sợ thì vẫn phải cố, nhà tôi đâu thể chuyển đi nơi khác, công việc tôi cũng không thể bỏ được!
"Không chẳng lẽ bay về nhà à?"

"Chẳng có tí kiến thức nào về sự an toàn!" Quốc Bảo chẳng hiểu cho tôi chút nào, cậu ta ra tiếng phê bình thẳng. Câu này làm khơi

https://tieulun.hopto.org

mào náu nóng trong người tôi, khiến tôi có cảm giác muốn tranh cãi với cậu ta lắm rồi đấy!

Không có kiến thức? Xin lỗi đi, hay bây giờ tôi cứ ở nhà và ôm khư khư sự an toàn ấy để sống? An toàn có mài ra ăn được không? Có quy đổi ra tiền được không? Có giúp cuộc sống của tôi khá hơn không? Có làm mẹ con tôi sau này thoát nghèo, rời khỏi nếp nhà cũ kĩ xa xôi này không?.. Cũng biết nếu như tôi gặp chuyện thì mọi thứ sẽ chả còn ý nghĩa gì hết. Nhưng nói thật, dù rõ chuyện ấy như lòng bàn tay tôi vẫn quyết định mạo hiểm. Vì tương lai chưa ai biết nó sẽ ra sao, sự cố gắng từ bây giờ dĩ nhiên phải có!
Nhưng may mắn cho cậu ta, hiện tại cậu ta đang đèo và cổng nhà tôi đã ở ngay trước mặt rồi. Vậy nên tôi im miệng, cho cậu lên mặt dạy đời đi!

"Mà này.." Tôi kéo góc áo Quốc Bảo, thắc mắc "..Lần trước cũng vậy, sao cậu biết nhà tôi?"

"Có gì về cậu mà tôi không biết?" Cậu ta cười khẩy "Về nhà đi, chuyện đó tôi sẽ giải quyết!"

"Chuyện khỉ gì?" Tôi nhận lại xe từ tay Quốc Bảo, phía xa, ánh đèn pha ô tô bật sáng. Chắc xe đón cậu ta đã tới, đúng là thời đại công nghệ số, một tin nhắn thôi là đủ để sai phái cả thiên hạ rồi! "Cậu đang nói cái gì đó?"

"Không có gì!" Quốc Bảo đưa tay, cậu ta nhìn tôi một cái, giúp tôi vuốt một sợi tóc xòa xuống má rồi nhẹ giọng "Cứ yên tâm nghỉ ngơi

https://tieulun.hopto.org

đi, sáng mai mọi chuyện sẽ khác!"

"..."

Nói xong đi thẳng?
Thế là thế nào?
Ý cậu ta là gì? Giúp tôi giải quyết? Là giải quyết bọn Kiều Anh đấy sao?

*

Ôm đống thắc mắc ấy trong lòng làm tôi không tài nào ngon giấc được. Cả đêm xoay người với những giấc mơ chập chờn khiến khuôn mặt Quốc Bảo cứ đeo đuổi tôi suốt. Có lúc cậu ta là cậu bạn cùng bàn đẹp trai học giỏi, ngày nào cũng ngoan ngoãn ngồi trên lớp, thấy tôi đến lập tức vừa cười vừa nói: *"Hi, cục cưng!".* Sau đó cả thế giới sẽ ghen tị với màn tình tứ của cả hai đứa tôi. Tôi sẽ đưa bánh cho cậu ta ăn, còn cậu ta thì vừa cười tủm tỉm vừa ngại ngùng đưa thìa qua chỗ tôi, dịu dàng đút cho tôi ăn. Có những lúc kem vô ý dính ra bên miệng, Quốc Bảo sẽ giống như nam chính lơ đãng mà quyến rũ trong phim, đưa ngón tay quẹt qua rồi đưa lên miệng mình..
Tiếp đó sẽ là gì?
Tôi nhìn cậu ta đắm đuối, cậu ta cũng nhìn tôi chằm chằm và.. Một nụ hôn chăng?

https://tieulun.hopto.org

Tôi không biết, vì lúc này cảnh trong mơ đã biến ảo, chúng tôi đã nhảy sang một tình huống hoàn toàn khác biệt rồi!
Trong giấc mơ lần này tôi chỉ là một con chim nhỏ bị nuôi nhốt trong lồng, tuy mất tự do nhưng lại được ở cạnh một "cậu chủ" vô cùng đáng yêu. Một tên nhóc nhỏ xíu xíu, dễ thương giống hệt như.. Quốc Bảo?
Đích xác là cậu ta! Vì tôi có thể lờ mờ cảm nhận được trong giấc mơ có âm thanh ai đó gọi tên Quốc Bảo, dặn dò cậu ta phải ở nhà thật ngoan ngoãn. Rồi người đó đi, đi mãi, Quốc Bảo bị vây hãm trong cô đơn không lối thoát, cậu thả hồn mình vào những bức tranh.. Tranh của Quốc Bảo bé tuy rất đơn giản nhưng lại đắt giá. Những nhà phê bình lớn trên thế giới đều coi trọng tranh của cậu, nói nó có hồn, nói sự cô độc trong đó giống như một lưỡi hái của Tử Thần, muốn tước đoạt mạng sống của con người từ tận sâu tâm hồn. Họ đem tranh của Quốc Bảo đi nước ngoài trưng bày, những số tiền lớn liên tục tuôn về tài khoản của cậu nhưng cũng chẳng khiến Quốc Bảo vui lên tí nào. Bởi vì đến tận lúc này, khi cậu đã ngồi bên hiên nhà, khi con chim nhỏ - Hải Dương - đã chết thẳng cẳng rồi mà "người đó" vẫn còn chưa trở lại.

Sự buồn bã, u uất hư cấu ấy truyền thẳng vào đại não làm tôi buồn thấu ruột thấu gan. Nhưng còn chưa kịp rơi nước mắt đáp trả lại, thì khung cảnh lại có biến ảo.
Lúc này tôi không còn là con chim xanh hạnh phúc nữa, tôi là tôi, Hải Dương của mười mấy năm sau. Tay cầm bó hoa cưới xinh đẹp, trên thân thể nảy nở cũng khoác một bộ váy trắng tinh khôi ai cũng hòng mơ ước. Tôi ngồi trong phòng chờ, che khăn voan, đợi chàng hoàng tử của mình mở cửa đón mình về. Tôi nhìn cánh cửa bên kia đầy chờ mong, và cuối cùng nó cũng mở, nhưng người bước vào lại không phải ai xa lạ - chính là mẹ! Mẹ ôm theo một đứa trẻ con xinh xắn đáng yêu, lại dắt thêm hai đứa nhóc nữa, vui vẻ chạy vào báo với tôi: *"Ha ha, con lớn đầu rồi mà trang điểm kiểu này cũng trẻ phết!"*
Tôi không mở miệng nói chuyện được, nhưng mẹ và mấy đứa nhóc bên cạnh thì thi nhau nói. Chúng quây quanh tôi, gọi tôi là mẹ và gọi

https://tieulun.hopto.org

mẹ tôi là bà ngoại. Ôi trời, đây là con của tôi trong tương lai? Tôi sẽ sinh những ba đứa, và trớ trêu thay tôi còn sinh con trước cả khi kết hôn?
Trong lòng hoang mang tột độ, nhưng rất may, cánh cửa lại một lần nữa mở bung. Quốc Bảo - mặc âu phục chỉn chu và gương mặt trưởng thành - nở nụ cười tươi rói bước vào. Cậu ta đón nhận những cái ôm của lũ trẻ một cách tự nhiên, sau đó nhìn tôi dịu dàng: *"Cục cưng, kỉ niệm 10 năm ngày cưới rồi, hôm nay sinh thêm cho anh một nhóc đi!"*

"..."

"Tên anh cũng đã nghĩ xong, đặt là..."

"Ư.. Ư.."

"HẢI DƯƠNG!" Giọng mẹ mạnh mẽ vang lên làm tôi giật nảy mình, từ trong cơn mơ cũng phải giật về hiện tại. Ngơ ngác dụi mắt, chỉ thấy mẹ lo lắng lay lay "Con sao vậy? Ác mộng à, cả đêm cứ lầm bầm lầu bầu ngủ khó thế?"

"Không ạ.." Tôi xua tay ngồi dậy, vơ lấy kính đeo lên mắt, nhìn qua lỗ thông gió "Muộn rồi mẹ, con dậy nấu cơm sáng luôn vậy!"

"Vẫn sớm lắm!" Mẹ kéo tôi lại, lắc đầu "Con mệt như vậy cứ nghỉ ngơi chút đi, mẹ giúp!"

https://tieulun.hopto.org

Giằng co với mẹ mãi mới xong chuyện, buổi sáng hôm nay bắt đầu sớm hơn mọi ngày với cả hai chúng tôi. Đúng là buồn cười thật, đấy, tôi mới dính với cậu ta có một lúc mà đêm đã mơ loạn vì cậu ta rồi. Quốc Bảo mới chỉ trêu trêu, chưa thèm hôn hay ôm gì tôi thật sự tôi đã mơ tưởng mặc váy cưới, sinh con với cậu ta. Chậc, Hải Dương ơi là Hải Dương, mày là thiếu nữ mơ mộng đấy à? Bớt ngu tí đi, bảo cơ thể đang "sắp" dậy thì kia hãm phanh lại, để cho lí trí lên ngôi đi, nếu không là chết cả lũ đấy!

Mọi việc trong nhà ngoài quán vẫn diễn ra bình thường, vì tự dưng nhận được tin nhắn của Quốc Bảo nên tôi lại mua bánh đến trường cho cậu ta như trước đây. Nhưng mãi khi lên đến trường, vào trong lớp tôi mới biết, ra là mọi chuyện không hề bình thường như tôi vẫn tưởng.. Đơn giản bởi vì, chuyện hôm qua Quốc Bảo nói sẽ giúp tôi "giải quyết" đã xong xuôi thật rồi!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 60: - Trả Ơn Đi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chính xác là xong sạch sẽ luôn!
Đám Kiều Anh vẫn ở trong bệnh viện, tuy rằng đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch về thân thể nhưng không thoát nguy kịch tinh thần. Bởi ngày hôm qua, khi chị ta ngất xỉu thì điện thoại di động không hiểu lí do vì sao lại "rơi" ngoài sân vận động. Chiếc điện thoại ấy được nhặt lại và đem trả đúng giáo viên chủ nhiệm của chị ta vào nửa đêm hôm qua. Vì giáo viên của chị ta không biết điện thoại thực sự là của ai nên bắt buộc phải vào danh bạ gọi cho bố mẹ chị ta kiểm chứng.
Chuyện có lẽ sẽ chỉ như vậy là kết thúc, nhưng chắc do Kiều Anh làm việc xấu nhiều nên bị quả báo, lúc cuộc gọi kết thúc một tin nhắn MMS được gửi tới màn hình. Giáo viên chủ nhiệm chưa kịp tắt cuộc gọi đã mở nhầm tin nhắn nên nó chạy thẳng vào bức ảnh kia. Hay rồi! Không xem thì không sao, xem một cái lập tức phát hiện ra một đống phốt của học sinh ngoan hiền!

Đó là ảnh chụp một cô bạn lớp 11 bị cả đám con trai sờ ngực, mặt khả ố. Nó còn kèm theo một đoạn thoại rất tởm, khiến bất kì người nào đọc được cũng cảm thấy lợm giọng, buồn nôn: *"Chị Kiều Anh, lần sau chọn con nào ngực lớn chút nhớ, bọn này bóp không đã tay!"*

Phát hiện tính chất nghiêm trọng của sự việc, giáo viên chủ nhiệm bất chấp việc xâm phạm quyền riêng tư, vào cả phần tin nhắn, bộ

https://tieulun.hopto.org

nhớ.. và phát hiện ra hàng loạt những điều động trời!
Ra Kiều Anh này là "bà trùm" một đường dây cưỡng ép bạn học cùng trường làm việc xấu. Từ trộm cắp, cướp giật đến chụp ảnh bán khỏa thân, khỏa thân, chat xxx... rao bán trên mạng. Nói chung tất cả những gì có thể kiếm được tiền Kiều Anh và nhóm của chị ta đều sẽ ép người làm, ép khô luôn! Giáo viên chủ nhiệm rất sốc vì bản thân vốn lõi đời lại bị lừa gạt bởi gương mặt thánh thiện của em gái này bao năm nay. Vậy là khỏi nói nhiều, ngay lập tức cô sao chép lại một bản và chạy ra đồn làm việc với cảnh sát. Cũng trong đêm ấy, cảnh sát dùng tốc độ bàn thờ đẩy nhanh tiến độ làm việc, sáng hôm sau tất cả những học sinh có liên quan đến đường dây Kiều Anh đều bị tóm cổ sạch sẽ.

Trường tôi hôm nay đúng kiểu gà bay chó sủa, vừa sáng sớm đến trường đã thấy đầy những cảnh sát đứng ở khu văn phòng giáo viên. Họ tới trường để tìm học sinh và người làm chứng cho vụ việc vừa xảy ra đêm qua. Tôi cũng bị kéo đi hỏi thăm vài thứ vì đợt này có người nhìn thấy tôi và Kiều Anh gặp nhau ở nhà ăn buổi trưa. Việc tốt cho mình tự dưng nhảy đến như thế sao tôi bỏ qua được, tất tần tất sự việc liên quan đến điều xấu xa chị ta làm tôi đều khai sạch. À, dĩ nhiên vấn đề tôi phản kháng mấy lần rồi ném mắt mèo vào đám đó tôi sẽ không đề cập đến. Tội gì nói ra để chuốc thêm lỗi về mình, đám Kiều Anh xứng đáng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!
Tôi còn nghe loáng thoáng mấy người cảnh sát nói với nhau, đợt này đám nhóc đụng phải con cái nhà "thứ dữ". Nên mặc cho đám Kiều Anh quan hệ với quan chức cấp cao tốt thì cũng chẳng ăn thua gì. Với mức độ nguy hiểm của việc này hội phụ huynh sẽ làm tới, đám đó chắc chắn 100% sẽ bị đuổi học. Không những ra khỏi trường mà việc phải đi trại giáo dưỡng hoặc quản thúc tại gia trong thời gian hạn định kiểu gì cũng có.

Ha ha!
Quá tuyệt vời!

https://tieulun.hopto.org

Vậy là từ nay tôi sẽ không còn cần phải lo lắng bị đám người đó quấy nhiễu nữa! Tuyệt quá! Quá tuyệt!

"Tốt thật đấy!" Thủy thấy tôi đi ra từ phòng khẩu cung lập tức nhào đến vui vẻ "Cuối cùng chúng nó cũng phải đền tội rồi!"

"Làm giật mình!" Tôi đứng lui lại một chút, vẫn không tài nào quen nổi với phương pháp đứng gần, động tay động chân của cô bạn này. Mặc dù tự tôi biết Thủy cũng không có ý gì, nhưng nói thật.. thà tôi đụng chạm với Quốc Bảo còn đỡ hơn! "Vậy là coi như xong hết đúng không? Chúng nó bị tóm cả rồi?"

"Cậu không biết được đâu, chuyện này cứ như đùa ấy! Lớp mình vì nó mà xôn xao hết cả lên rồi!" Thủy nói một tràng dài, mắt híp lại vì vui vẻ. Cô bạn bỏ qua sự bài xích của tôi, thẳng tay kéo tuột tôi ra ghế đá gần đó mà nói chuyện.

Đến tận lúc này tôi mới hiểu được hết ý nghĩa của câu *chuyện thật như đùa* kia là thế nào..

Tương truyền rằng, ờ được rồi, là một tên lớp 12 bị tóm đã khai, không phải tương truyền cái khỉ gì hết! Đầu đuôi như này, hắn nói tối qua đáng lẽ hắn bị quản thúc nhưng lại rủ một tên nữa trốn mẹ ra ngoài đi ăn bánh ngọt. Vừa đi được một đoạn thì bị một *người giấu mặt* - tạm gọi là B - chặn lại gây sự. B có một mình còn bọn hắn có hai người, mặc dù đã nghe danh B lấy một địch mười nhưng bọn

https://tieulun.hopto.org

hắn không tin, ngay sau sự khiêu khích ấy đã lao đến chỗ B ngay! Đánh không lại B nên cả hai đo ván trên đường, khi bọn hắn muốn lấy điện thoại ra liên lạc với đồng bọn thì bị B tịch thu, điện thoại của Kiều Anh bọn hắn đang giữ cũng bị B cuỗm đi nốt! Sau khi đánh cho bọn hắn một trận nữa, B vừa hỏi cung vừa ghi âm lại tất cả lời khai của bọn hắn. Mọi chuyện liên quan đến vụ việc kinh tởm đã xảy ra ở trường Yên Mỹ trong thời gian qua đều bị lộ ra sạch sẽ. B vì sợ bẩn tay nên không thèm xử bọn hắn mà ném đến đồn cảnh sát cùng đoạn ghi âm. Tiếp đó B sắp đặt đưa điện thoại tới tay cô chủ nhiệm lớp của Kiều Anh, cũng gửi tin nhắn và hình ảnh. Gia đình B rất có danh vọng, bố B còn là hội trưởng hội phụ huynh.. nên chỉ với một cú huých, B đã khiến bố ra tay, ngay lập tức giải quyết mọi sự nhanh gọn!

Cả đám - kể cả Kiều Anh sức khỏe đã tạm ổn định - đều đã bị tạm giữ hoặc cấm túc tại nhà, không được phép rời khỏi nơi cư trú. Nhân chứng, vật chứng, lời khai đều đã đầy đủ, vụ này không làm to mới là lạ!

"Ê khoan.." Tôi lờ mờ nhận ra có điều gì đó khả nghi, vậy nên tần ngần hỏi Thủy "...Hội trưởng hội phụ huynh.."

"Đúng vậy!" Thủy cười, sau đó chớp mắt đỏ mặt "Con trai hội trưởng hội phụ huynh học chung lớp với cậu đó!"

"Quốc Khánh.. B.." Tôi lẩm bẩm, nói ra điều mình đã nghi ngờ nhưng còn chưa dám khẳng định "Thật sự là Quốc Bảo làm?"
Là cậu ta đã giúp tôi? Bằng một câu hứa hẹn Quốc Bảo đã thật sự biến nó thành sự thật? Vì sao cậu ta phải ra sức giúp tôi như thế? Vì cái gì? Tận tâm tận lực, chỉ vì hai chúng tôi chung lớp cùng bàn?..

https://tieulun.hopto.org

Không! Nghĩ kiểu gì cũng không thấu nổi, nhất là khi cách đó không lâu Quốc Bảo còn khẳng định hai chúng tôi không phải bạn bè! Trời! Rối rắm ghê! Không phải bạn bè sao hôm qua.. Hôm qua.. Cái ôm đó, những hành động đó, và cái tiếng tim đập thình thịch đó nữa.. Phải rồi! Đó đâu phải những điều mà "bạn bè" thật sự làm với nhau chứ? Thế nó là gì? Nó rốt cuộc là gì?

IQ của tôi cao phết, EQ cũng không thấp đâu. Nhưng nói thật, với những câu hỏi nối tiếp nhau xuất hiện này tôi vẫn không dám mạnh miệng trả lời. Tự tôi cũng không dám tin điều ấy là thật. Không phải tôi không tin vào bản thân, chỉ là chúng tôi vốn dĩ không thuộc về thế giới của nhau, khoảng cách quá lớn như vậy.

KHÔNG THỂ NÀO!

"Đúng là tôi!" Tiếng cười như có như không vang lên, tôi giật mình tỉnh mộng, suýt nữa nhảy dựng vì sự xuất hiện đột ngột của nhân vật đang khuấy đảo đầu óc mình. Cậu ta nhét hai tay vào túi quần, nhếch môi cười nhạt. Ánh nắng ở phía sau trợ lực, vô ý biến thành vầng hào quang chói lóa tỏa ra sau lưng Quốc Bảo. Cậu ta nhìn tôi, vui vẻ "Giúp cậu rồi, nên trả ơn đi thôi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 61: - Quốc Bảo Nói: "Đẹp Có Quyền!"

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi sững ra trước cái nhìn đầy kiêu ngạo của Quốc Bảo. Xung quanh, đám con gái và cả Thủy cũng chẳng khác gì, đứa nào đứa nấy mắt sáng như mèo thấy mỡ!

Cũng phải thôi, gặp giai ngon lại còn độc thân thế này ai chẳng thích chứ? Nhưng.. độc thân, chậc, có chắc là cậu ta độc thân không ta? Nhỡ đâu cậu ta không ưa Phương Anh thật nhưng ở nhà lại có cô hầu gái nào đó; ngoài trường có chị đại nào đó; ở cửa hàng có cô phục vụ nào đó.. rồi thì sao? Giờ tôi mới nhớ, hồi cấp II Quốc Bảo nổi danh bay bướm yêu đương lăng nhăng. Biết đâu cậu ta có người yêu rồi nhưng giấu để cua thêm gái thì sao?
Cơ mà cậu ta thế thật thì liên quan quái gì tới tôi? Tự dưng suy diễn dài đườn đượn ra xong phiền lòng làm chi không biết?

"Trả ơn cái gì?" Tôi trả treo, tự dưng nổi nóng "Là bố cậu làm chứ! Dù có trả ơn cũng là trả ơn bác Quốc.. Quốc Khánh!"

"Nhớ tên bố nhanh ghê!" Cậu ta cười tủm, hiên ngang ngồi xuống chỗ bên cạnh tôi. Nhưng cái người này sao mà bất lịch sự thế không biết, thấy cô bạn Thủy ngồi cạnh tôi và nhìn cậu ta đầy chờ mong

https://tieulun.hopto.org

vậy mà cậu ta cũng không thèm gật đầu chào lấy nửa cái!
Cơ mà tính Quốc Bảo không phải vốn dĩ chính là vậy à? Trước đây cậu ta cũng luôn nhìn tôi khinh thường còn gì. Cái nhìn ấy mới chỉ vừa thay đổi thôi, hiện tại.. Hiện tại cậu ta nhìn tôi theo kiểu gì nhỉ? Tự dưng tôi muốn thử nhìn xem, nhưng lại ngại vì xung quanh nhiều người quá. Khoảnh cách lúc này của hai đứa cũng gần, nếu như thật sự nhìn nhau thì chắc là không hay lắm đâu.
"Cũng được, nếu cậu muốn cảm ơn tôi sẽ giúp!"

"Quốc Bảo!" Thủy e hèm một cái rồi khe khẽ gọi tên cậu ta, mãi lúc này Quốc Bảo mới đưa mắt nhìn sang, vẫn còn chưa chịu đáp lời nữa!
Điều này có vẻ khiến Thủy sốc lắm, dù gì cô bạn cũng là người khá xinh xắn mà. Ngoại trừ việc nhà cũng nghèo giống như nhà tôi ra thì cũng không thấy vấn đề gì mấy. Học sinh lớp A6 cũng không ghét Thủy giống như đám A1 ghét tôi, thậm chí có vài lần tôi còn thấy họ rủ Thủy cùng đi chơi, đi ăn trưa.. các kiểu nữa.
"Mình.. Mình muốn thay mặt mọi người cảm ơn cậu!"

"Ồ?" Quốc Bảo cười khẩy, liếc qua tôi "Gì đây? Nghe vui ha!"

"Nào!" Tôi xẵng giọng, thấy tôi nhăn mày, tự dưng nụ cười nhạt thếch của cậu ta bị thu hồi, Quốc Bảo ngay ngắn ngồi lại, chán ghét lườm Thủy một cái. "Xem người ta tính nói gì thì chết à?"

"Không, cậu đừng hiểu lầm..." Thủy xua tay, vỗ vỗ tôi một cái và nhìn tôi đầy cảm kích "Thật ra mình chỉ muốn thay mặt những nạn nhân của vụ này cảm ơn cậu. Nếu không nhờ cậu chắc bọn mình không bao giờ trả thù được, bạn mình cũng sẽ vĩnh viễn phải chịu uất ức vì bị bọn Kiều Anh chèn ép!"

https://tieulun.hopto.org

"Thay mặt thì làm gì?" Quốc Bảo xua tay, tiếp tục nhìn về phía tôi đầy ám chỉ "Chính nạn nhân của vụ này ngồi đây còn không muốn mở lời kìa!"

"..." Tôi trợn mắt, đúng là nên cảm ơn cậu ta, nhưng cứ bị cậu ta khích bác một cái tôi lập tức muốn làm trái ngược. Cái tính ương bướng từ trong xương xồ ra ngoài khiến lời cảm ơn của tôi bị nuốt ngược vào trong. Thay thế cho nó là nụ cười khẩy và thái độ lồi lõm, tôi hứ mũi "Thôi đi, bớt diễn!"

"Chính mình mới là người diễn, còn bày trò giả tạo câu kéo người khác!" Nội dung câu nói đầy sự chọc ngoáy và sự xuất hiện đúng lúc này chính xác là của dàn nữ phụ mới nổi!
Cả ba chúng tôi ngẩng cao đầu, Phương Anh đang khoanh tay đứng chung với Dịu và Linh Oanh. Cả ba người bọn họ đều nhìn Quốc Bảo bằng ánh mắt hòa hoãn còn hai đứa con gái chúng tôi như thể kẻ thù!
Tôi cũng liếc qua Dịu, nhưng nó không thèm nhìn tôi, sự khó chịu hằn đầy đáy mắt. Không hiểu vì lí do gì - mặc cho tôi đã quyết định buông bỏ - nhưng sự lãnh đạm này của nó vẫn khiến trái tim tôi nhói lên từng hồi một.
"Quốc Bảo, không ngờ cậu lại bị trò ngớ ngẩn này lôi kéo!"

"Hửm?" Quốc Bảo không tự giác thu người né xa Phương Anh, nhưng nhận ra mình đang ngồi trên ghế và nội dung câu Phương Anh vừa nói vui phết nên cố nán lại nghe nốt "Ý gì?"

https://tieulun.hopto.org

"Còn không phải?" Linh Oanh xen vào, nhanh nhanh đi đến ghế đá đối diện chỗ chúng tôi ngồi, kéo hai cô bạn còn lại ngồi xuống. Hiện tại, hai hàng ghế đá đối nghịch nhau, hai hàng người lần lượt với thứ tự: Thủy - Linh Oanh; tôi - Dịu; Quốc Bảo - Phương Anh. Điều này có vẻ càng khiến cậu ta hít thở khó khăn, nhìn mặt Quốc Bảo như kiểu đang muốn chạy ngay để khỏi phải hít chung một bầu không khí với cô bạn này.

Quái ghê!
Đây như thể không phải ghét mà là sợ thì đúng hơn!
Quốc Bảo lại sợ Phương Anh? Người thế này có gì đáng sợ? Chả phải cậu ta đủ sức đánh được mười mấy hai chục thằng con trai cao lớn lực lưỡng hay sao, vì cớ gì lại sợ một cô gái nhỏ thỏ xinh đẹp? Ha ha, chắc là tôi nhìn nhầm rồi! Vậy đó!
"Quốc Bảo, cậu nhìn kĩ đi, tôi đã nghe Dịu kể hết sự thật về con nhỏ này rồi!"

"Sự thật gì hay vậy?" Tôi ồ lên một tiếng, nhìn Dịu chằm chằm. Bán tôi rẻ như vậy chắc là cái mớ hi vọng liên quan đến việc chúng tôi vẫn còn là bạn nên dập tắt luôn đi được rồi! "Nói nghe coi! Hôm nay chúng ta ba mặt một lời luôn đi, đừng âm thầm kiểu như con Dịu Hiền, kẻo không sau này giống nó thì hối cũng chẳng kịp!"

"Hừ.." Linh Oanh coi thường tôi lắm nên nó chỉ hừ lạnh một cái rồi quay đi không thèm trả lời. Hướng về Quốc Bảo, nó tiếp "Ngày nhập học ở hành lang nó cố ý nói lớn để cậu để ý đến nó, từ ngày học cấp II con bé này đã luôn mơ mộng nhà cậu giàu rồi!"

WTF? Nói lớn để được để ý?
Hay ha! Suy diễn thật tốt! Nếu không phải tôi nhỡ mồm thì tôi cũng

https://tieulun.hopto.org

không cần khổ đến mức này đâu. Vì một thằng con trai nào đó mà đối địch cả thế giới, bỏ lỡ cấp III tươi đẹp các kiểu là chuyện chỉ có đồ ngu mới làm! Chẳng qua tôi đây bị ép, các người nghĩ tôi thích kiểu này lắm à? Người có phải rô bốt quái đâu mà ngày nào cũng như ngày nào, lên lớp vò võ chẳng ai thèm chuyện! Còn nữa, nếu là từ cấp II thì sao tôi không ra tay luôn đi, đợi lên cấp III làm quái gì? Đúng là thiếu suy nghĩ!
Nhưng hiện tại từ từ chưa phản bác vội, để yên xem họ còn tưởng tượng ra được những điều gì nữa nào!

"Quốc Bảo, cậu không thấy nó luôn cố ý tìm cách dắt mũi cậu à?" Linh Oanh lớn giọng mạt sát "Từ việc khiến cho cậu ngồi cạnh nó, đến việc dụ cậu để nó mua bánh giúp, còn cố ý dùng số điện thoại của cậu để kinh doanh sau đó thu thập thông tin và tạo sự khác biệt để cậu luôn nghĩ về nó.. Quốc Bảo! Đừng nói cậu thật sự rơi vào bẫy do nó đặt ra rồi! Ngày ngày nghĩ tới nó, nghĩ nhiều rồi thích lúc nào chẳng hay.."

"Thôi im đi!" Tôi còn chưa kịp mở mồm Thủy đã đứng dậy, vẻ nhút nhát rụt rè thường ngày đã bị ném bay tận chín tầng mây. Cả tôi và Quốc Bảo đều ngạc nhiên, nhìn qua cô bạn đang tức giận đến mức hai tay đều xiết thành nắm đấm, giọng nói nghẹn ngào và đầy phẫn uất.
Tôi biết, sự bùng nổ này một phần là do Thủy muốn bảo vệ tôi, một phần là sự hối hận do cô bạn tiếc nuối vì không làm gì được cho X, khiến X khổ sở.
"Cô bạn này.. Là Dịu đúng không? Hải Dương luôn nói tốt về cậu, luôn cho cậu ta người ngoan hiền các kiểu, thì ra cậu cũng chỉ là loại ăn cây táo rào cây sung, phản bội hai mặt! Còn cả cậu nữa, não cậu ngắn à mà cứ chằm chằm vì một thằng con trai mà đi công kích người khác như vậy? Thèm giai đến vậy thì đi ra mà đứng đường!"

https://tieulun.hopto.org

"Con nhãi này ở đâu nhảy ra vậy?" Linh Oanh bị mắng chửi vậy thì hốt hoảng lắp bắp mãi mới ra lời "Mày bảo ai đứng đường? Mày mới đứng đường! Cả nhà mày đứng đường!"

"Mới nói thôi chứ đã cho cậu ra đâu mà phấn kích quá vậy?" Tôi phẩy tay, kéo Thủy một cái ý muốn đi, Quốc Bảo vẫn ngồi đó, nhướn mày xem diễn.
Tự dưng tôi có cảm giác cả đám con gái này giống hệt những con khỉ đang làm trò cho cậu ta xem. Cũng phải, tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ cậu ta còn gì, mọi sự mâu thuẫn xích mích đều ở cậu ta mà ra cả! Vui lắm hả Quốc Bảo? Ờ, nếu tôi mà là cậu thì chắc tôi cũng vui lắm! Tiếc là tôi không, thế nên lúc này nhìn cậu đáng ghét cực kì! "Hay nói trúng mong muốn của cậu nên cậu mừng nhảy cẫng lên vậy?"

"Mày.. Bọn mồm bẩn!" Linh Oanh nhìn sang Dịu và Phương Anh cầu cứu, nhưng Phương Anh vẫn dán mắt vào Quốc Bảo, chỉ có Dịu là cùng đứng dậy xoa xoa lưng cô ta trấn an "Ghê tởm! Đồ nhà nghèo thiếu giáo dục!"

"Mình không ngờ cậu lại tha hóa đến mức này đấy Hải Dương ạ!" Dịu nhìn tôi đầy thất vọng, chán ghét mà rằng "Trước đây cậu đâu có như vậy?"

"Trước đây tao như thế nào mày có nhớ nổi không?" Tôi ngứa mồm nói thẳng "Hoặc mày có nhớ, nhưng những cái mày nhớ chỉ là phần xấu xa của tao thôi Dịu nhỉ!"

https://tieulun.hopto.org

"Cậu.."

"Đừng nói nữa!" Tôi phẩy tay, Thủy cũng rất hợp tác kéo tôi đi. Hàng vạn hàng ngàn những từ ngữ tôi muốn dùng để mạt sát đám này bị nuốt trọn trở lại. Tranh cãi chẳng có ý nghĩa gì hết, tự dưng tôi không muốn đấu khẩu nữa! "Tư duy khác biệt, không tương thông nổi đâu! Thế nhé!"

"Cút xa chúng tôi ra một chút!" Thủy thẳng thắn bỏ lại một câu "Rõ phiền, bám đuôi như một lũ ruồi nhặng!"

"Cậu thấy rõ bản chất của cô bạn cùng bàn quý hóa đó chưa?" Chẳng bước nổi mấy bước, đã nghe thấy Phương Anh ra tiếng "Chắc chắn không giống như những gì cậu vẫn mơ tưởng đâu nhỉ?"

"Đúng đó Quốc Bảo, đừng để bị lừa!"

"Quốc Bảo!"

"Nói mấy cậu vo ve như ruồi chẳng sai tí nào!" Cậu ta phẩy tay, lớn tiếng đánh động cả đám người đang lởn vởn quanh đó "Chuyện này là chuyện của mấy người à? Ai mượn mấy người chõ mõm vào? Không biết dơ hay sao cứ xen vào việc gia đình người khác!"

https://tieulun.hopto.org

"..."

"Còn nữa, Hải Dương cũng nói rồi đấy, vì tư duy.. À không, chính xác phải là khoảng cách IQ cách biệt quá xa mới đúng! Thế nên các cậu không hiểu nổi cách suy nghĩ của chúng tôi đâu!" Cậu ta chốt, sau đó nhanh chóng đứng lên "Bị lừa thì thế nào? Hải Dương đẹp, tôi tình nguyện cho Hải Dương lừa!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 62: - Hẹn Hò Với Tôi Đi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự im lặng bao trùm bốn phía, ngay sau một giây im lặng ấy là những tiếng cười giòn giã bùng nổ. Và bực mình thay, đến cả chủ nhân của câu nói ấy - Quốc Bảo - cũng cười như được mùa!
Khốn kiếp!
Cậu đang đùa tôi đấy à?
Đem nhan sắc của tôi ra cợt nhả làm cậu vui đến thế cơ? Vậy mà trong một giây đồng hồ ngu muội nào đó tôi còn nghĩ là cậu tốt bụng lắm, ra sức giúp đỡ tôi chỉ vì lòng nghĩa hiệp của mình cơ!

Tôi nhầm!
Tôi nhầm hết rồi!

Hậm hực bỏ lại một cái lườm rồi nhanh chân kéo Thủy bỏ đi. Mọi người vẫn còn cười mãi được mặc dù câu nói đó của cậu ta thật ra chẳng buồn cười đến thế. Nói thật, về IQ tôi tự tin lắm, nhan sắc cũng chẳng vừa, tôi dám đảm bảo nếu thang điểm 10 ít nhất tôi cũng được đến 8! Mỗi cái tội mặt tôi trẻ con, thân thể chưa phát triển hết nên người lùn một mẩu và ngực thì phẳng lì!
Thật luôn!
Tôi không còn đen sì sì như đợt đầu năm nữa đâu, thứ nhất là vì tôi đi xe điện, phóng vèo vèo nên thời gian lưu thông ngoài đường giảm

https://tieulun.hopto.org

hẳn. Thứ hai là vì đang mùa đông mà, cứ mùa đông tới, không có nắng gắt là tôi tự trắng ra. Một trắng che ba xấu, cứ có làn da đẹp là cũng bắt mắt hơn khối người rồi!

Thế thì vì cái gì mà bọn họ cười? Nhạo báng tôi hay chỉ hùa vào góp vui? Bắt nạt hội đồng kể cả bằng hành động hay lời nói thì cũng được ưa chuộng ghê, thời nào và nơi nào cũng được lôi ra dùng hết!
Thủy có vẻ cũng khó chịu y như người bị cười nhạo là cô bạn chứ chẳng phải tôi, hậm hực dậm chân mãi: "Họ thật quá đáng, mình thấy Hải Dương rất đẹp mà!"

"Đám người đó có mắt như mù, chấp làm gì chứ!" Có người vì mình mà giận thay đúng là cảm giác tốt thật. Đã lâu lắm rồi - từ ngày lên cấp III tới giờ - tôi còn chưa được cảm nhận lại cảm giác đó. Trong lòng vui vẻ, mọi thứ xung quanh dù bình thường tồi tệ đến đâu lúc này cũng trở nên tươi sáng hơn hẳn. Tôi gạt phắt chuyện vừa gặp đám người nhàm chán đi kia, cũng ném tuột chuyện bị chê đểu là xấu xí ra sau đầu, cười cười "Cậu đừng giận!"

"Mình không giận!" Thủy hơi buồn bã, tiếp tục kéo tôi đi về phía lớp học. Hôm nay có cảnh sát nên thời gian học cũng bị ảnh hưởng, lộn tùng phèo hết cả lên. Nãy giờ ra chơi ít nhất cũng 20 phút rồi mà còn chưa thấy trống vào lớp nữa! "Mình chỉ thấy buồn thôi. Không ngờ Quốc Bảo thật sự là loại người đó!"

"Hả?" Ê ê cậu đang buồn giận thay cho tui hay vì tên Bảo cưng kia mà phiền lòng vậy? Đừng nha! Đừng có đùa vậy nha! Không vui đâu! "Ý cậu là?"

https://tieulun.hopto.org

"Bình thường mọi người luôn nói Quốc Bảo nhìn vậy chứ không phải vậy, tuy hay đánh nhau, lời nói ra miệng cũng độc địa nhưng thật ra là người tốt lắm.." Thủy nói thật với tôi, không giấu giếm một chút nào. Đôi mắt đẹp tự dưng buồn thiu, cụp xuống như chó con chờ mãi không thấy chủ về "Hôm nay cậu ấy chịu giúp cậu mình cũng đã tin như vậy, ai ngờ được.."

"..." Ờ, thì tính ra cậu ta cũng chưa làm gì quá đáng với tôi ngoài việc nói mấy lời ngu ngốc. Nhưng mà lúc này - khi cậu ta vừa xỉa đểu nhan sắc của tôi xong - tôi có nên nói giúp cậu ta vài lời không ta?
Cơ mà mất đi một vài fan hâm mộ hẳn cũng không khiến Quốc Bảo buồn phiền đâu. Kệ cậu ta đi, tôi cũng không muốn Thủy biến thành fan não tàn của Quốc Bảo!

"Cậu buồn lắm hả?" Thủy tự dưng quay ra vỗ vỗ vai tôi an ủi "Đừng buồn, rồi sau này Quốc Bảo sẽ nhìn thấy điểm tốt đẹp ở cậu thôi! Nhất định cậu sẽ có cơ hội!"

"Hả?"

"Cậu.. Cậu thích cậu ta đúng chứ?" Thủy nhìn quanh rồi nhỏ giọng nói ra một sự thật động trời! Thấy tôi trố mắt ra nhìn, miệng không khép lại nổi cô bạn càng tin những gì mình vừa nói ra là đúng. Chép miệng một cái, Thủy gật gù "Không sao hết! Thật ra mình thấy cậu và cậu ta còn có tương lai hơn cậu ta và Phương Anh! Xem đi, nãy cậu ta nhìn thấy Phương Anh chẳng muốn chạy lẹ!"

https://tieulun.hopto.org

"Cậu hiểu sai rồi!" Tôi mà thích cậu ta á? Không đời nào có chuyện ấy đâu! Mặc dù chạm vào người Quốc Bảo cũng thích ra phết, cậu ta còn thường xuyên giúp tôi cái này cái kia.. nhưng không thể có chuyện tôi có tình cảm với cậu ta được. Quá hư cấu!
"Tôi.. Ầy, thôi bỏ qua đi! Chuyện khi nãy.. Cảm ơn cậu nhiều lắm!"

"Cảm ơn gì chứ?" Thủy thấy tôi từ bỏ giải thích liền ngầm nhận định việc *tôi và Quốc Bảo* là đúng sự thật. Đùa chứ, tôi lạ thừa, dù tôi có tốn mấy lít nước bọt giải thích thì cô bạn cũng chẳng tin tôi đâu, vậy nên tôi mới tặc lưỡi cho qua thế đó!
Thời gian sẽ trả lời cho tất cả, tốn hơi làm chi?
"Với mình mà cậu còn khách sáo vậy à? Mình buồn đó!"

"Ha ha.." Nghĩa là thế nào? Chúng ta đã thân tới mức không cần khách sáo rồi sao? Do tôi quá mù mờ chậm hiểu không nhận ra hay vì lúc nào tôi cũng ôm nghi hoặc với người đối diện nên không cảm nhận được sự tiến triển của mối quan hệ này vậy?
Nhưng nhìn đi nhìn lại, Thủy có vẻ là một người bạn hết tâm hết sức. Và thêm nữa, gia cảnh chúng tôi hợp nhau, thích hợp để phát triển!
"Cái này.."

"Thôi, trống vào lớp rồi!" Vừa lúc tiếng trống vang lên giòn giã, Thủy đứng phắt dậy vẫy tay không thèm chờ tôi mà quay người chạy biến
"Môn tiếp theo mình còn chưa học, cậu.. cậu về sau nhé, tạm biệt!"

https://tieulun.hopto.org

"..." Hơ, thế là thế quái nào?
Khối 10 ở cùng một khu nhà, A6 và A1 cũng chung dãy nữa. Bình thường không đi chung với nhau thì không sao, nay đã đi cùng một quãng dài như vậy rồi sao cô bạn không đợi tôi cùng đi vậy? Ngây ra khó hiểu đúng 1 giây, ngay lập tức câu trả lời đã đến với tôi!
"Quốc Bảo?"

"Đúng! Lại là tôi đây!" Vì cậu ta và vì việc Thủy nghĩ tôi thích cậu ta nên cố ý đi trước nhằm để không gian riêng cho hai đứa chúng tôi tha hồ phát triển đúng không?
Hay ha!

"Cười xong rồi?" Tôi nhớ tới vụ việc cách đây chưa đầy 5 phút, hậm hực đứng dậy nói đổng "Sao không ngồi đó ôm nhau vui vẻ nữa đi? Đồ xấu xa!"

"Tôi nói thật, còn bọn kia cười vì chúng nó chẳng hiểu tí gì về nghệ thuật!" Cậu ta nghiêm túc giải thích.
Quốc Bảo, tôi tin cậu.. mới là lạ!
Đừng có quên lúc nãy đứa nào là đứa cười to nhất! Cậu! Chính cậu chứ không phải đứa khốn nào khác!
"Còn nữa.. Ôm nhau là thế nào? Khiếp quá, mới nói chuyện với đứa con gái khác có tí đã ghen rồi!"

"Gì?" Ghen? Ha ha.. Mạch não cậu lại chập rồi đấy phỏng?

"Còn không đúng à?" Quốc Bảo ngồi xuống ghế đá, cũng kéo áo không cho tôi đi. Xung quanh mọi người đều đã đang lục tục về lớp

https://tieulun.hopto.org

sạch, giáo viên cũng đang từ văn phòng đi ra, trở về các khu lớp học
"Cậu hư lắm!"

"Bớt nói mấy câu ghê tởm đi!" Tôi trợn mắt né xa cậu ta ra, nhưng Quốc Bảo cứ vừa cười kiểu gọi đòn vừa kéo áo không cho tôi chạy. Khốn nạn, khéo hỏng cái áo khoác đồng phục của tôi bây giờ! Cậu có tiền đền không? Có tiền đền không hả?
Ờ.. Chắc có! Cậu ta đầy tiền, thôi, cứ quẫy tiếp vậy!
"Đi về lớp không chết bây giờ!"

"Người ta bênh cậu có tí cậu đã cảm ơn rối rít rồi.." Quốc Bảo hạ giọng, hờn dỗi "...Còn với tôi thì lúc nào cũng hắt hủi, một chút thái độ cũng không có! Không ngờ đấy nha, Hải Dương lại là kiểu người như vậy!"

"Như vậy là như nào?" Nhìn biểu cảm cún con lần đầu tiên xuất hiện trên mặt *bạn cùng bàn* làm tim tôi nhảy thình thịch. Kể cả chuyện giáo viên đã vào đến khu lớp học cũng không còn khiến tôi bận tâm chút nào nữa. Tôi mấp máy môi, chậm chậm nói nhỏ "Thì cảm ơn đã được chưa?"

"Không có thành ý!"

"Vậy cậu muốn như thế nào? Thắp nến, trải hoa hồng, quỳ xuống cảm ơn nhé!"

https://tieulun.hopto.org

"Không cần, nếu có làm mấy cái đó thì cũng nên là tôi làm!" Quốc Bảo cười cười, gương mặt bừng lên rạng rỡ. Giọng nói của cậu ta ngọt như mía đường, trầm bổng du dương thốt lên "Nếu cậu muốn tỏ ra có thành ý thì.. Hẹn hò với tôi đi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 63: - Cậu Đặc Biệt!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hẹn hò với tôi đi!

Năm chữ ấy cứ quanh quẩn trong đầu làm tôi muốn bùng nổ!
Đã thế, ngay khi nói xong câu đó Quốc Bảo còn chạy trối chết nữa chứ, làm tôi muốn hỏi cậu ta cho rõ ràng cũng không thể được!
Rốt cuộc hàm ý của cậu ta là gì? Hẹn hò? Ý là thích nhau xong hẹn hò hay chỉ đơn giản là một cuộc hẹn vu vơ cho vui nào đó? Không! Không thể hiểu nổi! Tôi không tài nào nắm được kiểu tư duy của Quốc Bảo nên dù có vắt óc cũng không nghĩ ra được bất kì thứ gì khả quan. Vốn dĩ giống như mọi lần, tôi hoàn toàn có thể ném mọi chuyện ra sau đầu và tập trung học. Nhưng hôm nay không hiểu do cơn gió độc nào thổi phải, cả một buổi sáng, đầu óc tôi cứ lơ mơ hình ảnh của cậu bạn bàn bên. Những nụ cười của cậu ta, thái độ ngu ngốc lúc trêu đùa tôi, biểu cảm khi thường khi nói những câu làm tổn thương người khác.. Mọi thứ, tất cả mọi thứ của Quốc Bảo đều khiến tâm trí tôi xao động đến lạ kì.

*

Bữa trưa đến nhanh, ngay khi tôi và Thủy kết thúc bữa ăn thì thủ phạm khiến tôi bỏ lỡ hai phần ôn tập đã xuất hiện như một vị thần!

https://tieulun.hopto.org

Cậu ta nhét hai tay vào túi, nhanh chóng rảo bước đến trước mặt tôi ra lệnh: "Đi thôi!"

"Đi đâu?" Tôi điều chỉnh lại thái độ, giả bộ không nhìn cậu ta, cắm cúi ăn tiếp cho đỡ ngại "Không đi, chiều còn học!"

"Một phút thôi!" Quốc Bảo rất dịu giọng mà dỗ dành, và khi tôi còn chưa kịp uống hết cốc nước, cậu ta đã tóm lấy tay tôi, lôi tuột tôi dậy "Ê, dọn giùm nhé! Thanh kiu!"

"Ơ.." Thủy nhìn qua khay ăn của chúng tôi một cái, rồi lại nhìn Quốc Bảo, lắp bắp "Đ.. Được rồi!"

"Này, điên à?" Tôi gắt gỏng muốn giãy, nhưng người này vốn lực sĩ xì po, làm thế nào cũng không thoát nổi nên chỉ còn cách mặc cậu ta kéo đi "Từ từ.. Thủy ơi, dọn hộ tôi với.."

"Không thành vấn đề!" Thủy nói với theo, trong lúc chúng tôi đối thoại qua lại, rất nhiều ánh mắt chạy theo nhưng tôi chẳng có hơi sức đâu mà quan tâm cả. "Đi vui vẻ!"

Quốc Bảo rất tự tin mà sải những bước dài, tôi phải cuống chân lên mới theo kịp được cậu ta. Gương mặt đẹp trai hôm nay sáng bừng, không hiểu có chuyện gì mà cậu ta lại vui như mở hội vậy ta? Thật ra tôi cũng có cố gặng hỏi, nhưng Quốc Bảo lại cố tình làm lơ, vừa huýt sáo vừa kéo tôi chạy nên chẳng khai thác được chút thông tin nào có ích cả. Hai đứa cứ như vậy thẳng tiến ra cổng trường, nơi có

https://tieulun.hopto.org

một chiếc taxi chờ sẵn. Cậu ta mở cửa sau, vui vẻ nhét tôi vào rồi cũng ngồi luôn ghế bên cạnh. Sắp xếp đâu vào đấy xong xuôi, Quốc Bảo quay ra nói nhanh với bác tài: "Cho đến đường X, số nhà 123!"

"Đến đấy làm gì?" Tôi trợn mắt lần thứ N trong ngày, chất vấn. Đường X cách trường phải tới hơn 10km chứ có ít đâu, và vì vậy nên có nghĩa là nó sẽ cách nhà tôi những hơn 20km! Ai muốn đi xa vậy làm gì chứ, nhất là khi chiều nay tôi còn có tiết học! "Hâm à? Cho tôi xuống! Cậu muốn bán tôi sang Tung Của chắc?"

"Thôi đi! Cái mặt hàng này mua về làm gì cho phí tiền!" Quốc Bảo phất phất tay ý nói bác tài nhanh lái, thế nên bất chấp sự phản bác của tôi, xe vẫn phóng vù vù trên đường. Vì là giữa trưa nên đường khá vắng, chiếc xe lao băng băng như bay, xem tốc độ này thì khoảng cách 10km sẽ nhanh kết thúc lắm đây. Ờ.. Mà lúc này đâu phải thời điểm thích hợp để xem xe đi nhanh hay chậm! Hải Dương, mày nghe kìa, tên khốn này lại bắt đầu chê trách mày rồi đó! Tỉnh mộng ngay!
"Đi hẹn hò, khi nãy nói rồi còn gì!"

"Hẹn hò?" Tôi nhắc lại, nhớ đến đề nghị của cậu ta khi nãy hai má lại không tự chủ được nóng bừng bừng.
Vậy ra cậu ta nói thật?
Cậu ta thật sự muốn hẹn hò với tôi?
Nhưng tôi đã đồng ý đâu? Tôi.. Ừ, tôi thấy cũng không tệ lắm, nhưng nói thật là tôi nghĩ mình nên có thời gian nghĩ về chuyện hẹn hò này đã. Vài ba ngày rồi trả lời mới giữ được giá trị của người con gái chứ, kiểu này.. hình như có hơi dễ dãi!
"Ý cậu là hẹn hò?"

https://tieulun.hopto.org

"Chính là hẹn hò đó!" Quốc Bảo gật đầu xác nhận "Sao tự nhiên cậu kém thông minh vậy?"

"Tôi kém thông minh?" Tôi gần như gào vào mặt Quốc Bảo, không giữ được bình tĩnh nữa, thẳng thắn chất vấn "Là tôi hay cậu không hiểu ý nghĩa của cụm từ này vậy? Mới hôm trước cậu còn bảo không phải bạn bè gì với tôi, ngày hôm nay đã thăng cấp muốn cùng tôi hẹn hò rồi? Cậu hiểu hẹn hò là thế nào không hả? Hiểu không?"

"Đi chơi cùng nhau chứ có gì mà cuống?" Cậu ta xì một tiếng "Trước đây tôi với mấy đứa con gái cũng từng đi uống trà sữa, xem phim các kiểu rồi! Cậu làm như tôi chưa từng hẹn hò bao giờ ấy!"

"..." Liên quan quá ha!
Tự dưng tôi muốn cười khẩy, cũng muốn đấm cho cậu ta một phát nữa. Nói là hiểu, nhưng tôi biết thừa Quốc Bảo chẳng hiểu cái quái gì sất! Đi uống trà sữa, xem phim đã tính là hẹn hò? Bảo sao trước đây những tin đồn bạn trai bạn gái của cậu ta cứ loạn hết cả lên!

"Sao thế?" Quốc Bảo huých huých tay tôi, nháy mắt cười tình "Say xe à? Tôi có thể cho cậu mượn vai với một điều kiện!"

"Điều kiện gì?" Tôi nhìn cậu ta một cái, lúc này mới thấy thật ra Quốc Bảo cũng chỉ là tên nhóc lớn xác mà thôi. Vì khả năng đánh nhau của cậu ta mà tôi đã vô tình nâng cấp IQ cho cậu ta luôn. Xin lỗi cuộc đời, Quốc Bảo thật sự vẫn còn trẻ con lắm!

https://tieulun.hopto.org

"Gọi anh Bảo!" Cậu ta đắc ý cười, nhăn nhở tới mức làm người ta muốn đấm!

"Với ai cậu cũng như thế này à?" Tôi nghiêm mặt, dứt khoát không thèm đùa nữa "Với cô gái nào cũng vậy?"

"Không phải!" Quốc Bảo nói luôn "Trước đây tôi có chơi cùng vài người, nhưng sau tính cách không hợp nên nhanh chóng giã đám."

"Không hợp?"

"Họ thích những thứ tôi không thích, và ghét những thứ tôi yêu.." Cậu ta không ngần ngại giải thích rõ cho tôi hiểu.
Thật kì lạ, từ hôm qua tới giờ tôi luôn có cảm giác Quốc Bảo kiên nhẫn hơn với mình. Những lời nói của cậu ta đều rất mềm mỏng, tôi sửng cồ lên cũng không giận mà nhẹ nhàng xoa dịu, cứ thấy tôi thắc mắc lập tức bao dung giải thích.. Thế là thế nào?
Thế là thế nào?
Không thể hiểu nổi!
Cậu ta thay đổi rồi! Quá khác với kẻ kiêu ngạo tôi vẫn ngồi cạnh trước đây!
"Hải Dương, cậu chán ghét việc tôi từng đi với người khác à?"

"Lại liên thiên gì thế?"

https://tieulun.hopto.org

"Như kiểu ghen ấy?" Cậu ta chớp chớp mắt, vui vẻ "Đúng không?"

"Đồ điên! Đầu óc bất thường!"

"Vậy nên mới muốn hẹn hò với cậu!" Không ngờ Quốc Bảo lại chốt một câu này, vừa dứt lời, chiếc xe đã dừng lại trước cửa số nhà 123, đường X. Cậu ta xoa xoa đầu tôi, híp mắt cười "Đừng lo lắng, với tôi, cậu đặc biệt hơn tất cả bọn họ!"

"..."

"Bởi vì cậu là người con gái duy nhất tôi đưa tới nơi này.."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 64: - Nơi Bí Mật.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc Bảo trả tiền taxi rồi mở cửa kéo tôi xuống. Đến tận lúc hai chúng tôi bước đến trước cửa căn nhà số 123 rồi tay cậu ta vẫn còn nắm lấy tay tôi. Những vấn đề xoay quanh từ "hẹn hò" vẫn còn chưa giải quyết xong xuôi, nhưng nhìn gương mặt hào hứng của Quốc Bảo lúc này, tự dưng tôi nhịn. Nuốt sạch những thắc mắc của mình vào lòng, tôi ngước mắt nhìn quanh.

Đây là một căn nhà.. Không phải, là cửa hàng mới đúng! Nó cũng giống như bao cửa hàng khác trên đường X, phía cửa được trồng một cây bằng lăng, vì đang mùa đông nên một nụ hoa nhỏ cũng chẳng hề thấy. Cánh cửa kính to lớn trong suốt, phía trên không dán những biển hiệu hay áp phích chào mừng, chỉ ghi đơn giản hai chữ cái viết tắt QB. Sâu hơn phía trong là một hành lang dài đầy những đèn sáng trưng, thi thoảng có vài điểm bày biện những cây xanh xinh đẹp. Ngoài những thứ đó tôi chẳng thấy có sự xuất hiện của con người nào cả. Không chủ quán, không bảo vệ, không khách hàng.. Mặc dù chỗ này khá đẹp và huyền bí, nhưng lại chẳng có ai. Đây rốt cuộc là chỗ nào?

"Vào đi thôi!" Quốc Bảo gật đầu với tôi, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại thấy tin tưởng cậu ta hết sức. Nhón chân bước theo như bị thôi miên đến nơi vậy.. "Đừng lo, nếu muốn bán cậu thì khi nãy phải chuẩn bị xe riêng phóng luôn lên biên giới chứ không phải dừng tại chỗ này đâu!"

https://tieulun.hopto.org

"Ai sợ?" Tôi bĩu môi cố tỏ ra cứng cỏi. Nói thật, mấy chục năm cuộc đời nơi sang trọng nhất tôi từng tới là quán của cô Nguyệt. Những chỗ kiểu thế này đã được qua bao giờ đâu mà tự nhiên được chứ? Tự vuốt ngực trấn an bản thân bình tĩnh, tôi đứng thẳng lưng hết cỡ, từng bước chậm rãi đi theo chân Quốc Bảo. Lạ là hôm nay cậu ta không khích bác hay mỉa mai gì thái độ quê mùa đó của tôi cả, cứ vừa cười vừa đi phía trước. Bước qua cánh cửa kính lớn và sáng bóng, tôi ngẩn người khi phát hiện ra chỗ này là chỗ nào.

Một phòng tranh.

Chính xác là một phòng tranh!
Liên hệ với hai chữ QB phía ngoài và cả những bức hình hôm đó tôi thấy trong điện thoại của Quốc Bảo, tự dưng trong đầu hình thành ra một khả năng không tưởng!

"Không thể nào!" Tôi bật thốt, Quốc Bảo dường như đã nhận ra điều tôi vừa giác ngộ, cậu ta nhướn mày cười, lúc này, vẻ châm chọc đã khôi phục trở lại rồi!
Tựa như muốn vả mặt tôi vậy đó! Rát muốn chết!
"Thật à?"

"Tất nhiên là thật!" Lúc này cậu ta mới buông tay tôi ra, khoanh tay lại, đứng tựa vào tường "Nếu không tin cậu có thể hỏi quản lý của tôi!"

https://tieulun.hopto.org

"..." Cậu ta là họa sĩ, không những thế còn đủ khả năng mở phòng tranh và có cả quản lý rồi!
Bán tranh chắc giàu có lắm nhỉ, nếu thế thì tất cả tiền bạc mà Quốc Bảo vung ra trong thời gian qua đều là do cậu ta tự kiếm chứ chẳng phải ngửa tay xin xỏ một ai cả. Vậy mà trước đây tôi lại nói cậu ta là kẻ ăn bám, một kẻ ăn bám chỉ biết xin tiền bố mẹ, phá gia chi tử.. các loại!

Hay rồi! Hiện tại không chỉ một bên má của tôi bỏng rát mà bên còn lại, thậm chí khắp cả mặt đều có cảm giác như bị ai đó vả liên hoàn. Xấu hổ thật! Đánh giá người khác quá sớm như vậy.. Chắc hẳn Quốc Bảo cố ý cho tôi tới đây để dạy cho tôi một bài học nhớ đời!
"Tôi.."

"Đúng đó!" Cậu ta gật đầu, ngoắc tay ý bảo tôi đi tiếp. Bước chân của tôi nặng nề hẳn, phải khó khăn lắm mới theo được cậu ta. Cả hai bước qua hành lang dài dằng dặc, đi tới một cánh cửa lớn. Quốc Bảo đưa tay đẩy cửa, một phòng tranh siêu lớn mở ra trước mắt tôi.

Những bức tranh thật lớn, thật đẹp, thật kì ảo.. được đóng khung treo đầy trên tường một cách trân trọng. Khác hẳn với sự vắng vẻ bên ngoài, chỗ này đầy nhóc những người. Ai nấy đều ăn mặc sang trọng, vừa xem tranh vừa nhỏ giọng chụm đầu bình luận với giọng điệu hào hứng và phấn khích khó ngờ. Tôi nhìn xuyên qua bên kia, thì ra chỗ chúng tôi đi vào chỉ là mặt sau, căn nhà này còn có một cửa chính mở đúng đoạn ngã ba ngã tư đông đúc. Bảo sao phía sau chẳng có ai còn chỗ này lại đông như vậy..
"Ban đầu tôi ghét cậu lắm, ai bảo cậu chỉ nhìn thoáng qua thôi đã vội đánh giá tôi như thế chứ?"

https://tieulun.hopto.org

"..Xin lỗi!" Tôi hơi cúi mặt, lúc này, bên kia đã có vài ba người nhìn thấy Quốc Bảo xuất hiện, đang vội vã rảo bước qua chỗ chúng tôi đang đứng "Tôi.."

"Nhưng sau này tiếp xúc mới thấy thật ra với ai cậu cũng nhận xét thế hết!" Cậu ta cười với người kia nhưng câu nói ấy lại dành cho tôi "Ấu trĩ như trẻ con, tôi sẽ không thèm chấp!"

"..." Này, hình như cái này có hơi..
Cơ mà tôi thật sự ấu trĩ như vậy à? Nhìn thoáng qua sau đã đưa ra kết luận luôn không cần suy xét? Tôi có như vậy không ta? Dường như là có..

"Sao? Xúc động vì thấy tôi bao dung quá hả?" Cậu ta híp mắt cười gian "Đã nói đủ sức nuôi cậu, đừng có không tin tưởng người khác như thế!"

"Quốc Bảo!" Giọng nói hào hứng vang lên khiến không ít người trong khán phòng chú ý, quay qua bên này "Cháu đấy à? Lâu lắm không thấy cháu xuất hiện!"

"Chào bác!" Quốc Bảo lịch sự sửa lại cổ áo, thoải mái đưa tay ra bắt. Tôi cũng học theo cậu ta, lên tiếng chào một câu. Bác trai nhìn tôi gật đầu một cái rồi lại chăm chăm quay sang hỏi chuyện Quốc Bảo, cuốn cậu ta đi xa. Vậy nên Quốc Bảo chỉ còn cách vẫy tay gọi quản lý, bảo tôi "Cứ xem tranh đi nhé! Chút nữa sẽ đưa cậu về!"

https://tieulun.hopto.org

Quản lý của Quốc Bảo là một anh trai vô cùng nghiêm túc, ánh mắt sắc bén và lạnh lùng. Trông giống hệt giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi, khí chất khiến người khác không muốn lại gần tí nào! Nhưng dường như vì sợ đứa nghiệp dư như tôi làm hỏng đồ trong phòng tranh, quản lý dính sát với tôi như hình với bóng. Tôi giả tảng xem tranh chỗ này một ít, chỗ kia một ít.. nhưng cũng chẳng thể cắt được cái đuôi bất đắc dĩ này. Thật ra tranh Quốc Bảo vẽ rất đẹp, nhưng tôi không am tường nghệ thuật nên ngoài sự buồn bã tôi chẳng cảm nhận được bất kì thứ gì khác nữa. Đúng vậy, tranh của cậu ta khác hẳn với con người bình thường sôi nổi, luôn châm chọc người khác kia, nó mang màu sắc u buồn lạ lùng. Mặc cho những gam màu cậu ta dùng trong tranh rất tươi sáng, nhưng sự tươi sáng ấy cũng không thể thoát li được nỗi buồn. Thậm chí còn có cả đau thương nữa...

"Sao không xem nữa?" Thấy tôi ngồi xuống ghế nghỉ, quản lý đi tới, đem một cốc nước đưa cho tôi "Chán rồi hả?"

"Dạ.." Sao mà cung cách và ánh nhìn này giống nhau thế chứ lại! Gớm chưa, đúng là chủ nào tớ nấy! "Xem nhiều em sợ không tải nổi!"

"Sao lại không tải nổi?" Anh ta cười nhạt, ánh mắt lóe lên một tia nhìn quái dị, sau khi liếc về phía Quốc Bảo và vị khách khi nãy, anh ta ngồi xuống chỗ tôi, hào hứng hẳn lên mà hỏi "Những bức tranh này đều là hàng Quốc Bảo vẽ cách đây 3 năm, màu sắc tươi sáng, nội dung vui vẻ, truyền cảm hứng tích cực và thanh xuân.. Tranh cậu ta được đem ra nước ngoài trưng bày và bán đấu giá ở rất nhiều nơi đấy. Chỗ này chỉ là một số ít những bức tranh Quốc Bảo không muốn bán mà thôi.."

https://tieulun.hopto.org

"Tích cực và thanh xuân?" Tôi ngớ ra, chẳng lẽ mình cảm nhận nhầm? Lí nào lại thế! Nhìn người đã nhầm nhìn tranh cũng nhầm nốt hay sao?
Nhân sinh quan của tôi đang lung lay rồi, rốt cuộc là thế nào đây trời?
"Vậy ạ? Cậu ta giỏi ghê!"

"Em không biết?" Quản lý ngạc nhiên nhìn tôi "Cũng đúng.. Đây là lần đầu tiên Quốc Bảo đưa người khác đến đây đấy! Bình thường cậu ta kín kẽ lắm, giấu như mèo giấu.. ấy!"

"Ha ha.."

"Em gái, em thích bức nào nhất?" Anh ta chỉ tay về một loạt những bức tranh trên tường "Em thấy cái kia không? Đúng rồi? Đứa bé với hoa tú cầu đó, em cảm thấy gì nào?"

"Em.." Nói sai có sao không? Tôi chỉ thấy nó buồn thôi! Chẳng có tí thanh xuân sức sống quái nào hết! "..Em là dân ngoài nghề, không dám nhận xét linh tinh đâu ạ!"

"Khéo miệng ghê!" Anh ta nháy mắt khuyến khích, sự lãnh đạm bay biến chín tầng mây "Nói đi, nếu em nói ra được đúng cảm xúc của

https://tieulun.hopto.org

Quốc Bảo khi vẽ bức tranh đó anh sẽ kể cho em một bí mật của cậu ta!"

"Bí mật?" Không hấp dẫn lắm! Tôi có quan tâm gì đến Quốc Bảo đâu mà lấy cái đó ra dụ tôi? Nhưng mà nếu nắm được bí mật của cậu ta thì có thể không cần bị cậu ta châm chọc, không cần chép bài cho cậu ta, cũng khỏi phải đưa bài kiểm tra ra cho cậu ta chép! Được đó!
Tôi làm vì mục đích khác, không phải vì tôi tò mò chuyện Quốc Bảo! Tuyệt đối không!
"Anh nói thật chứ!"

"Lấy Quốc Bảo ra thề!" Anh ta không ngượng mồm nói thẳng "Cậu ta quan trọng với anh lắm đó, ông chủ mà, nên em cứ thoải mái đi!"

"..." Nói xấu ông chủ, tiết lộ bí mật của ông chủ.. người quan trọng với anh anh còn bán rẻ như vậy tôi tin nổi không?
Thôi, mấy câu nói, được rồi, cứ đánh cược biết được tin thì tốt, không thì giết thời gian cũng chẳng sao!
"Em thấy sự mất mát, đôi mắt ấy bao trùm một sự bi thương không thể nói thành lời.. Thật ra thì em cũng không rõ nữa, chỉ là.."

"Em tên là gì?"

"Dạ?" Tự dưng lái qua hỏi tên là sao vậy? Tư duy lắt léo khó hiểu!
"Em là Hải Dương!"

https://tieulun.hopto.org

"Hải Dương à?" Anh ta nhếch môi cười, sự lạnh lùng ban đầu dường như đã bị hòa tan "Anh hiểu vì sao Quốc Bảo lại đưa em tới đây rồi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 65: - Là Gì Của Nhau?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi ngớ ra trước câu nói của anh ta, chẳng hiểu cái quái gì hết! Càng lúc mọi chuyện càng đi xa với tầm nhận thức của tôi rồi đấy. Chỉ một sự nhận xét đơn giản cũng đủ để tôi tạo ra khác biệt với người khác? Sự buồn thương kia lồ lộ trong tranh ai chẳng thấy, nhất là dân chuyên nghiệp, nhận ra cảm xúc của tác giả chẳng phải điều đơn giản lắm hay sao?

"Quốc Bảo luôn khăng khăng bức tranh này cậu ta vẽ khi cậu ta vui vẻ nhất.." Quản lý giải thích "..Nhưng em nói xem, mẹ vừa mất mà vui được thì có lạ lùng không?"

"..." Mẹ Quốc Bảo mất rồi?
Chuyện này.. Chuyện này tôi không hề biết đấy. Cách đây khoảng ba năm, đó là thời gian Quốc Bảo bắt đầu nổi lên như một hiện tượng xấu với đủ các trò nghịch phá. Trong trường giáo viên né cậu ta, học sinh chúng tôi cũng chẳng dám gần. Thứ duy nhất qua lại với Quốc Bảo là những đám khiêu chiến đánh nhau, những đứa con gái hư hỏng không xác định tương lai, những *anh em* giang hồ đểu có tiền thì đến, hết tiền chạy đi.
Trong lúc đau đớn nhất, cô đơn nhất cạnh cậu ta chẳng còn một ai. Đến cả đam mê vẽ tranh Quốc Bảo cũng không cho ai biết cả. Và cảm xúc của cậu ta nữa, cậu ta giấu nhẹm nó đi, để cả thế giới nghĩ rằng cậu ta mạnh mẽ hay sao?

https://tieulun.hopto.org

"Em với Quốc Bảo chắc thân lắm nhỉ?" Anh quản lý nhìn qua tôi tìm tòi, thấy tôi lắc đầu thì ngạc nhiên lắm. Nhưng sự thật là vậy mà, cậu ta lấp lửng về sự vụ *hẹn hò* với tôi trong khi mấy ngày trước còn khăng khăng không xem tôi là bạn. Mâu thuẫn như vậy làm tôi không dám nhận xét xem thật sự quan hệ giữa hai đứa tôi là như thế nào! "Không thân mà cậu ta đưa em tới đây, còn nhìn em kiểu đó!"

"Kiểu đó là kiểu nào?" Bình thường cậu ta nhìn ai chẳng khinh thường thế chứ! Hôm nay vả mặt tôi còn xen thêm kiêu ngạo nữa kìa! "Anh đừng nói chuyện gây hiểu nhầm vậy, chúng em chỉ là bạn cùng bàn!"

"Hiểu rồi.." Anh quản lý nhìn tôi kiểu thần bí, chắc chắn ông lại nghĩ tôi muốn giấu nên chối đây mà. Chậc, kệ, gặp nhau có một lần cũng chẳng cần phải giải thích làm gì cho mệt mỏi! "Thế thôi, bạn cùng bàn của Quốc Bảo ha!"

"Thôi là sao ạ?" Tôi nhíu mày "Anh nói bí mật.."

"Thì đó.." Anh ta nháy mắt "..Bí mật to nhất của cậu ta chính là mở phòng tranh, mỗi ngày vẽ vài ba bức tỉ mẩn, tiền bán tranh nhiều như núi, sau này nuôi em ăn chơi không thành vấn đề! Giữ cho kĩ kẻo mất đó!"

"Không đúng!" Tôi hừ mũi, cái này tính là bí mật? Dù nó đúng là bí mật thì tôi cũng biết ngay từ khi Quốc Bảo đưa tôi tới đây rồi cần

https://tieulun.hopto.org

anh ta nói nữa à? Tính lừa gạt trẻ con đúng không? Quá láo! "Anh bán rẻ cậu ta quá nhỉ, nếu anh không trao đổi hẳn hoi với em chút nữa em mách Quốc Bảo đấy!"

"Mách cái gì?" Anh ta nhìn tôi kiểu hứng thú bừng bừng như thể tìm thấy thứ gì thú vị lắm để đùa. Má, tôi ghét cái nhìn này, tôi là người, là người đó, không phải khỉ diễn trò vui cho các người đâu! "Em thân với cậu ta lắm hả? Tưởng bạn cùng bàn thôi mà?"

"..." Hôm nay là đại hội vả mặt hay sao trời, ai nói câu gì cũng khiến tôi đau rát luôn!

"Đùa thôi.." Anh ta liếc qua Quốc Bảo, thấy cậu ta vẫn bị bám dính nên tiếp tục nói chuyện với tôi giết thời gian "Em muốn biết chuyện gì?"

"Về.." Tôi hơi tần ngần, tôi có thể tò mò chuyện gì của cậu ta được nhỉ? Tò mò nhất luôn ấy! Nhưng nếu tôi hỏi không hiểu anh quản lý có trả lời được không ta? Anh ta đã ở cạnh Quốc Bảo từ mấy năm trước, hẳn là chuyện đó anh ta cũng biết chứ nhỉ?
"Phương Anh ấy, anh đã nghe tên người này bao giờ chưa?"

"Em cũng biết Phương Anh cơ à?" Anh ta ngạc nhiên reo lên, nhưng tiếng reo ấy đầy sự kinh hoảng chứ chẳng có vẻ gì là hào hứng hết. Ai dà, người con gái reo rắc sự sợ hãi cho toàn thế giới? Tôi thấy

https://tieulun.hopto.org

Phương Anh cũng không đến mức đủ khả năng làm vậy đâu!
"Nó đi nước ngoài chữa bệnh cơ mà, sao đã về rồi?"

"Về rồi!" Chữa bệnh gì vậy ta? Chả lẽ giống mấy nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết bi tình? "Học sinh mới được yêu thích của trường em đấy! Nghe nói cô bạn kết Quốc Bảo lắm.."

"Kết chứ sao không!" Anh ta gật gù, không tự chủ rùng mình một cái "Nhưng là kết đôi tay của cậu ta, con bé đó mê tranh Quốc Bảo lắm, ngày xưa còn định chơi giam cầm với thằng bé cơ mà!"

"Thì ra chuyện này có thật!"

"Đúng đấy!" Anh ta xua xua ngón tay "Đầu óc nó có vấn đề, bố mẹ nó cho ra nước ngoài trị liệu mấy năm nay rồi! Giờ tự dưng quay lại.. phải bảo Quốc Bảo cẩn thận mới được!"

"Nhưng Phương Anh làm sao đủ sức làm gì cậu ta chứ?" Tôi hỏi vặn lại, khó hiểu "Làm thế nào để bắt cóc cậu ta mà không ai hay biết?"

"Em gái à, có cái đầu và có tiền thì không chuyện gì là không thể!" Quản lý ngán ngẩm nhìn tôi, rồi giơ tay ý tạm biệt để rời đi liên hệ vệ sĩ. Tôi ngẩn ra tại chỗ, không ngờ mình lại được lọt vào tầm ngắm của một người khủng khiếp đến vậy.

https://tieulun.hopto.org

Nhưng nói là lọt vào tầm ngắm, thật ra Phương Anh có làm gì với tôi đâu? Ngoài vài lời công kích sáng nay thì một chút hành động cỏn con cũng không hề có. Rốt cuộc là tôi nên tin ai? Chẳng lẽ cuộc sống này thật sự nguy hiểm và loạn đến mức bệnh nhân tâm thần cũng có thể thoải mái đi dạo, hòa nhập đến mức hòa tan, không một ai nhận ra được?
Còn chơi giam cầm các kiểu nữa chứ.. rõ biến thái! Với kẻ biến thái như vậy chắc tôi nên chuẩn bị thêm vài thứ đồ phòng thân. Nhưng phòng thôi chưa đủ, cách tốt nhất để không phải đối đầu với kẻ điên này chỉ có một thôi: Né khỏi Quốc Bảo!

Cơ mà..
Cơ mà..

"Hải Dương!" Tiếng gọi giật giọng khiến tôi tỉnh mộng, ngẩng đầu nhìn lên, một người con trai lạ hoắc đang đứng bên bức tranh cẩm tú ra sức vẫy tay với tôi.
Người đó thấy tôi nhìn qua liền nhanh chân chạy sang, gương mặt trẻ con kết hợp với bộ đồ lịch lãm chẳng hợp tẹo nào, làm cậu ta già đi những mấy tuổi. Và quan trọng là tôi không nhớ nổi người này là ai, mặc dù nét của cậu ta quen lắm, nhưng cái chiều cao này.. Hư cấu quá mức!
"Ha ha, cậu vẫn nấm lùn như thế nhỉ!"

"An?" Tôi nhỏ giọng thắc mắc, lẽ nào lại đúng là thằng An, thằng nhãi luôn đứng xếp hàng trên tôi hai năm cấp II chỉ vì nó còn lùn hơn tôi nửa cái đầu?
OMG!
Không tin nổi!
Vậy mà giờ đã thế nào đây? Nó chuyển đi từ năm lớp 8, qua có hai năm mà đã bật lên, vượt xa tôi rồi! Hiện tại nó phải 1m7 chứ không

https://tieulun.hopto.org

ít!
"Đúng là An à?"

"Chính xác!" Nó hãnh diện ngẩng cao đầu, nhưng sực nhớ ra tôi phải nghển cổ mới nhìn thấy mặt nó nên lập tức tốt bụng cúi mặt. Xem cái hành động có khác gì Quốc Bảo không, gọi đòn hết sức!
"Thành quả đi bơi mấy mùa hè đó gái à! Thèm không?"

"Cao như cái sào chọc.. Sắp thèm bây giờ!" Tôi bĩu môi, ngày xưa hai đứa tôi luôn bị trêu lùn một mẩu, sau đó chúng nó còn gán ghép hai đứa, bảo chúng tôi sau này lấy nhau nhất định sẽ sinh một đống con lùn tè, thậm chí còn làm nảy sinh một giống người lùn mới.. Chính vì phải đối đầu với mấy lời trêu đùa ngu ngốc đó mà tôi với nó đoàn kết hẳn, chơi với nhau cũng thân thiết lắm.
Chỉ là nó chuyển đi quá lâu, cũng không liên lạc gì nên hiện tại gặp nhau có hơi mất tự nhiên. Tôi điều chỉnh lại thái độ vì phát hiện bản thân đang ở một nơi lịch sự hết sức, mỉm cười hòa nhã, tôi nhẹ nhàng hỏi nó: "Đến đây chi? Mày mà cũng biết thưởng thức nghệ thuật cơ à?"

"Ghê chết! Ai muốn chứ?" Nó xụ mặt, đưa tay chỉ người đàn ông đang say sưa với Quốc Bảo "Bố tôi đó, mê nghệ thuật lắm, còn mê QB hơn, ngày ngày ngắm tranh QB, còn ép tôi theo vẽ nữa!"

"Trời!" Có chuyện đáng sợ này nữa à? "Mày có cái hoa tay nào đâu? Đúng là cực hình!"

https://tieulun.hopto.org

"Cấm cậu khinh thường mình!" Nó bĩu môi, chìa tay cho tôi xem hai cái hoa méo trên ngón tay cái "Đây này, vẽ cũng đẹp phết chứ đùa! Giờ hôm nào tôi cũng phải đi học vẽ, bố nói chuẩn bị thi kiến trúc, chuẩn bị thi giải các kiểu.. Mệt mỏi!"

"Khổ thân mày!" Tôi vỗ vai nó kiểu cảm thông sâu sắc, tay vừa chạm vào người An đã có cảm giác một ánh nhìn sắc bén chém qua người. Đưa mắt dò tìm xung quanh, ngay lập tức tôi tóm được thủ phạm "QB và bố mày qua đây kìa!"

"QB đó?" Nó có vẻ sốc, sợ hãi thốt lên "Trẻ như vậy? Trẻ như vậy thật à? Má ơi, không thể tin nổi! Không g g g.."

"An làm ồn gì đó?" Bố nó cau mày, chặc lưỡi một cái làm thằng bé sợ hãi đứng thẳng như con nhà lính "Bảo à, đây là thằng nhãi nhà bác đó, cháu xem có thời gian.."

"Vâng!" Quốc Bảo nhìn chằm chằm cái tay tôi đang đặt lên vai An, điều này khiến tôi chột dạ hết sức, thế nên tôi thu tay lại luôn! "Cháu sẽ xem xét! Hôm nay tới đây thôi bác nhé, cháu còn tiết học buổi chiều, bác cứ tự nhiên!"

"Được! Được! Tốt lắm!"

"Còn không mau qua đây?" Cậu ta hừ mũi, kiêu ngạo lườm về phía chúng tôi. Kiểu nói chuyện ra lệnh này của Quốc Bảo làm tôi ghét lắm, nhất là khi còn đang đứng trước mặt bạn cũ lâu ngày không

https://tieulun.hopto.org

gặp của tôi nữa chứ.
Cậu ta là gì của tôi mà dám lên mặt vậy?
Là gì nào? Xí!
"Hải Dương!"

"Hừ.." Tôi ném lại cho Quốc Bảo một cái nhìn tức tối rồi quay ra bảo với An "Chơi vui vẻ nhé! Cháu chào bác ạ, cháu về trước!"

"Tạm biệt!" An vẫy tay với tôi, len lén nhìn Quốc Bảo một cái rồi reo lên một tiếng vui vẻ "À quên lấy số điện thoại liên lạc đã.."

"Khỏi cần!" Ai ngờ Quốc Bảo lại chặn ngang, cậu ta chìa ra trước mặt An một tấm danh thiếp, tuyên bố thẳng "Cứ liên lạc với tôi là được, tôi sẽ giúp cậu chuyển lời cho Dương!"

☆ ***Chương sau có biến nha anh emmmmm***

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 66: - Môi Chạm Môi.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không để tôi làm thêm bất kì hành động nào, ngay khi dúi cho An tấm danh thiếp xong Quốc Bảo lập tức lôi kéo tôi chạy khỏi đó. Cậu ta nắm tay tôi ra tận cửa sau, đến tận lúc đứng chờ taxi cũng không buông bỏ.
Trời mùa đông lạnh giá, hai đứa vừa ra khỏi cửa ngôi nhà 123 lập tức bị gió lùa đến mức muốn đóng băng. Tay Quốc Bảo rất ấm áp, mùi hương từ thân thể cậu ta tỏa ra cũng rất dễ chịu. Cả người Quốc Bảo giống như cái lò sưởi di động, ấm đến nỗi lúc lên xe tôi cũng không tách được khỏi cậu ta. Cứ vừa tựa sát, vừa ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết. Tôi chưa ngủ trưa, đi xe lại vừa êm vừa ấm như vậy không gật gà gật gù mới là lạ đấy. Thế nên đừng ai cãi lại nguyên lý này, tôi tựa vào người cậu ta vì tôi muốn ấm, tuyệt đối không phải do tôi muốn dê cậu ta!

*

Lúc chúng tôi trở lại thì đã đến giờ vào tiết học buổi chiều, vì giáo viên đã thấy nên Quốc Bảo quyết định ở lại dự thính. Thằng nhỏ ngồi ở trong lớp mà đầu óc cứ lơ lửng đâu đâu, hai mắt lờ đờ buồn ngủ và thái độ chẳng tập trung chút nào làm giáo viên điên tiết lắm. Đúng kiểu thà nó không đến còn hơn là có mặt mà uể oải thế này, trông mặt ai nấy đều như muốn ném phấn cho vỡ cái bản mặt của cậu ta ra vậy.
Tôi không quan tâm lắm, vẫn cặm cụi chép bài cho Quốc Bảo vì

https://tieulun.hopto.org

toàn bộ thông tin quản lí của cậu ta đưa chẳng có cái quái nào có thể giúp tôi uy hiếp lại Quốc Bảo cả.

"Hải Dương, thằng nhãi đó là ai?" Ngồi ngẩn ngơ chán, Quốc Bảo bắt đầu quay sang chọc phá tôi. Vì môn này khá quan trọng lại đang ôn trọng tâm nên tôi chỉ liếc xéo cậu ta một cái rồi tiếp tục học tập.

Đúng là người này không nên có mặt ở đây! Cậu ta nên ở phòng tranh phát triển năng lực hoặc vẽ bừa vài bức đem bán lấy tiền tiêu thì hơn! Chậc, thế đấy, đã giàu còn lắm năng khiếu, chẳng cần vất vả học tập cũng có đủ khả năng tài chính bao cả thế giới.

Tự dưng tôi cảm thấy gato hết sức với Quốc Bảo. Cậu ta cái gì cũng có, từ nhan sắc đến tiền tài, từ sức khỏe đến năng lực.. vì sao tôi và cả ngàn đứa khác lại không? Công bằng ở đâu? Nó chết dí đống nào rồi không biết? Ông trời! Trả lời tôi đi!
"Ê, nói chuyện với tôi ngay! Dám khinh thường tôi à?"

"Câm ngay cho người khác còn học!" Tôi lầm bầm qua kẽ răng, và dường như chỉ chờ thời khắc này xảy ra, ngay lập tức giáo viên lia mắt về phía chúng tôi! Ánh nhìn nảy lửa này.. má ôi, tôi cảm nhận được biến lớn!

"Hải Dương! Quốc Bảo!" Giọng giáo viên rít lên đầy phẫn nộ, dĩ nhiên phẫn nộ chủ yếu dành cho Quốc Bảo chứ không phải tôi. Cơ mà đen cho tôi, ai bảo cậu ta con trai cưng hội trưởng hội phụ huynh làm gì chứ? Với khoản đóng góp siêu lớn của bác Quốc Khánh, họ

https://tieulun.hopto.org

chỉ có thể vuốt mặt nể mũi, chuyển cơn giận vô cớ ấy qua tôi!
"Suốt ngày nói chuyện! Muốn tâm sự thì đi ra ngoài!"

"Thưa cô.." Tôi đứng ngay dậy định nhận lỗi, đen đủi quá đi mất! Nhưng chưa kịp nói thêm bất kì cái gì, Quốc Bảo đã đứng phắt dậy, hớn hở kéo tay tôi lôi đi "Thưa cô, em, ê này, thả ra.."

"Cô nói có bao giờ sai?" Quốc Bảo giả làm trò ngoan, hậm hực mắng tôi một câu khiến cả thế giới gật gù tán thưởng "Nói chuyện thì nhận đi, cũng đâu phạt cậu dọn vệ sinh! Ra hàng lang đứng thôi mà!"

"Đúng! Đúng.." Cô hòa ái nhìn cậu ta, phất phất tay "Ra cửa đứng đi! Mau lên! Ồn ào muốn chết!"

"..."

Khốn kiếp!
Tôi đây vừa mới mở miệng nói có một câu có được không?
Sao ông trời nỡ đối xử với tôi tàn ác thế này?

Giãy mạnh tay Quốc Bảo ra, tôi lườm cậu ta một cú cháy mặt rồi cầm sách vở ngoan ngoãn ra ngoài. Đám Linh Oanh và Dịu nhìn tôi bằng ánh mắt khó chịu rồi cúi đầu xì xầm gì đó với nhau. Mấy người

https://tieulun.hopto.org

trong lớp hiện đã không tỏ quá nhiều thái độ, tuy không yêu thích gì tôi nhưng cũng không đến nỗi thù ghét tôi như đợt đầu năm nữa rồi.

"Này, vẫn còn ghi à?" Cậu ta đứng ngay bên cạnh, nhìn tôi chống sách vào tường chép bài bằng ánh mắt vui vẻ. Sức sống mãnh liệt ghê ta, khác hẳn lúc cậu ngồi trong lớp! Bực thật đấy, đáng lẽ cậu ta nên biến ngay từ đầu! "Cần gì, chút nữa tôi mượn sách cho!"

"Cảm ơn!" Tôi mỉa mai "Cậu tốt quá!"

"Cũng đúng!" Quốc Bảo không biết xấu hổ mà gật gù "Tôi cũng cứ thấy mình tốt tốt thế nào ấy!"

"Mặt dày!" Tôi xì một tiếng, không thèm để ý tới cậu ta nữa, tiếp tục ghi chép bài.

"Nè nè nói coi!" Cậu ta dai như đỉa vậy, nhất định không cho tôi làm việc, cứ lải nhải hoài như thể chủ đề này là chủ đề thú vị nhất trên đời vậy "Ai đó? Trông có vẻ thân ghê, còn chủ động vỗ vai an ủi nhau nữa!"

"Liên quan quái gì đến cậu?" Tôi khó chịu gắt gỏng "Hiện tại tôi hỏi chuyện của cậu cậu có thành thật khai báo không mà cứ thắc mắc tôi suốt vậy?"

https://tieulun.hopto.org

"Có chứ!" Ai dè cậu ta cười toe, gật đầu khẳng định "Muốn hỏi cứ hỏi!"

Nhìn qua Quốc Bảo một cái, tự dưng câu nói của anh quản lý về mẹ cậu ta lại vang vọng khiến lòng tôi mềm đi không ít. Sự đồng cảm với nỗi đau khi mất đi người thân làm tôi dịu lại, hòa nhã nói với cậu ta: "Thôi câm mồm đi!"

"Loại con gái gì mà bất lịch sự vậy chứ?" Cậu ta bĩu môi "Lẽ nào thật sự muốn dùng cách tạo sự khác biệt để gây sự chú ý với tôi?"

"Còn cậu sao cứ lải nhải mãi như thể không phải đàn ông vậy?" Tôi vặc lại, nhắc đến mấy lời của Phương Anh làm gì? Cậu tin cô nàng thế sao không ở cạnh cô nàng luôn đi, lởn vởn cạnh tôi gây rắc rối cho tôi làm quái gì? "Nếu muốn gây sự chú ý thì tôi đã đấm vào mặt cậu rồi, không để yên cho cậu nói nhiều vậy đâu!"

"Thế hả?" Quốc Bảo cười lạnh, cậu ta bỏ ngay thái độ lấc cấc vừa xuất hiện, ngay lập tức đi đến sát cạnh tôi. Lấy lợi thế chiều cao và sức khỏe phi thường của mình dồn ép, bóp cằm bắt tôi phải ngẩng mặt nhìn cậu ta cho rõ! "Bảo rồi, chiều cậu quá nên cậu sinh hư đúng không?"

"Đau!" Cái tên điên này! Đừng có đứng sát thế, nói chuyện đứng xa một chút vẫn có thể nghe rõ mà!
Hai đứa tôi vừa tầm đứng ở góc chết, giáo viên nhìn không thấy và mấy đứa ở dưới cũng không tia được mắt tới tận đây. Cậu ta không biết chừng mực, cứ cúi đầu mãi cho tới khi mặt hai đứa cách nhau

https://tieulun.hopto.org

có vài cm mới dừng lại. Tôi có cảm giác mình chỉ cần kiễng chân thêm chút xíu nữa thôi là kiểu gì cũng chạm môi với cậu ta! Đôi môi hồng nhạt, mỗi lần nói chuyện đều chậm rãi khép mở, hơi thở dịu nhẹ, mùi bạc hà lẫn với hương xà phòng quen thuộc..

Sự dụ hoặc lẩn vào trong im lặng, kéo tuột cả hai chúng tôi khỏi thế giới thực. Tâm trí bị hương thơm dẫn dụ, chẳng biết là ai chạm tới trước, cuối cùng, một sự mềm mại rơi xuống bên môi.

Nhẹ như một cánh hồng nhưng sức nổ lại chẳng khác gì của một quả bom nguyên tử. Tôi trợn mắt nhìn chằm chằm cậu ta, Quốc Bảo cũng ngạc nhiên không kém, hốt hoảng xen lẫn với.. vui vẻ (?) khiến đôi mắt đen láy kia không hề chớp động. Cái hôn đó thoảng qua chỉ trong một tích tắc nhưng cũng đủ làm chúng tôi đình trệ suy nghĩ và không thể phản ứng. Lúc lấy lại được quyền kiểm soát thân thể đang sục sôi dòng máu nóng, Quốc Bảo vội vã buông tôi ra. Cậu ta nhìn tôi thật lâu, bốn mắt chạm nhau nảy lửa. Rồi nhanh thật nhanh, hai gò má thanh xuân của ai đó đỏ bừng lên. Cậu ta quay đầu, chạy biến còn nhanh hơn gặp ma xuất hiện..

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 67: - Kẻ Đứng Phía Sau.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc Bảo chạy còn nhanh hơn thỏ, tôi chẳng kịp giữ cậu ta lại để chất vất bất kì thứ gì. Nhưng tôi nghĩ vậy cũng tốt, vì nếu cậu ta thật sự ở lại tôi sẽ rối rắm không nhìn thẳng mặt cậu ta được mất.

Chúng tôi vừa HÔN MÔI đó!

Dù chỉ là một cái chạm nhẹ, không có ướt át hay gì đó tương tự nhưng nó chắc chắn cũng được tính là hôn!
Cảm giác thật sự tuyệt vời.. Ớ. Không, là khủng khiếp! Chính xác là khủng khiếp luôn! Tim tôi đến giờ vẫn còn nhảy lên bình bịch, hai má nóng rực, máu trong người cứ cuồn cuộn chảy về phía hai cánh môi đây này! Cảm giác nụ hôn đầu tiên bị người ta tước đoạt là thế này à? Trời ạ, ôi mẹ ơi, thật sự không còn lời nào có thể diễn tả hết xúc cảm của tôi lúc này!

Chạm nhẹ lên môi mình, sự mềm mại ấm áp từ môi của Quốc Bảo dường như vẫn còn vương lại. Tôi tựa lưng vào tường, mặc kệ cuốn sách mình vẫn nâng niu quý trọng rơi xuống sàn hành lang. Hiện tại tôi nghĩ bản thân hiểu vì sao cứ yêu vào IQ liền giảm rồi. Máu nóng, đầu nóng ác liệt thế này nơ ron thần kinh không chết bớt mới là lạ

https://tieulun.hopto.org

đấy!
Không được!
Chuyện này quá nguy hiểm, nếu cứ ở cạnh Quốc Bảo lâu, tôi sợ rằng thứ cảm xúc lẫn lộn trong lòng mình lúc này sẽ bị chuyển biến mất! Tôi không được phép ngu đi, trí thông minh này là điều duy nhất có thể giúp tôi thoát nghèo, giúp mẹ tôi hết khổ! Tự thôi miên thôi, Hải Dương, mày đang cảm thấy gớm muốn chết, Quốc Bảo là tên nhà giàu ngu đần xấu xa, tuyệt đối không được phép lung lay trước hắn!

*

Chuyện đáng xấu hổ này tuyệt đối không thể cho ai biết được! Vậy nên sau khi hưởng thụ xong cảm giác "đó", tôi nhìn xung quanh xác nhận không ai để ý rồi giả bộ tự nhiên, cầm sách lên tiếp tục ghi chép. Nếu chút nữa cô có hỏi Quốc Bảo đâu, vì sao không chịu phạt nhất định tôi sẽ mách rằng cậu ta chán quá trốn đi chơi. Ai bảo cậu ta dám cướp đoạt nụ hôn đầu của tôi sau đó chạy mất dép chứ? Hừ, một lời giải thích cũng không có, đỏ mặt chạy trốn chẳng đáng mặt đàn ông tí nào! Xem tôi đi, ít ra tôi còn bình tĩnh đứng được ở đây này!
Tuy rằng đầu óc nghĩ như vậy và tay vẫn cứ chép bài bình thường nhưng thực sự tôi chẳng tập trung tí nào. Cứ lơ ma lơ mơ cho đến tận cuối tiết cũng chẳng ai thèm quan tâm hết. Bay bổng lung tung, thoáng cái đã đến giờ tan trường rồi. Đợi giáo viên ra khỏi lớp, tôi nhanh chân chạy về chỗ của mình lấy đồ ra về. Mọi hôm giờ này tôi và Thủy sẽ gặp nhau nói chút chuyện linh tinh sau đó đứa nào về nhà đứa nấy. Hai đứa ở hai đầu xa thẳm nên chưa bao giờ chúng tôi cùng nhau một quãng đường cả. Nhưng thế mới đúng là may ấy chứ, nếu cùng đường thì vụ làm thêm của tôi vỡ lở mất!

Ôm cặp sách đứng dậy, vừa bước chân trước ra đã thấy Thủy lao đến chỗ tôi như một cơn lốc. Cô bạn hớt hơ hớt hải, thở gấp dúi cặp của mình cho tôi. Khuôn mặt vốn thanh tú lúc này trở nên tái mét, Thủy ôm bụng, tuyên bố hùng hồn: "Sắp.. Sắp nhịn hết nổi!"

https://tieulun.hopto.org

"Tào Tháo đuổi à?" Tôi ôm luôn cặp của Thủy, lịch sự hỏi thăm "Đau bụng lắm không?"

"Minh ra nhà vệ sinh!" Thủy chạy một mạch gấp gáp, nhưng như tôi nhớ thì nhà vệ sinh khu nhà này đang sửa chữa rồi, nếu cô bạn muốn đi thì nhà vệ sinh gần nhất ở khu sân vận động cơ. Có nghĩa là phải chạy ra gần điểm uống nước, đi thêm 10 mét nữa mới có thể giải quyết nỗi buồn!
Không hiểu Tào Tháo đuổi đến đâu rồi, Thủy có nhịn nổi tới khi bước vào nhà vệ sinh không ta? Haha.. à quên, không nên cười khi người khác mắc ị, đấy là nghiệp!
"Cầm cặp giúp mình với!"

"Không thành vấn đề!" Tôi gật đầu rồi cũng ôm cặp thong dong theo đít Thủy.
Xem cô bạn gấp gáp chạy loạn nói thật là cũng giải trí ra phết, ít nhất cũng khiến tôi tạm quên được khuôn mặt ngu ngốc của Quốc Bảo và sự vụ đáng xấu hổ lúc chiều!

Con đường ra sân vận động vắng tanh vì học sinh tản vừa hết cả. Chẳng ai muốn tới đây uống nước hoặc giải quyết vấn đề cá nhân nếu như không gấp gáp. Hai chúng tôi dường như là những học sinh cuối cùng còn ở khu vực này. À không, phía trong sân vận động vẫn còn người! Là vài ba học sinh tham gia CLB nào đó, họ vẫn đang tiếp tục làm việc của mình chưa dừng lại. Tôi không để tâm lắm, thấy Thủy lao vào nhà vệ sinh cũng đi theo. Thật ra đứng ngoài hành lang cả buổi chiều cũng mắc lắm chứ đùa. Giải quyết luôn xong về cả thể, chỗ này mùi không gớm lắm, đi cho nhẹ người!
Vừa đóng cửa phòng lại tiếng róc rách lập tức bay ra từ bốn phía, xen lẫn với nó là những tiếng bước chân và cười nói vui vẻ. Không

https://tieulun.hopto.org

phải giọng cười của chúng tôi nhưng lại rất quen, dường như là ai đó thân thuộc lắm.

"Nó cố ý làm vậy đấy!"

"Phải ha! Thấy nó được ra ngoài đứng cùng Quốc Bảo có vẻ sung sướng lắm!" Dịu! Giọng này là con Dịu 100% luôn!
Ra là sau lưng nó nói về tôi như vậy, tim đau quá man! "Nhưng cậu ấy có ưa nó quái đâu, vừa ra đứng cái bỏ đi luôn! Cho tẽn tò!"

"Ha ha ha.." Tiếng cười sang sảng đầy vui vẻ này trăm phần trăm là của Linh Oanh! Nó đệm vào, cùng Dịu xỉa xói tôi "Nhục luôn ấy chứ! Muốn dùng cách này gây sự chú ý với Quốc Bảo, đúng là không biết lượng sức! Mình đứng đâu cũng không nhận thức nổi!"

"Nhưng tôi thấy á.." Tiếng của ai đó xa lạ chen vào "..Quốc Bảo cũng cưng cậu ta lắm chứ đùa!"

"Cưng? Cái gì cưng?" Nhao nhao lên một loạt những giọng nữ cao vút "Kể coi!"

"Chứ không à?" Người kia tiếp "Chuyện làm thêm ấy.. Quốc Bảo nói ai dám hé răng nhất định sẽ đập người đó! Quán cô Nguyệt nổi thế, trường mình khối đứa biết chuyện mà làm gì có ai dám mách thầy?"

https://tieulun.hopto.org

"Cũng phải.." Chúng nó trầm xuống, thông tin này tuôn ra lập tức khiến tôi sốc nặng!

Quốc Bảo cấm bọn họ không được nhắc gì tới chuyện tôi làm thêm thế nên đến giờ chuyện đó vẫn chưa bị phát giác. Vậy mà bao lâu nay tôi còn tưởng mình giấu kĩ lắm cơ, thì ra là cậu ta.. Cậu ta..
Nhưng vì cái gì Quốc Bảo phải giúp tôi? Chắc chắn không phải vì mấy bài vở cậu ta lười chép, càng không phải vì điểm số trong bài kiểm tra.
Vậy thì là vì sao?
Nụ hôn chớp nhoáng chiều nay hiển thị trong óc, điều này làm tôi trì trệ hẳn, thông tin bày ra trước mặt nhưng trí não lại không dám có phản ứng, không dám xác định nó là sự thật. Ai bảo sự thật này khó tin như thế làm gì chứ?

"Phương Anh sợ gì đâu.." Dịu thắc mắc "Phương Anh còn chơi thân, ngang hàng với tụi Kiều Anh cơ mà, vì sao Phương Anh lại không nói nhỉ?"

"Vì cậu ấy muốn giữ nó lại chứ sao!" Linh Oanh nghiến răng "Phương Anh nói để nó trong tầm mắt giải quyết mới dễ!"

"Nhưng Phương Anh bảo bọn Kiều Anh xử lí nó cũng có được đâu!" Dịu thở dài "Còn bị bể hết kìa!"

"Đúng đấy! Vụ Kiều Anh thật ra là thế nào?"

https://tieulun.hopto.org

"Kể coi!"

"Mau nói nghe đi mà.."

Những tiếng nói chuyện và bước chân lại xôn xao và xa dần. Tôi mở cửa phòng bước ra ngoài, Thủy cũng cùng lúc đi ra từ căn phòng trong góc. Bọn họ nói to như vậy thì dù có không muốn chắc chắn Thủy cũng đã nghe thấy hết rồi. Cô bạn nhìn tôi, cười toe: "Quốc Bảo bảo vệ cậu kìa, nhất định cậu ta cũng có tình cảm với cậu!"
Sau đó dừng một chút, Thủy chau mày: "Nhưng Phương Anh sao lại có liên quan ta? Không ngờ bạn ấy nhìn bình thường mà lại ghê gớm đến vậy!"

Nếu như nghe sự tích của cô nàng thì cậu còn phải rùng mình run rẩy nữa cơ!
Tự dưng mồ hôi lạnh chảy ra sau lưng tôi, bị người ta thù ghét tôi không sợ, nhưng bị một kẻ đầu óc có vấn đề nhắm vào, tôi sợ!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 68: - Kẻ Bám Đuôi.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dù sợ nhưng ngoài phòng bị ra tôi chẳng làm được gì khác nữa. Công việc ở quán vẫn diễn ra bình thường, rửa sạch đống bát đĩa chất đầy, dọn dẹp sạch sẽ, đổ rạc xong xuôi.. tối mịt rồi tôi mới ra lấy xe để trở về nhà.

Con đường hôm nay vắng vẻ và tăm tối hơn hẳn mọi khi, tôi rồ ga phóng đi như bay, mong muốn thoát khỏi khu vực này, trở về ngôi nhà ấm áp và an toàn của mình. Nhưng càng đi, tôi càng cảm thấy có điều gì đó bất ổn hơn thường ngày. Nhìn vào gương chiếu hậu, một chiếc xe ô tô kì lạ cứ chầm chậm theo sát tôi. Tôi đi nhanh nó cũng đi nhanh, tôi đi chậm nó lê lết càng chậm hơn. Bình thường tôi không mấy khi để ý đến những chiếc xe này, song hôm nay - sau khi biết Phương Anh thật sự là người có vấn đề về đầu óc và đang ngắm đến mình - thì khác. Với lại người lái xe này cũng lộ liễu quá đi, dù tôi không muốn phát hiện cũng phải nhìn thấy!

Nhận ra điều này quá nguy hiểm, tôi lập tức tìm khu vực đông đúc nhất dừng kít xe lại. Quả nhiên chiếc ô tô kia cũng dừng rồi! Còn rất thiếu tư cách dừng cách xe tôi chỉ khoảng 2 mét! Chỉnh lại mắt kính, lợi dụng ánh sáng tốt có ở khu này, tôi lập tức phát hiện điều bất thường!
Quay xe điện lại, tôi phi thẳng tới chỗ ô tô, gõ gõ cửa sau: "Cậu điên hả, nửa đêm nửa hôm theo chân người ta chi?"

https://tieulun.hopto.org

"Phát hiện rồi?" Quốc Bảo vốn đang giả tảng trốn sau ghế phụ lái buông một câu đầy thất vọng "Vậy mà bác dám nói nhất định không biết được đâu! Lừa gạt cháu!"

"Chậc, thật ra bác cố ý đấy!" Bác tài thở dài thú nhận "Cháu lén lút đi theo người ta thế giống biến thái lắm! Thôi, xuống xe đi!"

"Bác nói gì hả?"

"Bước xuống nói chuyện nhanh!" Tôi gõ gõ cửa, cố gắng không phì cười vì cung cách suy nghĩ của bác già. Hướng ra chào bác một câu rồi lập tức lạch cạch cánh cửa sau, ép Quốc Bảo ra mặt. "Cậu tính làm gì hả?"

"Làm gì là làm gì?" Quốc Bảo mở cửa xe, tôi biết ý lùi ra xa cho cậu ta xuống. Người này dặn bác lái xe cứ về trước sau đó đối diện tôi, tần ngần "Cậu.."

"Cậu cái gì mà cậu?" Tôi vặn lại, vừa lúc tầm mắt ngang với đôi môi của cậu ta thế nên.. Máu lại nóng sôi lên rồi! Nơ ron thần kinh lại chết bớt rồi! Đầu óc lại bắt đầu mơ mộng rồi!
Á á á, quá khủng khiếp, sức mạnh của giới tính thật đáng sợ!
"Đứng xa tôi ra! Cậu theo tôi làm gì hả?"

https://tieulun.hopto.org

"Bảo vệ cậu chứ gì?" Quốc Bảo thấy tôi bài xích mình thì hơi khó chịu, cậu ta nhét tay vào túi quần định ra sau yên xe tôi ngồi. Nhưng sau đó chẳng hiểu nghĩ gì, tự dưng cậu ta vòng lên "Sợ có người làm trò bậy bạ với cậu nên sẽ đưa đón cậu cho đến khi đèn đường bên đó mắc xong!"

"Đèn đường?"

"Đúng vậy!" Cậu ta gật đầu, nắm lấy tay lái. Tay tôi vẫn còn cầm tay lái mà, thế nên khi hai đứa cùng một đích đến thì dĩ nhiên tay cậu ta sẽ nắm lấy tay tôi!
Mặt đỏ tưng bừng, tôi hất mạnh tay Quốc Bảo ra. Cậu ta không chưng hửng, chỉ chờ có thế mà thôi "Để tôi đèo cậu về!"

"Nhưng.."

"Nhưng cái gì? Tốt với cậu thế mà suốt ngày bị cậu sỉ vả!"

"Vì sao cậu phải tốt với tôi thế chứ?"

Quốc Bảo không đáp lời, cậu ta chen tôi xuống dưới, ngồi lên yên xe và ngay lập tức phóng khỏi khu vực đông đúc, tiến thẳng về nhà tôi. Đi qua khu vực vắng vẻ nhất, tôi để ý thấy những cột đèn thẳng tắp đã được dựng lên rồi. Tuy rằng bóng đèn chưa được lắp nhưng chắc chắn sẽ sớm thôi, chỉ trong nay mai là cả khu vực này sẽ sáng

https://tieulun.hopto.org

như ban ngày!
Là Quốc Bảo lo những chuyện này thật à? Khoản kinh phí mà cậu ta phải bỏ ra là bao nhiêu? Không cần tính cũng đoán được là con số thiên văn lắm.. mặc dù Quốc Bảo kiếm được nhiều tiền nhờ việc mua bán tranh, nhưng cậu ta cần gì phải tiêu tốn nó cho tôi?

"Yên tâm đi!" Cậu ta như thể đọc được suy nghĩ của tôi vậy, nói thẳng "Tôi nhờ bố góp một phần với tổ dân phố, thấy có người chi đến 40% tất cả mọi người đều đồng ý làm ngay!"

"Cảm ơn cậu nhiều lắm!" Tôi níu lấy góc áo của Quốc Bảo, nói một câu nhỏ xíu xiu. Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện tử tế đến thế với cậu ta. Quốc Bảo im lặng, sau đó đột ngột phanh kít lại khiến tôi đập mặt vào giữa lưng cậu ta! "Má! Gãy mũi rồi! Làm trò gì đấy hả?"

"Xe cậu tự dưng hết điện!" Cậu ta nhăn nhở cười khi thấy tôi xoa xoa sống mũi đỏ ửng. Đúng là đồ chết tiệt, từ nay tôi sẽ không bao giờ tử tế với cậu nữa! "Nè! Coi đi!"

"Không thể nào!" Tôi nhảy vội xuống bật lại xem xét, hôm nào tôi cũng sạc đầy đủ và đi về không thành vấn đề cơ mà. Hôm nay tự dưng hết điện sớm như vậy là điềm gì đây? Ắc quy sắp sửa hết đát à? Không! Tôi mới đi nó được một thời gian ngắn thôi, nếu nó mà hỏng thì chắc chết quá!
"Sao lại thế được?"

"Khéo khi hôm qua cậu sạc không vào điện ấy!" Cậu ta bĩu môi, làm ra vẻ cao thượng vỗ ngực "Đi! May có anh đây hộ tống nếu không

https://tieulun.hopto.org

hôm nay cậu đi về một mình chỉ có chết sợ!"

"Vâng, cảm ơn cả nhà anh!" Tôi mỉa mai, người này vẫn cứ cười híp mắt. Cậu ta dắt xe đi song song bên cạnh tôi, chậm rãi và bình thản.

Con đường dài tối mờ, ánh trăng nhẹ nhàng phủ một lớp bạc lên mọi vật. Gương mặt của Quốc Bảo cũng đầy thanh xuân như vậy, tươi mát và nhẹ nhàng đón nhận từng đợt gió đông và sự dịu dàng của mặt trăng.
Trong lòng tôi vẫn vơ suy nghĩ, nhưng hình ảnh lúc chiều và mọi chuyện liên quan đến người bên cạnh cứ như vậy tràn ra như sóng lũ. Cậu ta tựa như cũng đang chìm trong một thế giới khác biệt, cứ vừa đi vừa nhìn thẳng, im lặng.

Cuối cùng, chính tôi lại là đứa không chịu nổi mà lên tiếng trước: "Vụ hẹn hò hôm nay cậu nói là có ý gì?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 69: - Thời Gian Sẽ Trả Lời Tất Cả.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc Bảo nghe thấy câu hỏi này liền quay sang nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm của cậu ta phủ một tầng ánh trăng sáng bóng, lấp la lấp lánh tựa như bầu trời đêm huyền ảo. Tôi chìm trong sóng mắt ấy, cảm giác như có thể nghe thấy sự tĩnh lặng đang bao trùm.
Chúng tôi cứ sững ra nhìn nhau như hai đứa ngơ, mãi đến khi có người qua đường tốt bụng dừng xe hỏi có cần giúp đỡ không mới tỉnh. Quốc Bảo e hèm một tiếng, nói dối rằng nhà mình ngay bên kia rồi để từ chối lòng tốt của họ. Đợi họ đi khuất, cậu ta mới quay sang nói với tôi: "Còn phải hỏi nữa hả? Chuyện này rành rành ra rồi còn gì!"

"Rành rành là thế nào?" Tôi hừ mũi "Cậu không nhớ mình nói cái gì à? Cứ cùng con gái đi chơi liền tính hẹn hò! Khái niệm của cậu dễ dãi quá ta!"

"Ai dễ dãi chứ?" Cậu ta gắt gỏng "Tôi còn chưa từng có bạn gái!"

"Ha ha ha, chuyện cười gì vậy?" Tuy không tin tưởng lời thú tội ấy lắm nhưng khi nghe thấy Quốc Bảo nói như vậy trong lòng tôi vẫn vui vui. Cậu ta chưa từng có bạn gái, tất cả những người cậu ta

https://tieulun.hopto.org

từng hẹn hò đều không được coi là bạn gái của cậu ta!
Nhưng thế thì liên quan gì tới tôi? Tự dưng mày vui cái khỉ gì vậy hả Hải Dương?
"Thế cậu định giải thích như thế nào?"

"Ai biết?" Khó quá bỏ qua luôn! Quốc Bảo phẩy tay kéo tôi đi tiếp "Ngày trước ghét cậu lắm, nhưng lâu dần tự dưng bớt, rồi muốn đưa cậu đến nơi có thể khiến cậu hiểu đúng hơn về tôi. Hai chữ hẹn hò ấy lúc đó chỉ tiện miệng nói ra, còn mục đích thật sự là gì.. Tôi cũng không hiểu!"

"Chính cậu cũng không hiểu? Đồ ngốc này!"

"Ngốc thật ha!" Tự dưng cậu ta ngoảnh mặt qua phía tôi, nụ cười trên môi rạng rỡ và sáng lấp lánh hơn bất kì ngôi sao nào trên bầu trời đêm huyền ảo kia "Nhưng rồi chúng ta sẽ biết câu trả lời thôi, vì thời gian sẽ giải đáp mọi thứ!"

Chuyện hẹn hò kia tôi không nhắc lại nữa, vì biết có cố nói Quốc Bảo cũng không thể giải thích rõ ranh giới mập mờ này là gì. Mối quan hệ của chúng tôi bị đẩy đến một bờ vực kì lạ, và sự thật là ở đó cả hai đứa không còn là bạn bè đơn thuần nữa. Về một phương diện nào đó câu khẳng định hôm ấy Quốc Bảo nói ra cũng không hề sai.
Chúng tôi hẳn nhiên không phải bạn, hoặc có, thì tình bạn ấy cũng trên mức bình thường rất nhiều!

https://tieulun.hopto.org

Quãng đường không xa nhưng đi bộ cũng mất nhiều thời gian phết. Cả hai vừa dắt xe vừa cùng nhau nói về những vấn đề có liên quan. Quốc Bảo chủ động kể với tôi những ấn tượng ban đầu của cậu ta, thế nên tôi cũng không ngần ngại cho cậu ta hay lúc đầu tôi chán ghét cậu ta thế nào. Tiếp đó là màn chất vấn vì sao cậu ta biết chuyện tôi bị bắt nạt, vì sao lại tiện tay giúp tôi nhiều thứ đến vậy, còn cả vụ Kiều Anh và phòng tranh hôm nay.. Mọi chuyện cứ quanh quẩn mãi khiến quan hệ giữa hai đứa rối rắm hết lên.
Nhưng dù nói về cái gì đi chăng nữa, nụ hôn như cánh chuồn đậu bên môi chiều nay tuyệt nhiên không ai nhắc tới cả. Đó giống như điểm cấm ngầm của cả hai chúng tôi, không ai dám tiến lên phá vỡ ranh giới ấy, khẳng định điều mà tưởng như cả hai đều hiểu nhưng không dám nói ra.

Trong mắt tôi lúc này, Quốc Bảo hoàn toàn không còn là tên đầu gấu đáng ghét cao ngạo nữa. Cậu ta tuy độc mồm độc miệng nhưng cũng rất tốt bụng, vì trong ngôi trường tưởng như thiên đường cấp III kia chẳng có ai - không tính thầy chủ nhiệm nhé, thầy là ngoại lệ! - giúp đỡ tôi ngoài cậu ta cả. Những cảm xúc rung động, nhưng lần chạm mắt khiến tim đập thình thịch trong lồng ngực trẻ. Mọi thứ đều hoàn hảo, hoàn hảo đến độ tôi muốn cứ như thế này mãi cũng không thành vấn đề.

Có một chuyện tôi cứ cố gắng phủ nhận mãi, nhưng dù có làm thế nào tôi cũng không thể tự lừa gạt bản thân: tôi đang dần dần thích người này, rất thích..

"Ê này, cậu sinh tháng mấy thế?" Quốc Bảo tự dưng chuyển chủ đề "Ngày sinh có đặc biệt không hả?"

https://tieulun.hopto.org

"Không đặc biệt!" Một ngày chẳng liên quan gì cả, tôi dám đảm bảo tôi có đọc ra cậu ta cũng chẳng nhớ nổi. Nhưng ngày sinh của Quốc Bảo thì tôi lại biết, cậu ta sinh ngày 24/12, đúng vào đêm Noel. Còn chuyện vì sao tôi biết ấy à.. dĩ nhiên là do trước đây tôi tìm hiểu thông tin về cậu ta rồi! Không những tìm hiểu mà còn thu thập ác, ai bảo tôi tính muốn xuất bản sách về cậu ta làm chi?
"Hỏi cái này làm gì? Cậu định vẽ tranh tặng tôi à? Nếu tặng thật tôi bán lấy tiền được không?"

"Cậu nghĩ gì khác ngoài tiền đi được không hả?" Quốc Bảo hừ mũi, dậm chân "Thế thà tôi đập luôn tiền vào mặt cậu, đỡ phí công vẽ tốn sức, tốn thời gian!"

"Cũng được!" Tôi gật gù, dù sao tôi cũng không thẩm thấu được nghệ thuật, nhưng tiền thì tôi thấu được! Nhận! "Tôi thấy hợp lý đấy! Cậu trông vậy mà thông minh phết!"

"Nhàm chán!" Quốc Bảo hừ mũi, chắc muốn mắng tôi là đồ thực dụng lắm nhưng không.. nỡ. Ờ, mà tính ra mình cũng thực dụng thật đó, cái gì cũng tiền tiền tiền! Tôi có nên thay đổi chút xíu không ta?
"Tranh vẽ của tôi càng để lâu càng có giá, tiền thì tiêu một cái là hết luôn rồi!"

"Để treo đâu giờ?" Tôi cười cười, sau đó nêu ý tưởng "Vừa hay vách bếp nhà tôi thủng lỗ, hay cậu để tôi treo tạm che chỗ đấy cho đỡ gió mưa?"

https://tieulun.hopto.org

"Ai đã tặng mà cậu tính treo?" Cậu ta suýt nữa nổi xung, may mà vuốt ngực nhuận thở kịp lúc "Muốn tôi tặng thì cậu cũng phải tặng tôi thứ gì đó chứ! Trao đổi qua lại, công bằng!"

"Tôi không thích tranh của cậu lắm!" Tôi lắc đầu "Thôi, cậu cũng không biết ngày sinh của tôi, coi như bỏ qua cái này đi!"

"Này, không phải ai cũng có thể làm người mẫu cho tôi vẽ đâu!" Cậu ta dậm chân, mày nhíu chặt. Vậy là cậu ta định mời tôi làm mẫu cho cậu ta vẽ à? Nhưng.. Ấy, sao tự dưng trong đầu lại nghĩ bậy thế nhỉ? Chắc chắn Quốc Bảo không vẽ khỏa thân đâu, mày đừng đen tối thế chứ!
"Được tôi chỉ định là diễm phúc của cậu đó!"

"Gớm chết, báu lắm!" Tôi bĩu môi, gạt đi suy nghĩ thăm thẳm như trời đêm đang cố bao trùm mình. Khốn khiếp! Hải Dương, mày đen y như biển cả vậy! Quá đen! "Tôi để diễn phúc ấy dùng vào việc khác chứ việc này phí quá!"

"..." Tôi có cảm giác Quốc Bảo sắp phì khói đến nơi rồi!
Cậu ta cười nhạo một tiếng sau đó dừng khựng xe lại. Điều này làm tôi ngạc nhiên lắm nên ngay khi chân cậu ta dừng là tôi cũng ngừng luôn. Ngoảnh lại nhìn người đó, cậu ta vươn tay ra, vì khoảng cách giữa hai đứa gần lắm nên ngay lập tức chạm vào má tôi.
Bàn tay của Quốc Bảo hơi thô, hơn hết, nó rất ấm áp và to lớn, tưởng như chỉ cần xòe ra là đủ che kín cả mặt tôi rồi. Cậu ta tháo kính trên mặt tôi xuống, từ từ dùng ngón tay miết nhẹ làn da bên má, say mê như thể đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật tươi đẹp nhất.
Đáng lẽ tôi tính tát cho cậu ta một phát, hét lên đồ biến thái, nhưng

https://tieulun.hopto.org

nghĩ quãng đường dài không có ai đắt xe giùm nên kiềm chế lại. Đưa tay định hất bàn tay ngốc nghếch kia ra, Quốc Bảo đột ngột lên tiếng: "Thật ra có rất nhiều người dùng cách này để gây chú ý với tôi nhưng chẳng bao giờ tôi thèm để ý cả!"

"..." Vậy sao lại để ý đến tôi?
À, khoan! Tôi không gây sự chú ý với cậu! Cậu nhầm rồi!

"Nhưng cậu thì khác.." Sống mũi của tôi hơi buồn buồn vì những ngón tay chai sạn kia chạm tới. Cậu ta nhỏ giọng, thủ thỉ như những cơn gió thoảng "..Vì khuôn mặt này của cậu.. Tỉ lệ của nó quá hoàn hảo! Tới mức khiến tôi bị thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên!"

Vậy là cậu chỉ chú ý đến gương mặt của tôi thôi à?
Trong lòng xuất hiện một sự bực bội kì lạ, tôi bĩu môi nhìn Quốc Bảo muốn chất vấn, nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị cậu ta ôm lấy mông, xoay người về phía sau.
Vâng thưa các mẹ!
Chính xác là mông!
Là MÔNG đó!

"Oái! Làm trò gì vậy? Cậu đang để tay ở chỗ quái nào thế hả?"

"Con gì kìa!" Quốc Bảo nói nhanh, cậu ta chỉ xuống phía dưới chân tôi, chỉ thấy một loài bò sát nào đó đang hốt hoảng trườn qua "Cẩn thận đấy!"

https://tieulun.hopto.org

"Rắn nước thôi!" Tôi khinh thường lướt qua, loài này không cắn, thấy người còn chạy nhanh hơn gió ấy chứ! "Sợ gì? Tôi gặp suốt! Gặp con nào xử con ấy!"

"Người đàn bà lực điền!" Quốc Bảo thở ra một câu rất đáng đánh đòn. Tôi xì một tiếng, đẩy cậu ta né xa ra. Quốc Bảo hợp tác buông tay khỏi chỗ nhạy cảm của tôi, gật gù "Nhìn mấy con bò sát này gớm chết đi được!"

"Thíu nam có trái tim yếu đuối!" Tôi cười nhạo, nhưng cậu ta chẳng mấy quan tâm. Quốc Bảo lúc này đang đứng sững, đưa tay lên ngang mặt ra sức tìm tòi gì đó ra chiều thắc mắc ghê gớm lắm. Tôi đỏ mặt vì nghĩ cậu ta lúc này đã nhận ra tay cậu ta để ở chỗ ngu ngốc nào nên đang đần mặt suy tư.
Vừa xấu hổ vừa bực mình, tôi hất tay Quốc Bảo, quát lớn: "Thôi ngay cái trò ý đi!"

"Hải Dương.." Quốc Bảo lẩm bẩm, ánh mắt vẫn đờ đẫn lắm "..Cậu có đau đớn ở chỗ nào không? Người ngợm cậu có bệnh gì kì lạ kiểu như máu khó đông, không có cảm giác đau.. không hả?"

"Không!" Tôi khẳng định thẳng, sao mà có bệnh vậy được chứ? Nếu có thì nhất định tôi đã chết từ hồi tập cuốc đất bị bổ vào chân rồi!
"Sao?"

"Cái này.."

https://tieulun.hopto.org

"Ối!"

Cậu ta chìa tay ra trước mặt tôi, một vùng đỏ thẫm thấm vào giữa lòng bàn tay to lớn của ai đó. Mặt tôi lập tức tái mét sờ lại phía sau, chỉ thấy chỗ khó nói nào đó hơi bị ướt!
Ôi má ơi! Cái này là thế nào? Cái này là gì? Á á á.. Hay là thứ đó? Là thứ đó?

"Lên xe!" Quốc Bảo lập tức chỉ về yên sau "Sắp đến nhà cậu rồi!"

"Hả?" Không phải cậu nói xe tôi hết điện hay gì? Sao tự dưng đèn lại sáng, máy lại lên như bình thường rồi? "Quốc Bảo! Cậu dám động tay động chân hãm hại chiến mã của tôi?"

"Haha.." Cậu ta cười ruồi "...Hoàng thượng mời lên ngự giá, cứu người như cứu hỏa kìa.."

"Tạm tha cho ngươi! Tiện tì láo toét!"

"==!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 70: - Món Quà Bất Ngờ.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xe điện phóng vèo vèo trên đường, loáng cái đã dừng xịch ngay trước cửa nhà tôi. Vì không ngờ mình lại bị *bà dì* ghé thăm đột ngột như thế này nên tôi có hơi bối rối. Liếc qua tay của Quốc Bảo vẫn còn dính thứ đồ khó-nói-đáng-ghê-tởm nào đó, tôi kéo áo cậu ta, rủ rỉ: "Vào nhà rửa tay đi, kinh chết được!"

"Của cậu mà cậu còn thấy sợ à?" Cậu ta vẫn còn cười được nữa kìa! Nhưng sau nụ cười và câu trả lời ấy có vẻ Quốc Bảo cũng tự nhận thấy được đây là vấn đề nhạy cảm nên cậu ta e hèm một cái, né tránh "Rồi! Cậu đi trước đi, tôi dắt xe!"

"Được!"

Không đợi Quốc Bảo nói thêm bất kì cái gì, cũng mặc kệ chuyện cậu ta vào nhà và chào hỏi mẹ tôi ra sao. Tôi chạy ngay đến khu vực để đồ, lấy quần áo và lao như bay vào nhà tắm để *dọn dẹp hiện trường.* Đừng trách tôi là loại con gái vô ý, chuyện đến ngày gì đó cũng không hay biết. Từ trước đến nay tôi chưa rớt dâu bao giờ thì làm sao tính toán được mình sẽ bị vào ngày nào chứ? Còn nữa, thấy bảo nếu có *bà dì* sẽ đau bụng, khó chịu các kiểu.. Nhưng tôi có cảm

https://tieulun.hopto.org

giác quái quỷ gì đâu? Không mệt mỏi uể oải, không đau đớn, thậm chí mãi đến khi Quốc Bảo đưa tay lên tôi mới cảm thấy có gì đó ướt át đang chảy tràn cơ! Đúng là kì quái, thì ra mỗi người cơ địa một khác, đau đớn cũng không ai giống ai cả.
Tôi tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, lấy "hàng" của mẹ để trên giá để đồ xuống, đọc hướng dẫn rồi làm theo. Đến khi xong xuôi mọi việc cũng phải tới 25 - 30 phút chứ không ít, có lẽ Quốc Bảo đã tự động về trước rồi. Ôm suy nghĩ này nên khi ra khỏi nhà tắm tôi vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ, chẳng ngờ vừa mở cửa đã thấy cậu ta chình ình ngoài cửa, mặt cười như mếu: "Vòi nước này của nhà cậu lì lợm thật! Vặn sao cũng không ra nước!"

"Ra sao được!" Tôi cười cười, ném quần áo bẩn vào thau rồi bước nhanh ra bể "Hỏng tôi chưa sửa, để tôi múc nước cho cậu rửa tay!"

"Cũng được!" Quốc Bảo gật đầu đồng ý ngay "Ái khanh mau qua phục vụ trẫm!"

"Hai đứa nhanh nhanh vào ăn cơm!" Mẹ đứng ở cửa, gọi thân thiết tựa như chúng tôi và Quốc Bảo đã quen biết từ lâu lắm rồi vậy.
"Muộn quá rồi, chắc các con đói lắm đúng không?"

"Đúng đấy mẹ ạ!" Cậu ta nhún vai gật đầu nói khẽ, tôi hừ mũi xì một tiếng, gáo nước đang đổ từ từ cho Quốc Bảo rửa tay chệch một phát tóe hết lên giày và ống quần cậu ta luôn!
Cho đáng đời!
Giờ phút này còn dám trêu mẹ tôi?
"Sao? Sớm muộn gì chả phải gọi!"

https://tieulun.hopto.org

"Câm mồm đi!" Tôi đổ toẹt nước xuống, ném gáo lên chỗ cũ "Toàn nói liên thiên rồi có ngày tôi cắt lưỡi cậu!"

"Mẹ ra xem con gái mẹ hung dữ chưa này!" Quốc Bảo rửa tay xong xuôi, lí nhí nói trêu một câu đủ cho tôi nghe thấy. Đợi tôi lườm xong cậu ta mới vẩy vẩy nước cho khô tay, chạy qua "Vào ăn cơm đi! Nhé!"

"Cậu ăn cơm nhà tôi á?" Tôi gần như hét lên kinh hãi, thôi đi, đừng có đùa như vậy! Nhà tôi nghèo khó lắm, chẳng có gì ăn đâu! Không phải tôi keo kiệt có bữa ăn cũng tiếc.. chỉ là tôi ngại ngùng!
Tôi ngại lắm đó có biết không?
Ngày hôm nay xảy ra bao nhiêu chuyện rồi chứ? Từ vụ vả mặt đến nụ hôn đó và cả việc bà dì tới bị cậu ta phát hiện và làm cậu ta *dính chưởng* nữa! Những thứ ấy cũng đủ khiến tôi muối mặt rồi, không cần bày ra thêm một mâm cơm nghèo khó để cậu có sự so sánh với mâm cơm giàu có của cậu đâu!

Có lẽ Quốc Bảo chẳng quan tâm những món ăn trên mâm nhà tôi là gì đâu. Nhưng tận sâu trong lòng tôi vẫn còn cảm thấy tự ti lắm. Đừng như vậy, đừng khiến tôi trở nên mất giá trị hơn nữa được không?

"Không cho à?" Quốc Bảo mặt buồn bã hỏi vặn lại, đúng lúc ấy, ngoài cổng vang lên tiếng còi xe và cả những ánh đèn rực rỡ chiếu rọi.
May quá!
Bác tài xế lái xe cho Quốc Bảo đã tới đón cậu ta rồi! Ôn thần, mau đi

https://tieulun.hopto.org

đi!
"Thế thôi vậy!"

"Ừ, hôm khác nhé!" Tôi gật đầu hứa hẹn làm quà "Mấy nữa học làm bánh xong tôi sẽ mang lên trường mời cậu!"

"Thật chứ?" Quốc Bảo nghi hoặc hỏi lại, đến tận khi tôi gật mỏi gãy cổ rồi cậu ta mới tạm tin những gì tôi nói là đúng. Tạt qua nhà chào tạm biệt mẹ, Quốc Bảo quay ra kéo tay tôi, lôi ra tận xe "Qua đây, tôi có cái này cho cậu!"

"Cái gì cơ?" Tôi bước vội mới theo kịp những bước chân dài miên man của cậu ta. Chúng tôi băng qua khu vườn dài, tiến thẳng đến chiếc xe đang đỗ ở phía bên ngoài.
Chào hỏi với bác lái xe xong, Quốc Bảo mở cửa ghế lái phụ, cầm lấy một túi đồ gì đó trông rất mờ ám "Này, đây là cái gì thế?"

"Cũng không có gì!" Quốc Bảo hơi ngại ngùng, cậu ta dúi túi bóng to nặng trịch ấy vào tay tôi "Tôi vừa mới nhờ bác tài mua xong đấy, cho cậu!"

"Nhưng đây là cái gì?"

"Sách hướng dẫn và đồ dùng!" Hai tai cậu ta đỏ bừng, Quốc Bảo ậm ừ úp mở. Tôi nhìn hành động nửa thật nửa đùa này của Quốc Bảo thì ngứa mắt lắm, thế nên tôi quyết định đưa tay, mở quách cái túi đồ ra cho xong!

https://tieulun.hopto.org

Nhưng người này không cho! Khốn thật, sức tôi không bằng sức cậu ta, vừa thò tay đã bị cậu ta tóm chặt bắt dừng lại ngay rồi! Ngăn việc nguy hiểm tôi định làm xong, hai tai Quốc Bảo càng đỏ tưng bừng hơn nữa, cậu ta lao ngay lên ghế phụ, đóng sập cửa lại rồi nói qua kính xe: "Mẹ cậu bảo đây là lần đầu của cậu.. thế nên cậu hãy ngoan ngoãn trau dồi kiến thức đi! Thế nhé! Tạm biệt!"

Chiếc xe phóng thẳng, để lại cho tôi một lớp khói bụi mịt mù. Vô thức đưa tay lên phe phẩy để đám bụi kia tản bớt, tôi không nhận ra mình còn đang cầm đồ Quốc Bảo đưa nên cái túi bóng đen trên tay rơi bịch xuống đất luôn. Trên nền đất mờ đục tràn đầy ánh trăng, sáu cuốn sách giáo dục giới tính và cả ngàn cuộn *gì-đó* rơi lả ra ngoài! Tôi sững người, gần như hóa đá trước toàn bộ những hiện vật khủng khiếp đang bày ra trước mắt. Hít thở sâu thật lâu, cố gắng điều hòa hết mức có thể, nửa phút sau, tôi ngửa mặt lên trời bật ra một câu nói vô cùng hòa ái: "Mẹ nó! Quốc Bảo! Dây thần kinh xấu hổ của cậu bị đứt rồi đúng không?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 71: - Kì Thi Qua.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vụ của Kiều Anh được xử lý gọn ghẽ ngay sau đó. Nghe nói trong vụ này còn có sự móc nối của rất nhiều đàn anh đàn chị ngoài trường, cảnh sát vào cuộc triệt để và tóm được hết cả đám. Nạn nhân được giấu danh tính và đền bù tổn thất về kinh tế, nhưng những nỗi đau tinh thần vĩnh viễn không thể lấp đầy. Cơ mà tôi thấy như vậy cũng tốt, tốt hơn nhiều chuyện không đòi lại công bằng. Tất cả những đứa đi theo Kiều Anh làm bậy, kể từ bọn râu ria nhất cũng bị lôi ra ánh sáng. Lỗi nặng thì chịu trách nhiệm hình sự vì đã trên 18 tuổi, lỗi nhẹ thì hoặc buộc thôi học, hoặc nhận luôn hạnh kiểm yếu kém, vào danh sách đen và chắc chắn không thể thi tốt nghiệp hoặc đại học.

Sau việc đó trường tôi lặng hẳn những sự vụ đè nén hoặc bắt nạt. Số học sinh bị buộc thôi học cũng nhiều khiến khối 12 bớt hẳn gánh nặng đạo đức học sinh.
Cuộc sống của tôi cũng bình lặng hơn hẳn, những ngày dài chạy theo kì thi cuối kì khiến tất cả chúng tôi đều lãng đi chuyện vui chơi. Quanh lớp lúc nào cũng là khung cảnh học sinh ra sức đọc đề cương, chạy đi hỏi bài, tụ vào làm nhóm.. chỉ trừ có lão già Bảo là vẫn bình chân như vại, ung dung chẳng thèm để tâm học hành tí nào. Cậu ta có phòng tranh lớn như thế, tiền bán tranh đủ để bao nuôi cả đống học sinh trong phòng luôn chứ đùa. Ai dà, tôi mà lắm tiền vậy có lẽ tôi cũng chẳng thèm để tâm quá vào việc học. Cứ sống thoải mái và hưởng thụ tha hồ!
Đáng tiếc, ông trời cho tôi trí thông minh nhưng lại tước đi của tôi

https://tieulun.hopto.org

năng khiếu. Thế nên lúc này tôi cũng chỉ còn cách ra sức mà cày, sau giàu rồi lại hưởng thụ cũng chưa muộn.

Mối quan hệ của chúng tôi cũng vẫn mập mờ như vậy, chẳng ai nói rõ với ai cái gì. Nhưng tôi biết không ít lần Quốc Bảo lén sau lưng tôi cấm tiệt mấy trò bắt nạt. Cậu ta vòng vèo quanh co cái gì mà không thích lớp thiếu đoàn kết bla bla các thứ như thể học sinh gương mẫu. Cơ mà làm gì có ai không hiểu ý cậu ta chính là cấm động vào bạn cùng bàn của cậu ta - chính là tôi!
Điều này dĩ nhiên khiến tôi vui vẻ, nhưng vui chẳng được lâu vì cậu ta lầy lắm, lúc nào cũng thích chọc cho tôi tức điên lên mới vui! Vậy là đám trong lớp không hiểu thế nào lại nhầm tưởng rằng chúng tôi ở hai đầu chiến tuyến. Quốc Bảo không cho bọn nó chèn ép tôi là vì muốn tự tay đè tôi chết dí! Như vậy cũng tốt, hiểu thế lại hay, ít ra cũng không có đứa nào ghen ghét hay đối chọi với tôi nữa. Kể cả đám Linh Oanh và Phương Anh, đợt này cũng lao đầu vào học hành ghê gớm lắm. Nghe nói Phương Anh vì trụ hạng và muốn chuyển lớp nên nhất định phải giành được vị trí số 1 trên bảng tổng kết điểm học kì I. Muốn qua A1 để xử tôi và trói buộc Quốc Bảo cho dễ chứ gì? Đừng mơ!

Tôi học bằng 200% công lực, mấy môn thi môn nào môn nấy trúng tủ hết sạch khiến tôi khiêm tốn cũng phải nhận ít nhất 9 điểm. Biết làm sao giờ, tôi trừ bì điểm trình bày rồi đó, nhưng chữ tôi cũng dễ nhìn và tôi làm khoa học nên chắc không cần lo lắng gì đâu. Ít nhất lúc này - sau kì thi - tôi có thể yên tâm nghỉ xả hơi một vài ngày rồi!

"Hay ha!" Thủy và tôi đợt này rất hay đi chung với nhau, hai đứa khá thân, đến độ hôm trước Thủy còn rủ tôi về nhà cô bạn chơi nữa. Nhưng vì ngược đường và tôi đã có kế hoạch nên đành ngậm ngùi từ chối.
Tính cách Thủy là kiểu trầm lặng và thích lắng nghe người khác. Cô

https://tieulun.hopto.org

bạn còn thường xuyên giúp đỡ mọi người, là tiêu biểu của thành phần con ngoan trò giỏi, học sinh gương mẫu. Thế mà không hiểu vì lí do gì X lại chê một người bạn như thế này nữa! Thôi cũng may cho tôi, vì X bỏ nên tôi mới chơi được với Thủy, khiến thời gian cấp III bớt cô đơn hơn một chút!
"Thi xong là đến Noel luôn! Nghe nói tại năm nay thi sớm để chuẩn bị nghỉ tết dương nữa đấy!"

"Thế hả?" Noel? Thảo nào sáng nay Quốc Bảo cứ nhì nhằng tỏ ra lạnh mặt hỏi tôi đầy ẩn ý về vụ làm mẫu vẽ cho cậu ta. Quốc Bảo muốn đó là quà sinh nhật hay sao?
Cậu ta thật sự thích.. khuôn mặt của tôi đến mức muốn ghi nó vào khung hình như vậy à? Vui thì tôi cũng vui, nhưng nghĩ tới chuyện có lẽ cậu ta ở cạnh tôi chỉ vì tỉ lệ vàng gì đó tự dưng trong lòng lại hụt hẫng khôn nguôi.
"Cậu có kế hoạch à?"

"Chút nữa nghỉ trưa ra ngoài với mình nha!" Thủy híp mắt cười "Mình muốn ra quán đồ lưu niệm mua vài món quà!"

"Được thôi!" Tôi gật đầu, Thủy không theo đạo nhưng nhà bác cô bạn lại có. Tôi nghe kể rằng Thủy và nhà bác rất thân thiết nên năm nào đến ngày này cô bạn cũng sẽ mua quà tặng cho họ. Chỉ là những món quà nhỏ xinh xinh nhưng giá trị tinh thần là rất lớn. Mua quà thể hiện rằng bản thân vẫn nhớ và có quan tâm mà.

Thái độ buồn bã của Quốc Bảo khi tôi từ chối đột nhiên hiện ra trước mắt. Có phải do cậu ta nghĩ tôi không nhớ ngày sinh của cậu ta nên mới thất vọng hay không? Có hi vọng mới có thất vọng, vậy rốt cuộc

https://tieulun.hopto.org

vì sao cậu ta lại hi vọng rằng tôi nhớ?
"Dù sao chiều nay lớp tôi cũng được nghỉ hai tiết cuối!"

"Vừa hay lớp mình cũng thế!" Thủy mơ mộng lên kế hoạch "Đi mua quà xong chúng mình đi ăn chút gì nhé? Mình được bố mẹ cho tiền mua quà, kiểu gì cũng thừa một ít, để mình mời!"

"Thôi ai lại làm thế!" Tôi lắc đầu, gia đình Thủy dù có khá hơn tôi thì chắc chắn cũng phải cố gắng mới kiếm được đồng tiền. Tôi còn chưa cho Thủy được cái gì, ai lại bắt cô bạn mời như thế. Tốt nhất là từ chối, dính đến tài chính chẳng có cái gì bền lâu được, thật đó!
"Bọn mình mua quà xong về thôi, tôi bảo mẹ hôm nay được nghỉ sớm rồi!"

"Tiếc ghê.." Thủy thở hắt ra, cuối cùng cũng gật đầu "Quyết định vậy đi!"

Hai đứa chia tay về hai hướng, chúng tôi tiếp tục công việc bình thường. Chờ đến hết tiết, trống trường vừa điểm là cùng nhau tụ họp trên hành lang rồi xuất phát. Thủy rành vụ này hơn tôi vì nhà cô bạn ở gần đây và vì năm nào cũng đi mua quà thành quen nên vậy. Chúng tôi chỉ lấy một chiếc xe điện của Thủy, còn chiếc của tôi vẫn gửi ở nhà xe. Đợi lúc mua đồ xong Thủy sẽ đưa tôi về trường lấy đồ sau, hiện tại hai đứa cùng đi chung cho.. thân mật.
Quốc Bảo đã biến mất từ sau tiết cuối cùng buổi sáng, với lại tôi với cậu ta cũng có thân mật đâu mà tôi phải khai báo thời gian biểu của mình với cậu ta hoặc ngược lại chứ? Nhét chiếc điện thoại cùi bắp

https://tieulun.hopto.org

có chứa một tin nhắn đến báo: *Quốc Bảo đang ở phòng tranh* vào túi áo khoác, tôi giả như không biết gì, thoái mái đi chơi!

Biết gì thì sao chứ?
Chẳng lẽ tôi chủ động mua quà tặng cậu ta?
Chúng tôi là quan hệ gì chứ? Tự dưng tặng quà, tất cả thế giới không hiểu lầm chúng tôi yêu đương mới là lạ đấy!

"Cậu không tính tặng quà Quốc Bảo thật hả?" Thủy vừa nâng món đồ xinh đẹp trên tay lên xem xét vừa hỏi lại tôi "Hai người dạo này.. vẫn tốt chứ hả?"

"Bọn tôi chỉ là bạn cùng bàn!" Tôi cười như mếu, khẳng định lại lần thứ N. Câu trả lời này mang tính chất thanh minh giải thích là ít, tự thôi miên bản thân là nhiều.
Bấy lâu nay giữa chúng tôi vẫn cứ mãi mập mờ như vậy, không tiến thêm cũng không thụt đi chút nào cả. Tình trạng như vậy khiến tôi cảm thấy như thế nào nhỉ? Tôi không biết nữa, không thể hiểu nổi!..
"Tuyệt đối không có tình cảm nào khác!"

"Phủ nhận làm gì chứ?" Thủy lắc đầu buồn bã "Cũng đã đến mức công khai bảo vệ rồi, chậc chậc.."

"Toàn nói linh tinh!"

Tôi và Thủy tiếp tục chọn đồ, nhưng cửa hàng đầu tiên khá nhỏ nên hai đứa chỉ có thể mua được mỗi một món. Thủy thích vào đây vì

https://tieulun.hopto.org

chỗ này tuy nhỏ nhưng giá rất rẻ, còn cửa hàng lớn đối diện mặc dù rất nhiều đồ nhưng giá lại đội cao hơn gấp mấy lần. Nhưng có lẽ dù giá cao hơn chúng tôi vẫn cứ phải đâm đầu vào đấy, ai bảo cửa hàng này hết đồ "ngon" rồi làm chi!
Cửa hàng đối diện là một ngôi nhà hai tầng với một tầng gác xép có thể nhìn xuống tầng dưới một cách dễ dàng. Tầng một đặt hàng dãy dài những kệ đồ đủ loại, từ quà lưu niệm đến những món vật dụng hàng ngày như bát đũa xoong chảo.. Tầng hai là hàng loạt những kệ sách, từ sách giáo khoa đến sách tham khảo.. Thứ gì cũng có hết! Vừa hay, trong lúc Thủy xem đồ tôi sẽ lên tầng hai coi ké mấy cuốn sách. Để đến khi nào có tiền tôi sẽ mua mấy cuốn về làm thêm, mở mang đầu óc!

Giữ tâm trạng hào hứng này, tôi vui vẻ khoác tay Thủy đi vào cửa hàng. Tôi nói với Thủy một câu rồi nhanh chóng tót lên tầng hai say xưa xem hết cuốn này đến cuốn khác. Cửa hàng khá rộng nên có nhiều nhân viên đứng "canh giữ" ở các khu vực gần đó. Cũng phải thôi, mấy chỗ khuất thế này mà không có người trông coi thì gặp mấy kẻ tắt mắt có mà lỗ nặng!
Tôi không quan tâm lắm đến sắc mặt của mất nhân viên, cứ lén lút lấy cuốn sổ ghi chép nho nhỏ ra ghi lại những đề bài tâm đắc. Nếu như điện thoại của tôi có camera thì tốt quá, lúc này có thể tách tách hai phát là xong nửa trang rồi, chẳng cần phải ghi chép cho khổ và lâu la!

Tôi đứng trên tầng hai, nghển cổ xuống có thể nhìn rõ phía dưới. Thủy đã chọn xong mấy món đồ rồi, cô bạn để tất cả chúng nó vào một cái rổ nhỏ rồi đặt ra bàn thanh toán. Sau đó vừa chờ đợi vừa loanh quanh đi nhìn ngó mấy món nữa ở cái kệ đầu tiên. Tôi cất đồ vào cặp, dưới cái nhìn ghét bỏ của mấy nhân viên lóc cóc đi xuống tầng để chuẩn bị đi về. Lúc tôi bước xuống đến nơi, ở cửa xuất hiện một toán người lô nhô vừa cười nói vừa đi nhanh vào. Tôi hơi giật mình, sau đó mặt gần như tái đi vì nhận ra một gương mặt quen thuộc: Kiều Anh!

https://tieulun.hopto.org

Má ôi!

Đúng là Kiều Anh!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 72: - Cố Nhân.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dĩ nhiên ngay lúc tôi liếc qua chị ta, chị ta cũng bắt được ánh mắt của tôi rồi! Giật nảy mình tạt nhanh vào dãy kệ hàng ở khu vực tầng một, tôi đảo mắt tìm Thủy nhưng lạ lùng thay ngoài một nhân viên đang đứng ngáp ngắn ngáp dài thì chẳng còn ai nữa!

Trời ạ, chị ta nhận ra tôi là cái chắc! Tôi phải tìm Thủy hoặc nếu không tìm được Thủy tôi sẽ giả bộ như cô bạn không quen mình và tếch về trước! Làm theo cách thứ hai có vẻ ổn đấy, như thế nếu như bọn Kiều Anh thấy tôi cũng không biết Thủy, ít nhất cô bạn có thể an toàn vì chẳng liên quan gì đến tôi cả. Nhưng mà quái ghê thật đó, không phải đám này đã bị tóm hết và tống vào trại cải tạo rồi hay sao? Kiều Anh vẫn nhởn nhơ ở ngoài và ung dung đi chơi thế này là thế nào?

Tôi rén quá, thế nên chỉ còn cách lôi điện thoại ra tìm người thích hợp để cầu cứu. Lúc đi qua anh nhân viên đang ngáp dài, tôi nhìn anh ta một cái, chưa kịp mở miệng thì đã thấy tiếng người gấp gáp phía sau: "Ai da, em gái! Thì ra em ở đây thật! Bọn chị tìm em mãi!"

"..." Có điên mới đứng đợi mấy người đến *tìm,* tôi kết nối mãi nhưng điện thoại không thông, vậy nên chỉ còn cách tự mình chạy trốn. Nếu như còn ở trong quán vậy sẽ không sợ ăn đòn, chỉ cần không bị tóm

https://tieulun.hopto.org

và lôi đi nơi khác thì sẽ không cần lo lắng nữa.
Tôi nhìn anh nhân viên cửa hàng thêm một cái nữa, nhét tay vào túi áo vẫn còn giấy bút khi nãy chép đề thi, vừa rảo bước vừa nhanh tay xé một tờ, hí hoáy viết.

"Này cưng!" Chưa kịp chạy xa, cả đám Kiều Anh đã nhao lên chỗ tôi và anh nhân viên đang trợn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra kia. Chị ta dùng hết sức bình sinh tóm gọn lấy cánh tay tôi, một người bạn khác của chị ta cũng vừa cười vừa xiết chặt tay còn lại. Thế là xong! Coi như ăn c rồi! Chạy trốn cũng không được nữa, mày đúng là quá vô dụng Hải Dương ạ!
"Không có gì đâu anh, bọn em mua đồ thôi!"

"Các chị làm trò gì vậy?" Tôi cố giãy ra, nói lớn để mọi người chú ý. Có lẽ miệng tôi to lắm, khiến cả đám người trong quán và cả Thủy đang trên tầng hai đều ngoái cổ nhìn qua. Chậc, chắc cô bạn nghĩ tôi ở tầng hai nên lên tìm, nào ngờ tôi đã tót xuống đây và vị người ta bắt gọn rồi! Nhưng buồn thay, động tác ngoái cổ của họ đều chậm một nhịp so với khả năng hành động của đám Kiều Anh. Gần như ngay khi tôi mở miệng, cả đám đã lôi tôi được vào một xó khuất vắng, chẳng ai nhìn thấy nếu như không cố công mà quan sát.
"Thả tôi ra! Tôi không quen mấy người!"

"Ngậm mồm vào!" Chị ta nghiến răng "Hay mày thích bị lột đồ ở ngay chỗ này?"

"Chúng tao không sợ bẩn tay đâu!" Một người khác cười lạnh "Vì mày mà bọn tao khốn đốn, mẹ kiếp, hôm nay không hành chết mày bọn tao không phải người!"

https://tieulun.hopto.org

"Lột đồ nó xong diễu phố cũng vui đấy nhỉ!" Một tên con trai lưu manh cười "Nhưng trước hết phải chơi chán đã, quay clip cũng đủ khiến nó chết không nhắm mắt!"

"Làm như bình thường trước đã!" Kiều Anh cười lạnh, lấy mấy món đồ nhỏ xinh trên kệ, khéo léo nhân lúc không có ai chú ý vạch túi đồ của tôi ra, nhét thẳng vào đó.

Má!
Muốn vu oan cho tôi là đồ ăn cắp đấy à?
Khốn nạn!
Đừng hòng!

"Mấy người làm trò gì vậy?" Tôi vùng vẫy, vung chân vung tay muốn đá đổ mấy kệ đồ để chủ cửa hàng chú ý. Dù sao bị đền tiền vẫn tốt hơn là mất thanh danh, còn nữa, nếu tôi làm hỏng, cả đám bị bắt thì ai là người phải đền cũng chưa biết đâu! "C.. Cư.."

"Câm mồm!" Kiều Anh ngay lập tức tóm lấy chiếc khăn quàng thơm nức đang đeo trên cổ mình ra, nhét thẳng vào miệng tôi một cách thô bạo "Không biết điều, chút nữa bọn tao hét hộ cho, giờ chưa phải lúc!"

"Lấy nữa đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Nhét đầy nhóc vô!"

Tôi bị kẹt cứng, miệng cũng bị két giẻ nên không còn lời nào để nói. Đưa mắt nhìn lên tầng hai, vì chỗ này rất khuất nên bóng dáng của Thủy tôi hoàn toàn không thấy đâu nữa. Nếu có thấy thì cũng chẳng có cách nào liên hệ với cô bạn cả, khéo khi Thủy không tìm được tôi trên tầng hai lại nghĩ tôi đã bỏ về trước nên cũng thanh toán xong rời khỏi đây luôn rồi ấy chứ.
Tự dưng tôi có cảm giác tuyệt vọng quá, bao lâu nay sống trong sự bảo bọc của cậu bạn cùng bàn mà tôi gọi là đồ chết tiệt đã quen rồi. Ỷ lại khiến tôi chẳng chuẩn bị cũng không lên dây cót tinh thần trước cho những sự vụ bất ngờ có thể xảy ra. Giờ thì hay rồi, đến cả mắt mèo Kiều Anh dị ứng nhất tôi cũng chẳng móc được ở đâu mà ném chị ta. Hoặc giả có cũng không tìm đâu ra cơ hội mà ném, rút kinh nghiệm sau việc ở sân vận động, lần này đám Kiều Anh giữ tay tôi chắc ghê! Má ơi, sắp trật khớp đến nơi rồi đây này!

"Lôi nó qua đây!" Sau khi đã nhét đủ đồ vào cặp tôi, bọn họ cẩn thận đóng kín cặp tôi lại rồi kéo tôi về phía gần cửa. Chỗ này không có nhân viên đứng cũng lại không có khách nên tôi vẫn phải chịu sự khống chế của mấy càng cua kẹp siêu cường này.
Quỷ thật đấy, khi nãy lúc tôi và Thủy vào chỗ này đông phết cơ mà. Sao giờ - khi tôi gặp nguy - lại chẳng còn mống người nào qua lại vậy? Tại sao? Tại sao? Ai đó hãy xuất hiện và nhìn thấy tôi bị dồn ép, bị bịt miệng.. sau đó cứu tôi đi! Hoặc con gì đó xuất hiện làm mấy cô nàng này sợ phát khiếp, nơi lỏng tay tôi ra một chút cũng được! Chỉ cần một đường tơ kẽ tóc là tôi có thể thoát..
"Đếm 1 2 3 bắt đầu nhé!"

"Ok!"

https://tieulun.hopto.org

Cả đám người lên dây cót tinh thần, mặt ai nấy đều hưng phấn trái ngược hẳn với tôi. Bọn đầu óc có vấn đề này tính làm gì đây? Còn thủ thế trước kiểu kia.. không phải chúng nó định chạy sau đó đá tôi lại để tôi bị tóm vì ăn cắp trong cửa hàng đấy chứ? Má, má, má! Đừng đùa thế nhá! Không vui đâu!

"1!"

"2!"

"3!.."

Quả nhiên đã bắt đầu rồi! Tiếng ngâm vừa dứt, tất cả lũ kéo theo tôi chạy ào qua khu vực quầy thu ngân trước ánh nhìn đầy ngạc nhiên của chị nhân viên. Vừa lúc đi tới quầy, tất cả chúng nó đồng loạt buông tay, Kiều Anh cũng tóm lấy một đầu chiếc khăn trong miệng tôi, kéo tuột ra khiến tôi có cảm giác miệng mình sắp sửa rớt. Xong đâu vào đấy, chị ta còn khuyến mại cho tôi một cú đẩy thật mạnh, ý đồ rõ ràng là muốn tôi ngã dập mông về phía sau, bị rớt lại và bị lộ tẩy!

"LÀM TRÒ GÌ ĐÂY?" Ngay khi tôi hôn mông xuống đất, còn chưa kịp định hình bất kì thứ gì thì tiếng quát hùng hồn kia vang lên như sấm. Thoáng mở mắt, cửa kính của cửa hàng đã đóng chặt, hai vị bảo vệ và ba nhân viên cùng chạy xuống vây quanh chúng tôi, cáu gắt "CHỖ NÀY LÀ TRÒ ĐÙA CỦA BỌN NHÃI CHÚNG MÀY ĐẤY À? ĐỪNG HÒNG ĐI ĐƯỢC!"

https://tieulun.hopto.org

"Đùa gì vậy?" Kiều Anh đã sắp chạy thoát rồi tự dưng lại bị nhốt liền đứng lên ra mặt "Bọn tôi không mua nữa! Thái độ bán hàng của các người quá tệ!"

"Quá tệ?" Một bác bảo vệ đi quanh người chúng tôi, ánh mắt dò xét và khinh bỉ. Sau đó ít lâu, khi tất cả khách hàng trong quán - bao gồm cả Thủy - đều xuất hiện bác ấy mới dừng lại ở ngay cạnh tôi. Tức giận giật lấy cặp sách tôi đang khoác trên người, bác bảo vệ già gằn giọng nạt nộ, ánh mắt nhìn tôi tựa như đang nhìn vật thể bẩn thỉu nhất trên thế gian "Trò này chúng mày chơi bao lần rồi? Bọn mất dạy, mấy cửa hàng quanh đây lần nào cũng bị chúng mày ăn cắp bằng sạch!"

"..."

"Lũ đầu trâu mặt ngựa khốn nạn! Hôm nay cửa hàng này sẽ cho chúng mày ăn thử cơm tù!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 73: - Người Bạn Đáng Tin Cậy.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiếng xì xào vang lên khắp bốn phía, đám Kiều Anh cậy đông muốn chen thoát cũng không được nữa vì lúc này hai chú cảnh sát đã đến rồi, đang từ cửa tiến vào!
Nếu là bảo vệ bình thường còn đỡ, cảnh sát chính quy dù sao cũng đem đến cho bọn tội-phạm-nhí chút chột dạ nên không dám đi. Vì không đi được ngay nên chúng chỉ còn cách phủ nhận mối quan hệ với tôi trong khi bác bảo vệ khám xét cặp của tôi. Một cặp đầy nhóc những món đồ chưa trả tiền, từ đắt giá đến rẻ mạt, từ to đến nhỏ, từ xinh đẹp đến xấu xí.. miễn có thể tống vừa cặp tôi chúng nó đều ra sức mà nhét!

"Trộm một lần nhiều thế này cơ à?" Chú cảnh sát số 1 có vẻ ngạc nhiên lắm, hỏi vặn lại tôi "Tính làm giàu trong lần đầu tiên hả?"

"Chú! Cháu oan lắm!" Tôi lắc đầu ra hiệu Thủy đừng ra mặt, hiện tại không có cách nào, nếu cô bạn ra mặt lại vô tình đối đầu với đám Kiều Anh. Một mình tôi trong tầm ngắm đã đủ khổ rồi, giờ còn kéo Thủy liên lụy nữa, tôi thật sự không đành lòng đâu!
Kêu oan thảm thiết xong, tôi đứng dậy phủi quần áo, chỉnh trang lại nghiêm túc rồi giải thích trong khi tất cả mọi người trong cửa hàng chẳng ai tin "Cháu không ăn cắp!"

https://tieulun.hopto.org

"Thế những cái này tự chạy vào túi cô hay sao?" Bác bảo vệ ghét bỏ lôi từng thứ, từng thứ một trong cặp tôi ra, găn gái quát nạt "Nứt mắt ra đã ăn cắp ăn trộm! Học sinh trường Yên Mỹ mà cũng mạt hạng thế à?"

"Cứ xem camera trước đã bác!" Anh nhân viên khi nãy chen lên, nhìn tôi một cái rồi kéo tay bác bảo vệ nói nhỏ "Cả đám người đi chung lại có mỗi đứa này ăn cắp, vô lí lắm!"

"Cũng phải!" Cảnh sát đồng tình xem lại camera, họ dồn hết cả đám vào một góc trong khu vực phòng quản lý, lần lượt lấy lời khai. Đám Kiều Anh rất bướng, cứ câng mặt lên lì lợm dứt khoát không khai báo gì hết. Đến cả *bà trùm* bình thường luôn đeo mặt nạ hôm nay cũng chẳng thèm giấu giếm bản chất. Chị ta cứ gườm gườm tôi, cảnh sát hoặc người lớn hỏi han gì cũng cứ bơ đi không thèm đáp. Sau nghe chúng nó nói thầm với nhau tôi mới biết ra là bọn này đã liên lạc với người nhà rồi. Người nhà chúng nó toàn làm to cả, chỉ cần điện một cuộc là cả đám lại tha hồ nhởn nhơ!

Bảo sao sau sự vụ kia đáng lẽ cả đám đi trại mà vẫn ung dung được! Thật sự có tiền có quyền là sai khiến được cả chân lý như thế à? Bất công quá đấy!
"Đừng bướng nữa, không có lợi ích gì đâu!"

"Tách ra từng đứa một thôi!" Chú bảo vệ nói nhỏ với cảnh sát, đưa ra yêu cầu. Và dĩ nhiên đứa bị tách đầu tiên chính là tôi: kẻ mang danh thủ phạm số 1!

https://tieulun.hopto.org

Nhưng trước khi điệu tôi đi, cảnh sát yêu cầu bảo vệ mở lại camera lên cho tất cả mọi người cùng xem trước đã. Đây chính là bằng chứng mang tính mấu chốt quyết định tất cả. Chỉ cần xem nó là mọi chuyện đều có thể sáng tỏ!

Ha ha, sáng tỏ mới là lạ!
Nói thật tôi không tin tưởng vào cái camera cũ nát treo ở góc phòng kia lắm đâu. Đám Kiều Anh này làm việc tuy có chút cảm tính nhưng cũng tính toán sự vụ đâu vào đấy lắm. Chắc chắn bọn họ đã từng vào đây do thám, cũng đã xem xét kĩ chỗ nào camera tới được và chỗ nào là góc chết rồi. Điểm khi nãy chúng tôi đứng khuất như vậy, khéo khi ở trên tầng hai còn chưa nhìn thấy gì chứ đừng nói là cái camera phủ bụi kia!

Quả nhiên là vậy.. Camera cửa hàng vừa bật cũng là lúc nhân viên và bảo vệ ngại ngùng không để đâu cho hết. Cả cửa hàng hai tầng rộng nhường này mà lắp được tám mắt camera, trong đó thì có ba mắt hỏng, màn đen sì, hai mắt chập chờn lúc quay được lúc không, một mắt ngoài cửa trông xe, một mắt bên quầy thu ngân và một mắt tổng quát. Dĩ nhiên, chẳng có mắt quái nào chiếu được vào góc chúng tôi đang đứng cả! Ngoài một nhân viên chứng kiến chuyện tôi bị tóm đi lúc đó thì chẳng có bất kìa cái camera nào chiếu được tới tôi!

Nhìn thấy kết quả này đám Kiều Anh hả hê lắm, đứa nào đứa nấy kiêu ngạo nhìn nhau, hất hàm hả hê. Còn các nhân vật mang danh người đòi lại công lí đều thất vọng hẳn, vậy là chỉ còn cách lấy khẩu cung từng người một mà thôi. Thế nên gần như ngay lập tức tôi bị điệu ra một khu vực khác, tách biệt hẳn với đám ô hợp kia. Lúc này tôi mới biết sau khi cả đám chúng tôi bị tóm gọn thì cửa hàng đã mở

https://tieulun.hopto.org

cửa trở lại, những khách hàng không liên quan - trong đó có Thủy đã được thả ra. Nhưng cô bạn chưa đi mà vẫn đứng đợi ở bên kia, vừa thấy tôi bị lôi ra ngoài đã lao ngay đến chỗ chúng tôi.

"Bác ơi oan bạn cháu lắm!" Thủy nói vội, vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào phòng. Chỗ của Thủy đứng vừa tầm khuất bóng, đám người kia mặc dù nghe thấy tiếng cô bạn nhưng không thể nào nhìn được mặt! "Cháu có bằng chứng chứng minh sự trong sạch của bạn ấy!"

"Cứ bình tĩnh!" Cảnh sát nghe thấy có bằng chứng liền dịu đi không ít, gật đầu với Thủy và tôi "Đi qua bên này xem nào!"

"Thật ra.." Anh nhân viên khi nãy đứng dưới tầng một cũng bẽn lẽn đi tới, nhỏ giọng "..Cháu cũng nghĩ bạn nữ này bị người ta ép!"

"Sao lại nghĩ?" Bác bảo vệ thấy nhân viên nhà mình lại bảo vệ cho kẻ cắp thì bực mình lắm, tiếp tục gắt gỏng "Chỗ này nói chuyện dựa vào bằng chứng, không phải dựa vào suy nghĩ!"

"Vâng.." Anh nhân viên cúi đầu, xòe bàn tay ra đưa cho cảnh sát và bảo vệ một tờ giấy nhàu nát. Trong tờ giấy ấy có ba chữ S.O.S chính tay tôi viết. Khi nãy vì không gọi được cho ai, lại thêm chuyện gấp gáp nên tôi cũng chỉ còn cách viết vội rồi dúi cho anh nhân viên kia tờ giấy cầu cứu. Lúc nãy bọn Kiều Anh đông đảo như vậy nên chắc anh ta không dám đứng ra, bây giờ khi cảnh sát và bảo vệ đều tới mới lộ mặt bảo vệ tôi.

https://tieulun.hopto.org

Thế là cũng đủ lắm rồi!
"Khi nãy cháu thấy em này đi với em này, sau đấy tự dưng cả đám kia xông vào đuổi theo em ấy. Em ấy hoảng quá nên cầu cứu bằng cách viết giấy đưa cho cháu. Cháu có theo dõi, thấy em gái này bị bịt miệng, giữ tay, nhét đồ vào giả trang ăn cắp.."

"Thật à?"

"Cháu cũng có quay lại nữa!" Thủy gật đầu tiếp tục "Khi nãy cháu ở trên tầng hai có lén quay hết toàn bộ quá trình! Bạn cháu bị người ta hãm hại!"

"Có video nữa?" Cảnh sát chắc mẩm vụ này sẽ được giải quyết ngon ăn rồi, gật đầu yêu cầu Thủy và anh chàng kia đi theo để lấy bằng chứng. "Nhanh nào, việc nhỏ thế này nếu không phải mấy bác bảo vệ nhờ vả ghê quá chúng tôi cũng không bỏ thời gian ra được đâu!"

"Bọn trẻ ranh này nứt mắt đã trộm cắp rồi vu oan người ta, bố mẹ không dạy thì để xã hội dạy!" Bác bảo vệ nóng nảy khi nãy hậm hực lườm nguýt vào bên trong căn phòng một cái, cay cú tiếp lời "Ông chủ nói nếu còn mất cắp nữa bọn tôi mất việc hết, các chú nói có nên xử bọn này không?"

"Nên chứ!" Anh nhân viên kia nghe thấy hai tiếng *ông chủ* lập tức lên dây cót tinh thần "Bắt bằng được thủ phạm!"

https://tieulun.hopto.org

"Lật tẩy sự vụ!"

"Làm ra ngô ra khoai!"

Vậy là ngay sau khi lấy được bằng chứng chứng minh sự trong sạch của tôi, cảnh sát đã trở lại phòng mà không thèm thẩm vấn đám Kiều Anh thêm một lời nào nữa. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, còn gì để nói nữa chứ đúng không?
Nhưng trước khi quay lại tôi tha thiết yêu cầu Thủy không lộ mặt, tôi không muốn cô bạn phải dính vào chuyện này một tí nào.
Kết quả dĩ nhiên là tôi được thả, còn đám Kiều Anh bị tóm cổ, lôi sạch lên đồn cảnh sát gần đó viết bản tường trình và đợi người nhà đến bảo lãnh. Trước khi chúng nó bị giải đi các bác bảo vệ còn ưu ái chụp lại một đống ảnh, in ra dán ở ngoài cửa và phát tờ rơi cho các cửa hàng quanh khu phố: cảnh báo những gương mặt sáng giá trong làng ăn cắp vặt!

Mọi sóng gió nhanh chóng qua đi, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thủy mà trong lòng xôn xao, không biết nên cảm ơn cô bạn như thế nào mới tốt. Đúng lúc định mở miệng nói gì đó, điện thoại trong túi áo của tôi đột nhiên rung lên. Đem nó ra ngoài, màn hình hiển thị tên của người khi nãy tôi cố công gọi nhưng không thể liên lạc được: Quốc Bảo.

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 74: - Cuộc Gọi Đặc Biệt.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần ngần không biết có nên nghe hay không vì dù sao mọi chuyện cũng đã được giải quyết ổn thỏa cả. Thủy nhìn thoáng qua màn hình, không đợi tôi làm ra hành động gì, cô bạn gần như ngay lập tức nhấn nghe!
Huých tay tôi, Thủy nháy mắt nhỏ giọng: "Mau nói chuyện! Mình ra lấy xe!"

"Tôi đi cùng cậu!" Tôi đưa máy lên tai, vừa nghe vừa bảo với Thủy "Alo?"

"Cậu đi cùng ai?" Giọng Quốc Bảo sặc mùi chất vấn vọng lên từ loa tựa như tiếng gọi nơi địa phủ *"Đang đi đâu hả?"*

"Đi đâu cậu hỏi làm gì?" Tôi vặc lại "Thế cậu gọi tôi có chuyện gì không?"

"Chính cậu gọi tôi trước mà!" Cậu ta có vẻ ngạc nhiên vì sự lật lọng của tôi lắm, ngay lập tức vứt vấn đề đi đâu kia qua một bên *"Có*

https://tieulun.hopto.org

chuyện gì mà tự dưng tôm gọi cho rồng vậy?"

"Đã dốt còn chơi chữ!" Tôi xì một tiếng, Thủy đứng bên cạnh đã bắt đầu quay xe, thấy chúng tôi cứ lời qua tiếng lại kiểu sắp lao vào nhau đến nơi thì buồn cười lắm. Cô bạn cứ bụm miệng, vừa dắt xe vừa tủm tỉm nhìn đến nỗi tôi sắp đỏ mặt tới nơi! "Rồng gọi cho tôm chứ!"

"Cậu mới dốt!" Quốc Bảo cười cười, giải thích *"Tôi là rồng, cậu là tôm! Họ nhà tôm ứt ộn ên ầu!"*

"Tát cho phát rụng hết răng giờ!" Láo quá! Cái tên thái giám khi quân phạm thượng này lần nào nói chuyện cũng phải cố chọc tức tôi làm khỉ gì không biết nữa! "Khi nãy có chuyện nhờ, giờ xong rồi nên thôi!"

"Chuyện gì?" Cậu ta thôi cười, nghiêm túc gặng hỏi *"Chắc chắn là việc quan trọng lắm mới khiến người ba tháng không dùng hết 1 cái thẻ 20k gọi điện cho tôi!"*

"Cậu.." Tôi cạn lời rồi!
Đâu mà ba tháng, tôi dùng cái điện thoại này còn chưa được nổi ba tháng đâu! Mà nữa, tôi không nạp thẻ nhắn tin gọi điện thì keo kiệt lắm à? Là do tôi không có nhu cầu thôi! Tôi không thích nhắn tin gọi điện, chỉ thích trực tiếp thôi đấy!
"Thôi! Cúp máy đi! Từ nay không bao giờ nói chuyện với cậu nữa!"

https://tieulun.hopto.org

"Quốc Bảo lúc nói chuyện với cậu khác thật đấy!" Thủy mơ mộng nói "Đúng chuẩn soái ca thời hiện đại luôn, với người khác lạnh lùng, với nữ chính ngọt ngào không sao tả xiết!"

"Cái người này mà ngọt ngào gì chứ?" Tôi hừ mũi, không để ý tới chuyện điện thoại còn chưa tắt cứ như vậy mà nói. Bảo cậu cúp cậu không cúp, tốn tiền tự chịu đi! "Toàn xách mé!"

"Thật mà!" Thủy muốn giải thích giúp Quốc Bảo, nhưng chợt nhận ra bản thân chẳng hiểu gì về cậu ta nên đành ngoan ngoãn dắt xe "May mà bọn Kiều Anh bị tóm cả rồi, lúc đó đúng là hú hồn nhỉ?"

"Kiều Anh?" Lúc này Quốc Bảo mới lên tiếng, giọng nói nặng nề như thể gặp chuyện gì khó chịu lắm vậy *"Mụ ta tìm cậu gây chuyện à? Còn chưa xong nữa!"*

"Xong rồi mà!" Thôi, cậu ta đã chủ động quan tâm tôi thế, tôi còn dỗi hờn chấp nhặt gì đó đúng là không nên. "Cả đám bị tóm lên đồn rồi! Sao tôi tưởng nhóm ấy phải đi cải tạo gì đó, vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật là thế nào ta?"

"Cậu yên tâm đi!" Quốc Bảo lạnh nhạt *"Để tôi tính! Thôi, về cẩn thận, gặp sau!"*

"Hả? Được.."

https://tieulun.hopto.org

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì cậu ta đã cúp ngang. Cái người này.. sao mà kì thế không biết! Lúc bảo cúp thì không cúp, khi đang nói chuyện thì dừng ngay nửa chừng như vậy. Thật là không còn lời nào để nói!
Cất điện thoại vào cặp, tôi kéo tay Thủy, thật lòng thật dạ mà rằng: "Lúc đó nếu cậu không quay video lại là mình chết chắc rồi!"

"Làm sao chết được?" Thủy cười tủm, chiếc xe đã được dắt ra, hai chúng tôi ngồi lên, chuẩn bị trở về trường "Anh nhân viên kia cũng làm chứng được mà!"

"Lời chứng của anh ấy không thể có giá trị bằng sự mạo hiểm của cậu được!" Tôi vẫn níu lấy áo của Thủy "Cảm ơn cậu nhiều lắm!"

"Bạn bè mà nói ân huệ cái gì?" Thủy gạt phắt đi "Cậu khách sáo thế nghĩa là không coi mình là bạn đúng không?"

"Đâu phải.."

"Tốt! Vậy nếu muốn cảm ơn thì hôm nào đưa mình về nhà cậu chơi đi!"

"Không thành vấn đề!"

https://tieulun.hopto.org

Hai chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, loáng cái đã về đến trường rồi. Thủy đợi tôi vào lấy xe sau đó cùng nhau đi một đoạn. Đến cổng trường hai đứa sẽ rẽ về hai phía khác nhau, nhưng cô bạn chưa đi, Thủy kéo tay tôi lại, dúi vào tay tôi một cái túi: "Noel vui vẻ!"

"Gì vậy?" Quà cho tôi? Đừng đùa thế chứ! Tôi không có quà đáp lễ, còn vừa mới được cô bạn cứu một màn như thế, nếu như cứ vậy mà nhận quà của Thủy thì còn ra thể thống gì nưa chứ?
"Cái này.."

"Nhận đi còn làm màu!" Tiếng cười nhạo vang vọng lên từ phía sau, kì ghê, cả trường đều đã tan từ lâu, tưởng rằng chỉ có hai đứa tôi bận rộn nên chưa về, nào ngờ.. kì đà vẫn còn cả bầy nữa!
Đám Linh Oanh và Dịu dường như vừa sinh hoạt CLB xong, đang đi xe ra cổng thì bắt gặp cảnh hai chúng tôi "tình tứ" trao quà cho nhau. Vì ngứa mồm không chịu nổi nên chúng nó phải dừng xe lại, ngay lập tức xỉa xói!
Rõ rỗi hơi! Rỗi hơi max lever luôn đó!
"Thích quá nhưng cứ giả vờ giả vịt làm gì không biết? Phát ghét!"

"Trước đây chắc Dịu cũng hay tặng quà cho nó lắm ha?" Linh Oanh kéo tay Dịu, rồi đá lông nheo với tôi, khinh thị "Sau nó có tặng lại cậu không? Loại này chắc chỉ biết nhận quà rồi tặng lại đồ handmade không có giá trị!"

"Bận gì đến mấy người?" Tôi lườm qua "Ngứa mồm thế thì kiếm cái gì nhét vào gãi tạm đi! Về thôi Thủy, hít chung bầu không khí với đám người này khó chịu lắm!"

https://tieulun.hopto.org

"Hãm vừa!" Thủy cũng bực mình ra mặt, xì một tiếng, món quà dúi nhanh cho tôi rồi xỉa lại "Handmade là dùng tình cảm làm ra, những kẻ không có mắt mới nói đó là đồ vô giá trị!"

"..."

"Thiếu nội hàm bảo sao cua mãi con trai nhà người ta không đổ!" Thủy phẩy tay, chốt chặt "Thế nhé, tạm biệt bạn cưng!"

"Tạm biệt!" Tôi phì cười, nhìn mặt Linh Oanh xanh xanh trắng trắng. Thủy biết chuyện cô nàng thích Quốc Bảo là lẽ dĩ nhiên, vì trước đây tôi cũng đã từng nói qua rồi mà. Lấy đó làm thứ để chọc ngoáy kẻ *hoàn mỹ* như Linh Oanh có vẻ thích hợp thật. Nhìn cô nàng không phản bác được câu nào là tôi đủ thấy vui lắm rồi!
"Mai gặp lại!"

"Này!"

"Não tàn! Lo mà học hành cho tốt đi!"

Xong xuôi, tôi phóng xe như bay mặc cho hai đứa nó đuổi theo sát nút. Chuyện đi làm thêm tôi cũng chẳng buồn che giấu nữa, vì nếu thật sự chúng nó muốn thì đã nói từ lâu rồi. Sự giúp đỡ của Quốc Bảo đối với tôi cũng thật to lớn, vậy mà một hành động tử tế với cậu

https://tieulun.hopto.org

ta tôi cũng chưa từng làm nữa. Hôm nay sinh nhật Quốc Bảo, hay là tôi?..

"Sao thế Hải Dương?" Cô Nguyệt thấy tôi thất thần lập tức vỗ vai hỏi. Mấy hôm vừa rồi cô đến chi nhánh khác điều hành và ổn định công việc, đến tận hôm nay mới quay về "Không tập trung gì cả!"

"Cháu không sao!" Tôi lau tay, đứng lên ngó bếp "Cô làm bánh gì thế ạ? Bánh mới hả cô?"

"Ừ, mới đó!.."

Thời gian trôi qua rất nhanh, ở bên cạnh những người thân thiết khiến bản thân thoải mái thì giờ phút cứ phi như bay vậy. Tôi dọn dẹp lại toàn bộ mọi thứ, đợi đâu vào đấy rồi mới bắt đầu chào cô Nguyệt và các anh chị, lấy xe đi về.
Dắt xe rời khỏi quán một quãng, tôi lấy điện thoại tính gọi cho một kẻ đáng ghét. Nhưng còn chưa kịp kết nối, vai đã bị ai đó vỗ một phát thật mạnh, tiếp sau là một khuôn mặt đẹp trai nhưng nhăn nhở xuất hiện. Cậu ta cười như hoa, hào hứng hỏi: "Gì đây cô shipper? Tính giao bánh sớm cho tôi đó hả?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 75: - Đã Có Tôi Lo!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vừa tính gọi cho Quốc Bảo thì cậu ta đã ra mặt rồi!
Hôm nay sinh nhật cậu ta mà, chẳng lẽ cậu ta không tổ chức hay sao mà giờ này còn lang thang ở đây vậy? Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, bặm môi nhét điện thoại vào túi rồi ung dung đưa hộp bánh mình vừa làm ra: "Cho cậu! Làm hỏng vứt đi phí!"

"Thế cơ!" Cậu ta nhận lấy cái hộp bé bé xinh xinh, phá ra cười khoái trá kiểu như đã biết tỏng mọi sự "Hỏng mà được thế này chắc cậu tranh hết khách của cô Nguyệt được rồi! Không ngờ Hải Dương cũng có lúc trong nóng ngoài lạnh vậy đó!"

"Sao cậu lắm mồm thế?" Tôi bĩu môi muốn phóng xe đi nhưng người này đã mặt dày, ngay lập tức ngồi lên phía sau, sát với tôi. Tay cậu ta còn rất không biết điều, chạm lên eo như thể muốn ôm tôi vậy "Trước đây cậu đâu có thế hả?"

"Cậu quan tâm tôi trước đây nữa cơ?" Quốc Bảo càng cười tợn, vui vẻ trêu đùa "Không ngờ đấy, Hải Dương không những biết rõ sinh nhật tôi mà còn biết cả trước đây tôi thế nào!"

https://tieulun.hopto.org

"..." Ờ ha! Chán không tặng bánh tự dưng đúng hôm nay tôi rửng mỡ làm gì vậy? Ngày hôm đó khi định trao đổi ngày sinh chính tôi đã sợ phiền bắt dừng lại, thông tin Noel là sinh nhật Quốc Bảo tôi lấy từ mấy cô nàng mua số. Hiện tại đều trở thành thóp bị cậu ta tóm lấy, cảm giác đúng là.. thốn!

"Này nói đi.." Quốc Bảo kê cằm lên vai tôi, thì thầm bằng một thứ giọng vô cùng gợi cảm "..Không phải cậu thích tôi đấy chứ?"

"Cậu có thể câm và cút ngay lập tức!" Tôi quát lên, Quốc Bảo thấy tôi ngại quá hóa giận nên im miệng luôn "Phiền chết được! Nếu không phải cậu giúp tôi thì tôi thèm vào quan tâm cậu!"

"Ai da được rồi!" Cậu ta xua tay "Hơi chút là giận! Thôi, mau đi về!"

"Về đâu?" Tôi ngạc nhiên "Xe cậu đâu? Xuống cho tôi còn về!"

"Đi chung!" Quốc Bảo đẩy đẩy chân làm nũng "Hôm nay sinh nhật tôi đó, ưu tiên tôi chút đi! Với lại tôi cũng muốn kể cho cậu nghe chuyện này!"

Quá quen với kiểu này của Quốc Bảo, với lại tôi thấy có người đi chung cũng không tệ nên quyết định mặc kệ cậu ta ngồi phía sau. Phóng xe trên đường, gió mùa đông nhẹ nhàng phả vào mặt nhưng tôi chẳng thấy lạnh tẹo nào cả. Chắc là do phía sau lưng có một cái lò sưởi di động nên mới vậy. Đùa chứ, người Quốc Bảo ấm muốn

https://tieulun.hopto.org

chết! Tôi đã cố gắng nhích xa xa nhưng cậu ta như kiểu lò sưởi nam châm vậy, tôi cứ lên một xíu, cậu ta lại lên theo một xíu!

"Làm trò gì vậy?"

"Trò gì?" Quốc Bảo nhăn nhở "Sưởi ấm cho nhau trong ngày giá lạnh ♫♫♫..."

"Cậu có tin tôi đạp cậu xuống đây ngay lập tức không?" Thế là cùng! Còn hát cơ! May cho đời nhà cậu là giọng cậu ổn đấy, nếu không đừng trách tôi vô tình! "Đừng vớ vẩn, ngồi lui xuống cho người khác còn ngồi!"

"Gớm ghê!" Quốc Bảo bĩu môi, bàn tay để trên eo tôi làm chỗ dựa, nhích xuống dưới "Hôm nay bọn Kiều Anh làm gì cậu?"

"Chẳng làm gì!" Tôi nhún vai, nhớ lại mấy gương mặt đã dồn ép mình "Này, chị ta không đi cùng nhóm cũ mà đi chung với mấy đứa nào lạ lạ, quen quen.."

"Lạ lạ quen quen là cái kiểu gì?" Cậu ta nhướn mày hỏi vặn lại "Nói rõ!"

https://tieulun.hopto.org

"Tôi không nhớ đã từng gặp ở đâu!" Tôi cố lục lại kí ức của mình, mãi sau mới à lên "Phải rồi! Trên sân thượng! Anh em của cậu!"

"Anh em khỉ gì lũ lợn ý?" Quốc Bảo khinh thường phì một tiếng "Chúng nó phản bội, đem bán tôi cho mấy thằng lớp 12, bị tôi giã cho một trận rồi!"

"Thật á?" Ăn ở sao mà bị phản bội hoài vậy cha nội? Có người thích thì chỉ là cuồng tay, muốn chặt tay cậu ta thôi?.. Chậc chậc, đúng là đen đủi không để đâu cho hết! Đã thế sự đen của cậu ta còn có tính lây lan chứ, lây sang cả tôi rồi đây này!
"Ngày đó trên sân thượng thấy mấy người đùa nhau vui vẻ lắm mà?"

"Đùa chuyện không nên đùa, ghét!" Cậu ta phẩy tay kết luận "Hôm nay tôi nói chuyện với bố về đám đấy rồi, bố tôi đã làm việc lại với bên công an, thêm tội hôm nay chúng nó gây ra nên đã đủ khả năng xích hết chúng nó về trại, đừng hòng thoát!"

"Tôi không hiểu nổi luôn đấy!" Tôi cau mày, ngần ngừ "Chẳng lẽ tội của chị ta không đủ lớn để giữ chị ta ở đó mà phải đợi sự vụ ăn cắp này?"

"Vì trước đó Kiều Anh chỉ đứng ngoài bàng quan, chẳng ai có đủ bằng chứng khép tôi chị ta cả!" Quốc Bảo giải thích "Cậu xem, tất cả

https://tieulun.hopto.org

đều bị tóm, có mình chị ta tại ngoại! Nhưng cứ yên tâm, sau vụ này bố chị ta có bảo chị ta cũng không dám dây đến cậu!"

"Oai vậy cơ?" Cậu đã làm gì vậy Quốc Bảo? Cứ hết lòng vì tôi như thế.. tôi sợ tôi sẽ đổ liêu xiêu mất thôi!

"Cũng tại Phương Anh đầu trò bêu cậu với chị ta nên mới vậy!" Quốc Bảo thật thà nói "Cậu không cần áy náy, thật ra nếu không tại tôi thì cậu cũng chẳng bị kéo vào mấy chuyện rắc rối vớ vẩn này!"

"..."

Thì ra cậu ta đều biết, chính vì biết nên mới âm thầm giúp tôi nhiều đến vậy. Cũng có lúc tôi trách cứ Quốc Bảo vì vấn đề này, nhưng bây giờ, khi nghe chính miệng cậu ta nói vậy lại có cảm giác cứ.. sao sao ấy!
Trời ơi, Hải Dương mạnh mẽ thường ngày đâu rồi? Tôi phát hiện càng ở cạnh cậu ta nhiều, tôi càng "mềm" như tôm thì phải. Chết, không thể trở thành tôm đâu Dương ơi, mày đang thông minh thế..

"Sao vậy?" Quốc Bảo nhích lên sát vào với tôi, cậu ta nắm hờ hai bên eo áo của tôi, cằm như có như không tựa sát vào vai tôi.
Khoảng cách gần như vậy làm trái tim nhỏ bé của tôi có cảm giác chuẩn bị chưa kĩ, bị sốc văn hóa!
Nói chuyện thì né xa ra nói, cần gì dựa gần vậy chứ?
"Cảm ơn bánh của cậu, thì ra cậu biết hôm nay là sinh nhật tôi!"

https://tieulun.hopto.org

"Ai mà biết!" Tôi hẩy vai đẩy người này ra, nhưng cậu ta dai như đỉa, càng đẩy càng dựa sát. Tôi có thể thấy rõ từng luồng hơi thở của Quốc Bảo phả vào tai, ấm ấm, mềm mềm.
Trời đêm tháng 12 không trăng không sao, con đường vốn dĩ tối om om nay đã được "ai đó" thắp thật nhiều những ngọn đèn sáng. Người phía sau rắc rối thì rắc rối thật, nhưng với tôi, cậu ta vẫn thật tốt, tốt tới mức đã vô ý có một vị trí thật cao trong lòng tôi mất rồi..
"Cảm ơn vụ giúp tôi thôi, sinh nhật sinh nhẽo gì?"

"Thật ý?" Quốc Bảo bĩu môi nhưng không vạch trần, cậu ta dày mặt "Thế bây giờ biết rồi thì tặng quà sinh nhật tôi đi, cái bánh này không tính, thế nào?"

"Đừng được voi đòi hai Bà Trưng!" Tôi bĩu dài "Ăn đi cho béo!" Cái đồ ăn đồ ngọt mãi không lên cân này!

"Ki bo quá, kể chuyện cười tôi nghe đi!" Cậu ta dụ dỗ "Rồi tôi bảo cái này vui lắm luôn!"

"Cái gì?" Tôi hừ mũi "Sao tôi phải kể chuyện cho cậu nghe? Mua vui à?"

"Kể coi!" Quốc Bảo ngần ngừ chút rồi cũng nói "Tại Hải Dương mà, kể chuyện cười xem có mặn như nước biển hông nào?"

"Cậu.."

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 76: - Tên Ngốc.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thoáng cái đã hết năm, tết trôi qua trong ngôi nhà nghèo nàn của chúng tôi nhanh như một cơn gió.

Vì có nhiều vấn đề nên họ hàng hai bên nội ngoại đều lánh xa hai mẹ con tôi. Trước đây dù chúng tôi có qua chúc tết cũng chẳng ai thèm tiếp, luôn kiếm cớ lánh mặt. Thế nên khi tôi đủ lớn để quyết định, tôi đã yêu cầu mẹ ở nhà luôn cho mát! Thật ra với tính cách của mẹ thì yêu cầu này của tôi thật sự gây sốc ác lắm. Nhưng với khả năng phân tích lợi - hại giỏi như luật sư thiện nghệ của tôi, và sức khỏe không tốt của mẹ thì dần dà, đó như là một lẽ hiển nhiên. Hàng xóm gần nhất cũng ở xa hàng trăm mét nên rất ít qua lại, bạn bè mẹ tôi cũng không có.. Vậy là cả tết chẳng khác gì ngày thường!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, năm nay với tôi có khá nhiều biến động. Ngay sớm ngày mùng 1, Quốc Bảo đã đến xông đất cho hai mẹ con tôi. Không những không nhận lì xì mẹ tôi bối rối chuẩn bị vội mà còn kéo riêng tôi ra một góc, đưa phong bao đỏ dày cộp cho tôi. Nói cái gì mà thêm tuổi mới, lương ship bánh cả năm nay cho cậu ta bla bla các kiểu. Tôi biết thừa Quốc Bảo sợ tôi không nhận nên mới hoa mỹ thế, nhưng dù biết cũng vô dụng, tôi ham tiền thì ham thật, nhưng khoản này tôi không thèm!
Bằng tuổi nhau, thậm chí cậu ta còn sinh kém tôi vài tháng vậy mà dám ra vẻ bề trên mừng tuổi tôi? Quá láo!
Lạnh lùng từ chối khoản lì xì đó, tôi nói thẳng nếu Quốc Bảo còn

https://tieulun.hopto.org

muốn ở đây thì cất ngay đi. Cậu ta như đã đoán trước chương trình, thở dài rồi cũng cất "hàng" đi thật. Không chỉ vác mặt đến chơi sớm, Quốc Bảo còn mua chút ít quà tặng đặt lên ban thờ bố tôi, nói liên thiên cái gì mà: *"Con lần đầu ra mắt.."*

Đúng là cái loại thiếu đánh!

Buồn là sau sớm ngày mùng 1 ấy Quốc Bảo không còn xuất hiện nữa. Cậu ta cũng đã thông báo tết nhà cậu ta phải về quê nội, quê ngoại các kiểu nên sẽ đi biệt. Đây là quyết định của bố, dù cậu ta đã lớn nhưng này nhưng cũng không thể cãi nếu như không muốn phòng tranh phải dẹp đi, thay cho việc học hành nhàm chán. Vậy mới nói, dù con cái có kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng phải chịu thua trước sức mạnh của phụ huynh!

Sự "ra đi" của cậu ta cũng có khiến mẹ con tôi hơi buồn, song bù lại ngày mùng 3 tôi có cái hẹn với Thủy. Cô bạn đi từ nhà, vượt hơn chục km xuống thăm mẹ con tôi. Hôm đó là lần đầu Thủy đến nhà tôi, gặp mẹ tôi nhưng cô bạn luôn tỏ ra rất gần gũi thân thiết, mẹ tôi cũng quý Thủy lắm. Chúng tôi ở cạnh nhau nguyên một ngày, vừa nấu nướng vừa nói chuyện phiếm, bao nhiêu chuyện trên trời dưới biển đều được khơi ra, vui quên hết mọi thứ.

Thì ra đúng là như vậy, cuộc sống tước đi của bạn những người không tốt vì bạn xứng đáng nhận được những người tốt hơn. Dịu vẫn là niềm tiếc nuối của tôi, nếu có thể tôi vẫn sẽ bình thường với nó. Nhưng tới lúc này, nó sẽ không thể thay thế được vị trí của Thủy trong lòng tôi nữa.

https://tieulun.hopto.org

Vĩnh viễn không bao giờ.

*

Học kì II ngắn hơn học kì I nên chỉ qua tết có vài ba tuần là chúng tôi đã lại phải lao đầu vào việc học tập chuẩn bị cho kì thi cuối năm. Khoảng thời gian này đúng là áp lực không để đâu cho hết, vì không những chuẩn bị thi cuối kì mà còn là lúc các đội tuyển chuẩn bị nhặt thành viên ưu tú. Chỉ cần có một chân trong đội tuyển thi học sinh giỏi là ngon ăn rồi, không chỉ hưởng thụ ưu ái được học riêng, có tài liệu miễn phí để làm mà còn có một khoản "phí vất vả". Có nghĩa là cứ trụ được hạng trong lớp đội tuyển thi học sinh giỏi thì sẽ có tiền thưởng!
Cơ mà cái phần tiền ấy không phải dễ ăn đâu, số lượng học sinh giỏi muốn tiền thì ít, muốn hạng thì nhiều. Ai chả biết chỉ cần có giải nhất trong kì thi quốc gia là có thể tùy ý lựa chọn trường đại học mình thích hoặc vươn ra thi tầm quốc tế. Có thêm vài bằng khen việc xin visa và học bổng du học nước ngoài cũng dễ dàng hơn nhiều nên tất cả học sinh đều ganh đua ác. Tỉ lệ chọi không phải đơn giản 1:2 hay 1:5 như thi tuyển sinh đầu vào nữa, vì mỗi đội tuyển chỉ lấy khoảng 5 học sinh mà số lượng người muốn tham gia đông như kiến nên ít cũng phải 1:20. Chưa kể, vào tuyển xong còn thi trụ hạng thường niên, mỗi tuần loại bớt một vài người chỉ đến khi còn toàn tinh anh mới dừng lại.

Tôi tất nhiên ham hố cái này lắm, không những mê tiền mà còn thích tài liệu miễn phí và giáo viên dạy kèm riêng. Toàn những đãi ngộ chỉ trên trời mới có, không tranh thủ thì đúng là kém quá! Vậy nên tôi ra sức học, bất kể bài vở gì cũng học, học tuốt, học như không có ngày mai, muốn điên luôn!
Đến cả lúc đi làm trong quán cô Nguyệt tôi cũng tranh thủ đọc thuộc mấy công thức toán hoặc những bài văn thơ cổ. Lậm đến nỗi các

https://tieulun.hopto.org

anh chị nhân viên trong quán thấy tôi đều hốt, mãi sau nghe cô Nguyệt giải thích mới rõ nguyên do. Vậy là hôm sau và vài hôm sau nữa, ngày nào tôi cũng nhận được những sách vở cũ các anh chị không dùng nữa đem cho. Đúng là quá hời, tôi yêu nhất sách vở đây, cũ nát mấy tôi cũng sẽ nâng niu trân trọng chúng nó!

Thủy không cuồng như tôi vì cô bạn tham gia một đội tuyển tỉ lệ chọi ít hơn. Vẫn học ôn nhưng không quá mức vội vã, Thủy giống như dòng nước lững lờ trôi, còn tôi y hệt cơn bão, chạy mãi không ngừng.

Quốc Bảo luôn là kẻ đi ngược với thời đại, cậu ta thấy mọi người học hành thì chẳng thèm quan tâm, cứ luôn rung đùi như vậy. Việc du học gì đó không thấy Quốc Bảo nhắc lại nữa, nhưng nghe nói bố cậu ta bảo "cuối năm" không phải là chờ qua tết mà chính xác là cuối năm học cơ! Với lại Phương Anh nghe đồn giống Sư Tử nhưng thực chất lại chỉ như Mèo Con, thi cuối kì điểm không qua được tôi nên đành cắn răng nuốt hận mà ở lại A6. Khoảng cách cũng là vấn đề lớn đấy, muốn theo đuổi người ta nhưng người ta ở khác lớp thì chỉ còn cách giương mắt mà nhìn thôi!
Linh Oanh và Dịu là những kẻ duy nhất trong lớp còn tỏ ra đối địch một cách công khai với tôi. Những người cũ tuy không phải là thích thú gì tôi, nhưng vì nể việc học hành của tôi, thêm việc giáo viên đã cảnh cáo và sự nhúng tay của Quốc Bảo nên không ai tỏ thái độ gì thêm.

"Hè này cậu muốn làm gì?" Quốc Bảo ngồi cạnh chán nản lắm, lấy giấy bút ra phác họa mấy thứ linh tinh và khều tay tôi hỏi chuyện. Tôi đã có kinh nghiệm rồi, bình thường ngồi chán không sao, chứ cứ quay qua nhìn cậu ta thôi cũng sẽ ăn nguyên combo "đập bàn + ra

https://tieulun.hopto.org

hành lang" của giáo viên. Thế nên thôi đi, tôi còn lưu luyến chỗ ngồi mát mẻ này lắm!
"Tôi sẽ ra nước ngoài đó!"

"Oai lắm sao mà khoe?" Tôi không thèm nhìn cậu ta, viết ra giấy. Ra nước ngoài, ý cậu ta là vụ đi du học đó hả? Vậy là bố cậu ta thật sự giữ lời hứa, chỉ cần cậu ta ngoan ngoãn sẽ cho cậu ta ra nước ngoài học?
Vậy là Quốc Bảo sẽ đi? Nếu như cậu ta đi rồi.. Tôi có còn được gặp lại cậu ta nữa không?
"Để yên cho người khác học!"

"Hức!" Quốc Bảo có vẻ thấy trò *thư giấy* này vui lắm, thế nên cậu ta lập tức ôm luôn tờ giấy tôi vừa viết, thuận tay vẽ một cái icon khóc lóc thảm thiết bên cạnh rồi tiếp tục nắn nót "Không nhớ người ta sao? Nói chuyện nhỏ nhẹ chút sẽ chết à?"

"Ừ!" Tôi nhếch môi khinh bỉ "Với cậu không thể tử tế được!"

"Cậu sẽ không nhớ tôi thật à?" Quốc Bảo nằm bò ra bàn, cậu ta hướng đôi mắt cún con lên nhìn tôi thật lâu, tựa như cầu thương cảm. Khuôn mặt kia vốn dĩ bình thường đã có sức sát thương cực kì lớn, nay tự dưng lại bày ra loại biểu cảm có một không hai này đúng là khiến cả thế giới đều phải trụy tim mới vừa!
Tôi lảng đi, cố gắng không thèm quan tâm đến cậu ta nữa. Nhưng càng cố Quốc Bảo càng bày trò, cậu ta đá đá chân tôi, lại kéo áo tôi, làm mọi cách để gây sự chú ý.
"Tôi thì nhớ Hải Dương lắm đấy. Xa Hải Dương có một lúc thôi đã chịu không nổi rồi!"

https://tieulun.hopto.org

"..." Cái đồ hâm này! Lại đùa nữa! Cậu có thích đùa không? Tôi thưa thầy cho cậu tha hồ ra hành lang mà đùa bây giờ!

"Bà già khó tính!" Cậu ta thấy trò này không lung lạc được tôi nên quyết định từ bỏ luôn "Xí!"

"Thế cậu đi làm gì?" Tôi khều tay, với tờ giấy ra viết tiếp. Hỏi cho rõ ràng, sau đỡ suy nghĩ "Du học à?"

"Ừ!" Quốc Bảo đáp luôn "Chuẩn bị để qua năm tham gia thi vẽ quốc tế! Sao? Thấy tôi oách không?"

"Cậu đi luôn hả?" Tôi giả bộ vui vẻ, nhưng thật ra trong lòng hụt hẫng muốn chết.
Quốc Bảo ra nước ngoài, theo đuổi đam mê nghệ thuật của cậu ta. Đó là điều tốt vậy mà vì sao tôi vẫn không thể vui nổi thế này?
"Đi đi cho khuất mắt, bàn này mình tôi ngồi là đủ rồi!"

"Mơ tưởng!" Thấy bị tôi đuổi như vậy cậu ta lập tức xù lông, nói ra đáp án tôi muốn nghe thấy nhất "Tôi chỉ đi mấy tháng hè thôi, còn vụ du học kia tạm gác lại rồi!"

Sau đó thấy sự uy hiếp chưa đủ, cậu ta vò giấy, ném toẹt đi rồi quay sang tôi giơ nắm tay lên xiết chặt. Tỏ vẻ hung hãn hết sức, Quốc Bảo lầm bầm: "Muốn thoát khỏi anh đây, cưng cứ mơ đi!"

https://tieulun.hopto.org

Tôi hơi ngây người, sau đó chợt bật cười vì hành động ấu trĩ của Quốc Bảo. Cậu ta thấy tôi cười híp mắt, ngẩn ra một lúc rồi cứ như vậy ngây ngô cười theo.

Đúng là tên ngốc!
Một tên ngốc càng lúc càng đáng yêu..

Mọi sóng gió đều tạm thời lặng đi, giống như một trận bình yên trước cơn bão lớn.
Và một khi cơn bão lớn ấy ập đến, nạn nhân là tôi nếu như không có sự trợ giúp của "ai đó" thì đúng là có đến mười cái đầu cũng xoay không kịp. Cổ nhân đã nói, nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất, và cũng tương tự như vậy, những người mình tưởng là an toàn nhất có đôi khi lại đem tới cho mình những tổn thương lớn nhất..

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 77: - Gặp Lại.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai tháng rưỡi của mùa hè dài đằng đẵng vì thiếu đi sự xuất hiện của "một số người quan trọng". Nhưng được cái cậu ta xuất ngoại vẫn không quên tôi, thường xuyên gọi điện nhắn tin mặc cho nhiều khi tôi chẳng thèm nhắn lại. Quốc Bảo thường xuyên than phiền vì sao điện thoại của tôi không phải cảm ứng, vì sao tôi không biết dùng mạng xã hội, vì sao.. nói chung là lắm lời y như vịt cạc cạc vậy đó!

Không biết dùng là chuyện của tôi, đợi khi tôi lớn, kinh tế tôi vững xem tôi có biết dùng hay không nào?

Việc ở quán vẫn diễn ra như bình thường, nhưng vì nghỉ hè ngoại trừ việc tham gia học đội tuyển thì tôi rất rảnh nên thời gian đi làm được tăng lên kha khá. Làm nhiều lương nhiều, chính vì vậy nên mấy khi nắng nóng tôi cũng khuyên được mẹ nghỉ ở nhà. Bớt thu nhập một chút còn hơn mẹ đổ bệnh ốm đau các kiểu.

"Mai là quay lại nhập học rồi phải không Hải Dương?" Lúc vắng khách cô Nguyệt vừa dạy tôi làm vài loại bánh đơn giản vừa thăm hỏi tình hình. Thời gian với người bình thường thì lâu chứ trong truyện qua nhanh lắm. Tác giả mà hứng lên thì loáng cái đã nhảy toẹt qua mười năm sau bằng một dải phân cách rồi. Vậy nên hiện

https://tieulun.hopto.org

tại, khi chúng ta đọc qua 250 chữ này thì kì nghỉ hè không Quốc Bảo của tôi đã chuẩn bị kết thúc oanh liệt!
Chính xác hơn, chỉ còn nốt hôm nay, đến sáng mai là tôi đã chính thức trở thành học sinh lớp 11!
"Nhanh ghê nhỉ!"

"Vâng, nhanh thật ạ!" Tôi gật đầu đáp lời, trong lòng tự hỏi không biết khi nào Quốc Bảo mới quay lại. Cậu ta đã đi hơn hai tháng trời, mùa hè cũng kết thúc.. nên trở lại trường học thôi chứ nhỉ?
Khi gọi điện tôi vẫn thường hay mắng mỏ cậu ta các kiểu, nói chuyện cũng rất chọc ngoáy nhưng thật ra.. cũng hơi hơi nhớ kẻ phiền phức đó. Mẹ tôi cũng hay hỏi đến Bảo và Thủy, cứ thắc mắc mãi sao hai đứa nhóc không qua nhà chơi. Quốc Bảo đi du học còn dễ giải thích, chứ Thủy thì đúng là tôi không biết nói sao nữa. Cô bạn vẫn thân với tôi, cũng thích xuống nhà tôi chơi mặc cho thời tiết có 40 độ hoặc khoảng cách hơn chục km.. nhưng tôi còn phải đi làm, chính vì việc đi làm thêm "bí mật" này mà không thể tiếp cô bạn được. Vậy nên chúng tôi chỉ còn cách gặp nhau vào những đợt học đội tuyển. Một tuần hai buổi, như vậy cũng đủ để ri rích mọi chuyện trên đời.

"Học sinh lớp 11 có dự định thi trường nào chưa?" Cô Nguyệt gặng hỏi "Cháu học tuyển Anh à? Sau muốn thi ngoại ngữ?"

"Vâng, cháu muốn học ngoại ngữ!" Mặc dù trường đó học phí hơi cao nhưng cố gắng lấy được học bổng là ok hết! Học năm đầu tiên có thể đi gia sư, năm hai biết đủ là có thể làm phiên dịch hoặc hướng dẫn viên "chui" kiếm thêm tiền rồi. Hơn nữa xã hội hiện đại ngoại ngữ rất quan trọng, tôi thấy ngành này chính là ổn nhất với đứa không tiền không quyền như tôi!
"Cháu đã định sẵn mọi kế hoạch rồi!"

https://tieulun.hopto.org

"Gần trường ngoại ngữ H cô cũng mở một tiệm bánh!" Cô Nguyệt vẽ đường "Năm đầu cháu có thể qua đó làm thêm, đỡ phải gia sư phiền phức! Hơn nữa quán của cô có nhiều khách nước ngoài lắm đó!"

"Thật ạ?" Cô Nguyệt quá giỏi luôn! Trời ạ, đúng là thần tượng của tôi có khác! "Cháu cảm ơn cô, cháu sẽ cố gắng hết sức!"

"Nguyệt ơi!" Cô Nguyệt chỉ kịp gật đầu với tôi vì bên ngoài có tiếng người gọi lớn. Giọng đàn ông trầm ổn và đem đến cảm giác rất đáng tin cậy. Cô Nguyệt chưa kịp bước ra thì người này đã vào bếp, và gần như ngay lập tức tôi nhận ra đây là ai!

Bác Quốc Khánh - bố Quốc Bảo - người đã từng trao học bổng vì điểm tuyệt đối đầu vào của tôi!
Trời trời! Gọi cô Nguyệt bằng tên như thể thân quen lắm, đã thế bác ấy còn có thể đường đường chính chính bước vào bếp nữa chứ! Rốt cuộc quan hệ của họ là gì?
"Lấy bánh cho anh, thằng nhãi kia sắp về tới rồi!"

"Cháu chào bác ạ!" Tôi ngẩng đầu chào bố Quốc Bảo, tim trong ngực không nhịn được nhảy ầm ầm như trống trận. Bác ấy nói *thằng nhãi kia* ý là Quốc Bảo đúng không trời? Cậu ta về rồi? Cậu ta đã về rồi? Và chính vì về nên bác Quốc Khánh mới phải chạy đến đây mua loại bánh con trai thích ăn nhất mang về nhà?
Trời ơi! Mày kích động gì đó Hải Dương? Á, không chịu nổi! Tôi muốn gặp Quốc Bảo quá! Không hiểu cậu ta rời đi mấy tháng có gì thay đổi không nữa?

https://tieulun.hopto.org

"Chào cháu!" Bác Quốc Khánh gật đầu rồi tiếp tục nói chuyện với cô Nguyệt "Thực đơn gửi em khi nãy đó, chưa xem à?"

"Em chưa!" Cô Nguyệt nói thẳng "Chưa có thời gian! Anh không ra sân bay đón nó hả?"

"Nó có chân đi thì tự có chân về!" Bố cậu ta cứng miệng nói. Đấy, cứ tỏ ra lạnh lùng làm gì không biết? Bánh ngọt con trai thích ăn nhất cũng đi mua rồi, nếu bảo mong nhớ nó thì sẽ chết chắc?
"Đừng làm ăn lôm côm với anh mày nhé, liệu hồn, làm cho xong đi!"

"Biết rồi!" Cô Nguyệt phẩy tay "Anh về đi, chút nữa em ship!"

"Ok! Bác về nhớ, chào cháu!"

"Chào bác ạ!" Tôi gật đầu, nhìn bác đi khuất hẳn mới quay sang hỏi cô Nguyệt "Bác ấy là?.."

"Họ hàng nhà cô ấy mà!" Cô Nguyệt giải thích. Lời giải thích này làm tim tôi nhói lên thình thịch. Chết thật! Nếu vậy thì hẳn nhiên là Quốc Bảo khách quen của chỗ này rồi. Và nếu như cậu ta là khách quen thì.. Ớ, thì sao? Tự dưng lại bị bối rối rồi!
"Thằng con nhà ông ý cũng học Yên Mỹ đó, cùng khối 10 chuẩn bị

https://tieulun.hopto.org

lên 11 giống cháu! Nó hay đến đây ăn bánh lắm.. À, mà đợt này ít đến rồi, chả hiểu sao tự dưng bỏ bẵng, ngày xưa thằng nhãi đấy mê đồ ngọt lắm.."

Cháu hiểu đó!
Vì mỗi ngày cháu đều mua bánh cho cậu ta nên cậu ta mới không tới! Cô Nguyệt, cô không nhớ chuyện cháu đã nói trước đây, đăng kí một suất khách hàng thân thiết cho học sinh cùng lớp đó hay sao?

"Chút nữa xong bánh cháu ship giúp cô luôn nhé!" Cô Nguyệt nháy mắt, tựa như biết chuyện gì đó nhưng cố ý giấu không để lộ ra vậy. Quốc Bảo đầy lần đến đây đón tôi, kiểu gì cô ấy chẳng nhìn thấy. Trước đây cô Nguyệt từng bảo có gì phải tâm sự với cô, mấy việc kia tôi vẫn nghĩ là *lặt vặt* nên chẳng bao giờ hé răng. Có khi nào cô ấy sẽ giận không nhỉ? Giận vì tôi không coi cô là người nhà, giấu giếm mọi chuyện? Nhưng cô Nguyệt đâu phải loại người nhỏ nhen như thế?..
"Sao đấy? Có chuyện gì à?"

"Thật ra cháu biết bác Quốc Khánh!" Tôi nhỏ giọng thổ lộ "Và cháu cũng quen Quốc Bảo nữa! Cháu và cậu ta ngồi cùng bàn!"

"Vậy à?" Cô Nguyệt à một tiếng, nhìn thái độ của cô là tôi hiểu bản thân nghĩ nhiều rồi! Cô Nguyệt không biết chuyện! May quá! "Tốt rồi, ngồi cùng bàn chắc thân nhỉ? Chút nó về cháu qua luôn với nó cho vui!"

"Bọn cháu cũng không thân lắm.."

https://tieulun.hopto.org

"Còn không phải bạn bè nữa cô kìa!" Giọng nam quen thuộc vang lên sau lưng làm tôi giật thót.
Quốc Bảo!
Đích thị là giọng của cậu ta!
Tôi quay phắt lại, chỗ mà bố Quốc Bảo vừa đứng nay thay bằng cậu ta. Người quen đã lâu thật lâu không gặp bỗng dưng trở nên khác lạ vô cùng. Vẫn gương mặt đẹp trai ấy nhưng làn da vốn dĩ hơi tối nay đã trở nên trắng bóc. Mái tóc đen ngắn được để dài, uốn thành từng lọn xoăn tây tây. Bộ đồ ở nhà thoải mái và đôi giày thể thao khiến cậu ta trở nên vừa tùy ý lại vừa phóng khoáng. Hơi thở thanh xuân tràn ngập, phóng thích ra bốn phía bóp nghẹt phổi tôi, khiến tôi hít thở không thông.
"Quan hệ của bọn cháu không đơn giản đâu!"

"Cậu nói liên thiên gì đấy!" Đúng là bản chất không đổi! Đi bao ngày cũng không khiến cậu ta khá hơn chút nào! Tên đáng ghét cứ mở miệng lại nói bậy này! "Về từ lúc nào cũng không thèm ý kiến!"

"Vừa về nãy!" Quốc Bảo đi đến gần, chào cô Nguyệt rồi ngó xem tôi đang làm gì "Tạt qua nhà xong sang đây lấy bánh nè! Cô Nguyệt, bánh cháu xong chưa?"

"Rồi!" Cô Nguyệt cười đầy ẩn ý, đẩy hộp bánh lớn vừa bọc xong qua chỗ tôi "Cháu ship đi! Đến nơi thanh toán xong rồi về!"

https://tieulun.hopto.org

"Thôi cô.." Gia đình người ta sum họp tôi tự ý xuất hiện không tốt lắm đâu! "Quốc Bảo đã ở đây rồi, để cậu ta thanh toán rồi tự về đi ạ!"

"Nhiều chuyện!" Quốc Bảo bê hộp quà, nhanh như chớp lôi kéo tôi ra cửa sau.
Đấy, quen thuộc thế cơ mà, còn biết cả lối cửa sau ra khu dân cư nữa cơ!
Nhưng sao tự dưng đi lối này, xe cậu ta đâu? Hay đúng như tôi đã lờ mờ dự đoán cách đây thật lâu.. thật ra nhà cậu ta ở ngay phía sau tiệm bánh?
"Mau lên nào!"

"Điên à?" Đi được một đoạn tôi mới giãy ra, Quốc Bảo thấy xung quanh không có ai thì cũng không miễn cưỡng tôi nữa, thả tay cho tôi tự bước. Ánh đèn đường vàng nhạt, những cơn gió nhè nhẹ cuốn qua, những giàn hoa Giấy, Ti gôn đua nhau khoe sắc thắm.. Những sợi tóc loăn xoăn của Quốc Bào xòa xuống trán, nhẹ nhàng bám víu vào làn da mềm mịn trắng nõn của cậu ta. Tổng hòa mọi thứ đẹp như một bức tranh sơn mài hoàn mỹ vô cùng..

"Ê, giống nam chính F4 không?" Và cái hoàn mỹ đó lập tức bị nhân vật chính phá tan nát bằng một nụ cười gợi đòn! Cậu ta xoắn xoắn tóc, hí hửng "Tôi còn tính tẩy trắng cho ngầu cơ! Sao? Đẹp nhỉ? Đẹp không rời nổi mắt đúng không?"

"Xoăn tít như mì tôm đẹp gì?" Tôi lấy lại bình tĩnh, xỉa xói "Chắc được mấy hôm là sẽ xơ xác hết tóc tai thôi!"

https://tieulun.hopto.org

"Ai nói?" Cậu ta bĩu môi, lấy tay tôi ép phải chạm lên tóc mình "Sờ coi, làm bao ngày rồi vẫn mềm mại nhé!"

"Hệt như lông chó con!" Xúc cảm đúng là tốt thật! Tôi phì cười, hưởng thụ cảm giác xoa đầu người khác hiếm khi có được.
Lại chả thế à? Với cái chiều cao này của tôi người ta tha không xoa bù đầu thì thôi, dám với tay vuốt ve ai chứ?
"Ngoan quá! Quẫy đuôi đi nào!"

"Hỗn xược, xử trảm bây giờ!" Nói vậy nhưng cậu ta vẫn cười, nắm tay ngăn không cho phép tôi xoa loạn, Quốc Bảo đột nhiên chuyển hướng, đặt nó lên ngực mình, cho tôi cảm thụ rõ trái tim đang nhảy bùm bụp trong lồng ngực cậu ta.
Tôi tròn mắt ngước lên, chỉ thấy bản thân rơi vào một hồ thu dịu dàng đen láy. Cậu ta khe khẽ mỉm cười, giọng nói nhẹ như gió mơn man quấn quanh trái tim tôi: "Bảy mươi tám ngày.."

"..."

"Hải Dương, bảy mươi tám ngày này, không ngày nào là tôi không nhớ cậu!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 78: - Hai Chiếc Hộp.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi đứng ngây ra như phỗng, một lần nữa não mất kiểm soát vì sự "soái" quá mức quy định của Quốc Bảo!
Ngay khi tôi chưa kịp trở tay, cậu ta tiếp tục dán sát để khoảng cách của cả hai chỉ còn tính bằng cm. Dưới ánh đèn vàng mờ mờ, tôi có thể nhìn rõ được từng lỗ chân lông nhỏ xíu trên làn da mịn màng của cậu ta. Đôi mắt đen như bầu trời đêm, và cánh môi hồng nhạt mấp máy.
Đôi môi ấy có một sự dụ hoặc bất ngờ, nó làm tim tôi nhảy lên thình thịch, máu trong người cũng sục sôi không kém. Bàn tay bị Quốc Bảo nắm chặt truyền đến nhiệt độ rất cao, dần dần lan ra, tỏa khắp người tôi.

Tôi giật bàn tay kia lại, cười nhạt: "Gớm thôi đi ông, đi học mà làm như đi tù, đếm ngày nữa mới chịu!"

"Thật mà!" Quốc Bảo thấy tôi phản kháng cũng không ép buộc nữa, cùng tôi thả bước chậm chậm đi về phía trước "Không phải mới bỏ lịch điện thoại ra xem đâu, hôm nào tôi cũng gạch một gạch lên tường đó!"

"Người ta thích đi học mà không được này!" Tôi bĩu môi "Cậu được đi học còn bày đặt đếm ngày cái gì?"

https://tieulun.hopto.org

Quốc Bảo và tôi cứ thế đối đáp qua lại, mấy chuyện ở bên kia đại dương hôm nào cậu ta cũng kể cho tôi nghe nên hầu như không cần hỏi gì nhiều. Ai mà tưởng được chúng tôi đã không gặp nhau những 78 ngày. Những câu chuyện thường nhật của hai đứa vẫn cứ nối dài ra mãi, giống như ngày hôm qua cậu ta vẫn còn ở cạnh tôi, lười biếng ngồi ở góc bàn bên cạnh vậy.
Còn nhớ cách đây không lâu, ở tại khu dân cư này cả hai chúng tôi đều bị người ta dí gần chết. Lúc đó không phải Quốc Bảo nhanh trí kéo tôi vào nhà dân gần đó thì chắc chắn tôi thảm rồi. Ngày đó tôi đã từng thắc mắc về chuyện chỗ ở thật sự của Quốc Bảo nhưng không dám hỏi vì như vậy có vẻ tò mò chuyện riêng tư của người khác quá. Nhưng nói thật nếu nhà cậu ta gần tiệm thế này còn bảo tôi làm shipper làm gì? Thừa tiền quá không biết tiêu đi đâu nên phải dùng cách này hay sao?

"Vào nhà chơi nhé!" Quốc Bảo đột ngột đề nghị, và song song với lời đề nghị này, cậu ta dừng chân ở một ngôi nhà có dàn hoa Giấy cực kì đẹp!
Đây chẳng phải căn nhà hôm đó Quốc Bảo kéo tôi vào sau cửa hay sao? Nhà cậu ta vậy mà ngày ấy còn bắt tôi phải im lặng vì sợ mọi người phát hiện! Vậy là cậu ta chủ đích giấu địa chỉ nhà với tôi, sợ tôi biết chuyện sẽ không giúp cậu ta mua bánh nữa hay sao?

Một người dùng não trái, một người chuyên não phải muốn hiểu nhau đúng là còn khó hơn lên trời nữa!
"Một lúc thôi!"

"Hâm à?" Tôi xua tay, cậu ta vừa xuống máy bay về, bố cậu ta còn đi đặt bánh nữa chứ. Chắc chắn giờ này gia đình đang quây quần đoàn tụ, tự dưng xuất hiện đứa ngoại lai như tôi thì chẳng vui chút

https://tieulun.hopto.org

nào. Nghĩ thôi đã thấy mình vô duyên và khiến người khác thấy mất tự nhiên lắm rồi.
"Thôi này, cậu cầm lấy! Thanh toán tiền đi!"

"Sao thế?" Cậu ta nhận hộp bánh từ tay tôi, thắc mắc một cách ngốc nghếch "Vào một chút thôi, tôi về cậu không vui à?"

"Không vui lắm!" Tôi dối lòng, chìa tay "Trả tiền!"

Quốc Bảo không trả lời, cũng không móc ví ra như tôi đã dự liệu mà cậu ta nhét tay vào túi quần, lôi ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung đỏ tinh xảo, xinh đẹp. Dúi nó vào tay tôi, Quốc Bảo cười toe: "Quà cho cậu!"

Quà cho tôi?
Xúc cảm mềm mại của nhung cao cấp truyền vào tay khiến tôi lâng lâng khó tả. Quốc Bảo vừa xuống máy bay đã chạy tới chỗ tôi làm có thể là vì cậu ta nhớ món bánh ngọt của cô Nguyệt. Nhưng nếu như cậu ta còn biết cả mua quà và đưa nó cho tôi thế này thì có nghĩa là.. Quốc Bảo cũng nhớ cả tôi có đúng không?

Đưa tay xiết lấy món quà đó, dưới cái nhìn đầy khích lệ của Quốc Bảo, tôi từ từ mở nắp. Nhưng chưa xem được bên trong có gì thì cậu ta đã giang tay, ngay lập tức đóng sập nó lại! Tôi ngẩng đầu nhìn Quốc Bảo kiểu *không thể hiểu nổi*, cậu ta cười xòa, ý bảo để mình cầm hộp cho tôi mở được dễ dàng hơn. Làm như to nặng lắm không bằng, nếu không phải nể mặt cậu mua quà cho tôi rồi nhất định tôi không thèm xem đâu!

https://tieulun.hopto.org

Hừ mũi đợi Quốc Bảo dâng quà tận mặt, tôi né người ra chút nhưng cậu ta càng hí hửng dán sát cái hộp đó vào mặt tôi. Nói thật, tôi cận chứ đâu có mù mà sợ tôi không nhìn thấy, để cái hộp cách mặt có 20cm thế làm gì?
Vì né không được và vì khuôn mặt đầy hào hứng chờ mong của Bảo cưng, tôi nuốt nước bọt, từ từ mở nắp part 2. Lần này cậu ta hoàn toàn không có ý muốn đóng sập lại nắp hộp giống khi nãy nữa nhưng.. Ối giời ôi! Vừa mở hộp, một cái đầu máu me lập tức nảy tung ra, bắn thẳng vào mặt tôi!
Mức độ kinh dị không phải vừa đâu!

"Mẹ!" Tôi buột miệng chửi bậy, ngay lập tức gạt phăng cái hộp bất ngờ kinh dị kia đi. Tôi không sợ ma cỏ gì đó, nhưng mà này.. Nửa đêm nửa hôm, bạn đang chìm trong không gian tĩnh lặng lãng mạn, đột nhiên một cái đầu máu me bắn thẳng vào mặt bạn thì bạn có giật mình thót tim hay không?
May cho cả nhà Quốc Bảo tôi không yếu tim đấy, nếu không cậu ta có mà ăn đủ!
"Đồ điên! Đồ điên! Đồ điên!"

"Ha ha ha ha.." Cậu ta ôm bụng cười phá lên "Tấu hài cực mạnh! Hải Dương sợ ma kia! Hahahaha.."

"Nếu con ma đó là cậu thì tôi nghĩ mình không sợ đâu!" Tôi nghiến răng xông tới định *rửa hận.* Nhưng nắm đấm vừa đưa ra đã bị ai đó trơ mặt nắm gọn lấy. Người này đặt hộp bánh xuống đường, tay còn lại đưa lên ôm xiết lấy eo, kéo tôi vào lòng cậu ta. Vì Quốc Bảo rất cao, cũng rất to lớn nên tôi gần như lọt thỏm trong lồng ngực rộng lớn cút cậu ta.

https://tieulun.hopto.org

"Làm trò gì đó?" Tôi quát nạt "Bỏ ra ngay!"

"Được thôi!" Cậu ta mỉm cười "Nhưng để tôi chỉ cho cậu cái này đã.."

"Cái gì?"

"Cách chào hỏi của Phương Tây!" Quốc Bảo nhướn mày, chậm rãi đưa môi xuống.
Chờ!
Khoan đã! Phương Tây chẳng phải chào hỏi thân mật là sẽ có ôm eo và thơm má hay sao? Động thái này của cậu ta chẳng lẽ..
"Ối! Hải Dương bạo lực!"

"Bạo lực cái đầu cậu!" Tôi bỏ cái tay vừa tét miệng Quốc Bảo ra, giãy khỏi vòng ôm của cậu ta rồi quay đầu "Quốc Bảo điên! Ngày mai tự đi mà thanh toán!"

"Ê ê chạy đâu đó?" Cậu ta gọi với lại nhưng vô ích, *người ra đi đầu không ngoảnh lại,* đừng mơ! "Chút nữa về nhà nhớ nhận đồ! Yên tâm không dọa ma cậu nữa đâu! Ha ha ha.."

Nhận đồ?
Là đồ quái gì mà cậu ta không đưa thẳng, phải nhờ người ship? Hay cậu ta có đam mê vô hạn với việc làm shipper nhưng vì hoàn cảnh

https://tieulun.hopto.org

không cho phép nên đành phải thuê người khác làm hộ? Hơ, với suy nghĩ kì quái của Quốc Bảo thì điều ấy dễ có khả năng xảy ra lắm nè..
Nhưng nói thật, với một chiếc hộp bất ngờ vừa xảy ra xong, bảo tôi tin cậu ta không đùa giỡn thì thà tôi đi đầu xuống đất còn hơn!

*

Dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, tôi lao như bay về nhà để xem thứ Quốc Bảo muốn gửi cho tôi là gì. Nhưng về đến nơi thì chẳng có gì hết, cũng không có ai xuất hiện cả, mọi thứ mông lung như một trò đùa vậy. Ôm tâm trạng buồn nản, tôi ăn tối xong dọn dẹp và đi tắm. Nhưng ngay khi tắm rửa xong xuôi, vừa bước ra cửa đã bị mẹ chặn lại: "Dương ơi, có người gửi cho con cái này!"

Hộp quà nhỉnh hơn bàn tay người lớn một chút, giống như đúc cái hộp bất ngờ xinh xẻo sang trọng được bọc nhung đỏ khi nãy. Cái tên điên này, dù muốn lừa gạt người khác cũng nên đầu tư thay đổi mẫu mã chút đi được không hả? Giống nhau như vậy có là đứa ngốc mới không nhận ra!
Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn đưa tay đón lấy cái hộp từ mẹ, trả lời qua loa vài ba câu hỏi của bà rồi đi trở vào nhà. Mẹ không phải người hay tò mò chuyện riêng tư của người khác nên thấy tôi không có ý muốn trả lời cũng không nói thêm gì nữa. Cùng tôi vào nhà, mẹ buông màn rồi mặc kệ tôi ngồi bàn học đần mặt với mấy món đồ. Thời gian trôi qua tích tắc từng giây từng phút, vì cảm thấy quá phí phạm nên tôi quyết định mở sách ra học!

Học xong đã rồi tính, chút nữa tôi sẽ nghiên cứu cái hộp ngu ngốc kia, Quốc Bảo, cậu đừng hòng trêu chọc được tôi!

https://tieulun.hopto.org

Với sự thúc đẩy kinh người, loáng cái tôi đã giải quyết sạch sẽ đống bài trên bàn, học luôn hết bài cũ để mai kiểm tra miệng, thậm chí bài tập nâng cao cũng giải quyết sạch sẽ không còn bóng dáng. Xong xuôi, tôi vươn vai một cái, dọn sạch bàn chuẩn bị "hưởng thụ". Mẹ đã lim dim ngủ từ lúc nào, hơi thở nặng nề rất nông của một người phụ nữ đau yếu. Bình thường mẹ đều khó ngủ, tôi phải cẩn thận nếu không làm bà tỉnh giấc thì nguy to!

Loay hoay ngắm nghía một hồi lâu, chiếc hộp nhỏ không có động tĩnh gì cả. Tôi quyết định dùng thước dài 30cm mở nắp hộp, cũng nhắm mắt để ngăn cản nguy cơ có gì đó đột ngột nhảy ào ra ngoài. Lén lén lút lút, ôm tim chờ đợi, một lúc lâu sau tôi mới dám he hé mở mắt. Nhưng quả nhiên Quốc Bảo không lừa tôi nữa, trong hộp không có bất kì thứ đáng sợ nào nhảy ra mà là một chiếc điện thoại đời mới!

Chiếc điện thoại tôi luôn ao ước, cáu cạnh, xinh đẹp và đầy đủ mọi tính năng.

Cậu ta tặng nó cho tôi, thật sự chỉ vì hôm đó chính cậu ta nói *muốn mỗi ngày đều nhìn thấy tôi?* Nghĩ tới đây, trái tim nhỏ trong ngực đột nhiên nhảy loạn như chú nai con. Tôi tần ngần chạm nhẹ vào nó, để xúc cảm lạnh băng từ màn hình đen thẫm kia truyền qua da. Đúng lúc này, điện thoại cũ của tôi sáng lên, một tin nhắn của Quốc Bảo nhảy ào tới: *"Hôm nay hơi mệt nên không gọi nữa, tôi ngủ trước đây, cậu ngủ sớm đi nhé! Tạm biệt ❤."*

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 79: - Quay Lại Trường Học - Tỏ Tỉnh?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau chúng tôi trở lại trường nhận lịch học. Hiện tại mới là cuối tháng tám nên chỉ đi học sớm chứ chưa khai giảng. Nghe nói chương trình học của lớp 11 là nặng nhất trong cả ba khối lớp, năm nay tôi nhất quyết phải cố gắng thật nhiều!
Giáo viên chủ nhiệm vẫn là thầy giáo mặt lạnh, sau khi vào lớp dặn dò qua loa thì chẳng đề cập gì đến chuyện đổi chỗ đầu năm cả, cứ như vậy đi thẳng. Hải Đăng vẫn là lớp trưởng ít đất diễn, sau khi cậu ta nghe thầy nhắc nhở xong thì chạy xuống văn phòng chép thời khóa biểu mới, trong lớp chỉ còn đám học sinh túm tụm lại với nhau mà thôi. Lập tức cả lớp ồn ào như chợ vỡ, chúng nó đua nhau khoe khoang hè này đi đâu chơi, vui vẻ ra sao, hưởng thụ sung sướng nhường nào.. Với một đứa cả hè chỉ cắm mặt vào làm như tôi thì điều ấy cực kì đáng hâm mộ. Nhưng chỉ hâm mộ thôi thì cũng chẳng được gì, tốt nhất là lấy nó làm động lực cố gắng, sau này giàu có sợ gì không được đi chơi?

Chờ mãi tới tận lúc chép xong thời khóa biểu, gần ra về hết đến nơi mà Quốc Bảo vẫn không thấy ló mặt. Nếu như cậu ta không đến thì tôi biết làm sao bây giờ?

https://tieulun.hopto.org

"Sao đấy?" Thủy huých vai tôi, cô bạn đang kể lại chuyện hôm trước bên đội tuyển của cô bạn.. sau đó thế nào thì tôi chịu không vào đầu nổi! Cứ loanh quanh nghĩ Bảo Bảo Bảo nứt não mất thôi! "Thẫn thờ như kiểu mới yêu ấy!"

"Đâu có!" Tôi chối vội, tự dưng nảy ra một ý tưởng ngu ngốc hết sức. Tôi sẽ được về sớm, sau đó sẽ vào nhà cậu ta, lấy cớ đưa thời khóa biểu mà gặp trực tiếp cậu ta! Đúng rồi, được đó! "Tại tôi hơi nhức đầu, nghỉ lâu giờ đi học không quen!"

"Thật ý?" Thủy bĩu môi "Cậu là người thích đến trường nhất, bảo không quen ai tin?"

"Ha ha.." Tôi vẫy vẫy tay, rút điện thoại ra xem "Muộn phết rồi đấy, mình đi về đi!"

"Ừ!" Thủy gật đầu tán đồng "Năm nay trường may thêm đồng phục đấy! Nhưng nữ sinh nếu năm ngoái may quần thì năm nay phải may váy! Oái oăm ghê!"

"Có cái quy định này nữa à?" Hơ, hay nhỉ? Mặc dù tôi đợt này dậy thì nửa chừng đã *ra gì* hơn xưa nhưng vẫn không thích mặc váy đâu. Từ bé tới giờ ngoài lần bị Quốc Bảo bẫy và mấy lần diễn văn nghệ hồi cấp I cấp II thì chưa bao giờ tôi diện váy đâu!
Ngại chết đi được!
"Đùa chứ! Ai dám mặc?"

https://tieulun.hopto.org

"Có sao?" Thủy huých vai tôi "Đợt này cậu trắng xinh, còn có ngực nữa, mặc chắc chắn đẹp, mấy nàng hot girl khác phải lác mắt!"

"Thôi đi, tôi lùn một mẩu này đẹp cái nỗi gì?"

"Quan trọng là thần thái hiểu chưa?"

"..."

Chúng tôi giỡn nhau thêm một chút rồi rẽ sang hai hướng để trở về nhà. Theo đúng dự định ban đầu, tôi đi qua quán cô Nguyệt, quẹo qua ngõ sau, đi vào khu vực đầy những biệt thự lớn. Vì chỗ này nhà nào cũng giống nhà nào, lại thêm chuyện toàn tới đây vào buổi tối nên nói thật tôi không tài nào nhớ được đâu là nhà Quốc Bảo. Vậy là tôi lôi điện thoại ra, quyết định chơi lớn gọi cho cậu ta một cuộc! Người này không hiểu bận thứ gì, phải mất một lúc lâu thật lâu mới lục cục nhấc máy. Và ngay khi cậu ta mở lời, tôi đã hiểu ngay cậu ta bận gì rồi! Bận ngủ! Trời ơi, sáng bảnh ra rồi vẫn còn ngủ! Chắc là do hôm qua cậu ta mới bay về nên còn mệt mỏi, ờ, chắc là vậy thôi ha, chứ ai mà đủ công lực nướng được tới tận bây giờ chứ?

"Alo?" Quốc Bảo uể oải hỏi *"Sáng sớm ai gọi đó?"*

"Giờ này cậu bảo là sáng sớm?" Tôi lạnh giọng, người này nhấc máy còn không thèm xem màn hình nữa kìa!

https://tieulun.hopto.org

Nhưng ngay khi tôi cất lời, phía bên kia đầu dây gần như ngay lập tức bật dậy. Tiếng loạt soạt và những âm thanh đồ vật di chuyển như thể muốn xé rách lỗ tai tôi ra vậy!
"Làm gì đó? Ngã giường à?"

"Hải Dương!" Hình như đúng là ngã giường thật! Khoa trương ghê cơ, làm như tôi gọi điện là chuyện ghê gớm, ngàn năm mới có một lần không bằng! Hứ! *"Sao vậy? Có chuyện gì gấp thế? Đám Kiều Anh.."*

"Không phải!" Chẳng lẽ trong mắt cậu tôi là loại người cứ phải có nguy hiểm tính mạng mới dùng điện thoại? Đáng ghét quá đi mất! Nhưng được rồi.. Cậu đúng đấy!
"Tôi đang ở cổng nhà cậu, có tiện gặp không?"

"Tiện! Tiện! Tiện!" Quốc Bảo giật giọng, ngay lập tức thêm vào *"Cúp nha, đợi tôi hai phút, xuống liền!"*

Và sau đó, cái "hai phút" của cậu ta được nhân lên gấp năm lần. Cũng may tôi là người tính toán giỏi, đã cộng thêm thời gian vệ sinh thân thể, thay quần áo cho cậu ta rồi. Chứ nói thật, nếu Quốc Bảo không thèm đánh răng rửa mặt, mặc nguyên đồ ngủ, tóc bù xù xuống gặp tôi thì tôi sẽ bị sốc văn hóa đó! Nhất là chưa đánh răng! Chưa đánh răng đảm bảo sẽ không dám mở miệng nói chuyện với người khác!
Cánh cổng một căn biệt thự ngay gần chỗ tôi đứng mở tung, một cậu trai cao hơn mét 8, mặc bộ đồ thể thao đơn giản, mái tóc xoăn bồng bềnh, hơi vênh mặt đi ra. Khí tức thanh xuân lập tức ngập tràn ngay khi cậu ta nở nụ cười rộ, vẫy vẫy tay: "Vào nhà chơi nhé!"

https://tieulun.hopto.org

"Không vào!" Tôi lắc đầu, đi tới "Đến đưa cho cậu thời khóa biểu, dặn cậu mai đi học tử tế!"

"Oa, Hải Dương đúng là bảo mẫu tốt!" Cậu ta toét miệng, giơ điện thoại ra "Nhưng không ai nói cho cậu tất cả thông tin liên quan đến lớp học đều có trên mạng xã hội à?"

"Cậu.. Cậu biết rồi?" Thế này có khác gì tôi đang làm việc dư thừa không cơ chứ!
Nhưng tôi vẫn cố giữ sự bình thản, tiếp tục lôi một chiếc hộp nhỏ tinh xảo ra khỏi cặp, đưa tới trước mặt cậu ta: "Thế thì tôi cũng nói luôn, thật ra tôi tới là để trả cái này cho cậu!"

"Cậu không thích?" Quốc Bảo ngạc nhiên nhìn món quà mình khổ công chọn lựa bị đem trả tận nơi. Xin lỗi, tôi thích, nhưng tôi không nghĩ ra lí do nào thích hợp để hưởng thụ nó cả! "Hay không biết dùng? Tôi dạy!"

"Không!" Tôi dứt khoát dúi vào tay cậu ta "Tôi với cậu không thân thiết đến độ tặng món quà giá trị lớn thế này đâu!"

"Sao lại không?" Cậu ta dậm chân tức tối "Ai nói không thân thiết? Chúng ta cũng đã hôn.."

https://tieulun.hopto.org

"Cậu nói cái gì?"

"Chính là cái đó!" Quốc Bảo hơi ngại ngùng, sau đó cũng ngẩng đầu nhìn tôi, bàn tay xấu xa còn đưa lên, khe khẽ xoắn nhẹ một lọn tóc đang rơi bên má tôi "Quan hệ của chúng ta chính là kiểu ấy! Cậu nghĩ xem, có thằng con trai nào tự dưng đi đối xử tốt với một cô gái hay không? Tất cả đều cần phải có lí do hết!"

"..." Tôi trố mắt nhìn cậu ta không chớp, tôi biết, tôi biết chứ.. Nhưng tôi không dám tin, không dám tin những điều ấy là sự thật! Sao có thể? Sao có thể như vậy được?

"Đáng lẽ tôi tính để vài hôm nữa, chờ tới ngày sinh nhật cậu mới nói cơ.." Cậu ta quét nhẹ ngón tay thon dài kia qua má tôi, xẹt lên môi mềm, xúc cảm nhẹ nhàng lành lạnh khiến tôi rùng mình. Cứ như vậy, tôi chết chân đứng nguyên tại chỗ, mặc cho những lời nói của Quốc Bảo quẩn quanh "..Nhưng thôi đi, cậu đã ngốc thế, hôm nay tôi sẽ nói thẳng cho cậu hay.."

"..."

"Hải Dương!" Quốc Bảo nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi hồ thu đen láy không cho phép tôi chạy trốn "Tôi thích cậu!"

Tim tôi rớt rồi!
Đầu tôi treo rồi!
Vậy là xong!

https://tieulun.hopto.org

"Không đúng!" Cậu ta lắc đầu, sau đó híp mắt cười gian "Phải nói là.. Tôi yêu cậu!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 80: - Có Biến!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phải mất một thời gian đơ ra tôi mới phản ứng lại được những gì Quốc Bảo nói. Thực chất thiếu nữ Hải Dương đã không dưới trăm ngàn lần tưởng tượng việc này, nhưng sự lí trí trong tôi luôn vùi dập nó, giết chết ý tưởng táo bạo kia.

Lừa gạt bản thân rằng Quốc Bảo tốt vì cậu ta coi tôi là bạn đơn thuần, gạt nhiều đến nỗi tự mình đã coi đó như sự thật.

Bây giờ thì hay rồi! Cậu ta nói thích tôi kìa!
Trời trời, tim đập bình bịch, cảm giác "high" chết mất thôi! Nhất định tôi sẽ vì sung sướng quá mà chết mất!

"Cậu sao thế?" Quốc Bảo thấy tôi mãi không phản ứng thì từ vui vẻ chuyển sang lo sợ "Chẳng lẽ cậu không thích tôi? Không thể nào! Với vẻ ngoài và tài năng này của tôi, 1000 đứa con gái thì phải có đến 1001 đứa mê!"

"Cậu bớt thiếu đánh đi được không?" Câu nói ghê tởm kia thành công kéo tôi về hiện thực, Quốc Bảo chắc chắn đang đùa cho vui,

https://tieulun.hopto.org

xem phản ứng tôi lúc đó như thế nào ấy mà! "Đừng đùa nữa, trả nè! Không dùng loại quà đắt tiền này đâu!"

"Sao cậu lại nghĩ tôi đùa?" Quốc Bảo nhíu mày, tay vẫn chưa thèm rời khỏi mặt tôi nữa. Tôi gạt cậu ta ra, nhưng càng gạt càng bị người này lưu manh giữ lại, khóa luôn! "Chuyện tình cảm không ai đem ra đùa đâu!"

"Trừ cậu!" Tôi bĩu môi.

"Cậu không tin tưởng tôi?" Quốc Bảo hậm hực, ngay sau đó cậu ta xoay người, đè ép tôi vào trong cửa, cúi đầu.. hôn!

Má ơi!
Hôn môi!
Là một nụ hôn môi lãng mạn thật sự chứ không phải thơm má giống hôm trước, cũng không phải lướt nhẹ giống ngày xưa. Cậu ta còn dùng cả lưỡi, chuyên nghiệp lướt nhẹ, tách môi tôi ra, không ngừng khuấy đảo hút sạch không khí trong miệng tôi nữa! Quá khó thở! Không chịu nổi nữa thôi!

Ngay khi tôi nghĩ mình sắp ngất đến nơi, Quốc Bảo tách ra, cậu ta cúi đầu, cụng nhẹ lên trán tôi thì thầm: "Tôi để cậu suy nghĩ thêm một thời gian, Hải Dương, sau một tuần hãy cho tôi biết cậu có thích tôi hay không!"

"Cậu hôn tôi?"

https://tieulun.hopto.org

"Tất nhiên là tôi hôn cậu!" Cậu ta liếm môi, cười "Tôi còn muốn làm nhiều hơn nữa, và chắc chắn tôi sẽ được làm nhiều hơn nữa!"

"Cậu điên rồi!"

"Tôi không điên!" Cậu ta lắc đầu, cúi xuống tai tôi mà thổi hơi nóng "Tôi biết chắc cậu cũng thích tôi, chỉ là cậu không muốn thừa nhận thôi!"

"..."

"Vì nếu không thích tôi, thì ngay khi tôi thơm cậu, cậu đã phải cho tôi một phát tát rồi!" Cậu ta chuyên nghiệp phân tích "Nhưng không, cậu vẫn luôn kiên nhẫn với tôi vì.. cậu thích tôi!"

"Không.. Không... KHÔNG.."

Tôi chạy trốn khỏi những tiếng cười vang vọng của Quốc Bảo. Nhưng càng nghĩ càng cảm thấy những gì cậu ta phân tích là chính xác. Vì sao tôi luôn dung túng cậu ta? Thấy cậu ta rắc rối vẫn còn thân cận? Vì sao lại vô thức tin tưởng, dù nửa đêm gà gáy cậu ta muốn đi cùng một xe cũng không phản đối? Vì sao tôi lại mặc cho cậu ta nhiều lần ngồi sát, những cái nắm tay, nụ hôn nhẹ nhàng..

https://tieulun.hopto.org

mọi thứ đều không làm tôi khó chịu?
Câu trả lời đơn giản nhất chẳng phải là do tôi cũng thích cậu ta hay sao? Thích Quốc Bảo? Thích?..

*

Nhưng thích cũng chẳng để làm gì! Cậu ta đã có sự nghiệp chắc chắn trong tay rồi, muốn tung hoành ra sao thì ra, còn tôi thì khác! Tôi có mẹ yếu đau cần phải lo lắng chăm sóc, lại bonus thêm việc không có người chống lưng, chẳng có bối cảnh.. vậy nên tôi buộc phải chăm chỉ. Nếu lúc này xao nhãng không học hành hẳn hoi thì chỉ có con đường chết! Tôi không thể sa vào cái bẫy yêu sớm được, dù trong lòng có kêu gào thích cậu ta muốn chết cũng phải cố mà kiềm chế lại.

Quốc Bảo thực sự thích tôi sẽ không từ bỏ, cậu ta sẽ hiểu cho tôi thôi! Còn nếu cậu ta không muốn hiểu thì tự tôi đã nhận ra rằng tình cảm của Quốc Bảo với tôi chỉ là nhất thời. Một khi không sâu đậm thì đâu có gì phải tiếc nuối?

Sau khi chỉnh đốn tư tưởng, những ngày sau đó tôi tới trường trong tâm thái bình ổn hết sức. Vẫn học hành, vẫn đi làm bình thường, mọi sự le ve của Quốc Bảo tôi đều tự động ném ngoài tai. Ngày đầu tiên cậu ta còn hí hửng hỏi này hỏi kia, nhưng sau thấy tôi lạnh lùng quá nên có vẻ rén, bắt buộc phải nhận lại điện thoại chỉ để năn nỉ tôi nói chuyện bình thường. Nhưng không, mặc cho cậu ta đã cầm lấy hiện vật, tôi vẫn giống hệt tảng băng trôi thế nên sau quá trình làm tan băng thất bại Quốc Bảo chẳng thèm quan tâm đến tôi nữa. Nói chuyện cũng ít hẳn đi mà suốt ngày cắm đầu vào ngủ hoặc nghịch

https://tieulun.hopto.org

điện thoại. Điều này khiến tôi hụt hẫng không ít, nhưng đã quyết rồi thì dù hụt nữa cũng phải cố! Không được phép lung lạc!

"Nhìn cái gì đó?" Đang làm bài tập tự dưng thấy có một ánh mắt nóng hừng hực dán chặt lên người. Tôi ngoắt qua, lườm Quốc Bảo một cái "Không học hành tử tế đi?"

"Đang đọc báo!" Quốc Bảo vuốt cằm theo kiểu bỉ ổi, tự dưng phun ra một câu khiến tôi suýt sặc nước bọt!
"Tờ báo này hơi ngược nên khó đọc quá, hay cậu trồng cây chuối lại cho tôi đọc đi!"

"Cậu có tin mình ăn tát ngay bây giờ không?" Tôi tái mặt xẵng giọng, con người vô duyên không có chừng mực này, nếu như không phải cậu ta đẹp trai thì nhất định cậu ta đã phải đi trồng lại hết hàm rồi! Còn nói cái gì mà đọc báo! Đọc báo nhìn tôi chi? Còn bắt tôi trông cây chuối cho cậu ta đọc?.. Tôi xiết lấy tờ giấy nháp trên bàn, nhìn lại mình một cái, lúc này mới hiểu ra toàn bộ sự việc! Thì ra là do cái áo của tôi! Vì áo khoác đồng phục của tôi giặt nên hôm nay phải mặc lại áo khoác cũ. Và buồn thay, trên chiếc áo khoác này có in họa tiết những bài báo li ti chồng chéo lên nhau!
"Đọc báo nhìn đi đâu thế?"

"Nhìn báo chứ đâu?" Quốc Bảo nháy nháy mắt "Mà nè, đợt này lớn ghê ha!"

https://tieulun.hopto.org

"Cậu nói cái gì?" Tôi đỏ bừng mặt, hết nhìn cậu ta lại nhìn xuống chỗ không-thể-nói nào đó. Đúng đấy, dậy thì xong có nhỉnh hơn chút xíu, nhưng tôi mặc tầng lớp quần áo thế này rồi cậu ta vẫn xuyên thấu được là sao? "Dê cụ!"

"Cái gì dê cụ?" Quốc Bảo ngây thơ chớp mắt sau đó giải thích "Đây này, phải cao hơn trước hè 3cm chứ ít à, há há há.."

"Cậu.." Mỉa mai ai hả cái đồ sào ọc ứt kia?

"Thế cậu nghĩ tôi đang nói đến cái gì?" Cậu ta nheo nheo mắt, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, cuối cùng tập trung vào chỗ mà tôi đang nghĩ tới. Trầm ngâm một lúc lâu, cậu ta vỗ vỗ vai tôi, thương cảm "Người anh em, đừng sầu khổ, thiếu não mới chết, thiếu cái đó.. vẫn sống tốt!"

"Ý gì?"

"Còn phải hỏi?.."

"Quấy rối bằng lời nói, tôi tố cáo cậu đấy!"

"Tôi còn muốn nhiều hơn thế kìa!" Quốc Bảo nằm xuống bàn, cậu ta giấu nửa khuôn mặt vào cánh tay chỉ để lộ đôi mắt sâu thăm thẳm

https://tieulun.hopto.org

"Mỗi ngày đều ngồi cạnh người mình thích, chỉ thấy mỗi mình cậu bình thản được thế thôi!"

"CÁI GÌ?" Cậu ta vừa dứt lời, tiếng hô sững sờ đã vang vọng cả dãy lớp học khiến tất cả mọi người đều ngẩng đầu. Tôi cũng nhìn qua chỗ phát ra tiếng nó, thì ra chẳng phải ai khác, chính là nhân vật nữ phụ số N lâu lâu mới được lên sàn: Linh Oanh!
Cô nàng đang ngồi ngay bàn trên bàn của chúng tôi, chắc giả bộ hỏi chuyện người bên cạnh để được ở gần Quốc Bảo hơn một chút. Tiếc là cậu ta chả thèm để ý, còn tôi thì mải làm bài nên cũng không quan tâm luôn. Và cái tiếng hô kia phát ra hẳn là vào lúc con bé nghe thấy câu Quốc Bảo nói bậy. Sốc hết sức hả? Tôi cũng sốc lắm nè! Nhưng sốc cũng không nên phản ứng thái quá như vậy, mất tư cách lắm!
"Thật.. Thật à?"

"Cái gì thật cơ?" Người ngồi bên cạnh Linh Oanh giật mình hỏi lại, ngơ ngác không hiểu gì đang xảy ra "Là sao? Đáp án chính xác mà!"

"Vậy.. Vậy à?" Linh Oanh liếc qua tôi một cái, vội vã đứng dậy sau đó luống cuống chạy lên kéo Dịu ra ngoài "Không có gì, tớ ra ngoài chút!"

"Ơ.."

"Thật là khó hiểu!"

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 81: - Sóng Gió Ập Tới.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng lạ là sau vụ hét ầm ĩ đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả, Linh Oanh thành công khiến tôi lo ngay ngáy cả buổi, xong cuối cùng đâu lại vào đấy. Im thin thít.

Bẵng đi mấy ngày, tôi đột nhiên phát hiện "bà dì" tới thăm nom chăm sóc. Không biết có phải kết quả của việc khẩu nghiệp Quốc Bảo thường xuyên hay không mà tự dưng lần này bụng tôi chuyển sang đau một cách ghê gớm. Cơn đau quặn thắt đánh bật một cô gái mạnh mẽ như tôi, ép buộc tôi phải nằm bò ra bàn rền rĩ: "Quốc Bảo, xin nghỉ tiết thể dục giúp tôi!"

"Ủa?" Cậu ta chỉnh lại dây giầy, lúc này, cả lớp đã xuống sân vận động hết chỉ còn lác đác vài ba đứa đang chuẩn bị nốt mà thôi. Đám Linh Oanh và Dịu cũng đang ở đây, chúng nó hướng mắt về phía chúng tôi - chính xác hơn là Quốc Bảo - như sói đói. "Sao nghỉ tiết? Mệt gì đấy?"

"Mệt chứ mệt gì!" Tôi xẵng, đừng có nhìn Quốc Bảo nữa, đúng là đám người nhàm chán và đáng ghét! "Cậu có xin hộ không?"

"Hung hăng thế này là hiểu rồi!" Cậu ta nháy mắt đầy ẩn ý, đứng thẳng dậy "Biết rồi! Lệnh vợ ai dám không nghe chứ?"

https://tieulun.hopto.org

"Xùy xùy, cút đi!"

Quốc Bảo chẳng thèm quan tâm sự thô lỗ của tôi, nhiều lúc tôi nghĩ nát óc cũng không tài nào hiểu nổi vì sao cậu ta lại thích đứa con gái như mình nữa? Vừa thực dụng lại lùn và lép, tính cách thì bà chằn khó ưa, hơi tí là nóng nhảy dựng lên.. chẳng lẽ chỉ vì khuôn mặt tỉ lệ vàng gì đó này? Chắc không đến nỗi nông cạn vậy đâu ha, vì thế giới này tuy hiếm nhưng chắc chắn cũng vẫn còn những người tỉ lệ còn "vàng" gấp mấy lần tôi!

Phòng học im lặng hẳn, tất cả mọi người đều đã xuống sân. Đứa trực nhật bình thường được ở trên lớp hôm nay cũng nhường lại nhiệm vụ cao cả này cho tôi. Vừa lúc định nằm gục xuống ngủ chút cho đỡ đau thì cửa có tiếng gõ nhè nhẹ. Khó chịu ngẩng đầu lên, thì ra là Thủy!

Vào lớp rồi mà cô bạn còn lang thang ngoài này làm chi? Không sợ thầy mắng hay sao?

"Thể dục hả?" Thủy đi nhanh về chỗ tôi, hớn hở ngồi xuống "Ái chà, chỗ này là của Bảo Bảo cute nè!"

"Thể dục!" Tôi đáp lời một cách uể oải "Thế lớp cậu tiết gì mà sao còn chưa về?"

"Lớp mình cũng thể dục này!" Thủy hào hứng khoe "Hai lớp trùng nhau lần sau chúng mình tha hồ chơi! Mà này, sao cậu không ra ngoài, ốm hả? Mặt tái nhợt luôn!"

"Bà dì tới!" Tôi gật đầu, lại một cơn quặn thắt, đau thấu tim gan luôn!

https://tieulun.hopto.org

Trời ơi, tôi muốn ngất đi cho rồi, cứ đau kiểu này chắc cắn nát môi mà chớt mất! Bảo sao có người cứ đến ngày lại phải uống thuốc giảm đau. Trước kia tôi bị không đau đớn gì nên cứ nghĩ đấy là giai thoại mọi người nghĩ ra cho vui, ai ngờ lại là sự thật!

"Thế sao cậu không ra?"

"Mình trực ban!" Thủy thật thà "Một người nữa cũng trực!"

"Vậy à?"

"Thôi cậu ngủ lúc đi!" Thủy xoa xoa tóc tôi "Đau lắm nhỉ? Mình vuốt lưng cho đỡ nhé!"

"Không cần đâu!" Tôi lắc đầu, ôm lấy bụng "Tôi ngủ xíu nhớ!"

"Ừ!"

Tôi gục mặt xuống bàn, nhanh chóng bị cơn đau hành hạ đến mức thiêm thiếp, lịm đi không biết gì hết cả. Thủy có lẽ đã về ngay sau đó, bởi lúc tôi lơ mơ tỉnh lại, nhìn xung quanh đã thấy cả căn phòng đều trống trơn.

Lớp học này đã ở cùng chúng tôi suốt gần hai năm, mỗi một chỗ ngồi, mỗi một bạn học chung tôi đều ghi nhớ rõ rành rành. Mặc dù còn nhiều xích mích tích tụ lại chưa thể giải quyết một lượt cho xong, nhưng nói thật, chỗ ngồi nơi góc lớp này vẫn là nơi tôi yêu thích nhất - sau nhà của mình. Trường học, (miễn cưỡng là) bạn bè, thầy cô.. không gian tĩnh lặng và những quyển vở còn mở lưng chừng này rất nhanh thôi sẽ chỉ còn ở im trong dĩ vãng.

https://tieulun.hopto.org

Quẩn quanh vẫn vơ, tự dưng ngày này đến khiến Hải Dương không mấy tình cảm trở nên ướt át, sến rện. Tôi tự cười nhạo mình, sau đó lại cúi đầu vùi mặt vào cánh tay. Ngoảnh sang phía chỗ ngồi bên cạnh, hình ảnh Quốc Bảo cười tươi như gió xuân đập thẳng vào tâm trí, khiến tim tôi không nhịn được nhảy nhanh hơn một nhịp. Chuyện liên quan đến cậu ta cứ chầm chậm chảy trong kí ức, từng chuyện, từng chuyện một cứ lần lượt tiếp diễn, muốn đưa tôi trở vào cơn mơ.

Nhắm mắt lại để những hình ảnh kia tan biến, bóng tối làm thính giác của tôi tốt hẳn lên. Tiếng giảng bài từ những lớp học kề cận, tiếng bước chân nho nhỏ và cả.. tiếng tim đập đột ngột nổi lên như trống trận của ai đó!

Đích xác không phải tiếng tim tôi đập, bởi vì song hành với nó tôi còn cảm nhận được cả âm thanh hít thở khe khẽ và mùi hương quen thuộc. Quốc Bảo đã trở lại! Tôi muốn mở mắt nhìn cậu ta, nhưng không biết thế lực nào mách bảo hai mí mắt của tôi, ép nó nhắm chặt.

Những lúc như thế này thường chuyện gì sẽ xảy ra?

Một cái vuốt tóc thật nhẹ và lãng mạn? Một nụ hôn trộm trên má? Một chiếc áo ấm choàng xuống vai? Hoặc..

"Tỉnh rồi đừng giả bộ!" Quốc Bảo xì một tiếng, đem một cái túi ấm dí thẳng vào má ép tôi mở mắt "Cho cậu, để vào bụng ấy, đỡ đau đấy!"

"Túi sưởi?" Ảo tưởng thiếu nữ bị dập tắt toàn bộ, tôi mở mí mắt nặng trịch, ngồi dậy đón lấy túi sưởi trên tay cậu ta. Hình một đám mây nhỏ xanh xanh rất đáng yêu, và quan trọng hơn, rất ấm!

https://tieulun.hopto.org

Đúng là báu vật mùa đông! Thứ này còn tuyệt hơn tất cả những cái ôm cái hôn kia cộng lại! Duyệt!

"Thanh kiu nhé giai!"

"Lúc nào cũng cảm ơn suông thế?" Cậu ta nhìn quanh một lượt, đột nhiên dán sát "Tôi chạy ra tít ngoài trường mua đó, bây giờ tay rất lạnh!"

"Vậy cậu dùng đi!" Tôi vô thức lui lại, đưa trả đồ "Nè, đi mà dùng, ai bắt mua giúp đâu!"

"Cậu nắm tay mới ấm được!" Cậu ta nũng nịu nắm lấy tay tôi "Không thích túi sưởi đâu! Ứ ừ!"

"Điên thế nhờ?"

Nhưng càng nói người này càng dán sát, lợi dụng còn gần 20 phút nữa mới hết tiết nên cậu ta lớn gan chẳng sợ ai hết. Cứ như vậy dính chặt, ép cho tới khi tôi buộc phải nắm tay cậu ta mới dừng lại.

"Ấm chưa?" Quốc Bảo giơ bàn tay đang nắm chặt của cả hai đưa lên, luồng sáng nhỏ cũng không chiếu lọt kẽ tay đan khít. Tự dưng trong đầu nảy sinh cảnh tượng tôi và cậu ta cứ như vậy cùng nhau đến tận cuối đời..

"Người Hải Dương ấm thật, tôi thích lắm!"

"..."

https://tieulun.hopto.org

"Không biết.." Cậu ta đưa bàn tay còn lại, miết nhẹ ngón tay cái lên môi tôi. Đường nhìn cũng thay đổi, trở nên si mê và ngọt ngào hơn rất nhiều "..Chỗ này có ấm như thế không nhỉ?"

"Tôi.."

Quốc Bảo không cho phép tôi nói thêm bất kì từ ngữ nào, cậu ta giữ chặt cằm không cho tôi né, cứ như vậy chầm chậm hạ cánh. Một nụ hôn nhẹ nhàng, sau đó chuyển biến dần, thật sâu, thật mạnh mẽ, thật.. chuyên nghiệp!

"Cậu đã từng hôn bao nhiêu người rồi?" Sau khi nụ hôn đó kết thúc, thứ duy nhất tôi còn giữ lại được là những nhịp tim dồn dập và cả câu hỏi này. Và để bản thân không phải thắc mắc mất ngủ, tôi hỏi thẳng "Giỏi ghê! Ai đã dạy cậu vậy?"

"Tự nghiệm ra chứ có ma nào đâu mà hôn!" Quốc Bảo đắc thắng lắm, hí hửng dồn sát tôi vào tường "Phê hông? Lại nha, hai đứa mình làm cho giỏi đi!"

"Cút ngay!"

"Nào, ngoan.."

Những nụ hôn dồn dập như sóng đánh vào bờ. Cả người tôi nóng rực lên theo những động tác dẫn dắt dịu dàng của Quốc Bảo. Đôi mắt cậu ta long lanh xúc cảm, tôi cũng bị bủa vây bởi thứ gì đó lạ lùng đang trào dâng trong lòng.

https://tieulun.hopto.org

Khi cả hai vẫn còn đang đắm chìm ở đại dương hôn môi, trống trường đột ngột vang vọng, xé rách sự yên tĩnh vốn có. Học sinh các lớp ùa ra, học sinh lớp tôi cũng từ sân vận động ùa vào. Cậu ta luyến tiếc buông tôi ra nhưng tay vẫn không rời, nắm chặt. Quốc Bảo lén đưa cho tôi một nụ cười bí mật đáng ghét, nhìn thấy nó tim tôi lập tức nảy lên, tay tôi cũng chỉ muốn đưa lên nhéo má cậu ta một cái!

Tim hồng phấp phới bay lượn khắp bốn phía xung quanh bàn cuối, cả tiếng nói chuyện và bàn tán của học sinh trong lớp cũng không làm nó bị ảnh hưởng. Chỉ đến khi Dịu ngồi bàn đầu dãy trong cùng đột ngột hét lên tôi và Quốc Bảo mới bị cắt ngang, tất cả - bao gồm chúng tôi - đều ngẩng đầu, chằm chằm nhìn cô bạn: "TRỜI ƠI! MẤT RỒI! TỚ MẤT TIỀN MỌI NGƯỜI ƠI!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 82: - Vu Oan.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Câu nói này làm cả lớp lặng như tờ, Hải Đăng đã lâu không xuất hiện giờ mới được quay lại sàn. Cậu ta thực hiện đúng chức trách của một lớp trưởng gương mẫu, lấy giấy bút ra, đi lên bục giáo viên hô to: "Các khanh bình thân!"

Cả đám trong lớp vốn nhốn nháo lập tức ngồi xuống chỗ của mình, im thin thít chờ pi sà lên tiếng chỉnh đốn đội hình đội ngũ. Hải Đăng yêu cầu lớp phó thể thao chạy nhanh xuống văn phòng mời thầy chủ nhiệm, còn bản thân ngồi xuống ghế giáo viên, chậm rãi hỏi Dịu: "Cậu có chắc là mất không? Bao nhiêu tiền?"

"Mất thật mà!" Dịu dậm chân đau đớn "Tiết sau này là tiết của thầy chủ nhiệm, mình mang đi để đóng tiền may thêm đồng phục đó! Gần 3 triệu chứ đâu có ít!"

"Đồng phục trường mình đâu có thu tiền học sinh giỏi?" Cậu ta nhìn Dịu đầy nghi hoặc "Cậu có nhầm không? Dù là thu tiền cũng chỉ có gần 1 triệu một bộ!"

https://tieulun.hopto.org

"Mình may thêm hai bộ vì mấy cái kia ngắn hết cả rồi!" Dịu giải thích "Ngoài tiền đóng đồng phục mình có mang theo một chút để tan học đi mua đồ, mình hẹn với Linh Oanh từ hôm qua!"

"Hải Đăng, cậu nghĩ Dịu nói dối hả?" Linh Oanh lúc này mới đứng lên chất vấn "Chúng mình muốn đi shopping, hôm qua nhắn tin cho nhau vẫn còn trên mess nè!"

"Thôi được, cứ cho là cậu mất tiền đi cũng được.." Hải Đăng tinh tường quét mắt một lượt quanh lớp "..Nhưng nhỡ cậu làm rơi ở đâu thì sao? Hoặc tiêu gì đó không nhớ chẳng hạn! Nhớ kĩ lại đi, lớp mình từ xưa đến nay chưa bao giờ xảy ra sự vụ này đâu!"

"Không có!" Dịu hơi ngân ngấn nước mắt, nghĩ lại "Trước khi xuống thể dục mình vẫn để nó trong cặp này, vì nghĩ lớp có camera nên chủ quan không đem theo!"

"Vậy chờ thầy lên xem camera là được rồi!" Hải Đăng phẩy tay, mấy người trong lớp cũng úi xùi tựa như trút được gánh nặng. Nhưng sau đó cậu ta đột nhiên à một tiếng, thông báo "Chết! Camera hôm trước bọn mình ném bóng rụng đã bảo thầy sửa đâu!"

"Thế thì làm thế nào?" Dịu nhăn mày, vừa lúc thầy chủ nhiệm xuất hiện, từ từ đi vào "Em chào thầy ạ!"

https://tieulun.hopto.org

"Chuyện như thế nào?" Thầy chủ nhiệm có vẻ ngán lớp tôi lắm, vừa vào tới nơi đã hỏi dồn "Có tiền còn không biết giữ? Em chưa nghe câu đồng tiền đi liền khúc ruột bao giờ à?"

"Sao thầy lại trách nạn nhân?" Linh Oanh hùng hổ "Có trách cũng là nên trách kẻ tắt mắt, có tính ăn cắp trốn trong lớp mình mới phải!"

"Em mất chính xác bao nhiêu tiền?" Thầy hỏi lại, cũng hất tay ý bảo Hải Đăng hết giờ lên sàn rồi, nhận cơm hộp biến đi! "Viết bản tường trình nêu rõ sự việc đi!"

"Vâng.. Em nhớ là 2 triệu 8.." Dịu ngồi xuống chỗ của mình, vừa lấy giấy ra vừa lẩm bẩm "Trong đó có 5 tờ 500k, 1 tờ 200k và 1 tờ 100k.."

"Vừa rồi các em học môn gì?" Thầy lật lại sổ đầu bài sau đó tự xác nhận "Thể dục à? Ai ở lại lớp? Trực ban đâu?"

"Dạ bọn em ạ!" Hai bạn nam bàn cuối dãy bên cạnh đồng loạt đứng dậy "Nhưng hôm nay Hải Dương ốm nên bạn ấy xin phép được ở lại trên lớp!"

"Có mình Hải Dương?" Nghe thấy thầy nhắc tới tên mình, tôi lập tức ngẩng đầu lên. Hay rồi, mũi dùi cuối cùng lại chĩa về phía mình, không cần phải nghĩ cũng biết tôi bây giờ chính là đối tượng tình nghi số một!
Nhưng.. Người mất tiền là Dịu - bạn thân hiện tại của Linh Oanh,

https://tieulun.hopto.org

người mang nhiều hiềm nghi nhất lại là tôi - kẻ có thể xem như tình địch của cô nàng. Ái dà, tôi đang nghĩ là người ta cố gắng hất nước bẩn cho mình rồi đấy. Nhưng cố cũng vậy, tiền cậu mất không tìm thấy được trên người tôi thì có là thánh cũng không vu được cho tôi ăn cắp!
Phản bội đến mức này là cùng, tao quá thất vọng về mày Dịu ạ!
"Ngoài Hải Dương còn ai không?"

"Em!" Quốc Bảo giơ tay liền "Em ở cạnh bạn ấy cả tiết!"

"Cậu đừng nói thế!" Linh Oanh lập tức phản bác "Nửa đầu tiết cậu đi ra căn tin mua đồ, tôi còn gặp cậu ở đó kìa!"

"Vậy là nửa đầu tiết chỉ có mình Hải Dương, Dịu lại nói mình mất tiền trong khoảng thời gian này.."

Tiếng xì xào bàn tán bất chấp đúng sai vang vọng bốn phía, tôi ghét nhất cái kiểu chẳng hiểu gì cũng cứ quy chụp này nên dứt khoát nén đau đứng dậy: "Thầy cứ nói cũng không giải quyết gì! Từ đầu tiết thể dục tới giờ em còn chưa ra ngoài, camera hành lang có thể làm chứng! Nếu như em ăn cắp thì số tiền ấy bây giờ kiểu gì cũng vẫn còn trong lớp, khám xét tất cả là biết ngay ai là kẻ có tội!"

"Khám xét cả lớp á?" Mấy đứa bàn trên nhao nhao lên "Đùa à? Như trẻ con cấp I vậy?"

https://tieulun.hopto.org

"Không được! Hôm nay tao mang tạp chí X, thầy thấy là toi!"

"Má, hàng nóng của tôi.."

"Trật tự!" Thầy gầm một tiếng thật thấp, cả lớp lập tức biết ý im thin thít "Ý kiến này không tồi, chúng ta kiểm tra cặp sách và thân thể! Chia làm hai nhóm, Dịu kiểm tra các bạn nữ, Hải Đăng kiểm tra các bạn nam. Những người xác định vô tội tiếp tục giúp đỡ hai trưởng nhóm làm việc! Bắt đầu chuẩn bị đồ đi, tôi đang nhìn các em đấy!"

Xung quanh ồn ào hết cả lên, tôi ngồi xuống cạnh Quốc Bảo, nhìn cậu ta dọn hết sách từ trong ngăn bàn ra. Cái người này ấy mà.. đi học như đi chơi có bao giờ đem cặp đi đâu chứ! Nhưng vậy cũng tiện, chứ như tôi bây giờ còn phải cầm cặp lên, từ từ mở từng ngăn lôi hết đồ đạc ra ngoài.

Ơ.. Khoan!

Cái này là gì?
Một xấp tiền được giấu ở cuốn sách môn học tiết đầu tiên - trước môn thể dục. Nó không bị dán lại nên tôi có thể dễ dàng hé miệng ra xem.. 5 tờ 500k, 1 tờ 200k và 1 tờ 100k.. Cái này.. Cái này.. Đích xác là của Dịu!
Vì sao nó lại ở chỗ tôi?
Vì sao lại thế?
Tôi vẫn ngồi đây mãi, kể cả lúc ngủ vẫn còn nằm tại chỗ này cơ mà! Chẳng lẽ lúc tôi ngủ quên có kẻ chạy tới nhét nó vào cặp tôi định vu

https://tieulun.hopto.org

khống cho tôi là kẻ cắp? Không thể có chuyện tôi ngủ say đến mức không biết gì được, nhưng nếu tôi biết thì lúc tôi nhận thức được cũng chỉ có Thủy và Quốc Bảo ở cạnh tôi thôi. Hai người bọn họ đều là những người bạn đáng tin tưởng, đã từng vào sinh ra tử với tôi, tuyệt đối không thể hại tôi được!

Trong lòng có cái gì đó đột nhiên vỡ nát, sự cố chấp của tôi càng lúc càng tan biến khi Dịu dẫn theo Linh Oanh và vài đứa con gái nữa đến trước mặt chúng tôi: "Quốc Bảo chắc chắn không làm việc này, thôi bỏ qua đi, để chúng mình xem cặp của Hải Dương!"

"Đừng có làm việc kiểu tắc trách!" Cậu ta nói như thể mình là người gương mẫu lắm vậy "Lo kiểm tra hết đống này đi! Cái cô mất tiền này đứng xa tôi ra, đừng lây đen sang chỗ tôi, một người làm là đủ rồi!"

"Được!" Linh Oanh mong còn không được, cô nàng lập tức hất hất tay ra hiệu tản bớt đi "Để mình làm! Hải Dương chuẩn bị đi, để hết đồ lên bàn!"

"Đưa đây nào cục cưng!" Quốc Bảo kéo cặp của tôi, chẳng hề để ý chút nào đến thái độ kì quái của tôi cả.

Thấy tôi giữ chặt cái cặp không buông, cậu ta dứt khoát kéo một cú thật thô bạo. Tôi vốn không mạnh bằng Quốc Bảo nên ngay lập tức bị tuột tay, móng tay bấm vào cặp còn suýt gãy đau điếng. Nhưng cậu ta chẳng thèm để ý, thậm chí còn dùng lực mạnh tới mức cái cặp văng ra, mấy cuốn sách trong đó - bao gồm cả cuốn sách có

https://tieulun.hopto.org

tiền - đồng loạt bị hất tung khỏi cặp, va vào cả mặt Linh Oanh đang đứng ngay gần đó. Cô nàng kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó lập tức hô lên: "Tiền ở đâu bay ra thế này? Trong cặp Hải Dương? Trời, Hải Dương, cậu lấy trộm tiền của Dịu thật đấy à?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 83: - Đừng Động Vào Người Của Tôi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

• Đôi lời trước khi vào truyện: thật ra bộ này mình đã hoàn cách đây 5 tháng. Nhưng mng cũng biết dạo này wat không ổn định, vậy nên mấy hôm trước khi mình vào đọc lại để up chương 83 lên thì thấy toàn bộ phần mình viết đã biến mất sạch sẽ. Thế nên sau 5 tháng - khi mình đã quên hết tình tiết truyện - mình lại phải ngồi mò mẫm gõ lại chương này. Vì đã quên nhiều chi tiết và tính cách nhân vật nên chắc chắn chương này nhiều sạn lắm. Mọi người hãy thông cảm cho mình nha, khi nào có nhiều thời gian nhất định mình sẽ đọc từ đầu và sửa lại thật tử tế. Cảm ơn vì luôn theo dõi và quan tâm mình. Mình không thể rep lại com của mọi người mình cũng áy náy lắm nhưng thời gian hạn hẹp nên.. Các tình yêu à, đợi mị hết bận nhaaaa 😭

Một câu này nói ra lập tức khiến cả căn phòng nhỏ vỡ òa, tiếng xì xào bàn tán nổi lên như vũ bão. Thầy chủ nhiệm vốn dĩ đang ngồi soi một cách bình yên nay lại phải rầm rầm đứng dậy, tiếc là công sức của thầy vô ích, mấy chục cái mồm đồng thanh, thầy có bắc loa mà gào cũng không đứa nào im đâu!

Tôi không quá để tâm vào thái độ bực bội của thầy, bởi lẽ lúc này tôi vẫn đang còn ở trong trạng thái sững sờ vô hạn. Liếc mắt nhìn sang

https://tieulun.hopto.org

Quốc Bảo, vẻ mặt cậu ta điềm nhiên như không, tựa như đã biết rõ trước mọi thứ rồi vậy.
Tôi không nghĩ Quốc Bảo là đấng cứu thế, cậu ta đủ khả năng đọc tâm đâu. Có khi nào Quốc Bảo mặc định tôi là kẻ nghèo hèn, ăn cắp cũng là điều bình thường nên lúc này chẳng hề ngạc nhiên tí nào không? Hay cậu ta hiểu rõ tranh chấp của đám con gái, nhìn thấu được đứa nào làm nên mới không tỏ thái độ gì với tôi? Hoặc giả.. cậu ta vẫn còn mục đích gì khác nữa mà tôi không hề hay biết?

Tôi hơi xoắn xuýt, nhưng đúng ra giờ phút này tôi nên nghĩ xem có cách nào chạy tội hay không, hoặc có phương án nào giải oan, tìm ai đó làm chứng hay bẩn nhất cũng là giảm nhẹ hình phạt nếu bị kết tội.. chứ không phải xem Quốc Bảo nghĩ về mình như thế nào! Nhưng lý trí luôn biết nặng nhẹ hôm nay tự nhiên bị cuốn rồi, cứ hướng mãi về cậu ta thôi! Nhất định là do mấy nụ hôn chết tiệt kia, làm tôi say sóng quên lối về!

Trái với thái độ của hai chúng tôi, Dịu và Linh Oanh bên kia đều mừng húm, muốn lao xuống sàn nhặt ngay "tang chứng" lên đưa thầy coi hòng yêu cầu thầy xử lý tôi cho triệt để. Nếu quả này tôi bị khép vào tội danh ăn cắp, nhẹ thì đuổi học, nặng kiểu gì cũng phải ra gặp công an. Đúng là một công đôi ba việc, hãm hại cũng tiện không để đâu cho hết! Đứa nào nghĩ ra được trò này chuẩn giỏi luôn, mà làm được đến độ tôi không hay biết còn giỏi gấp mấy lần nữa!

"Đây là cái gì?" Linh Oanh nhặt mấy tờ tiền lả tả đặt lên bàn dưới sự chứng kiến của rất nhiều con mắt đang mở to. Giọng nói của cô nàng đầy sự đắc thắng, hớn ha hớn hở nhìn tôi xuống đài "Thầy xem, rõ là có kẻ ăn cắp! Vụ này thầy phải xử lý đến nơi đến chốn nếu không lần sau thế nào cũng tái diễn cho coi!"

https://tieulun.hopto.org

"Làm gì mà vội thế?" Quốc Bảo cười khẩy "Đếm đi coi bao nhiêu! Ê, khi nãy nói mất bao nhiêu nhớ không?"

"Nhớ, là.."

Dịu hơi nhăn mày muốn nói gì đó, nhưng ngay lập tức bị Quốc Bảo chặn họng: "Thôi khỏi nói, dưới ba triệu khỏi tính tiền!"

Chính ông yêu cầu người ta nói mà! Người ta nói một nửa lại ngăn là sao? Làm người có thể có lý chút được không hả?

"Ý cậu là gì?" Dịu khó hiểu nhìn lại "Dưới ba triệu thì không phải là tiền? Tôi mất tôi không được phép tính toán chắc? Có lí nào lại hay như vậy? Luật pháp đặt ra làm gì? Trang trí à?"

"Chưa biết ý tôi là gì mà đã xơi xơi vào mặt hay vậy?" Cậu ta cười khẩy, nhét hai tay vào túi quần, vô cùng kênh kiệu mà vênh lên "Dù sao cũng hít drama đến bước này rồi, hay chúng ta chơi trò gì giải trí cho vui đi!"

"Cậu điên à?"

https://tieulun.hopto.org

"Giờ này còn muốn chơi?"

"Bảo êi, đẹp nhưng đừng điên nha!"

"..."

"Vậy thì sao?" Quốc Bảo bỏ qua mọi lời chế giễu, cậu ta đứng ngay trước mặt tôi, vững chãi tựa như một bức tường thành bảo vệ tôi khỏi mọi bão giông của cuộc đời vậy.
Nhìn bóng lưng người này không hiểu sao tôi thấy an toàn lạ, tựa như trong tình cảnh cả thế giới đều quay lưng, chỉ còn mình cậu ta đứng cùng chiến tuyến với mình.. "Cậu dám chắc chắn là mình mất tiền, cậu dám khẳng định người lấy tiền của cậu là Hải Dương? Xem đi, xung quanh có bao nhiêu người đem tiền đi lớp chứ? Có người nhiều hơn số cậu nói, cũng có người ít hơn.. Cậu có nghĩ họ đem tiền lấy của cậu đi tiêu bớt rồi hoặc bù thêm của họ ra cho nhiều hơn rồi không?"

"..."

"Còn nữa.." Quốc Bảo tiếp tục cao giọng "...Dù là số tiền trong cặp Hải Dương bằng với của cậu thì đã sao? Nhỡ đâu là cậu thấy Hải Dương có tiền rồi cố tình nói vậy hòng lừa tiền của bạn ấy thì lại thế nào? Cậu có cách chứng minh số tiền kia là của cậu? Cậu nhớ số seri không?"

https://tieulun.hopto.org

"Số seri.. Cái này khác nào chơi khó nhau chứ? Nếu nhớ số nữa thì quá bằng dàn cảnh ép người ta thành kẻ ăn cắp?" Không biết là ai tinh ý, rất nhanh đón đầu xu hướng, bắt được lời của Quốc Bảo "Có khi nào tiền của cậu bị rách, ố hay có vết không?"

"Không có!" Dịu nhăn mày nhăn mặt, hẳn là nó uất ức lắm vì nó đang là nạn nhân cơ mà! Nhưng sự uất ức của nó bằng tôi không? Tôi mới chân chính là nạn nhân của vụ này đây này! "Tiền bố mẹ mới lĩnh lương cũ làm sao được?"

"Cậu đừng hòng tẩy trắng cho nó!" Linh Oanh không vui, đứng về phía Dịu công tâm bênh vực "Ai chả biết nhà con Dương nghèo rách, nó lấy đâu ra tiền nhiều thế chứ? Với lại nó thuộc diện miễn giảm học phí các loại, có việc gì cần phải đem nhiều tiền như thế lên trường?"

"Ồ ha, cũng có lý phết!" Quốc Bảo nửa miệng châm chọc, cậu ta búng một ngón tay, hào hứng "Hay vậy đi, bây giờ chúng ta chính thức xem thử Hải Dương có bao nhiêu tiền, nếu đúng số tiền của cậu thì thầy muốn xử cậu ấy thế nào cũng xong. Nhưng nếu không.."
Giọng cậu ta trầm hẳn xuống, tựa như muốn tuyên chiến với toàn thế giới: "..Tất cả những kẻ từng nói Hải Dương ăn cắp đều phải xin lỗi cậu ấy!"

"Được!" Dịu đồng ý ngay, hẳn là nó chắc chắn với vụ lần này kiểu gì Quốc Bảo cũng mất đứt hết ấn tượng tốt về tôi nên mới nôn nóng như vậy.
Chậc, kẻ vừa hôn mình mấy chục phút trước là đồ ăn cắp, nghĩ thôi đã thấy thốn rồi!

https://tieulun.hopto.org

"Thôi đi!" Tôi nạt lại "Tôi là quân cờ tiêu khiển của mấy người à?"

"Lúc này cậu không phải người có quyền lên tiếng đâu!" Hải Đăng e hèm, dọn đường "Thầy, kính mời thầy!"

"Được rồi!" Thầy chủ nhiệm giống như hoàng thượng từ nơi xa di giá đến. Tất cả học sinh dạt sang hai bên, để thầy tùy ý đi xuống cuối lớp, dừng lại ở chỗ bốn chúng tôi đang đứng "Đứng thoáng ra. Thiếu khí!"

"Dạ.."

Nhưng sau tiếng dạ ấy chẳng có cái chân nào chịu nhúc nhích cả, đứa nào đứa nấy dán mắt vào từng hành động của thầy. Cố ý, thầy lại làm như mình thiếu khí, thật sự sắp ngất đến nơi, làm việc chậm chạm vô cùng. Cái tay nhấc từng cuốn sách của tôi lên cũng mềm như chân tôm, số tiền được cầm ra và đếm cũng được sờ lâu mâu sừn đến mức kịch kim!

"Ba tờ 500k.." Thầy từ từ tuyên bố, mỗi một lời thầy nói ra tôi lại cảm thấy nóng hết cả ruột. Thôi rồi lượm ơi, rối não quá, giờ còn chưa nghĩ được cách nào để chạy tội đây!
Oan tôi lắm ông trời ơi, đúng là hồng nhan bạc phận!
"1 tờ 200k, 1 tờ 100k.. Tổng cộng là.."

https://tieulun.hopto.org

"Thầy tổng sớm vậy?" Quốc Bảo hắng giọng, đứng ngay ra rũ rũ mấy quyển sách thầy đang cầm, lập tức, mấy tờ xanh nữa bay ta phấp phới trước ánh mắt xoe tròn vì ngạc nhiên của mọi người "Thôi khỏi đếm mất công thầy, chỗ này có hơn 4 triệu!"

"Hơn 4 triệu?" Tôi ngạc nhiên hỏi lại, tôi nhớ rõ khi nãy tiền bị kẹp ở quyển Lý, sao lúc này Quốc Bảo lại vẩy quyển Ngữ Văn ra tiền? Cậu ta.. Thật sự biết thứ gì đó mà tôi không biết?
"Thế là thế nào?"

"Em không biết gì à?" Thầy chủ nhiệm nhíu mày hỏi lại "Hải Dương, đừng khiến tôi phải nghi ngờ em!"

"Bạn ấy đau bụng nên khi nãy em nhét vào cặp chắc bạn ấy không để ý!" Quốc Bảo ngay lập tức giải thích dưới ánh mắt sững sờ của Dịu và Linh Oanh.
Nhất là Dịu, hẳn rồi, nếu giờ tôi là nó tôi cũng sẽ cay lắm đây. Ha ha, một triệu tám chuẩn bị bay xa, không điên lên mới là lạ!
"Hết tháng nên em gửi tiền Hải Dương mua bánh hộ! Bạn ấy mua bánh cho em là chuyện từ đầu năm ai chả biết!"

"Vậy à?"

"Tiền của tôi hai người cũng dám mơ ước?" Quốc Bảo cười khẩy, trong nụ cười khinh thường kia có cả sự đắc thắng "Nếu vã quá thì mở miệng xin sẽ cho, đừng chơi bẩn bôi nhọ danh dự người khác! Cẩn thận bị kiện!"

https://tieulun.hopto.org

"Khám xét cả lớp rồi đúng không? Không ai có số tiền khớp cả, vậy Dịu.."

"Thầy!"

"Em đi theo thầy!" Thầy chủ nhiệm như đã nhận thấy điều gì đó, ngay lập tức trầm giọng "Chúng tôi sẽ xử lý chuyện này riêng! Các em tập trung học đi, cấm bàn tán về việc mất mát nữa! Rõ chưa?"

"Dạ, rõ!"

"..."

Tiếng ì xèo cuối cùng cũng tản đi mất hết, người xung quanh tôi trở về với việc học tập, vài người còn quay lại hỏi han bù đắp vì đã lỡ nghĩ xấu cho tôi. Nhưng tôi làm gì có tâm trí mà để tâm tới họ, chỉ đáp qua loa sau đó quay sang níu lấy Quốc Bảo muốn hỏi cho ra lẽ. Tiếc là cậu ta cứ ngậm tăm, nhất quyết không thèm tiết lộ gì cả: "Đúng là tôi biết hết mọi thứ, nhưng tôi nghĩ hẳn nhiên giờ này trong lòng cậu cũng có đủ đáp án rồi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 84: - Thủ Phạm Thực Sự.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi chen qua người Quốc Bảo, ngay lập tức chạy ào ra ngoài mà chẳng quan tâm tới chuyện cậu ta đang cố gắng nhét khoản tiền siêu lớn kia trở lại cặp của mình. Dù sao hiện tại việc tôi "sở hữu" hơn 4 triệu trong cặp cũng là điều tất cả mọi người đều biết, và một khi đã biết, sẽ chẳng có đứa ngu nào đi lại gần để tự biến mình thành kẻ tình nghi ăn cắp thứ hai cả. Và nữa, đó thật sự không phải tiền của tôi nên dù mất hay còn tôi cũng chẳng tiếc, người tiếc thật sự, có lẽ chỉ có Dịu mà thôi!

Ào sang A6, vài lớp ở giữa lớp chúng tôi vẫn chưa ra chơi hẳn vì giáo viên đang cố giao nốt bài tập về nhà cho xong tiết. Lớp này cũng không ngoại lệ, có lẽ là vì đang ở phòng tin học dọn dẹp nên ngoài mấy đứa trực ban ở lại lớp thì tuyệt nhiên không còn ai cả! Sướng ghê ta, tiết trước thể dục, tiết sau tin học, đúng là đời học sinh còn gì hạnh phúc bằng! Nhất là khi lên phòng tin còn được sử dụng máy tình nữa chứ, mặc dù lâu lâu mới lén thầy lên mạng được nhưng như thế cũng là niềm hạnh phúc với một đứa chẳng bao giờ dùng internet như tôi rồi!
Ấy nào, hiện tại không phải lúc thẫn thờ vì môn tin đâu! Tôi nhìn quanh lớp một lượt, lại nhìn về phía phòng tin ở dãy nhà bên cạnh, chưa thấy cửa phòng nào mở hết, vẫn còn học!

https://tieulun.hopto.org

"Mày le ve tìm ai?" Không ngờ tiếp đón lại là người quen, Dịu Hiền và mấy đứa con gái lớp tôi cũ - bao gồm cả con bé bị Kiều Anh bắt ép trộm đồ - cũng đứng hàng ngang chặn đường nhìn của tôi lại.
Kì ghê, mình ăn cơm, chúng nó cũng ăn cơm mà sao chúng nó cao dữ, ngực nở dữ vậy?
"Con Thủy chứ gì?"

"Biết rồi còn hỏi!" Tôi phất tay "Chúng mày học phòng tin mấy?"

"Tin ba!" Con bé trộm đồ chen qua nói nhanh, nó còn nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng hòa nhã nữa chứ. Chắc chắn là sự đồng cảm sau khi Kiều Anh bị bắt, tất cả đám nô lệ chúng tôi đều được giải thoát!
"Mày tìm con Thủy làm gì? Chơi thân thế! Vượt lớp luôn!"

"Kệ bọn tao!" Tôi hất tay, muốn chạy về phía lớp tin ba ở dãy lớp đối diện. Bên đó bây giờ mới tan, học sinh A6 lũ lượt kéo nhau ra ngoài. Vì chơi với Thủy lâu ngày nên tôi chỉ cần liếc mắt qua đám người đông đúc là có thể nhận ra cô bạn ngay.

Thủy đang ôm sách, lững thững đi, người bạn bên cạnh khều tay nói gì đó, Thủy chỉ gật đầu không đáp, nụ cười trên môi rất nhạt tựa như không có chút hứng thú nào cả..
Phía sau Thủy là Phương Anh, Phương Anh đi chung cùng một đám có cả trai lẫn gái, vui vẻ nói cười. Không cần ở gần tôi cũng có thể tưởng tượng ra được không khí náo nhiệt đó. Tự nhiên tay Phương Anh động, huých nhẹ vào người Thủy. Cô bạn ngoảnh đầu lại, không dường như giữa họ có sự giao thoa nào đó tôi không hề biết, mọi người xung quanh cũng chẳng hay. Tim tôi nảy lên một nhịp, sự vụn vỡ khi nãy càng xào xạc, càng khiến những lời nói của bọn Dịu Hiền trở nên khắc sâu.

https://tieulun.hopto.org

"Ai nó thèm xen vào chuyện của mày!" Dịu Hiền bĩu môi "Nhưng con này bảo tao dặn mày cẩn thận chút, từ cấp II nó đã nổi tiếng là loại không ra gì rồi!"

"Đừng có bôi nhọ người khác thế!" Tôi theo thói quen bảo vệ Thủy, nhưng khi nhìn đến gương mặt của con bé nô lệ tự dưng lại có cảm giác.. khó tả vô cùng! "Mày muốn nói gì tự nói chứ cứ để con Dịu Hiền tranh đất diễn mãi à?"

"Nói gì?" Nô lệ bặm môi, cuối cùng cũng thốt ra "Ngày xưa mày hỏi tao về vụ con X nhớ không?"

"Lúc đấy mày mới chuyển sang đâu có biết gì về nó?" Tôi không nhớ lắm, chuyện đã gần năm rồi làm sao ghi nhớ rõ ràng được đầu đuôi thế nào chứ? "Ngày xưa nó là bạn thân Thủy đấy.."

"Ai bảo mày thế?" Con bé xùy một tiếng, cười khinh "Vì con Thủy mà nó mới thảm! Con Thủy cướp người yêu của nó đấy, còn giả trang thánh mẫu bạch liên làm X bị cả lớp tẩy chay phỉ nhổ!"

"Mày điên à? Tao có nghe tiếng gió gì đâu?"

https://tieulun.hopto.org

"Hồi cấp II kìa má! Giờ lên cấp III có mấy đứa biết giai thoại của nó đâu!" Dịu Hiền nhanh chóng thông não cho tôi. Phía dãy nhà đối diện, học sinh lớp tin ba đã xuống sân trường, Thủy không rẽ về lớp mà quanh lại, đi ngược hướng về đâu đó. Mắt tôi mãi dõi theo bóng lưng quen thuộc ấy, đầu mũi thấy hơi nhoi nhói, như kiểu có ai đó buộc dây dắt đi! "Chính vì thế nên A6 chả đứa nào chơi thân với nó, có mỗi mày ngu đâm đầu vào thôi!"

"Sao tự dưng chúng mày nói cho tao chuyện này?" Và vào lúc này nữa chứ? Sớm không há mồm, muộn không thông báo, cứ đúng lúc thế là ý gì? Trêu ngươi tao à?
"Chúng mày có mục đích gì?"

"Mục đích khỉ gì cái con nghèo rớt này?" Bọn nó phá ra cười "Bình thường mày với nó dính như Sam ai dám chen vào nói? Tin không tùy, thôi nhớ, không quen không nói chuyện!"

Cũng phải! Chúng nó việc gì phải xen vào chuyện của tôi? Ngẫm lại thì trước đây bọn tôi còn từng là hai phe đối địch hoàn toàn đó. Hiện tại tiện gặp riêng thì chúng nó tốt bụng nhắc nhở cho tôi biết như vậy, còn về chuyện tôi tin hay không.. chúng nó quản làm gì?
Tin hay không tin?
Tôi đang mịt mờ quá, và chính vì mịt mờ nên tôi phải chạy ngay xuống sân trường, âm thầm bám theo bóng dáng Thủy đang quanh ra khu vực đổ rác vắng người!
Bình thường cứ ra chơi là hai đứa tôi đều chờ nhau cùng đi đâu đó. Sao tự nhiên tiết này Thủy không quay lại lớp? Hay là cô bạn biết tôi không thể ra khỏi lớp được trong giờ ra chơi này nên cũng lười diễn với tôi? Và vì sao tôi "không thể ra khỏi lớp" thì lí do đơn giản rồi ha: chính là vì tôi là kẻ cắp! Và kẻ cắp thì chắc chắn phải lên phòng hội đồng làm việc!

https://tieulun.hopto.org

"Cái gì?" Tiếng Thủy nho nhỏ vang vọng, chỗ này vẫn vắng như vậy, nhưng vì sao cô bạn phải xuống tận đây để nghe điện thoại vậy? Lại một sự sắp xếp của ông trời à? Để tôi có thể phát hiện ra điều gì đó thú vị.. Như thể một bộ mặt khác của cô bạn mà tôi chưa hề biết chẳng hạn?
Thật ra nếu Thủy không làm gì phương hại tới tôi, nếu những gì tôi nghi ngờ là sai thì sẽ chẳng có chuyện gì cả. Tôi không quan tâm quá khứ của Thủy, chỉ để ý tới việc hiện tại cô bạn đối xử với tôi như thế nào! Nhưng đáng tiếc.. quyết tâm vừa hạ xong thì bức vách ngăn khó khăn lắm tôi mới dựng lên được lại sụp xuống!
"Thế mà còn không được? Mẹ, tao cất tiền ở quyển Lý mà, tiết đầu tiên nó kiểm tra lại làm quái gì? Bọn mày làm ăn như ứt!"

Bên kia nói gì đó vọng sang, Thủy chửi bậy mấy tiếng rồi cúp ngang, bấm số gọi tiếp cho một người nào đó. Vừa nghe đến tên của người này, tôi lập tức cứng người: "Phương Anh à, con Dịu như con điên ý, có thế cũng làm không xong!"

Phương Anh nữa cơ!
Ha ha ha! Sao chúng mày liên thủ với nhau hãm hại tao vậy? Vì sao? Vì sao? Tao có làm gì phương hại mày à? Mẹ, chưa lúc nào tôi muốn đánh người như lúc này, thật sự chỉ muốn nhào ra xé nát mặt kẻ đã từng là bạn rất thân kia! Bao nhiêu sự tin tưởng tôi khó khăn lắm mới gây dựng được đã sụp xuống, đã tan nát, đã vụn vỡ rồi!
Và nữa.. IQ của chúng mày có vấn đề cả hay sao vậy? Nhắn tin không được à, bày đặt gọi điện cho người ta nghe để lộ chuyện cơ!

"Ờ ờ được!" Ngay khi suy nghĩ này lóe qua đầu tôi, Thủy bên kia cũng cung kính tiếp "Vậy nhắn tin nhé! Tao chán bọn A1 lắm rồi, chán tận cổ!"

https://tieulun.hopto.org

Tin tức cần lộ đã lộ cả rồi còn bày đặt nhắn tin làm quái gì nữa? Đúng là khó hiểu! IQ thấp còn bày đặt làm người xấu! Vậy mà tôi bị lừa biết bao nhiêu ngày cũng không hay biết gì, tôi cũng ngu có kém gì bọn nó đâu chứ?

"Mày ở đây à?" Tôi chậm rãi bước ra, nụ cười trên môi nhạt như nước ốc. Thủy thấy tôi thì giật nảy mình, đứng thụt hẳn lại, điện thoại trên tay cũng giấu nhẹm ra phía sau.
Ánh mắt nó hoang mang lắm, như thể không hiểu tôi đã nghe thấy chưa, có nên diễn tiếp hay nên lật mặt ngay?

Không cần nghĩ đâu gái, tao sẽ cho mày câu trả lời ngay bây giờ!

"Hải Dương à?"

"Mày câm mồm đi!" Tôi gắt lên "Đừng có giải thích với tao! Cái tao muốn nghe là.."

"..."

Trong lòng có gì đó rách toác, từng dòng máu tươi ào ạt cuộn chảy khiến bụng tôi reo lên từng đợt. Hai tay xiết thật chặt, tôi bặm môi, khó khăn lắm mới bật ra được một câu: "Vì sao mày lừa tao?"

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 85: - Vì Sao Lại Lừa Tao?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thủy hơi sững lại, khuôn mặt hiền lành của cô bạn vặn vẹo, rồi chỉ trong một tích tắc nhỏ, nó lập tức tiến vào trạng thái diễn: Thủy khóc!

Nước mắt nó lã chã rơi, buồn bã đau thương các thể loại hiển hiện rõ nét trên mặt. Tôi nhìn mà lòng đau như cắt, nhưng nghĩ tới những câu nó vừa nói khi nãy, mọi sự đau đớn tán sạch, thay vào đó là căm tức, là tiếc hận! Vì quá yêu quý nên sự hận thù càng lớn, nhìn mặt nó thôi là tôi đã muốn băm vằm nó ra rồi!

"Cậu.. Sao cậu lại nói mình thế?" Thủy tiến đến cạnh tôi, dịu giọng "Cậu hiểu lầm mình rồi!"

"Hiểu lầm như thế nào?" Tôi vạch trần "Mày bị bọn Phương Anh uy hiếp nên phải giúp bọn nó bỏ tiền vào cặp tao, hại tao trở thành đứa ăn cắp?"

Chính Thủy cũng biết rõ Phương Anh không ưa tôi cơ mà, và nó cũng biết chắc chắn đạo đức có vết thì dù tôi giỏi đến đâu cũng

https://tieulun.hopto.org

không thể ở lại trường Yên Mỹ. Nó biết, biết hết, nhưng nó vẫn cứ làm!

"Lừa tao công phu ghê, chúng mày đầu tư thời gian tốt đấy!" Tôi cười khẩy, hất cái tay đang muốn đưa ra nắm lấy tay mình của Thủy. Con bé càng khóc tợn, nhưng khi thấy tôi từ từ nói ra từng chuyện, nó im dần, rồi lặng hẳn "Con Phương Anh đề cử tao với bọn Kiều Anh để chúng nó bắt nạt tao. Mày bịa chuyện con X ra lừa gạt lấy lòng tin của tao, còn xả thân giúp tao bẫy Kiều Anh nữa chứ.."

"Ha ha, buồn cười ghê, con X là nạn nhân của mày, đến lúc điên rồi vẫn còn bị mày lợi dụng, mày không sợ sau này nó chết nó quay lại ám mày à? Cả việc giữ bí mật mày với bọn Kiều Anh.. Chắc tao làm chuyện thừa thãi lắm nhỉ? Mày với Kiều Anh chắc cũng quen thân, khéo khi thấy nhau còn vẫy tay chào ấy chứ!"

"Thế mà mày cũng dám đâm sau lưng nó, để Kiều Anh nó biết chắc chắn sau này nó ra trại sẽ tìm mày tính sổ!"

"Dán sát cạnh tao, điều tra sắp xếp kế hoạch nhét tiền vu oan tao ăn cắp.. Mày cũng biết tao thân với cô trông xe đúng không? Khi nãy tao đã nhờ cô ấy cho xem camera rồi, cả lớp ra ngoài hết, chỉ có một học sinh lạ vào.. Học sinh ấy vào một cái, Dịu mất tiền, mày nói xem, lúc mày quay lại lớp học giáo viên chủ nhiệm của mày sẽ nói gì?"

"Má!" Thủy gạt sạch nước mắt, nhào lên muốn tát tôi. Tôi nhanh nhẹn né tránh, cũng gạt tay bổ vào cổ khiến nó đâm sầm xuống đất.

https://tieulun.hopto.org

Đấy, mới mấy chục phút trước còn mình mình cậu cậu thân thiết thế, vậy mà giờ đã tỉ muội tương tàn rồi. Tôi hận đời! Hận!
"Mày dám vu cho tao? Con chó này, tao nhịn nhục chơi với loại hạ tiện như mày mà mày còn không biết điều dám bôi nhọ tao?"

"Thì sao?" Tôi trợn mắt nhìn Thủy đang nằm dưới đất, nở nụ cười tươi nhất của mình để che giấu sự chảy máu trong tâm "Mày lừa tao bao lần, tao trả đũa một chút có là gì?"

"Con chó!" Thủy đứng dậy, vẫn còn muốn đánh tôi tiếp nhưng xin lỗi, ngoài Quốc Bảo biến thái tôi chưa ngán đứa nào bao giờ đâu! Ngày xưa mình tôi còn cân bao đứa, kinh nghiệm đánh người không ít đâu nha!
Thủy ơi là Thủy, tao hiền với mày nhiều nên mày nghĩ tao dễ bắt nạt lắm hả?
"Mày là cái thứ gì chứ? Tao đánh chết mày!"

"VÌ SAO MÀY LÀM THẾ?" Tôi gào lên, đây là điều duy nhất tôi muốn biết lúc này. Nó vì cái gì mà phải hại tôi, nó cũng thích Quốc Bảo nên khi thấy cậu ta thân cận tôi nên ghen tị? Hay nó bị Phương Anh dùng tiền mua chuộc, làm tay chân cho con đấy? Vì sao? Vì sao? Lí do là gì?
"TAO CÓ LÚC NÀO KHÔNG TỐT VỚI MÀY? TẠI SAO?"

"VÌ SAO CÁI GÌ?" Nó cũng hét lên, căm tức "MÀY NGU NGỐC, MÀY NGHÈO NÀN, MÀY XẤU XÍ.. TẠI SAO TAO VỚI MÀY CÙNG NHƯ VẬY MÀ MÀY LẠI ĐƯỢC ƯU ÁI?"

https://tieulun.hopto.org

"Ưu ái cái gì?" Tôi trầm hẳn lại, sự hận thù của Thủy làm tôi thấy sốc, và sợ nữa.
Nó căm ghét tôi lắm, đúng vậy, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng sự căm ghét này. Và tôi nghĩ nếu trong tay nó có con dao hoặc cục gạch thì thế nào bây giờ nó cũng sẽ đập tôi! Đập bằng chết!
"Mày điên à?"

"Tao điên thì sao?" Nó cười hềnh hệch, ghê rợn như phim kinh dị "Mày được Quốc Bảo chú ý, mày được mọi người vây quanh, mày được điểm cao, mày.. có tất! Mày có hết! Từ tình yêu hoàn mỹ cho tới chuyện học hành, vì sao tao cũng cố gắng như vậy mà tao lại không thể có được?"

"..." Cạn lời!

"Phương Anh nói rồi, chỉ cần tao gạt được mày khỏi trường, tất cả mọi thứ của mày đều là của tao!" Nó ngẩng đầu há miệng hét lên, âm thanh the thé cào vào màng nhĩ khiến tôi ngây ra "Giống như ngày xưa, người yêu con X cũng là của tao, mày sẽ phải trở nên giống nó, ai bảo dám tỏ ra thượng đẳng hơn tao?.."

BỐP!

https://tieulun.hopto.org

Tiếng va chạm thật mạnh vang lên, Thủy đưa tay ôm lấy mặt, trợn mắt nhìn tôi như muốn hỏi mày dám đánh tao?
Tôi cười khẩy, nhìn vào lòng bàn tay nóng rát của mình, nói thẳng với nó: "Tao tát mày thì sao? Tát cho mày tỉnh con điên ạ!"

"..."

"Tao nhìn nhầm mày là do tao ngu, đây là cái giá phải trả cho sự ngu dốt này!" Tôi xiết chặt tay, quay người lại. Phía khúc quanh thấp thoáng một bóng hình quen thuộc, có lẽ cậu ta đã đi theo tôi xuống đây khi thấy tôi đùng đùng chạy ra khỏi lớp mà không nói một lời nào.
Quốc Bảo.
Hiện tại ở nơi này chỉ còn cậu là người tôi có thể đặt niềm tin đúng không?
"Mày cút xa tao ra, từ giờ tao với mày không còn quan hệ!"

"Mày nghĩ mày cứ thế là đi được à?" Thủy vùng lên rất nhanh, tôi tính tránh khỏi cú lao của nó, nhưng chưa kịp làm, người đứng nấp bên kia đã nhảy đến và hung hăng dùng đôi chân dài của mình đạp mạnh!
Thủy bị đá văng ra cả mét, mặt tái nhợt ngẩng lên "Quốc.. Quốc Bảo?"

"Không nghe thấy vợ đây bảo cút đi à?" Cậu ta hừ mũi "Phá hỏng lời thề không đánh phụ nữ của tôi, cậu phải đền cho tôi đó Hải Dương!"

https://tieulun.hopto.org

"Ai mượn cậu ra mặt?" Tôi vẫn quay lưng với Thủy, nhìn thấy cậu ta bảo vệ mình không hiểu vì sao sóng trong lòng ầm ầm trào dâng, lan cả ra hai khóe mắt, tràn xuống má.. Ào ào tựa cơn mưa mùa hạ, mạnh mẽ vô ngần. "Không phải chuyện của cậu!"

"Thôi đi, cứng miệng làm gì?" Quốc Bảo đưa tay che mắt tôi lại, ôm tôi vào ngực cho tôi muốn làm gì thì làm "Này bạn kia! Cảnh cáo lần cuối, nếu còn le ve trước mặt Hải Dương nữa thì đừng có trách!"

"..."

"Hải Dương không thèm nói về chuyện cậu tiếp tay cho bọn trộm cắp đâu mà lo!" Quốc Bảo thêm vào, vừa nói vừa nhấc bổng tôi lên, bế như kiểu bế trẻ con! "Vợ tôi chỉ dọa cậu thôi, coi như đấy là cái giá cho việc làm bạn với kẻ như cậu trong suốt thời gian qua!"

"..."

"Thức thời tôi sẽ để yên cho mà học, nếu không.." Cậu ta bước thẳng, bỏ mặc sự vùng vẫy của tôi, cứ thế đường đường chính chính mà đi. Trước khi rời khỏi khu vực đổ rác, còn ân cần thêm vào một câu "Phương Anh bên kia.. Chính tay tôi sẽ xử lý!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 86: - Con Bệnh!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quốc Bảo không thèm né tránh, mà thật chất cũng không cần né vì lúc này đã vào lớp rồi, làm gì còn học sinh nào le ve dưới sân trường nữa đâu?
Cậu ta không ôm tôi về lớp mà chạy thẳng lên sân thượng. Nơi này vẫn rậm rạp um tùm và mướt mắt như vậy, không khí thanh mát thoáng đãng làm tâm hồn mới tổn thương của tôi được xoa dịu không ít. Hít thật sâu, không bài xích sự ôm ấp thân thiết của Quốc Bảo, tôi ngả người vào lòng cậu ta mặc kệ cho nước mắt thích rơi đến khi nào thì rơi.

Quốc Bảo không ngăn cản cũng không dỗ dành, cậu ta vuốt nhẹ khuôn mặt tôi, còn cẩn thận tháo kính để tôi tự do làm việc. Hành động ngốc nghếch này của ai đó làm lòng tôi đang buồn thối ra cũng phải vui hẳn lên. Lau nước mắt trên mặt, tôi ngồi nhỏm dậy, nhìn xung quanh một lượt. Tính ra thì đây là lần thứ hai tôi được lên trên này, chỗ đẹp thế mà trường cấm không cho học sinh bén mảng, đúng là khó hiểu!

"Không cần buồn vì người xấu!" Quốc Bảo ôm xiết lấy tôi, lúc này mới lên tiếng "Mà này, công nhận cậu nhìn người kém thật đấy! Cũng may bù lại có tôi, nếu không.. aiii, không dám tưởng tượng luôn!"

https://tieulun.hopto.org

"Gì?" Vừa dịu dàng được tí đã muốn gây sự cãi nhau rồi? Cũng có thể cậu ta muốn làm tôi phân tâm đỡ buồn nên mới vậy, thôi, không thèm chấp! "Nhìn nhầm cậu nữa ấy, cậu là sai lầm lớn nhất của tôi!"

"Thật à?" Quốc Bảo cười gian trá "Nếu vậy chắc sai lầm lớn này được cậu để ý nhiều lắm đấy nhỉ? Hải Dương thú nhận đi, có phải cậu suốt ngày nghĩ về tôi không?"

"Cậu lạc đề đi đâu vậy?" Tôi đấm cho cậu ta một cú, Quốc Bảo không thèm né luôn, cứ như vậy lĩnh trọn. Xong xuôi lập tức giả bộ xuýt xoa nhăn nhó mặt mày như thể đau đớn khổ sở lắm, sắp rớt nước mắt luôn không bằng! "Làm trò! Thôi xuống vào lớp đi!"

"Bỏ nửa tiết rồi còn vào!" Cậu ta không đồng ý, nhất quyết níu tôi lại không cho đi. Ây, cứ ở cạnh người này nhiều khéo khi tôi biến thành đứa lười học mất, không ổn!
"Ngồi xíu đi, giờ có học cũng không vào!"

"Vào chứ!" Tôi gạt tay cậu ta ra "Tất cả những kẻ đó chỉ là phù du, không bao giờ ảnh hưởng được đến tương lai của tôi!"

"Thế.." Cậu ta bặm môi, nhất quyết nắm chặt tay "..Tôi thì sao?"

"Cậu đang làm ảnh hưởng đó!" Tôi nhếch môi "Không cho tôi vào lớp thì học hành kiểu gì? À mà.. Cậu tính xử lý Phương Anh thế nào?"

https://tieulun.hopto.org

"Đừng lo lắng!" Cậu ta quyết tuyệt "Tôi đã có cách cả rồi! Chỉ cần cậu hợp tác với tôi một chút, học kì này để điểm trung bình đừng tối đa nữa!"

"Điên à? Phản đối!"

"Sao phải phản đối?" Cậu ta khó hiểu vặn lại "Bình thường cậu đều xếp nhất khối đúng không, giờ cố thụt lại tí, đứng thứ hai thôi cũng đâu có chết! Cuối năm giành lại danh hiệu cũng chưa muộn!"

"Học bổng của tôi đó, dại gì từ bỏ?" Tôi không đồng ý "Cậu đừng hòng! Mục đích của cậu là gì hả?"

"Tôi muốn để Phương Anh đứng đầu.." Cậu ta nhếch môi, nếu như cô nàng đứng số 1 thì sẽ có cơ hội sang A1, năm ngoái tôi chiếm giữ ngôi vị này nên Phương Anh chỉ có nước ngậm bồ hòn làm ngọt. Cũng vì không muốn cậu ta bị kẻ biến thái đó đeo đuổi nên tôi mới ra sức, vậy mà giờ..

"Cậu thích Phương Anh sang A1?" Tôi nhíu mày "Vì sao?"

"Vì muốn cho Hải Đăng một cơ hội!" Cậu ta cười gian "Ngoan ngoãn nghe lời được không? Tôi sẽ cho cậu gấp đôi học bổng!"

https://tieulun.hopto.org

"Đừng hòng lung lạc tôi!"

"Cho cả tôi nữa, thế đủ rồi đúng không?"

"..."

*

Những ngày sau đó tôi không thèm bước chân ra khỏi lớp để tìm gặp Thủy nữa. Cô bạn cũng tuyệt nhiên không ý kiến, không xuất hiện trước mặt tôi thêm một lần nào. Bọn Dịu và Linh Oanh tự dưng mất một số tiền lớn thì cay tôi lắm, nhưng cay cũng chẳng làm gì được, ai bảo chính Quốc Bảo đã tuyên bố đó là tiền *của cậu ta* làm chi?
Thật ra Quốc Bảo không dùng tiền đó để nhờ tôi mua bánh vì đợt này - sau khi biết nhà cậu ta chính xác ở đâu - tôi đã không thèm ship hàng cho cậu ta nữa. Mặc kệ khoản tiền 40% phí ship kia, hiện tại nguồn thu nhập từ Quốc Bảo tôi đã dừng không thèm lấy nữa. Với lại tôi cũng.. ngại lắm chứ! Mối quan hệ của hai đứa hiện tại mập mờ như vậy, nếu tôi cầm tiền của cậu ta thì còn ra thể thống gì nữa?
Vậy nên toàn bộ số tiền đó Quốc Bảo coi như tiền đền bù tổn thất tinh thần đi! Cậu ta nói tôi cứ thoải mái mà tiêu, bọn họ có gan hãm hại người khác thì phải chấp nhận chịu thiệt! Tôi không khách khí, nếu như Dịu chịu xin lỗi và bảo tôi đưa trả tiền tôi sẽ đưa cho nó. Nhưng vì nó cứ mãi ngậm miệng nên đành chịu thôi, nghỉ khỏe đi!

https://tieulun.hopto.org

Trong lúc tôi phân vân với số tiền tự nhiên chạy vào túi thì Phương Anh có vẻ chật vật lắm. Nghe đám A6 đồn thổi chẳng hiểu vì sao tự dưng gia đình cô nàng gây áp lực, nếu năm học này không đứng thứ nhất khối thì sẽ tiếp tục đưa cô nàng ra nước ngoài. Và nếu như Phương Anh dính vào bất kì sự vụ nào có liên quan đến chuyện vi phạm kỉ luật hoặc mời phụ huynh đến trường thì cũng tương tự: ra nước ngoài!
Chính vì áp lực quá lớn này mà khi bố mẹ cô nàng đưa Hải Đăng qua làm gia sư bất đắc dĩ Phương Anh cũng không dám cãi lại. Và giờ thì chúng tôi có thể thường xuyên nhìn thấy Phương Anh tất bật đứng chung với Hải Đăng, thi thoảng lại bắn nhưng ánh mắt nóng rực về phía hai đứa.. Hẳn rằng đây là kế hoạch mà Quốc Bảo nhắc tới, để Phương Anh bù đầu với chuyện học hành thì cô nàng sẽ không có thời gian mà để ý tới tôi nữa! Quá hoàn hảo!

"Nghe kể ngày xưa Phương Anh nồng nhiệt với cậu lắm?" Tôi viết một tờ giấy, đẩy sang cho Quốc Bảo trong giờ thực hành Địa. Bài dễ quá nên làm xong cả rồi, không dám lấy môn khác ra xem nên đành phải sử dụng cái này giết thời gian! "Sao hai người giờ đối địch nhau dữ thế? Có phải tại trước kia cô nàng khởi động giam cầm play với cậu không?"

"Ai bảo thế?" Quốc Bảo biết lại một cách nhanh chóng, nhưng sau khi viết xong tự thấy quá xấu nên cậu ta cầm lại, cẩn thận **vẽ** từng chữ một "Bọn kia đồn bậy bạ thôi, Phương Anh cũng giống đám con gái bình thường, chẳng qua điên hơn một tí!"

"Là thế nào?"

https://tieulun.hopto.org

"Chơi mấy cái trò tặng hoa các kiểu, con trai ai thích thế chứ!" Cậu ta bĩu môi "Với lại đó không phải hình mẫu tôi thích nên né sớm bớt đau khổ!"

"Hình mẫu của cậu là gì?" Chần chừ một chút, tôi viết thêm "Đừng bảo là tôi, không tin đâu!"

"Ừ thì không phải cậu!" Cậu ta gật gù "Là mẹ tôi!"

Nhắc tới người này tự dưng tôi câm nín. Ngày đó quản lý phòng tranh của Quốc Bảo đã nói cậu ấy vẽ bức cẩm tú cầu khi mẹ vừa mất. Tôi không biết mẹ cậu ta mất từ bao giờ và như thế nào nhưng nói thật.. tôi không muốn làm Quốc Bảo buồn. Chính vì vậy nên tôi dừng ngang cuộc đối thoại này lại. Đúng lúc định vo viên giấy viết thư ném vào thùng rác thì một mảnh thư giấy khác không biết từ góc nào ném thẳng lên bàn của hai đứa tôi. Quốc Bảo nhìn quanh một lượt, cả lũ trong lớp đều đang rộn lên với việc ném thư giấy nên không thể xác định được đích xác nó là của ai. Tò mò mở ra xem, dòng chữ bên trong khiến cả hai đứa tôi đều chấn động: *"Mẹ cái Dương bị AIDS, nó cũng AIDS! Tiếp xúc là lây nên phải cẩn thận!"*

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 87: - Bạn Thân?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tin tức này đưa ra lập tức khiến cả lớp nổ tung!
Tôi trợn mắt nhìn lại cho kĩ, đúng là Dương, không sai, lớp chỉ có mỗi tôi tên Dương nên nói tôi còn gì nữa!

AIDS cơ đấy! Đứa nào tung tin đồn nhảm cũng dễ nghe quá đi thôi! Hừ, hiền quá nên khinh tôi đúng không hả? Đừng hòng chạy tội! Trước khi Quốc Bảo giật tờ giấy xé đi, tôi đã ngăn cậu ta lại. Cúi mặt chà chà hai bên mắt, tôi đứng phắt dậy, mắt đỏ như thỏ con mà thưa: "Thưa cô.."

"Hải Dương xong bài rồi hả? Đúng là trò cưng của cô!" Cô Địa vốn luôn rất ưu ái tôi vì tôi thường xuyên năng nổ xây dựng bài. Thấy tôi đứng lên lập tức mỉm cười khen ngợi, nhưng chưa khen xong đã hốt hoảng giật mình "Em sao thế? Ốm à? Cái lớp này, trật tự! Trật tự ngay!"

"Thưa cô, em xong bài rồi!" Tôi ngậm ngùi, chen Quốc Bảo đi thẳng lên bàn giáo viên. Tôi đưa tờ giấy mình vừa nhận được cho cô, tiếp tục giả trang nạn nhân "Khi nãy em nhận được cái này, cô ơi, cô.."

https://tieulun.hopto.org

"Cái này.." Cô Địa lật tờ giấy ra xem, vừa lúc có mấy đứa cũng đang ném thư giấy ào ào bị cô nhìn thấy. Cô giáo bốc hỏa, chỉ tay "Anh chị kia đem lên đây nhanh! Ai tung tin này? Các em có bằng chứng gì mà dám nói về bạn như vậy?"

"..."

"Mang hết lên đây!" Cô Địa cáu lắm, thấy chúng nó chần chừ không đem *hàng* lên thì càng nóng máu. Cô quát lớn "Đem hết cái đống thư giấy đó lên đây! Cho các em thời gian làm bài thực hành, không phải thời gian để các em tha hồ bôi nhọ, nói xấu sau lưng người khác! Quá đáng quá thể!"

"Dạ đây ạ.." Một đứa bàn đầu chủ động đem thư giấy kia lên, nó đi ngang qua tôi, vì sợ bệnh AIDS mà nhìn tôi một cái cũng không dám.

"Các anh chị kia đâu?" Cô mở tờ giấy ra, tiếp tục bài ca của mình "Tôi thấy cả rồi, không đem lên tôi ghi sổ đầu bài, liên hệ giáo viên chủ nhiệm gọi phụ huynh các anh chị lên cho biết mặt!"

Lời vàng ngọc vừa nói ra lập tức thư giấy ào ào được đặt lên bàn cô. Cả đám phía dưới nhìn chằm chằm lên bục giảng, đợi cô mở từng tờ từng tờ ra một..

https://tieulun.hopto.org

"Mẹ con Dương AIDS!"

"Nó lây bệnh từ mẹ nó đấy!"

"Bố nó chơi gái bệnh về x mẹ nó sinh ra nó rồi chết!"

"Mẹ nó suốt ngày phải mua thuốc, trị AIDS đó!"

"Ghê quá!"

"Tin chính xác do bạn thân từ nhỏ của nó thông báo, có cả ảnh đính kèm sổ khám bệnh của mẹ nó trên mess!"

"..."

"Hay quá ha!" Cô đập bàn "Còn có cả bằng chứng cơ đấy! Tôi tò mò không biết bạn thân từ nhỏ của em là ai Hải Dương ạ?"

"..." Tôi nhìn về phía Dịu, con bé không đáp lại tôi nhưng cũng không dám nhìn cô giáo. Chắc nó làm vậy để trả đũa vụ mất mấy triệu kia. Tẩy chay tôi bằng bệnh tật chắc chắn tốt hơn, vừa cách li được lại vừa khiến "ai đó" nhanh chân chạy mất.
AIDS đó, làm gì có ai dám ở cạnh người có bệnh này chứ?

https://tieulun.hopto.org

"Em còn bảo vệ loại người phản bội như thế?" Cô Địa đau lòng kéo tôi tới bên cạnh, không nền hà chuyện tôi có thật sự bệnh không mà bên vực tôi "Thế kỉ này là thế kỉ bao nhiêu rồi, sao các em vẫn còn suy nghĩ ấu trĩ như vậy? Những bài học về yêu thương và bao dung vào tai trái các em rồi ngay lập tức chạy ra bằng tai phải à? Các em không có một tí cảm thông nào hay sao? Nếu bạn bệnh thì chúng ta phải giúp đỡ vì đó là thiệt thòi bạn không thể tự quyết định được. Vả lại cô nghĩ, trong trường hợp này nếu các em có một trái tim trong ngực thì sẽ không vui vẻ ném thư giấy phát tán tin đồn thất thiệt như thế đâu!"

"Thưa cô!" Hải Đăng đứng dậy "Em sẽ lập danh sách những học sinh phát tán tin đồn, chút nữa sẽ nộp lên cho giáo viên chủ nhiệm ạ!"

"Được rồi!" Cô còn giảng thêm một bài và an ủi tôi vài ba câu mà không thèm hỏi xem tôi có thật sự bệnh hay không. Điều này cho thấy cô Địa không chỉ tốt mà còn hết sức tinh tế, để đường lui cho tôi. Nếu không bệnh thì tốt, còn nếu bệnh cũng không cần phải nói gì cả..
"Lớp trưởng lập danh sách đi, viết giúp cô cái biên bản để kí lại! Tôi nhất định phải tìm ra kẻ phản bội, đời này tôi ghét nhất loại hai mặt, nói là bạn thân mà chỉ rình đâm sau lưng người ta!"

"Vâng ạ!" Hải Đăng tự dưng nháy mắt với tôi một cách đầy ẩn ý. Ông trẻ này đợt này được dạy kèm người trong mộng có khác, xuân phong phơi phới luôn kìa! "Em biết người đó là ai rồi, chút nữa em sẽ thông báo luôn cho giáo viên chủ nhiệm!"

https://tieulun.hopto.org

"Cậu nói thế là ý gì Đăng?" Linh Oanh ngồi gần đó ngứa miệng vặn lại. Hiển nhiên chuyện gì dính đến Dịu nó chả có một phần? "Ai là ai? Cậu nói toẹt ra đi!"

"Phải cậu đâu mà giật mình thế?" Hải Đăng cười khẩy "Thầy đã nói học sinh trong lớp phải đoàn kết, vụ này to thế kiểu gì cũng có khối đứa hạnh kiểm tháng xuống khá và trung bình!"

Sau sự dọa dẫm của Hải Đăng, đa số học sinh trong lớp tỏ ra hoang mang về việc thầy chủ nhiệm sẽ xử lý như thế nào. Chúng nó vẫn còn bàn luận xem tôi có thật sự bệnh không nhưng chỉ dám bàn một cách âm thầm mà thôi. Cô Địa còn nói thêm không ít những lời chỉ trích và dẫn dắt với hi vọng đám trẻ nít 17 tuổi này có thể đi theo con đường đúng đắn, nói không với kể xấu sau lưng. Nhưng nói thật, việc cô mong muốn còn khó hơn lên trời!

Tôi trở về chỗ ngồi của mình, Quốc Bảo đón tôi bằng một nụ cười tươi roi rói và ngón tay cái biểu thị ý trịu like! Tôi gạt nước mắt, ngạo nghễ về chỗ trong chiến thắn tuyệt đối. Khi đi ngang chỗ của Hải Đăng, cậu ta nhanh tay lẹ mắt nhét vào túi áo khoác của tôi một tờ thư giấy. Nhíu mày nhìn cậu ta một cái, người này giả như không biết gì, cứ ung dung ngồi đó, vừa ngoáy bút vừa nhìn ra ngoài cửa. Đem tờ giấy kia mở ra, bên trong là một hàng chữ ngay ngắn: *"Ra chơi gặp ở chỗ cũ!"*

Chỗ cũ là chỗ quái nào? Chả lẽ là nơi đổ rác kia? Cậu ta muốn tìm tôi làm gì thế không biết?

https://tieulun.hopto.org

"Hải Đăng hả?" Quốc Bảo làm bộ không để tâm lắm mà hỏi "Hẹn chi vậy?"

"Chịu thôi!" Tôi nhún vai vò nát tờ giấy ném vào thùng rác "Chắc bàn vụ vừa nãy!"

"Chỗ cũ là thế nào?" Quốc Bảo ngăn lại, lôi tờ giấy kia ra phân tích "Như thể quen thân lắm ấy nhỉ? Chút nữa tôi đi cùng cậu!"

"Chỗ trước đây cậu bắt gặp đó!" Tôi nhớ lại, giải thích. Đúng ha, hôm đó Quốc Bảo bắt gặp tôi và Hải Đăng nói chuyện sau đó đùng đùng tức giận bỏ đi. Vì sao ấy nhỉ? Có phải do Hải Đăng đột nhiên dựa gần không?
Đó là.. cậu ta ghen sao?
"Mới gặp riêng mỗi lần đấy, cậu ta cảnh báo tôi cẩn thận với Phương Anh!"

"Vậy lần này chắc là cảm ơn!" Quốc Bảo ậm ừ "Thôi, cậu đi một mình đi cũng được!"
Nghĩ một chút, cậu ta nói tiếp: "Tôi lên sân thượng nhìn hai người, nếu dựa gần nói chuyện như ngày đó là biết tay tôi nghe chưa?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 88: - Tỏ Tình Rồi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ra chơi tiết này chúng tôi nghỉ tập thể dục nên nó kéo dài những hơn 20 phút. Sau khi tập xong mấy động tác nhẹ nhàng, Hải Đăng nháy tôi một cái rồi xoay người đi trước. Quốc Bảo chắc là đã lên sân thượng từ lúc trống ra chơi rồi, không thấy mặt cậu ta trong mấy buổi tập thể dục giữa giờ khi nào cả!
Tôi theo chân Hải Đăng ra khu đổ rác, cậu ta đứng khoanh tay tựa như đã chờ rất lâu, nhìn xung quanh không có người mới bảo tôi rằng: "Chân ngắn đi chậm thật!"

"Cậu tin là cậu ở đây một mình luôn không?" Tôi hừ mũi "Nói đi!"

"Hợp tác không?" Hải Đăng hỏi thẳng "Tôi sẽ kìm giữ Phương Anh và đảm bảo cậu có một cấp III an toàn, bù lại cậu nhường cho Phương Anh ngôi đầu bảng một kì học!"

"Khỏi cần cậu kìm giữ tôi vẫn an toàn bình thường!" Tôi quyết định đàm phán "Cậu muốn Phương Anh xếp nhất để chuyển sang A1 với cậu chứ gì? Để cậu dễ bề tấn công đúng không? Lợi quá nhỉ!"

https://tieulun.hopto.org

"Cậu cũng lợi đâu kém?" Cậu ta gật đầu luôn "Nếu Phương Anh từ bỏ Quốc Bảo cậu cũng đỡ tình địch lớn còn gì?"

"Tôi không sợ, cái tôi sợ là mất học bổng dành cho học sinh xếp nhất kìa!" Tôi nhướn mày "Nhường cũng được, nhưng tôi vẫn muốn nhận học bổng, làm sao giờ?"

"Không hiểu Quốc Bảo ưa cái đồ thực dụng như cậu ở chỗ nào!" Cậu ta nhún vai "Ba phần học bổng!"

"Tám phần!" Tôi mặc cả "Và cậu vẫn phải đảm bảo Phương Anh không le ve cạnh tôi nữa!"

"Bốn phần!"

"Bảy phần!"

"Một nửa!" Cậu ta chốt, xua tay "Không nói nhiều nữa, tôi sẽ đảm bảo cho cậu!"

"Thôi tạm được!" Tôi ậm ừ "Đồng minh à, cố gắng trong công cuộc gia sư nhé! Với cả.. chuyện vu khống bệnh cho tôi cậu cố giải quyết đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Thế.. Cậu AIDS thật à?" Cậu ta hơi ngập ngừng xong cuối cùng vẫn hỏi "Quốc Bảo chấp nhận?"

"Đồ điên, dĩ nhiên không có bệnh!" Tôi phẩy tay "Bố tôi đi đánh cá bị điện cao thế giật chết, mẹ tôi tổn thương sau sinh, không thể phục hồi nên mới đau yếu mãi thế!

"Ra vậy.."

"Thế nhé! Tạm biệt!"

Tôi bước nhanh khỏi nơi đó, đã rất lâu rồi không nhắc đến cái chết của bố nên cảm xúc trong người có hơi bấp bênh. Ngày bố mất tôi vẫn còn nhỏ xíu, nhưng nhìn mẹ khóc ngất và hàng lũ những người mặc đồ tối màu, đầu đội khăn trắng trong lòng vẫn không thể kiềm chế được buồn thương và đau đớn. Sau đó mẹ vốn yếu đau phải gồng mình lên gánh một gia đình nhỏ, cố hết sức để bản thân vẫn đủ thuốc duy trì, lại không để con gái nhỏ phải nhịn một bữa nào cả. Thực ra tôi biết rõ, nếu thời gian ấy bố cố gắng thêm một chút nữa, hoặc mẹ vô tâm với tôi một chút thì chắc chắn giờ này bà ấy cũng không phải khổ sở đánh vật với mọi sự.

Nhưng tiếc là không, mẹ đã lựa chọn, khoảng thời gian hi sinh ấy tôi có dùng bao nhiêu thanh xuân đánh đổi cũng không thể quay lại, càng không thể cứu vãn.

https://tieulun.hopto.org

Vậy nên chỉ còn cách cố gắng, cố gắng để bù đắp cho mẹ một tương lai tốt hơn nữa.

Giờ ra chơi chưa kết thúc, tôi nhìn quanh một lượt rồi sau đó quay người, quyết định chạy lên sân thượng xem Quốc Bảo đang làm trò con bò gì. Cửa sân thượng vẫn đang khép hờ, tôi nhẹ nhàng đẩy nó ra, bước vào khu vườn mộng mơ, nhưng quan sát mọi góc đều không thấy Quốc Bảo đâu cả!
Hay cậu ta xuống dưới rồi? Nhưng nếu xuống thì khi nãy tôi đi qua lớp phải thấy cậu ta chứ nhỉ?

"Mình.." Giọng nói nhẹ nhàng vang lên ở góc khuất bên kia làm tôi chú ý. Chỗ đó đứng ở đây không thể nhìn thấy được, phải đi băng qua mấy gốc cây lớn um tùm mới có thể trông rõ mọi thứ.
Người nói chắc chắn là nữ, sao tự dưng lại tòi ra một nhân vật nữ ở đây vậy trời? Quốc Bảo hẹn hò người ta à? Cậu ta dám?
"Quốc Bảo.. Cậu.."

"Có chuyện gì nói nhanh nhanh chút được không?" Giọng cậu ta có hơi thiếu kiên nhẫn nhưng cũng không quá khó chịu. Bình thường nói chuyện với ai cậu ta chả hùng hùng hổ hổ, hôm nay tự dưng dịu dàng thế.. là thế nào?
"Tôi còn phải xuống vào lớp!"

"Mình là Quyên A2!" Người đó vẫn nhỏ giọng, hơi run rẩy mà nói từng lời "Ngày đó cảm ơn cậu đã giúp mình, mình.."

https://tieulun.hopto.org

"Ngày nào? Tôi không nhớ!" Cậu ta bất cần "Thế nên thôi cậu cũng không cần nhớ đâu, thế nhé, tạm biệt."

"Khoan đã!" Quyên gọi với lại, yếu ớt đến mức ai cũng có cảm giác muốn che chở "Cậu đừng đi vội, mình còn chuyện muốn nói!"

"???"

"Mình.. Mình thích cậu lâu rồi!" Cô bạn hít sâu một hơi, mãi mới bật ra được một câu này.
Vừa nghe thấy nó, tôi sững luôn!
Trời, tỏ tình trong truyền thuyết đây rồi! Không biết vẻ mặt của Quốc Bảo lúc này thế nào ta? Cậu ta có cười sung sướng không? Nếu như lúc này tôi bước ra chắc chắn cậu ta sẽ phổng mũi lên mà khoe khoang cho xem.
"Cậu chưa có người yêu.. Có muốn thử với mình không?"

"Hửm?" Giọng Quốc Bảo lười biếng vang lên, không cần nhìn tôi cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cậu ta lúc này. Hẳn nhiên là đang nhét hai tay vào túi quần, nhếch môi cười đầy hứng thú mà vặn lại. Còn bạn Quyên kia.. Aiii, tôi không chú ý lớp bên cạnh lắm nên không biết đó là ai đâu! Tôi tò mò quá, cô gái nào lại có thể khiến Quốc Bảo dịu giọng như vậy?
"Có lợi ích gì không?"

"Mình.. Mình có thể nấu cơm trưa cho cậu!" Quyên vui vẻ nói ra, chất giọng đầy sự hi vọng "Cũng có thể giúp cậu cùng học hành,

https://tieulun.hopto.org

nhà chúng ta cùng đường, mỗi ngày mình đều có thể giúp cậu đi về.."

"Tốt lắm!" Không ngờ Quốc Bảo lại trả lời như vậy!
Lòng tôi dâng tràn sự khó chịu và chán ghét khó tả, tôi đứng ra khỏi cái cây đang che lấp mình, nhìn cho rõ vẻ mặt của hai kẻ đáng ghét vô cùng kia!

Quyên nhỏ bé rất đáng yêu, đúng kiểu người tất cả con trai đều thích. Xinh xắn, dễ thương, tuy thấp nhưng ngực bự, siêu bự luôn! Còn Quốc Bảo vẫn đáng ghét y như vậy, nghênh ngang nhét hai tay vào túi quần, mái tóc xoăn như chó xù kiêu ngạo tung bay trong gió. Đúng là đẹp trai thật, nhưng là kiểu đẹp thiếu đánh! Tôi muốn đập cho cậu ta một trận vô cùng, nửa tiếng trước còn ân ân ái ái với tôi, nửa tiếng sau có người tỏ tình lập tức nói cái gì mà *tốt lắm?*

Tốt? Khốn nạn!
Quốc Bảo là đồ trời đánh! Tôi ghét cậu ta! Ghét!

"Vậy chuyện đó.." Quyên tần ngần hỏi lại, ánh mắt lấp lánh niềm vui. Cô bạn đứng quay người lại với tôi nên không thấy tôi, nhưng Quốc Bảo thì có, cậu ta vừa thoáng thấy tôi rồi! Thấy rất rõ!
Nhưng cậu ta không thèm động, cứ đứng yên chỗ đối diện Quyên, nhìn chằm chằm tôi mà cười.
"Cậu đồng ý với mình à? Cậu đồng ý thử với mình thật à?"

"Cậu nói xem?" Quốc Bảo như gần như xa mà đáp lời khiến Quyên mừng lắm. Cô bạn ngay lập tức làm ra một hành động mà tất cả

https://tieulun.hopto.org

chúng tôi đều không ngờ, nhào tới giang tay ôm trọn Quốc Bảo!
Chính xác là ôm luôn!
Ôi má, còn ôm nữa cơ đấy!

Thôi, khỏi xem, tôi thấy vậy là đủ lắm rồi!
Tôi tóm lấy mấy tán lá cạnh mình, tức giận bẻ gãy. Tiếng động rắc rắc lập tức vang vọng khiến hai người bên kia đều ngoảnh lại nhìn.
Ném cho Quốc Bảo một cú lườm nảy lửa, tôi quay đi, co giò chạy!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 89: - Cậu Cũng Thích Tôi! Thú Nhận Đi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng người tính không bằng trời tính, ngay khi tôi bước được ba bước đã nghe thấy tiếng cười khanh khách của Quyên và cảm nhận được cái ôm ấm áp từ phía sau của Quốc Bảo.
Cậu ta ôm xiết, nhẹ giọng nói vào tai tôi: "Cậu ghen à?"

"Đồ điên!" Tôi đá chân vào khoảng không muốn giãy nhưng kinh nghiệm đánh nhau của Quốc Bảo nhiều vô kể, việc né mấy cú mèo cào này là quá đơn giản! "Không cố ý làm phiền, các vị cứ tiếp tục đi! Nhanh, cút ra cho tôi xuống!'

"Đúng là dữ như hổ!" Quyên khoanh tay trước ngực, đi tới chỗ chúng tôi đứng nhận xét "Thế mới hợp làm chị dâu của em chứ!"

"..." Khỉ gì?

"Đúng không anh Bảo?" Quyên cười phá lên, sung sướng giải thích "Em đang nhờ anh trai tập kịch giúp, chị không chấp đứa nhóc vừa lên lớp 10 không biết gì như em chứ?"

https://tieulun.hopto.org

"Em gái cậu?" Lòng tự nhiên nhẹ bẫng, và khi nghe thấy danh xưng *chị dâu* kia tự dưng tôi ngại quá đi mất! Nếu đúng là em gái Quốc Bảo thì nhục chết thôi! Xem vừa nãy tôi lỗ mãng chưa kìa, đùng đùng bỏ chạy, còn lườm cậu ta nữa chứ! Tôi lấy tư cách gì mà lườm Quốc Bảo khi cậu ta có người tỏ tình? Và.. vì sao tôi phải áy náy khi gây ra một ấn tượng xấu xí cho em gái Quốc Bảo nhỉ?
"Quyên là em Bảo thật hả?"

"Vâng, em chuẩn bị đi thử vai cho phim nên mới cần tập đó!" Cô nàng nháy mắt, vỗ vỗ vai tôi rồi thả cho Quốc Bảo một cái hôn gió "Giải quyết cho tốt, tối về nhớ đem đồ đến cho em nếu không em mách phụ huynh thì đừng có trách!"

"Biến ngay!" Quốc Bảo thả cho tôi đứng yên, và tượng đài hóa đá Hải Dương lúc này vẫn còn chưa định thần được với tất cả những điều đang diễn ra.
Quyên nhanh chóng chạy biến khỏi sân thượng, cả khu vực hiện tại chỉ còn có hai đứa tôi và gió lộng!
"Sao thế? Xấu hổ à?"

"Cậu dùng em gái để bẫy tôi?" Tôi bặm môi suy luận "Học sinh khối 10 học ở dãy khác, nếu anh em cậu muốn tập kịch cũng đâu cần chạy tận sân thượng này tập vài ba phút? Còn nữa.. đem đồ cho Quyên, hẳn là cát xê đi? Quốc Bảo! Nói ngay, một chuyện vừa rồi chưa đủ để làm tôi đau đầu à mà cậu còn muốn trêu ngươi tôi nữa?"

"Nếu Hải Dương không lạnh lùng với tôi thế thì tôi cần mưu hèn kế bẩn à?" Cậu ta xoay tôi lại, mặt đối mặt "Cậu cũng có tình cảm với

https://tieulun.hopto.org

tôi đúng không? Mau nói đi! Cậu đang giận dữ!"

"Tôi đang rất giận!" Tôi gật đầu "Vì cậu dám lừa gạt tôi!"

"Vì cậu ghen!"

"Tôi không ghen, mang cậu ném cho người khác luôn cũng không tiếc!"

"Có ghen!"

"..."

Chúng tôi tranh luận qua lại mãi đến tận khi vào lớp mới xuống. Đúng là ghen, đúng là thích, có gì mà tôi không dám nhận. Thuận theo yêu cầu và nguyện vọng của đồng chí Quốc Bảo, tôi nhón chân lên chủ động thơm cậu ta một cái, chính thức xác lập quan hệ và chủ quyền. Quốc Bảo cười toét miệng, vui vẻ đeo gông vào cổ, nghênh ngang bảo với tôi muốn gào lên cho cả thế giới biết chuyện này. Nhưng hiện tại đã vào lớp rồi, cậu ta mà làm thế thật thì hai đứa tôi kiểu gì cũng bị gô cổ xuống phòng giáo viên. Vậy là chỉ còn cách bịt miệng người này lại, và cách đơn giản nhất để Quốc Bảo im đi chính là hôn cho cậu ta một trận!

https://tieulun.hopto.org

Hai đứa đi xuống khỏi sân thượng, Quốc Bảo nhảy chân sáo sung sướng kể cho tôi về cô em gái. Đó thật ra không phải em ruột cậu ta mà là con nhà cô chú, con bé này tuy còn nhỏ nhưng lại rất có năng khiếu diễn xuất và biên kịch. Tuy khi nãy Quốc Bảo chẳng hợp tác tí nào nhưng Quyên cũng có thể diễn ra một màn động lòng người khiến tôi dậy sóng. Từ nhỏ hai người bọn họ đã chơi với nhau, có vẻ còn khá thân vì đều có thiên hướng nghệ thuật. Quốc Bảo thích vẽ tranh, Quyên thích điện ảnh.. nhưng lớn dần lên, giới tính và trường học chính là vấn đề. Hai người xa cách, lãng dần, cũng ít nói chuyện. Nhưng có những mối quan hệ rất kì diệu, dù hai người có quên mất đối phương nhưng ngay khi gặp lại lại có thể thoái mái trò chuyện tựa như ngày hôm qua vẫn còn ở cạnh nhau vậy.

"Hải Đăng nói gì với cậu?" Quốc Bảo ngồi vào chỗ, tôi cũng lấy sách vở ra để đầy mặt bàn. Vừa lúc giáo viên vào lớp, tất cả đều đứng dậy chào cô và.. Đứng luôn một lúc để cô đếm sĩ số!
Nên đếm, ai bảo bình thường lớp đông nhung nhúc nay lại văng teo thế làm gì? Nghe nói cả đám Dịu và Linh Oanh cùng hằng hà sa số những đứa ném thư giấy trong tiết Địa đều bị thầy chủ nhiệm điệu lên trên phòng hội đồng. Cái này đều phải nhờ vào công sức của Hải Đăng, cậu ta vì tỏ ý muốn hợp tác với tôi mà ghi hết tên của đám lộn xộn, lên gặp thầy chủ nhiệm với mục đích giải quyết sạch sẽ chuyện này.
"Có vẻ có thành ý ghê nhỉ?"

"Cậu giúp cậu ta việc gia sư dạy kèm đó hả?" Tôi trông trả lời mà lái sang chuyện khác "Thúc đẩy tình cảm có khả thi không vậy?"

"Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén!" Quốc Bảo nháy mắt "Mà không bén thì mình chủ động thúc đẩy, cháy ác là cái chắc, yên tâm đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Tạm tin cậu!" Tôi gật đầu "Thôi học đi, tôi sắp thi loại đội tuyển học sinh giỏi rồi!"

"Khô khan!" Cậu ta bĩu môi "Này Hải Dương, sau giờ học chúng ta hẹn hò đi!"

"..."

"Nha, được nha, gật đầu đi mà vợ ~"

"==!"

*

Hết tiết cuối cùng cả lớp không được xuống ăn trưa ngay mà phải ở lại nghe thầy chủ nhiệm *ca bài ca không quên..* Thầy tiếp tục giảng giải về việc cả lớp phải đoàn kết nếu muốn giữ vững danh hiệu lớp xuất sắc trong trường. Và rằng những sự việc nói xấu sau lưng thế này không được phép xảy ra nữa, nếu như nói ở một góc độ nào đó thì đây chính là bôi nhọ danh dự và nhân phẩm của người khác, hoàn toàn có thể bị kiện ra tòa!
Dưới sự kích động và những lí lẽ sắc bén của Hải Đăng, thầy bắt buộc phải liên hệ với gia đình của mấy đứa kia. Và kẻ đầu trò của vụ này là Dịu - thật ra tôi đoán là Linh Oanh, nhưng nó không dám ra mặt nên chẳng ai bắt thóp được cả. Cơ mà có vẻ sau vụ này mối

https://tieulun.hopto.org

quan hệ của nó và Dịu sẽ chẳng còn bền chặt như trước nữa đâu. Một vụ mất tiền đã đủ khổ, lại thêm chuyện làm mà không nhận này.. cái Dịu có bị ngu mới tiếp tục chơi cùng Linh Oanh! - Dịu phải chịu trách nhiệm xin lỗi tôi trước lớp, mời phụ huynh lên trường làm việc và hiển nhiên không thể thiếu việc hạ hạnh kiểm tháng!

"Đây là giấy khám đầu vào của Hải Dương!" Thầy đập lên bàn, tuyên bố "Các em xem kĩ đi, đừng có đồn đại bậy bạ nữa! Bạn ấy hoàn toàn khỏe mạnh bình thường hiểu chưa?"

"Giấy khám này tổng hợp toàn bộ kết quả địa phương và bảo hiểm y tế.." Hải Đăng rất chính nghĩa mà đứng dậy thêm vào "...Muốn nói cũng phải có căn cứ chứ không bị vả mặt kiểu này nhục lắm đó!"

"Xong nhé!" Thầy chủ nhiệm gật đầu tuyên bố dừng buổi xét xử này lại "Chuyện xin lỗi em thích công khai hay giải quyết riêng?"

"Bọn em tự thu xếp với nhau được ạ!" Tôi mỉm cười, không thèm liếc qua Dịu lấy nửa cái bởi đang bận bịu đánh nhau với Quốc Bảo dưới ngăn bàn! "Cảm ơn thầy và mọi người đã đòi lại công bằng cho em!"

"Điều này là lẽ dĩ nhiên phải làm! Thôi các em tan học đi, ăn cơm trưa và học tốt nhé học sinh thân yêu của tôi!"

Thầy cuốn nhanh như lúc đến, loáng cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của tất cả mọi người. Quốc Bảo thấy thầy đi liền tự giác đứng dậy,

https://tieulun.hopto.org

lấy thẻ ăn của tôi chạy xuống xếp hàng mua đồ! Gớm, bình thường anh đều ăn chế độ nhà giàu, hôm nay tự dưng lại thê nô thế là ý gì? Tính nịnh nọt để tôi đồng ý vụ "hẹn hò" kia đấy à?
Haha, cảm giác vui phết! Thôi thế cũng được!
Đám trong lớp dưới cái nhìn sắc bén của Hải Đăng cũng biết điều lần lượt tản hết. Cuối cùng chỉ còn tôi và Dịu ở lại mà thôi, nó sắp sách vở phải tới mười phút không xong. Thấy người bạn cũ này không có ý định đứng lên xin lỗi mình như đã hứa, tôi nhăn mày, quyết định cầm đồ của mình, đứng lên đi ra cửa.

Ngay khi bước ngang qua bàn nó, Dịu hắng giọng một cái rồi khó khăn mở miệng: "Này, Hải Dương!"

Tôi xoay người nhìn nó, cảm giác xa lạ vô cùng. Có những mối quan hệ dù rằng vài ba năm không nói chuyện vẫn cứ bền chặt, nhưng lại có những mối quan hệ chỉ cần một ngày không chạm mặt liền xa cách.
Chúng tôi của hiện tại, vĩnh viễn cũng không thể trở về như ngày xưa.

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 90: - Xin Lỗi? Khỏi Đi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịu nhìn tôi đầy áy náy, bên ngoài hành lang lớp học tất cả mọi người đều đã đi hết. Âm thanh xôn xao của những tiếng cười nói còn đọng lại đây đó, vẳng tít vào hư vô.
Tôi và Dịu cứ đứng như vậy một lúc, ánh mắt nó càng ngày càng nặng trĩu, mãi sau, khi tôi đã hết kiên nhẫn rồi nó mới nói: "Xin lỗi!"

"Về việc gì?" Tôi cười nhạt "Mày theo Linh Oanh bỏ rơi tao khi tao bị chúng nó chửi vì nhà nghèo? Hay vì mày hùa vào với chúng nó bắt nạt tao cả năm lớp 10? Hoặc là do vụ gần đây nhất, khi mày bắt con Thủy nhét tiền vào cặp vu tao lấy trộm? Ờm.. cũng có thể là chuyện hôm nay, khi mày bảo mẹ tao và tao có bệnh?.. Nói nghe coi, mày xin lỗi chuyện gì?"

"Mày vẫn còn ghi nhớ hết những chuyện đó?" Nó ngạc nhiên tròn mắt "Đều đã qua lâu lắm rồi!"

"Với mày thôi!" Tôi suýt bật cười, nhưng phải cố. Sự trơ trẽn này làm tôi hít thở không thông, nhìn nó thôi cũng thấy khó chịu rồi!
Đã qua lâu lắm?
Lâu lắm là từ khi nào? Mới có cách đây vài ba tháng mà thôi, nhưng với đứa bị bắt nạt như tôi thì mới chỉ là chuyện vừa mới.

https://tieulun.hopto.org

"Đúng là buồn cười thật đấy, mày thử bị như tao xem có nhớ mãi không quên không nào?"

"Tao không thể bị như mày được!" Nó thở dài vẻ bất lực "Ngày đó tao đã khuyên mày, mềm mỏng đi là sẽ không bị tẩy chay nhưng mày đâu có nghe tao?"

"Vậy ra bắt nạt tao là chúng mày bị ép?" Tôi nhăn mày "Hay ha! Thôi nghỉ khỏe đi, ghê tởm!"

"Vì thái độ đó mà mày mãi cũng không có bạn đó!"

"Thế hả?" Tôi bặm môi, cười chua xót. Sau đó ngẫm lại với loại não lợn này không thông não cho nó nhất định nó sẽ luôn nghĩ mình đúng. Thế nên tôi quay mặt lại, cười thật tươi mà rằng: "Thà tao không có bạn còn hơn chơi với loại cặn bã như mày!"

"Mày.. Sao lại thô lỗ thế chứ?"

"Tao vốn thô lỗ từ bé, còn cái loại mày sao lại thảo mai giả tạo và hai mặt như vậy?" Tôi tuôn một tràng "Chúng ta làm bạn mấy năm cấp II mà giờ cả hai mới nhận ra bộ mặt thật của nhau. Ai dà, vừa kịp lúc!"

"..."

https://tieulun.hopto.org

"Đừng tưởng tao không biết vì sao tự dưng mày về phe Linh Oanh!" Tôi tiếp tục vạch trần "Ngày đó trên hành lang khi mày nhìn cậu ta tao đã biết thừa mày thích Quốc Bảo! Nếu như mày ngoan ngoãn thì tao đã tác hợp cho hai đứa mày rồi. Tiếc là mày lỗ mãng quá, chưa gì đã quay lưng với tao thế cho nên.. Ha ha, cậu ta thuộc về tao! Bỏ cuộc đi bitch ạ!"

"Này! Mày nói gì đó hả?"

"Ý trên lời, tự hiểu đi!"

"..."

"Còn muốn đánh nhau thì cứ xông lên, tao tiếp!"

Nó hiển nhiên không dám đánh nhau với tôi, vì nếu đánh tôi sẽ có cớ là nó cố ý không xin lỗi, thấy mọi người đi sạch vì cay cú quá nên xông vào "xử" tôi. Hạnh kiểm một tháng bị kém, thêm vài vụ mời phụ huynh thì Dịu còn được ở lại A1 mới là lạ!
Và một khi rời khỏi lớp mũi nhọn thì nó chẳng là cái gì trong trường này cả. Chấp nhận số phận bị lãng quên đi!
Cũng may Dịu còn thông minh lắm, nó mặc kệ bị tôi khiêu khích, cứ như vậy đứng im thin thít chịu trận. Tôi xoay người, không thèm quan tâm nó mà đi thẳng xuống căn tin nhận lấy sự phục vụ của

https://tieulun.hopto.org

"chồng nhặt". Quốc Bảo có vẻ chờ tôi lâu lắm, vừa thấy bóng tôi xuất hiện ngoài cửa đã lao ra săn đón, vui vẻ dẫn tôi vào một bàn mỹ vị rồi.

"Lần sau đừng mua nhiều thế, ăn không hết lãng phí!"

"Ok nghe cưng cả!" Cậu ta nói mà không biết xấu hổ, mặc kệ đám người xung quanh nhìn ngó mà xun xoe gắp đồ ăn cho tôi. Không ít ánh mắt ghen tị, tiếc hận bắn qua bên này nhưng mà kệ đi, với những kẻ không dám tiến lên nắm lấy hạnh phúc, chỉ biết chầu rìa chực đâm chém niềm vui của người khác tôi chẳng quan tâm đâu!
"Ăn mau đi, cãi nhau hùng hổ vậy chắc đói lắm rồi!"

"Sao cậu biết tôi cãi nhau với người ta?" Tôi gắp mấy món đồ ăn còn nóng hổi lên, đưa vào miệng. Đúng là ngon thật, có người phục vụ bên cạnh ăn còn ngon hơn nữa!
"Cậu cũng ăn đi!"

"Sao không biết?" Quốc Bảo nháy mắt "Hiểu tính cưng quá mà!"

"Gọi kiểu ghê tởm gì đấy?" Tôi nhếch môi, xì một tiếng "Có tin tôi nhét cả đống cơm này vào miệng cậu không?"

"Dạ tin!" Cậu ta gật đầu "Nếu không thì gọi vợ nhé! Hải Dương có thể gọi tôi là chồng yêu hoặc ông xã, thế nào? Chọn đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Không thế nào!" Ghê muốn chết! Ai thèm! "Không gọi!"

"Nếu không gọi thì chút nữa học xong buổi chiều đi xem phim với tôi?" Cậu ta xoa cằm ra điều kiện "Phải chọn! Không thể hắt hủi tôi thế được!"

"Bận rồi!"

"Vậy bao giờ mới có thời gian cho tôi chứ?"

"..."

"Bao giờ?"

"Cuối tuần đi!"

*

Vậy là ngày chủ nhật tôi xin nghỉ từ 8 giờ sáng cho đến 3 giờ chiều để cùng "hẹn hò" với Quốc Bảo. Cô Nguyệt không biết chuyện của chúng tôi nên chỉ nghĩ hai đứa học nhóm nên ủng hộ nhiệt tình lắm. Hôm nay mẹ đi lấy thuốc thường kì nên không có ở nhà, vừa khéo, tôi có thể nhân cơ hội mà ra ngoài một chút.

https://tieulun.hopto.org

Sau khi dọn dẹp xong ca làm buổi sáng, Quốc Bảo và tôi ăn bánh tại quán rồi mới lên đường đi tới trung tâm mua sắm. Tôi không có tiền, cũng không muốn tiêu tiền của cậu ta nên chẳng mua gì cả. Quốc Bảo biết ý nên rủ tôi cùng xem đồ với cậu ta, mặc dù lúc cuối có cố lái sang việc ngắm đồ nữ nhưng.. vô ích thôi! Tôi đã quyết không tiêu tiền của cậu ta rồi!
Quốc Bảo sắm không ít quần áo giày dép, mỗi lần cậu ta quẹt thẻ là tim tôi đau nhói. Đúng là người có tiền có khác, bữa shopping này chỉ bằng một bức tranh của cậu ta chứ mấy! Gửi hết đồ đạc ở quầy, Quốc Bảo đưa địa chỉ để nhân viên gửi về tận nhà. Xong xuôi hai chúng tôi lên tầng hai, vừa ăn bánh xong nên chẳng có tâm trí dùng thứ gì khác nên Quốc Bảo đề nghị xem phim. Tôi chưa bao giờ tới những chỗ như vậy nên mọi thứ đều phải nhờ vào sự hướng dẫn của Quốc Bảo. Lúc cậu ta đi xếp hàng mua vé, tôi cũng lấy tiền ra, cắn răng lén lút chạy đi mua bỏng và nước. Mối quan hệ nào chẳng cần công bằng, tôi không muốn bị nghĩ là kẻ đào mỏ!

"Cậu đã mua rồi?" Quốc Bảo lấy được vé xong đã thấy tôi ôm hàng đứng chờ. Vẻ mặt cậu ta hơi hụt hẫng những tôi giả như không biết, chỉ gật đầu một cái cho xong chuyện. Vì không muốn mất vui trong ngày hẹn đầu nên Quốc Bảo mỉm cười, đưa vé cho tôi "Vào rạp đi! Chúng ta ngồi hàng ghế tình nhân nhé!"

"Nghe sến quá!"

"Ô NÀY! HẢI DƯƠNG!" Vừa bước chân vào rạp đã có tiếng người gọi ầm ầm, tôi quay lại.. Thì ra là An!
An dắt theo một cô bạn xinh xắn cùng khoác tay nhau đi vào rạp

https://tieulun.hopto.org

giống chúng tôi. Có lẽ đó là bạn gái cậu ta, họ cũng đi hẹn hò giống như tôi và Bảo. Nhưng quan hệ của họ chắc chắn thân mật hơn hai đứa tôi, đã khoác tay và dán sát người rồi kia kìa!

Quốc Bảo dường như cũng chú ý chi tiết này, cậu ta thấy An và bạn gái đi tới, vờ như tự nhiên lén lút hạ tay xuống đan vào tay tôi. Tôi liếc qua cậu ta một cái, Quốc Bảo lập tức huýt sáo quay đi làm tôi.. không làm thế nào giao lưu được!
"Cậu cũng tới đây xem phim à? Ơ, Quốc Bảo! Là cậu Quốc Bảo nè, hân hạnh được gặp!"

"Ai thế chồng?" Cô bạn gái ngạc nhiên hỏi, từ chồng được tuôn ra từ khuôn miệng ngọt ngào kia cực kì tự nhiên và mượt mà. Tôi tự tưởng tượng cái cảnh mình gọi Quốc Bảo là chồng, trong lòng không nhịn được.. buồn cười! Chết cười mất thôi, còn lâu tôi mới thèm gọi!

"Bạn cùng học cấp II cũ!" An giải thích "Còn đây là anh Bảo, nghệ sĩ chuyên nghiệp, chính là tác giả của bức tranh mấy trăm ngàn đô bố anh treo ở nhà đó!"

"Thật.. Thật ạ?" Cô bạn lắp bắp. Tôi cũng muốn lắp bắp theo rồi! Má ơi, mấy trăm ngàn đô!
Một ngàn đô so với tỉ giá hiện tại đổi ra khoảng 23 triệu. Mười ngàn đô là 230 triệu, vậy một trăm đô? Một trăm đô là bao nhiêu tiền? Má ơi, má ơi, má ơi?..
"Anh Bảo trẻ và đẹp vậy? Em không ngờ đó! Anh cho em xin chữ kí được không?"

https://tieulun.hopto.org

"Các cậu đừng làm quá lên như vậy!" Quốc Bảo khiêm tốn xua tay "Tôi chỉ là học sinh bình thường hôm nay tới đây hẹn hò thôi! Vì là bạn cũ của vợ tôi nên cứ coi nhau như bạn bè nhé!"

"Vâng, vâng!"

"Chút nữa xem phim xong rồi hàn huyên tiếp nhé!" Đến lượt mình vào rạp nên tôi gấp rút xua tay với An và bạn gái của cậu ta "Tạm biệt!"

"Được! Chút nữa gặp nhé!"

Chúng tôi cùng nhau tiến vào hàng ghế giữa, và khi đi lên cầu thang Quốc Bảo đột nhiên giật giật tay tôi, đầy ẩn ý mà chỉ tay về phía trong góc. Một cặp đôi bất ngờ xuất hiện ở đó, chàng đang bá đạo khoác vai nàng, còn cưỡng ép nhét bỏng bắt nàng ăn cho bằng sạch. Nàng thì ngược lại, mặt nhăn mày nhó khó chịu vì bị nhét đầy bỏng ngô vào miệng, vừa nhai vừa lườm chàng cháy mặt..

"Hải Đăng và Phương Anh?" Tới mức này rồi! Còn hẹn hò ác hơn chúng tôi! Vậy ra sự điên cuồng của Phương Anh đều là tin đồn thất thiệt? Thế giới này thật đáng sợ, chẳng tin được ai nữa rồi!
"Hai người đó chính thức rồi à?"

"Chưa!" Quốc Bảo ra hiệu suỵt, tôi biết ý gật đầu, đi cùng cậu ta ngồi vào ghế của mình. Trong rạp không đông lắm, màn hình đang chiếu quảng cáo nên vẫn còn tiếng nói chuyện râm ran. "Nhưng với sự

https://tieulun.hopto.org

biến thái của Hải Đăng thì sẽ sớm thôi! Phương Anh điên một thì Hải Đăng điên 10, chẳng qua anh ta là một tên điên thông minh nên mới không ai biết mà thôi."

Ồ ra vậy! Nếu thế thì cuộc sống của Phương Anh sau này chắc cũng đặc sắc lắm nhỉ?

"Cậu thì sao?"

"Chồng thì sao?" Cậu ta nhại lại, khoác tay ôm lấy vai tôi "Chồng rất bình thường, và nếu có điên thì chắc chắn sẽ là một tên điên yêu vợ!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 91: - Nhà.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xem xong bộ phim tình cảm sến rện tôi và Quốc Bảo quyết định đi siêu thị để xua tan không khí kì quái đang quẩn quanh hai đứa. Cậu ta lắp bắp thú nhận với tôi rằng đó là lần đầu tiên mình xem thể loại phim tâm lý tình cảm này ngoài rạp. Thấy nhiều người xếp hàng mua vé, lại thêm sự mời chào hết sức nồng nhiệt của người bán hàng, cậu ta bỏ quên sự xuất hiện của dòng 18+ phía trên, book vé, xem!

Tôi không phải chưa tìm hiểu về cấu tạo cơ thể người cùng các cơ chế hoạt động của các bộ phận. Nhưng nói thật, tìm hiểu chỉ là trên lý thuyết giấy khô khan, hôm nay được chứng kiến một màn sex nghệ thuật trên màn ảnh rộng, tầm nhìn của tôi mở mang không ít. Tự dưng ánh mắt nhì đời đen tối đi mấy phần, liếc qua Quốc Bảo cũng cảm nhận được sự quyến rũ của cậu ta, muốn nhảy qua hôn cho cậu ta một cái!
Nhưng hấp dẫn thế nào đi chăng nữa, và mong muốn có lớn bằng trời tôi cũng vẫn phải cố kiềm chế lại. Mình là con người, hơn hết còn là con gái, một cô gái hiện đại đầy tự trọng.. Mấy hành động thô bỉ kiểu như cưỡng hôn đâu có thể mặt dày mà làm!

"Về nhà chồng nấu cơm ăn nhé!" Quốc Bảo tự nhiên mời chào, nghe xong câu này mặt tôi đúng kiểu *sét đánh ngang tai.* Gì? Đùa à? Về nhà cậu ta thế khác nào ra mắt bố mẹ luôn chứ? Hay người nhà

https://tieulun.hopto.org

cậu ta đi vắng hết rồi? "Không có ai đâu, về nhà riêng của chồng chứ không phải nhà gần quán cô Nguyệt đâu!"

"Nhà riêng?" Ôi làng nước ơi, người giàu có kìa! Đúng là bán bức tranh mấy trăm ngàn đô có khác, nhà riêng cũng tậu được rồi! "Quốc Bảo ơi Quốc Bảo, mình có cảm giác mình đào được kho báu!"

"Đúng rồi đó vợ!" Cậu ta vênh mặt "Kho báu này toàn kim cương chất lượng cao thôi!"

"Xì.."

"Chính vì thế nên.." Cậu ta đột nhiên dịu giọng, đưa tay điểm nhẹ mũi tôi, đầy cưng chiều mà tiếp "..Những chuyện nhỏ nhặt như thanh toán cứ để chồng lo, vợ chỉ cần vui vẻ là đủ!"

"Điên à? Tôi không thích lợi dụng người khác!"

"Cả con người chồng còn dâng hiến được cho vợ, chút tiền tài ngoài thân này tính là cái gì?"

"..."

https://tieulun.hopto.org

Dưới sức ép và sự năn nỉ của Quốc Bảo, thêm vào sự tò mò đang thiêu đốt trong lòng, tôi gật đầu đồng ý một cách ban ơn. Cậu ta hí hửng lắm, đẩy xe đẩy trong siêu thị, còn muốn bế bổng tôi nhấc vào vì *sợ vợ đi bộ đau chân.* Cũng may nhân viên siêu thị nhìn thấy và lườm nguýt mãi cậu ta mới dừng cái ý tưởng điên rồ đó lại.
Quốc Bảo đi hết kệ này đến kệ khác, vừa chọn đồ cậu ta thích ăn, giải thích hết một lượt cho tôi nghe, lại vừa "điều tra" xem khẩu vị của tôi như thế nào. Thật ra những điều cậu ta nói tôi đều đã biết cả rồi, ghi hết trong bản thảo cuốn *Làm thế nào để cưa đổ Quốc Bảo* của tôi mà lại! Chậc, chậc, vậy mới nói fan cuồng có sức mạnh ghê hồn lắm, tất tần tật những thứ liên quan đến idol đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhớ kĩ càng và thậm chí còn rõ hơn chính bản thân vị thần tượng kia nữa kìa.

Ra khỏi siêu thị, tay cả hai đều đầy ắp. Thật ra Quốc Bảo muốn một mình xách cả, nhưng cậu ta cũng chỉ có hai tay hai chân như người bình thường mà thôi! Chân thì dùng để đi rồi, hai tay nhét được bao thứ chứ? Hơn nữa tay xịn để kiếm tiền tôi không nỡ ngược đãi, tôi làm việc nặng quen, cứ để tôi!
Vẫy một chiếc taxi, Quốc Bảo nói ra một địa chỉ ở gần trường tôi rồi bảo bác tài đưa đồ tới đó. Hai chúng tôi không lên xe vì còn xe đạp điện của tôi ở đây và cũng vì cậu ta muốn *dành thêm thời gian bên vợ.* Tôi vờ như không nghe thấy mấy lời ghê tởm của cậu ta, ngồi lên phía sau để đi thẳng về căn nhà của Quốc Bảo. Khu đất gần trường này rất sầm uất lại nhiều khu vực trọng điểm, những nơi như vậy chắc chắn đắt lắm, thế mà cậu ta cũng chen chân tự mua được nhà! Quá giỏi! Đúng là kim cương!
Sự ngạc nhiên của tôi còn chưa kết thúc ở đây đâu, ngay khi xuống xe, tôi còn phải sốc vì sự "khang trang" quá đáng của ngôi nhà này. Mặt tiền sát đường quốc lộ đông đúc người xe qua lại, rộng phải đến mười mấy mét, dài càng không cần nói, khéo khi đến hơn trăm mét

https://tieulun.hopto.org

chứ đùa! Muốn vào nhà phải đi qua một cánh cổng lớn dẫn vào sân, sân trong lát gạch đỏ, bày đầy những cây cảnh to lớn và hòn non bộ, bể cá lộ thiên.. tất cả mọi thứ đều hài hòa và toát ra dáng vẻ của kẻ phú hào. Không những sân rộng mà chỗ này còn có cả gara để ô tô nữa, và đã có gara thì không lí nào ô tô không tồn tại. Trong đó đặt mấy chiếc xe mới cóng, kiểu dáng đẹp đẽ và quan trọng hơn đều là của những nhãn hiệu nổi danh đắt đỏ. Rời khỏi sân là nhà chính, một ngôi nhà năm tầng với một mặt có thể nhìn ra sông. Các phòng đều đầy đủ tiện nghi, bày trí theo lối trẻ trung và hiện đại. Tranh của Quốc Bảo được treo lên những khung tường trống tạo cảm giác vừa hoài cổ lại có mấy phần hi vọng về tương lai.

"Vợ muốn đi thăm quan chút không?" Ai đó đặt đồ vào phòng bếp rồi kiêu ngạo nhìn tôi như trẻ con khoe chiến tích "Chính tay chồng sắp xếp mọi thứ đó, sau này vợ thích thì chuyển qua ở cũng không thành vấn đề!"

"Cậu nghĩ cậu bao nhiêu tuổi hả?" Tôi lườm cậu ta một cái cháy mặt. Đề nghị đi thăm thú ngôi nhà tạm thời bị dừng lại vì đồng hồ đã điểm 12 giờ trưa rồi. Ăn bánh và đồ linh tinh làm sao bằng cơm được chứ, nấu cơm lấp bụng đã rồi tính tiếp!
"Để xem tủ lạnh nhà cậu nào!"

"Chưa cắm điện nữa!" Cậu ta lọ mọ loay hoay với cái dây điện, thật thà thú nhận part 2 "Thực ra nơi này chồng mua chỉ để trưng, chưa bao giờ tới cả!"

"..." Tôi cạn lời có được không? Huhuhu..

https://tieulun.hopto.org

"Vì ở bên kia gần chỗ vợ làm hơn.." Quốc Bảo híp mắt cười "..Tội gì chồng phải rời nhà sớm thế chứ?"

"Hoang phí!"

Tôi bĩu môi, xắn tay áo bắt đầu cùng cậu ta soạn đồ đạc ra. Nhưng làm được một nửa thì Quốc Bảo ngăn không cho tôi dọn nữa. Cậu ta chỉ tay vào đống đồ vừa lấy ra nói chỉ cần nấu ngần này là đủ cho hai đứa ăn trưa nay rồi, khỏi làm nữa mất công!
Nhưng nếu không làm nữa cũng nên cất đi để lưu trữ đúng chứ? Có nhiều đồ ăn thế này bảo quản không tốt thì vài ba ngày là hỏng hết. Của một đống tiền chứ có phải ít ỏi gì đâu!

"Vợ cứ làm đi!" Cậu ta xua xua tay "Chỗ này chồng lo được!"

"Thôi được rồi!" Tôi buộc phải chịu thua "Nể mặt cậu, hôm nay nấu cho cậu ăn một bữa!"

"Sau này còn phải nấu cả đời ấy chứ!"

"Muốn chết hay sao?"

"Ha ha ha, chồng nhầm, về rồi vợ cứ ngồi, để chồng nấu!"

https://tieulun.hopto.org

"==!"

Hai đứa tôi vừa nấu cơm cùng nhau vừa nói chuyện vui vẻ, nhưng điều vụn vặt linh tinh mà có thể cùng nhau bàn luận mãi không hề biết chán. Quốc Bảo nói cho tôi nghe về các loại hình tranh vẽ, cũng giảng giải về sự hình thành và phát triển của các trường phái. Lúc nói về đam mê của mình cậu ta như thể biến thành một người khác, rất hiểu biết, rất phóng khoáng và cũng rất quyến rũ!
Mới nói thôi đã đến nhường này, không hiểu lúc cầm tới bút, vẽ một cách nghiêm túc Quốc Bảo sẽ có bộ dáng ra sao nhỉ? Tôi thấy tò mò quá..

"Bình thường cậu hay vẽ ở đâu?" Dọn hết đồ ăn lên bàn, tôi ngồi xuống cái ghế đối diện chỗ Quốc Bảo, hỏi "Nếu định sống ở đây chắc cũng phải có phòng riêng cho cậu sáng tạo nghệ thuật chứ?"

"Có!" Quốc Bảo chỉnh ghế, kéo sang ngồi sát tôi. Loáng cái cậu ta đã gắp cho tôi đầy ú ụ một bát rồi, nhanh như chớp luôn mới sợ! "Trên tầng năm, ở căn phòng có hướng nhìn thẳng ra sông ấy! Đẹp phết!"

"Chút nữa nghỉ trưa xong cậu có muốn vẽ không?" Tôi giả như vô ý hỏi "Bình thường cậu hay vẽ lúc nào?"

"Hải Dương muốn làm mẫu cho chồng à?" Cậu ta híp mắt cười "Nếu vợ làm mẫu chồng sẽ vẽ! Thế nào?"

https://tieulun.hopto.org

"..." Thế nào nữa? Phát ghét! "...Phải nghĩ đã!"

Quốc Bảo thuộc trường phái ăn uống hưởng thụ nên cậu ta dùng bữa rất tao nhã nhưng khá chậm. Tôi dù sao cũng là con gái duy nhất của mẹ, mẹ không muốn sau này tôi ế hoặc bị nói là con nhà thiếu gia giáo nên mấy chuyện tác phong này chỉnh đốn tôi ghê lắm. Thế nên hai đứa dùng bữa khá lâu, đến khi xong xuôi, dọn dẹp rửa bát sạch sẽ thì đã hơn 13h30 rồi.
Cậu ta kéo tôi ra ghế salon ngoài phòng khách, ngồi xuống bật ti vi lên xem. Nhưng vì hai đứa mới xem phim xong nên hầu như chẳng còn hứng thú gì với cái màn hình kia nữa. Vậy là Quốc Bảo quyết định đưa tôi đi xem khắp ngang cùng ngõ hẻm của căn nhà xinh đẹp này. Mãi đến khi lên đến cửa phòng "Nghệ Thuật" ở tầng năm mới dừng bước lại.

Cánh cửa xinh đẹp khe khẽ hé mở sau lực đẩy vô cùng nhẹ nhàng của Quốc Bảo. Nơi đó được sơn màu trắng, chia làm ba khu vực rõ rệt. Một khu vực chuyên để dụng cụ, màu vẽ, giá vẽ, khung gỗ, các loại chất liệu.. ngổn ngang theo một cách rất trừu tượng. Một khu vực để Quốc Bảo ngồi và khu vực thứ ba chính là nơi đặt mẫu. Từ mẫu tĩnh vật cho tới con người, thậm chí là cả cảnh nữa, bởi vì nơi này có một cửa sổ hướng thẳng ra sông, đẹp và thơ mộng hơn cái lạch nước nhỏ xíu sau nhà tôi nhiều.
Cậu ta đưa tay ra hiệu, nháy mắt: "Mời vợ!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 92: - Người Đó Là Ai?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi bước vào phía trong, Quốc Bảo cũng theo vào ngay sau đó. Cậu ta đưa tay đẩy lại cánh cửa, ấn núm văn để nó đóng hẳn vào, chốt trong! Dù sao nhà này cũng chỉ có mỗi hai đứa, cửa đóng hay mở cũng không thành vấn đề nên tôi không quan tâm lắm.
Nói tôi không phòng bị cũng được, nhưng nói thật, nếu như Quốc Bảo thật sự có ý gì đó với tôi thì cậu ta thừa thời gian và địa điểm tốt để hành xử. Như mấy đợt đưa tôi về tối chẳng hạn, trời om om và vắng vẻ như thế cơ mà.. Tôi lựa chọn tin tưởng Quốc Bảo, tôi dám chắc cậu ta sẽ không dám hó hé gì khi chưa được tôi cho phép!

Đi nhìn quanh một lượt phòng nhỏ, tôi nhận ra được vài vật dụng quen thuộc của môn Mỹ Thuật kiểu như cọ, giấy và màu.. ngoài ra toàn những thứ lạ hoắc lạ huơ, chưa từng thấy bao giờ hết! Thôi, không biết thì từ từ học, sau này nếu thật sự gắn bó với Quốc Bảo thì những thứ cậu ta am tường tôi không thể không để tâm. Nhưng "sau này" là lúc nào thì còn lâu chúng ta mới biết, hiện tại tôi cũng không muốn Quốc Bảo phải mất công giải thích từng thứ một cho tôi nghe đâu!
Bước về phía cửa sổ hướng ra bờ sông, tôi ngồi lên khu vực "trưng bày mẫu". Quốc Bảo thấy tôi chủ động hợp tác thì nụ cười trên môi nở tươi như hoa Hướng Dương vậy. Cậu ta đặt toan căng sẵn lên, nhanh chóng chuẩn bị màu bút các loại. Xong xuôi đâu đấy, Quốc Bảo tiến về phía tôi, giúp tôi chỉnh lại tư thế. Không hiểu cậu ta lôi đâu ra được một cuốn truyện tranh, Quốc Bảo đưa cho tôi, ý bảo tôi cầm đọc cho đỡ buồn trong lúc cậu ta làm việc.

https://tieulun.hopto.org

"Nếu mỏi quá cứ nhúc nhích nhé, nhưng đừng xa tư thế ban đầu nhiều!" Cậu ta quay lại chỗ của mình, dặn dò "Đáng lẽ chồng nên nói chuyện cho vợ đỡ buồn nhưng khi vẽ chồng không có thói quen đó nên thôi.. vợ chịu khó nha!"

"Ok!"

Tôi chống tay lên thành cửa sổ, ngoảnh mặt về phía Quốc Bảo. Cuốn truyện tranh cầm trên tay từ từ được lật mở, từng trang một bắt mắt và xinh đẹp dần cuốn tôi đi. Đây là loại truyện tranh mang tính chất trinh thám, khá dày, phải đến hơn 300 trang nên tôi đọc và suy luận lâu phết. Nhưng dù lâu thế nào thì cũng không thể có chuyện gần một tiếng không xong được. Chính vì vậy nên khi tôi gấp sách lại, vươn vai một cái thì Quốc Bảo vẫn còn đang tiếp tục vẽ. Gương mặt cậu ta lúc này rất sáng, sự tập trung cao độ dồn thẳng vào đôi mắt đen thăm thẳm. Trán Quốc Bảo hơi nhăn lại, môi mím chặt, tay cậu ta đưa thoăn thoắt trên tấm toan lớn. Tuy không nhìn thấy được nội dung trên bức tranh kia nhưng tôi cũng đoán được từng mảng màu sắc đang thi nhau chồng từng lớp một. Khung cảnh bờ sông xinh đẹp sau cửa sổ, những tán cây, mái tóc xanh mượt và cả gương mặt của tôi.. tất cả đều được Quốc Bảo vẽ bằng thái độ vô cùng trân trọng.

Chỉ đơn giản vậy thôi cũng đủ để tôi cảm thấy hạnh phúc. Điều đáng thỏa mãn nhất trong tình yêu chẳng phải là mình được đối phương coi trọng hay sao?

https://tieulun.hopto.org

"Xong rồi!" Ngắm chán chê, mê mỏi, mãi sau Quốc Bảo mới bỏ bút vui vẻ thông báo "Ha ha ha, có vợ ở cạnh nó khác, quá xịn luôn!"

"Xong rồi?" Tôi nhảy xuống, vặn vặn người để cơ thể đỡ mỏi. Quốc Bảo để đồ xuống, cậu ta rửa sạch tay chân rồi đi tới chỗ tôi đứng, kéo tôi quay lại chỗ ngồi vừa nãy "Gì thế? Tôi muốn xem tranh!"

"Vì chồng đã làm việc rất chăm chỉ.." Cậu ta cười hớn hở "...Thế nên chồng yêu cầu vợ phải thưởng cho chồng!"

"Cái này là trao đổi cơ mà!" Tôi gạt phắt tay cậu ta đi, chỉ muốn chạy nhanh ra xem bức tranh kia trông thế nào. Nhưng muốn là một chuyện, kháng cự được sức mạnh siêu phàm của Quốc Bảo hay không lại là chuyện khác. Cậu ta giữ chặt một cái, tôi lập tức nhúc nhích không nổi! "Đồ hâm này, mau thả ra!"

"Không thả!" Cậu ta híp mắt, cúi đầu "Cứ hôn đã rồi tính tiếp! Nếu vợ thích đưa vợ về treo luôn!"

"Treo chuồng gà dọa cáo hay sao? Ê này.. Ưm.."

Chưa kịp kháng nghị xong xuôi môi Quốc Bảo đã ập tới như một cơn bão. Dựa vào sự rèn luyện thường xuyên và khả năng học hỏi, hiện tại khả năng hôn của hai đứa tôi đã rất tốt. Tôi có thể hùa theo những sự chuyển động của cậu ta mà không bị ngạt thở phát mệt, cũng không ngượng ngập tới mức trốn chạy hoặc tránh né. Chúng

https://tieulun.hopto.org

tôi hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này, giống như cách hưởng thụ từng phút giây quý giá ở cạnh nhau.

Nụ hôn ngày một kéo dài, Quốc Bảo chuyển nó từ nhẹ nhàng đến mạnh mẽ, từ dịu ngoan đến sâu sắc.. Tôi khép mắt lại, từ từ cảm nhận sự ấm áp đến từ người này. Tay cậu ta đặt ở bên eo tôi, người Quốc Bảo ngả dần, dồn ép tôi cùng nghiêng xuống mặt bàn. Nửa người trên của Quốc Bảo gần như đè hẳn vào người tôi, sự thân mật này giống hệt màn dạo đầu mà hai nhân vật nam nữ chính trong bộ phim lúc nãy làm khi chuẩn bị "này nọ"!
Nghĩ tới điều đó làm tôi kích động, thân thể nóng bừng bừng và máu trong người đều sôi rạo rực. Quốc bảo cũng đỏ bừng hai má, cậu ta dứt nụ hôn đó ra một giây, bàn tay mềm mại thơm mùi xà phòng đưa lên vuốt ve khuôn mặt tôi. Sự si mê không hề che giấu được thể hiện một cách rõ nét. Quốc bảo đưa tay tháo mắt kính của tôi ra, cậu ta đặt nó lên bàn sau đó cúi xuống thơm lên mắt, lên hai má và xuống cả cằm tôi.
Tôi biết nếu như mình không phản kháng thì chuyện tệ nhất sẽ xảy đến. Chúng tôi đều còn quá nhỏ, tình cảm này có thể không đủ lớn để cả hai bỏ thêm "vốn" vào. Nhất là với con gái. Dù trong tình yêu hay tình dục, bất kể có đấu tranh bình đẳng giới như thế nào đi chăng nữa thì chú định người thiệt thòi vẫn chỉ có con gái mà thôi!

"Dừng!" Tôi bịt miệng cậu ta lại, không cho phép Quốc Bảo hôn tiếp. Cái tay ở eo cũng bị chặn đứng, cấm không cho nó ngọ nguậy khơi mào cảm giác xấu nữa. "Chưa đủ tuổi, thích đi tù hả?"

"Không được!" Cậu ta vẫn không thèm ngồi dậy, cậy tay tôi ra khỏi miệng mà phản bác "Sao vào tù được? Còn phải lấy vợ mà!"

https://tieulun.hopto.org

"Vậy thì nghỉ đi!" Tôi đẩy đẩy ngực cậu ta ra, mặc dù tôi có hơi *sân bay* nhưng đừng có nghĩ cứ sân bay là cậu thích đậu gì thì đậu nhé! Tôi cũng có tự trọng của tôi chứ đùa à?
Nói lại lần cuối, tôi không lép, là do tôi chứ dậy thì xong thôi! Đừng có coi thường người khác!
"Mau dậy nào, nặng muốn chết!"

"QUỐC BẢO!" Cánh cửa nặng nề đột ngột mở tung ra, cả tôi và cậu ta đều giật nảy mình. Quốc Bảo vội vã ngồi thẳng dậy, cũng đỡ tôi tựa vào tường, giả như đang điều chỉnh dáng cho mẫu bình thường vậy.
Người vừa tới là một phụ nữ trẻ xinh đẹp, không hiểu chị ta là ai, có chìa khóa nhà riêng của Quốc Bảo không nói, đến cả chìa khóa phòng vẽ của cậu ta cũng có luôn nữa! Tôi nhớ không sai đâu, chắc chắn khi nãy Quốc Bảo đã khóa trái cửa lại rồi!

Ai vậy ta? Chị gái Quốc Bảo hay một cô mẫu nào đó của cậu ta mà tôi không hề hay biết?
"Sao lại vẽ giờ này? Gọi điện không bắt máy nữa, nếu không phải có định vị thì cũng chẳng thể tìm nổi!"

"Em chào chị ạ!" Tôi luống cuống bật thốt một câu, cả người đó và cậu ta đều trợn mắt nhìn tôi một cách khó hiểu.
Hơ hơ, vậy là sao? Tôi đang lễ phép lắm mà, chỉ là đang giả vờ bình tĩnh nên mặt có hơi đỏ xíu! Còn đâu quần áo không vấn đề, tóc tai không rối loạn, tim không đập quá nhanh, tay chân không run rẩy.. Ổn hết!
"Em xin phép ra ngoài để hai người nói chuyện tự nhiên!"

https://tieulun.hopto.org

"V.. Ừm, cậu không cần đi!" Quốc Bảo cũng sửa lại xưng hô đáng tởm kia, nhưng không hiểu vì sao chuyện này lại khiến tôi đau lòng lắm lắm "Cứ ở lại, chẳng có chuyện gì bí mật đâu! Người này là.."

"Này! Im ngay" Người kia trợn mắt quát nạt "Đừng có vớ vẩn, em gái, ra ngoài đi!"

"Vâng!" Tôi đứng dậy, không hiểu chuyện gì mà bước ra ngoài "Vậy em xin phép.."
Tôi liếc qua cậu ta một cái, Quốc Bảo bước tới nắm lấy tay có ý bảo tôi cứ ở đây cùng cậu ta nhưng lập tức bị chị gái kia dùng sức mạnh ngăn lại. Quốc Bảo mạnh một, chị ta mạnh gấp đôi! Tôi thật sự nghi ngờ khả năng có chung huyết thống của hai người này!
"Tôi về luôn đây! Tạm biệt!"

"Hải Dương!" Quốc Bảo bị giữ chặt chạy không nổi, chỉ còn cách đưa tay rất kịch mà gọi tôi. Nhưng dĩ nhiên là vô ích!

"Hải Dương? Tên đẹp đó, đẹp như người!" Chị ta nhếch môi "Làm mẫu cho Quốc Bảo vẽ hả?"

"Dạ.." Tôi hơi ngại ngùng gật đầu, cầm lấy kính đi dần về phía bức tranh. Nụ cười trên môi chị ta càng lúc càng trở nên thâm trầm sâu sắc, tựa như đang mỉa mai hai chúng tôi vậy.
Đến khi nhìn tới toàn thể bức tranh đó tôi mới biết lí do vì sao chị ta lại tỏ thái độ như vậy: vì Quốc Bảo căn bản không thèm vẽ tôi!
Trên toan lớn là khung cảnh bên ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, con sông biêng biếc nước lững lờ trôi, những hàng cây, những bụi

https://tieulun.hopto.org

hoa, những ngôi nhà gần sông thấp thoáng.. Mọi thứ đều hài hòa và xinh đẹp, nhưng trong sự xinh đẹp ấy không hề xuất hiện gương mặt của tôi!

Quốc Bảo! Cậu bắt tôi ngồi ê mông cả tiếng đồng hồ để làm gì? Làm trò cho cậu xem hả?
Tôi đưa mắt lườm cậu ta một cú cháy mặt nhưng người này chỉ nhăn nhở cười. Chị gái kia lập tức nhận ra sự thay đổi trong thái độ của hai đứa, mạnh mẽ vặn một cái khiến tay xịn của Quốc Bảo quặt về sau. Cậu ta lập tức giật mình la lên oai oái, nụ cười cũng tắt hẳn.
Tiếp đó, một giọng nói thâm trầm đầy cảnh cáo vang vọng: "Cát xê mẫu vẫn phải lấy nha em gái, thôi em về nhà đi!"
Quay sang Quốc Bảo, chị ta tiếp: "Lại dám làm trò ngu ngốc? Để xem tôi xử cậu thế nào!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 93: - Là.. Mẹ Tôi!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi bước ra khỏi phòng, nhanh chóng chạy xuống dưới tầng một. Ngay khi tôi ra đến cổng, Quốc Bảo cũng chạy xồng xộc xuống, vừa thở cậu ta vừa lắp bắp: "Đừng giận nhé, hay vợ ngồi đây chờ chồng xíu, đợi xong chuyện chồng đưa vợ về?"

"Không cần đâu!" Tôi lắc đầu, dắt xe ra ngoài "Mẫu cũ của cậu hả? Xinh ghê!"

"Hơ.. Này vợ, vợ ghen à?" Cậu ta ngẩn ra rồi đột ngột phát hiện chân lý "Hahaha, không phải ghen thật đấy chứ?"

"Đồ điên, nói chuyện hẳn hoi không được nổi ba câu nữa!" Tôi xì một tiếng, làm ra vẻ lãnh đạm quay xe cất bước. Trong lòng thấy hơi khó chịu thật, dáng vẻ hai người bọn họ thân thiết, nói chuyện tự nhiên, chị ta còn có chìa khóa nơi này.. sao tôi không thấy lo lắng được chứ?
Đúng ha!
Quốc Bảo là họa sĩ đó! Tôi nghe nói mấy họa sĩ bay bổng lắm, vì chỉ số cảm xúc của họ rất cao mà. Đã hay có những cảm xúc xáo động, lại thường xuyên tiếp xúc với những cô mẫu xinh đẹp, đáng yêu. Định trước là sau này tôi sẽ phải nghĩ nhiều rồi, mà tôi thì không

https://tieulun.hopto.org

muốn nghĩ đâu, không thích ghen đâu!
"Thôi, tôi về!"

"Ngốc này!" Cậu ta vội chạy ra, kéo tay tôi cam đoan "Xưa nay chồng chưa vẽ mẫu bao giờ, khi nãy chỉ trêu vợ chứ cũng đâu có vẽ vợ vào!"

"Tại sao?" Vậy thì người đó là ai?

"Vì vợ muốn thấy dáng vẻ soái ca của chồng lúc làm việc!" Cậu ta nháy mắt, cúi xuống thơm một cái thật kêu lên má tôi "Đúng chứ? Chồng đọc tâm được đó, phải chiều vợ ngay!"

"..." Tôi không tin! Tôi không tin! Ham muốn của tôi lại thể hiện rõ nét như thế cơ à? Xấu hổ muốn chết!

"Còn người trên kia.." Phía trong đột ngột vọng ra tiếng gọi Quốc Bảo, cậu ta dạ một tiếng rồi quay sang thông báo "..Là mẹ chồng đó!"

Mẹ?
Mẹ cậu ta? Ý Quốc Bảo là mẹ kế ấy hả?
Thật không ngờ nổi! Mẹ cậu ta mất bố cậu ta đã lấy vợ mới ngay được, còn lấy một cô gái trẻ đến nhường này nữa chứ! Quốc Bảo có vẻ bị bà mẹ kế này quản thúc rất nghiêm, có lẽ là do bị đàn áp từ nhỏ. Tự dưng tôi lại thấy cậu ta thật đáng thương, không biết thiên tài này của tôi đã phải trải qua bao nhiêu chuyện đau khổ rồi?

https://tieulun.hopto.org

Đưa tay ngang miệng ý bảo cậu ta không cần nói nữa, tôi xua tay: "Hiểu rồi, cậu vào đi, tôi tự về được không cần lo đâu!"

"Ơ.." Quốc Bảo ngớ ra không hiểu vì sao thái độ của tôi thay đổi như vậy nhưng tôi không cho phép cậu ta hỏi. Ngồi lên xe, tôi vẫy tay kiểu sang chảnh lạnh lùng mặc cho Quốc Bảo với lên dặn dò "Đi chậm chút! Chẳng cẩn thận gì cả.."

Phóng nhanh về nhà, mẹ vẫn chưa về nên tôi xoay quanh thay đồ rồi dọn dẹp các thứ. Vừa mới cầm được cái chổi ra quét sân thì phía cổng vang vọng tiếng còi xe ô tô. Tưởng là Quốc Bảo đuổi theo ngay phía sau, tôi ôm tâm lý vui vẻ, nhìn lại bản thân một lượt rồi chạy qua xem. Nhưng tiếc là không phải, chỉ là một chiếc taxi mà thôi!
Nơi này có ai đi taxi đâu, mẹ đi khám bệnh luôn đi nhờ một bác bán rau cùng cơ mà?
Cánh cửa sau xe bật mở, người tôi không nghĩ nhất lại xuất hiện: hôm nay mẹ - người luôn đề cao sự tiết kiệm - đã đi taxi về rồi! Không hiểu có vấn đề gì không nữa, hay là mẹ ốm mệt quá nên không thể ngồi xe máy được?

"Mẹ, mẹ sao rồi?" Tôi chạy ào ra, càng đi càng lo lắng. Nhưng trái ngược với sự lo sợ của tôi, gương mặt mẹ vui vẻ lắm. Bác tài xuống xe, mở cốp lôi ra hàng đống những túi đồ lớn nhỏ giúp mẹ xách vào tận sân "Cái gì thế ạ?"

"À.. Cô Nguyệt đưa con ạ!" Mẹ cười xấu hổ "Cô bảo phải đi công tác mấy ngày, đồ ăn mua sẵn nếu không cho bớt nó hỏng thì phí lắm!"

https://tieulun.hopto.org

"Thôi chào hai mẹ con chị nhé!" Bác tài xách đồ xong không vào uống nước đã vội đi "Tôi đón khách luôn gần đây đây, đi không muộn!"

"Vậy cảm ơn bác nhé.." Mẹ ngại ngùng, rồi quay sang bảo tôi "Đấy, cô Nguyệt cũng trả tiền xe rồi, mẹ đã bảo không đi mà cô ấy cứ dúi lên xe, đóng cửa xong xe phóng thẳng không lao xuống được!"

"Vâng.." Tôi xách mấy túi đồ vào nhà, thầm nghĩ chút nữa đến quán phải cảm ơn cô Nguyệt. Nhưng sau đó càng xách, càng nhìn càng cảm thấy những món đồ này quen mắt quá đi mất!
Ô kìa! Đây rõ là "hàng" tôi và Quốc Bảo thả ga mua sắm ở siêu thị kia mà! Cậu ta bảo dọn vào tủ lạnh, cớ gì lại đùn đẩy qua chỗ nhà tôi? Bảo sao lúc đó tôi đòi đem đồ cất đi cậu ta nhất định không chịu, ra là đã có kế hoạch cả rồi. Còn nhờ cô Nguyệt nữa chứ, không biết có làm cô Nguyệt nhận ra sự thật gì hay không!

Tôi không ngại công khai chuyện tình cảm, nhưng với những điều bản thân chưa thấy đủ an toàn thì muốn giữ kín một chút. Nói đi nói lại hai chúng tôi cũng sống ở hai thế giới quá khác biệt. Khoảng cách giàu nghèo đâu phải chuyện đùa, có phải tự nhiên mà các cụ xưa thích môn đăng hộ đối đâu chứ!

"May quá Dương ạ, đợt này mẹ khỏe hơn trước rồi, bác sĩ cũng nói vậy đó!" Mẹ bỏ thuốc ra bàn cho tôi xem, vui vẻ "Như kiểu có hỉ, xung khỏe cả người!"

https://tieulun.hopto.org

"Mẹ nói gì lạ vậy?" Tôi sắp xếp lại đống đồ tổ chảng, xem xem nên cất vào đâu và ăn cái gì mới tốt. Nhiều như vậy mà nhà không có tủ lạnh cũng bất tiện thật đấy! "Hỉ đâu mà xung? Chả lẽ mẹ.."

"Vớ vẩn!" Mẹ cắt ngang lời tôi, xem lại thuốc một lượt rồi cất vào tủ "Đừng nói bậy, mẹ chỉ có bố con, đời này mẹ ở vậy nuôi con để sau xuống dưới đấy gặp bố con cũng không phải cúi đầu!"

"Nhỡ bố con cúi đầu thì sao?" Tôi thở dài, nhiều khi tôi cũng ích kỉ chỉ muốn giữ mẹ cho riêng mình, nhưng những lúc như vậy hiện thực lại vả cho tôi tỉnh.
Nếu như mẹ lấy người khác có lẽ bệnh tật đã không hành hạ bà bao lâu như thế. Và nếu như mẹ đi bước nữa, hẳn là đời mẹ đã tươi sáng hơn, cũng không cần lúc nào cũng vò võ một thân một mình, đơn côi buồn bã.
Hẳn rằng bố có thể xuất hiện cũng sẽ khuyên mẹ không cần ở một mình thờ chồng. Người đã chết là hết, nhưng mẹ còn cuộc sống rất dài ở phía trước, không có người nương tựa tủi hổ biết bao. Tôi nghĩ bố sẽ làm như vậy, ai bảo ông yêu mẹ nhiều làm gì. Mình khổ thì mình chịu, nhưng người thương khổ mình lại không tài nào chịu nổi.

Đời là vậy mà!

"Con còn ăn nói bậy bạ là mẹ đuổi con ra khỏi nhà đấy!" Mẹ dọa như thật làm tôi suýt sợ. Nhưng biết tính mẹ kiên quyết nên tôi cũng thôi không nói về chuyện đó nữa. "Hỉ kia ấy à.."

https://tieulun.hopto.org

"..."

"Là chuyện của con!" Mẹ cười hòa nhã, sau đó đột ngột hỏi một câu làm tôi sốc tí nữa thì sặc nước bọt "Nói thật đi Hải Dương, còn và Quốc Bảo yêu nhau đúng không?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 94: - Tôi Cũng Yêu Cậu!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi lảng tránh không trả lời câu hỏi của mẹ nhưng mẹ lại coi đây như *im lặng là đồng ý.* Ngay lập tức mẹ xem Quốc Bảo như con rể luôn, mẹ nói không quan trọng cậu ta con cái nhà ai, giàu nghèo ra sao, học hành thế nào.. mẹ thấy cậu ta đối xử với tôi vô cùng tốt, ánh mắt nhìn tôi như thể tôi là người đặc biệt nhất trên đời. Với mẹ như vậy là đã đủ lắm rồi.

Tôi không hiểu ánh mắt đó là gì, nhưng những điều mẹ nói tôi đều tin tưởng vô điều kiện. Và chính bản thân tôi cũng muốn tin rằng với Quốc Bảo, mình chính là tồn tại duy nhất, không thể thay thế được.

*

Thời gian hai đứa tôi bên nhau rất vui vẻ, mặc dù Quốc Bảo không thích học tập nhưng vì muốn thể hiện với tôi nên cậu ta đã tiến bộ, tự chép bài rồi. Ngồi trong lớp ngoài việc vẽ nghịch, bị giáo viên đuổi ra hành lang.. thì giờ cũng đã biết chú ý đôi chút. Ánh mắt nhìn đời không bằng sợi chỉ nữa, với bạn bè xung quanh cũng rất phóng khoáng thế nên hiện tại ngoài danh xưng "đại ma vương" giờ cậu ta cũng hút được không ít bạn. Từ bỏ sự nghiệp học sinh cá biệt, quay

https://tieulun.hopto.org

về chính đạo là điều tất cả mọi người đều mừng húm, Quốc Bảo được chào mừng lắm, thậm chí giáo viên nhìn thấy cậu ta bây giờ còn vui vẻ cười từ xa kìa!
Bọn Dịu và Linh Oanh quả nhiên đã tách nhau ra, lại thêm rắn đầu đàn Phương Anh bị Hải Đăng quấn lấy nên càng không có ai hàn gắn tình cảm. Quốc Bảo công khai với tôi, tôi không giấu giếm chuyện này nên hầu như ai cũng ngầm công nhận chúng tôi là một đôi. Chúng nó dù ghen ghét tôi đến đâu cũng không dám nhảy vào giữa vì sợ bị chửi là con giáp thứ 13 chia rẽ tình cảm của người khác. Đấy, chính thê nó khác vậy đó, đủ đặc quyền! Không những được chồng cung phụng, sáng sáng mua đồ ăn, đón đi học, trưa trưa xếp hàng dọn chỗ, chiều cùng về, tối đưa tận ngõ.. Mà còn được cả hội fan của chồng yêu thương. Không ai dám bắt nạt, càng không có ai dám cản đường ho he, thấy mặt lập tức chào hỏi như thể đã quen thân từ lâu lắm!
Nguy cơ lớn nhất của tôi là Phương Anh đợt này có vẻ sụt cân ghê lắm. Quốc Bảo nói Hải Đăng là tên điên đúng không có sai! Mấy lần tôi thấy cậu ta cưỡng ép Phương Anh, đè cô bạn vào góc khuất hôn ngất rồi. Không hiểu Phương Anh bị nắm cái thóp gì mà dù rất rất rất chán ghét nhưng cũng không dám phản kháng lại. Hiện tại nguyên việc làm thế nào để thoát khỏi Hải Đăng đã đủ khiến cô bạn nhức đầu nhức óc nên Phương Anh chẳng làm phiền chúng tôi được giây phút nào.

Nhưng mà.. Nếu Phương Anh sợ Hải Đăng vậy thì còn muốn thi vào A1 không ta? Nói nhanh tôi còn biết nếu không đứa khác giành danh hiệu tôi lại mất cả chì lẫn chài thì chết!

"Cứ yên tâm đi vợ!" Quốc Bảo mỉm cười mãn nguyện khi đã cắt được cái đuôi nguy hiểm nhất "Vẫn sang A1 chứ, còn ngồi cùng Hải Đăng 1 năm nữa, nếu không.."

https://tieulun.hopto.org

"Nếu không sao?"

"Không sao!" Cậu ta nháy mắt, nhanh chóng phóng xe về quán "Chút nữa vợ đi làm xong tự về được không? Chồng bận chút việc!"

"Được!" Bao năm nay vẫn tự đi về chứ có cần đứa nào đâu, cậu làm như tôi yếu đuối lắm vậy! "Không thành vấn đề!"

"Vợ không hỏi chồng đi đâu hả?" Quốc Bảo có vẻ thất vọng lắm, buồn thiu hỏi tôi "Không tò mò thật à?"

"Làm sao mà tò mò?" Cậu ta phóng thẳng xe vào khu vực để xe của quán, tôi xuống khỏi yên sau, vỗ vỗ lên vai cậu ta mà nói "Hôm nào cũng dính lấy nhau không chán hả? Lâu lắm mới tách ra được, thôi, khanh lui đi!"

"Đáng ghét!" Quốc Bảo bưng mặt chạy đi..

À không, không có cái bưng mặt chạy kia đâu, nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại, nhìn đi nhìn lại.. càng lúc càng cảm thấy vai vế của hai đứa thay đổi rồi!
Ban đầu tạo hình cậu ta chẳng phải kiêu căng phá phách, ngang tàng, độc miệng hay sao? Giờ tự dưng biến thành cô vợ nhỏ xinh đẹp suốt ngày oán than rồi?
Còn tôi nữa, xem tôi giờ có khác gì mấy tên chồng suốt ngày trong nóng ngoài lạnh với vợ không chứ? Không tốt chút nào, cái này nên

https://tieulun.hopto.org

sửa! Ngày mai tôi sẽ tình cảm với cậu ta hơn một chút, chủ động nắm tay chẳng hạn, chắc là ổn!

Công việc ở quán vẫn như mọi ngày mà thôi, tôi cùng các anh chị vừa dọn dẹp vừa làm bánh và phục vụ khách vãng lai qua lại. Từng nhóm những đôi uyên ương ra vào tình cảm, bọn họ công khai nắm tay, khoác vai nhau, thậm chí cả.. hôn nữa. Tất cả mọi việc họ làm đều rất tự nhiên, chẳng hề để tâm đến viêc có bị người khác nhìn thấy hay không.
Tôi có hơi hâm mộ đám người này, và tự dưng lại thấy muốn gặp Quốc Bảo kinh khủng. Cảm giác đột ngột muốn được cậu ta ôm, muốn được cậu ta thơm má hoặc cọ cọ thân mật chút.. cứ dấy lên trong lòng như sóng biển. Có đôi khi yêu thương chỉ là như vậy, vừa mới gặp xong đã nhớ tới điên cuồng.
Vì đã hẹn trước nên hôm nay tôi tự đi về. Bình thường đều có người đi chung, giờ phía trước trống trơn không người nên cảm giác hụt hẫng không thể tả. Con đường vẫn như mọi ngày mà hôm nay lại dài vô tận, từng đoàn người hối hả ngược chiều, những ánh đèn vàng tắt dần vào hư không đen đúa. Đoạn về nhà tôi vì có sự góp sức của Quốc Bảo mà giờ đèn đóm đã khang trang hẳn, nhưng không hiểu vì sao hôm nay tự dưng tất cả tối om om. Chắc là mất điện.. Cũng có khả năng ai đó quên mất không bật đèn lên. Cũng may xe điện của tôi có đèn, nếu không giống như ngày xưa thì đúng là sợ chết mất!

Vẩn vơ nghĩ ngợi lung tung, đường dù dài cũng phải có điểm kết thúc, rất nhanh đã sắp tới nhà tôi rồi. Khi chỉ còn khoảng hơn 1km nữa là sẽ thấy cổng nhà thấp thoáng thì những ánh đom đóm lạ lùng đột ngột xuất hiện hai bên đường. Ban đầu chỉ là những cụm đom đóm - không, phải gọi chính xác hơn là đèn nháy siêu sáng nhỏ xíu mới đúng! - càng đi về gần đến nhà, hàng hà sa số những ánh đèn nhỏ đan vào nhau, biến không gian nơi đây thành một biển sao trời,

https://tieulun.hopto.org

đẹp đến mức ai thấy cũng phải nao lòng.
Tôi ngây ra nhìn cung đường "sao trời" trước mắt, cảm giác câu nói *hái sao cho em* tự dưng biến thành sự thật. Là ai đã làm chuyện này, làm cho ai? Những câu hỏi chưa thành hình đã có câu trả lời ngay, tôi chỉ nghĩ tới một người duy nhất: đó là cậu ta!

Không để tôi thắc mắc quá lâu, ngay khi đi thêm hơn chục mét nữa thì Quốc Bảo xuất hiện. Cậu ta đứng giữa biển sao mênh mông, nụ cười trên môi đẹp hơn bất kì bức tranh nào. Dừng khựng xe lại, tôi cũng cười đáp trả: "Sao nói không đưa về cơ mà? Tự dưng nổi hứng làm trò gì đây hả?"

"Đâu phải tự dưng nổi hứng?" Quốc Bảo dựng xe của tôi lên, cầm lấy tay tôi và đặt vào đó một bó hồng đỏ chỉ có một bông duy nhất to như cái nồi cơm điện! "Có kế hoạch và đầu tư cả đấy!"

"Làm gì đây?" Tôi cầm lấy bó hoa xinh đẹp không nhìn được tò mò hỏi tiếp "Thế là thế nào?"

"Vợ yêu!" Quốc Bảo nhỏ giọng mỉm cười "Chúc mừng sinh nhật, năm sau, năm sau nữa, vĩnh viễn sau này.. hãy để chồng luôn được bên vợ nhé!"

"..." Tôi tròn mắt nhìn cậu ta, hôm nay.. Hôm nay đúng là sinh nhật tôi kìa!
Bình thường hai mẹ con tôi không bao giờ quan tâm mấy ngày đó nên tôi cũng coi nó như ngày bình thường. Khi đi học, lên cấp II cũng chưa bao giờ được bạn bè nhắc đến hay tặng quà sinh nhật

https://tieulun.hopto.org

nên tôi cũng quên béng ngày này luôn. Ấy vậy mà Quốc Bảo vẫn nhớ, còn chủ động tổ chức cho tôi một bữa tiệc ánh sáng hoành tráng thế này nữa chứ! Xúc động quá đi mất, tôi muốn hôn cậu ngay lúc này!

Và tôi không chần chừ, muốn là làm ngay!
Quốc Bảo định nói thêm điều gì đó nhưng đã bị tôi bịt miệng bằng một nụ hôn sâu. Cậu ta hơi ngạc nhiên vì sự chủ động của tôi, nhưng rất nhanh liền đưa tay ôm eo tôi, cuồng nhiệt mà hôn. Khi hai cánh môi tách nhau ra, Quốc Bảo vẫn ôm eo tôi, bế bổng tôi lên mà thì thầm: "Yêu vợ chết đi được!"

"Tôi cũng thế!" Tôi mỉm cười, nhỏ giọng nói. Vì một câu này mà hai má, hai tai và cả người tôi đều nóng hừng hực cả lên. Quốc Bảo cũng không khá hơn là mấy, chưa bao giờ tôi công nhận tình cảm với cậu ta nên cậu ta rất mong chờ câu này, thấy tôi nói ra lập tức toét miệng cười. Người này cười nhếch thì lạnh lùng mà cười tươi thì đáng yêu quá mức!
Ngậm miệng ngay! Cấm để cho người khác nhìn thấy!
"Tôi cũng yêu cậu!"

"Thật không?" Quốc Bảo xoay một vòng, híp mắt "Cuối cùng cũng công nhận điều này! Chồng tưởng còn phải đợi vợ đủ 18 mới dám nói yêu chứ!"

"==!"

https://tieulun.hopto.org

Tôi chóng mặt suýt nôn, vội vã bảo cậu ta cho xuống đài. Quốc Bảo dắt xe, không để tôi ngắm nốt cảnh đẹp này mà bắt tôi về nhà luôn. Mẹ đón hai đứa ở cửa, và dường như đã biết trước chúng tôi sẽ cùng nhau về rồi vậy. Mẹ cười rất tươi, vui vẻ đón cả hai vào nhà. Vì đã thân quen nên Quốc Bảo rất tự nhiên, cậu ta chạy tót vào trong trước mặc kệ tôi và mẹ đi sau. Mẹ kéo tay áo tôi, hòa nhã: "Quốc Bảo giấu con làm cái này mất mấy ngày đó! Con thấy có thích không?"

"Mẹ biết hết?"

"Mẹ biết chứ!" Mẹ gật đầu, vừa lúc Quốc Bảo tắt điện trong nhà, toàn thể không gian chỉ còn ánh nến phát ra từ chiếc bánh sinh nhật siêu đẹp trên tay cậu ta "Ôi bánh đẹp quá, Hải Dương, chúc mừng sinh nhật con!"

"Vợ.. Ừm, Dương mau thổi nến!" Cậu ta dâng đến tận miệng tôi, hào hứng chớp mắt như cún con muốn được khen thưởng "Mau ước nào!"

"Được thôi!"

Ước rằng sau này vĩnh viễn được ở bên cậu.
Quốc Bảo, tôi yêu cậu!

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 95: - Chí Hướng Của Chúng Ta.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sinh nhật tôi qua rồi sinh nhật Quốc Bảo tới. Hai đứa tôi cùng nhau trải qua những ngày này trong không khí khẩn trương của kì thi kết thúc học kì I. Năm nay thi hết học kì đúng vào ngày Noel nên dù muốn hay không cũng phải gắng lao đầu vào mà học, điên cuồng học! Thật ra chỉ có mỗi tôi điên cuồng thôi, cậu ta vẫn cứ dửng dưng như thường, lắm khi cùng tôi lên thư viện mà mặt cứ ngây ra như phỗng, gọi mãi mới tỉnh. Trạng thái này của Quốc Bảo chúng tôi gọi là 'nhập tâm quá mức', và khốn đốn thay, cậu ta thường chỉ tiến vào trạng thái khi tôi ngồi học không quan tâm gì đến cậu ta cả!

Nhiều lúc tôi cảm thấy khó hiểu thực sự, mặt tôi có gì đẹp mà cậu ta ngắm hoài không chán vậy? Quốc Bảo rất dửng dưng, đáp lại bằng một câu tôi phải lắc đầu chịu thua*: "Ngày nào cũng ăn cơm chắc vợ chán lắm nhỉ? Sao chán mà không nghỉ cơm đi?"*

Ok cậu giỏi! Tôi đầu hàng, muốn nhìn cứ nhìn tự nhiên, dù sao tôi cũng không mất miếng thịt nào!

Vì đã thỏa thuận trước nên ngay khi ngày thi đầu tiên kết thúc Hải Đăng đã đem "năm phần" mà chúng tôi thỏa thuận ngày đó giao

https://tieulun.hopto.org

nộp. Nhận được số tiền học bổng sớm tôi hào hứng lắm, thế nên môn toán tôi quyết định không thèm nghĩ câu cuối cùng mệnh giá 0,5 điểm, đó, cố gắng tối đa nha Phương Anh! Qua A1 ân ái với Hải Đăng đi cưng! Qua luôn!
Đợt này bọn tôi công khai, nhưng nói thật có công khai kiểu gì cũng không rầm rộ bằng hai người này. Tỏ tình hoành tráng, gào thét anh yêu em các kiểu, nắm tay, cưỡng hôn chỗ đông người, ôm eo thể hiện chủ quyền.. các loại yêu cầu trẻ em dưới 18 chớ nhìn trộm đều được phô bày sạch sẽ. Đến mức giáo viên chủ nhiệm chúng tôi còn phải phối kết hợp với giáo viên chủ nhiệm A6 làm công tác tư tưởng, liên hệ về gia đình việc này mới bớt hẳn. Phương Anh có vẻ hốc hác hẳn so với trước kia, còn Hải Đăng thì phơi phới tinh thần, nghe vẻ sung sướng đắc ý lắm. Quỷ mới biết giữa hai người họ đã xảy ra những chuyện gì, Quốc Bảo mỗi lần nhắc tới chuyện này đều phẩy tay ý nói nhàm chán. Cậu ta không thèm dùng cách bạo lực như Hải Đăng để trói buộc trái tim người khác!

Kết quả thi cuối kì quả nhiên không khó đoán, với sự tiến bộ vượt bậc Phương Anh đã thành công vượt lên khỏi tôi và đứng số 1. Cô nàng chuyển sang A1, dưới sức ép của phụ huynh hai nhà, thầy tuy ghét nhất yêu sớm nhưng vẫn phải cắn răng cho hai người đó ngồi cùng nhau. Và tất cả những uất ức thầy phải chịu vô ý lại dồn hết cho tôi: ai bảo tôi thua một đứa nhãi A6 để làm gì kia chứ?
Nhưng mấy lần thầy phê bình tôi đều giả bộ thành khẩn, hứa sẽ không để chuyện yêu đương ảnh hưởng đến việc học tập bla bla các kiểu thầy mới yên lặng để cho tôi trở về.

Thi kết thúc kì I xong xuôi cũng là lúc chuẩn bị nghỉ tết. Đáng lẽ bình thường quãng thời gian này tôi phải nhàn hạ lắm, nhưng năm nay thì không. Việc ở quán, chuyện ở nhà, lại thêm học tăng cường để chuẩn bị ra tết thi học sinh giỏi nữa.. Tất cả mọi thứ cuốn tôi vào một guồng quay bận rộn cực kì. Vừa tầm tết này Quốc Bảo cũng không được ở nhà, nghe nói cậu ta được mời qua một triển lãm bên Anh. Rất nhiều họa sĩ có tên tuổi yêu thích tranh của cậu ta, nếu như

https://tieulun.hopto.org

không có gì thay đổi thì sau khi tốt nghiệp cấp III Quốc Bảo sẽ có một vé tếch thẳng qua bất kì trường Mỹ Thuật quốc tế nào mà cậu ta muốn.
Tương lai của Quốc Bảo vẫn luôn rộng mở, cậu ta chính là minh chứng rõ nét nhất của câu: không phải cứ học hành mới là con đường duy nhất dẫn đến thành công! Nhưng tôi thì không được như vậy, mỗi ngày tôi đều phải nỗ lực hết mình chinh chiến trên bàn học. Mỗi một đứa chúng tôi đều có những cố gắng riêng biệt không ai so bì tị nạnh được là ai vất vả hơn, ai áp lực hơn cả.

Một cái tết dài dằng dặc vì không có sự xuất hiện của Quốc Bảo. Ngày cậu ta đi, cậu ta đến nhà tôi chơi rồi giả bộ "để quên" điện thoại cảm ứng ở tít sâu dưới đáy cặp của tôi. Buổi tôi khi làm bài tập tôi nghe thấy tiếng động lạ mới phát hiện cậu ta cố ý làm vậy để có thể videocall được với nhau trong thời gian xa cách. Mẹ thấy vậy thì vui thay tôi, vì bà nói Quốc Bảo đi đến chính bà còn nhớ chứ nói gì đến đứa nhóc mới biết yêu đương như tôi.
Nhiều lúc tôi thấy mẹ khó hiểu dữ dội, sao mẹ lại ủng hộ tôi và Quốc Bảo chứ? Phụ huynh bình thường không phải cứ thấy con cái rục rịch yêu sớm là sẽ ra sức ngăn cản hay sao? Đằng này mẹ còn khuyến khích, mỗi lần cậu ta đến đều chào đón, tạo không gian riêng.. các kiểu nữa chứ, kì quái!

Sau tết một thời gian dài Quốc Bảo cũng không trở lại trường. Theo đúng luật chỉ cần nghỉ quá 45 buổi sẽ buộc phải ở lại lớp, nhưng vì cậu ta mang mỹ danh *đem vinh quang về cho trường* nên được đặc cách, đi thoải mái. Nghe Quốc Bảo nói việc chuẩn bị triển lãm khá vất vả, lại thêm cậu ta tìm được một người thầy siêu cường, muốn học hỏi thêm kinh nghiệm nên ở lại.
Thầy càng giỏi đòi hỏi càng khắt khe, trong khóa học đó Quốc Bảo buộc phải "cai" điện thoại. Có nghĩa là chúng tôi không thể liên lạc trong suốt thời gian cậu ta học tập. Có lẽ thầy không muốn bí mật trong khóa học của mình bị tiết lộ, cũng có thể là do muốn học trò tập trung 100% vào việc thực hành.. Dù là kiểu gì cũng chỉ để tốt

https://tieulun.hopto.org

cho cậu ta nên tôi đồng ý. Hơn nữa kì thi cuối kì II và học sinh giỏi cũng không còn xa nữa, nếu không cố gắng hết sức thì vĩnh viễn tôi cũng không bắt kịp cái bóng của cậu ta đâu!

"Hải Dương, em hiểu rồi chứ?" Thầy chủ nhiệm đẩy tờ giấy giới thiệu về phía tôi, trầm giọng "Nếu cứ giữ phong độ này, hoặc cố gắng hơn nữa thì việc giành hạng nhất thi quốc gia không phải khó. Nếu em vươn được tầm quốc tế thì mọi chuyện còn dễ dàng hơn, với học sinh gia cảnh như em, lựa chọn này vô cùng thích hợp!"

"Em cũng nghĩ em thích hợp với chuyện đó!" Tôi nhận lấy tờ giấy giới thiệu, chỉ cần cố gắng là tôi có thể cùng Quốc Bảo thêm mấy năm đại học. Nhưng cơ hội mong manh lắm, thiếu gì người thông minh tài giỏi hơn tôi trong khi những cơ hội hiếm có này lại quá ít ỏi. "Nhưng.."

"Khi đã quyết định thì đừng nói đến từ nhưng!" Thầy chặn miệng tôi lại, cương quyết "Thành hay bại do chính bản thân em quyết định đến 80%, đừng tự giới hạn chính mình!"

"Em hiểu rồi!" Tôi gật đầu xiết chặt tờ giấy trong tay. Đúng vậy, chẳng có ai giới hạn được năng lực của bản thân ngoại trừ chính mình!
Tôi sẽ dùng toàn bộ sức lực để nắm lấy cơ hội này, không phụ công kì vọng của thầy!

https://tieulun.hopto.org

"Tốt!" Thầy gật đầu "Thi học sinh giỏi cố thêm một chút! Với lại.. Em và Quốc Bảo tém tém chút đi!"

"..." Cậu ta đi bao lâu nay đã về đâu mà thầy nhắc nhở thừa vậy?

"Cả hai đều rất có tương lai, đừng để chuyện yêu đương làm ảnh hưởng!" Thầy thở dài "Có thể lúc này các em thấy lời tôi thừa thãi, giống hệt ông già hay giảng đạo nhưng sau này, khi đã trưởng thành các em sẽ hiểu cuộc đời rộng lớn không phải chỉ có mỗi tình yêu tồn tại!"

"Em biết!" Tôi gật đầu ra vẻ đã hiểu, xong sau lại không nhịn được ngứa miệng mà vặn thầy một câu "Nhưng cũng có những lúc tình yêu thúc đẩy con người phát triển.. Giống như bọn em bây giờ, cố gắng hoàn thiện mình vì đối phương!"

"Nếu em nghĩ được thế thì tốt!" Thầy gật đầu, ánh mắt đượm buồn "Sống vì lý tưởng, để sau này không hối hận vì những gì bản thân đã làm.."

"Em sẽ không hối hận."

Được ở cạnh Quốc Bảo là điều tuyệt vời nhất trong suốt quãng thời gian cấp III của tôi. Mặc kệ cho sau này tình yêu ấy ra sao thì tôi cũng vĩnh viễn không hối hận vì đã dành tình cảm cho cậu ta..

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 96: - Cầu Hôn.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thi học sinh giỏi cấp trường, cấp huyện, cấp thành phố rồi sau đó là quốc gia. Những kì thi nối tiếp nhau qua đi, mãi cho đến lúc tôi nhận được bằng khen giải nhất quốc gia môn tiếng Anh Quốc Bảo mới trở lại.
Cậu ta lại cao thêm một chút, mái tóc xoăn đã cắt ngắn, trở về với màu đen bình thường. Ôm trên tay bó hoa lớn, Quốc Bảo vừa trao tận tay tôi vừa nịnh hót: "Sau này có vợ gia sư chồng không cần lo việc nói tiếng Anh như gà mắc tóc rồi!"

"Thôi đi đừng có điêu!" Tôi tần ngần nắm lấy tay cậu ta không buông, bao sự nhung nhớ chợt bùng nổ khi gặp lại. Nhưng vì đang ở buổi lễ tuyên dương thành tích và trao nhận bằng khen nên buộc phải tém tém lại. Cả hai đứa nhìn nhau thật lâu, ai cũng có những thay đổi nhưng bản chất của tình yêu vẫn vậy, thậm chí còn có phần nồng nàn hơn rất nhiều.
"Cậu ra nước ngoài lâu như thế bảo không biết tiếng Anh tôi đi đầu xuống đất!"

"Ha ha, đúng là vợ thông minh!" Cậu ta cũng xiết chặt tay tôi, một tay nữa đưa lên xoa xoa má, ánh mắt dịu dàng như thể muốn nhìn cho tôi tan chảy đi mới vừa lòng.
Tay Quốc Bảo lại thô hơn rồi, cũng đầy những vết chai cứng nữa.. hẳn là thời gian này cậu ta vất vả lắm, vất vả hơn tôi cả trăm ngàn

https://tieulun.hopto.org

lần.
"Năm sau vợ vẫn học tiếng Anh à?"

"Không thi tiếng Anh nữa!" Tôi lắc đầu, thầy đã khuyên tôi nên tìm một môn khác, tiếng Anh học để giao tiếp chứ không chuyên sâu được. Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, lời của người đi trước nói chắc chắn không sai! "Năm sau chọn cái khác, bốc trúng môn gì học môn đó cho oách!"

"Lễ trao bằng này nhàm chán nhỉ?" Quốc Bảo nhìn lên bục, giáo viên vẫn đang đọc những bài diễn văn thật dài, còn đám học sinh ưu tú thì chán nản ngáp ngắn ngáp dài. Chán thì chán thật, nhưng biết làm thế nào? Tôi quay sang gật đầu với cậu ta một cái, nào ngờ cái gật đầu này lại khiến Quốc Bảo mừng húm, cậu ta lập tức kéo tôi chạy tuột ra khỏi hàng ngũ, lao về phía lớp học.
"Lên sân thượng!"

"Làm gì?"

Những bước chân dồn dập nhịp nhàng, tiếng gót giày gõ trên mặt sàn cồm cộp đầy vui vẻ. Tôi nhìn cái gáy trắng nõn của Quốc Bảo, lại nhìn đến eo thon sau lớp áo trắng mỏng của cậu ta, đột nhiên muốn ôm nó vô cùng.
Cửa sân thượng bật mở, sự thanh lãnh và màu xanh ập vào khiến cả hai chúng tôi trở tay không kịp. Quốc Bảo đẩy cửa đóng lại, sau đó như thể không chờ nổi, cậu ta cúi người, một nụ hôn thật sâu tràn tới như sóng thần. Hai cánh tay rắn chắc ôm xiết, nhấc bổng tôi lên cao. Quốc Bảo hôn rất lâu, rất sau mê.. Mãi đến khi tôi nghĩ mình đã chết chìm trong sự ngọt ngào đó cậu ta mới dừng lại.

https://tieulun.hopto.org

"Nhớ vợ lắm!" Quốc Bảo thì thầm vào tai tôi "Nhớ chết đi được!"

"Khó thở!"

"Để chồng giúp hô hấp nhân tạo!" Cậu ta cười gian, cúi đầu "Ngoan ngoãn để chồng ôm đi nào!"

Bóng cây xanh mướt, nắng ở trên cao.. Chúng tôi thủ thỉ với nhau, chậm rãi bước qua từng dặm dài nhung nhớ.

*

Năm học cuối cùng của cấp III ập đến rất nhanh. Hiện tại chúng tôi không chỉ chịu áp lực thi cuối kì, thi học sinh giỏi mà còn phải làm khảo sát thường niên nữa. Bài thi khảo sát ấy diễn ra khắp cả nước, sau khi làm xong sẽ có bảng tổng sắp điểm, xem xem học sinh ở đâu chất lượng cao nhất. Những học sinh có điểm cao trong kì thi này sẽ nhận được rất nhiều ưu ái, ít nhất cũng có lợi thế hơn trong việc xin học bổng toàn phần để đi du học.
Vì quá bận rộn nên tôi buộc phải xin phép cô Nguyệt cho dừng việc làm tối. Chỉ còn ca sáng nên tiền lương cũng phải giảm theo. Việc này khiến tôi bận tâm nhưng mẹ lại chẳng để ý lắm, vì từ năm ngoái tự dưng cơ thể mẹ khá hơn nhiều, đi khám bác sĩ cũng nói ổn định vì bổ sung đủ vi chất. Mãi đến sau này tôi mới hiểu chẳng phải vì xung hỉ xung hiếc gì hết, tất cả là do Quốc Bảo lén đổi thuốc tốt nhất cho mẹ tôi! Cậu ta tìm tới tận phòng khám bảo hiểm y tế, mua thuốc sẵn và nhờ bác sĩ giao tận tay cho mẹ tôi. Thuốc chất lượng, tâm lý

https://tieulun.hopto.org

thoải mái hơn nên bệnh tình mỗi lúc một thuyên giảm. Mẹ đã có thể đi chợ buôn bán những thứ chất lượng hơn, số tiền kiếm được cũng khá hơn xưa nhiều lắm.

Chuyện của tôi và Quốc Bảo vẫn tốt, trên trường cũng không có quá nhiều biến động ngoại trừ việc Hải Đăng và Phương Anh bỏ học ngang để kết hôn vì có bầu. Thật ra tôi thấy đây là chuyện sớm muộn thôi, vì hai người đó lúc nào chẳng dính lấy nhau như đôi sam. Cơ mà nhịn chút hoặc dùng biện pháp an toàn để tốt nghiệp cấp III không được hay sao, cả hai đều học tốt như thế, bỏ ngang mới buồn!

"Thật ra chồng cũng thích kết hôn sớm!" Cậu ta đột nhiên thổ lộ, vừa nói vừa lật mở quyển nháp của tôi ra để vẽ nghịch. Đang nói tự dưng Quốc Bảo dừng khựng lại "Ủa, cái này.."

"Cái gì?" Quyển nháp tôi dùng giấy cũ đóng lại thôi chứ có gì đâu mà xem mãi vậy? Ngó đầu qua, tôi lập tức hiểu rõ lí do "Ô kìa, trả sách đây!"

"*Phương pháp cua đổ Quốc Bảo?"* Cậu ta ngăn tay tôi lại, hi hí đọc lớn "Ghê nha, ra là có kế hoạch như này, còn dám điều tra hết tất cả sở thích sở ghét của chồng nữa! Không ngờ vợ mình tẩm ngẩm tầm ngầm mà ghê ra phết!"

https://tieulun.hopto.org

"Điên!" Tôi quát "Ngày xưa định viết sách bán đấy, mà quên mất tiêu nên thôi! Giờ thì muộn rồi, bán cũng chẳng có ma nào mua!"

"Ai nói?" Bị đụng chạm vào sức hút nên Quốc Bảo có vẻ cay cú lắm, cậu ta đập bàn, quát "Viết ngay cho chồng! Chồng đảm bảo đây sẽ là cuốn sách bán chạy nhất năm!"

"Cậu tự in tự mua xong phát cho mọi người hả?" Tôi bĩu môi "Đúng là ra dáng người có tiền ghê ha!"

"Ghét!" Quốc Bảo giận lắm nhưng thấy tôi nói chuẩn đâu có cãi được lời nào "Nhưng chồng muốn đọc, vợ cứ viết đi, sinh nhật tặng nó cho chồng có được hay không?"

"Được thôi!" Tôi nhếch môi "Vậy sinh nhật tôi cậu cũng phải tặng tôi một bức tranh chân dung!"

"Mai rồi đó, làm sao chồng chuẩn bị kịp?"

"Viết sách cũng lâu lắm chứ đùa! Giờ tôi bận học thi, không có thời gian!"

"Hải Dương, vợ nhớ đó!"

https://tieulun.hopto.org

Ai dè chỉ vì một lời nói bâng quơ của tôi mà ngay ngày hôm sau, khi phóng xe điện lên trường tôi đã được chứng kiến một màn kinh điển. Màn này còn khó quên gấp ngàn lần biển sao trời năm trước: một bức tranh chân dung cỡ lớn, được Quốc Bảo in to bằng cả mảng tường chứ không đùa!
Cậu ta treo nó rủ từ sân thượng xuống, đứng xa cả trăm mét vẫn có thể nhìn thấy mặt tôi một cách rõ ràng. Không những thế, xung quanh còn đầy những bóng bay, những hoa hồng.. xa xỉ và giá trị lớn không để đâu cho hết!
Tốn kém!
Quá tốn kém!
Năm ngoái Quốc Bảo bị tôi phê phán vì mắc đèn vừa vất vả vừa tốn tiền năm nay còn chưa chừa nữa kìa!

Dừng xe ở cổng trường, bao nhiêu học sinh, giáo viên, bảo vệ.. đều đứng phía dưới tòa nhà treo chân dung tôi mà nhìn thẳng lên phía trên. Đám người thấy tôi xuất hiện lập tức né sang hai bên, dạt ra lấy chỗ cho tôi đi vào.
Giọng của Quốc Bảo được phóng lớn qua loa truyền thanh, ha hả thông báo với tôi rằng cậu ta đã làm được, đây là món quà sinh nhật đầu tiên cậu ta muốn tặng cho tôi!
Món quà thứ hai là một bài hát, một bản tình ca ngọt ngào kèm theo hàng tấn cánh hoa hồng lả tả rơi xuống.
Món quà thứ ba là một lá thư, trong thư cậu ta kể lại toàn bộ quá trình chúng tôi ở cạnh nhau, hi vọng sau này vẫn có thể bên nhau vĩnh viễn..

Quá khoa trương rồi! Còn sến nữa! Vậy mà không hiểu sao đám người bên cạnh lại nước mắt lưng tròng, ra sức chúc mừng tôi tìm được chân ái? Có gì xúc động vậy trời? Đừng đùa! Hay tôi bị lãnh cảm nên không cảm nhận được cái thứ cảm xúc có thể khiến người ta rớt nước mắt?
Dĩ nhiên hạnh phúc vẫn phải có, sự hạnh phúc âm ỉ cứ rực cháy trong lòng. Nhưng song hành với nó là một thắc mắc, ấy là Quốc

https://tieulun.hopto.org

Bảo thật sự đang ở đâu? Cậu ta còn chưa xuất hiện nữa kìa, nãy giờ cứ trốn chui trốn nhủi chỗ nào không thèm ra mặt luôn!

Hát hay vẽ đẹp, chương trình có đầu tư như vậy thì có gì ngại ngùng mà không ra mặt đi? Hay còn gì đó cậu ta chưa công bố và chuyện ấy Quốc Bảo không muốn người khác biết, chỉ muốn dành riêng cho tôi?
Quay phắt người, tôi lao nhanh về nơi mà chúng tôi thường hay gặp nhau nhất. Quả nhiên lớp 12A1 trống trơn có một người duy nhất ngồi ở bàn cuối, cậu ta thấy tôi quay lại lập tức mỉm cười: "Chồng biết vợ sẽ đi tìm chồng!"

"Làm trò gì đó?" Tôi bước nhanh vào phía trong "Dụ mọi người sang bên kia hết làm gì?"

"Vì không muốn ai quấy rầy hai chúng ta, và vì.." Quốc Bảo đột ngột khuỵu gối, đôi mắt cong như trăng non "..Muốn ở nơi này cầu hôn vợ!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 97: - Phụ Huynh Tới!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi không do dự gật đầu, kéo cậu ta đứng lên. Đầu gối là để quỳ mẹ quỳ cha chứ có phải linh tinh chỗ nào cũng khuỵu xuống được đâu chứ? Vậy mà người này còn không nghe lời, nhất mực cãi rằng với dịp quan trọng như vậy nhất định phải làm cho sang choảnh một chút.
Cậu ta nói thật ra tính đợi tối đưa tôi đi nhà hàng các loại nhưng sợ tôi không đồng ý. Với lại nơi này là chỗ gắn bó với cả hai lâu nhất, nếu không dùng nó thì quá phí phạm!

Chìa tay ra để Quốc Bảo có thể giúp tôi đeo chiếc nhẫn kia vào ngón áp út. Ánh sáng lành lạnh từ thứ kim loại quý hiếm lan tỏa bốn phía. Tôi mỉm cười nhìn cậu ta, Quốc Bảo cũng cười, nắm lấy tay tôi, cùng khoe chiếc nhẫn giống y hệt chiếc tôi đang đeo: "Chồng cũng thích giống bọn Hải Đăng ý, hay ra trường cưới luôn đi vợ đi!"

"Bậy nào!" Tôi giả bộ trách cứ nhưng thực chất trong lòng sướng chết đi được! Cưới luôn đi, tôi xích cậu vào không cho cậu lăng nhăng với người khác nữa!
"Sau này cậu còn đi học thêm nữa, cưới sớm không tốt!"

"Sớm lấy vợ, sớm sinh con thì có gì mà không tốt?" Quốc Bảo phản bác "Nếu không phải vợ có ý giữ gìn thì chắc chắn chồng đã cưới

https://tieulun.hopto.org

cùng đợt với Hải Đăng rồi!"

"Thiếu kiến thức!" Tôi bĩu môi, chúng tôi đã ở bên nhau gần hai năm nhưng mọi thứ vẫn chỉ dừng ở bước hôn sâu mà thôi. Nói thật tuổi này là tuổi ăn tuổi học, cứ để tình yêu trong sáng cho đẹp đẽ, dính đến ba thứ linh tinh kiểu như sex, bầu bí.. thì mệt não lắm. Hơn nữa cơ thể chúng tôi đều chưa hoàn thiện, nếu nhỡ có em bé cũng không tốt.
Cũng giống như trách nhiệm và kiến thức, mọi thứ đều cần trải qua thời gian dài mới có thể phát triển hoàn hảo được.
"Lần sau mà nói mấy câu kiểu không tiền đồ đấy thì nghỉ chơi cậu!"

"Ok, chồng đùa mà!" Quốc Bảo cười hì hì, nhún nhường. Đúng là từ lúc *vướng* phải tôi cậu ta thay đổi ác liệt thật, chẳng còn hùng hổ các kiểu giống như hồi cấp II hoặc lúc mới vào lớp 10. Luôn nhường nhịn, dù tôi có ngồi lên đầu lên cổ cũng chỉ bao dung mỉm cười. Nhiều lúc thấy Quốc Bảo giống hệt ông bố chiều con, thấy con sai cũng chỉ lắc đầu cười nhẹ.
"Nhưng vợ đừng quên những gì đã hứa!"

"Không nhớ!" Vụ viết sách chứ gì? Hừm, cậu ta đã vẽ cho tôi bức chân dung đủ lợp mái nhà thế kia mà tôi không giữ lời thì còn ra thể thống gì nữa? Nể mặt cậu là người yêu tôi, từ nay đến Noel nhất định tôi sẽ viết xong cho cậu biết mặt!
"Thôi được rồi, nhưng phải có hình minh họa, tôi muốn hình của cậu!"

"Không thành vấn đề!" Cậu ta nháy mắt, tựa như chờ câu này của tôi lâu lắm rồi vậy "Chúng ta cùng nhau đi chụp đi, coi như chụp ảnh cưới sớm cũng được!"

https://tieulun.hopto.org

"Không!" Tôi gạt phắt đi, nghĩ tới cảnh mặc váy trắng đứng cạnh Quốc Bảo diện vest tôi lại chịu không nổi, tim cứ bùm bụp đập, má cũng nóng bừng bừng. Cậu ta đẹp nhường này, nếu còn lên đồ thì chắc chắn khối người chết ngất. Và trong số đó dĩ nhiên không thể thiếu đứa con gái ngoài lạnh trong nóng như tôi đây! "Tôi thích cái hình mặc áo trắng trong điện thoại của cậu ấy! Chụp cách đây lâu rồi, từ hồi lớp 10 đã có.."

"Cái đó hả?" Quốc Bảo chụp ảnh ít vô cùng nên ngay khi tôi nhắc đến cậu ta đã nhớ ngay "Không phải vì ngày xưa xem trộm ảnh chồng, thấy cái đấy nên đổ chồng đứ đừ ngay đấy chứ?"

"Ảo tưởng!"

"Mẹ chồng chụp ảnh đẹp lắm đấy!" Quốc Bảo mở điện thoại ra, thở dài. "Nhưng tiếc là chẳng bao giờ mẹ cầm vào máy ảnh nữa, buồn ghê!"

Tôi ngước mắt nhìn cậu ta, tự dưng nhắc đến người này làm gì cho buồn vậy? Đồ ngốc, nếu như mẹ cậu không chụp ảnh cho cậu nữa thì để tôi làm. Mặc dù tôi chụp không đẹp nhưng có thể đi học một khóa rồi về chụp cho cậu! Đừng ôm nỗi buồn ấy mãi như thế, có khi mẹ cậu cũng chẳng muốn cậu cứ buồn mãi về chuyện của bà vậy đâu!
Quốc bảo cảm nhận được sự an ủi của tôi, cậu ta chớp mắt nhắc lại vấn đề "chụp ảnh cưới" khi nãy. Năn năn nỉ nỉ, cuối cùng tôi cũng không chịu nổi sự cute lạc lối của người này, ra vẻ miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Song đồng ý là một chuyện, khi nào đi chụp lại là

https://tieulun.hopto.org

chuyện khác. Nhỡ đâu cái ngày chụp ấy lại là ba bốn năm, hoặc thậm chí mười năm sau thì sao? Quốc Bảo ngốc, đòi hỏi mà không thèm định thời gian, quyền nắm đằng chuôi cậu ta lúc nào cũng giao hết vào tay tôi vậy thôi!

*

Vì chuyển hướng học môn khác nên năm nay tôi khá vất vả, vất vả gấp đôi năm ngoái luôn. Cũng may gốc rễ kiến thức của tôi tốt, lại thêm việc nhanh nhạy trong mọi vấn đề của việc học tập nên việc đuổi kịp những thành viên khác của đội tuyển không phải quá khó. Điều mà tôi cảm thấy khó khăn duy nhất lúc này chính là người phụ nữ đang ngồi trước mặt tôi, trong quán trà sữa gần trường. Vâng, người đó không ai khác chính là "mẹ" Quốc Bảo, chị đẹp chúng tôi đã có lần gặp ở nhà cậu ta. Vợ kế của bố Quốc Bảo đưa cho tôi xem một đoạn video được đăng tải lên mạng, số lượng lượt xem, like và chia sẻ nhiều đến chóng mặt. Đoạn video ấy được học sinh trường tôi đăng lên mạng xã hội, ngay lập tức trở thành hot trong giới trẻ, thậm chí còn được đưa lên cả chương trình ti vi vì liên quan đến một nhân vật khá nổi danh - họa sĩ Quốc Bảo.

Nội dung của đoạn video này cũng không phải thứ gì xa lạ với chúng tôi: nó quay lại thời điểm Quốc Bảo chuẩn bị hậu trường, vẽ tranh chân dung, in thành một bức khổ lớn. Xin phép hiệu trưởng cho "mượn" sân thượng trong vòng 30 phút, treo áp phích lớn in hình tôi, lại tiếp tục dùng phòng thông tin của nhà trường, thu âm lại một đoạn để chút xíu nữa phát. Sau đó là đến lúc "nhân vật nữ chính" aka tôi xuất hiện, sự ngỡ ngàng của tôi được quay cận cảnh, rồi cảnh sân trường nhốn nháo, những lời nói của Quốc Bảo lần lượt được phát, mọi người bên cạnh hoặc xúc động không nói ra lời hoặc

https://tieulun.hopto.org

nức nở hú hét, yêu cầu tôi đồng ý. Nhưng tôi không thèm nghe Quốc Bảo đọc hết bức thư tình dài dằng dặc mà lại xoay người chạy biến về dãy lớp học. Mọi người không ai đuổi theo, chỉ có chiếc máy quay không rõ ở đâu vẫn chứ theo bước chân tôi mãi. Khung cuối là hình ảnh Quốc Bảo cầu hôn, tôi mỉm cười đưa tay, HE!

Như phim luôn!
Dàn dựng hoành tráng và bí mật thật, đến bây giờ tôi vẫn nghĩ nó chỉ là một màn bình thường đơn giản, nào ngờ Quốc Bảo dự định lưu danh sử sách luôn.

Mặc dù cũng có chút hư vinh và hạnh phúc nhưng nói thật, nhìn gương mặt không mấy vui vẻ của mẹ kế Quốc Bảo bên kia, tôi vẫn thấy hơi ngại ngùng. Không biết chị ta có làm giống như mấy bà mẹ trong phim hoặc tiểu thuyết không nhỉ? Kiểu *Quốc Bảo là cây rung tiền của nhà này, còn lâu cô mới cướp được nó khỏi tay chúng tôi! Cầm lấy số tiền này rồi mau cút đi!*

Ha ha ha, nếu thế thì tôi nên làm gì? Khi nãy bị giáo viên chủ nhiệm gọi riêng ra, tôi chưa kịp trở lại lớp đã bị mẹ Quốc Bảo cuỗm ra đây rồi. Chắc giờ này cậu ta vẫn ung dung trên lớp chờ tôi vì nghĩ tôi gặp chủ nhiệm, có nên lén lút nhắn tin cho Quốc Bảo, nói cậu ta ra đây giải quyết vấn đề này không ta?
Thôi cứ chờ thêm chút xíu, xem diễn biến thế nào rồi báo cũng chưa muộn. Tôi không tin người đẹp như chị đây lại thích hành xử kiểu hổ báo tạt nước, tát mặt các loại.

"Cháu gái, tuổi của các cháu nên tập trung vào học hành chứ không phải dăm ba chuyện yêu đương vớ vẩn!" Đến rồi! Mẹ kế Quốc Bảo cuối cùng cũng lên tiếng rồi! Tôi bày ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe,

https://tieulun.hopto.org

hết sức hợp tác!
"Trước đây lúc mới gặp cháu ở nhà Bảo, cô còn nghĩ cháu với nó chỉ là bạn bè bình thường. Ai ngờ hôm trước xem cái này, gặng hỏi mãi thầy chủ nhiệm của các cháu mới nói hai đứa đã.."

"Dạ.." Tôi nở nụ cười thương hiệu, mẹ kế của cậu ta chưa tỏ thái độ gì mà tôi đã vội vã phản bác là không nên. Cứ bình tĩnh đã!

"Cháu còn rất nhiều điều cần phải phấn đấu, thằng Bảo nhà cô cũng chuẩn bị có một cuộc thi liên quan đến tương lai cả đời.." Chị đẹp hắng giọng, đi vào vấn đề chính "..Nếu cháu yêu nó thì dừng lại đi, đợi tốt nghiệp xong cấp III rồi quay lại cũng chưa muộn!"
Ngưng một chút, nhìn thái độ của tôi rồi tiếp: "Coi như khoảng thời gian thử thách, nếu như thật sự yêu đương sẽ không sợ khoảng cách. Còn không.. cháu là con gái, cũng không lo phí hoài mấy năm thanh xuân cho người không xứng đáng!"

"Chị.. E hèm.." Tôi lỡ miệng nên vội sửa lại, thấy kiểu xưng hô này của tôi mẹ kế cậu ta tỏ ra sốc lắm, nụ cười treo trên khóe miệng lộ liễu phô bày. Chậc! Đúng là phụ nữ ai cũng giống ai nhỉ, được khen là tâm trạng tốt hơn hẳn luôn!
"Thưa cô, cháu thấy chuyện này cô dạy rất phải, nhưng cháu cũng xin sửa lại một chút, dù sau này Quốc Bảo có thế nào cháu cũng sẽ không bao giờ hối hận vì đã từng yêu cậu ấy!"

"Cháu còn nhỏ lắm!"

https://tieulun.hopto.org

"Vâng, chúng cháu còn nhỏ, trải đời chưa nhiều nên chưa thấy hết cám dỗ." Tôi tiếp "Nhưng cũng chính vì vậy mà tình cảm của chúng cháu thuần khiết nhất, ở cạnh nhau không phải vì tiền bạc hay tình dục. Tất cả những gì cháu và Quốc Bảo cần ở nhau chỉ là chính bản thân đối phương. Mỗi ngày chúng cháu đều sẽ cố gắng hoàn thiện chính mình, Quốc Bảo học không giỏi nhưng vì cháu mà cậu ấy cố gắng, cháu không tốt tính nhưng ở cùng cậu ấy cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều.."

"MẸ Ẹ Ẹ.." Nói chưa hết câu cả hai chúng tôi đã nghe thấy giọng gào thét thảm thiết của nhân vật thứ ba - Quốc Bảo!
Không hiểu cậu ta nghe tiếng gió ở đâu mà đã chạy tới đây rồi, giữa mùa thu mà mồ hôi mồ kê mướt mải nữa chứ..
"Mẹ, sao mẹ lại làm thế?"

"Làm thế là thế nào?" Mẹ kế của cậu ta khoanh tay, rất khó chịu mà vênh mặt vặn lại "Tôi còn chưa chèn ép, chưa chửi bới, chưa tạt nước.. người yêu anh đâu mà anh tỏ thái độ!"

"Con có tỏ thái độ gì đâu?" Quốc Bảo bất lực hết sức, cậu ta ngồi xuống cái ghế trung lập nhất có thể, lén lút đá đá chân tôi dưới gầm bàn rồi gật đầu ý bảo *cứ để chồng lo!*
"Mẹ, con đã lớn rồi, vài ngày nữa là đủ 18 tuổi nên chuyện yêu đương của con mẹ đừng quản nữa!"

"Đừng quản là thế nào?" Mẹ kế xì một tiếng, nhếch môi tỏ vẻ nổi cáu giống các bà các chị Hường Quốc "Con chui từ bụng mẹ ra mà dám

https://tieulun.hopto.org

bảo không cho mẹ quản? Con giỏi! Có ngon con nói câu này với bố con xem bố con có đánh con tuốt xác không?"

"Ấy.." *Chui từ bụng mẹ ra?* Ý là người này là mẹ ruột của cậu ta ấy hả? Mẹ ruột luôn? Trẻ như thế, lại thêm việc quản lý của Quốc Bảo nói rằng.. Không thể nào! Khó tin quá mức! Với sự trẻ khủng khiếp này của mẹ cậu ta, tôi không dám tin người phụ nữ trước mắt đã có một đứa con bằng tuổi tôi!

Nếu tôi và mẹ cậu ta sánh vai ngoài đường khéo khi còn bị nhận nhầm là hai chị em thật ấy chứ! Ông trời quá bất công, cho người ta đẹp, còn cho người ta trẻ lâu!

"Sao vậy cháu gái?" Mẹ cậu ta vặn lại "Có chuyện gì thế? Trẻ quá nên cháu nghĩ cô không phải mẹ ruột nó à? Cô cũng không muốn sinh ra đứa nhóc này đâu, cả ngày cãi mẹ!"

"Dạ.. Cô trẻ thật ạ!"

"Hay.." Quốc Bảo nhớ ra chuyện gì đó, cậu ta lập tức xoa cằm, suy luận bằng thái độ đổ mồi lửa sang người kẻ khác "Đợt trước gặp quản lý, ông này lại nói linh tinh gì rồi?"

"Nó nói gì với cháu hả?"

https://tieulun.hopto.org

"Dạ chỉ là nói về một bức tranh.." Tôi thật thà "Anh quản lý nói cậu ta vẽ nó trong lúc buồn bã nhất, khi mẹ Quốc Bảo vừa mới mất xong nên.."

"Thằng em láo toét!" Ngay lập tức cái bàn của hai chúng tôi rung lên bần bật "Quá láo! Dám rủa chị gái nó chết!"

Ớ.. Quản lý của Quốc Bảo là em trai mẹ cậu ta? Tức là người này Quốc Bảo phải gọi là cậu?
Ác mồm thật, đúng là gen di truyền!

"Mẹ, cậu nhiều lần hỗn với mẹ lắm rồi, con nghĩ mẹ nên dạy dỗ lại đi thôi!" Cậu ta châm lửa, còn xun xoe quạt quạt cho mẹ đỡ bốc hỏa.

"Còn con nữa! Hai đứa đừng để mẹ phải nói nhiều!" Xong xuôi, mẹ cậu ta cầm túi xách lên, ánh mắt nhìn tôi sắc bén vô cùng "Nếu thật sự muốn ở cạnh nhau thì phải vượt qua thử thách, hai đứa có dám không?"

Tôi và Quốc Bảo nhìn nhau một cái rồi đồng loạt gật đầu. Mẹ cậu ta dường như đã đoán trước điều này, thở dài một cái rồi nói: "Thôi được, cháu gái, kì thi thử lần này lấy hạng số 1 đi! Còn con, cuộc thi sắp tới không có giải nhất thì đừng nghĩ yêu đương gì nữa!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 98: - Cố Gắng Hết Sức.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói xong câu đó mẹ cậu ta lập tức quay người rời đi, hai chúng tôi nhìn theo bóng dáng xinh đẹp đó, mãi sau mới hoàn hồn lại được. Tôi thì vì hâm mộ, còn Quốc Bảo chắc là.. sợ! Ha ha, cậu ta nể sợ mẹ như vậy mà vẫn cố đứng ra bảo vệ tôi, nhìn dáng vẻ đó hay ra phết!

"Nhỡ như sau này lấy nhau mẹ cậu làm khó tôi thì sao?" Tôi chống tay vào cằm, nheo mắt hỏi "Kiểu giống trong phim ấy, vì tôi cướp đi con trai bà nên bà chướng mắt!"

"Không đâu!" Quốc Bảo chua xót lắc đầu, vỗ vai tôi nói kiểu mập mờ "Sau này vợ sẽ hiểu!"

"Hiểu cái gì?"

"Không có gì!" Quốc Bảo nhìn tôi, dáng vẻ đầy quyết tâm "Điều quan trọng là bây giờ chúng ta cần cùng nhau cố gắng! Hải Dương, vì chồng hãy cố lên nhé!"

https://tieulun.hopto.org

"Cậu đừng phá tôi học ôn là được!" Tôi nói thẳng làm cậu ta ngại ngùng gãi đầu "Nhớ đó!"

"Hôn một vài cái đâu tính là phá chứ?"

"Mất tập trung, ngậm miệng!"

"Vợ à ~"

*

Có mục tiêu đặt sẵn, cả hai chúng tôi đều cố gắng 200%!
Tôi xin nghỉ tạm thời ở quán, cả sáng cả chiều đều không đến làm mà giành trọn thời gian cho việc học. Sau kì thi cuối kì là nghỉ tết, và ngay sau khi nghỉ tết là đến kì thi khảo sát lần hai. Lần đầu tiên tôi chỉ đứng thứ hai, sau một học sinh ở khu vực miền Nam. Nhưng lần này nhất định sẽ không, tôi sẽ không để khoảng cách 0,15 điểm kia làm khó nữa đâu, nhất định phải giành điểm tuyệt đối!
Tôi điên cuồng học, Quốc Bảo điên cuồng luyện vẽ. Hai đứa lúc nào cũng ở trong trạng thái căng như dây đàn, nhưng khi nhìn thấy nhau cố gắng vì đối phương lại ngọt ngào khôn tả. Cậu ta tạm gác lại chuyện *xuất bản* sách tới năm sau, nhưng ngày sinh nhật Quốc Bảo - năm nay thi sớm nên vừa lúc thi xong - cả hai vẫn quyết định để ra một ngày xả hơi hẹn hò. Căng mãi chất lượng học tập cũng không tốt, đôi khi cũng nên để bản thân thoải mái một chút. Chúng tôi làm việc để sống vì nhau chứ có phải làm xong kiệt sức mà chết đâu chứ!

https://tieulun.hopto.org

Vì chỉ có một ngày nên không thể đi quá xa, hai đứa đến trung tâm lần trước, cùng nhau ăn uống, mua sắm đồ đạc và kết thúc bằng việc xem phim. Quốc Bảo rất quý ông, yêu cầu tôi ngồi đợi ở ghế chờ và ra xếp hàng mua vé. Vừa lúc thế nào, tôi lại gặp một người quen cũng ngồi ở khu vực ghế chờ!

"Hải Dương, lại gặp rồi!" Cậu bạn An đang thở dài mệt mỏi vừa nhìn thấy tôi đã tươi hơn hớn. Cậu ta ngó quanh, thấy Quốc Bảo bên kia thì mừng như gặp được thần tượng, suýt nữa hú lên "Cậu hẹn hò với Quốc Bảo hả? Sướng thật đó, tôi cũng muốn!"

"Muốn hẹn hò với Quốc Bảo á?" Tôi ngồi xuống chiếc ghế cách ghế của An một cái, vì xa cách lâu ngày và vì *chồng tôi* hay ghen lắm nên tốt nhất cứ cẩn thận vẫn hơn! "Không ngờ đấy, người yêu của cậu cũng đáng yêu lắm mà!"

"Lại nói xiên rồi!" Cậu ta bĩu môi, chỉ vào cô gái đứng ngay phía trên Quốc Bảo "Đó, bạn gái tôi đang xếp hàng mua vé đó! Ý tôi là muốn được gặp Quốc Bảo kìa, tôi muốn học hỏi cậu ấy lắm! Cậu ấy là tượng đài trong lòng bố tôi đấy!"

"Vậy à?" Tôi gật đầu, không muốn vặn vì sao cậu ta lại để bạn gái đi xếp hàng, nhưng trong lòng tự dưng có gì đó lợn cợn.
Bình thường đều là Quốc Bảo chăm sóc cho tôi, đi đâu, làm gì, như thế nào cũng là cậu ta hết lòng. Còn tôi, tôi đã làm được gì cho Quốc Bảo chứ? Chưa bao giờ tôi vì cậu ta mà xếp hàng mua đồ ăn, cũng chưa bao giờ tôi chủ động thân mật, nói những lời dễ nghe với cậu ta cả..

https://tieulun.hopto.org

Trả giá nhiều hơn chứng tỏ yêu thương bỏ ra cũng nhiều hơn đúng không? Rốt cuộc tôi là thế nào? Tôi cũng yêu Quốc Bảo, nhưng tình yêu ấy chỉ dừng ở việc nói mồm mà thôi. Chủ động học, vươn lên trước hết cũng là vì tôi, sau mới vì mối quan hệ của hai đứa.
Tôi thật tệ!
Nhưng thật may là tôi nhận ra điều này sớm!

"Ê này, trao đổi số điện thoại được không?" An hí hửng, cậu ta bị ám ảnh với việc này hay sao vậy? Lần trước cũng đòi trao đổi, lần này cũng muốn nữa! Hay cậu ta còn có mục đích gì khác nữa?
"Sắp tới hẹn hò bốn người đổi không khí đi, chúng tôi mời các cậu đi uống trà sữa!"

"Đợt này có hơi bận.." Tôi vẫn lưu số An nhưng lại từ chối cuộc hẹn kia. Chưa hỏi ý kiến Quốc Bảo đã nhận lời đi chơi với trai như vậy là không tốt, chưa kể lần trước gặp Quốc Bảo còn tỏ ra không ưa cậu ta cho lắm. "Để qua tết nhé!"

"Thi xong khảo sát hả?" Cậu ta buồn so "Nhưng thi khảo sát xong tôi phải tham gia thi vẽ kìa, sợ là.."

"Cậu cũng thi hả?" Tôi buột miệng hỏi, nhưng nghĩ nhỡ đâu Quốc Bảo và cậu ta tham gia hai cuộc thi khác nhau thì sao nên lập tức câm miệng.

Nhưng An bắt lấy câu này của tôi rất nhanh, cậu ta sửng sốt, sau đó chuyển sang hâm mộ và sung sướng reo lên: "Quốc Bảo cũng thi nữa hả? Trời ơi! Tôi tham gia bao nhiêu cuộc thi trong nước rồi mà

https://tieulun.hopto.org

chưa bao giờ được thi chung với Quốc Bảo nữa! Không ngờ có ngày được thi với thần tượng, trời ơi, tim tôi đau.."

"Gặp gái là tim đau!" Bạn gái An đã quay trở lại, cô bạn lườm cậu ta một cái rồi ngoắt sang tôi "Trông cậu quen ghê, hình như mình gặp rồi đúng không?"

"Vợ ơi đi thôi!" Quốc Bảo đứng ngay sau bạn gái An nên cô bạn quay lại thì cậu ta cũng xong việc. Thấy ba chúng tôi ở chung một chỗ thì ngạc nhiên lắm, liếc An một cái lập tức cau mày "Cậu bạn cũ hả? Hai người lấy số điện thoại mãi không xong thế?"

"Ôi Quốc Bảo!" Cô bạn gái nhận ra trai đẹp ngay, che miệng hô lên, còn nắm lấy tay áo của An lay lay một cách kích động "Bảo ơi, chúng em hâm mộ anh lắm, đợt này em học vẽ rồi, có gì hôm nào chúng ta đi off đi, cho bọn em học hỏi chút kinh nghiệm với ạ!"

"Anh Bảo có rảnh đâu mà!" An nhíu mày kéo tay bạn gái để tránh cô bạn thất thố quá nhào lên người trai nhà người ta. Quốc Bảo bước về chỗ tôi, tự nhiên khoác vai tôi tỏ ý muốn đi "Nghe nói anh định tham gia cuộc thi vẽ Mùa Hè của hội Văn Hóa Nghệ Thuật? Em cũng đăng kí để học hỏi, hi vọng được anh chỉ giáo!"

"Cậu ghi danh được vào cuộc thi đó thì không cần tôi chỉ giáo gì nữa đâu!" Quốc Bảo lắc đầu, cậu ta cũng đã từng giải thích cho tôi rồi. Không phải tự nhiên mẹ Quốc Bảo chỉ đích danh cuộc thi ấy mà có lí

https://tieulun.hopto.org

do cả. Độ tuổi tham dự cuộc thi là dưới 25, nhưng không phải cứ dưới 25 là đăng kí được mà còn cần trải qua xét duyệt. Ví dụ như có giải thưởng quốc tế, có tên tuổi lớn trong làng mỹ thuật trong nước, từng đạt giải cuộc thi năm trước.. Nếu là thí sinh trôi nổi thì cần gửi bài để test kĩ năng, trình độ đến mức nào đó mới được tham dự.

An cũng không đơn giản đâu nhỉ, ít nhất trình độ cũng thuộc dạng tinh anh!
"Cứ hết sức thôi!" Ngừng một lát, Quốc Bảo nhếch môi cười nói tiếp "Nghe nói giải nhất năm nay có một suất đi du học toàn phần ở trường X, cậu đến là vì nó đúng không?"

"Ha ha.." Cậu ta cười gượng gạo "..Có anh ở bọn em chỉ tới làm màu thôi! Học hỏi thêm, học hỏi thêm!"

"Vậy à?" Quốc Bảo nhún vai, dường như không ưa An lắm thì phải. Sự không ưa này ngay từ ngày xưa đã được thể hiện nhưng hôm nay cậu ta biểu lộ rõ nhất đó. Tôi đứng bên cạnh có thể cảm nhận được rõ nét sự khó chịu của Quốc Bảo luôn!
"Vậy cũng tốt!"

"Chúng mình lại cùng xem một bộ phim đấy.." An chuyển chủ đề, nói với sang chỗ tôi và bạn gái cậu ta đang hỏi thăm tên tuổi của nhau ".. Đúng là trùng hợp thật!"

"Tiếc là chỗ ngồi xa nhau!" Quốc Bảo cười, thẳng thắn cắt đứt cuộc hội thoại bằng cách kéo tôi đi "Các cậu vào trước đi, chúng tôi ra mua đồ đã!"

https://tieulun.hopto.org

"Vậy hôm khác gặp.." Tôi gật đầu với hai người họ "Tạm biệt!"

"Được!.."

Chúng tôi dạo quanh đó một lúc nữa vì phải đến 15 phút sau mới tới giờ chiếu phim. Không muốn đụng mặt An thêm trong vụ xếp hàng mua bỏng nước nên cả hai tạt ra khu vực ghế chờ khác. Tôi chủ động khoác tay Quốc Bảo, hỏi: "Này, sao chồng có vẻ không ưa cậu ta thế?"

"Sau đừng liên hệ với người đó nữa, chồng thấy khó chịu!"

"Được thôi!"

"Hải Dương này.." Quốc Bảo đột nhiên cúi mặt, dùng tay giữ cằm tôi mà hỏi "...Hôm nay tự dưng ngoan thế, nói coi, chuyện gì khiến vợ chủ động gọi chồng là chồng thế kia?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 99: - Cảnh Cáo.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi không trả lời câu hỏi đó của cậu ta, chỉ liếc xéo một cái rồi uyển chuyển đổi chủ đề. Quốc Bảo đang vui nên cũng chẳng thèm để ý, mặc kệ tôi muốn đè đầu cưỡi cổ mình thế nào cũng được.
Ngày sinh nhật đó của cậu ta kết thúc bằng một bữa lẩu ấm cúng, hai chúng tôi chỉ trở về nhà khi đồng hồ đã điểm 8h tối. Quốc Bảo chào mẹ tôi rồi ra cổng đợi xe tới đón, tôi tiễn cậu ta tận nơi, hai đứa tạm biệt nhau bằng một hàng dài những nụ hôn sau đó mới lưu luyến trở về.

Cứ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ như vậy êm thấm, nhưng không ngờ ngay lúc Quốc Bảo từ nhà tôi về lại gặp sự cố. Xe của nhà cậu ta bị va chạm với xe của người khác, nếu không phải bác tài tay lái lụa thì chắc chắn giờ này cả hai người đã vào viện nằm thương chứ không phải xây xát nhẹ như vậy. Chuyện tai nạn đó tôi không hay biết gì, thật ra tôi cũng có linh cảm từ lúc không liên lạc được với cậu ta, cũng không nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon hoặc báo bình an nào cả. Nhưng ôm tâm lý ăn may, tôi cứ thầm mong điện thoại cậu ta rơi đâu đó không biết. Bởi giờ này tôi cũng không dám thân gái dặm trường đi tìm người, mẹ tôi không cho phép, bố mẹ Quốc Bảo cũng sẽ nhìn tôi không ra gì. Hơn nữa cậu ta đi chung với tài xế của gia đình, sẽ xảy ra chuyện gì được chứ?
Mãi tới sáng ngày hôm sau, khi tôi gọi đến mức điện thoại của Quốc Bảo sập nguồn luôn mới có hồi đáp. Nhưng người hồi đáp không phải cậu ta mà là mẹ cậu ta! Cô ấy bảo sẽ giam lỏng cậu ta ở nhà một thời gian, từ giờ cho tới khi xong cuộc thi kia sẽ không cho

https://tieulun.hopto.org

Quốc Bảo ra ngoài. Tay cậu ta quý như vậy, nếu như xảy ra chuyện gì thì cả bố mẹ cậu ta và cậu ta sẽ đều hối hận. Lí do này quá thuyết phục, vả lại đó là con của họ, họ muốn bảo vệ như thế nào mà chẳng được?
Tôi chỉ xin phép tới thăm Quốc Bảo một chút, xem cậu ta như thế nào rồi sẽ trở về ngay. Vì tôi năn nỉ dữ dội quá nên mẹ Quốc Bảo mềm lòng, cuối cùng cũng bảo tôi tới căn nhà gần trường xem cậu ta đi.

May quá!
Quốc Bảo ở đây, thi thoảng tôi có thể lén lút chạy ra thăm cậu ta rồi. Có thể chăm sóc chút ít, đưa đồ, gặp mặt chớp nhoáng gì đó cũng được. Nếu không từ giờ tới tận mùa hè không gặp chắc tôi nhớ Quốc Bảo chết mất thôi!

Giờ ăn trưa tôi chạy luôn ra nhà cậu ta mà chẳng hề cảm thấy cơn đói đang hành hạ. Đôi khi tình yêu giúp con người ta vượt lên mọi gian nan khốn khó, kể cả cơn đói cũng không vần gì! Cánh cửa nhà im ỉm đóng, tôi nhấn chuông một lúc lâu thật lâu mới thấy mẹ cậu ta xuất hiện.

"Cháu chào cô ạ!" Tôi dắt xe vào trong "Quốc Bảo ổn chưa ạ?"

"Cháu tự vào xem đi!" Mẹ cậu ta dừng xe tôi lại "Thôi đưa xe cô mượn, tự nhiên nhưng đừng thái quá!"

"..."

https://tieulun.hopto.org

Cô ấy đóng cổng lại rồi khóa ngoài, phóng xe tôi vút đi đâu mất. Đây là đang tạo không gian riêng cho đôi trẻ gặp mặt giao lưu tình cảm đúng không? Thì ra mẹ Quốc Bảo cứng miệng nhưng mềm lòng, cô ấy cũng rất tôn trọng mấy đứa nhóc chúng tôi nữa chứ!

Tôi hít sâu một hơi, xem lại bản thân từ đầu tới cuối rồi nhanh chóng đi vào nhà. Phòng khách và phòng bếp không có người nên tôi đi sâu vào phía trong, nơi có một phòng ngủ. Quả nhiên con sâu lười nhà tôi vẫn còn thiêm thiếp nơi đó, ngoan hiền như hoàng tử ngủ trên giường!

Những sợi tóc đen ngắn mềm mại, đôi mắt khép hờ, hàng mi dài, đôi môi mỏng.. Quốc Bảo nằm trên nền ga giường trắng tinh, sự xinh đẹp và tinh xảo của cậu ta lúc này không lời lẽ nào có thể lột tả hết. Tôi đi tới bên giường, bàn tay chai sần nhẹ nhàng nhất có thể đưa lên, vuốt nhẹ khuôn mặt đã in thật sâu vào trí nhớ. Cúi đầu xuống, tôi thả một nụ hôn vào bên môi cậu ta. Đột nhiên lại thấy ướt ướt, khi nhận đã cả thân mình đã bị Quốc Bảo ôm xiết lấy, cậu ta dùng lưỡi, điên cuồng ép tôi hôn xuống!

"Cái tên này!" Tôi vùng giãy ra, Quốc Bảo nằm trên giường cười khúc khích "Dám giả vờ ngủ à?"

"Ngủ thật chứ đâu có giả vờ?" Quốc Bảo thật thà "Vợ vừa đánh thức chồng dậy đó!"

https://tieulun.hopto.org

"Như thế nào lại tai nạn?" Tôi ngồi xuống bên cạnh, mặc kệ cậu ta gối đầu lên đùi mình cọ cọ thân mật "Có chuyện gì xảy ra?"

"Nhiều người đi như điên ấy vợ ạ!" Cậu ta lắc đầu "Lúc đó chồng và bác tài chờ đèn đỏ, đang tính nhắn tin cho vợ chơi thì có một chiếc xe ngược chiều đâm ngang, tránh không kịp nên xe bị lật, cũng may chỉ xây xát nhẹ chứ không tổn thương gì lớn!"

"Xe bị lật?" Tôi tung chăn lên, thấy một bên chân của cậu ta băng trắng lốp "Nhẹ là vậy hả?"

"Thật mà!" Quốc Bảo giải thích "Hôm qua cả hai bác cháu bị choáng nên ngất, may là cảnh sát giao thông đến kịp thời. Điện thoại chồng bị cảnh sát giữ tối qua, chồng tính mượn người thông báo cho vợ nhưng khám lại xảy ra vấn đề nên phải cấp cứu gấp. Cái chân này trước đánh nhau gãy, giờ nó dở chứng rạn xương nên cần cố định! Không phải do tai nạn đâu, vợ yên tâm đi!"

"Ngày đó cậu ở nhà có hơn 20 ngày đã tháo bột.." Tôi cắn răng, nhịn cảm giác muốn đấm người bệnh xuống "..Chán đi bằng chân hay sao? Mẹ cậu nói đúng, từ giờ đến mùa hè cũng không cho phép cậu ra khỏi nhà nữa!"

"Làm sao khóa được chồng chứ?" Quốc Bảo vênh lên tự đắc.

"Nếu cậu không ngoan ngoãn dưỡng bệnh thì cắt đứt đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Chồng sai rồi!" Nước mắt lưng tròng, cậu ta lập tức lật mặt "Là làm sao khóa được trái tim chồng mới đúng!"

"..."

"Ở nhà cũng được nhưng chồng có điều kiện!" Cậu ta nũng nịu "Mỗi ngày vợ đều phải qua ăn trưa cùng chồng, chồng sẽ nấu cơm!"

"Cậu mà nấu cơm?" Mẹ Quốc Bảo đã về từ lúc nào, đột ngột lên tiếng cảnh báo chúng tôi.
Ngay lập tức tôi đá cậu ta dậy, ngồi ra ghế bên cạnh. Quốc bảo mất đi cái gối nên đau lòng lắm, ai oán nhìn tôi một cái nhưng cũng không dám ra lời trách cứ điều gì.
"Tha không đốt nhà thì thôi, cơm với chả nước, bày đặt lãng mạn với ai chứ?"

"Mẹ! Không bôi xấu con mẹ không chịu nổi hay sao vậy?" Quốc Bảo phản bác "Thì là bác giúp việc nấu! Mẹ đã vừa lòng chưa?"

"Mẹ không muốn con trai mẹ có tính nói dối!" Mẹ cậu ta khoanh tay đứng bên cửa, nhìn tôi một cái rồi thâm sâu nói "Mỗi ngày qua cũng không thành vấn đề, có điều vẫn cần phải hoàn thành điều kiện mới được!"

https://tieulun.hopto.org

"Điều kiện gì ạ?"

"Con ra sức luyện tập!" Cô ấy nhướn mày "Còn cháu.. Kì khảo sát lần 3 cũng phải đứng đầu mới được!"

"Cháu sẽ cố gắng!" Tôi quả quyết gật đầu, Quốc Bảo đưa tay ra khỏi chăn, lén lút nắm lấy tay tôi "Xin cô yên tâm!"

"Nói bằng lời thì làm gì?" Mẹ cậu ta phẩy tay, quay ra ngoài "Thực hiện bằng hành động đi, chỉ cần một lần thất bại thì cơ hội để gặp mặt cũng không có đâu!"

"Mẹ vừa ra gặp cảnh sát à?" Quốc Bảo phá tan bầu không khí căng thẳng "Hung thủ như thế nào rồi?"

"Còn nhiều nghi vấn lắm!" Mẹ cậu ta thở dài đi ra ngoài, vừa lúc có tiếng bước chân dồn dập, hai người thanh niên cao to cùng nhau sóng vai đi vào "Hình như có kẻ cố ý thuê người đâm con, thời gian này có thể sẽ gặp nhiều nguy hiểm.."

"Cố ý?"

"Đúng vậy!" Mẹ cậu ta gật đầu giới thiệu "Thế nên.. Thời gian này con hãy học cách sống chung với vệ sĩ đi!"

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 100: - Ngày Qua Ngày.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Con trai cưng chịu khổ làm bố mẹ Quốc Bảo cáu lắm, hai người họ liên thủ, dứt khoát đòi hỏi phải tìm cho ra kết quả sự vụ này. Nhưng tháng qua tháng, ngày qua ngày, thứ mà cảnh sát đưa tới được chỉ là một tờ giấy xét nghiệm dương tính ma túy. Có nghĩa là khi lái xe, tài xế gây tai nạn đã sử dụng chất kích thích, và vì vậy nên bắt buộc phải có những hình thức xử lý khác ngoài đền bù tổn thất cho nạn nhân.
Dĩ nhiên bố mẹ Quốc Bảo không ưng kết quả này, nhưng dù làm thế nào cũng không thay đổi được nên chỉ còn cách cố gắng chấp nhận mà thôi.

Cũng từ ngày hôm đó Quốc Bảo xin nghỉ học dài ngày, nhà trường rất ưu ái cậu ta, thông báo chỉ cần cậu ta đi thi tốt nghiệp là vẫn có thể ra trường bình thường.
Nhưng đấy là con trai của Quốc Khánh - người đóng góp nhiều nhất trường, và cũng là chàng trai vàng trong làng nghệ thuật nên mới được vậy. Còn tôi chẳng là ai, thế nên vẫy phải ngày ngày cố gắng cày cuốc. Ban đầu ngày nào tôi cũng qua nhà Quốc Bảo ăn trưa, nhưng sau đó ngại nhiều thứ với lại cũng xa xôi nên cậu ta dứt khoát, cắn răng không cho tôi tới nữa.
Quốc Bảo sợ ảnh hưởng đến việc học hành của tôi, sợ tôi mệt mỏi, sợ đủ thứ.. nên đòi chuyển về nhà bố mẹ cậu ta. Còn hứa hẹn với tôi rằng nhất định khi khỏi chân sẽ quay lại gặp tôi, ngày nào cũng nhắn tin gọi điện cho tôi và video call đúng 15 phút buổi tối. Sự xa cách này khiến ai không nhung nhớ? Nhất là khi cả hai đang ở trong

https://tieulun.hopto.org

tình yêu đẹp đẽ và nồng cháy nhất. Nhưng tự chúng tôi cũng biết nặng nhẹ thế nào nên đành phải chịu đựng mọi thứ.

Vậy là ngoài mùng ba tết tôi và Quốc Bảo có gặp nhau được một ngày thì tuyệt nhiên không còn thấy nhau nữa. Chúng tôi chỉ được nhìn nhau thông qua màn hình điện thoại, mỗi ngày đều cố gắng vì đối phương mà gồng lên chống đỡ mọi sự.

Qua tết là đến kì thi khảo sát lần thứ hai, vì những dạng đề này tôi đều đã làm đi làm lại, làm tới mức thuộc làu làu nên loáng cái đã giải xong hết. Nhưng vì mục tiêu điểm tối đa nên tôi cố trình bày sạch sẽ khoa học, còn tìm thêm vài ba cách giải khác hoặc đưa ra những ý kiến táo bạo hơn. Một sự mạo hiểm trong tầm kiểm soát, chỉ mong rằng nó sẽ khiến cho tôi vượt được khỏi người bạn ở miền Nam xa xôi kia.
Thi khảo sát xong lại tới thi học sinh giỏi, kiến thức ôn đi ôn lại như thanh kiếm được mài bén. Tôi làm bài một cách đầy quyết tâm, và vì trúng vài ba cái tủ nên dĩ nhiên hoàn thiện vừa nhanh vừa sạch vừa đẹp!

"Có kết quả rồi?" Mẹ Quốc Bảo gọi điện cho tôi vào đúng buổi sáng giáo viên thông báo kết quả thi khảo sát lần hai. Và cũng vào ngày hôm nay có kết quả thi học sinh giỏi cấp thành phố. Vừa hay tôi đủ điều kiện, vậy là có thể chuẩn bị thi quốc gia lần nữa rồi! Tôi nhất định không chịu thua đâu, giải nhất đó tôi phải nắm được trong tay!
"Điểm tuyệt đối? Ừm.. Đội tuyển quốc gia nữa? Cũng được đó!"

"Vâng!" Quốc Bảo vui vẻ trả lời tranh, còn đưa cho tôi một quả Dâu Tây đỏ au "Hải Dương giỏi từ ngày xưa rồi mẹ, mẹ khen quá thừa! Nếu có khen thì nên khen con trai mẹ có mắt nhìn người đi!"

https://tieulun.hopto.org

"Cả nhà ở đây hết hả?" Bố Quốc Bảo từ phía ngoài đi vào, thông qua lời kể của mẹ cậu ta nên bác Quốc Khánh cũng đã biết tôi rồi. Vài ba lần gặp thoáng qua nên hiện tại bác rất hòa nhã, hỏi thăm tôi "Hải Dương sang chơi à cháu? Hôm nào thằng Bảo cũng nằm mơ gọi Dương Dương như kiểu sắp điên đến nơi!"

"Kìa, sao lại nói con thế?" Mẹ cậu ta hừ mũi khiến bác Quốc Khánh lập tức ngậm miệng ngồi xuống ghế bên cạnh. Bác nhìn thoáng qua tôi một cái rồi cầm tờ giấy chứng nhận trên bàn lên. Ngay lập tức, mẹ cậu ta chì chiết "Đó ông xem, con nhà người ta thì thế nào, con nhà mình thì thế nào? Quá buồn vì nó, cả ngày chỉ biết kiếm tiền không học hành gì hết!"

"Thôi mà em.." Bác Quốc Khánh xoa dịu, lườm Quốc Bảo đang ngồi xun xoe tôi một cái rồi lắc đầu nói với tôi "..Cháu giỏi quá, bác cũng nghe nói về điều kiện kia rồi, nhưng nếu có mình cháu cố gắng thì cũng không để làm gì cả!"

"Bố đừng lo!" Quốc Bảo quả quyết "Con sẽ không để Hải Dương phải vất vả một mình đâu!"

"Hi vọng con nói lời giữ lời, đừng để mọi người phải thất vọng!"

*

https://tieulun.hopto.org

Hội thi Mùa Hè cách ngày thi khảo sát lần ba và thi học sinh giỏi cấp quốc gia của tôi khoảng một tuần. Có nghĩa là ngay sau khi tôi hoàn thiện hết tất cả các cuộc thi, ngồi yên chờ kết quả thì là lúc Quốc Bảo phải cong mông lên làm việc.
Thời gian này ở trên lớp chúng tôi bắt đầu làm hồ sơ nguyên vọng để chuẩn bị cho việc thi đại học. Đứa nào đứa nấy tất bật chạy ra chạy vào, hết chụp ảnh lại tra cứu mã trường, mã vùng.. các kiểu. Giáo viên trong trường cũng ra sức giúp đỡ học sinh làm việc, vừa hướng dẫn vừa phát tài liệu liên quan đến sức học của từng học sinh hoặc gặp riêng trao đổi về vấn đề nên thi trường nào vừa sức. Từ trong năm thầy chủ nhiệm đã tư vấn cho tôi vấn đề này rồi, thế nên việc viết hồ sơ này chỉ là tình huống dự phòng mà thôi. Song không thể vì dự phòng mà không làm nó một cách cẩn trọng. Tôi vẫn lựa trường thích hợp, có khả năng ngay sau khi ra trường sẽ xin được việc làm mà không cần bất kì mối quan hệ đầu vào nào cả.

Song hành với việc viết hồ sơ, việc học ôn, việc ngủ.. thì hiện tại lên lớp còn có một thú vui khác nữa chính là: nghe tin đồn nhảm. Sau khi chính thức với Quốc Bảo những mối quan hệ bạn bè xung quanh tôi cũng khá hơn nhiều, mặc dù không tới mức thân thiết cực kì gì đó, nhưng để nói chuyện cũng không phải khó. Căn bản là cũng có vài người muốn quay cóp bài kiểm tra của tôi nên cố ý làm thân với tôi. Chẳng sao cả, miễn đừng khiến tôi cáu trong giờ kiểm tra là được, muốn quay xuống chép bao nhiêu thì chép, thoải mái đi!
Hiện tại đang là giờ ra chơi kéo dài, cả lũ con gái ngồi túm tụm ở góc dưới, vừa bàn về chuyện chụp kỉ yếu vừa bàn tán linh tinh: "Tao vẫn tiếc Hải Đăng quá chúng mày ạ!"

"Tiếc gì thằng vũ phu ấy?" Một người khác gạt đi, nghe nhắc đến cặp đôi này tai tôi tự động dỏng lên cao nghe ngóng "Được mỗi cái mã đẹp, nó hành con Phương Anh như gì ấy! Không hiểu con Phương Anh bị làm sao cứ dính lấy nó không buông!"

https://tieulun.hopto.org

"Cũng chịu! Chúng nó như ngôn tình cẩu huyết ấy!" Cô nàng khác lắc đầu ngán ngẩm "Tao nghe nói hôm cưới thằng Đăng còn tát cô dâu trước mặt bố mẹ vợ cơ mà, thế mà có ai dám hó hé gì đâu! Cũng tại con Phương Anh chửa vượt mặt nên giờ mới chịu lép vế!"

"Không cưới thì tự nuôi con có làm sao? Nhục nhã vậy mà cũng chịu? Khó hiểu!"

"Có chuyện còn khó hiểu hơn cơ! Nghe bảo thằng Đăng đánh nó suýt mất em bé, giờ phải nằm im trong bệnh viện mà nó còn nhất quyết bám chân không buông kìa!"

"Bị M mẹ nó rồi!"

"Sợ thật! Ê này.. Con Thủy kìa! Con Thủy A6 đó, Hải Dương ngày xưa chơi thân với con này lắm đúng không?"

"À, có.." Tôi nhìn ra cửa sổ, bóng dáng quen thuộc gắn bó với tôi hơn một năm trời cô độc lướt qua "Ngày xưa thân lắm!"

"Nó kinh lắm đấy, may mà cậu nghỉ chơi nó sớm!" Họ bĩu môi "Toàn cướp người yêu với cướp chồng người ta, giả ngoan hiền để bòn tiền! Giờ làm hẳn má mì, nó toàn dắt gái, lừa gái trường mình bán dâm cho mấy ông già thôi! Tởm lắm!"

https://tieulun.hopto.org

"Thế mà chưa bị tóm? Phát khiếp!"

"Nó không tồn tại được lâu đâu! Cái loại như nó vào tầm ngắm rồi, chắc chắn từ giờ tới khi chuẩn bị thi tốt nghiệp là vào ăn cơm tù!"

"Sợ nhỉ, bằng tuổi bọn mình mà liều thế!"

"Vì tiền nên bất chấp đấy! Không phải ai cũng kiên trì phát triển trí tuệ như Hải Dương đâu!"

"Đúng đó! Hải Dương, cậu với Quốc Bảo tính bao giờ cưới đấy?"

"Thích ghê, hẹn ước nữa rồi, tay cũng đeo nhẫn rồi.."

"Ha ha ha.."

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 101: - Nguy Hiểm!

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đợt này An rất hay nhắn tin hỏi thăm tình hình của tôi, còn ngỏ ý muốn cùng bạn gái cậu ta tới nhà tôi chơi để *tăng cường tình cảm* nữa.
Nhưng nói thật, tôi lạ thừa cậu ta tới vì Quốc Bảo chứ không phải Hải Dương nghèo nàn lạc hậu này. Thế nên nghỉ bớt đi, ngoài việc nhắn lại xã giao một hai tin tôi tuyệt nhiên không thèm ý kiến gì thêm cả. Tiền đó tôi để nhắn tin với Quốc Bảo còn sướng hơn!

An cũng tự biết mình vội vàng và lộ liễu quá nên chỉ còn cách thu mình lại, từ từ chơi kiểu mưa dầm thấm lâu, để tôi chậm rãi đón nhận cậu ta. Nhưng mà nói thật, một khi ấn tượng ban đầu đã xấu thì có sửa lỗi thế nào cũng không ổn đâu, An cưng, cưng nên từ bỏ đi là vừa!

Quốc bảo đã tháo hết bột ở chân và có thể thoải mái bay nhảy. Vì không còn gì nguy hiểm nên ngay từ khi cậu ta chuyển về nhà ở mẹ cậu ta đã để hai vệ sĩ lui binh. Tiền nhiều như lá tre, thuê vài người làm cảnh không thành vấn đề. Cơ mà như vậy chính Quốc Bảo cảm thấy bất tiện lắm, đến cả đi vệ sinh còn có người nhìn cậu ta chằm chằm. Là một tên nhóc con nhà bình thường từ bé, Quốc Bảo tỏ ra không tiếp nhận nổi sự bảo bọc quá mức này!
Rành rành thanh niên cao hơn mét tám, cơ bắp các loại cuồn cuộn, không phải ca sĩ, diễn viên nổi danh, cũng chẳng phải con trai tổng thống.. tự bảo vệ mình khỏi xã hội nguy hiểm là điều nên làm!

https://tieulun.hopto.org

Vậy nên đợt này hai chúng tôi gặp nhau nhiều hơn, Quốc Bảo thường xuyên ở căn nhà gần trường. Cậu ta luyện vẽ ở đó cả ngày cả đêm, thời gian duy nhất ra khỏi cửa là vào lúc tôi đi học và tôi tan học. Buổi sáng Quốc Bảo sẽ đón tôi tại cổng nhà, đưa tôi tới trường rồi phóng xe điện về nhà luyện tập. Buổi chiều thì ngược lại, cậu ta đèo tôi từ trường về nhà, có thể ở lại nhà tôi ăn tối hoặc gọi tài xế riêng đưa về nhà mình ở gần nhà cô Nguyệt hoặc căn nhà gần trường. Sinh hoạt của chúng tôi trở nên thoáng hơn nhiều, căn bản gặp mặt nhiều làm tâm lý cả hai đều thoải mái, năng lượng tích cực dâng cao, làm việc hiệu quả gấp mấy lần!

"Hôm nay vợ đi thi hả?" Quốc Bảo đón tôi từ sớm, sáng nay chúng tôi bắt đầu theo chân giáo viên hướng dẫn, đi tới điểm tập kết để làm công tác chuẩn bị trước thi. Năm ngoái thi tại trường tôi nên chẳng cần đi đâu làm gì, tới giờ các thầy cô sắp sẵn chỉ việc vào ngồi. Năm nay phải đi tận sang thành phố bên cạnh, đúng là chết khổ!
"Cố gắng hết sức nhé! Chồng đi cù.."

"Cấm nói nữa!" Vấn đề này hai đứa tôi đã tranh đi luận lại không biết bao nhiêu lần rồi đấy! Đi xa như vậy một mình tôi đi là được rồi, với lại đi cùng đoàn trường, đến thi xong sẽ về ngay chứ có phải chơi bời gì đâu. Cậu ta theo lên đấy mệt mỏi vất vả không tính, lúc tôi thi còn mất công ngồi mấy tiếng ở ngoài chờ. Vô ích vậy làm chi? Ở nhà còn hơn!
"5 giờ sáng chồng dậy qua đón vợ còn chưa thèm mắng đâu đấy!"

"Thì không cho người ta theo sang đấy cũng phải cho người ta đưa đi chứ!" Quốc Bảo làm nũng, đưa tay về phía sau kéo cho tôi ôm lấy cái eo nhỏ kia. Trời vẫn hơi tối mờ, cậu ta phải bật đèn mới có thể

https://tieulun.hopto.org

nhìn rõ mọi thứ. Hừng đông ở phía xa thấp thoáng ánh sáng đỏ rực, ấm áp và tràn ngập hạnh phúc.
Tôi cảm nhận từng khối cơ bụng của Quốc Bảo thông qua lớp áo sơ mi mỏng, vẫn không tài nào hiểu nổi vì sao cậu ta ngồi suốt ngày ăn như lợn lại chẳng béo lên tí nào. Xem tôi đây này, chồng chăm có chút mà đã tăng cân ầm ầm rồi! Đã lùn còn béo chỉ có nước lăn cho nhanh, thôi, sau khi thi xong tôi sẽ nhịn mồm!
"Vợ không thể tuyệt đường sống của chồng thế được!"

Sân trường lúc này đã có một chiếc xe 29 chỗ chờ sẵn, đám học sinh và giáo viên cùng nhau lên đó. Mỗi giáo viên bộ môn kèm theo vài ba học sinh của môn mình, vừa đi vừa nhắc lại những kiến thức cơ bản. Đa phần học sinh đều thuộc dạng trâu chó, chuyên thức khuya dậy sớm nên lúc này ai nấy đều tỉnh như sáo, ra sức ôn tập. Gương mặt tất cả đều căng thẳng tựa như sắp lâm trận đến nơi, mặc cho thầy giám thị có pha trò thế nào cũng không ai cười tươi nổi một cái.

Tôi bàn giao lại xe điện cho Quốc Bảo, tự mình chạy về phía chiếc xe chuẩn bị lăn bánh bên kia. Cậu ta kéo ngược tôi lại, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán rồi dúi vào tay tôi một cái túi gấm rất đẹp:
"Hôm qua chồng mới đi tìm thầy Thiên Ân mua bảo bối, nghe nói cầm nó đi thi đảm bảo đỗ 100%!"

"Cậu mê tín như vậy từ khi nào hả?" Giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi đứng lù lù phía sau hai đứa từ lúc nào, tôi còn chưa kịp lên tiếng mỉa mai thầy đã làm giúp rồi! "Cầu thầy cơ! Thầy Thiên Ân là cái thằng nhãi ở đường X chứ gì? Toàn buôn thần bán thánh đừng có tin!"

https://tieulun.hopto.org

"Thiêng lắm đó thầy!" Quốc Bảo lắc đầu khẳng định "Em nghe nói thế!"

"Nghe nói mà dám khẳng định là thiêng!" Thầy chìa tay ý bảo tôi đưa túi ra "Cho tôi coi nào!"

"Thôi thầy!" Tôi giấu nó vào túi áo sơ mi "Dù sao cũng là Quốc Bảo vất vả xin cho em, cần gì biết nó thiêng hay không, em chỉ cần tình cảm của cậu ấy!"

"Em cố ý!"

"Cố ý gì thầy?" Ngược cẩu độc thân! Thầy không hổ danh là thầy, quá thông minh hahahaha! "Ấy, xe sắp chạy, em phải lên!"

"Hải Dương!"

"Tạm biệt Quốc Bảo!"

"Làm tốt nhé!"

https://tieulun.hopto.org

Tôi giống như thanh niên đến tuổi đi nghĩa vụ quân sự, còn Quốc Bảo y hệt cô bạn gái ở nhà chờ đợi. Tôi nhìn qua cửa kính xe, vẫy vẫy tay với cậu ta, cậu ta dừng bên cạnh chiếc xe đạp điện, giả bộ chấm nước mắt nức nở. Điệu bộ này khiến tôi bật cười, còn đám người trong xe thì gato lắm, hết nguýt tôi lại kêu gào đuổi Quốc Bảo đi. Nhất thời không khí giãn hẳn, có ích hơn việc làm trò khi nãy của thầy giám thị nhiều.
Xe lăn bánh khỏi cổng trường, tôi ngồi yên vị, một lần nữa kiểm tra toàn bộ đồ đạc, thấy không thiếu gì nữa mới đóng cặp lại. Lấy túi gấm xinh đẹp Quốc Bảo đưa ra, tôi mở nút thắt phía trên, nhìn vào trong thì thấy một đống đỗ! Đỗ đen, đỗ xanh, đậu đỏ.. các loại to nhỏ được nhét đầy trong đấy. Đã thế cái ông thầy Thiên Ân này còn rất thiếu tư cách, đưa vào trong cả đỗ sâu đỗ mọt!

Quốc Bảo đúng là đồ ngốc!
Một đồ ngốc đáng yêu.

*

Xe đi khoảng hơn một tiếng thì tới nơi, chúng tôi xuống xe, vào nhà hàng gần đó ăn sáng rồi mới đi tới điểm tập kết. Cũng giống như những lần thi trước thôi, không có gì phải sợ cả. Tôi đã vượt qua được một lần, không có cớ gì không vượt được lần thứ hai!
Tất cả đội tuyển chúng tôi hô to khẩu hiệu một lần, lấy khí thế cao nhất bước vào phòng thi lớn. Phương thức trông thi nghiêm ngặt, những gương mặt căng thẳng, những đề bài hóc búa.. toàn bộ tất cả hòa chung vào không khí giao mùa nửa ẩm ướt nửa nắng nóng. Chúng tôi làm bài say mê đến mức mồ hôi đều toát cả ra mà chẳng

https://tieulun.hopto.org

ai buồn lau đi cả. Chỉ sợ rằng mình tiêu tốn mất một giây thôi người phía sau cũn sẽ đuổi kịp và vượt lên phía trên mình.

Cuộc sống hối hả này sẽ vẫn tiếp diễn, nhưng không khí này tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên. Thời khắc ngồi vào phòng thi, phía sau có người thân mong ngóng, phía trước có tương lai rộng mở. Cuối cùng thì sự cố gắng của tôi cũng đã được thể hiện trên đống giấy thi dày đặc những chữ. Dù kết quả thế nào tôi cũng không hối hận, ngay lúc đặt bút viết những dòng này, tôi đã biết chắc điều ấy.

Thoáng cái đã hết giờ làm bài, tất cả học sinh đặt bút xuống sau đó đợi tới tên mình thì bắt đầu lên nộp bài. Tôi soát lại một lượt từ trên xuống dưới, đảm bảo không còn gì tiếc nuối nữa mới theo dòng người đi ra ngoài.
Ngồi trong phòng lâu thật lâu cộng thêm sự căng thẳng nên có hơi mắc tè. Chính vì vậy nên sau khi đi tới điểm "tập kết" báo danh xong xuôi tôi hỏi đường rẽ ra nhà vệ sinh. Học sinh trường tôi không có ai muốn đi vì còn mải soát lại bài, giáo viên thì có chút việc bận chưa xong thế nên tôi đành tự lủi thủi một mình. Trường này là trường trọng điểm của thành phố nên rộng cực kì, khéo khi còn rộng hơn trường tôi mấy lần. Nếu không đi cẩn thận có khi chút nữa lạc là mất công bắt xe ngược về lắm đây này!
Tôi cố ghi nhớ đường đi, vừa đi vừa hỏi thăm xem có ai biết nhà vệ sinh ở đâu không. Nhưng đen là toàn hỏi được người không phải học sinh trường này mà thôi, bảo vệ cũng không có một ai nữa, buồn hết mức!

"Vừa khéo mình cũng muốn đi vệ sinh!" Một cô bạn mỉm cười vui vẻ kéo tay tôi "Đằng này nè! Mà hôm nay cậu thi gì thế?"

https://tieulun.hopto.org

"Môn Hóa!" Tôi trả lời, tuy không thích bị nắm tay lắm nhưng cũng không tiện hất ra. Dù sao người ta cũng chủ động giúp đỡ mình như thế mà mình đối xử thô bạo với người ta thì thật không ra gì!
Cô bạn này mặc đồng phục một trường cùng thành phố với tôi, khi nãy thấy tôi hỏi người ta nhà vệ sinh ở đâu nên chủ động chạy tới rủ tôi đi cùng. Cô bạn nói khi nãy đã đi vệ sinh một lần rồi nên biết rất rõ khu đó ở đâu. Còn luôn miệng huyên thuyên mức độ hoành tráng của nơi ấy, sạch đến mức có thể soi gương, không có tí mùi nào luôn mới sốc!
"Cậu thi môn gì thế?"

"Mình bên hậu cần thôi!" Cô bạn thật thà "Trình mình sao đủ thi học sinh giỏi quốc gia!"

"Cậu lại khiêm tốn rồi!"

"Không đâu!" Cô bạn cười tươi, nhà vệ sinh đã ở ngay trước mắt hai chúng tôi rồi. Xung quanh chỗ này nhiều cây cối nhưng không hề um tùm, và quả thật nó sáng sủa, khang trang giống hệt những gì cô bạn nói!

Nhưng dù có sạch đẹp đến đâu thì cũng nên để ngắm sau đi, tôi buồn tè lắm rồi, giải quyết trước đã!

Hai chúng tôi cùng nhau bước vào nhà vệ sinh, mỗi đứa chia ra một phòng *đào thải độc tố.* Tiếng nước róc rách nhẹ nhàng vang vọng như suối chảy, tôi thoải mái thở hắt ra một hơi. Cô bạn bên kia "làm việc" rất nhanh, loáng cái đã nghe thấy có tiếng mở cửa và tiếng

https://tieulun.hopto.org

bước chân. Hình như cô bạn không có ý định đợi tôi cùng đi về, nhưng như vậy cũng chẳng sao, dù gì mục đích của tôi cũng đạt được rồi!

Nhưng trái ngược hẳn với suy nghĩ của tôi, ngay khi tôi mở cửa nhà vệ sinh, phía ngoài đột ngột ập đến một bàn tay lớn, mùi hương nồng nồng khó chịu xộc thẳng vào mũi khiến tôi mơ màng.
Lúc ngất xỉu, tôi vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một nụ cười của cô bạn mới quen kia.

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 102: - Vì Sao?

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiếng bước chân lạo xạo, tiếng nói chuyện rôm rả, tiếng cười khúc khích.. Hàng tá những âm thanh hỗn tạp và cơn đau mỏi từ hai bả vai truyền đến làm tôi nặng nề tỉnh táo lại. Nhưng tôi không mở mắt ngay, vẫn gục đầu, he hé một bên mắt để nhìn kĩ xem tình cảnh của mình lúc này là thế nào.

Bị người ta đánh thuốc mê kéo ra khỏi trường, sau đó bị đem đến một nơi hoang tàn nào đó, trói gô lại và ném vào một góc bẩn thỉu ẩm ướt. Phía bên kia có một nhóm người, đa số là nam, chỉ có hai đứa con gái. Người đầu tiên tôi nhận ra, chính là đứa đã "tốt bụng" dẫn tôi vào nhà vệ sinh. Còn người thứ hai.. vừa tầm khuất bóng, không thấy rõ!

Vì sao tôi lại bị đem tới đây nhỉ?
Bọn này chuyên bắt cóc người đem bán hay gì? Chúng nó định buôn tôi qua biên giới hay bán bộ lòng mề của tôi nhỉ? Khốn nạn thật, sao mình đen đủi quá thế chứ?
Nhưng tôi đi có đoàn có thể, chúng nó không sợ các thầy cô không thấy tôi sẽ đi tìm trẻ lạc hay sao? Chắc vì sợ điều này nên mới cố ý thần không biết, quỷ không hay tóm cổ tôi trong nhà vệ sinh vắng vẻ. Khéo khi các thầy cô lại nghĩ tôi lang thang về trước rồi cũng nên, một tiếng xe khách, thành phố bên cạnh, học sinh suýt 18 tuổi.. đó, với tất cả những dự kiện đó thì chắc chắn ai cũng sẽ kết luận rằng tôi hoàn toàn đủ khả năng tự về nhà!

https://tieulun.hopto.org

"Gọi nó đến chưa?" Tiếng cười tắt và giọng nam ồm ồm ra lệnh "Khi nãy con này đi thi nó cũng bám theo đến tận đây mà! Nếu không phải con này thi xong tót đi vệ sinh thì chắc hai đứa nó đã gặp được nhau rồi đấy nhỉ?"

Nó?
Nó ở đây là Quốc Bảo đúng không? Vậy là người quen của Quốc Bảo, không, khả năng cao là kẻ thù của cậu ta mới đúng! Chúng nó điều tra và theo dõi hai đứa tôi, biết mối quan hệ của chúng tôi nên quyết định dùng tôi làm con tin để ép Quốc Bảo làm chuyện gì đó? Ngu thật! Nếu như vì tôi mà cậu ta xảy ra vấn đề gì thì tuyệt đối tôi sẽ không tha thứ cho bản thân đâu!
Còn cậu ta nữa.. đã tự mò tới tận đây làm gì không biết? Đã bảo ở yên nhà cấm có nghe, đừng tới, Quốc Bảo, cậu tuyệt đối không cần đến cứu tôi!

Cố gắng hết sức mới ngọ nguậy được những ngón tay bị trói ngược phía sau. Có lẽ vì không mua được dây thừng nên chúng nó dùng băng dính. Từng lớp băng dính dày in hằn thật lâu trên da thịt nên máu lưu thông kém, cả hai tay tôi đều tê rần rần. Ồ, không phải chỉ hai cánh tay đâu, người tôi cũng vậy nè, nhúc nhích một xíu thôi cũng phải cắn răng dùng hết sức bình sinh mới làm được! Hẳn đây là tác dụng phụ của thuốc gây mê rẻ tiền, làm cơ bắp bị đình trệ một thời gian mới có thể cử động được bình thường?
Khốn thật! Làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh này nhỉ?

"Ha ha, tình cảm ngọt ngào ghê ấy!" Chúng nó mỉa mai "Giờ mà mình làm gì con người yêu nó không biết nó có điên lên không nhỉ?"

https://tieulun.hopto.org

"Làm gì? Hôn à? Hay chụp ảnh khỏa thân? Ôi ôi, mấy em gái tầm này là ngon nhất đấy!"

"Xong việc rồi tính! Giờ để yên dụ mồi đã!" Tiếng con gái vang lên cắt đứt mọi suy nghĩ bẩn thỉu của đám cặn bã này. Người đó hắng giọng, chán ghét "Lâu thật! Chỗ này khó tìm đến thế cơ à?"

"Vắng vẻ nhất lại chả khó tìm! Thôi kệ đi, chút nữa thằng đó khóc gào cũng không ai nghe thấy, càng tiện!"

"Đảm bảo nó sẽ đến một mình chứ?"

"Không đến thử xem.."

Chắc chắn chúng nó sẽ hủy hoại hai đứa tôi! Mặc dù không biết sự thù hận của đám người này với Quốc Bảo đến đâu nhưng tôi dám đảm bảo không phải chỉ đừng ở xích mích bình thường. Hẳn là còn có ẩn tình gì đó mà tôi chưa biết và có khả năng sẽ chẳng bao giờ biết được nữa nếu không nhanh chóng thoát khỏi chỗ ngu ngốc này. Tầng một, bên kia có cửa sổ nhưng cạnh cửa sổ lai chất đống những đồ đạc cũ hỏng và gạch đá, không tiện tẩu thoát. Bên góc trái cũng có một cửa sổ nữa nhưng trên đất vương đầy kính vỡ, trên khung cũng vẫn còn vài mẩu kính dính lại, nếu như muốn qua tôi phải đập được kính vỡ hết. Dùng tay không ổn, phải dùng ghế hoặc gạch đá gì đó mới được! Cửa chính không thể thoát vì chỗ đó nhiều người quá, mười mấy đứa chứ ít ỏi gì. Tuy rằng Quốc Bảo có tiếng

https://tieulun.hopto.org

là một địch mấy chục nhưng tôi nghĩ đó chỉ là tin đồn thất thiệt vớ vẩn thôi. Từ lúc chúng tôi chính thức tới giờ tay cậu ta chỉ dùng để vẽ, không phải để đấm người đâu!

Tôi vẫn nằm im tại chỗ, nhân lúc không ai chú ý tới mình vơ đại xem trên đất có cục gạch cục đá sắc sắc nào không để cắt băng dính giống như trên phim. Nhưng buồn thay, chỗ này không phải gần cái cửa sổ kính vỡ thần thánh kia, nó ẩm ướt bẩn thỉu và chỉ toàn rác là rác, túi nilon các loại khéo khi còn dai hơn dây trói ấy chứ! Đúng là đời không đẹp như phim, giờ tôi cố lết ra bên kia may mới lấy được mảnh kính sắc sắc. Nhưng người tôi cử động khó khăn thế này, nếu di chuyển kiểu gì cũng mất thời gian và sẽ bị bọn kia chú ý.

Hải Dương vô dụng ơi, có lẽ hôm nay mày sẽ chết tại đây, mau cầu kinh và gửi lời chào thân ái tới toàn bộ người thân của mày đi!

Đúng lúc tôi tuyệt vọng nhất, phía cửa xôn xao cả lên, đám người này đứng hết dậy, đồn ra cửa. Chẳng một ai thèm quan tâm tới con tin là tôi nữa! Thời cơ đến rồi, giờ này mà không hành động thì còn đợi tới khi nào nữa?
Tôi dùng tốc độ của ốc sên, đẩy chân ra sức lết lên. Cũng may từ chỗ tôi nằm đến mảnh kính gần nhất chỉ hơn 1m, dù tôi có không quay về được chỗ cũ thì chúng nó cũng không thể nhận ra được đâu.
Dùng chân khều mảnh kính kia lại gần, tôi quơ tay nắm lấy, vì không thể nhìn rõ nên lúc cầm vẫn bị xước lòng bàn tay. Cảm giác đau đớn ập tới khiến đôi tay của tôi linh hoạt hơn đôi chút. Vậy là tốt rồi, hi vọng từ giờ tới lúc Quốc Bảo hỏi rõ lí do xong tôi có thể thoát khỏi tình cảnh cứng đờ người và dỡ được dây trói!

https://tieulun.hopto.org

"Thằng Bảo!"

"Đúng là Quốc Bảo kìa!"

"Ha ha ha, tao đã nói là nó sẽ tới! Yo, con kia cũng tỉnh rồi kìa, để đôi uyên ương gặp nhau đi!"

"Chúng mày muốn gì?" Quốc Bảo lau qua lớp mồ hôi trên trán, hẳn là cậu ta phải vất vả lắm mới tìm được chỗ này. Nghĩ đến đây, những ngón tay rướm máu vì bị kính cứa vào của tôi chẳng còn thấy đau đớn gì nữa, ra sức cọ vào băng dính, mong nó rách càng nhanh càng tốt!
Cậu ta thản nhiên bước vào giữa đám người, tính đi tới chỗ tôi nhưng bị chặn lại nên chỉ còn cách đứng đó nhìn tôi mà thôi. Tôi muốn gật đầu với Quốc Bảo ý nói bản thân không vấn đề nhưng cử động không nổi nên đành bỏ cuộc. Ánh mắt mang hàm ý đuổi cậu ta đi cũng bị thu lại vì tôi hiểu rõ nếu cậu ta đã tới chắc chắn không cứu được tôi sẽ không quay.
"Chúng ta đâu có quen?"

"Quen chứ sao không?" Giọng con gái rất sắc cười vang "Anh trai, đừng có nhanh quên thế!"

"Dù mày không quen chúng tao thì cũng không thành vấn đề! Điều quan trọng là.. Tất cả bọn tao đều hâm mộ tranh vẽ của mày lắm đó!"

https://tieulun.hopto.org

"Đúng vậy!" Người con gái chưa rõ mặt kia bước lên phía trước Quốc Bảo, cô ta đưa tay búng một cái, cả đám người đều nhao lên giữ lấy hai tay cậu ta. Quốc Bảo rất hợp tác, im lặng lắng nghe lí do khiến cả hai đứa tôi bị lôi đến chỗ này.
Cô ta vuốt nhẹ khuôn mặt đẹp trai của cậu ta, ánh mắt Quốc Bảo đầy sự chán ghét nhưng cũng không thèm né. Sau đó người này đưa tay xuống, nhấc tay phải của Quốc Bảo lên rồi cười như điên "Nhất là đôi tay này! Nhất là đôi tay này!"

"Thế thì sao?" Quốc Bảo lạnh giọng, hất tay cô ta ra. Cô ta không ưu phiền, vẫn cứ cười mãi như thế lốp xe xì hơi, chưa xì hết hơi thì còn chưa dừng. "Mục đích?"

"Chẳng gì cả! Vì thích nó nên muốn nó vậy thôi!"

Sau cái hất hàm đầy tính ra lệnh đó, Quốc Bảo bị cả đám người ép khụy xuống đất. Những tiếng cười và mỉa mai vang lên xung quanh nhưng cậu ta không hoảng loạn chút nào. Giống như tướng quân đã quen chinh chiến sa trường, Quốc Bảo nhìn về phía tôi, yêu cầu: "Thả cô ấy ra rồi muốn sao cũng được!"

"Hi sinh vì tình yêu à?" Đứa con gái kia cười ngất, tôi thật sự lo lắng nó ngửa đầu kiểu kia sẽ sặc nước bọt mà chết mất! À không, nó sặc chết là tốt chứ! Nên thế!

https://tieulun.hopto.org

Cứa mạnh thêm vài phát, bàn tay tôi đã sắp nát bét rồi mà đống băng dính này còn chưa chịu đứt nữa. Đám này không biết bảo vệ môi trường gì cả, dùng hết cuộn băng dính để trói tôi lại chứ chẳng chơi! Loay hoay mãi không xong làm cổ tay vốn tê cứng của tôi mỏi rời. Lén lút xoay khớp tay để dễ dàng cử động hơn, tôi cố giảm thấp sự tồn tại của bản thân tiếp tục nghĩ về một kế hoạch chưa đến. Bình thường đầu óc mày thông minh lắm mà Dương, sao hôm nay tự dưng u tối thế? Nghĩ đi! Mau nghĩ đi Dương ơi!

"Quốc Bảo à, cậu xem con phỗng kia có đáng giá không?" Cô ta chỉ về phía tôi, trong một khắc người này quay đầu, tôi chợt giật mình nhận ra tất cả.
Quốc Bảo không hay nhớ mặt người ta không nói, nhưng đặc tính của tôi là gặp qua không quên thế nên tôi đã lập tức nhận ra người này rồi!
"Cô ta còn chẳng chịu nói đỡ cho cậu một lời, chi bằng vứt cho chúng tôi nghịch đã đi! Một kẻ tàn phế, một kẻ bẩn thỉu.. Phải như vậy mới hợp nhau chứ!"

"V... Vì sao phải làm như vậy?" Tôi uốn lưỡi, lắp bắp mãi mới nói được một từ. Nhưng nói được một từ rồi thì những từ phía sau tuôn ra dễ dàng hơn nhiều. May quá, ít ra vẫn còn dùng được cái mồm! Kéo dài thêm thời gian là tốt!
Tôi tỏ ra cứng cỏi, nhìn chằm chằm cô ta, người này không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt người khác cả, luôn trốn tránh nhưng thật ra lại là trùm cuối! Đúng là đời không ai ngờ được điều gì!
"Vì sao nhất định phải lấy đi bàn tay của Quốc Bảo, chẳng phải cô cũng đang hi sinh vì tình yêu hay sao?"

"Câm miệng đi!" Cô ta phiền chán hất tay, đứa con gái vừa dẫn tôi đi nhà vệ sinh nhanh chóng đi tới, đưa tay kéo ra một đoạn băng dính muốn dán miệng tôi vào. Nhưng chưa đến nơi bạn gái An đã ngăn

https://tieulun.hopto.org

lại, mồm bảo câm miệng mà sao không dán miệng tôi lại? Sợ tốn băng dính hửm?
"Thi Hóa cơ? Phát gớm, đồ quái vật!"

"..." Học giỏi là cái tội à bọn ngu này? Tôi thi hóa thì ăn hết của nhà chúng nó hay sao mà kì thị tôi vậy? Khoan, cái đấy không phải trọng điểm, xử lý chuyện này trước đã vậy! "Cô làm chuyện này An biết không? Nếu cậu ta mà biết thì hay lắm ha!"

"Thì sao?" Cô ta nhếch môi, đúng vậy, người đang đứng trước mặt chúng tôi - aka chủ mưu - chính là cô người yêu nhỏ bé của cậu bạn An đã bị tôi cho vào blacklist!
Không ngờ đó, chẳng thù chẳng oán tự dưng muốn hại bọn tôi!
"Ai bảo cậu ta tự dưng đăng kí hội thi đó chứ? Mẹ kiếp! Dám chặn đường An, giành học bổng du học cậu ấy mơ ước?"

"..."

"Tất cả những kẻ ngáng đường.. Đều phải trả giá đắt!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 103: - Cái Ác.

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vậy ra tất cả cũng chỉ vì cái hội thi vẽ Mùa Hè chết tiệt kia? Chỉ vì giải nhất sẽ giành được một suất học bổng mà cô ta bất chấp tất cả - kể cả chuyện hại người - để giành nó về cho người mà cô ta yêu? Cái này không gọi là mù quáng nữa mà phải nói là điên mới phải! Chắc chắn đứa con gái đứng trước mặt chúng tôi bị điên rồi. Cứ ngáng đường An nhà nó là phải trả giá, thế nó nghĩ gạt bỏ được Quốc Bảo thì thằng An nhà nó chắc chắn đủ khả năng đoạt giải à? Hay nó sẽ "nghĩ cách" cho tất cả thi sinh có tiềm năng tham dự đều bốc hơi sạch?

"Tôi rút cậu ta thắng được à?" Quốc Bảo tự dưng dở chứng, kĩ năng miệng tiện lâu nay không thấy đột ngột bị kích hoạt rồi! Trời ơi, đừng có điên ông ơi, ông không biết *sống với đứa dở phải luôn niềm nở* à? Nó muốn gì cũng được! Chiều nó đi! Chiều triệt để luôn cho tôi nhờ!
Hay cậu ta áy náy vì cái điều kiện mẹ cậu ta đưa ra cho hai chúng tôi? Đồ ngốc cố chấp này, cứ gật đầu thỏa thuận, đi được rồi còn sợ chúng nó cấm cậu thi được nữa hay sao?
"Một đứa hạ đẳng một thằng bất tài, hai người đúng là xứng đôi vừa lứa lắm!"

"Đúng là đẹp trai nói ra toàn lời hay!" Cô ta nhếch môi cười, rồi đột ngột vung tay tát BỐP một cái vào má Quốc Bảo. Có vẻ lực không lớn lắm nên cậu ta chớp mắt cũng không thèm luôn. Nhưng.. tôi xót!

https://tieulun.hopto.org

Tôi đau lòng! "Mày bảo ai bất tài? Nếu không có mày tồn tại, cái danh hiệu giải nhất đó chắc chắn thuộc về An! 100%!"

"Nếu nói vậy.." Tôi cắt ngang, cố gắng dùng giọng điệu xoa dịu và nhún nhường nhất có thể. Kèm thêm vào đó, tôi còn cố đá lông nheo với Quốc Bảo nhưng cậu ta dám làm lơ, coi như không thấy! Cái tên này, dự định làm gì không biết? "..Có phải chỉ cần cậu ấy rút không tham dự hội thi nữa là được đúng không?"

"Không đúng!" Đứa con gái khi nãy phun thuốc mê tôi chán chường nhìn qua, đưa ra câu trả lời "Nó có thù riêng, mày nghĩ bọn tao không có à?"

"..."

"Thằng này, thằng này và cả nó nữa!" Nó chỉ vào mấy đứa con trai đang thô bạo giữ hai tay Quốc Bảo, tức giận kể ra "Mày có nhớ mày đánh chúng nó bầm dập tay chân, phải nghỉ liền hai năm cấp II để dưỡng thương không hả thằng khốn?"

Ơ hơ, ra là kẻ thù cũ của Bảo cưng!
Nhưng nhìn mặt cậu ta kiểu kia chắc chắn 100% là không nhớ rồi! Xem ra team hận thù của Quốc Bảo cũng đông lắm, nếu tính thêm đội lớp 12, nhóm Kiều Anh chưa ra trại và hằng hà sa số những kẻ khác nữa thì phải nói là đông lúc nhúc! Đứng đầy chật cả sân vận động chứ không phải vừa!

https://tieulun.hopto.org

"Còn hai đứa này, mày và chúng nó cùng chiến, nhưng vì mày có chống lưng nên được đi học, còn bọn nó bị đuổi cầu bất cầu bơ!" Nó tiếp, nghiến răng mà phun ra từng chữ "Tất cả chúng nó, và cả tao! Mày nhớ xem năm đó mày từ chối tao theo kiểu sỉ nhục gì? Để tao phải chuyển trường! Phải nghỉ học chỉ vì nhục nhã? Đồ khốn! Mày là thằng chó!"

"Vậy mà có đứa lại đi yêu một thằng chó say đắm, xem ra mày cũng không thông minh lắm đâu!" Cậu ta kiêu ngạo nhìn lướt qua một lượt, tiếp tục đổ dầu vào lửa "Một lũ bại tướng muốn vùng lên, mơ tưởng!"

Sau đó, dưới sự sững sờ của tất cả chúng tôi, Quốc Bảo hất mạnh hai vai, lập tức những gọng kìm trên tay cậu ta rụng sạch sẽ. Sức mạnh của Quốc Bảo được phô diễn giống hệt như phim hành động viễn tưởng vậy. Cậu ta nhún chân một cái tạo đà, sau đó tung ra một cú đá, thằng gần nhất lập tức ăn một đòn búa tạ vào ngực, bay ra xa đến hơn chục mét.

Ok, là tôi nói quá, cả cái ngôi nhà này cũng không được đến chục mét đâu, nhưng nó bay thật, ngã bẹp xuống đất ôm ngực không thể dậy được nữa.
Sau cú đá ấy là một cú đấm như trời giáng, bọn kia thấy đồng bạn trúng đòn lập tức cảnh giác, nhưng tốc độ của cậu ta quá nhanh. Khi chúng tôi còn chưa kịp thấy gì thì đã có tiếng răng rắc vang vọng, lại một tên ăn cú đấm vào mặt, răng bay đầy trời..

https://tieulun.hopto.org

Khuỷu tay, đầu gối, cánh tay, những ngón tay, bàn chân.. Quốc Bảo sử dụng toàn bộ những bộ phận trên cơ thể mình một cách thuần thục. Một mình cậu ta quần thảo với hơn chục người trong không gian chật hẹp. Hai đứa con gái thấy đánh nhau lập tức dạt sang hai bên, vừa chửi bới vừa cổ vũ hăng máu lắm. Chẳng ai trong số chúng nó biết Quốc Bảo đã từng có thời kì một mình địch vài chục đứa. Mặc dù chính bản thân cậu ta bị thương nhưng đám kia cũng tan tác. Quốc bảo rất mạnh, hoặc giả không mạnh thì tôi cũng phải tin như thế!
Tôi lồm cồm bò ngang bò dọc như con cua, chỉ mong mình lấy lại được quyền kiểm soát thân thể càng sớm càng tốt. Cũng may là đống băng dính ngu ngốc kia đã đứt sạch rồi nếu không chắc tôi tự trách vì bản thân vô dụng chết mất. Mắt thấy Quốc Bảo sắp đánh gục hết được cả đám, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

"CHUYỆN GÌ ĐÂY?" Người vừa tới không ai khác chính là nam chính được nữ chính hi sinh hết lòng - bạn An! Cậu ta hốt hoảng trợn mắt, nhìn thấy Quốc Bảo đang giang tay thoi một cú đấm vào giữa mặt một tên thì hốt lắm, lập tức lao tới can ngăn người.
Lúc này chúng tôi mới nhận rõ toàn bộ tình hình, một mình Quốc Bảo dùng vài ba nắm đấm mà đã khiến năm thằng ngất hẳn, ba thằng tạm thời mất sức chiến đấu đau đớn nằm trên sàn kêu rên. Mấy thằng còn lại trên người đều có vết thương hoặc vết bầm, trong khi cậu ta một chút trầy xước cũng không có! Hệt như đi đánh nhau với một lũ trẻ con vậy!
"Đừng lại ngay! Sao lại thế này?"

"Còn sao nữa?" Cô bạn gái thấy An xuất hiện muốn đến gần nhưng cậu ta lại bài xích lùi lại. Thấy vậy, cô ta buồn rầu sầu não lắm, hỏi ngược "Em muốn bẻ gãy tay hắn ta, để hắn không thể đi thi, không thể cướp mất phần thưởng anh vất vả lắm mới có thể đạt được?"

https://tieulun.hopto.org

"Cô nói cái gì?" An sững lại, trợn mắt như thể bản thân nghe nhầm vậy. Cậu ta nhìn Quốc Bảo một cái, sau đó đi quanh đỡ mọi người bị thương đang nằm ở dưới dậy. Quốc Bảo muốn đi sang chỗ tôi ngồi nhưng lại bị đám người còn lại chặn đường. Cậu ta đưa tay dọa một cái lập tức tất cả dạt sang hai bên.
Nhưng kết quả cuối cùng Quốc Bảo cũng vẫn không thể đến nơi tôi, vì cậu ta bị An giữ vạt áo lại rồi!
"Anh Bảo! Cô ta.. Trời, Hải Dương nữa! Cậu bị trói? Cô dám bắt trói bạn tôi uy hiếp anh Bảo, sau đó dụ anh ấy đến đây muốn chặt tay anh ấy? Đây là hành vi độc ác! Vô cùng phi nghệ thuật cô có hiểu hay không?"

"Anh làm sao thế?" Cô ta như thể không hiểu nổi An nghĩ gì, tiến lên trước nhưng cậu ta đã ngay lập tức trốn ra sau lưng Quốc Bảo. Ái chà, Quốc Bảo cao hơn An cả cái đầu chứ đùa, nhìn qua đúng là có dáng *anh bảo vệ cưng* nha! "Tại thằng này chặn ngang đấy chứ! Anh nói xem, nó dai như đỉa, nếu như hôm đó bị đâm chết đi thì hôm nay em còn cần làm chuyện này à?"

"Vụ tai nạn mấy tháng trước do các người dàn dựng?" Tôi lập tức hiểu ra, xen vào "Cô thuê lái xe đâm vào Quốc Bảo? Đây là hành vi cố sát, nếu bị phát hiện sẽ phải khởi tố đấy! Cậu ta còn trẻ, có tài thiếu gì cơ hội mà cô phải làm trò này chứ?"

"Câm mồm đi!" Đứa con gái kia nhào tới, thô bạo tát bép một cái vào má tôi. Cảm giác nóng rát này khiến tôi khó chịu ít, nhưng sự sỉ nhục cô ta đem đến thì vô-cùng-nhiều! "Thích chia rẽ không? Chúng tao chôn bọn mày không ai biết thì tù kiểu gì? Con điên!"

https://tieulun.hopto.org

Cú lườm cháy mặt của tôi không khiến cô ta khó chịu chút nào, thậm chí còn làm cả đám người này cười lên hô hố. Quốc Bảo không kiên nhẫn được như tôi, cậu ta thấy tôi bị tát thì cáu lắm, ngay lập tức giằng khỏi tầm tay của An mà xông lên. Nhưng chưa đi được bước nào, tất cả chúng tôi đều trợn mắt nhìn Quốc Bảo cả người giật mạnh, sau đó ngã vật xuống sàn đất bẩn thỉu, đôi mắt đen láy căm hận nhìn lên An như thể muốn lột da cậu ta vậy.
Cậu ta mỉm cười, cầm kìm kích điện lên ngang miệng thổi thổi như thể đó là một khẩu súng. Đi tới bên cạnh người yêu của mình, cậu ta khoác tay cô nàng rồi nhìn qua tôi đầy khinh thường: "Đây là hành vi độc ác, nên lỡ làm rồi thì phải làm ác cho triệt để! Cưng đã hiểu chưa?"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 104: - Nắm Tay Chồng Vượt Qua Giông Bão (1).

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tình thế lập tức chuyển dời rồi!
Quốc Bảo - người có sức chiến đấu lớn nhất phe tôi hiện tại đang nằm im thin thít, không cử động được lấy nửa li. Còn tôi cũng chẳng khá hơn là mấy, nhích được mấy ngón tay và mấy ngón chân, những chỗ khác chưa có cảm giác.

Phải làm sao?

"An ơi, Quốc Bảo đã đồng ý sẽ dừng việc thi lại rồi!" Tôi ngọt ngào giả lả "Chuyện này không liên quan đến các cậu, chúng mình không thi nữa, các cậu cũng không cần mất công làm gì!"

"Nói chuyện với trẻ con đấy à?" Cậu ta nhếch môi cười nhạo, khác hẳn vẻ xu nịnh lấy lòng trước đây "Ngày xưa tao nhắn tin cho mày mày kiêu lắm mà? Sao rồi, giờ còn mình với cậu? Phát tởm!"

"..." Quốc Bảo hơi nhích ngón tay, vẫn lườm lên nhưng không thốt ra được lấy nửa lời. Điện giật làm cậu ta tê lưỡi, các cơ bắp cũng đình

https://tieulun.hopto.org

trệ theo. Nếu như Quốc Bảo khỏe lắm cũng phải một thời gian mới ổn định được. Món đồ trên tay An thật sự nguy hiểm, giá như tôi có nó, giá như tôi lấy được nó nhỉ?

"Mày lườm ai thằng chó này?" An bắt được ánh nhìn của Quốc Bảo, ngay lập tức thằng điên ấy nhấc chân, đạp mạnh lên khuôn mặt trắng nõn của Quốc Bảo. Vết giày bẩn thỉu in hằn trên mặt cậu ta, đôi mắt đẹp của Quốc Bảo cũng phải nhắm lại vì bị bụi bẩn từ giày bay vào.
Tôi thật sự muốn băm nát chân của thắng khốn An, cũng hối hận hết sức vì sao lại có loại bạn cũ cặn bã như thế này. Nếu Quốc Bảo không quen tôi thì cũng sẽ không cần gặp An, hoặc nếu có gặp thì cũng sẽ không phải chịu nguy hiểm thế này vì cậu ta đâu cần vướng vào hội thi Mùa Hè ngu ngốc kia?
"Nghĩ mình thượng đẳng à? Nếu không phải có mấy kẻ phỉnh nịnh mày nghĩ mày bay cao được hay sao?"

"Lấy đồ ra đây!" Con người yêu của thằng An quát lớn một tiếng, mấy đứa còn tỉnh táo lục đục lấy ra một cái búa từ trong túi đồ lớn. Tôi ứa mồ hôi lạnh thật sự, cảm giác máu trong người sắp đông cứng cả rồi.
Chúng nó định gõ gãy tay Quốc Bảo? Với cái búa đây sợ không chỉ gãy tay thôi đâu, xương cốt cậu ta cũng nứt sạch và sau này không thể chữa khỏi bình thường chứ đừng nói gì tới chuyên cầm bút nữa!

Tất cả là tại tôi!
Đều là lỗi do tôi!
"Anh An, cho anh làm đấy!"

https://tieulun.hopto.org

"Được thôi!" Thằng khốn nhận lấy cái búa, hất hàm bước về phía tôi "Lôi hoàng tử của chúng ta qua đây đi, cho người yêu nó xem vẻ mặt đau đớn của nó trông như thế nào!"

"Hay đấy!" Chúng nó đồng tình ngay lập tức, vui vẻ lôi Quốc Bảo đã cứng đờ qua chỗ tôi, cả người cậu ta cọ trên mặt đất bẩn thỉu, tạo thành một vết dài thườn thượt "Quốc Bảo ơi sướng nhất cậu nha! Sau vụ này người yêu không còn mà sự nghiệp cũng đi tong!"

"Hahaha.."

"Đè tay nó xuống!"

"An ơi gõ đi!"

Những tiếng cười quanh quẩn, tôi nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Quốc Bảo, lại nhìn chiếc búa nặng nề kia gõ xuống bàn tay phải của cậu ta. Một tiếng "RẮC" rất lớn vang vọng, đồng tử của Quốc Bảo gần như tan rã, đau đớn khiến cậu ta không thốt ra được lời nào. Không hiểu sức mạnh từ đâu ập tới cơ thể, tôi lao vùng dậy, đẩy con bé khốn nạn đưa chúng tôi vào cái bẫy này vào cửa kính đã vỡ nát quá nửa. Lập tức thân trên của nó tươm tướp máu, mi mắt cũng bị kính cào rách, chảy đầy thứ chất lỏng màu đỏ.
Mày mù luôn đi! Con chó! Tốt nhất là mày nên bị thế!
Vì không chắc bản thân có thể khống chế thằng An nên tôi đành chuyển hướng, quay sang con người yêu nó. Vì hành động của tôi

https://tieulun.hopto.org

quá nhanh và bất ngờ nên nó không kịp trở tay, lúc nhận ra đã thấy mảnh kính của tôi dí sát vào động mạch chủ ở cổ rồi. Nó hốt hoảng lắm, khác hẳn lúc nãy dọa người, hiện tại lại lắp bắp cầu cứu!

"Á.. An, giúp em!"

"Mày học giải phẫu rồi chứ?" Tôi hất hàm hỏi thằng An, học vẽ kiểu gì chả đụng tới phần này rồi, anatomy của người nếu không có kiến thức thực thì không dựng nổi hình đâu! "Biết chỗ này có cái gì tồn tại không? Tao cứa một phát, người yêu mày lập tức máu phun như suối!"

"Mày nghĩ mình mày có con tin à?" Thằng An cười nhạt, dừng việc đập tay của Quốc Bảo lại nhưng đứng thẳng lên lại cố ý dẫm vào bàn tay đã gẫy của cậu ta. Mấy thằng bên cạnh thấy tôi hung hãn thế thì có vẻ cũng giật mình lắm, chúng nó chạy qua đỡ con bé đang be bét máu kia lại, tỏ ý hoàn toàn hợp tác với thằng An, muốn diệt tôi!
"Thử xem, nếu mày giết nó thì tao cũng có thể giết thằng này!"

"Tay Quốc Bảo đã hỏng rồi chúng mày còn muốn gì nữa?" Tôi cười nhạt, lướt mắt đếm qua: còn ba thằng, cộng thêm thằng An là bốn, hai đứa con gái là sáu. Một mình tôi có thể quật ngã được bao nhiêu đứa? "Mục đích đạt thành rồi vẫn còn vương vấn? Đầu óc mày có vấn đề à An?"

"Ahahaha.." An phá ra cười khi nghe thấy những lời tôi nói "Quá buồn cười! Dương ơi là Dương, không phải mày thông minh lắm à?

https://tieulun.hopto.org

Sao hôm nay bỗng dưng ngu vậy? Nếu cứ thế thả chúng mày để chúng mày báo công an à? Bọn tao có kế hoạch cả rồi, thấy cái xe máy kia không? Mất phanh rồi, chút nữa thả đèo mày nghĩ hai đứa mày có bao nhiêu khả năng tỉnh táo trước mùa hè?"

"Chắc ăn vậy à? Nói thế thì có vẻ hôm nay kiểu gì hai đứa tao cũng khốn đốn đấy nhỉ!" Con người yêu của thằng An còn tính nói gì, nhưng tôi lập tức ghì nó lại, còn cố ý cứa một phát làm máu trên cổ nó rơm rớm "Khi nãy tao dùng cái này để cắt băng dính tay nên xước người nhiều phết. An ơi, mày học chung với tao lâu thế chắc biết hai mẹ con tao bị bệnh gì chứ?"

"Bệnh?" Chúng nó vốn không nghĩ đến điều này, nhưng khi bị tôi khơi ra mặt mũi lập tức tái mét. Nhất là con bé người yêu thằng An, nó giẫy lên sần sật như thể bị ai chọc tiết. Sao bọn này giỏi suy diễn thế nhỉ, nhìn mặt thằng An đần ra là đã đoán ngay tới thứ bệnh truyền nhiễm ghê rợn nào rồi!
Haha, nghĩ tới chuyện bị một đứa AIDS trắng trợn lây nhiễm ai chả sợ hết hồn đúng không? Tiếc là tao không bị, chỉ nói chơi cho chúng mày sợ thôi đấy!
"Mày bị bệnh? An ơi cứu em! Em không muốn AIDS!"

"Câm mồm!" An lập tức đứng né xa hai chúng tôi, thiếu điều muốn nhảy lên đá bay hai đứa tôi ra ngoài luôn ấy chứ. Nhưng cậu ta không dám làm vì sợ dính chưởng, nhắc đến cái đại dịch này ai cũng rén quá ha? Đúng là bệnh thế kỉ có khác!
"Thôi được rồi, nếu để nó ở đây thì được, mày tự đi đi, cút đi! Đem cả con đấy cút đi cũng được!"

https://tieulun.hopto.org

"Tự dưng tao không muốn đi nữa!" Tôi cười hềnh hệch, ngửa mặt lên cười đúng nụ cười của con người yêu thằng An khi nãy "Chúng mày đánh nhau xong ai cũng có vết thương hở cả nhỉ, đợi tao chút, tao cắt tay chúng mình *giao lưu* cho vui!"

"Mẹ con điên!" Chúng nó không tự giác né né về phía sau, mặc dù không biết chuyện bệnh tật của tôi là thật hay giả nhưng thằng An xua đuổi kiểu kia cũng khiến chúng nó nghi ngờ.
Một đội quân ô hợp bị một tin nhiễu làm xáo trộn cũng là điều bình thường mà thôi.
"Đánh bỏ mẹ nó đi! Cho nó đỡ sĩ mồm!"

"Trong vòng 2 ngày phơi nhiễm vẫn có thể chữa được mà!" Tôi nhún vai "Ái chà, lên đi, tao tích đức, tặng một khoản lớn cho bệnh viện!"

Vừa nói tôi vừa lôi kéo con mắm thối kia đi lên, tiến thẳng về phía nhân vật chủ chốt ở gần nhất: thằng An.
Chuyện này nó được lợi nhiều nhất, chính nó và con người yêu nó đầu sỏ chủ mưu. Bọn nhãi ranh bên cạnh chỉ tát nước theo mưa, vì trả thù rửa hận mà tình nguyện làm tay sai phạm tôi, đúng là hãm!

"Chúng mày đánh với Quốc Bảo cũng đã đánh xong rồi, vẫn còn muốn tiếp à?" Tôi phân tích "Vậy lên đi! Thằng An được lợi nhiều nhất trong chuyện này còn chưa động gì, chúng mày là chó săn của nó à mà nghe lời nó răm rắp vậy?"

"Chuyện này.."

https://tieulun.hopto.org

"Con đấy lại chia rẽ anh em mình đó!"

"An ơi.."

"Câm mồm hết đi!" Thằng An hét lớn một tiếng, nó vung tay về phía mặt tôi ý muốn giáng cho tôi một cú. Nhưng bị tát một phát đủ nhục rồi, sao tôi cho nó thành công lần hai được? Ngay lập tức tôi lật người, để con người yêu nó lĩnh trọn cú tát đó. Nhưng trái với suy nghĩ của chúng tôi, chẳng có tiếng "BỐP" nào vọng ra cả. Thay vào đó là sự co giật không giới hạn vì bị chích điện của bạn gái An!

Nó dám ra tay với cả bạn gái! Gớm thật! Dòng điện mạnh làm con bé sùi bọt mép, mắt trợn trắng luôn. Tôi vội vã buông tay ra, sợ mình dính chưởng nên không dám chạm vào "cái xác không hồn" kia thêm một lần nào nữa. Con tin trong tay tôi mất đi làm An vui lắm, nó nhếch môi cười, muốn đánh tới chỗ tôi một lần nữa. Nhưng nó còn chưa kịp xuất kích, người bị nó đập gãy bàn tay phải đã vùng được dậy, đá văng cái búa bên tay phải nó, lại cướp được quyền khống chế kích điện. Cậu ta xoay xoay cổ, cáu lắm: "Mẹ kiếp, dám chơi cả kích điện! Tao đúng là khinh thường bọn mày quá rồi!"

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 105: - Nắm Tay Chồng Vượt Qua Giông Bão (2).

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự xuất hiện đột ngột của Quốc Bảo làm tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên tới mức há hốc miệng. Thằng An có vẻ là người trấn định nhất, nó xiết chặt tay, lắp bắp: "Sao.. Sao.. Sao.."

"Bình thường bị cái này chích vào không phải đều ngất xỉu giống bạn gái mày à?" Quốc Bảo đưa về phía nó, nhưng An ngay lập tức né về sau "Nhưng mày xem tao có ngất không? Ai da, vậy mới nói, thể chất của tao không giống loại cặn bã chúng mày đâu!"

Quốc Bảo đi về phía tôi, cũng thành công chặn đường ra của cả mấy đứa còn sức chiến đấu đang đứng bên trong. Mấy thằng bên ngoài vốn đã bị cậu ta đánh sấp mặt, khi nãy thấy Quốc Bảo mất sức chiến đấu đang mừng thầm. Giờ tự nhiên cậu ta sống dậy mặt chúng nó lập tức lộ đầy vẻ tuyệt vọng. Mấy thằng còn di chuyển được nhìn nhau rồi đứng lên chạy thẳng về phía cửa, vài đứa khác vẫn còn ngất xỉu, chưa có dấu hiệu tỉnh lại!

Tôi nhìn cậu ta một cái, Quốc Bảo không ý kiến về việc đám kia chạy trốn nên tôi cũng chỉ còn cách im lặng. Cúi người xuống, tôi dùng miếng thủy tinh trong tay lật lật vạt váy vạt áo của người yêu

https://tieulun.hopto.org

An đang giãy sần sật dưới đất lên tìm điện thoại. Chiếc điện thoại xinh đẹp có ốp nhựa nên không bị ảnh hưởng chút nào từ dòng điện cả. Thấy tôi lôi máy ra, lập tức cả đám kia xanh mặt, muốn nhao lên ngăn cản. Khi nãy tôi còn sợ chứ giờ có ông thần hộ mệnh này bên cạnh thì còn quái gì phải lo lắng nữa. Nhưng cầm máy rồi lại không biết nên báo cho ai vì địa chỉ chỗ này tôi.. không biết!

"03xxxxxxxx!" Quốc Bảo đọc ra một dãy số, vừa lúc tựa được vào người tôi. Đến giờ tôi mới hay.. cậu ta đang cố gắng giả vờ không vấn đề!
Trời ạ, tôi đánh giá quá cao Quốc Bảo rồi, cậu ta cũng là người bằng xương bằng thịt, bị giật kiểu đó không sốc ngất đã giỏi lắm rồi, làm sao mà đủ sức đánh nhau nữa chứ?
"Số của bác tài xế, bác ấy đợi ngoài đầu ngõ, chồng dặn nếu thấy chồng đi quá 30 phút không quay lại phải báo công an!"

"Mày báo công an?" An hốt hoảng nhào lên, dường như nó cũng nhận ra sự chới với của Quốc Bảo hoặc cũng có thể là bí quá hóa liều! "Chúng mày muốn bị tóm cả lũ à? Còn chờ gì mà không lên đi?"

Tôi hừ mũi, bấm số xong lập tức để loa ngoài, giả bộ đẩy Quốc Bảo dựa vào tường rồi cầm lấy kích điện trên tay cậu ta: "Chồng không cần động tay đâu, còn mấy đứa trói gà không chặt này cứ để vợ tính!"

Máy vừa réo đã có người nhấc, tôi ngay lập tức thị uy. Đám bên kia tuy rén kìm chích điện, cũng sợ tôi có bệnh và cả Quốc Bảo đang đứng lững thững bên kia.. nhưng hiển nhiên tất cả những nỗi sợ đó cộng lại cũng không thể bằng việc bị bắt được. Đứa nào cũng đã có

https://tieulun.hopto.org

vết, từng vào tù ra khám nên hẳn nhiên sợ cảm giác bị công an sờ gáy lắm: "Bác tài à? Bác mau báo cảnh sát rồi vào trong này tóm người giúp bọn cháu!"

Cả đám liếc qua nhau một cái, tôi đợi bên kia ừ à một câu rồi mới cúp máy, vừa tập sử dụng kìm chích điện vừa đi về phía trước. Quốc Bảo không dám cậy mạnh nữa, cậu ta giả ngầu, đứng tựa vào tường như thể muốn nói *giỏi thì qua đây.* Hai tầng phòng thủ làm mấy thằng đứng phía trong vừa muốn xông lên lại vừa e ngại. Thằng An là đầu sỏ nên nếu vụ này vỡ lở dĩ nhiên ảnh hưởng tới nó nhiều nhất, nó cũng biết rõ điều này nên bất chấp, thấy tôi lên cũng nhào lên, muốn đánh nhau cả với con gái!
Nghĩ tôi dễ ăn à? Phía sau tôi còn một người cần bảo vệ, hơn nữa tay người đó còn vì cứu tôi, cũng vì bọn nó mới bị thương. Nếu tôi tiếp tục thua thì tôi là đồ vô dụng, mà Hải Dương.. thì vĩnh viễn không muốn làm đồ vô dụng nữa!

Thấy An xuất kích, mấy đứa bên kia cũng cùng nhau xông tới. Tôi vung kìm kích điện lên phía trước làm hỏa mù để thằng An né ra, sau đó ném "BỐP" một cái, điện thoại cảm ứng của con người yêu nó kia lập tức đâm vào giữa trán nó! Thằng An không ngờ tôi lại làm vậy, và càng không nghĩ sức tay tôi đủ lớn để khiến máu trên trán nó chảy ròng ròng nên cứ nhìn tôi trân trối. Tôi cười khẩy, tiện đà nhào vào dí cho nó một kìm.

Tê chưa con!
Dám dìm chồng bà, mày phải chết!

https://tieulun.hopto.org

An nằm thẳng cẳng cùng con người yêu nó, những đứa kia trông thấy vậy lại dừng lại, né né trở xuống. Một lũ hèn nhát, bảo sao bị Quốc Bảo đánh cho tơi tả cũng không dám đường đường chính chính quay lại trả thù, phải dùng cách hạ đẳng này!
Tôi đi tới chỗ An nằm, nó làm sao có sức mạnh như Quốc Bảo nên dĩ nhiên đang ngất sùi bọt mép, xấu xí vô cùng. Tôi đạp đạp chân lên mặt nó, cười hềnh hệch với bọn bên kia theo kiểu vô cùng biến thái: "Hay chưa này, bị chính *hàng* của mình làm ngất, đúng là buồn cười! Ê con kia, nhặt cái búa mang qua cho tao!"

"Gọi.. Gọi tao?" Đứa con gái bị tôi đẩy vào cửa sổ kính được một thằng đỡ, cả người và mặt nó vẫn còn đầy những vết thương hở. Thấy tôi gọi vậy thì giật nảy mình nhìn cái búa cách tôi ba bước chân mà hỏi "Gần vậy sao mày không tự đi mà lấy?"

"Vì thích!" Tôi cười lớn, nhìn đám người khi nãy còn hùng hổ mà giờ đã sun hết vào một góc. Có Quốc Bảo đứng sau nhìn thật tốt, cái nhìn của cậu ta cũng đủ ra oai giúp tôi rồi!
"Nhanh lên!"

"..."

Thằng vẫn đỡ nó lập tức đẩy nó ra, hình ảnh trước mắt đúng là buồn cười ghê, ba thằng con trai sức dài vai rộng đồng loạt tụ vào với nhau, tính làm trò hề gì không biết!

Con bé kia đi chậm tới đâu thì quãng đường mấy bước chân cũng phải kết thúc. Nó rón rén đưa cây búa đến trước mặt tôi, ngay khi tôi

https://tieulun.hopto.org

định đưa tay cầm lấy thì nó đột ngột vung lên, muốn đập cho tôi bất tỉnh! Tôi vốn dĩ không tin tưởng con bé này, gọi nó ra vì muốn trả mối thù khi nãy ăn tát nên mọi động tĩnh của nó tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Tôi trừng mắt né sang một bên, Quốc Bảo phía sau trợ lực bằng cách nhìn cảnh cáo tất cả ba thằng vẫn đang đứng tụm lại một chỗ, ý nói nếu chúng nó dám xen vào sẽ không tha.
Con bé mất đà lao về phía trước, tôi xoay ngược người lại, vui vẻ tóm lấy tay nó để nó đỡ hôn đất. Con bé ngạc nhiên nhìn tôi, nhưng chưa kịp nói gì đã nghe một tiếng: BỐP thật lớn.
Dám tát tao?
Đến cả bố mẹ tao còn chưa đụng tới cái má bầu bĩnh đáng yêu này bao giờ đâu! Khinh thường khả năng học tập của người khác trong khi bản thân không thể làm nổi, sự ghen tị đó khiến mày trở nên bẩn thỉu vô cùng đấy con khốn ạ!

"Mày.. Mày dám tát tao?"

BỐP!

"Mày.."

BỐP!

"Huhu.."

https://tieulun.hopto.org

BỐP!

"Đừng làm như mày mới là nạn nhân!" Cứ mỗi lần nó mở miệng là một lần lĩnh trọn một cú nổ đom đóm. Tôi đâu phải người tốt, xin lỗi nhé, đều do tự mày chuốc lấy thôi! "Biết sao Quốc Bảo không thích mày không? Vì nhân cách mày có vấn đề đấy! Ăn không được đạp đổ, mày là loại gì vậy hả?"

"..." Nó không dám trả lời nên chỉ còn cách trừng mắt lên nhìn tôi mà thôi.

Tôi mỉm cười, xoay nó về phía mấy thằng con trai để giết gà dọa khỉ. Tay con bé vẫn cầm cây búa nhưng tôi dám đảm bảo tốc độ vung lên của nó không thể nhanh bằng tốc độ kìm kích điện dưới cằm nó đâu. Tôi đưa bàn tay sứt sẹo của mình lên, chạm vào mấy vết thương trên mặt nó, âm trầm hướng về mấy thằng con trai mà rằng: "Nói coi, tiếp xúc trực tiếp thế này liệu có xảy ra vấn đề gì không?"

"Đừng.. Đừng.." Nó trợn trắng mắt, mấy đứa bên trong cũng hốt hoảng mặt tái nhợt. Tôi đưa lưỡi ra liếm nhẹ vết thương trên tay mình, thoải mái hành hạ tinh thần người khác "Tôi sai rồi! Tôi sai rồi, cầu xin cậu đừng làm thế với tôi! Tôi không biết.. Nếu tôi mà biết cậu như vậy tôi không bao giờ dám.. Xin lỗi.. Xin lỗi.."

"Xin lỗi thì tay Quốc Bảo lành lại được hay sao?" Tôi quát, ấn chặt cái tay đang cầm búa của nó "Có giỏi cô tự đập nát tay mình đi! Đập luôn tay của chúng nó xem, nếu dám tôi sẽ tha cho cô, để cô đi trước khi cảnh sát tới!"

https://tieulun.hopto.org

"Á.."

"Không dám đúng không?" Tôi cười lạnh, nhìn lướt qua một lượt ba thằng con trai phía trong. Chúng nó có vẻ nôn nóng, cũng có vẻ chó cùng đứt dậu lắm rồi, nếu giờ tôi còn ép nữa chắc chắn sẽ xảy ra khởi nghĩa! "Đùa với mấy người cho vui thôi, tay Quốc Bảo mua bảo hiểm rồi, để công ti bảo hiểm chịu tổn thất lớn vậy mấy người.. À không, bố mẹ mấy người không ra tòa mới là lạ đấy! Đền bù như vậy khéo khi sạt nghiệp chứ chẳng chơi!"

"Bọn tôi không làm!" Chúng nó nhao nhao lên giải thích "Tất cả là do thằng An với con người yêu nó, bọn này thậm chí còn chưa đánh cậu ta được cú nào!"

"Vậy à?" Tôi nhếch môi "Ai tin các người nào?"

"..."

"Khó khăn ghê!" Bên ngoài đã có tiếng rầm rập báo hiệu bên thứ ba aka cảnh sát đến. Sắc mặt đứa nào đứa nấy như đống tro tàn, thấy vậy, tôi đẩy con bé kia ra, lau sạch sẽ rồi ném cái kìm kích điện xuống chỗ gần Quốc Bảo. Mỉm cười đắc thắng, tôi kết luận "Nhưng đằng nào cũng bị tóm cổ cả lũ rồi, thành khẩn khai báo hết với cảnh sát đi để được nhẹ tội nha các cưng! Lần sau nếu muốn trả thù thì đường đường chính chính mà làm, bày ra mấy cái mưu hèn kế bẩn.. Đúng là đồ tiểu nhân!"

https://tieulun.hopto.org

------oOo------

https://tieulun.hopto.org

Chương 106: - Kết Thúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cảnh sát nhanh chóng ập tới, tôi cũng lao về phía Quốc Bảo đóng cho tròn vai nạn nhân. Đám người bên trong thấy có sự xuất hiện của cảnh sát thì tuyệt nhiên không dám ý kiến ý cò gì nữa, giơ tay chịu trói ngay và luôn.
Đến lúc này thì Bảo cưng đã không cần phải giả bộ kiên cường nữa rồi, cậu ta dựa vào người tôi, để tôi dìu thẳng ra xe. Ngồi vào xe, ngay lập tức tôi yêu cầu bác tài cho hai đứa đến bệnh viện gần nhất. Một búa gõ xuống dù Quốc Bảo có là siêu nhân cũng phải gãy hoặc rạn hết xương. Đấy là chưa kể thằng An ghen tị ác liệt, cú gõ đó nó dùng toàn bộ sức mạnh nữa chứ. Nhìn vết thương bầm dầm tím tím đỏ đỏ trên mu bàn tay cậu ta tự dưng tôi hối hận khó tả. Lúc đó đáng lẽ ra nên đập nát hết tay chân thằng An mới phải! Đập cho tương lai của nó bét nhè luôn!

"Đừng nghĩ nữa!" Quốc Bảo xoa đầu tôi bằng bên tay lành lặn của mình, không màng bản thân mới là người bệnh, dịu giọng dỗ tôi "Vợ không đánh thằng đó là đúng, nếu vợ cũng làm thế khác nào mình bằng nó!"

"Nhưng.."

https://tieulun.hopto.org

"Không cần lo!" Cậu ta nhướn mày cười gian "Thật ra chồng thích vẽ tay trái hơn! Tay phải chỉ là luyện cho vui thôi!"

"Đùa gì vậy chứ? Chẳng vui chút nào!"

"Chồng đã bao giờ đùa với vợ chưa?"

"Thôi đi, vào khám ngay lập tức!"

"Người ta nói thật mà.."

Sau khi khám xét xong xuôi hết một lượt hai chúng tôi được đưa thẳng về nhà Quốc Bảo. Bố mẹ cậu ta thấy thông tin cảnh sát báo về thì hốt hoảng lắm, nhìn thấy hai chúng tôi bình an mới thở phào nhẹ nhõm. Cứ nhìn mẹ cậu ta bình thường độc mồm với cậu ta như vậy nhưng thật ra rất quan tâm tới con trai mình. Ngay khi nhìn thấy Quốc Bảo đã không kìm được nước mắt, nức nở khóc lên. Bố cậu ta hỏi thăm đầu đuôi tình hình rồi ra sức xin lỗi tôi, nói cái gì mà *do thằng Bảo làm cháu bị liên lụy; nếu không phải vì nó không nghe lời sa thải vệ sĩ thì đã không xảy ra chuyện; cháu ở cạnh nó như vậy là phúc của nó..*
Nhưng nói thật bác ấy nói vậy cũng không hẳn là chính xác. Vì nếu như lúc người ta vì cậu ta mà tóm cổ tôi lại, cậu ta có thể lựa chọn cho tôi chết một mình và chẳng thèm xuất hiện cơ mà. Nhưng không, với Quốc Bảo tôi cũng là người quan trọng nên cậu ta không màng bản thân, một mình chạy vào vòng nguy hiểm.

https://tieulun.hopto.org

Tìm ở đâu được một người có thể vì mình mà hi sinh quá nhiều như vậy? Nếu đời này tôi bỏ lỡ Quốc Bảo thì nhất định tôi sẽ hối hận suốt mười kiếp về sau!
Quốc Bảo, nhất định tôi sẽ không để cậu thoát khỏi tay tôi đâu, đừng mơ!

*

Hai tháng sau..
Sự vụ bên kia đã được giải quyết một cách triệt để, cảnh sát điều tra làm rõ mọi việc, lại thêm sự thúc đẩy của bố mẹ Quốc Bảo nên tốc độ còn nhanh tới mức kinh hoàng. Dựa vào lời khai của đám bên cạnh và những điều khuất tất trước đây vụ việc tông xe gây tai nạn của tài xế dương tính ma túy kia cũng được lật lại. Thì ra chuyện này là do gia đình An làm, bố An tuy rằng rất thích tranh của Quốc Bảo nhưng ông ta càng yêu con trai mình hơn. Vậy nên khi biết cậu ta cũng tham gia cuộc thi vẽ danh giá kia đã quyết định thuê người đâm chết Quốc Bảo. Cũng may cho cậu ta lọt mắt xanh của tôi làm được nam chính nên mới mạng lớn thoát chết. Đây rõ ràng là cố ý gây thương tích, hơn nữa còn là có mưu đồ từ trước. Vậy nên.. Bố An hãy vào tù và chờ bị khởi tố đi!

Đám trẻ trâu đi theo An và bạn gái cậu ta đều bị tống vào trại cải tạo. Kể cả đứa con gái kia và người yêu An cũng không thoát được. Vì An là thủ phạm chính gây thương tích, và cũng hơi bị đen là cậu ta đã đủ 18 tuổi nên hoàn toàn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

https://tieulun.hopto.org

Tay của Quốc Bảo cũng bị rạn xương, phải băng bó và kiêng khem một thời gian mới được dùng lại. Rõ đen đủi, cậu ta vừa gác chân không lâu nay lại gác tay rồi, đã vậy cậu ta còn cố tới hội thi nữa chứ. Chúng tôi đã cố gắng khuyên bảo nhưng người này không nghe, cứ cam đoan bản thân vẽ được bằng tay trái, thậm chí còn vẽ đẹp hơn tay phải!
Quốc Bảo đã mua bảo hiểm vô cùng đắt giá cho hai tay của mình nên cậu ta được đền bù khoản to lắm. Cũng chính vì tổn thất siêu lớn này mà công ti bảo hiểm bên kia cay cú lắm, thân chinh giới thiệu cho Quốc Bảo những luật sư tốt nhất với mục đích khiến cho An - kẻ làm họ mất một khoản tiền lớn - phải chịu mức án cao nhất.

Kẻ xấu đều bị tiêu diệt hết, vậy là cuối cùng cũng tới hồi kết rồi! Một ngày sắp vào chính hè, tại quán trà sữa cạnh cổng trường, tôi và Quốc Bảo đang nắm tay nhau ngồi đối diện vị phụ huynh đáng kính của cậu ta aka: mẹ chồng tương lai của tôi!

Quốc Bảo mỉm cười, đặt lên trên bàn một tờ giấy, ngạo nghễ nói: "Mẹ, con đã bảo sở trường của con là dùng tay trái mà không ai nghe!"

"Ý con là gì? Chấn chỉnh con làm đúng con còn dám cãi à?" Mẹ cậu ta cầm lấy tờ bằng khen được đặt trên bàn, mày hơi nhíu lại "Giải đặc biệt trong hội thi vẽ Mùa Hè? Tôi nói anh giật giải đặc biệt à? Là giải nhất! Giải nhất kìa!"

"Mẹ sai rồi!" Quốc Bảo cự lại "Là giải cao nhất! Trình độ của con chỉ có thể giành giải cao nhất, không có khả năng đứng thứ hai!"

https://tieulun.hopto.org

"Xí.." Mẹ cậu ta bĩu dài, sau đó quay sang hỏi tôi "Còn cháu thế nào?"

"Dạ.." Tôi lấy từ trong cặp ra giấy chứng nhận hạng nhất trong kì thi quốc gia môn Hóa, lại thêm tờ giấy biểu thị thứ hạng trong kì thi thử lần hai và lần ba.
Thực ra chỉ cần có cái hạng nhất quốc gia kia thì thứ hạng trong vài kì thi thử chẳng là cái gì hết nữa. Đơn giản là vì hiện tại tôi có quyền ưu tiên được lựa chọn bất kì trường đại học nào mình muốn, kể cả mấy trường danh giá và có điểm cao chót vót như kiểu Y hoặc Quân Đội!
"Cháu đã thực hiện đúng lời cam kết với cô.."

"Môn Hóa à?" Mẹ Quốc Bảo có vẻ hãi hùng lắm, nhưng chỉ liếc qua tôi một cái rồi lập tức giấu sự sốc ấy đi. Kì ghê, môn Hóa có gì khó mà mọi người sợ nó quá vậy? Hãy yêu Hóa, vì Hóa vô cùng dễ thương!
"À.. Ừm.. Hải Dương này, mẹ cháu bệnh tật ốm yếu lắm đúng không?"

"Dạ?"

"Không đúng!" Quốc Bảo chen vào "Đợt này mẹ Hải Dương đã khỏe lên nhiều rồi ạ, sức khỏe tốt, có thể tự chăm sóc bản thân! Mẹ tự dưng hỏi vấn đề này làm gì?"

"Có chuyện này mẹ muốn hỏi rõ!" Mẹ cậu ta trầm xuống, nhíu mày suy nghĩ "Tương lai của Quốc Bảo đã được định sẵn cả rồi, Hải

https://tieulun.hopto.org

Dương à, sau khi tốt nghiệp nó sẽ ra nước ngoài, cháu nghĩ hai đứa có thể vượt qua khoảng cách mà ở cạnh nhau được hay sao?"

"Trong tình yêu thì khoảng cách đúng là vấn đề lớn ạ!" Tôi gật đầu, nhìn cậu ta một cái. Quốc Bảo dường như không nghĩ đó là cái gì to tát, cậu ta muốn phản bác nhưng thấy tôi nhíu mày đành im lặng uống trà sữa "Chính vì vậy nên cháu đã và đang nghĩ cách khắc phục rồi ạ!"

"Cách khắc phục?" Cả cậu ta và mẹ đều ngạc nhiên hỏi lại.

"Vâng!" Tôi mỉm cười, lôi từ trong cặp ra một tập hồ sơ "Quốc Bảo sang Anh, cháu cũng sang Anh! Hồ sơ xin học bổng toàn phần của cháu đã được xét duyệt rồi!"

"Học bổng?" Quốc Bảo sững ra, ngay sau đó híp mắt cười hớn hở "Tốt quá! Tốt quá đi! Vợ sang trước cùng chồng, chúng ta ổn định rồi cũng đón mẹ vợ sang được không?"

"Cái thằng mất dạy này! Có vợ quên luôn bố mẹ!"

"Con cho hai người không gian riêng để đi du lịch còn gì? Mẹ luôn chướng mắt con xen vào việc sản xuất em bé của bố mẹ, giờ con đi cho mẹ khuất mắt!" Cậu ta cười hớn hở, giả bộ trách cứ nói ra "Với

https://tieulun.hopto.org

lại mẹ vợ con sang đó chữa bệnh chứ bọn con không định cư nước ngoài đâu!"

"Đúng vậy ạ!" Tôi gật đầu, cũng xiết chặt lấy bàn tay của cậu ta "Chúng cháu sẽ về nước làm việc, không thể để chảy máu chất xám được!"

"Hải Dương.." Mẹ cậu ta tự dưng nức nở, cũng nhào qua nắm lấy tay tôi "...Thực ra thằng Bảo học dốt quá nên mẹ mới phải làm vậy, con cái vẻ ngoài giống cha, bên trong giống mẹ, con thông minh thế này mẹ không cần sợ cháu nội ngu học giống thằng Bảo rồi!"

"Mẹ nói gì đó? Ai ngu chứ?"

"Được được, cua được Hải Dương con đúng là thiên tài!" Mẹ gật đầu tán đồng "Hai đứa nhanh chọn ngày làm đám hỏi, chứ mẹ thằng Đăng suốt ngay khoe khoang có con dâu làm mẹ cáu lắm rồi!"

"Hahah.."

Quốc Bảo ôm xiết lấy tôi từ phía sau, không hề ngại ngùng chuyện phụ huynh vẫn còn ngồi đối diện, thì thầm: "Vợ ơi! Cưới đi thôi!"

Chuyện sau này sẽ thế nào ai biết được? Chỉ cần hay rằng giây phút này chúng tôi thật sự hạnh phúc với nhau, hạnh phúc với tất cả

https://tieulun.hopto.org

những gì mình đã và đang cố gắng.

Quốc Bảo.. Sau này cũng mãi như bây giờ nhé!
Vợ yêu chồng nhiều nhiều nhiều lắm luôn ❤!

END

------oOo------

https://tieulun.hopto.org